

Giới thiệu Quay Lại Vẫn Thấy Anh

Truyện xoay quanh mối tình cảm động của một đôi trai gái.

Tình cảm của họ phải trải qua rất nhiều thử thách và sóng gió để có thể ở bên nhau.

Đó mọi người họ là ai? Bất mí: Là 2 diễn viên chính của bộ phim được chuyển thể từ tiểu thuyết của Fress Quả Quả!

Bạn đang đọc truyện *Quay Lại Vẫn Thấy Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1: Bước qua nhau

Đài Loan..

Chỉ khi về nhà, thả mình trên chiếc ghế tựa ngoài ban công Kiến Hoa mới cảm nhận được sự yên tĩnh mà không nơi nào có. Thế nhưng, mỗi lần như vậy anh lại không thể đếm được mình đã hút hết bao nhiêu thuốc lá. Vẫn biết nó không tốt, nhưng khi anh chìm trong suy nghĩ của bản thân mình lại vô thức cầm điếu thuốc trên tay. Xét cho cùng, bao năm nay vẫn chỉ có nó làm bạn với anh. Cô đơn của anh cũng chỉ nó biết.

Reng!! - Tiếng chuông điện thoại nhảm chán reo lên, Kiến Hoa cũng không buồn bắt máy. Đang là kỳ nghỉ của anh, việc gì cũng không thể kéo anh ra khỏi nó. Có chuyện gì thì Khang Vũ, quản lý của anh đều sẽ giải quyết được. Không phải còn có Tuấn Kiệt đấy sao.

Điện thoại cứ thế đến bốn năm lần đồ chuông nhưng Kiến Hoa vẫn mặc kệ. Cả hơn một tiếng sau anh vẫn nhắm mắt bất động trên chiếc ghế, làn khói nghi ngút vẫn phất ra từ chiếc gạt tàn đã chứa đầy tàn thuốc. Phải tới khi có một người đàn ông khác xuất hiện bên ngoài cửa phòng anh, Kiến Hoa mới bị lôi ra khỏi thế giới âm thầm của riêng mình.

Tiếng "Tách" bật mở của khóa cửa vang lên, tiếng bước chân đó anh biết là của ai. Vẫn nhắm mắt, Kiến Hoa lên tiếng:

- Còn có việc gì khiến cậu xé tan kỳ nghỉ của mình

Tuấn Kiệt khựng lại, cười nhẹ.

- Minh chỉ hỏi một chút thôi sẽ đi ngay, vì cậu không nghe điện thoại. Kịch bản tuần trước mình đưa cho cậu, đã xem chưa?

- Xem rồi. - Kiến Hoa vẫn chẳng buồn nhìn bạn thân của mình, nhắm mắt trả lời. Còn Tuấn Kiệt vẫn kiên nhẫn nhìn nét mặt của anh.

- Vậy thấy thế nào

- Cổ trang, từ chối đi. Không phải mình đã nói mấy năm tới sẽ không đóng cổ trang sao

- Khoan nói đến việc từ chối, cậu thấy vai đó thế nào?

- Uhm... Cũng không tệ

Tuần trước Tuấn Kiệt đã mang kịch bản Hoa Thiên Cốt đưa cho Kiến Hoa. Dù nói là không đóng cổ trang nữa nhưng với trách nhiệm của diễn viên, kịch bản gửi tới anh vẫn phải đọc. Quả thật là vai diễn Bạch Từ Họa đó không tệ, không những thế sẽ là một thử thách diễn xuất. Nhưng mấy năm nay đóng quá nhiều cổ trang, cái lưng của anh cũng biểu tình phản đối rồi.

- Vậy sao cậu không cân nhắc một lần nữa đi. Dự án này rất lớn, sẽ có ích cho công ty chúng ta. Sau dự án này, mình nhất định sẽ không nhận dự án cổ trang nào cho cậu nữa

Kiến Hoa đắn đo, công ty là của hai người. Anh quyết định việc gì cũng phải nghĩ đến lợi ích chung của công ty. Đại lục bây giờ cạnh tranh rất khó khăn. Nhiều người lẫn lộn để kiếm được một vai chính còn khó, chẳng lẽ anh lại từ chối.

- Thế Hoa Thiên Cốt là ai?

Tuấn Kiệt đôi mày giãn ra được một chút. Kiến Hoa đã hỏi tới bạn diễn nghĩa là đã có chút đổi ý rồi.

- Là Triệu Lệ Dĩnh. Hình như cậu cũng có gặp qua rồi

Kiến Hoa lại trầm tư suy nghĩ, lục lại những ký ức trong đầu mình. "Triệu Lệ Dĩnh" - cái tên này đương nhiên anh biết. Mấy năm trước hình như cũng đã gặp một lần.

-Đã từng, nhưng chỉ lướt qua, không có ấn tượng.

-Nghe nói cô ấy diễn xuất rất khá. Cậu xem xét lại một lần đi. Ngày mai mình sẽ gọi cho cậu

Nói rồi Tuấn Kiệt cũng ra về để Kiến Hoa trở lại trong dòng ký ức của riêng mình. Kiến Hoa lại nhắm mắt tựa lưng ra sau, cánh tay để ngang mắt che đi những ánh nắng mặt trời đang xói thẳng vào mặt anh, miệng lẩm bẩm một cái tên:

-Triệu Lệ Dĩnh

...

Hai ngày sau...

-Tuấn Kiệt, cậu báo với bên họ, mình nhận vai Bạch Tử Họa

-Tốt lắm Kiến Hoa. Lần sau sẽ nhất định không bắt cậu đóng cổ trang nữa

Tuấn Kiệt trong giọng điệu hiện rõ sự vui mừng. Đương nhiên Kiến Hoa nhận vai này đối với công ty của họ là một chuyện tốt. Nhưng đối với bản thân Kiến Hoa còn tốt hơn. Chắc chắn vai diễn này sẽ hâm nóng hơn nữa hình ảnh của Kiến Hoa ở đại lục. Kế hoạch mở rộng Hoa Kiệt cũng từ đó mà thành công bước đầu tiên rồi.

Còn trong suy nghĩ của Kiến Hoa, lợi ích với công ty rất quan trọng, nhưng quan trọng hơn với anh là cảm giác. Đó chính là yếu tố khiến anh quyết định nhận vai. Dù vai diễn có thể mang lại lợi ích lớn thế nào nhưng nếu anh không có cảm giác với nhân vật sẽ không bao giờ đồng ý. Còn nhân vật Bạch Tử Họa này lại cho anh cái mà anh muốn. Tình cảm của hắn, cách mà hắn yêu Hoa Thiên Cốt, cả sự khó khăn để thể hiện cảm xúc của Bạch Tử Họa đã cuốn hút anh. Vì thế, Kiến Hoa đành đóng thêm một bộ cổ trang nữa. Vậy là cả anh và Tuấn Kiệt đều hài lòng. Tuy nhiên đối với Kiến Hoa, cái tên "Triệu Lệ Dĩnh" vẫn là một ẩn số. Bạn diễn của mình tính cách thế nào anh đều không nắm được. Thông tin trên mạng anh có xem, nhưng tin được bao nhiêu cũng không chắc. Anh thừa biết báo mạng thích viết những cái gì. Càng đơm đặt càng có nhiều người đọc, họ lại càng thu lợi. Những thứ trên đó viết căn bản khó mà tin được. Anh cũng không tin cô gái rụt rè trong trí nhớ mơ hồ của anh lại là người như vậy. Thế nên Kiến Hoa cũng chỉ đành xem trước những phim mà cô đóng để nắm bắt được bạn diễn, và cũng không ít lần thử tưởng tượng về Lệ Dĩnh.

Năm năm trước anh có gặp cô gái đó một lần trên phim trường, khi đó cô ấy vẫn chỉ là một diễn viên mới. Nhưng nếu đứng giữa đông người, sự khác biệt của cô ấy vẫn thu hút người khác. Cô nhút nhát, ít nói, nhưng lại rất hay cười. Anh cũng chỉ nhớ lần đó, cô gái ấy được một người giới thiệu tới chào hỏi anh, anh cũng chỉ lịch sự gật đầu đáp lễ. Lần đầu tiên gặp lướt qua, sau đó anh cũng không còn nhớ nữa.

Hai năm sau đó, cũng trên phim trường, anh gặp lại cô. Vẫn là nụ cười đó nhưng có chút gì dễ dặt hơn. Tuy vậy hai người vẫn chỉ gật đầu chào rồi bước qua nhau. Lần thứ hai đã trôi qua như thế.

Lần thứ ba này, khoảng cách giữa hai người đã kéo gần hơn. Giờ cô đã là tiểu hoa đán nổi tiếng và sẽ là bạn diễn cặp với anh. Kiến Hoa lục lại những mảng ký ức đã dần phai nhạt trong trí nhớ của mình. Lần hợp tác này không biết sẽ mang lại cho anh điều gì. Suy nghĩ luẩn quẩn mãi thế rồi anh thờ dãi gạt bay mọi ý nghĩ trong đầu. Cũng chỉ là một dự án khác, như mọi khi anh sẽ hoàn thành nó yên ả, sau đó sẽ lại quay về thế giới của anh. Những chuyện khác đều không cần quan tâm. Xưa nay không phải vậy hay sao. Thế nhưng, định mệnh luôn muốn rẽ theo hướng khiến con người bất ngờ. Và sự bất ngờ đó dù tốt hay xấu, vui hay buồn cũng khiến người ta cảm nhận được những giá trị đáng quý của nó. Quay lại hay bước tiếp, nắm lấy hay buông tay cũng chỉ trong một ý niệm mà thôi.

Người ta nói gặp nhau một lần là tình cờ, đến lần thứ hai là may mắn. Nhưng gặp đến lần thứ ba đã là một cái duyên. Ba năm trước, hai người họ gặp nhau nhưng cuối cùng cũng chỉ bước qua nhau. Ba năm sau, liệu cả hai còn có đủ can đảm chỉ bước qua nhau một lần nữa.

Bạn đang đọc truyện *Quay Lại Vẫn Thấy Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 2: Lần thứ ba

Bắc Kinh, một tháng sau...

Chiếc ô tô màu đen đi chậm rãi trên đường phố tấp nập. Khác hẳn với những chiếc xe tăng ga nhanh hết sức có thể. Cũng giống như nó, người ngồi trên xe cũng thành thói không kém. Còn hơn một tiếng nữa mới gặp mặt đoàn làm phim. Anh không cần phải vội.

- Hoa ca, em nghe ngóng được là Dĩnh tỷ nhận đóng Hoa Thiên Cốt chỉ 2 tiếng sau khi nhận được lời mời đó

- Vậy sao? - Kiến Hoa chỉ ậm ừ trả lời nhưng dường như vấn đề đó không khiến anh bận tâm. Kịch bản đó đúng là rất hay. Nhận vai chỉ trong hai tiếng không có gì là lạ. Cái có thể tán thưởng chính là khả năng lựa chọn kịch bản của cô gái này. Anh đã xem mấy phim của cô từ khi biết cô sẽ là bạn diễn của mình. Và đúng là không vai nào giống vai nào. Rất có thực lực. Bạn diễn như vậy anh cũng bớt đi được chút lo lắng. Chỉ thế mà thôi.

- Anh gặp chị ấy hai lần rồi, cảm nhận thế nào. Có thể hợp tác tốt được không?

- Hợp tác tốt chắc là sẽ được. Còn cảm nhận thì tôi không biết. Hai lần gặp đó quá chớp nhoáng, ấn tượng trong anh không lưu lại gì nếu không muốn nói là bằng con số không. Thực ra, trong anh cũng dấy lên một sự tò mò khó hiểu. Cô gái ấy là người như thế nào mà xung quanh lại lắm thị phi đến thế.

Đoạn đường tới khách sạn Cổ Luân, nơi diễn ra buổi họp mặt cũng không dài, vì thế chỉ hơn mười phút sau Kiến Hoa cũng đã tới. Có điều, anh không muốn gây sự chú ý, nên kêu Khang Vũ đi cửa sau. Lúc này một chiếc ô tô khác cũng vừa mới đậu ở đó. Hai cô gái từ trên xe bước xuống, Kiến Hoa còn nghe thấy giọng con gái léo nhéo:

- Em định không mặc chiếc váy này sao, hôm qua chị còn đi lấy gấp nó cho em mà - Cô gái cầm chiếc váy đỏ trên tay, xem ra là đồ mới, còn tay kia cứ nín cô gái bên cạnh.

- Ai da, Nancy. Chỉ là họp mặt thôi mà. Đâu cần điệu đà như thế. Em vẫn thích đơn giản thế này hơn - Lê Đình phụng phịu cây nhảy, bình thường cô vốn không thích ăn mặc cầu kỳ rồi. Hôm nay đâu phải là họp báo, cũng không phải ra mắt phim, sao phải váy vóc làm gì cho mệt. Quét một đường từ thân xuống bàn chân mình...áo phông, quần jean, giày thể thao...cô thấy rất được đấy chứ. Vừa trẻ trung, năng động, hơn nữa lại rất kín đáo. Lê Đình gạt đầu một cái rất hài lòng về lựa chọn của mình.

- Nhưng cũng cần đẹp một chút trước mọi người chứ - Nancy vẫn không chịu bỏ cuộc. Có ai đường đường là tiểu hoa đán, đi gặp đoàn làm phim mà lại mặc không khác gì nữ sinh trung học không. Mà nữ sinh trung học bây giờ đoán chắc còn điệu đà hơn ấy chứ.

- Mọi người là muốn xem diễn xuất chứ có xem trang phục đâu. Chị để đó lần sau đi. Chúng ta vào thôi - Lê Đình chốt một câu rồi kéo Nancy theo mình. Lãng nhăng trang phục mãi không khéo sẽ muộn mất.

Cả cuộc nói chuyện ngắn ngủi vừa rồi Khang Vũ và Kiến Hoa đều chứng kiến. Khang Vũ không giấu một tia đồng tình quay xuống Kiến Hoa đá mắt:

- Hoa ca, không chỉ mình anh mặc như thế đâu

Đây cũng là sở thích của Kiến Hoa. Ngoài những sự kiện trang trọng thì anh không thích mặc lễ phục. Kiến Hoa nhìn lại mình, cũng chỉ áo phông, quần jean cùng giày thể thao. Anh còn tưởng chỉ mình anh như thế. Còn Lê Đình dù sao cũng là nữ chính, trong tưởng tượng của anh sẽ mặc bộ đồ nào nó rất yêu kiều, bắt mắt chứ không như nữ sinh thể kia.

Nét mặt Kiến Hoa giãn ra, ánh lên nét cười nhẹ rồi cùng Khang Vũ theo hành lang cửa sau đi vào khách sạn. Mới đi được nửa dãy hành lang thì tiếng chạy rầm rầm từ phía trước vọng lại, Lê Đình cầm đầu chạy, còn không để ý đến anh và Khang Vũ đang đi lại gần phía cô. Đằng sau đó còn vang lên tiếng gọi rất lớn của trợ lý:

- Lê Đình, em lại đi đâu thế? Mọi người đã đông đủ, Hoa ca cũng sắp đến rồi

- Không vội...không vội, sự phụ chưa có đến đâu. Em quên điện thoại, sẽ vào ngay - Lê Đình xua tay ra đằng sau ra hiệu cho Nancy là không có việc gì, còn mình vẫn cầm đầu chạy. Cô lướt qua Kiến Hoa mà không hề nhận ra điều gì bất thường.

- Sự phụ? - Kiến Hoa nhìn theo Lê Đình lẩm bẩm.

- Hoa ca, đang nói anh đó - Khang Vũ hát hăm về phía Lê Đình. Gọi 'sự phụ' thì ngoài đang nói đến Hoa ca thì còn có thể là ai.

- Cậu vào trước đi, tôi sẽ vào sau - Chưa đợi Kiến Hoa dứt lời Khang Vũ đã nhanh chóng đi thẳng.

Từ phía ngoài lại vọng lên tiếng chạy rầm rầm khi nãy, còn kèm theo tiếng thở hồng hộc. Kiến Hoa lắc đầu, một cô gái mà lại không chú trọng đến hình tượng như vậy, mà cũng đâu cần gấp đến mức phải hộc tốc như thế.

- Vị tiên sinh, làm ơn... nhường đường giúp. - Lê Đình vừa chạy vừa nói không ra hơi. Chạy như vậy, mắt cô cũng nhòa đi, người trước mặt là ai cũng không biết, chỉ thấy đó là một người đàn ông mà thôi.

Thế nhưng mặc Lê Đình đã lên tiếng xin nhường đường, Kiến Hoa không hiểu sao vẫn ngang nhiên đứng giữa hành lang, chắn lối đi của cô. Lê Đình chạy lại gần một gần hơn, tới nơi rồi mà chướng ngại trước mặt vẫn ở đó, theo quán tính Lê Đình đang chạy nhanh mà phải gấp gấp dừng lại, cô mất đà, trụ cũng không vững, người đổ ngang đó dọc xiêu vẹo. Thôi rồi, lại sắp đo sà, Lê Đình nhắm chặt mắt, hét toáng lên:

- Áaaaaaa...mẹ ời

Tâm lý chuẩn bị cho một cú ngã đau đớn, trong lòng còn thầm bực mình cái người đàn ông đó, rõ ràng cô đã xin tránh đường rồi mà anh ta vẫn không chịu né sang một bên. Nhưng không những cô không cảm thấy đau, cũng không ngã, mà còn cảm thấy một bàn tay nào đó rất mạnh mẽ ôm lấy cô, hơn nữa còn rất ấm áp. Một thanh âm trầm ấm, dịu dàng vang lên bên tai cô:

- Không cần phải vội vàng. Anh còn chưa vào

Lê Đình vẫn còn nhắm tịt mắt vì sợ, lắp bắp hỏi người đàn ông vừa hại cô nhưng cũng vừa giúp cô.

- Anh...Anh là ai?

Kiến Hoa vô thức gõ nhẹ vào trán Lê Đình mỉm cười. Mà hành động đó vừa mới dứt anh còn không hiểu mình vừa làm việc gì.

- Là sự phụ...không phải vừa nãy em còn nhắc tới anh sao?

Tới lúc này Lê Đình mới chịu mở mắt, hình ảnh người trước mặt đã hiện lên rõ rệt. Chuyện cú ngã đã bay đi mất, Lê Đình chỉ chú ý đến Kiến Hoa, bất ngờ lẫn chút thẹn thùng, sao lại để cô gặp anh trong tình huống này chứ.

- Sur...phụ...anh...đến....rồi

Gương mặt hai người lúc này nhiều lắm cũng chỉ cách nhau hơn một tấc. Nhưng Kiến Hoa hình như chưa nhận ra điều đó, và anh cũng không có ý định thả cô xuống. Anh nhìn sâu vào ánh mắt long lanh của Lê Đình trả lời:

- Phải...anh đến rồi, hơn nữa còn thấy hết từ nãy đến giờ

Biểu cảm của Lê Đình lúc này xấu hổ thôi chưa đủ, còn là e thẹn, tim cô đang đập thình thịch. Một tháng trước khi biết anh sẽ vào vai Bạch Tử Họa, cô hầu như ngày nào cũng nghĩ đến anh. Không có gì khác, chỉ đơn thuần là vì đây là lần đầu tiên cô hợp tác với bạn diễn lớn tuổi hơn khá nhiều, mà lại là một tiền bối rất nổi tiếng. Vậy mà người đó bây giờ đang trước mặt cô, hơn nữa còn đang bế cô. Xung quanh đều yên lặng. Không khí này thật khiến cô không muốn nghĩ gì cũng không được.

- Sur phụ...Cho em xuống

Kiến Hoa giật mình hiểu ý, mặt Lê Đình đỏ bừng, cố tình tránh ánh mắt của anh. Kiến Hoa nhẹ nhàng đặt Lê Đình xuống, lúng túng giải thích:

- Anh xin lỗi, vừa rồi sợ em ngã...

- Không sao...cảm ơn anh - Lê Đình cúi đầu lí nhí, từ lúc gặp anh đến giờ, cô chưa dám nhìn thẳng vào anh.

Không khí ngại ngùng lẫn khó xử buồng xuống, hai người không ai nói thêm câu nào nữa. Lê Đình đi trước, Kiến Hoa vẫn còn đang chìm trong những cảm xúc bất ngờ khó hiểu. Không tính hai lần trước chỉ gặp thoáng qua, thì đây là lần đầu tiên anh gặp cô. Con người anh vốn thích giữ khoảng cách càng xa với bạn diễn nữ càng tốt. Bình thường đứng cạnh còn ít, vậy mà vừa rồi anh không những bế cô, mà hình như trong lòng còn không cảm thấy khó chịu. Điều này phải giải thích thế nào đây.

- Chỉ là giúp đỡ một người bình thường thôi

Kiến Hoa tự nói với bản thân mình, thờ phào rồi cũng lấy lại bình tĩnh, lặng lẽ bước theo sau.

...

- Lê Đình lại đây - Giám chế Đường Lê Quân vẫy tay, lớn tiếng gọi Lê Đình. Đích thân giám chế Đường đã liên lạc với cô để mời cô vào vai Hoa Thiên Cốt.

- Hai người làm quen đi. Sau này vợ chồng Họa Cốt nhờ cả vào hai người đấy

Gì chứ, giờ này còn làm quen nữa. Nếu chị nhìn thấy cảnh tượng ban nãy rồi sẽ không khách sáo kêu hai người làm quen nữa đâu. Sự căng thẳng trong lòng Lê Đình lại nâng lên cao độ. Vừa rồi im lặng tiến vào, cô đã có thể bình tĩnh hơn một chút. Giờ nó lại bay mất tiêu rồi. Anh đang đứng bên cạnh cô, cô có thể cảm thấy được sự ấm áp của anh còn vương trên mình, nhưng sao lại run thế này.

- Sur phụ, em là...em là.. Lê Đình, đóng vai Hoa...Thiên Cốt

- Anh nhớ, rất vui gặp lại em - Kiến Hoa cũng đáp lại, nhưng giọng điệu có vẻ cứng nhắc, thiếu tự nhiên.

Giới thiệu xong, Đường Lê Quân cũng bỏ lại hai người họ đi mất. Không khí lúc này tràn ngập sự lúng túng. Lê Đình không dám ngẩng mặt lên nhìn Kiến Hoa, còn anh cũng không biết nói gì với cô. Trước nay anh vẫn như thế mà, nhưng sao bây giờ lại có chút e ngại như vậy. Lê Đình cuối cùng cũng tìm được cái cớ lần đi mất. Kiến Hoa chỉ ậm ừ rồi nhìn theo bóng lưng cô rồi khò ra nhập hội với Tường Hân cùng mấy cô gái khác.

Căn phòng đã đông đủ mọi người. Thực ra hợp mặt cũng không có gì quan trọng, chỉ là để dàn diễn viên cùng tổ chế tác gặp nhau, trao đổi trước khi bắt tay chính thức vào dự án. Nhiều diễn viên trước đây cũng đã từng hợp tác với nhau nên buổi họp mặt diễn ra trong không khí rất vui vẻ, rộn ràng. Lê Đình không ngừng cười đùa với đám Tường Hân, Lý Thuần...dù mới gặp nhưng mấy tháng tới đều sẽ ở bên nhau. Họ lại rất tình cảm nên chẳng có lý do gì khiến cô ngại ngùng cả. Kiến Hoa còn rõ ràng nhìn thấy cô cười rất tươi, nụ cười đó giống như ánh nắng đầu hạ, không quá gay gắt nhưng vô cùng ấm áp, đủ để sưởi ấm bất cứ cái lạnh lẽo nào mà nó quét qua. Không quá chói chang nhưng lúc nào cũng bừng sáng. Nụ cười vô tư ấy không hề có chút ngại ngùng nào, không e dè điều gì. Kiến Hoa trong phút chốc nhìn nụ cười của Lê Đình mà lòng mình ngập ý vui vẻ cũng cười theo. Cũng không biết Khang Vũ đứng bên cạnh mình từ lúc nào.

- Hoa ca...

Khang Vũ bên cạnh gọi nhỏ nhưng Kiến Hoa không hề có phản ứng.

- Hoa ca... - Vẫn không thấy gì.

- HOA CAAAA

Tối lần thứ ba Kiến Hoa mới giật mình bị Khang Vũ lôi khỏi cái đám đuối ban này.

- Có chuyện gì không?

- Anh đang nhìn gì vậy. Đạo diễn Lâm muốn nói chuyện với anh - Khang Vũ làm trợ lý cho Kiến Hoa đã một năm nay. Anh đã sớm học được cách nhìn mặt đoán tâm trạng của Kiến Hoa. Mà cái nét mặt này trong lần đầu gặp bạn diễn là chưa từng có. Anh cũng thừa biết cái thiện cảm này là dành cho ai. Chỉ không ngờ nó đến nhanh như thế.

- Tôi biết rồi

Buổi họp mặt kết thúc, mọi người tạm biệt nhau hẹn ngày tất cả tập trung khai máy. Lê Đình lại một lần nữa tới tạm biệt Kiến Hoa rồi theo cửa sau về trước. Nhưng Lê Đình cứ lại gần anh là lại tỏ vẻ nghiêm chỉnh, cất nụ cười sáng như ánh mặt trời của mình đi, thanh âm lại rất dè dặt khi nói chuyện với anh, hơn nữa cũng rất xa cách. Cứ cho là lần đầu gặp chẳng nữa, nhưng cũng không đến nỗi xa lạ như vậy. Ngay cả anh vốn rất cẩn thận khi tiếp xúc với bạn diễn nhưng lần đầu gặp cũng không có cảm giác này. Kiến Hoa khó hiểu, cái sôi nổi tình nghịch khi này của cô đột nhiên biến đâu mất rồi. Không lẽ là do anh khiến cô thấy khó xử như vậy.

Ít phút sau, Kiến Hoa lát sau cũng ra theo. Thế nhưng đến góc khuất của hành lang, tiếng bước chân nhẹ nhàng của hai cô gái cùng tiếng nói chuyện khiến Kiến Hoa và Khang Vũ khựng lại. Anh cũng không biết vì sao mình không đi tiếp, mà lại đứng sau bức vách để nghe được cuộc nói chuyện đó.

- Lê Đình, sáng nay lúc em ra lấy điện thoại có phải gặp Hoa ca không. Có chuyện gì mà chị thấy em đi vào có vẻ lúng túng - Nancy thực sự rất khó hiểu, lúc biết Hoa ca là nam chính, Lê Đình còn khá hào hứng vì mong muốn sẽ học hỏi được nhiều kinh nghiệm. Nhưng nhìn biểu cảm của Lê Đình hôm nay không có vẻ gì là hào hứng cả.

Lê Đình tự trấn an bản thân, sáng nay chỉ là vô tình. Anh giúp cô, cô cũng đã cảm ơn rồi. Thế cũng coi như gặp mặt suôn sẻ. Cảm giác lúng túng ban này cũng chỉ do bất ngờ mà thôi. Sau này sẽ hết sức cẩn thận.

- Không có gì, một rắc rối nhỏ, anh ấy có giúp em một chút

- Nhưng sao chị thấy em có vẻ e dè với Hoa ca vậy. Với những người khác đâu có thế? - Nancy vẫn cố gắng hỏi. Ban này, cô thấy rõ là Hoa ca muốn nói chuyện nhiều hơn với Lê Đình, nhưng ngược lại Lê Đình không những tránh ánh mắt người ta, còn cố tình lảng đi chỗ khác. Người khác có thể không thấy, nhưng sao có thể qua mắt cô được.

Lê Đình nhìn vô định vào không khí, thờ dãi một cái mặt mũi.

- Ngoài lúc đóng chung ra, tốt nhất nên giữ khoảng cách. Em không muốn có tin đồn nào nữa.

Tin đồn. Đối với cô thị phi đã quá đủ rồi. Thêm một chuyện không bằng bớt một chuyện. Hơn nữa, cô với người đó cũng mới kết thúc không lâu. Vẫn nên để mọi chuyện chìm vào im lặng thì tốt hơn. Điều cô cần làm bây giờ là hoàn thành tốt vai diễn và tốt nhất là gắng hết sức không để cho cánh nhà báo nắm được cái gì mà viết linh tinh.

Nét mặt Kiến Hoa khi nghe được cuộc đối thoại vừa rồi dường như không hề có sự thay đổi. Nhưng những lúc như thế này, Kiến Hoa không biểu cảm gì mới thực sự khó hiểu. Khang Vũ nắm bắt được ý nào đó vội vàng thêm vào:

- Em nghe nói, chị ấy đóng phim nào là bị dính tin đồn với bạn diễn. Có lẽ vì vậy nên...

- Tôi hiểu rồi, chúng ta đi thôi

Kiến Hoa cũng không đợi Khang Vũ nói hết lời mà bỏ đi mất. Thì ra là vậy. Chỉ có điều này mới giải thích được cho phản ứng của Lê Đình trong buổi họp mặt hôm nay. Với tất cả mọi người cô đều rất niềm nở vui vẻ. Chỉ riêng với anh là giữ khoảng cách rõ rệt. Có lẽ cô chủ động gọi là anh là 'sư phụ' cũng là để vạch rõ ranh giới giữa hai người. Là mối quan hệ giữa tiền bối - hậu bối. Được, nếu cô đã muốn như thế, anh cũng không có ý gì khác. Đây vốn là tính cách của anh từ xưa đến giờ mà. Tự nhủ với mình như vậy, nhưng từ sâu trong đáy lòng Kiến Hoa lại nảy sinh một sự khó chịu mà lúc này đây, chắc chắn ngay cả anh cũng không biết đến sự xuất hiện của thứ cảm giác đó.

Bạn đang đọc truyện *Quay Lại Vẫn Thấy Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3: Tình cờ

Trong thành phố phồn hoa nhất, con người lại càng cảm thấy sự cô độc lớn nhất. Vì thế mỗi lần xong lịch trình Kiến Hoa rất ít khi lưu lại đại lục. Hầu hết

anh đều về Đài Loan. Ít nhất ở đó cũng có gia đình, bạn bè, và có một nơi anh gọi là nhà.

Anh cũng không thích cái cảm giác đứng trên tầng cao của khách sạn nhìn xuống cả thành phố. Những lúc như vậy anh lại càng thấy sự cô đơn đang dần dần gặm nhấm trái tim mình. Bao năm nay, không phải là anh không muốn mở lòng để giải thoát cho sự cô đơn đó, mà là chưa có ai khiến anh tình nguyện giang tay đón người đó bước vào trái tim mình. Anh có ba ngày lịch trình ở Bắc Kinh, ngày thứ nhất kết thúc, cũng là lúc đồng hồ điểm 11 giờ đêm. Khang Vũ chờ anh về khách sạn Empire, nơi anh sẽ ở trong ba ngày này.

Đã gần nửa đêm, những con phố của Bắc Kinh dần thưa người qua lại. Nhịp sống tấp nập của thành phố này khiến người ta về đêm chỉ muốn được trở về nhà vui vầy bên người thân. Kiến Hoa ngồi ghé sau xe quan sát. Anh thấy một đứa trẻ rất đáng yêu nắm tay ba mẹ nó chạy nhảy rất thích thú, anh thấy một đôi nam nữ tay trong tay trao nhau ánh mắt rất tình tứ, anh cũng thấy một cặp vợ chồng già vẫn cố gắng đi từng bước bên nhau dù cả hai đều đã chống gậy...bất giác anh mỉm cười, một điều hạnh phúc tưởng chừng đơn giản như vậy mà nó vẫn chưa chịu đến với anh...Rồi anh lại thấy một người đàn ông lầm lũi hút thuốc lá, thất thần đi trong đêm tối, anh lại mỉm cười, nhưng nụ cười có giấu sự chua chát...đây mới giống anh. Vẫn là sự cô đơn đến đáng sợ đó.

Chiếc xe chờ anh đi qua hồ Y Đình. Ban đêm gió mạnh, cây cối quanh hồ không ngừng đu đưa, Kiến Hoa mở tấm kính xe hưởng chút gió để xua đi cái ngột ngạt trong bản thân mình.

- Cậu đi chậm lại một chút

Khang Vũ lái xe tấp dầm vào lề, tốc độ giảm xuống. Kiến Hoa châm một điếu thuốc lá, kê cánh tay lên mép cửa ô tô, phóng ánh mắt vô định ra hồ Y Đình, chẳng mấy chốc làn ngói nghi ngút đã theo gió bay ra phía sau.

Giờ này cũng chẳng còn ai đi dạo quanh hồ cả. Xung quanh bao phủ một màn đêm tĩnh mịch. Chỉ có tiếng gió rít qua tán cây, tiếng gió treu đùa trên làn nước và âm thanh chán ngắt của bánh xe ma sát trên mặt đường. Thế rồi, trong màn đêm đó, Kiến Hoa bất gặp một thân ảnh bé nhỏ mà vô tình nó đã được ghi dấu trong tâm trí anh. Một cô gái đang thơ thẩn đi dạo ven hồ, mặc một chiếc áo khoác có mũ trùm, quần short mà đi giày thể thao. Nếu chỉ nhìn sau lưng cô gái đó, có thể anh sẽ không nhận ra, nhưng đi ngược chiều, ánh sáng từ đèn đường khiến anh chắc chắn là cô - Lệ Đình.

Mới tuần trước hai người đã gặp nhau trong buổi họp mặt. Ngày hôm đó cũng để lại trong anh không ít ấn tượng, nhưng thêm vào đó cũng là một sự khó hiểu. Anh không hiểu tại sao cô gọi anh là sư phụ, không hiểu tại sao cô lại dễ dặt với anh như vậy, trước đó anh cũng không hiểu vì sao xung quanh cô lại nhiều tin đồn đến thế...nhưng cũng ngày hôm đó, anh đã tìm được câu trả lời cho mình. Chỉ một lý do duy nhất khiến Lệ Đình phản ứng như vậy là tự bảo vệ bản thân. Giống như anh nhiều năm về trước. Phải chịu sự dă kích và nỗi đau rất lớn mới khiến một người tự dựng lên một bức tường khó vượt qua xung quanh mình. Anh cũng đã từng làm như vậy. Đến nay cũng không dễ ai vượt qua nó. Và điều Lệ Đình làm cũng tương tự. Chỉ có điều, cô còn rất trẻ mà đã chịu những tổn thương ấy. Bên trong con người đó phải chứa đựng sức mạnh và ý chí thế nào mới có thể hình thành nên tính cách quật cường như thế. Hôm đó nghe được cuộc nói chuyện của Lệ Đình với trợ lý, anh đã phần nào hiểu hơn về con người của Lệ Đình, từ đó anh càng dành nhiều thiện cảm khi nghĩ về bạn diễn của mình. Mới hai hôm trước trả lời phỏng vấn về bộ phim, anh còn không ngần ngại nói cô chính là Hoa Thiên Cốt trong lòng anh dù tạo hình còn chưa có, phim còn chưa quay.

- Dừng xe lại.

Tiếng "Kittt" do phanh gấp vang lên, Kiến Hoa mở cửa xuống xe rồi dặn dò Khang Vũ cứ chậm chậm theo sau.

Kiến Hoa lặng lẽ bước theo sau Lệ Đình khoảng chục thước. Lệ Đình vẫn chưa nhận thấy được sự xuất hiện của người thứ hai ở đây. Cô đút hai tay vào túi áo, thông thả hưởng cái mát lạnh ban đêm của Bắc Kinh. Bình thường cô hiếm có những lúc được an tĩnh như thế này. Sự bon chen, ganh ghét lẫn những chiêu trò giấu tay...trong bóng tối không ngừng hướng đến cô. Cô đã quá mệt mỏi rồi. Giữa thành phố rộng lớn phồn hoa nhộn nhịp như vậy nhưng cô cảm thấy cô đơn hơn bao giờ hết. Đến một người từng nói sẽ ở bên cạnh cô nhưng cũng đã đi ngược lại lời hứa đó. Cuối cùng, một mình vẫn là an toàn nhất, dù như vậy cô sẽ cảm thấy cô độc nhưng ít nhất sẽ không bị làm tổn thương nữa.

- Sao ban đêm lại một mình ở bên ngoài thế này chứ? - Kiến Hoa lầm bầm. Một cô gái yếu đuối lại lang thang một mình ở đây vào giờ này. Không lẽ tâm trạng của cô cũng đang giống như anh lúc này. Bức bách, muốn giải thoát nhưng vẫn bị một gọng kìm nào đó cùm lại.

Những ánh đèn đường không thể soi sáng hết được lối đi ven hồ. Lệ Đình lại mãi ngắm nhìn khung cảnh êm đềm của hồ Y Đình mà không để ý đến những chướng ngại mình có thể gặp phải. Cô suýt vấp vào một mô đá nhô lên trên đường đi.

- Cẩn thận. - Kiến Hoa giật mình nói nhỏ trong miệng. Chuẩn bị tâm thế định chạy tới nhưng thấy cô không sao, đã nhanh chóng né được nên liền khựng lại. Vẫn tiếp tục lặng lẽ theo sau cô nhưng còn buông giọng có chút trách móc:

- Thật là, bất cẩn như vậy

Lệ Đình cúi đầu phát hiện vật vừa suýt nữa làm cô vấp ngã, cong môi hờn dỗi, còn không kim được đá lên nó mấy cái:

- Đến này cũng muốn hại tạo nỡ

Biểu cảm dễ thương của Lệ Đình lọt cả vào mắt Kiến Hoa, anh bật cười nhưng vẫn nhớ im lặng tránh Lệ Đình phát hiện ra mình.

- Sao trước mặt anh em không có như vậy?

Anh biết là cô muốn giữ khoảng cách với anh là sợ tin đồn. Nhưng trong lòng anh lại trào dâng lên một chút ghen tị khó mô tả. Cô thoải mái vui vẻ với tất cả mọi người, chỉ trừ có anh. Kiến Hoa còn không nhận ra hiện giờ mình chính là người đang theo đuổi một cô gái, hành động của anh bây giờ không có

gi là quang minh chính đại cả. Thế nhưng cả một giờ sau đó anh vẫn lặng lẽ theo sau cô. Hai người cứ thế đi một vòng quanh hồ Y Đình rồi bóng dáng Lê Đình cũng khuất sau một góc khu Vĩnh Hà viên xinh đẹp.

Kiến Hoa đi theo cô tới tận cửa nhà, anh muốn chắc chắn cô về nhà an toàn. Tới khi cánh cửa gỗ sang trọng của căn nhà đóng lại Kiến Hoa mới yên tâm trở ra. Trong miệng còn nhẩm một câu nói:

- Số 10 Vĩnh Hà viên

...

Ngày thứ hai ở Bắc Kinh

Vẫn con đường đó, cũng giờ đó, Kiến Hoa lại đi qua hồ Y Đình. Khang Vũ dường như hiểu được tâm ý của Kiến Hoa, đi tới đây lại dần đi chậm lại. Kiến Hoa vẫn mở cửa kính xe, nhưng hôm nay anh không hút thuốc. Anh phóng ánh mắt ra con đường mờ tối ven hồ tìm kiếm một bóng người. Liệu hôm nay cô có thể xuất hiện không.

Cuối cùng anh cũng phát hiện thấy cô đang khuất sau thân cây cổ thụ. Lê Đình ngồi trên ghế đá, gác chân lên thành cầu ngắm sao. Chỉ vào ban đêm mới có thể thấy được bầu trời Bắc Kinh trong như vậy, còn ban ngày, đến một áng mây cũng khó thấy, tất cả đều bị che đi vì khói bụi.

Kiến Hoa vẫn chỉ đứng cách xa cô cả chục mét. Như vậy mới không phá vỡ cái sự riêng tư của cô. Anh khoanh tay dựa vào gốc cây theo dõi từng cử chỉ dù là nhỏ nhất của Lê Đình. Một biểu cảm nhỏ trên gương mặt cô anh cũng không bỏ qua.

- Mimosa...Capella...Acrux...Rốt cuộc có ngôi sao nào là dành cho mình không? - Lê Đình với tay ra trước mặt như muốn bắt từng vì sao xuống bên mình. Chỉ có chúng là đứng yên để cô ngắm nhìn, và cũng chỉ có chúng là yên lặng ngắm nhìn cô, chỉ trao cho cô cái vẻ đẹp nữ lệ. Cũng chỉ có chúng mới không khiến trái tim cô nhối lên vì bị tổn thương.

Ánh mắt Kiến Hoa một khắc cũng không rời khỏi Lê Đình. Bầu trời đêm nhiều sao như vậy. Ai có thể cưỡng nổi vẻ đẹp lung linh kỳ ảo của nó. Nhưng trong mắt anh bây giờ chỉ có duy nhất ánh sáng của một ngôi sao khác. Ngôi sao đó không có trên bầu trời mà đang ở ngay trước mặt anh.

...

Ngày thứ ba cũng là ngày cuối cùng Kiến Hoa ở Bắc Kinh, sáng hôm sau anh sẽ lại về Thượng Hải sớm. Vẫn như hai hôm trước, chiếc xe lại đi qua con đường vòng quanh hồ Y Đình. Kiến Hoa hy vọng hôm nay sẽ lại thấy Lê Đình ở đây. Chiếc xe đã dừng bên hồ khá lâu nhưng vẫn chưa thấy người xuất hiện.

- Có lẽ đã ngủ rồi - Kiến Hoa trầm nghĩ, có chút thất vọng kéo cửa kính xe lên chuẩn bị về khách sạn.

Chiếc xe bắt đầu lăn bánh thì thân ảnh đó lại xuất hiện. Đúng là Lê Đình. Kiến Hoa cũng không biết vì sao mình lại thấy vui khi thấy cô. Anh lại bước xuống xe, và lại lặng lẽ theo sau. Nếu về khách sạn bây giờ, xung quanh là bốn bức tường lạnh ngắt không biết anh sẽ chán ghét thế nào. Nhưng hai hôm nay, dù chỉ âm thầm đi sau cô, nhìn cô từ phía xa, trong tim anh sự cô đơn tạm thời đã trốn đâu mất. Cảm giác đó đã lâu rồi anh không có được. Điều này có thể lý giải vì sao ba đêm nay anh chỉ mong ngóng cô xuất hiện. Dù chỉ trong một thời gian ngắn ngủi, hai người cũng không nói chuyện gì, cô cũng không biết đến sự xuất hiện của anh...nhưng giờ hai người đang ở gần nhau và hít thở cùng một bầu không khí.

Lê Đình chấp hai tay sau lưng vừa đi vừa nhảy chân sáo cao hứng hát một bài, tiếng hát cũng lớn đủ để làn gió đưa chúng đến tai Kiến Hoa.

"Có một chú thỏ con kiếm ăn trong đêm

Thế rồi thỏ gặp cáo, giờ phải làm sao?

Thỏ nhanh trí cười đáng yêu, rồi cáo cũng mềm lòng

Cuối cùng cũng không biết rằng mình sẽ yêu thỏ

...

Có một chú thỏ con kiếm ăn trong đêm

Giờ có thêm cáo theo sau bảo vệ

Nhưng thỏ con nào có hay biết

...

Có một chú thỏ con kiếm ăn trong đêm

Nhưng giờ đã có cáo bên cạnh

Thỏ con đã nắm tay cáo đi bên mình

Có một chú thỏ và một chú cáo cùng kiếm ăn trong đêm"

- Thật đáng yêu! - Kiến Hoa không nén được nụ cười. Nếu anh không theo sau cô ba ngày nay, có lẽ sẽ chẳng bao giờ được thấy mặt này của Lệ Đình. Kiến Hoa cũng chợt nhớ đến hoàn cảnh hiện tại, theo như bài hát đó, có phải bây giờ cô là thỏ còn anh là cáo không?

Mãi thơ thần với bài hát, không để ý Lệ Đình bị hụt chân vào một cái hố sâu chừng gần một tấc.

- Áaaa...mẹ ơi.

Vẫn còn may là Lệ Đình vẫn tóm được vào lan can bao quanh hồ để tránh một cú ngã đau điếng. Lấy đó làm điểm tựa cô nín mình đứng dậy nhưng lại khụy xuống một lần nữa.

- Á...Đau quá.

Lệ Đình ngồi bệt xuống thành bồn hoa bên cạnh xoa xoa chân mình. Được một lúc cơn đau cũng bớt đi. Cô quyết định đứng dậy túm lan can đi tiếp, nhưng quả thật không chịu được nữa rồi. Vừa đứng lại cổ chân cô lại nhói lên cơn đau điếng. Đúng lúc Lệ Đình lại chuẩn bị khụy xuống lần nữa thì một vòng tay cô có cảm giác quen thuộc ôm lấy cô, bế bổng cả thân người cô kề sát vào ngực người đó. Quá bất ngờ, Lệ Đình hét toáng lên:

- Là ai? Thả tôi xuống

- Là anh đây. Em nói nhỏ một chút, anh cũng đau phải là 'cáo'. Định gọi tất cả mọi người xung quanh dậy hay sao?

Thanh âm này dù chỉ nghe có một lần Lệ Đình cũng không thể nào quên được. Sự dịu dàng đó cũng không thể đến từ một người nào khác:

- Sur phụ?

- Phải, là anh.

Bạn đang đọc truyện *Quay Lại Vẫn Thấy Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 4: Nỗi đau và kiềm nén

Lệ Đình còn chưa hết bất ngờ, hai mắt tròn xoe nhìn Kiến Hoa, nhưng anh cố tình tránh ánh mắt đó. Cảm xúc của anh bây giờ đang bất định, nếu như còn nhìn vào mắt cô, anh sợ sẽ không thể kiểm soát được hành động của mình.

- Em đừng động dậy nữa. Nếu không tới sáng cũng không về được nhà đâu.

Rõ ràng là còn có Khang Vũ đang lái ô tô bên kia, có thể nhanh chóng đưa Lệ Đình về nhà. Vậy mà anh lại muốn đích thân bế cô về. Là anh quên mất hay là cố tình muốn níu kéo mùi oải hương của cô bên mình.

Chân Lệ Đình đang đau, bước chân của Kiến Hoa cũng không thong thả như trước. Anh nhanh chóng bế cô hướng Vĩnh Hà viên đi tới. Lệ Đình lại thêm một bất ngờ khác:

- Sur phụ, sao anh biết nhà của em?

- Anh không biết. Xung quanh đây chỉ có một khu này. Em đi bộ ngoài đó thì không ở đây còn có thể ở đâu nữa. - Kiến Hoa nói dối trắng trợn. Rõ là hôm qua và cả hôm trước nữa anh còn đi theo người ta về tận nhà thế nên mới biết cô ở đây. Vậy mà một lời nói xạo này Lệ Đình cũng không suy xét gì tin ngay.

- Vậy phiền anh tới nhà số 10.

Hôm trước tới đây Kiến Hoa chỉ chú ý đến Lệ Đình nên căn nhà trông thế nào anh cũng không biết. Bây giờ mới có dịp để ý. Căn nhà hai tầng, không quá rộng màu tím nhạt, bên ngoài còn có một khu vườn nhỏ trồng mấy loại hoa mà cả màu sắc và hương thơm đều giống như chủ nhân của nó. Ngọt ngào, đáng yêu nhưng không kém phần ưu nhã. Anh có thể thấy được rằng Lệ Đình thích hoa oải hương, vì mùi hương trên người cô, cũng vì oải hương chiếm một góc lớn trong vườn. Mà Lệ Đình đúng là rất thích hợp với màu tím của nó.

Đến cửa nhà rồi, Kiến Hoa vẫn chưa thả cô xuống.

- Đưa chìa khóa cho anh

Nếu cảnh này chẳng may lọt vào ống kính của máy tay sẵn ảnh chắc chắn một cơn sóng gió vô tận sẽ lại nổi lên. Nhưng chuyện đó sẽ không xảy ra. Khu

biệt thự này rất yên tĩnh, cũng không hề ai biết cô mua nhà ở đây, nó tách biệt hẳn với trung tâm Bắc Kinh phồn hoa náo nhiệt. Lúc này, cái ý nghĩ muốn tạo khoảng cách với Kiến Hoa của Lê Đình cũng không thể chống cự lại vòng tay mạnh mẽ của anh. Cô đành tự trấn an mình "Tình cờ thôi." Có lẽ anh có việc gì đó quanh đây rồi vô tình gặp cô. Cô bị trọ chân, anh đưa về, đồng nghiệp cũng có thể làm như vậy được. Sau này cô sẽ cẩn thận hơn một chút.

Kiến Hoa một tay đưa ra tra chìa vào ổ. Cửa mở ra, Lê Đình cũng với tay ra sau lưng Kiến Hoa bật đèn. Nhưng khoảng cách quá xa, tay cô không với tới được. Vô thức Lê Đình ôm cổ Kiến Hoa kéo sát khoảng cách giữa hai người, kéo cô thẳng dậy, như vậy tay cô mới có thể chạm đến công tắc. Lê Đình thì chỉ chú ý đến cái bóng đèn. Còn Kiến Hoa lại bối rối vì sự tiếp xúc gần gũi đó. Hơi thở và cả nhịp tim của cô anh đều cảm nhận được.

Một tiếng "Tách" vang lên, ánh sáng đã len lỏi khắp góc ngách của căn phòng. Đơn giản và tinh tế là những gì anh thấy bên trong ngôi nhà. Tất cả không có dấu vết gì của một ngôi sao cả, chỉ là một cô gái bình thường. Trên kệ còn có mấy tấm ảnh cô chụp chung với hai người trông khá nhiều tuổi, có lẽ là ba mẹ cô. Kiến Hoa đặt cô ngồi xuống trên sofa rồi tìm kiếm tủ lạnh lấy đá chườm chân cho cô.

- Em tháo giày ra.

Lê Đình răm rắp làm theo lời Kiến Hoa. Giày với tất tháo ra, giờ cô mới thấy chân mình sưng tấy thế nào. Cả khớp cổ chân đỏ ửng lên, sưng một cục lớn. Cô lại gõ đầu tự trách mình, đang yên đang lành lại cao hứng hát hò làm gì, mà hát thì cũng thôi đi, lại còn nhảy nhót nữa. Nếu mấy hôm nữa không khỏi thì làm sao quay phim.

- Sư phụ, nó...nó...chân em...có bị làm sao không?

Kiến Hoa nén cười vì biểu cảm của Lê Đình, có gan chơi đùa mà giờ bị thương lại trông sợ sệt như vậy.

- Không sao, bị trọ chân một chút. Anh chườm đá cho em. Có điều hai ba ngày tới không có nhảy nhót như thế nữa

- Anh nhìn thấy rồi.

- Phải. Anh chỉ tình cờ đi ngang thôi. - Kiến Hoa lại nói dối nữa. Không lẽ lại nói với cô anh cố tình ở lại bên hồ đó đợi cô xuất hiện.

- Á! - Lê Đình kêu một tiếng đau điếng khi bọc đá và bàn tay anh nắn vào cổ chân cô.

- Đau không? - Thấy vậy Kiến Hoa chợt dừng lại, dịu dàng hỏi cô.

Lê Đình gật đầu. Anh còn hỏi như vậy được. Đã sưng như thế rồi sao có thể không đau.

- Bình thường nếu đau như vậy phải khóc. Vì em không như vậy nên anh cứ nghĩ không sao?

- Em không thích, mà cũng khóc không nổi. Hơn nữa khóc cũng đâu có khỏi được.

Cô không thể khóc, mà cũng không muốn khóc. Bao năm nay, nỗi đau nào cô cũng từng trải qua. Nước mắt cũng vì thế mà hết rồi. Đã có lúc tưởng chừng cô không thể bước tiếp được nữa, nhưng rồi cô đã vượt qua được. Tất cả những tổn thương mà cô chịu bao lâu nay, tất cả nước mắt đều chảy ngược vào trong...Chứng hình thành một thứ sức mạnh phản kháng lại mãnh liệt. Thế nên dù đối mặt với việc gì, cô cũng đem theo nụ cười đó. Nụ cười có thể tan chảy mọi sự băng giá. Nhưng trong trái tim cô lại cũng có một sự lãnh lẽo vương vấn.

- Lê Đình, một cô gái khóc cũng không có gì sai cả. Điều đó cho thấy ít nhất còn có tình cảm. Nếu cứ kìm nén như thế một ngày nào đó em sẽ rất mệt mỏi. - Hai người đều chung một xuất phát điểm như nhau, một hoàn cảnh giống nhau và cũng trải qua những khó khăn tương tự. Anh biết cảm giác khó chịu khi có cái gì đó cảm xúc trong lòng. Một ngày nào đó nếu nó bùng phát, sợ rằng sẽ khó mà chịu nổi. Anh có thể chịu được, nhưng còn cô, có thể không?

- Đến lúc đó hãy nói, bây giờ em vẫn chống đỡ được. - Lê Đình ngơ ngẩn mải mê chậu hoa cảnh bên cửa sổ sau ghế sofa. Cô vẫn đang làm tốt duty thời.

- Lê Đình...Lê Đình...Lê Đình.

Kiến Hoa gọi lớn tiếng dần, Lê Đình đang chìm trong suy nghĩ của riêng mình bỗng bất ngờ vì bàn tay lay cô kéo cô khỏi đồng suy nghĩ vẩn vơ đó.

- Á

- Anh gọi tên em mãi cả miệng mà em không phản ứng. Còn đau nữa không?

Tên của Lê Đình khiến người khác gọi cô sẽ kèm theo đó khẩu hình như một nụ cười. Âm đầu mở nhỏ, tới âm sau sẽ kéo cả quai hàm họ mới gọi hoàn chỉnh được tên cô. Ba mẹ cô từng nói đặt cho cô cái tên như vậy để mỗi khi có ai gọi cô thì cô sẽ thấy một nụ cười trên môi họ. Nhưng nếu quả thật gọi liên tiếp mấy tiếng cũng có chút cứng môi.

Lê Đình lắc đầu, đã sớm bớt đau rồi, chỉ là cảm giác anh nắn chân và chườm đá cho cô có chút thoải mái nên cô cứ mặc vậy thôi:

- Anh có thể gọi em là Tiểu Cốt mà.

- Cảnh cắt anh sẽ ngay lập tức thoát khỏi vai diễn, vì thế anh cũng không muốn gọi người khác bằng tên nhân vật

- Thế anh muốn gọi là gì?

Kiến Hoa suy nghĩ hồi lâu. Sao anh lại băn khoăn việc gọi cô là gì như vậy. Mọi người đều gọi cô là 'Lệ Đình' mà, anh cứ thế mà theo thôi.

- Nếu em đã gọi anh là sư phụ vậy thì anh gọi em là 'Tiểu Đình' được không?

Lệ Đình cảm thấy gọi thế này cũng rất hay. Ba mẹ cô đều gọi cô như vậy. Bây giờ cô gọi anh là sư phụ. Anh gọi cô là Tiểu Đình. Rõ ràng cách gọi đã phân vai vẻ như thế. Sau này sẽ khó bị đồn đại gì nhiều. Lê Đình nghĩ như vậy liền đồng ý.

- Vậy gọi Tiểu Đình đi. - Cô gạt đầu kèm theo một nụ cười bùng sáng trong đêm tối. Cuối cùng cô cũng tặng nụ cười đó cho anh.

Lệ Đình nghĩ như vậy, nhưng đối với Kiến Hoa lại có suy nghĩ hoàn toàn khác. Vì sao anh không gọi cô bằng cái tên như mọi người vẫn gọi. 'Tiểu Đình' - đó không phải là thói quen của anh từ xưa đến giờ. Anh nói vì cô gọi anh là sư phụ, đó thực ra chỉ là một cái cớ mà thôi. Một người đàn ông sẽ không bao giờ gọi cô gái khác là 'Tiểu Đình' nếu quan hệ giữa họ không thân thiết. Anh cũng chưa từng gọi ai như thế. Vậy anh là đang có ý gì? Đến bản thân anh bây giờ cũng không hiểu nổi.

Đã gần một giờ sáng, hai người cũng mới gặp nhau không lâu, nhận thấy sự xuất hiện của mình có chút bất tiện. Kiến Hoa cũng cẩn thận xem xét lại chân của Lệ Đình và rời khỏi. Trước khi đi còn dặn dò cô phải cẩn thận từng mảy may ngày tới. Không khí lại ngập lên chút bối rối, khó xử.

- Sư phụ, cảm ơn anh.

- Ngủ ngon Tiểu Đình. - Kiến Hoa không nhìn cô chỉ gạt đầu cười nhẹ.

Kiến Hoa rời khỏi căn nhà đó, nhưng ánh mắt của anh vẫn hướng vào bên trong. Đứng bất động bên ngoài hồi lâu, tới khi ánh đèn bên trong căn nhà tắt ngấm anh mới lên xe ô tô đi khỏi.

Trên xe trở về khách sạn, nhưng Kiến Hoa không ngừng nghĩ về Lệ Đình, thì ra cô đã chịu nhiều tổn thương như vậy, cũng kìm nén nhiều như vậy nên mới hình thành tâm lý tự bảo vệ mình trước tin đồn. Anh biết cảm giác đó như thế nào, nhưng một cô gái bé nhỏ như thế trong mấy năm gần gũi mà chịu quá nhiều nỗi khổ. Vậy mà cô vẫn có thể cười tự nhiên được. Anh vẫn là phục điều đó ở cô.

- Hoa ca, có phải... - Trong câu nói của Khang Vũ có ý thăm dò. Ba hôm nay Kiến Hoa đã làm những việc anh chưa bao giờ làm. Liệu có phải...?

- Chỉ là sư phụ đối tốt với đồ đệ thôi. Dù sao cô ấy cũng có lòng gọi tôi một tiếng sư phụ.

Khang Vũ dù còn trẻ, cũng chỉ là trợ lý cho Kiến Hoa một năm nay nhưng tâm tư của Kiến Hoa thế nào anh đều rất hiểu. Kiến Hoa sẽ không bao giờ bỏ lỡ một cơ hội nào để trở về với thế giới riêng của mình. Vậy mà ba ngày này lại ở trong thế giới của Lệ Đình. Rõ ràng ít nhiều đã không còn là quan tâm bình thường nữa.

Miệng anh cố tình phủ nhận, nhưng lúc này trong trái tim anh chắc chắn không nghĩ như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Quay Lại Vẫn Thấy Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5: Quên

Lệ Đình thoải mái chìm trong giấc ngủ sâu đến tận 7 giờ sáng. Ánh nắng lễ lói đã chiếu tới đầu giường. Cô vẫn trằm chằm kín đầu, chỉ một vài lọn tóc lưa thưa thò ra bên ngoài. Đã bao lâu nay cô chưa có một giấc ngủ ngon như vậy. Mọi khi vẫn là ở một mình, vẫn chiếc giường đó...đêm qua cũng không có gì khác nhưng cô lại có cảm thấy dễ chịu. Cảm giác yên bình, lại rất an toàn, dù chân cô đang đau nhưng dường như cũng không hề gì.

"...Nếu tình yêu của chúng ta là một cuốn sách

Anh nhất định sẽ gặp em ở những trang đầu tiên..."

Tiếng chuông điện thoại của Lệ Đình reo lên, cuối cùng cũng kéo được cô chui ra khỏi chăn. Rõ là trung ra một bộ mặt phụng phịu vì đang được hưởng thụ giấc ngủ ngon mà bị tiếng chuông vô duyên phá hỏng.

- Ai lại gọi giờ này vậy?

Lệ Đình túm lấy điện thoại đầu giường, còn chưa kịp mở mắt xem ai gọi đã mở máy:

- Alo.

- Lê Đình, là anh

Thanh âm nam giới vang lên trong điện thoại khiến Lê Đình tỉnh táo mở mắt, nét mặt thoải mái khi ngủ cũng tự nhiên biến mất.

- Có chuyện gì không? - Lê Đình đột ngột đổi giọng, âm điệu tỏ rõ sự ép buộc phải nghe cuộc điện thoại này.

- Hôm nay anh ở Bắc Kinh, có thể gặp nhau một chút không? - Người bên đầu dây giọng nói có vẻ khá trẻ, trong giọng điệu có chứa sự cầu khẩn lẫn kiên nhẫn.

- Không cần thiết. Những gì anh nói em đã nghe. Những gì em muốn nói cũng đã nói hết. Chúng ta về sau không cần phải gặp nhau nữa.

Lê Đình có vẻ rất cương quyết dứt khoát khỏi những rắc rối này. Trái tim cô vốn đã bình an lạnh lẽo được một thời gian. Bây giờ cô không muốn bất cứ điều gì lại khiến nó dậy sóng nữa. Thế nhưng nam nhân này vẫn còn níu kéo không buông:

- Em vẫn còn giận anh?

- Giận nghĩa là còn tình cảm. Còn bây giờ đến một chút tình cảm để giận em cũng không có. Dù nói gì cũng không thay đổi được

Đến đây thì người bên đầu dây cũng biết dù anh có nói gì cũng không thể lung lay được trái tim sắt đá của cô. Cũng đúng thôi, vì căn bản tình cảm của cô đã sớm chấm dứt từ mấy tháng trước, chỉ có anh vẫn níu kéo thôi.

- Nếu em không chịu gặp, anh sẽ tới phim trường tìm em.

- Tùy anh thôi

Lê Đình buông một câu ngắn gọn rồi cúp máy cái rụp. Gặp hay không gặp cô đã vốn dứt khoát từ lâu rồi. Đã mấy tháng qua rồi, cô cũng không còn quan tâm nữa. Nếu bây giờ có gặp, cô cũng chỉ có thể gật đầu một cái coi như chào hỏi. Thế đã là tốt lắm rồi, dù gì trước đây ít nhiều cũng đã trải qua một đoạn tình cảm. Giờ tình cảm không còn thì hai người cũng có thể là bạn, hoặc chí ít cũng là đồng nghiệp.

Buổi sáng đẹp như vậy mà cuộc điện thoại gọi tới đã lấy mất hứng khởi của cô. Lê Đình thờ dãi một cái, ném chiếc điện thoại lên giường, kiểm tra chân của mình lần nữa. Quả nhiên đã hoàn toàn hết sưng tấy rồi, dù vẫn còn hơi đau một chút.

Tiếng cạch cửa từ bên dưới vọng lên kèm theo cả tiếng của trợ lý Nancy:

- Lê Đình, em dậy chưa, sáng nay có phỏng vấn với Instyle đó.

- Em ở trên này.

Lê Đình xuống giường, cẩn thận dùng tay đặt chân bị đau của mình xuống trước. Rồi từ từ đứng dậy men theo tường để vào nhà vệ sinh. Dù đã bớt đau nhưng vẫn còn phải đi cà nhấc. May cho cô hôm nay chỉ có phỏng vấn, nếu chụp hình ngoại cảnh mà chân đau như vậy chắc sẽ phải hoãn.

- Chân em làm sao thế? - Nancy vừa lên đến nơi bắt ngõ vì Lê Đình đi tập tễnh, mà mới đêm qua cô còn cùng Lê Đình về tận đây xong cô mới rời khỏi.

- Không có gì, tối qua em sơ ý bị trật chân khi đi dạo ở hồ Y Đình.

Nancy thờ dãi lắc đầu, từ khi cô làm trợ lý cho Lê Đình, không biết đã được kiểm chứng cái tính bất cẩn của Lê Đình bao nhiêu lần. May đây chỉ có trật chân, chứ nếu nặng hơn, đêm qua phải tính làm sao.

- Sao em lại không cẩn thận gì cả. Chị đã nói là ban đêm đừng đi ở đó mà

- Ở nhà bức bối lắm. Không phải em vẫn khỏe mạnh sao. Chẳng qua em sơ ý một chút thôi mà. - Lê Đình vừa cười vừa đá cái chân đau ra trước mặt Nancy ra điều vẫn tốt lắm.

- Thế ra lọ thuốc để trước cửa nhà là do em mua à. Em cũng thật đáng trí. Mua thuốc rồi mà còn để quên ở cửa nhà.

- Thuốc? - Lê Đình ngơ ngác không biết Nancy đang nói tới chuyện gì. Đêm qua muộn như vậy cô còn đâu thời gian mà đi mua thuốc nữa chứ. Cũng vì thế mà Kiến Hoa mới phải tạm thời dùng đá chườm và nắn chân cho cô.

- Phải, chị có cầm lên đây. Cái này dùng để tan bết bầm mà. Lẽ nào không phải em mua?

- À không, là em mua, tối qua có lẽ vô ý làm rơi ở cửa. Đưa nó cho em. - Phản ứng nhanh chóng của Lê Đình là nói dối. Cô không muốn ai biết chuyện tối qua cô có gặp anh.

Lê Đình đã cố tạo khoảng cách với Kiến Hoa. Và dường như việc này có hiệu quả. Cô cũng không phải lo lắng nhiều. Có thể nhận thấy Kiến Hoa phong thái trầm ổn, có chút lạnh lùng, hướng nội. Đối với những người mà cô chưa thể nắm bắt được tính cách của họ thì Lê Đình cũng sẽ đối đãi với họ như

vậy. Cô ít nói và thu mình với xung quanh. Nếu hai người quá giống nhau thì sẽ giống như hai đường thẳng chạy song song, không bao giờ có điểm giao nối. Hai con người như vậy hợp tác với nhau có thể xảy ra chuyện gì được chứ. Đường như cô có vẻ lo quá xa rồi.

Thế nhưng chuyện tồi qua vẫn khiến cô cảm thấy có chút khác lạ. Không hiểu sao khi anh bế cô trở về, nằm trong vòng tay anh cô cảm thấy rất an toàn. Đó là thứ cảm giác mà từ khi sống trong làng giải trí cô chưa từng cảm nhận được. Vậy ra là sự phụ thuộc quá muộn như thế còn mua thuốc cho cô mới chịu về. Lệ Đình mân mê lọ thuốc trên tay. Hai dòng suy nghĩ cùng lúc đấu tranh trong đầu cô. Nói là vậy nhưng nếu bây giờ cô có soi gương sẽ nhận thấy, từ khi cô biết lọ thuốc đó là của anh, nét mặt khó chịu khi này bất chợt đã không còn nữa.

...

Đảo Đài Loan...

Trong văn phòng nhỏ, một người đàn ông đang ngập trong đồng giấy tờ, thỉnh thoảng lại phải nghe điện thoại xem chừng rất bận rộn. Có lẽ cũng vì công việc tốn chất xám này khiến nét mặt anh trông có vẻ mệt mỏi, nếp nhăn cũng nhiều hơn. So với cậu bạn thân cùng tuổi rồi là có sự khác biệt.

Trước mặt, trên ghế sofa còn có một cô gái, đáng vẻ đoan trang hiền dịu, trông còn rất trẻ. Thế nhưng nhìn cô có cảm giác không được thoải mái:

- Kiệt ca, có nhất thiết Hoa ca phải tham gia phim Hoa Thiên Cốt đó không. Phim đó tuy rất hay nhưng cũng có mấy kịch bản khác cũng rất hấp dẫn mà. Mấy năm nay lưng của anh ấy cũng không tốt lắm. Em lo...

Dù cô lo cho cái lưng của Kiến Hoa là một chuyện, nhưng còn một việc khác khiến nỗi lo của cô càng lớn hơn. Bình thường lịch trình của Kiến Hoa công ty đều nắm rõ. Nhưng đêm qua cô gọi Kiến Hoa mấy lần đều không được. Gặng hỏi mãi Khang Vũ đành nói là Kiến Hoa tình cờ gặp Lệ Đình ở Bắc Kinh, rồi tường thuật lại chuyện Lệ Đình bị trẹo chân. Nhưng Khang Vũ cũng khéo léo bỏ qua tình tiết Kiến Hoa bế Lệ Đình về nhà, sau đó còn tự mình đi mua thuốc để trước cửa. Cũng có tình quen luôn việc cả ba đêm ở Bắc Kinh, Kiến Hoa đều lặng lẽ theo sau Lệ Đình.

- Dự án này chắc chắn sẽ có tiếng vang lớn. Công ty cũng có lợi, Kiến Hoa cũng thế. Hơn nữa, nếu như không có Hoa Thiên Cốt, hai người bọn họ chắc chắn vẫn sẽ gặp nhau. Không sớm thì muộn. Đã như vậy, không bằng gặp sớm hơn một chút.

Tổ Thu cũng chẳng có tâm trạng mà suy xét đến từng ý tứ trong lời nói của Tuấn Kiệt. Nhận thấy sự lo lắng của cô, Tuấn Kiệt nhẹ nhàng trấn an. Thế nhưng dường như vẫn không khiến cô yên lòng.

- Nhưng mà... Lệ Đình, em thấy xung quanh cô ấy cũng nhiều tin đồn lắm. Có khi nào Hoa ca cũng bị ảnh hưởng không?

- Tổ Thu, chúng ta dần dần vào giới này em không phải không biết tin đồn vẫn chỉ là tin đồn. Người ta còn trẻ như thế một mình không ai chống lưng, tự bước đi bằng bản lĩnh của mình. Ganh ghét đố kỵ đương nhiên không thiếu. Tin đồn quanh Kiến Hoa cũng đâu phải là ít. Cái đó em đừng lo.

Liên Tuấn Kiệt với Kiến Hoa là bạn thân từ nhỏ. Hoa Kiệt cũng là do hai người đồng sáng lập. Tổ Thu cũng là người sát cánh cùng họ tới ngày hôm nay. Kiến Hoa chỉ việc chuyên tâm đóng phim, còn những việc khác từ pháp lý, hành chính, đến quản lý, truyền thông đều do Tuấn Kiệt cùng Tổ Thu lo liệu. Trước đây khi còn là thực tập sinh trong một công ty giải trí, cô cũng đã biết được nhiều những góc khuất không hào nhoáng như người ta vẫn tưởng. Những mảng tối trong làng giải trí cô không còn lạ gì. Thực ra cô cũng không hề có thành kiến với Lệ Đình, cũng biết tin đồn thì không thể tin được. Nhưng cốt yếu là Kiến Hoa vẫn cần đặt lên hàng đầu. Anh khó khăn lắm mới từ Đài Loan thành danh tại Đại lục. Chỉ một sai lầm nhỏ thôi cũng có thể khiến mọi công sức đổ xuống biển cả.

- Nhưng mấy tháng quay, lại ở chung một khách sạn, lúc nào cũng có phóng viên lớn vòn quanh đó. - Tổ Thu cắn ngón tay cái suy nghĩ cẩn thận. Đây mới chính là điều cô lo nhất. Phóng viên lúc nào cũng rình rập quanh phim trường. Nhất là lần này đoàn làm phim do muốn tối đa hiệu quả và tiết kiệm chi phí nên tập trung tất cả tại phim trường Quảng Tây quay một lượt. Vì thế ba, bốn tháng tới bọn họ sẽ ở gần nhau.

- Ai nói với em họ sẽ ở khách sạn? Yên tâm đi, sẽ không có phóng viên nào ở đó được đâu. - Tổ Thu lo là vậy nhưng Tuấn Kiệt lại phản ứng hoàn toàn khác. Nét mặt anh tràn ngập ý cười nhẹ nhàng nắm lấy bà vai cô trấn an. Anh hoàn toàn không những không lo lắng mà còn thích thú khiến cô thực rất khó hiểu.

- Họ còn có thể ở đâu?

- Nhà sản xuất mới thông báo. Tất cả sẽ ở tại Giang Tử Đằng.

*****

P/s: Có ai muốn biết ai là người gọi cho Tiểu Đình ko? Đó mọi người đó ai! Đoán được: thường cho 2 chap mới

Bạn đang đọc truyện *Quay Lại Vãn Thấy Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6: Giang tử đằng

Trước thời điểm khai máy một ngày toàn bộ dàn diễn viên có cảnh quay đều đã có mặt tại Quảng Tây, nơi lấy bối cảnh chính của Hoa Thiên Cốt. Bình thường các đoàn làm phim khi quay chung tại một địa điểm đều sẽ ở khách sạn. Thế nhưng lần này Hoa Thiên Cốt là một ngoại lệ vô cùng đặc biệt. Trước đây một tuần, nhà sản xuất thông báo tất cả đều không ở khách sạn mà sẽ ở tại Giang Từ Đẳng

Giang Từ Đẳng là một quần thể phối cảnh gồm đầy đủ nhà cổ, hồ nước, vườn hoa... đương nhiên không thể thiếu bãi cỏ xanh ngắt và đình hóng mát theo đúng văn hóa Trung Hoa. Nghe nói Giang Từ Đẳng thuộc quyền sở hữu của một người có tiếng trong giới bất động sản. Nhân viên trong đoàn cũng nghe phong thanh đâu đó chủ nhân của Giang Từ Đẳng này là một fan hâm mộ tiểu thuyết và cũng đặc biệt yêu thích Lệ Đình.

Lý do nơi đây có cái tên đặc biệt như vậy là vì quần thể đó được bao gọn xung quanh bởi một nhánh sông Quây Sơn, xung quanh bốn mặt đều là nước. Hơn nữa, nơi này tràn ngập sắc tím xanh của hoa tử đằng. Việc đi lại giữa Giang Từ Đẳng và bờ bên kia qua một cây cầu nhỏ chỉ dài vài chục thước, đủ để vận chuyển đạo cụ làm phim.

Có thể nói Giang Từ Đẳng giống như một đảo nhỏ nằm lọt thỏm giữa dòng Quây Sơn rộng lớn. Nhưng ở đó lại đầy đủ vật chất như một khu nghỉ dưỡng. Ở đây có hai dãy nhà cổ theo lối kiến trúc thời Đông Hán. Ngoài những cây cột tựa và trần thì hầu hết vách, cửa sổ lẫn cửa ra vào đều được làm từ gỗ và giấy gió...tất cả đều tái hiện nét cổ xưa từ hàng ngàn năm trước.

Hai dãy nhà song song, nằm cách nhau chỉ một cánh tay. Họ gọi đó là dãy Thượng và Hạ. Mỗi dãy nhà có 2 tầng, và mỗi tầng chỉ có mười căn phòng. Như vậy là quá đủ cho cả đoàn làm phim. Từng đó không thể ở hết. Đoán chừng chủ nhân của Giang Từ Đẳng cũng là người nho nhã, có học vấn nên đến việc đặt tên cho mỗi phòng cũng đặc biệt khác thường. Các phòng của dãy Thượng được đặt tên bằng các loài cây thân cứng, tượng trưng cho sự mạnh mẽ của nam nhân. Còn dãy Hạ lại được đặt tên theo các loài hoa, đương nhiên là đại diện cho vẻ đẹp của phụ nữ. Trước mỗi căn phòng còn có một bức tranh lớn hơn bàn tay một chút vẽ hình loài cây, loài hoa đó để phân biệt. Chỉ mới nhìn thôi, có lẽ người ta cũng cảm thấy được mình đang sống trong một không gian rất hoài cổ và thi vị.

Lệ Đình là một trong những người tới nơi tập trung sớm nhất. Phần vì cô có lịch trình gần đây, kết thúc nên qua luôn, phần cũng vì tò mò không biết Giang Từ Đẳng là nơi như thế nào mà có thể khiến nhà sản xuất đổi ý ở khách sạn chuyển qua ở đó. Trời xẩm tối gần như cả đoàn làm phim đều có mặt, chỉ thiếu Kiến Hoa.

- Waaaa... - Tất cả mọi người đều không có lời nào có thể miêu tả được vẻ đẹp họ đang nhìn thấy trước mắt. Dù là nhân tạo nhưng lại rất tự nhiên, nếu như bước lên đảo đó, người ta sẽ có cảm giác như được bước lên mấy thời gian lùi về cả hai nghìn năm trước vậy.

Đến ngay cả những người trong tổ đạo diễn, chế tác, quay phim...không biết họ đã bao lần thấy cảnh đẹp rồi nhưng đây vẫn là ngoại lệ. Mùa hè là mùa của hoa tử đằng. Trên đảo đó hoa tử đằng có mặt hầu như ở mọi nơi. Chính giữa còn có một cây lớn, xem chừng đã có tuổi thọ hàng chục năm. Thân của nó vươn ra tứ phía. Hàng trăm, hàng ngàn chùm hoa vừa xanh, vừa tím rừ xuống. Còn có một lối đi chạy men theo vòng đảo, hai bên đều gieo hoa tử đằng leo lên đến tận đỉnh đầu. Nếu đi dưới con đường đó người ta sẽ cảm nhận được mùi thơm ngọt rất dịu dàng. Lại có cảm giác như được ôm ấp, bao phủ bởi cả ngàn bông hoa đẹp yêu kiều. Thư thái, lãng mạn và yên bình là cái mà mỗi người đều có được khi ở đây.

- Hân tử, chị nói xem tại sao nhà sản xuất lại sắp xếp cho chúng ta ở đây? - Lệ Đình thắc mắc, một nơi đẹp như thế này nếu chỉ để họ ngày ngày ra ngoài quay phim rồi tối trở về ngủ thì thật lãng phí.

- Thứ nhất là nó đẹp. Thứ hai vì sẽ không có ai lãng vãng quanh đây được. Thứ ba, ở đây chúng ta cũng thoải mái hơn, cũng vì thế mà sẽ tốt hơn cho việc nhập vai. Em nói đúng không? - Tường Hân mặc dù cũng chẳng hiểu ý của nhà sản xuất là gì, nhưng đối với cô lý do đó đã quá hợp lý rồi. Có thể tìm đâu ra nguyên nhân nào khác được. Nơi này thậm chí đẹp tới mức có thể lấy làm bối cảnh Tuyệt Tình điện ảnh chứ.

Lệ Đình gật gù đồng ý. Ở đây khác hẳn với không khí náo nhiệt, phồn hoa ở những thành phố lớn. Nếu đã yên tĩnh như vậy, cô có thể dành nhiều thời gian hơn để ngắm cảnh. Cũng bớt phải e dè vì sợ bị phóng viên núp góc nào đó lén lút chụp hình cô.

- Mọi người, nam ở dãy Thượng, nữ ở dãy Hạ. Mọi người cùng qua lấy chìa khóa nha - Vị trợ lý hậu trường đứng ở đầu hồi hồi hai dãy nhà giờ một nắm chìa khóa kêu lóc lác trên tay lên tiếng.

Ngay cả chiếc chìa khóa ở đây cũng được làm rất cầu kỳ. Hình dáng chìa thì y hệt của những chiếc chìa khóa thời cổ đại, nhưng trên đó còn treo một cái móc hình hai mươi loài cây và hai mươi loài hoa khác nhau để phân biệt. Tất cả thích thú lần lượt chọn lấy một chiếc, Nancy nhanh chân lấy trước tiên, trở ra về mặt có vẻ rất đặc ý:

- Nancy, em ở phòng nào?

Nancy lắc lắc chiếc chìa khóa trước mặt Lệ Đình, cái móc khóa hình oải hương đưa qua đưa lại.

- Chị đã lấy được phòng có loài hoa mà em thích rồi. Là phòng cuối cùng trên tầng hai.

- Vẫn là chị hiểu em - Lệ Đình tình nghịch nháy mắt. Nancy tuy là trợ lý nhưng cũng giống như chị gái của cô. Hai năm nay, dù cô vui hay buồn đều có Nancy bên cạnh chăm sóc, an ủi. Hiểu cô, đương nhiên vẫn không ai bằng Nancy.

Màn đêm buông xuống, cái tính thích mò mẫm một mình vào ban đêm của Lệ Đình lại nổi lên. Từ khi đến đây, con đường ngập hoa tử đằng chạy bao quanh chỗ này đã thu hút cô. Đoán chắc, mấy tháng tới quay phim, Lệ Đình sẽ không ít lần một mình lang thang như những lúc ở hồ Ý Đình vậy.

Cô mặc một chiếc váy voan mỏng màu tím, ngang đầu gối, tay lại chấp ra phía sau, ngơ ngẩn ngắm nhìn giàn hoa tử đằng đẹp tới vô thực. Ánh trăng ban

đêm cũng với dàn đèn hắt lên từ rìa đảo lại càng thêm nét kỳ ảo, mỹ lệ của con đường. Theo thói quen, Lê Đình lại nhảy chân sáo, vừa đi vừa hát, còn mắt vẫn thơ thẩn đặt trên những chùm hoa phía đỉnh đầu. Đáng vẻ đáng yêu đó lại một lần nữa lọt vào ánh mắt của nam nhân mới xuất hiện trên Giang Từ Đẳng.

Kiến Hoa cùng Khang Vũ vừa đáp chuyến bay từ Trường Sa tới đây. Khi còn trên cầu anh đã nhìn thấy bóng dáng loáng thoáng của một cô gái qua những chùm hoa. Lại gần hơn thì nghe tiếng hát đó, anh đã biết là ai.

- Cậu lấy phòng trước đi, tôi lên sau.

Khang Vũ gật đầu bước lẹ tới phòng của vị quản lý hậu trường lấy chìa khóa. Chỉ còn Kiến Hoa vẫn không rời mắt khỏi Lê Đình. Ánh mắt anh theo dõi từng bước đi chuyển của cô, vẫn là chú ý đến chân cô. Mới hôm rồi anh còn dặn phải cẩn thận, vậy mà nay đã lại như thế rồi.

Ba lần trước thấy cô ở hồ Y Đình cũng thế, lần này cũng vậy. Kiến Hoa chỉ lặng lẽ bước phía sau, nhìn theo bóng lưng nhỏ bé của cô. Khi người ta đi một mình như thế này, chỉ có thể là muốn tìm cảm giác yên bình, cũng là thể hiện sự cô đơn. Anh cũng hay như vậy. Không lẽ, cô cũng cô đơn sao. Nếu đã như vậy, ít nhất anh cứ bước sau như thế này. Hai người cùng cô đơn, có lẽ sẽ có bạn đồng hành.

Đang bước đi thì Lê Đình đột nhiên dừng lại, Kiến Hoa cũng khựng lại theo. Anh chôn chân không biết làm gì. Nếu bây giờ cô quay lại, chắc chắn sẽ thấy anh. Ở đây không có chỗ nào có thể trốn vào được cả. Thế nhưng Lê Đình chỉ chú ý đến hòn đá nhỏ đang chắn trước mặt cô. Lê Đình chấp nạnh một tay, nheo mắt, cong môi có vẻ rất bất mãn:

- Lần này mày đừng hòng hại tao nữa nhé

Bị treo chân một lần, mấy ngày sau đó cô làm gì cũng phải cẩn thận, đi đứng cũng không thoải mái, giờ cũng chừa rồi. Sao có thể một lần nữa dẫm lên vết xe đổ chứ.

Kiến Hoa thấy biểu cảm của Lê Đình bật cười, lắc đầu. Nửa đêm rồi cô còn không ngủ lại ra đây lang thang, còn tự nói chuyện với hòn đá. Thật không biết thế này gọi là ngốc hay là đơn thuần đây. Hai người lại tiếp tục đi. Kiến Hoa đột nhiên thấy mình giẫm phải cái gì đó cứng cứng. Anh đứng lại nhặt lên xem xét kĩ lưỡng. Là một chiếc chìa khóa, còn có móc hình hoa oải hương. Giờ này khăng định mọi người đã đi ngủ hết rồi, chìa khóa rơi ở đây ngoài cô gái ngốc nghếch trước mặt thì còn có thể là của ai. Anh vốn định lặng lẽ theo sau, nhưng giờ đành phải lên tiếng thôi.

- Anh còn vừa định khen em có thông minh hơn lần trước. Nhưng xem ra vẫn bất cẩn như thế.

Trong bóng đêm thịnh lặng, chợt có người lên tiếng, Lê Đình quay phắt lại. Nhận thấy người đó không ai khác là Kiến Hoa, cô bỗng nở nụ cười tự nhiên, lui lại gần anh. Phản ứng này, cô cũng không kiểm soát được. Ý muốn tạo khoảng cách của cô đã bị trôi đầu mất.

- Sư phụ, anh tới khi nào?

Thoáng chốc Kiến Hoa thấy giật mình bất ngờ vì biểu cảm của Lê Đình. Nụ cười đó giống như sự chờ đón, mong ngóng sự xuất hiện của anh ở đây. Biết là chuyện đó không thể nào, Kiến Hoa cũng dần lấy lại bình tĩnh.

- Vừa xong. Chân em thế nào?

- Đã không có vấn đề gì. Cảm ơn anh.

Lê Đình không để ý tới mình còn đang mặc váy, cứ đá qua đá lại chân phải của mình để chứng minh nó không còn đau nữa. Hành động vô tư của cô khiến Kiến Hoa vừa buồn cười nhưng cũng có chút lúng túng. Anh vẫn tự nói với mình, hai người là quan hệ sư phụ - đồ đệ. Anh quan tâm đến cô một chút cũng chỉ là sự quan tâm giữa tiền bối và hậu bối. Nếu là bạn diễn khác anh cũng sẽ làm như vậy. Nhưng lần này, vẫn có sự khác biệt. Anh có bao giờ lặng lẽ theo sau bạn diễn của mình đâu. Cũng đâu có bế họ về nhà, còn đứng bên ngoài đợi khi đèn tắt, người trong nhà ngủ rồi mới chịu đi. Cũng đâu có nửa đêm nửa hôm đi mua thuốc cho bạn diễn...càng chưa bao giờ ngáy người một lúc chỉ vì một nụ cười của ai đó. Tất cả đều có lý do, chỉ là anh chưa nhận ra thôi.

- A, chìa khóa của em - Lê Đình chỉ tay vào chiếc chìa khóa trên tay Kiến Hoa. Nancy khi nãy sắp xếp đồ đạc xong đã đưa cho cô. Sau đó cũng về Bắc Kinh rồi.

- Em làm rơi đằng sau.

Kiến Hoa thả chiếc chìa khóa vào bàn tay nhỏ nhắn đang xòe ra của Lê Đình.

- Cảm ơn sư phụ. - Lê Đình đứng đưa chiếc chìa khóa trước mặt mình. Nghiêng đầu nở nụ cười tỏa sáng cả đêm tối.

- Sáng mai còn phải.

Bạn đang đọc truyện *Quay Lại Vẫn Thấy Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 7: Bình minh rực nắng

Hoa Thiên Cốt khởi quay vào tháng năm, cũng là lúc mùa hè bước vào thời gian cao điểm nắng nóng. Mới năm, sáu giờ sáng mặt trời đã ló rạng phía sau dãy núi Linh Vân, đối diện bên kia dòng Quây Sơn. Những tia nắng chói chang xuyên qua những lớp vách ngăn bằng giấy chiếu sáng cả căn phòng. Cảm giác nóng bức cũng dần dần kéo đến. Giang Tử Đằng dù nằm giữa dòng Quây Sơn, xung quanh đều là núi nhưng cũng không tránh khỏi cái nóng nực. Chín giờ sáng đoàn làm phim sẽ làm lễ khai máy tại phim trường, mọi người cũng đã đến đủ. Đêm qua có những người tới Giang Tử Đằng rất muộn nhưng sáng nay vẫn dậy rất sớm. Máy tháng tới sẽ chẳng có mấy khi họ được ngắm cảnh bình minh tuyệt đẹp của Giang Tử Đằng. Ánh mặt trời chiếu qua những chùm hoa tử đằng tím ngắt càng làm nổi thêm vẻ rực rỡ, quyến rũ say đắm lòng người.

Người thì đứng cạnh bờ sông, người thì đi dạo dưới con đường hoa tử đằng bao quanh đảo, người thì lại thư thái ngồi trong đình hóng mát ngắm bình minh.

- Chắc chắn, nhà sản xuất này cũng thật biết hưởng thụ. Khách sạn không thể bằng ở đây được. - Tường Nhất Minh, người thủ vai Ma Nghiêm nheo mắt nhìn về hướng mặt trời. Trong phim vai của anh rất đáng sợ nhưng ngoài đời thực ra lại rất trẻ trung, tính cách cũng rất thoải mái. Từ hôm qua đoàn làm phim tập trung, có lẽ cùng với Tường Hân thì anh chính là người nói nhiều nhất. Không những thế, Tường Nhất Minh có thói quen ngày nào cũng phải chụp ảnh, mà chụp càng nhiều càng tốt. Và đương nhiên đối tượng anh hay bắt chụp cùng nhất chính là Lệ Đình. Trong phim anh ghét cô bao nhiêu thì ngoài đời lại yêu mến bấy nhiêu. Tối qua mọi người gặp nhau có một lát thôi mà Tường Nhất Minh đã chạy khắp nơi chụp không ít. Lệ Đình cũng bị túm lại mấy lần. Con nghiện chụp hình và weibo như cô không đời nào bỏ qua những lúc như thế.

Mới sáng sớm mà khuôn viên của Giang Tử Đằng đã rất rôm rả. Mấy diễn viên trẻ Bảo Thiên Kỳ, An Duyệt Khê, Lý Thuần, Từ Hải Kiều...mãi mê thích thú với khung cảnh, còn những người lớn tuổi hơn vẫn là tao nhã thường ngoạn cái đẹp trước mắt. Mọi người đều có mặt, chỉ thiếu hai người.

- Vợ chồng nhà Hoa Cốt đâu? - Đạo diễn Lâm nhìn quanh một vòng, chỉ thiếu mỗi Kiến Hoa và Lệ Đình, lên tiếng thắc mắc. Cảnh đẹp thế này không thể bỏ phí được.

- Hôm qua hình như Hoa ca tới muộn lắm. - Vị trợ lý hậu trường lên tiếng. Đêm qua Khang Vũ nửa đêm mới tới lấy chìa khóa phòng. Có lẽ là mệt quá nên vẫn chưa dậy.

Đạo diễn Lâm gật gù, đúng lúc đó Vương Tu Trạch reo lên:

- A...Hoa ca tới rồi kia!!!

Mọi người ở Giang Tử Đằng rất thoải mái, không có phóng viên túc trực theo dõi. Mọi việc cũng đều được chuẩn bị kỹ càng. Thế nên trợ lý của Kiến Hoa cũng không cần thiết phải ở đây nhiều. Chỉ thỉnh thoảng sẽ ghé qua hoặc những lúc tới sắp xếp lịch trình cắt ngang của Kiến Hoa. Dù đêm qua tới muộn, còn đi dạo phía sau Lệ Đình, thêm vào còn chờ cô ngủ rồi anh mới ngủ...nhưng Kiến Hoa xuất hiện không hề có chút mệt mỏi. Người ta vẫn nói đã là nam thần thì một cử chỉ đơn giản nhất cũng sẽ tỏa sáng. Kiến Hoa chẳng làm gì cả, chỉ một sự xuất hiện của anh đã khiến một góc Giang Tử Đằng bừng sáng. Kiến Hoa dút hai tay vào túi quần, khẽ nhắm mắt, hơi hướng cổ lên phía mặt trời cảm nhận cái ảm áp của ánh nắng chiếu rọi từng đường nét hoàn hảo trên gương mặt anh.

Thấy mọi người đang tập trung đông đủ, Kiến Hoa cười nhẹ, bước xuống bậc thềm, chuẩn bị tiến tới chỗ họ thì bị câu nói của đạo diễn khiến chững lại:

- Kiến Hoa, từ từ đã, cậu quay lại gọi Lệ Đình đi. Chỉ thiếu mỗi cô ấy thôi.

- Tôi? - Kiến Hoa tròn tròn mắt, chỉ thẳng ngón tay vào mặt mình, bao nhiêu người thế kia sao không ai đi gọi mà phải là anh. Hơn nữa lại là người khác giới, có phần không tiện.

- Phải, là cậu. Kêu tiểu đồ đệ tới đây. - Đạo diễn Lâm gật đầu xác nhận một lần nữa. Mọi người đang ở hết dưới này. Có mỗi Kiến Hoa là còn ở trên đó, không là anh lên gọi thì còn có thể là ai.

- Hoa ca...nhanh lên đi. Mọi người đói lắm rồi.

Lại được mấy người léo nhéo xị mặt ôm cái bụng đói rất tội nghiệp. Kiến Hoa lưỡng lự trước bậc thềm giây lát, nhưng mọi người ai cũng thúc anh, thế nên anh đành quay sang dãy Hạ, lên thẳng tầng hai tiến tới phòng Lệ Đình.

Bất chợt đạo diễn nhận ra gì đó không đúng. Nét mặt thoáng chút khó hiểu, quay qua mấy người bên cạnh.

- Đợi đã. Cậu ấy cũng không hỏi cô ấy ở phòng nào. Sao cứ thế mà đi thẳng lên như vậy.

Tường Hân với Tường Nhất Minh nhún vai, làm sao họ biết được. Đêm qua lấy được chìa khóa, ai về chỗ đó, cũng đâu có hỏi nhau.

- Em biết không? - Đạo diễn lại quay sang hỏi Lý Thuần

- Em không biết.

- Mấy cậu biết không? - Đạo diễn vẫn chưa từ bỏ ý định hỏi đến cùng.

Từ Hải Kiều, Vương Tu Trạch cùng lắc đầu. Đạo diễn nghe chừng có gì đó nghi ngờ. Hôm qua Kiến Hoa là người tới muộn nhất, khi đó mọi người đều

ngủ rồi, hơn nữa, nam nữ lại ở hai dãy khác nhau. Vậy thì sao có thể biết được phòng Lê Đình ở đâu.

...

Kiến Hoa cũng không để ý tới việc bao nhiêu người đang dưới đang dõi theo bước chân anh xem anh dừng ở đâu. Bọn họ nói anh lên gọi Lê Đình, anh không suy nghĩ lên luôn tầng hai, cũng một mạch tới thẳng phòng cuối hành lang. Thế nhưng tới trước cửa phòng rồi, anh lại bất giác chùn chân lại. Sáng sớm đứng trước cửa phòng một cô gái đã ngủ rồi, còn chưa nói tới việc hai người cũng chẳng có mối quan hệ thân thiết nào.

Trong phút chốc Kiến Hoa không biết làm gì, định đưa tay gõ cửa lại rút lại. Nhìn xuống dưới thì thấy mấy người đang theo dõi anh, còn ra hiệu hát tay kêu anh gọi cửa đi. Kiến Hoa đành nắm chặt tay, gõ một tiếng lên cánh cửa gỗ.

Bên trong vẫn im lìm không một tiếng động.

Kiến Hoa lại gõ thêm một lần nữa. Vẫn im lặng.

Lần này Kiến Hoa gõ mạnh liền ba lần, rồi hắng giọng gọi một tiếng.

- Tiểu Đình

Lê Đình cuộn tròn trong chăn, loáng thoáng nghe thấy tiếng ai gọi mình. Không phải chứ, mới sáng sớm mà. Dường như vẫn chưa nhận thức được tiếng gọi mình bên ngoài, Lê Đình mắt vẫn nhắm tịt giờ giọng nũng nịu.

- Nancy, cho em ngủ thêm một chút đi. Em buồn ngủ lắm.

Kiến Hoa bật cười. Không phải Nancy đã về từ đêm qua rồi sao. Thế nên cô mới một mình lang thang ngắm hoa từ đằng. Vậy mà giờ còn mơ hồ tưởng anh là Nancy.

- Anh không phải là Nancy.

- Ai vậy? - Giọng Lê Đình vẫn lú lú như vẫn còn rất buồn ngủ, chỉ theo phản xạ tự nhiên mà trả lời Kiến Hoa.

- Là sư phụ

Hai chữ "sư phụ" vừa lọt vào tai cô, Lê Đình đã giật mình kéo chăn, để lộ hai mắt to tròn cùng mái tóc đang chẳng lộn nào chịu theo lộn nào.

- Sư...sư...phụ. Sao anh lại đứng ngoài đó?

- Mọi người kêu anh gọi em xuống ăn sáng. Chúng ta chuẩn bị khai máy.

Lê Đình vội túm lấy điện thoại. Mới sáu rưỡi mà, có cần vội vàng thế không. Mà kêu ai không kêu, lại đích thân anh lên đây là sao. Về mặt Lê Đình nửa khò sò, nửa ngại ngùng lật tung chăn bật phát dậy, chui tọt vào nhà vệ sinh.

- Chờ em một chút.

Kiến Hoa tâm tình vui vẻ, dựa lưng vào tấm vách bên cạnh cửa phòng cô, một chân còn chống ra sau, trông thật giống bộ dạng đang chờ đợi người yêu. Mà cũng thật lạ, mọi người kêu anh đi gọi cô xuống, anh cũng đã gọi rồi. Ở đây cũng đâu còn việc gì của anh nữa đâu, thế nhưng Kiến Hoa vẫn ở đây chờ đợi, nét mặt còn ánh lên sự thích thú chứ không hề miễn cưỡng.

Kiến Hoa còn nghe thấy tiếng chạy rầm rầm bên trong. Nhất định là Lê Đình đang vội vàng sửa soạn. Trong nhất thời, Kiến Hoa thấy một cảm giác ấm áp trong lòng, không phải vì ánh nắng đang chiếu thẳng vào hành lang mà vì sự chờ đợi này. Một câu của cô "Chờ em..." khiến anh có chút bị dao động. Đã lâu rồi anh không có cảm giác chờ đợi một ai đó, lại càng không biết ngay cả chờ đợi cũng có thể vui vẻ như vậy.

- Sư phụ, sao anh còn ở đây? - Một lát sau Lê Đình đã trở ra, đơn giản hết sức có thể. Chiều sẽ bắt đầu quay, đằng nào cũng sẽ thay phục trang, cô không cần phải quá cầu kỳ làm chi cho một. Mở cửa ra, thấy anh đứng bên ngoài, cô bất ngờ giật mình lùi lại.

Kiến Hoa chột á khẩu. Vừa rồi chẳng phải cô còn bảo anh chờ một chút hay sao. Thế mà giờ còn hỏi anh sao lại ở đây. Rốt cuộc là anh nên đi hay nên chờ. Vừa rồi, Lê Đình nói chờ một chút ý là anh cứ xuống đi, xong việc sẽ xuống sau. Nào ngờ, Kiến Hoa lại tự cho mình hiểu ý của người ta mà ngăn ngor chờ đợi bên ngoài. Té ra chỉ là anh tự hiểu nhầm.

Không biết trả lời sao, Kiến Hoa đành túm đại lấy một lý do lấp khoảng trống khó xử lúc này.

- Anh ngắm bình minh. Ở dưới kia nhìn không rõ - Nói rồi Kiến Hoa mơ hồ nhìn theo hướng mặt trời. Nãy giờ anh đứng trước cửa, nhưng nào có để ý đến nó.

- Waaa....Đẹp thật đấy - Lúc này Lê Đình mới thấy được khung cảnh như ảo mộng của Giang Từ Đằng trong nắng bình minh.

- Chỉ là bình minh thôi, có gì lạ đâu.

Kiến Hoa thật cũng thấy lạ. Việc đơn giản như vậy có gì mà Lê Đình lại cảm thấy rất hạnh phúc. Cô nhắm mắt hướng về phía mặt trời, chìm đắm tận hưởng cái nắng chói chang đang chiếu thẳng vào nơi mà họ đang đứng.

- Sur phụ, anh có biết thường thức cái đẹp không thể - Lê Đình cong môi cự nự. Vừa rồi anh còn nói là ngắm bình minh, vậy mà đến vẻ đẹp của nó cũng không cảm nhận được. Bình thường công việc bận rộn, đi sớm về khuya, hiếm có khoảnh khắc như lúc này. Hơn nữa, nhìn từ Giang Từ Đẳng, bình minh lại ngập một màu tím, quả nhiên rất khác biệt.

- Em thích như vậy sao?

- Đúng thế

Lê Đình vẫn nhắm mắt, hơi kiễ chân, vịn vào thành lan can hướng đến phía mặt trời. Những lúc như thế này cô thấy thật thoải mái. Tất cả từ ánh nắng, không khí đến quang cảnh ở đây...đều ưu ái cô, tặng cho cô vẻ đẹp tuyệt nhất. Mấy người biết thường thức cái đẹp cũng là một loại hạnh phúc.

Một lát sau, mặt trời đã bắt đầu thoát ra hẳn sau dãy núi Linh Vân, Lê Đình vẫn đứng đó ngẩn ngơ ngắm nhìn. Cũng không để ý Kiến Hoa bên cạnh, ánh mắt vô thức dõi theo cô. Ánh nắng chói chang của mùa hè Quảng Tây chiếu xuống từng góc ngách trên Giang Từ Đẳng. Nhưng trong mắt Kiến Hoa lúc này chỉ thấy từ Lê Đình phát ra một thứ ánh sáng rực rỡ gấp bội phần.

Anh cứ như vậy không gục cô đi xuống. Anh không vội, ngắm cô một lúc như này lòng anh cũng tự nhiên

Bạn đang đọc truyện *Quay Lại Vẫn Thấy Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8: Tan chảy

Ngay trước bữa trưa, đạo diễn kêu trợ lý thông báo một tiếng với tổ chế tác lẫn hậu trường, chuyển bối cảnh của cảnh đầu từ thôn Hoa Liên đến Tuyệt Tình Điện. Hai nơi này không cách nhau bao xa, nhưng cái chính là bất ngờ trong thay đổi cảnh quay. Nhạc Minh, tay trợ lý của đạo diễn Lâm lựa lúc nào nói cho Kiến Hoa và Lê Đình thì không lựa, lại chọn ngay lúc hai người đang ăn cơm trưa. Cái thông báo bất ngờ đó cũng khiến Lê Đình bỏ lửng cả bữa trưa của mình khi mới ăn được chưa tới một nửa. Lời nói vừa thốt ra khỏi miệng người trợ lý đạo diễn khiến Lê Đình thả cả miếng cá còn đang cắn dở trong miệng, thần trí đờ đẫn, không ngừng lo lắng nuốt nước bọt mặc dù lúc này cổ họng cô khô khốc. Ấy thế mà vị trợ lý đạo diễn chỉ thông báo một lèo rồi biến mất, không để cho cô có cơ hội nói lại câu gì. Còn Kiến Hoa, không thể nói anh không bất ngờ được, nhưng với tính cách của anh, kịch bản có thay đổi đến thế nào, dù có chuyện gì xảy ra anh vẫn cùng sẽ đón nhận rất bình thản. Vì thế mà khi nghe Nhạc Minh nói thay đổi cảnh quay, về mặt Kiến Hoa chẳng có chút thay đổi gì. Đèn hai hàng lông mày cũng bất động không hề xê dịch.

Kiến Hoa vẫn tiếp tục ăn, còn Lê Đình không còn tâm trí đâu mà nuốt nổi. Vốn dĩ cô nghĩ những cảnh quay đầu rất tươi sáng, phù hợp với tính cách của cô thì cô sẽ dễ dàng nhập vai, rồi từ từ sẽ nắm bắt được những chuyển biến tình cảm của Tiểu Cốt. Nhưng giờ đừng một cái, diễn ngay cảnh hôn máu, đạo diễn ruốt cuộc muốn thế nào đây. Lỡ không đạt thì sao? Hơn nữa, cảnh quay đầu tiên diễn tay đôi với Kiến Hoa, cô không muốn anh cảm thấy thất vọng.

Cơm dù có bao nhiêu nhiều món ngon nhưng giờ dường như chúng cũng không thể lọt vào mắt cô được nữa. Lê Đình rõ là trưng một bộ mặt hoang mang đến tội nghiệp.

"Em ăn đi, tối chiều sẽ không ăn nổi đâu"

Lời nhắc nhở của Kiến Hoa kéo tâm tư Lê Đình đang lơ lửng trên không chợt rớt xuống đất. Cô hơi cúi xuống nhìn Kiến Hoa đang chăm chú ăn thức ăn.

"Sur phụ, anh còn ăn được. Anh không lo lắng gì sao?"

Lê Đình có lẽ không để ý, nhưng Kiến Hoa lại để tâm phát hiện hôm nay là lần đầu tiên hai người ngồi ăn cơm chung với nhau. Cũng là lần đầu tiên Kiến Hoa ăn cơm mà ngồi lâu đến thế mà bình thường ăn uống đối với anh đều phiến phiến nhanh chóng. Thế nhưng Kiến Hoa này giờ chỉ nhìn chăm chăm vào hộp cơm của mình, từ lúc Nhạc Minh thông báo, anh chưa hề ngẩng lên nhìn Lê Đình. Có lẽ chính vì thế mà nét mặt anh không có chút thay đổi nào. Và Kiến Hoa cũng nhận ra, nếu không nhìn Lê Đình, anh có thể dễ dàng ổn định tâm trạng của mình hơn. Nhưng lát nữa quay rồi, không những anh phải nhìn cô mà còn phải hôn ngay cảnh đầu nữa. Không ai biết trong lòng anh cũng bốn chồn lo lắng, chỉ có điều không bộc lộ ra vì cơ bản, ngay cả anh cũng không hiểu hết được cảm xúc của mình thời gian gần đây. Anh luôn tự trấn an bản thân, việc này trước nay anh vẫn làm rất tốt mà.

"Em lo lắng cũng đâu thay đổi được gì. Hơn nữa lo lắng sẽ càng ảnh hưởng đến tâm lý và diễn xuất. Tốt nhất nên no bụng đi đã"

Nói rồi Kiến Hoa gấp một khúc cá lớn từ hộp cơm của anh sang Lê Đình trong biểu cảm xoe tròn mắt của cô.

"Sur phụ???" - Lê Đình khó hiểu, của cô còn chưa ăn hết, mà anh lại gấp thêm như vậy sao ăn nổi. Mà bạn diễn cũng có thể thoải mái gấp đồ ăn cho nhau như thế sao.

"Anh không thích cá, em ăn hộ anh đi"

Lệ Đình cắn đầu đũa nhìn hộp com vẫn còn đầy ắp của mình, gờ lại đầy hơn nữa. Cô đánh mắt một lượt lựa món nhìn ngon mắt nhất, gấp lại sang bên Kiến Hoa.

"Vây sư phụ ăn cái này đi"

Kiến Hoa tròn mắt ngẩng lên nhìn Lệ Đình. Anh vừa mới nói không thích cá mới gấp cho cô, vậy mà mới được chưa đầy vài giây cô lại gấp cho anh...lại là cá. Chỉ có điều anh gấp cá kho, còn cô gấp cá rán sang cho anh. Cái này...là cô ngốc hay là đang cố tình trêu chọc anh đây. Nhưng điều còn bất ngờ hơn là Kiến Hoa lại chọn gấp miếng đó ăn rất thoải mái như chưa từng nói câu vừa rồi. Lúc này mới biết, câu nói ăn gì không quan trọng, cái quan trọng là ăn cùng với ai thật vô cùng chính xác.

Hành động tự nhiên, câu chuyện cũng không có gì đặc biệt...nhưng cái không khí có chút mờ ám này lại cuốn sự chú ý của cả đám người đang ngồi cùng đây bàn ăn với họ. Tường Hân vừa nheo mắt nhìn từ tận đầu dãy bàn, vừa gấp thức ăn. Mấy lần đồ ăn đã lọt khỏi miệng cô ra ngoài rồi. Vương Tu Trạch cùng Tường Nhất Minh cũng lấu cá không kém, còn diễn lại cảnh gấp thức ăn vừa rồi cho đám trẻ Lý Thuần, Bảo Thiên Kỳ chiêm ngưỡng...mà cặp nhân vật chính vẫn không hề hay biết.

"Đạo diễn, em có thể trông chờ vào cảnh hôn chiều nay không?" - Tường Hân ghé sát tai đạo diễn Lâm thì thầm

"Không phải em cũng muốn diễn cảnh hôn đấy chứ?" - Đạo diễn cười cợt sự tò mò của Tường Hân thế rồi thấy vẻ mặt cầu khẩn của cô vội nói tiếp.

"Rất đáng mong đợi"

Đạo diễn gật đầu tỏ vẻ đắc ý, trong khi Tường Hân che miệng cười khúc khích. Vừa đóng phim lại vừa được xem phim trực tiếp tại phim trường. Nghề diễn viên này đối với cô quả thật không bạc.

...

Trong làng giải trí, Kiến Hoa chắc chắn không phải là người diễn cảnh hôn giỏi nhất, cũng không phải là người diễn cảnh hôn đẹp nhất...nhưng anh chắc chắn là người diễn cảnh hôn nhanh nhất. Những cảnh hôn anh từng đóng qua đều hoàn thành rất nhanh chóng, rất ít khi NG. Mà nhất là đối với bạn diễn càng xa lạ, càng không quen biết anh diễn lại càng nhanh đạt. Chỉ một đúp đạo diễn đã hài lòng. "Nam thần hôn một lần" là biệt danh mà người hâm mộ tặng cho anh. Nếu như ai đó muốn trông chờ vào những cảnh hôn NG của Kiến Hoa trên phim trường thì quả thật sẽ phải khóc thét, vì chẳng có gì cả. Ấy thế mà, hôm nay, ngày đầu khai máy, biệt danh "hôn một lần" của anh cũng từ đó bốc hơi.

Tuyệt Tình Điện bốn phía đều đóng kín cửa. Bên ngoài phải tới hơn hai chục fan hâm mộ ngóng vào trong. Nếu quay bên trong Tuyệt Tình Điện thì đa phần là cảnh giữa Bạch Tử Họa và Hoa Thiên Cốt. Thế nên ai cũng ngóng cổ vào bên trong dù biết chắc sẽ chẳng thể nhìn thấy gì.

Dù không phải cảnh quay của mình nhưng Tường Hân và Tường Nhất Minh có cái cố của riêng mình để có mặt tại đây. Phải năn nỉ rất lâu đạo diễn mới đồng ý cho hai người được vào theo dõi cảnh hôn máu này. Tính cả tổ đạo diễn, hậu trường, biên kịch...cũng chỉ có hơn chục người hiện diện.

Toàn thân Lệ Đình vậy một chất lỏng màu đỏ tươi, từ cổ đến cánh tay, cổ tay, một chút cũng rom róm chảy ở khoeo miệng. Ai nhìn cũng biết cảnh tới Hoa Thiên Cốt sẽ bị hút máu. Trước cảnh quay cô căng thẳng là thế, vậy mà bây giờ mùi vị thơm ngọt của món máu giả dường như đã cuốn đi sự lo lắng đó. Phản cảnh trước đó, khi Kiến Hoa cắn cổ cô từ phía sau, cô còn thấy rất nhột mặt dù biểu cảm ra ngoài phải rất đau và bất lực. Kiến Hoa vừa rời khỏi, Lệ Đình không cảm được nữa bật cười. Cả người cô, cổ chính là chỗ nhạy cảm nhất. Chỉ một tiếp xúc nhẹ từ bên ngoài cũng có thể khiến cô rùng mình. Những tưởng cảnh quay như vậy sẽ khiến Lệ Đình căng thẳng nhưng thực tế, cảnh ngắt xong cô lại tươi cười trêu đùa như không có gì xảy ra. Phản ứng của cô cũng khiến Kiến Hoa không nhịn nổi nở một nụ cười hiếm có.

"Cảnh 43 chuẩn bị, action!" - Tiếng đạo diễn vang lên, cả phim trường chìm vào im lặng, tất cả cùng tập trung cao độ

Lệ Đình đã bị hút quá nhiều máu, cảm giác đau đớn, kiệt sức cùng lúc kéo đến. Y phục của cô loang rất nhiều vết máu, thế nhưng Kiến Hoa không hề có ý định dừng lại. Bây giờ anh không thể nhận biết được người trước mặt là tiểu đồ đệ của mình. Anh chỉ có một ý niệm duy nhất, đó là máu của cô. Lệ Đình cố vùng vẫy thoát ra, thế nhưng anh quá mạnh, chỉ một tay Kiến Hoa đã kéo giật Lệ Đình lại phía mình, trong nháy mắt cô đã nằm gọn dưới thân anh. Sư phụ không còn là sư phụ nữa rồi. Ánh mắt Kiến Hoa trống rỗng nhưng lại ánh lên sự thèm khát điên cuồng. Một chút máu còn vương trên khoeo môi Lệ Đình, mùi hấp dẫn của nó lại len lỏi vào khứu giác Kiến Hoa khơi lên trong anh một cơn khát máu. Không suy nghĩ gì, Kiến Hoa lập tức cúi xuống, môi anh bao trọn lấy môi cô, cuồng nhiệt hút lấy chút máu còn vương. Lệ Đình gương mặt đỏ ửng, rồi cuối cùng cũng nhắm mắt vào mặc cho sư phụ muốn làm gì thì làm thế đó. Cô bây giờ hoàn toàn không có sức chống đỡ nữa. Nụ hôn của sư phụ đã lấy hết lý trí của cô rồi.

"Cắt! Làm lại. Lệ Đình em thả lỏng một chút"

Cả trường quay nín thở theo dõi, hai con mắt của Tường Hân còn như muốn rớt ra rồi. Cô cũng thấy cảnh vừa rồi rất được mà, sao đạo diễn lại cắt giữa chừng như vậy.

"Cắt! Lần nữa!"

...

...

...

"Cắt! Làm lại"

Kiến Hoa bình tĩnh diễn lại hết lần này qua lần khác, còn Lê Đình có vẻ khá hoang mang. Cô không biết còn thiếu thứ cảm xúc nào trong mấy cảnh vừa rồi. Cứ cắt qua cắt lại như vậy, đã tới lần thứ sáu, đạo diễn vẫn chưa hài lòng. Không hiểu ý đạo diễn muốn thế nào. Nhìn phản ứng của biên kịch, với trợ lý đạo diễn thì có vẻ mấy cảnh vừa rồi đã tốt lắm chứ.

"Kiến Hoa, lúc này cậu không còn tự chủ được nữa, phải quyết liệt hơn. Còn Lê Đình, em lại phải chủ động tiếp nhận nụ hôn của Kiến Hoa, phần vì em muốn giải độc cho cậu ấy, phần là vì em yêu cậu ấy. Hai người hiểu không?"

Không hiểu đạo diễn vô tình hay cố ý mà khi chỉ đạo diễn xuất đều dùng tên "Kiến Hoa" và "Lê Đình" chứ không gọi tên nhân vật. Làm như vậy, khiến mọi người cảm giác như không giống như đang đóng phim vậy. Người bất ngờ nhất lúc này có lẽ là Kiến Hoa. Lần đầu tiên anh quay cảnh hôn lâu như thế, tới sáu lần rồi. Và cũng là lần đầu tiên, anh quay cảnh hôn mà không thấy sự khó chịu dù đã làm đi làm lại. Cảm xúc này nên giải thích thế nào đây.

Lê Đình tỏ vẻ rất khó xử. Cô biết mình vẫn còn hơi căng thẳng. Có lẽ do vậy mà cảnh này vẫn chưa đạt. Nhưng cô đúng là có chút khó nắm bắt, quay cảnh hôn đã đành, nhưng hôn trong hoàn cảnh này thì thật chưa từng đóng qua.

"Em chỉ việc làm theo anh là được. Lần này nhất định phải đạt"

Kiến Hoa ghé lại gần Lê Đình. Anh chính là đang muốn an ủi cô, nhưng cô lại hiểu rằng anh đang dẫn dắt kiên nhẫn. Cũng đúng thôi, anh vốn có biệt danh "Nam thân hôn một lần" mà. Cô gặt đầu một cái cứng nhắc, hít một hơi thật sâu lấy can đảm. Lần này cô nhất định sẽ làm tốt.

"Đúp 7 chuẩn bị, action"

Kiến Hoa đè Lê Đình trên sàn, hai tay anh giữ chặt lấy bả vai cô, với sức lực yếu ớt của Lê Đình, một chút cô cũng không thể di chuyển được. Mà dường như sự phụ càng ngày càng mạnh. Cô chỉ còn cách ngoan ngoãn để mặc sự phụ hút máu. Vì sự phụ, cô có thể làm bất cứ điều gì. Kiến Hoa chìm đắm trong mùi máu, trong làn môi của Lê Đình, từng hơi thở của cô bị anh cướp lấy, sức lực của cô bị anh rút đi từng chút một. Lê Đình mở to mắt nhìn Kiến Hoa, trong thoáng chốc cô cảm thấy anh bây giờ không phải là Bạch Tử Họa. Cô chống hai tay của mình lên vai anh để đẩy lại chút lực quá mạnh lên thân mình. Sự ngạc nhiên chống cự dần chuyển thành phó mặc cho cảm xúc, Lê Đình từ từ nhắm mắt, vòng tay qua cổ Kiến Hoa, khẽ mở miệng đón nhận nụ hôn tội lỗi của sự phụ. Sự phụ nhập ma rồi, nụ hôn này người sai không phải là sự phụ mà chính là cô. Có thể đẩy người ra nhưng cô không chọn làm thế. Khoảnh khắc đó khiến đạo diễn Lâm ánh lên một tia đắc ý lẫn mãn nguyện, đây chính là cảm xúc mà đạo diễn muốn đạt đến. Tốt lắm!

"Lý Mông, chậm chậm một chút hãy vào" - Tưởng Nhất Minh lần ra ngoài, tới cạnh một anh chàng đang bồn chồn đợi đến mình xuất hiện. Anh che miệng, nói nhỏ qua kẽ răng, chỉ đủ để diễn viên đóng vai Lý Mông nghe được.

Thế Tôn đã ra lệnh, ai dám không theo. Thế nên, dù Kiến Hoa đang quyết liệt đè Lê Đình xuống sàn, hôn Lê Đình như cả đời này anh chưa từng làm như vậy... vậy mà Lý Mông vẫn đứng bên ngoài chưa bước vào. Ngay cả đạo diễn cũng không vội giục, cảm xúc đang đạt tới đỉnh điểm, cứ để họ như vậy một lúc đầu có sao. Thế nên phải đợi hai người họ chìm trong nụ hôn ngọt lịm của siro lựu tới vài phút sau, thấy quay phim phóng ra ánh mắt cầu khẩn, đạo diễn mới ra hiệu thông báo để Lý Mông đi vào.

"Tôn thượng"

Tiếng của người thứ ba vừa xuất hiện trong Tuyệt Tình Điện lần tiếng cửa mở toang khiến Lê Đình chợt mở mắt, đẩy sự phụ sang bên cạnh. Về mặt người mới vào vô cùng kinh hãi như vừa nhìn thấy điều kinh khủng nhất trên thế gian, Lê Đình vội vàng giải thích:

"Lý Mông sư huynh, không phải như huynh thấy đâu. Nghe ta giải thích..."

Người đó không thêm nán lại một chút nào nữa, bỏ lại cái nhìn khinh bỉ rồi bỏ đi. Lê Đình bắt lực nhìn Kiến Hoa, họa sắp kéo tới rồi. Cô phải làm sao đây?

"Cắt. Rất tốt. Mọi người nghỉ 10 phút. Chuẩn bị cảnh tiếp theo" - Tiếng đạo diễn vang lên, kèm theo đó là tiếng thở phào của mọi người. Đặc biệt là mấy anh quay phim, này giờ phải căng mắt theo dõi từng chi tiết trên khung hình, mà trong đó suốt mấy tiếng rồi chỉ duy nhất một cảnh hôn. Kiến Hoa cũng rời môi của Lê Đình, còn lưu lại một chút luyến tiếc khó nắm bắt.

Bạn đang đọc truyện *Quay Lại Vẫn Thấy Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 9: Xáo trộn

Đóng phim, nảy sinh tình cảm với bạn diễn đã không còn là điều lạ trong làng giải trí. Không biết bao nhiêu cặp đôi đã nên duyên với nhau vì một lần hợp tác chung, nhiều người hạnh phúc nhưng cũng nhiều người lại không có cái hạnh phúc đó. Đôi khi chỉ là những rung động nhất thời, vì cảm xúc đồng điệu với nhân vật mà nhiều người đã yêu nhau rồi lại chia tay. Chuyện xảy ra đằng sau khó ai biết được, nhưng đoán chắc sẽ không lấy gì làm vui vẻ.

Lăn lộn trong làng giải trí gần hai chục năm, Kiến Hoa thừa biết những việc đó. Tình yêu đôi khi là một viên kẹo ngọt nhưng cũng có lúc trở thành một cái bẫy chờ chính bản thân kẻ đó rơi vào. Một lần trong đời anh đã là quả đấm rồi. Thế nên bao năm qua, anh dựng lên một bức tường bao quanh mình, chỉ cần dứt cảnh quay, anh lại trở về là chính mình. Và chưa có một ai có được chìa khóa vượt qua bức tường đó. Người ta không còn lạ lẫm gì với biểu cảm thờ ơ với bạn diễn nữ của Kiến Hoa, dù những người từng hợp tác chung với anh đều là những minh tinh nổi tiếng cả. Ngoại trừ những người bạn thân lâu năm thì đối với những bạn diễn khác đều là luôn giữ một khoảng cách rất chừng mực. Phần vì anh không thích xảy ra tin đồn. Phần vì anh cũng chẳng quan tâm. Mấy việc liên quan đến PR phim anh cũng không mặn mà, nhưng vẫn phải hoàn thành vì đó là trách nhiệm của anh. Đã đóng tới vài chục bộ phim, nhưng Hoa Thiên Cốt lần này lại đưa anh rẽ sang một lối đi khác.

Trời tối, Kiến Hoa mặt mày nhợt nhạt, hai mắt lộ rõ quầng thâm đen xỉ đi qua đi lại trước phòng của mình. Nhìn anh đến một chút sức sống cũng không có, nhưng toàn thân vẫn phát ra tiền khí khó ai bì kịp. Nghe thấy tiếng của Lệ Đình vọng lại ngay một gần hơn, Kiến Hoa rõ ràng không giấu được tia vui vẻ trong đáy mắt, lập tức quay lại. Tiểu đồ đệ đã ở trước mặt anh.

"Sư phụ, con đã hái được Đoạn trường thảo rồi. Độc của người sẽ mau chóng được giải"

Dù miệng lúc nào cũng yêu cầu tiểu đồ đệ của mình không được tới đây nữa, phải chăm chỉ tu luyện. Nhưng Kiến Hoa vẫn là mong sự xuất hiện của cô. "Khẩu thị tâm phi" - câu nói đó dành cho Bạch Tử Họa quả thật không sai chút nào. Dù trong lòng vui mừng, nhưng Kiến Hoa nhanh chóng lấy lại sự lãnh đạm vốn có.

Lệ Đình cả tóc tai lẫn y phục lộn xộn, hơn nữa dính đầy bùn đất. Đoán chắc đã vất vả không ít mới lấy được Đoạn trường thảo từ chỗ thú Hanh Tức về đây. Khóe miệng cô còn rỉ ra một chút máu, chảy dần xuống cằm. Trông bộ dạng cô là thể nhưng gương mặt lại rất hồ hởi, khóm hoa vẫn đang được nâng niu trên bàn tay cô. Có nó rồi, sư phụ sẽ không sao nữa. Cô vẫn có thể ngày ngày ở bên người.

Kiến Hoa trong mắt tràn ngập sự yêu thương, sự xót xa...vì anh mà cô vất vả đi tìm Đoạn trường thảo, nếu biết loại cỏ này thực ra không có tác dụng gì liệu cô sẽ ra sao; còn cả sự bất lực vì bây giờ anh chẳng thể làm gì cho cô nữa. Anh lấy chiếc khăn tay bên trong vạt áo nhẹ nhàng khom người lau đi những vết máu, vết bụi bẩn trên gương mặt đáng yêu của cô. Giọng điệu có đôi phần trách móc, nhưng cũng có gì đó rất cưng chiều.

"Tiểu Cốt...đâu cần phải khổ như thế"

Bao năm qua, cô đã quen được sự phụ chăm sóc như thế rồi. Lệ Đình đứng yên để sư phụ dịu dàng lau cho mình. Ánh mắt cô nhìn anh lúc này, không đơn thuần chỉ là sự quan tâm, kính trọng mà chính là tình yêu mà cô cố tình cất giấu bấy lâu nay. Người là sư phụ của cô, nhưng cũng là nam nhân mà cô yêu nhất trên đời này.

"Chỉ cần có thể giải độc cho sư phụ. Tiểu Cốt chuyện gì cũng có thể làm"

Thầy nào thì trò đó. Sư phụ có chấp, đồ đệ cũng có chấp. Vẫn biết là thứ độc trong người anh vốn không có thuốc giải. Nhưng cô không từ bỏ bất cứ hy vọng nào. Sự an toàn của cô thì đã sao, nó đáng gì so với sư phụ. Hơn nữa, cô biết dù thế nào thì người vẫn luôn che chở cho cô, ngay lúc này đây cũng vậy. Thấy cô tiểu tụy vì mình suốt bao ngày qua, nhưng bản thân lại chẳng thể làm được gì, lần đầu tiên có một việc khiến anh lo lắng không phải vì trách nhiệm mà vì tình thương. Vậy mà sắp tới, anh còn bỏ lại cô một mình. Những giây phút như thế này, bây giờ thật quá quý giá với hai người. Anh muốn lưu luyện đồ đệ của mình ở lại thêm chút nữa. Nhưng lại không cầm lòng được nhìn cô trong bộ dạng đó, liền giục cô quay về phòng. Anh nắm chặt khóm Đoạn trường thảo mà cô dùng cả tính mạng của mình mới lấy được, níu kéo nhìn theo bóng lưng cô đi khuất. Cảm giác này vốn là tình yêu, chỉ có điều ai đó vẫn cố chấp không nhận ra.

"Cát! Ok! Rất tốt. Mọi người giải tán. Mai tiếp tục"

Khẩu lệnh của đạo diễn kết thúc ngày đầu khai máy nhiều cảm xúc. Ánh sáng, máy quay đều đã tắt...nhưng Kiến Hoa vẫn ánh mắt dõi theo Lệ Đình. Lúc này anh vẫn là Bạch Tử Họa hay đã trở về là Kiến Hoa cũng không thể biết rõ được. Vì cơ bản, hai cảm xúc đó thật khó phân biệt với nhau. Mới ngày đầu quay phim thôi, sao cảm xúc của nhân vật lại ảnh hưởng tới anh như vậy. Có tò ra bình thường nhưng chính Kiến Hoa mới là người bị tác động nhiều nhất. Xem ra lại trái ngược với Lệ Đình. Mặc dù bữa trưa còn rất lo lắng, nhưng với cô, một khi đầu đã xuôi rồi thì tất cả những việc phía sau sẽ dễ dàng thực hiện. Thế nên tâm trạng của cô lúc này rất thoải mái.

"Em không sao chứ?" - Trong lúc nhân viên bận rộn dọn dẹp phim trường thì Kiến Hoa lại gần Lệ Đình dịu dàng hỏi. Bộ dạng Lệ Đình lúc này dùng một từ "tả tơi" để miêu tả xem ra vẫn còn là nhẹ. Mới ngày đầu quay phim mà đã mệt như vậy, nhưng chỉ cần ngắt cảnh quay là nụ cười lại thường trực trên môi cô. Kiến Hoa không hiểu cô gái bé nhỏ này lấy từ đâu một nguồn năng lượng lớn đến vậy. Diễn chung với cô, anh cũng tự nhiên cảm thấy rất dễ nhập vai.

"Em không sao. Cảm ơn anh"

Bộ dạng này, nói không sao là nói dối. Nhưng trước giờ cô mệt thế nào, kiệt sức thế nào, đau khổ thế nào cũng chỉ mình cô biết. Đối với những người khác, họ chỉ thấy được một cô gái lạng lẽ, hay cười. Cô chỉ muốn họ thấy được sự mạnh mẽ, cố gắng của mình. Còn tất cả những thứ khác đều một mình chịu đựng. Không phải cô không muốn chia sẻ với ai mà vì không có ai để chia sẻ, mà cô cũng không dám một lần nữa đặt niềm tin vào ai đó. Vì nếu như một khi niềm tin bị gạt bỏ, nỗi đau đó khó mà chống đỡ được.

Mặc dù cô vẫn cười trả lời anh, nhưng câu trả lời của cô khiến Kiến Hoa cảm thấy tâm lý nặng trĩu. Cảm giác đó đến từ khoảng cách mà ngay từ đầu Lệ Đình đã cố tình vạch ra. Cô không muốn và cũng không thể bước qua ranh giới đó. Cảm giác lúc quay phim, ngay từ những cảnh đầu không phải cô không cảm thấy. Nhưng điều nguy hiểm chính là cảm xúc của cô vô tình phản ứng lại. Phản ứng tiếp nhận nụ hôn của Kiến Hoa không phải chủ tâm đến từ diễn xuất của cô. Lúc đó cô giống như theo bản năng, mà cũng có thể là bị cuốn theo diễn xuất của Kiến Hoa. Cảnh quay đó, bao nhiêu phần cô là Hoa Thiên Cốt, bao nhiêu phần là bản thân mình, thật cô cũng không dám chắc.

Chỉ một cảnh quay, khiến tâm lý của cả hai người bị xáo trộn. Thói quen diễn xuất của Kiến Hoa bao năm qua chỉ trong một cảnh quay đã phá vỡ nó. Tâm trạng của anh đối với nhân vật này cũng chưa bao giờ xuất hiện trước đây. Anh cũng chưa từng bị tác động bởi cảm xúc của nhân vật nhưng lần này lại khác. Anh không những cảm nhận được từng dòng suy nghĩ của Bạch Tử Họa trong mình, mà có lúc anh cảm thấy mình chính là Bạch Tử Họa, anh dùng chính cảm xúc thật của mình tự nhiên đặt lên nhân vật, mà vô tình lại phù hợp. Lê Đình những tưởng cảnh quay này sẽ vô cùng khó với cô, vì không những nó bất ngờ được đẩy lên, mà vì chuyển biến tâm lý nhân vật lập tức thay đổi sẽ khiến cô khó lòng nhất thời theo kịp. Cô nhận lời diễn vai này cũng là vì tính thử thách của nó. Mặc dù cảnh quay mở màn cần tới đúp thử bảy đạo diễn mới hoàn toàn hài lòng. Nhưng ngay từ đúp đầu tiên, cảm xúc của Hoa Thiên Cốt như đã ở sẵn bên trong cô. Trong chốc lát, nghĩ đến hai tiếng "sư phụ", Lê Đình chợt khó kìm nén cảm xúc mà bộc phát nó ra ngoài. Chỉ cần như vậy thôi, đạo diễn đã có được một cảnh quay mỹ mãn.

Nếu mục đích của đạo diễn Lâm khi đẩy cảnh hôn máu này lên đầu là để kéo hai người họ lại gần nhau, để cảm xúc của nhân vật dễ dàng nảy sinh thì mục đích đó đã thành công mỹ mãn rồi. Con mắt tinh tường của một đạo diễn đã nhìn thấy sự bất thường ở hai người ngay khi Kiến Hoa lên lầu gọi Lê Đình sáng nay. Nhưng nếu như đạo diễn còn có mục đích gì khác, hẳn sẽ mất một quãng đường dài để hoàn thành nó mà thậm chí sẽ chẳng bao giờ đạt được cả. Tâm lý của cả hai đang bị xáo trộn, được lợi sẽ là nhân vật, nhưng sẽ chẳng có lợi gì với bản thân hai người họ cả. Ít nhất là bây giờ họ nghĩ như vậy.

Trời đã về khuya, Lê Đình và Kiến Hoa cũng lẳng lặng bước theo đoàn cùng về Giang Tử Đằng. Cả một ngày mệt mỏi, cũng không ai còn sức lực đâu mà lên tiếng cả. Xung quanh chỉ nghe thấy tiếng máy móc va chạm, tiếng bước chân nặng trĩu của từng người, thỉnh thoảng lại có tiếng thở rất mệt nhọc. Tối nọ, không ai bảo ai, cả đoàn rẽ hai hướng một về dãy Thượng, một về dãy Hạ. Chẳng mấy chốc Giang Tử Đằng đã im lìm trong đêm tối.

"Hoa ca, cửa sổ phòng anh, họ nói phải một tuần nữa mới có người tới sửa được. Nếu anh thấy bất tiện thì chuyển sang phòng bên cạnh nhé"

Người trợ lý hậu trường từ phía sau chạy lên ngang với Kiến Hoa. Khang Vũ trước khi đi có nói lại rằng cửa sổ phòng Kiến Hoa cần sửa lại, nhưng người phụ trách việc đó ở Giang Tử Đằng ở căn nhà sâu bên trong núi, một tuần mới tới đây một lần. Vì thế muốn sửa nó phải đợi tới tuần sau mới được. Việc đó cũng chẳng khiến anh bận tâm. Nếu chỉ vì cái cửa sổ thì ngay từ đầu anh đã không chọn ở phòng đó. Nguyên nhân là do người ở phòng đối diện bên kia. Biết chắc rằng cửa sổ phòng cô sẽ chẳng bao giờ mở cả, nhưng không hiểu sao, chỉ cần nhìn thấy bóng dáng mờ mờ của Lê Đình trên tấm vách anh cũng thấy ảm áp.

"Không sao. Tôi ở đó rất tốt"

Bạn đang đọc truyện *Quay Lại Vẫn Thấy Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10: Sư phụ

Khai máy cũng là ngày mà đoàn làm phim đông đủ nhất. Cũng vì thế để thuận lợi cho dàn diễn viên, đoàn làm phim sẽ quay ngay cảnh đại hội Kiếm tiên, đại lễ thu nhận đồ đệ.

Nguyên tác miêu tả đại diện Trường Lưu rộng lớn là thế, tráng lệ là thế, nhưng trên thực tế đó chỉ là một căn phòng đơn giản, xung quanh đều là phòng xanh. Ba cái ghế của ba vị thượng tiên đứng đầu Trường Lưu đặt ở chỗ cao nhất, tượng trưng cho địa vị của họ. Mà hình dáng tinh xảo của ba chiếc ghế xem ra chẳng ăn nhập gì với quang cảnh xung quanh. Tất cả sau này đều sẽ phớt lờ cho người làm hậu kỳ.

Mấy chục con người tập trung trong căn phòng. Ba vị thượng tiên một người gương mặt hòa nhã, còn có chút quái tính. Một người xem chừng có vẻ rất dữ dằn, còn một người lại lạnh lùng như băng tuyết. Hầu như trên mặt người không hề để lộ cảm xúc gì.

Uy nghiêm của ba người họ với các bậc trưởng lão đủ khiến cho đám đệ tử bên dưới không dám ngẩng đầu lên. Nghê Mạn Thiên vừa thắng trong đại hội Kiếm Tiên tỏ vẻ kiêu ngạo, đắc ý. Vũ Thanh La với Hóa Tịch lại xem ra không mấy quan tâm việc họ sẽ được ai nhận làm đệ tử. Hai người họ vốn không thích tranh giành, chỉ cần vui vẻ là được. Sóc Phong vẫn một gương mặt vô cảm như đá, chẳng ai đoán được câu ta đang nghĩ gì. Còn Hoa Thiên Cốt lại trông rất thất vọng. Cô đã để thua, đồng nghĩa với việc sẽ không thể trở thành đệ tử của Bạch Tử Họa.

"Tử Họa, đến lượt đệ nhận đệ tử rồi. Nghê Mạn Thiên hay Sóc Phong tư chất đều rất khá" - Trường Nhất Minh nói nhỏ vào tai Kiến Hoa. Chỉ cần hóa trang một cái thì Trường Nhất Minh vốn vui vẻ nay đã trở nên đáng sợ hơn rất nhiều. Giọng điệu cũng có chút thay đổi.

Lý Thuần liếc một cái sang Lê Đình, khẽ nhếch mép cười khinh miệt. Trong lòng bây giờ rất chờ đợi Tôn thượng sẽ nhận cô ta làm đệ tử. Mà với bản tính kiêu ngạo của mình, ngay từ đầu cô ta đã vốn chắc chắn mình sẽ trở thành đệ tử của Trường Lưu thượng tiên Bạch Tử Họa. Cả đám đồ đệ nín thở theo dõi động thái của Kiến Hoa.

Bóng người Lê Đình bị nhấc bổng lên trong ánh mắt ngạc nhiên của nhiều người lẫn cả bản thân cô. Cô dần dần trôi đến chỗ Kiến Hoa đang đứng trong ánh mắt bàng hoàng, đó kỳ lẩn ghen ghét của nhiều người.

"Quý xuống" - Lê Đình nhìn chăm chăm vào Kiến Hoa, ánh mắt mơ màng. Không thể tin được. Người đang phải chọn đệ tử. Mà đích thân người lại đưa cô lên đây. Không lẽ người sẽ nhận cô sao. Từ đầu đến giờ Kiến Hoa mới nói một tiếng, thanh âm vững chãi đó khiến Lê Đình không suy nghĩ gì quý xuống lập tức, nhưng cổ vẫn cổ rướn lên nhìn anh.

"Từ nay trở đi, người sẽ là đệ tử của Trường Lưu thượng tiên Bạch Tử Họa ta"

Lời nói thốt ra từ miệng của Kiến Hoa khiến rất nhiều người phản đối. Trong đó đương nhiên phải có Tường Nhất Minh. Thế nhưng ai cũng biết có phản đối cũng không làm được gì. Anh đã quyết thì không một ai có khả năng thay đổi.

"Tử Họa, vậy đệ có thể suy xét nhận Nghê Mạn Thiên nữa không?" - Biết là mình có nói gì cũng không thể khiến Kiến Hoa đổi ý, Tường Nhất Minh vì muốn dĩ hòa vi quý cho cả Trường Lưu và Bồng Lai nên đưa ra ý kiến như vậy. Thế nhưng, câu trả lời của Kiến Hoa lại khiến cả nỗ lực đó sụp đổ.

"Cả đời ta chỉ nhận duy nhất một đồ đệ"

'Cả đời', 'duy nhất'...trong đầu Lê Đình bây giờ quay mòng mòng những lời nói của Kiến Hoa. Người đã nhận cô làm đệ tử, hơn nữa lại là duy nhất. Cô biết đó là do người nguyên tắc và kiên quyết. Nhưng chỉ nghĩ đến việc sư phụ là của một mình cô. Có thể chỉ hai người sống trên Tuyết Tinh điện, như vậy đã quá hạnh phúc rồi. Ý nghĩ đó khiến cô không kiềm chế được cảm xúc, tim đập nhanh từng hồi.

Kiến Hoa trao cung linh vào bàn tay hơi run rẩy của Lê Đình, gương mặt anh vẫn không hề thể hiện chút cảm xúc nào. Còn Lê Đình lại đắm đuối không thể rời mắt khỏi người giờ đã trở thành sư phụ của cô. Mơ ước bấy lâu nay đã thành hiện thực. Bây giờ trong mắt cô không hề có ai hết, chỉ có sư phụ. Kiến Hoa cũng không biết được, khoảnh khắc anh nhận cô làm đệ tử đã vĩnh viễn buộc chặt vận mệnh hai người với nhau. Mà vận mệnh đó là tốt hay xấu cũng không thể biết trước.

...

Cả ngày quay toàn những cảnh phải treo lơ lửng lên cao. Không đánh nhau thì cũng là quay cảnh ngã, rồi bị thương. Nhưng tinh thần của Lê Đình vẫn rất tốt. Hoa Thiên Cốt trong giai đoạn này tính cách cũng gần giống với cô, không quá khó khăn để nhập vai. Vì thế ngày hôm nay, đoàn làm phim làm việc hiệu suất rất cao.

Mọi người trong đoàn còn nói đùa hôm nay là ngày đánh dấu sự ra đời của một lời thoại kinh điển. Đó là 'sư phụ'. Mà từ đó chỉ được thốt ra duy nhất từ miệng của Lê Đình. Khi quay phim cô cũng gọi Kiến Hoa là sư phụ, mà cảnh quay ngắt về thực tại anh vẫn là sư phụ.

"Đình tỷ, có thể đừng gọi Hoa ca là sư phụ nữa không. Em sắp bị ngộ vì chị rồi" - Lý Thuần phụng phịu với theo Lê Đình khi trở về Giang Tử Đằng. Cô nghe đến nỗ tung vậy mà Hoa ca lại chẳng có vẻ gì là không thích cả. Đã vậy, còn một điều 'Tiểu Đình!', hai câu 'Tiểu Đình'...có lúc cả cô, Tường Hân với Tường Nhất Minh phải lắc đầu, hai thầy trò họ đưa hiện tại vào trong phim, hay là đưa phim ra hiện tại mất rồi.

"Thuần Thuần, sư phụ là sư phụ, không gọi thế thì chị gọi thế nào" - Lý Thuần càng như vậy, Lê Đình càng cố tình trêu chọc. Kiến Hoa kết thúc cảnh quay đã quay về từ trước. Thế nên mới không được chứng kiến bộ dạng vui vẻ thích thú của Lê Đình bây giờ. Mà nếu có nhìn thấy có lẽ cũng không phải là chuyện tốt, tâm trạng của anh lại bị xáo trộn

"Lê Đình, em thích có sư phụ đến thế à?" - Hai cô gái rôm rả nói chuyện, mấy người đi cũng ai cũng nghe thấy cả. Tường Nhất Minh lên tiếng hỏi dù đã biết sẵn câu trả lời. Mới khai máy được một ngày, nhưng từ Lê Đình nói nhiều nhất chính là 'sư phụ'. Cứ đà này có khi trong mơ cô cũng chỉ gọi 'sư phụ' ấy chứ.

"Phải"

"Vì sao?"

"Sao lại không. Sư phụ rất tốt mà. Vừa có thể dạy cái này cái kia. Lại có thể quan tâm như cha mẹ. Tóm lại là có sư phụ em thấy rất tốt" - Lê Đình lém lỉnh xoe từng ngón tay điểm cho Tường Nhất Minh thấy những cái lợi từ việc có sư phụ. Điều này rõ ràng thế mà. Xưa nay sư phụ nào chả như thế.

Lê Đình là nói thật tâm những gì mà mình suy nghĩ. Mà vốn bản chất sự việc là như vậy. Người trả lời là thế, nhưng người hỏi lại tò mò về mặt e ngại. Cô nghĩ như thế nhưng liệu người khác có nghĩ như thế không? Có thật sư phụ chỉ như cha mẹ thôi không?

Kiến Hoa về trước đoàn chừng một tiếng, anh không ở trong phòng nghỉ ngơi mà lại lang thang dưới con đường hoa tử đằng. Đây mới chính là thế giới riêng của anh. Nếu như ở trong phòng anh lại vô thức nhìn qua cửa sổ sang phòng đối diện. Mà chính vì ở đây nên Kiến Hoa đã phong thanh nghe thấy được câu trả lời của Lê Đình với Tường Nhất Minh. Khi đó hai người họ chỉ còn vài thước nữa là về tới Giang Tử Đằng. Ngón tay anh ghi chặt một điều thuốc đã cháy tới phân nửa. Thình thoảng làn khói mờ nghi ngút lại thoát ra từ miệng. Kiến Hoa ngập trong những suy nghĩ lẩn khuất của riêng mình. Vậy ra cô gọi anh là sư phụ có ý nghĩa như thế. Phải, sư phụ cũng như cha mẹ. Một ngày làm thầy cả đời làm cha. Cô gọi anh là sư phụ có nghĩa là đặt anh với cô ở hai vị trí khác biệt. Bạn diễn như vậy, đúng thật là lần đầu tiên anh được gặp.

Tiếng cười nói rôm rả dần biến mất. Ai nấy đều đã trở về phòng mình. Chỉ duy nhất có Kiến Hoa vẫn độc bộ dưới những chùm hoa tử đằng ngọt ngào. Hoa tử đằng tượng trưng cho tình yêu vĩnh cửu, mà bây giờ anh - một người đã rất lâu chưa hề chạm đến một thứ tình cảm xa xỉ gọi là tình yêu, lại đang làm bạn với nó trong đêm tối. Kiến Hoa khẽ cười nhạt, không biết cười là vì nghĩ đến hoàn cảnh của mình hiện tại, hay anh cười như vậy là vì ai đó coi anh là sư phụ. Mà lại là 'sư phụ' theo đúng nghĩa của nó.

Kiến Hoa thong thả đi vừa đi vừa quan sát con đường sáng lờ mờ. Chốc lại dừng chân gạt mấy hòn đá nhỏ đang cản đường vào góc. Lúc lại lấy một viên đá khác lấp vào một cái hố chỉ sâu chưa đến một tấc. Ở đây tối như thế, nếu có ai đó đi dạo ở đây vào ban đêm, không để ý có thể dễ dàng vấp phải. Việc đó anh đã từng chứng kiến. Anh quan sát kỹ một vòng, cuối cùng cũng dừng chân trước dãy Hạ. Căn phòng cuối cùng trên tầng hai vẫn sáng đèn. Điều thuốc trên tay anh gần như đã cháy đến đầu ngón tay, nhưng Kiến Hoa dường như vẫn không để ý. Ánh mắt anh hướng lên căn phòng đó, khẽ thì thầm

"Tiểu Đình, em muốn có sư phụ. Vậy anh sẽ là sư phụ của em"

Nếu cô muốn như vậy, cô sợ tin đồn, thì có thể yên tâm được rồi. Anh sẽ là sư phụ, sẽ không có chuyện gì xảy ra đâu. Anh sẽ để những tin đồn còn chưa biết mặt mũi đó tránh xa cô, vì anh là sư phụ mà.

...

Lệ Đình một nhào lằm dài trên giường. Cũng không hề biết bên dưới có một ánh mắt đang ngóng lên căn phòng của mình.

"Nancy, em đây" - Điện thoại đồ chuông, là trợ lý của cô gọi, có lẽ là hỏi thăm tình hình từ hôm quay phim đến giờ.

"Lệ Đình, không có chị ở đó em vẫn ổn chứ"

"Em ổn. Ở đây cái gì cũng có. Mọi người cũng rất tốt"

"Thế còn Hoa ca? Không phải em vẫn cố tình tránh Hoa ca như hôm hợp mặt đấy chứ" - Cái biểu cảm của Lệ Đình hôm gặp Kiến Hoa vẫn khiến Nancy lo lắng. Vẫn biết là Lệ Đình như vậy vì 'cẩn tắc vô áy náy' nhưng như vậy có thể sẽ ảnh hưởng đến cảm xúc của vai diễn. Hơn nữa, cô cũng không thể ở Giang Tử Đằng thường xuyên chăm sóc cho Lệ Đình, thân thiết với bạn diễn vẫn sẽ tốt hơn. Mà đối phương lại là Hoa ca, một người nhiều kinh nghiệm diễn xuất, cũng rất tỉ mỉ. Chắc chắn sẽ học hỏi được rất nhiều.

"Ai da, chị yên tâm đi. Lần này sẽ không có chuyện gì đâu. Giữa sư phụ và đệ tử có thể có chuyện gì được. Hơn nữa sư phụ cũng ít nói chuyện". - Lệ Đình vô tư nói như cô không biết phim cô đang đóng có nội dung là gì vậy. Nếu như giữa sư phụ và đệ tử không thể có chuyện gì thì lấy đâu ra bộ phim Hoa Thiên Cốt này. Mà bây giờ là thời hiện đại đó, cô cũng thật quá ngây thơ rồi.

Lệ Đình có vẻ rất tin tưởng vào cảm giác của mình. Tâm tư cũng rất thoải mái. Cô coi anh là sư phụ. Anh gọi cô là "Tiểu Đình". Trông bên ngoài thấy hai người còn có cảm giác như chú - cháu ấy chứ, lấy đâu ra mà đồn đại này nọ. Chỉ như

vậy đã khiến cô có thể yên tâm rồi. Sẽ không có dị nghị hay tin đồn nào hết. Từ nay về sau cô có thể chuyên tâm vào vai diễn, không cần phải quá căng thẳng hay cố tạo khoảng cách khi gặp Kiến Hoa nữa. Đối với anh, cô kính trọng như một hậu bối. Còn đối với anh, cô giống như một đứa trẻ thôi, thế nên mới gọi cô là "Tiểu Đình" chứ.

Ban đầu Hoa Thiên Cốt và Bạch Tử Họa cũng đối với nhau như vậy. Nhưng cuối cùng thì thế nào? Lệ Đình và Kiến Hoa, hai người họ lấy danh nghĩa sư phụ - đồ đệ để đối đãi với nhau, có thể là do cách biệt tuổi tác, cũng là do Lệ Đình tự vạch ra ranh giới giữa hai người. Nhưng liệu có một ngày nào đó, cả hai sẽ cùng rơi vào con đường của nhân vật mà họ đang đóng hay không? Điều đó thời gian sẽ đem đến câu trả lời.

Hai tiếng 'sư phụ' đã gắn cả đời của Hoa Thiên Cốt với Bạch Tử Họa. Giờ nó vẫn sẽ lại làm công việc của nó, gắn quãng đường sắp tới của Kiến Hoa với Lệ Đình. Chỉ có điều, liệu họ sẽ chọn lựa đi con đường đó như thế nào mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Quay Lại Vẫn Thấy Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11: Thay đổi

Tuần đầu tiên đã trôi qua suôn sẻ. Các cảnh quay đều hoàn thành rất tốt. Chỗ nghỉ ngơi cả đoàn đều rất hài lòng. Mọi người ở Giang Tử Đằng tán thưởng còn không hết thì lấy đâu ra phàn nàn gì. Chỉ có điều, dù một tuần đã trôi qua rồi mà người sửa cửa phòng cho Kiến Hoa vẫn chưa thấy xuất hiện. Vậy mà Kiến Hoa cũng chẳng có vẻ gì là khó chịu hay thúc giục cả. Đêm nào anh cũng ngồi bên cạnh cái cửa sổ đó. Từ đó lại thấy một cửa sổ khác. Cửa bên phòng Lệ Đình vẫn chưa hề mở lấy một lần. Có lẽ cô biết bên này là phòng của nam giới nên không tiện mở cửa. Có lẽ chính vì thế mà cô cũng không biết bên ngoài cửa sổ phòng cô còn có một chậu oải hương mà cô thích, cũng không biết có ánh mắt một người vẫn hàng đêm dõi sang bên đó, dù chỉ thấy một cái bóng lơ mơ di chuyển.

Dù có hay không có người bên trong thì nó vẫn mở. Thậm chí ai đó cũng có thể dễ dàng treo từ phòng đối diện sang bên này. Giữa hai dãy Thượng và Hạ cũng chỉ cách nhau có chưa đầy một thước thôi mà. Nhưng hai đêm này sẽ không có người ngồi bên khung cửa sổ đó nữa, Kiến Hoa có lịch trình tại Tứ Xuyên, đã tới đó một ngày trước.

"Đĩnh tỷ, lại đây một chút" - Cảnh quay vừa dứt, Lý Thuần đã vẫy tay gọi Lệ Đình qua đó. Hai hôm nay sẽ quay cảnh quá trình bọn họ thi vào làm đệ tử Trường Lưu. Trên phim trường chỉ toàn diễn viên trẻ cùng với Đan Phong. Không khí cũng phần nào tươi mới hơn rất nhiều.

"Đạo diễn có nói là Hoa ca đi Tứ Xuyên"

"Phải. Nhưng thế thì sao?" - Điều này cô biết, nhưng chuyện đó có gì lạ đâu mà Lý Thuần phải gọi cô nói riêng như vậy.

"Ai da, chị không biết gì cả. Tứ Xuyên có một món đặc sản mà không nơi nào có đó"

"Là gì?" - Nói đến đồ ăn là hai mắt Lê Đình tự nhiên long lanh như thỏ con.

"Mứt quả hồng"

Mứt quả hồng là đặc sản nổi tiếng của vùng Tứ Xuyên. Chỉ có mua ở đó người ta mới có thể được nếm loại mứt thượng hạng, đúng theo hương vị Tứ Xuyên nhất. Thế nhưng nó không để được lâu nên có nhiều du khách đến Tứ Xuyên cũng chỉ để được ăn loại mứt đó. Trong hai con mắt sáng trưng của Lý Thuần xem ra là muốn ăn rồi.

Lê Đình neho mắt nhìn Lý Thuần, không phải tự nhiên mà lại lòi cô ra kể chuyện đặc sản chứ. Là có âm mưu gì đây. Cô búng nhẹ mũi Lý Thuần một cái, ra vẻ biết tông cô bé này đang muốn gì.

"Em muốn chị nhờ sư phụ mua chứ gì?"

"Thông minh" - Lý Thuần giờ còn tay cái tán thưởng. Nhìn bộ mặt cô như thế ai mà chả đoán được chứ.

"Em cũng có thể nhờ được mà. Với lại chị không có số của sư phụ" - Quả thật là từ hôm gặp nhau, rồi cùng quay phim, cô cũng chưa từng xin số điện thoại của anh, anh cũng vậy. Mà bình thường hai người cũng chẳng cần việc gì phải trao đổi qua điện thoại. Thế nên số điện thoại cũng đâu có quan trọng.

"Em có đây"

Lý Thuần rút từ túi sau ra một mẩu giấy nhỏ, rõ là ánh lên tia láu cá trong đáy mắt. Cô đã hành động thì đều đã chuẩn bị rồi, mới này đã xin được của đạo diễn, chỉ đợi người gọi thôi.

Lê Đình lấy có không có số để trốn việc gọi cho Kiến Hoa. Hơn nữa, sư phụ giờ bận lịch trình khác, nhờ một việc còn con con như chắc sẽ làm phiền đến anh. Cô tỏ ra chần chừ trong khi Lý Thuần lại rất sốt ruột.

"Đi mà Đình tỵ. Sáng mai Hoa ca sẽ lại về đây. Nếu bây giờ không gọi sẽ không kịp mua đâu"

Haizzzz. Cô nào có thể từ chối một người đang trưng bộ mặt khẩn thiết ấy với cô chứ. Hơn nữa, nghĩ tới một món đặc sản, Lê Đình cũng quyết định lấy điện thoại gọi cho Kiến Hoa, còn Lý Thuần háo hức chờ đợi.

"Chị nhớ nói là chị muốn ăn nhé, đừng nói là em" - Lý Thuần hiểu rằng, nếu như Lê Đình nói muốn ăn thì khả năng Hoa ca mua sẽ lớn hơn nhiều. Thế nhưng, về mặt chủng xuống của Lê Đình khi nghe điện thoại cũng kéo tâm trạng của cô cùng đi xuống luôn.

"Anh ấy không nghe máy"

"Chị gọi lại lần nữa xem. Có khi Hoa ca để rung nên không nghe thấy"

Lê Đình cũng chiều theo ý Lý Thuần gọi thêm một lần nữa, nhưng vẫn chỉ có tiếng "tút" nhảm chán, đầu dây bên kia không ai bắt máy.

"Lát nữa chị sẽ gọi một lần nữa. Nếu không gọi được sẽ để lại tin nhắn, được không?" - Thấy bộ dạng mắt húng của Lý Thuần, Lê Đình vội vàng an ủi, chuyện này cũng đâu có gì to tát, lát nữa cô gọi lại là được.

Lý Thuần gật đầu thích thú. Kiểu gì lần này cô cũng phải ăn được mứt quả hồng. Đâu phải lúc nào cũng có thể đi Tứ Xuyên.

...

Tương như chuyện đơn giản như thế sẽ chẳng thể làm khó được cô, chỉ một cuộc điện thoại thôi mà, sư phụ chắc cũng sẽ giúp cô thôi. Nhưng thực tế một cuộc điện thoại đó cũng quá khó khăn rồi. Lê Đình đã gọi tới ba lần nhưng Kiến Hoa vẫn không hề nghe máy. Cô thất vọng đành gửi một tin nhắn cho anh, cũng không thể chắc liệu sư phụ có đọc được tin nhắn đó của cô không nữa.

Nửa đêm rồi mà cô còn đi qua đi lại trong phòng, vừa đi vừa nhìn chăm chăm vào cái điện thoại, chờ mong một tin nhắn đến. Cô chỉ cần sư phụ xác nhận một câu kiểu như "Được" hay "Anh biết rồi" thậm chí là "Anh bận không có thời gian" cũng được. Nhưng màn hình vẫn im lìm, tối như mực.

"Sư phụ cũng thật là, điện thoại không nghe. Tin nhắn cũng không trả lời. Anh dùng điện thoại làm gì thế" - Lê Đình lẩm bẩm trong miệng. Chẳng bù với cô, ngoài những lúc quay phim thì bình thường nó kêu lúc nào, nhận tin nhắn gì ngay lập tức cô đều biết. Không phải sư phụ nhiều tuổi rồi cũng không còn thích mấy chuyện này đâu chứ.

Chờ mãi vẫn không có kết quả. Lê Đình thất vọng bỏ cuộc, ném điện thoại lên giường. Trong lòng đột nhiên cảm thấy bí bách, Lê Đình lại ra ngoài đi dạo. Đêm nay cô vẫn đi một mình, cũng không có người đi theo phía sau nữa. Đi dạo dưới con đường ngập hoa từ đằng từ hôm khai máy đã trở thành sở thích và cũng là thói quen của Lê Đình khi ở đây. Tới mức mà chỗ nào có mô đá nhô lên, hay lõm xuống cô đều biết. Cô còn rành rỗi vừa đi vừa đếm xem bao nhiêu bước chân mình sẽ đi được một vòng quanh Giang Từ Đường, đến giờ cũng đã quen rồi. Có khi bây giờ nhắm mắt vào, cô chỉ cần đếm cũng có thể thuận lợi đi hết con đường đó mà không gặp phải chướng ngại gì. Ấy thế mà hôm nay, đến một đoạn đường mọi khi theo trí nhớ Lê Đình tránh chỗ đó ra, cô nhớ là có một cái hố sâu gần một tấc ở đó. Nếu không may bị hụt chân có thể sẽ lại bị trẹo như hôm ở hồ Y Đình lằm. Rồi cô phát hiện, vẫn là chỗ đó, nhưng cái hố thì đã còn không còn nữa.

"Kỳ lạ, cái hồ ở đây ai đã lấp vào rồi nhỉ?"

Lệ Đình ngạc nhiên trong sự thích thú, không chỉ dừng lại ở đó, càng đi cô càng phát hiện con đường hôm nay bằng phẳng hơn so với mọi khi rất nhiều. Bình thường rất nhiều viên sỏi, đá nhỏ vương vãi. Bàn chân của cô khi giẫm lên có chút gợn, nếu hôm nào đi giày mỏng có khi còn cảm thấy đau lòng bàn chân nữa. Nhưng hôm nay hoàn toàn sạch bong.

"Không lẽ là nhân viên vệ sinh?"

Trong lòng Lệ Đình không khỏi nảy sinh thắc mắc nhưng tâm trạng quả thật rất vui vẻ. Từ giờ cô có thể thoải mái đi dạo ở đây mà không cần phải lo sẽ sơ ý trật chân hay vấp phải cái gì đó nữa. Cô không biết người làm việc đó là ai. Nhưng dù là ai thì cũng thật có lòng. Nếu biết được, cô nhất định sẽ cảm ơn người đó.

...

Đúng như Lý Thuần nói, sáng hôm sau Kiến Hoa đã trở về Giang Tử Đằng. Anh đã tranh thủ ngủ trên máy bay rồi, thế nên tinh thần giờ rất tỉnh táo. Chuẩn bị về phòng thì tiếng Lệ Đình ở cuối hành lang dãy Hạ nghe chừng rất vui mừng vang lên.

"Sur phụ"

Hai ngày nay không gặp, mới sáng trở về đã thấy gương mặt tươi tỉnh của Lệ Đình khiến Kiến Hoa cảm thấy bao mệt mỏi đều bị xua tan hết.

"Chào em, Tiểu Đình"

Lệ Đình trong lòng có chút hy vọng, có chút mong chờ...đánh ánh mắt dò xét lên cái balo mà Kiến Hoa đang đeo. Nhưng có vẻ bên trong chẳng có mứt quả hồng nào cả. Kiến Hoa vẫn im lặng theo dõi hành động kì lạ của Lệ Đình. Anh đang đứng trước mặt cô, nhưng dường như cô có vẻ không quan tâm lắm đến anh, mà chỉ đặt tâm tư ra sau lưng anh vậy.

"Sur phụ, anh không có gì mang về sao?" - Lệ Đình không kìm nổi tò mò, chỉ ngón tay vào balo Kiến Hoa đang theo, lắc đầu thắc mắc.

"Không có. Anh phải có gì mang về à?" - Kiến Hoa khó hiểu. Anh rời đoàn đi lịch trình khác, có phải đi du lịch đâu. Hôm nay cũng không phải lễ tết gì, không lẽ cũng cần phải có quà.

Anh thắc mắc như vậy đủ để cô hiểu sẽ không có mứt quả hồng để ăn rồi. Lệ Đình nét mặt chùng xuống, nắm chặt điện thoại giơ lên trước mặt Kiến Hoa:

"Tin nhắn đó...em gửi cho anh...mọi người...mứt quả hồng..."

Lấp bắp mãi Kiến Hoa mới nghe hiểu được những gì Lệ Đình muốn muốn nói. Thì ra cô muốn nhờ anh mua mứt quả hồng, thế nên giờ anh về cô mới hỏi như vậy. Nhưng anh thật sự đâu có nhận được tin gì.

"Sao em không gọi cho anh?"

"Anh đâu có nghe máy, em đã gọi 3 lần rồi" - Lệ Đình rõ là trung một bộ mặt trách móc. Anh còn nói nữa, cô không những đã gửi tin nhắn, mà gọi điện không dưới ba lần rồi. Nhưng anh đâu thèm nghe.

Kiến Hoa trông bộ dạng như hồn dôi của Lệ Đình, tâm tư bỗng mềm nhũn, vội vàng trấn an cô:

"Anh xin lỗi. Lần sau nhất định sẽ cầm điện thoại"

Nếu người ngoài trông vào còn tưởng một cô gái đang nhõng nhẽo, còn một người thì lại dễ dàng. Giọng điệu của Kiến Hoa có ý chiều chuộng tiểu đồ đệ của mình. Lệ Đình cũng vì thế mà bớt hự hăng. Người cũng đã về đây rồi, mứt cũng không có rồi. Giờ nói gì cũng đâu thay đổi được. Hơn nữa, có lẽ sur phụ cũng rất bận. Đành chờ cơ hội khác vậy, cũng đâu có muộn. Nghĩ vậy liền khiến cô vui vẻ trở lại.

Kiến Hoa về tới phòng, lục tung balo của mình nhưng điện thoại vẫn chưa thấy đâu. Một lát sau Khang Vũ cũng xuất hiện. Mà câu nói của Kiến Hoa ngay lập tức khiến anh khựng lại:

"Khang Vũ, điện thoại của tôi ở đâu?"

"Điện...thoại...? Hoa ca, anh lấy điện thoại làm gì?" - Khang Vũ giống như vừa nghe được điều gì lạ, phản ứng đầu tiên của anh là trợn mắt nhìn Kiến Hoa. Đối với người bình thường, có khi điện thoại là vật bất li thân, nhưng với Kiến Hoa, điện thoại có hay không có cũng chẳng hề gì. Vì thế mới sáng sớm, Kiến Hoa nhắc đến điện thoại khiến Khang Vũ không khỏi bất ngờ.

"Còn làm gì, đương nhiên là để gọi điện rồi. Hỏi thừa"

Kiến Hoa xếp đồ đi công tác chỉ cần đủ quần áo là được, mấy khi quan tâm đến điện thoại đã mang theo hay chưa. Cái đó vẫn là do Khang Vũ chú ý đem theo. Người trợ lý rút ra trong túi áo một chiếc điện thoại mới toanh. Không phải do mới mua, mà là do chủ nhân của nó cũng chẳng hay đựng vào.

Lúc này Kiến Hoa mới kiểm tra điện thoại. Bình thường số cá nhân của anh đối tác hay nhà sản xuất đều không có. Mọi liên hệ sẽ qua trợ lý hoặc công

ty. Thế nên không cầm điện thoại mấy ngày đối với anh cũng chẳng có gì khác biệt cả.

Nhật ký cuộc gọi báo cùng một số điện thoại nhờ cuộc gọi tới mấy lần, còn có một tin nhắn ngắn gọn gửi từ sáng hôm qua. Kiến Hoa chọn lấy số, lưu với tên "Tiểu Đình",. Trước giờ khi làm việc anh chưa từng cầm theo điện thoại nhưng từ bây giờ thói quen đó của anh có khi phải thay đổi rồi. Tránh lần sau, cô lại ủy khuất như vậy trách anh không nghe máy. Dù cô không có ý gì, nhưng bản thân anh lại quan tâm. Anh muốn chỉ cần cô gọi "sư phụ" thì ngay lập tức sẽ có câu trả lời.

Trên đời cũng chỉ có duy nhất một người như Kiến Hoa. Điện thoại cái nào mới, cái nào hiện đại...anh đều tậu về. Nhưng ngoài nghe và gọi điện, những tính năng khác một cái anh cũng không biết. Dùng đồ hiện đại nhưng thực chất lại mù công nghệ. Người ta biết nam thần Hoắc Kiến Hoa không dùng bất kỳ mạng xã hội nào vì không thích thị phi, là vì anh muốn ngoài những lúc làm việc sẽ chỉ ở trong thế giới riêng của mình. Đó đương nhiên là nguyên nhân chính. Nhưng không phải ai cũng biết, còn có một nguyên nhân khác ngoài việc anh không thích, đó chính là anh không biết dùng. Nếu thấy bộ dạng lóng ngóng của anh khi bấm phím điện thoại hay gõ máy tính, hình ảnh nam thần đảm chắc có thể giảm đi phân nửa lắm. Đóng phim thì anh là sư phụ của ai đó, còn trong lĩnh vực này, anh rõ ràng chỉ là một tay mơ.

"Khang Vũ, muốn lưu một số làm gọi nhanh thì làm thế nào?" - Kiến Hoa hí hoáy một lúc nhưng ý định của mình vẫn chưa đạt được, tốt hơn vẫn là cầu cứu trợ lý đi. Trẻ tuổi mấy cái này vẫn rành hơn.

Khang Vũ biết thừa Kiến Hoa mù công nghệ đến mức nào. Thế nên anh nhiệt tình chỉ cho Kiến Hoa chi tiết từng bước một, chỉ kẻ ngoặc mới không làm theo được. Kiến Hoa gật gù, khi đã hiểu rồi, anh kêu Khang Vũ đi chỗ khác tự mình thực hiện. Chẳng mấy chốc danh bạ điện thoại nhảm chán của Kiến Hoa bỗng có một số trong mục quay số nhanh, ngay đầu với số 1. Và đương nhiên đó là số của Lê Đình.

Bạn đang đọc truyện *Quay Lại Vẫn Thấy Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12: Người giấu mặt

Mới sáng sớm mà dưới sân Giang Tử Đằng đã rất nhộn nhịp, từ đạo diễn tới cả dàn diễn viên đều có mặt bàn tán rôm rả như chuẩn bị một kế hoạch rất lớn vậy. Tháng này Trung Quốc cũng chẳng có ngày lễ gì, Quảng Tây cũng không có lễ hội, càng không phải liên hoan đoàn làm phim hay sinh nhật ai đó, vậy thì cái không khí tưng bừng kia đến là do đâu.

"Em với Duyệt Khê phụ trách mua đèn lồng nhé. Bọn em đều là diễn viên mới, đi chợ sẽ không ai nhận ra đâu" - Lý Thuần khoác tay diễn viên đóng vai Đường Bảo, gương mặt lộ rõ vẻ ham thích lẫn cầu khẩn hướng về đạo diễn Lâm.

"Được, việc đó giao cho hai người" - Nhận được cái gật đầu của đạo diễn, hai cô gái vui như chuẩn bị đi trả hội. Từ hôm khai máy, ngày nào cũng quay từ sáng cho tới khuya, lần này có cơ hội đi vào khu chợ đông đúc của Quảng Tây, thật không thể bỏ phí.

"Còn câu đối?"

"Đề em và Phong ca đi cho" - Tưởng Hân nhận luôn nhiệm vụ đi xin câu đối cùng với Đan Phong.

"Thế còn cá thì sao?" - Nhạc Minh, trợ lý đạo diễn lướt qua một loạt danh sách những thứ cần chuẩn bị, hầu như tất cả đều đã có người nhận làm, chỉ thiếu mỗi cá là đủ.

Mọi người đưa mắt nhìn nhau, mặt mũi con cá đó thế nào có người còn chưa bao giờ nhìn thấy, bảo đi bắt nó thì sao có thể làm được.

"Đề em" - Lê Đình đứng lọt thỏm giữa xung quanh đều là nhân viên tổ hậu trường, hăng hái xung phong. Nhiệm vụ này vô cùng thích hợp với cô.

"Không được, từ đây đến chùa Phổ Nghi đường khó đi, hơn nữa lại phải ra sau núi, vẫn là đề một người đàn ông đi thì hơn" - Lê Đình chưa kịp vui mừng vì ý nghĩ của mình đã bị Tưởng Hân chặn lại. Một cô gái yếu đuối đi leo núi đã không an toàn rồi, nói chi đến việc lặn lội ra sau núi bắt cá. Hơn nữa, địa hình núi Phổ Nghi lại nổi tiếng hiểm trở, thời tiết lại nóng như vậy.

"Nhưng ngoài em ra, mọi người đâu có ai biết cá lăng hồng trông như thế nào đâu. Mà có biết mọi người cũng không thể bắt được. Phải có mẹo mới bắt được nó đó"

Lê Đình vừa giải thích vừa tỏ ra nghiêm trọng, cô nhất quyết phải dành bằng được nhiệm vụ này. Hồi đóng Truy Ngư truyền kỳ, Lê Đình đã không còn lạ lẫm gì với loại cá lăng hồng này nữa. Lăng hồng là một loại cá họ hàng với cá chép, thân mình rất rục rờ bởi nhiều khoang màu khác nhau. Đặc biệt là da của nó cực kì trơn và bơi rất nhanh. Nếu không khéo léo và có mẹo thì khó mà bắt được nó. Thế nên, nhiệm vụ đi bắt cá lăng hồng, ngoài cô ra không ai phù hợp hơn.

Nghe nói chủ nhân của Giang Tử Đằng cũng một phần vì yêu mến cô nên mới đề đoàn làm phim ở đây. Một món quà nhỏ này nhân ngày sinh nhật của người đó, đối với cô cũng thật quá đơn giản rồi.

Ba ngày nữa là tới sinh thần của vị chủ nhân của Giang Tử Đằng. Hằng năm nhiều lắm thì người đó cũng chỉ tới đây nghỉ ngơi một lần vì công việc bận

rộn. Nhưng từ khi nơi này được xây dựng, năm nào đến sinh thần của người đó, những người làm ở Giang Tử Đền đều phải chuẩn bị những món lễ vật cần thiết. Những lễ vật đó năm nào cũng giống nhau, nhưng một năm cũng không được thiếu.

Những món lễ vật đó không quá cầu kỳ, cũng không xa hoa, chỉ có điều người chuẩn bị cũng cần phải có lòng mới làm được. Đó là đèn lồng mua tại một cửa hiệu nổi tiếng của Quảng Tây, là câu đối xin của một vị phu tử nay đã gần 90 tuổi, là một loại cỏ thơm mọc ngay bên dòng Quây Sơn nhưng chỉ có thể hái buổi đêm...và cá lăng hồng, món lễ vật mừng thọ truyền thống của người Quảng Tây. Tất cả đều phải có một đôi. Và người chuẩn bị cũng cần phải đi một đôi. Đến giờ cũng không ai đếm bên dưới cái ao nhỏ của Giang Tử Đền có bao nhiêu con cá lăng hồng, có bao nhiêu chiếc đèn lồng hay bao nhiêu câu đối cả. Đa phần vị chủ nhân cũng ít khi nhìn thấy mấy món lễ vật đó, nhưng cái chính là tấm lòng của những người làm ở Giang Tử Đền, họ kính trọng, yêu mến người đó mặc dù có người còn chưa hề một lần được thấy mặt.

"Vậy ai sẽ đi cùng với Lệ Đình đi tìm cá lăng hồng đây?" - Đạo diễn Lâm nhìn một lượt xung quanh, nhưng dường như người khiến ánh mắt của đạo diễn dừng lại vẫn chưa thấy xuất hiện.

"Đề em đi cùng Đình tỷ đi, em cũng hay đi leo núi" - Mã Khả tiến lên một bước đưa ý kiến, Lệ Đình gật đầu mỉm cười. Cô đi với ai cũng đều tốt cả. Thế nhưng Mã Khả còn chưa kịp vui mừng thì sự hồ hởi đó ngay lập tức đã bị dập tắt.

"Tôi đi cùng với cô ấy" - Tất cả mọi người cùng hướng về nơi thanh âm vừa phát ra, Kiến Hoa đã đứng ở đó. Gương mặt Kiến Hoa không để lộ cảm xúc, chỉ là câu nói đó vừa thoát ra khỏi miệng anh. Và dường như mọi người cảm thấy là tốt nhất không nên bàn luận thêm về việc ai đi cùng với Lệ Đình nữa. Đạo diễn Lâm đã chần chừ để đợi người đến. Giờ người xuất hiện rồi, kế hoạch cứ thế mà thực hiện thôi. Đành để Mã Khả chịu ủy khuất một chút vậy.

"Được, vậy cứ thế đi. Chiều nay, chúng ta sẽ kết thúc cảnh quay sớm để chuẩn bị. Giờ tới phim trường thôi"

...

Đúng như dự định. Gần năm giờ chiều, đạo diễn đã ra lệnh kết thúc những cảnh quay hôm nay, mọi người vội vã ăn cơm, xong ai nấy có nhiệm vụ của mình, bắt đầu thực hiện. Một chàng trai trẻ chừng ngoài hai mươi tuổi chờ Kiến Hoa với Lệ Đình tới chân núi Phổ Nghi. Trên xe Lệ Đình không ngừng nhấp nhòm ngắm nhìn quang cảnh xung quanh, cô cũng biết được cậu bé đó là nhân viên chăm sóc hoa ở Giang Tử Đền.

So địa điểm thì núi Phổ Nghi gần với Giang Tử Đền nhất, nhưng nhiệm vụ của Kiến Hoa với Lệ Đình lại khó khăn nhất. Chùa Phổ Nghi nằm tận trên đỉnh núi cao gần hai nghìn mét. Từ đó ra phía sau thêm gần một dặm nữa mới tới con suối có nuôi cá lăng hồng.

Chỉ mất hơn mười phút để chiếc xe đưa hai người họ tới chân núi. Chàng trai dặn dò và chỉ đường cho hai người làm thế nào để tới được điểm cần đến. Xong việc cậu ta sẽ ở đây đón hai người. Kiến Hoa nhận lấy một chiếc bình lớn để đựng cá rồi cùng Lệ Đình lên núi. Ánh mặt trời đỏ rực chiều Quảng Tây đã dần tiến về sau núi, soi rọi gương mặt tràn ngập vẻ mãn nguyện khi hoàn thành nhiệm vụ của chàng trai trẻ.

"Lạc ca" - Cậu ta rút ra chiếc điện thoại, gọi điện cho một người nào đó, xem chừng như báo cáo công việc.

"Thế nào rồi?" - Người đầu dây bên kia lên tiếng.

"Lạc ca, hai người họ đã lên núi rồi. Giờ em chờ dưới này đón họ về"

"Không cần thiết. Cậu cứ về đi, sáng mai hãy tới đón họ" - Đầu dây bên kia vang lên một giọng nói mạnh mẽ, ngữ điệu của nó khiến ai nghe thấy sẽ cảm thấy rất tin tưởng. Người đó có lẽ cũng không còn trẻ nữa, hơn nữa chắc chắn địa vị cũng không tồi.

"Dạ, em đã rõ"

Chàng trai còn tưởng anh sẽ phải ở đây một mình chờ Kiến Hoa và Lệ Đình trở lại chứ, ai ngờ sáng mai mới cần trở lại. Nếu đã như vậy thì không gì có thể ngăn cản cậu về nhà đánh một giấc rồi. Cậu ta nở một điệu cười đầy ẩn ý rồi đánh xe đi khuất.

...

Bình thường người ta vẫn là leo núi vào buổi sáng, mấy ai đi leo núi vào xế chiều thế này. Làm diễn viên đã bao năm nay, những điều kỳ lạ Kiến Hoa và Lệ Đình đều đã thấy qua, nhưng hai người hoàng hôn xuống đi leo núi, còn là đề đi bất cá thì là lần đầu tiên được trải nghiệm. Đối với Lệ Đình, thực ra đi với ai cũng không có gì khác biệt. Nhưng cô không ngờ sự phụ sẽ là người đi cùng cô. Cô cứ nghĩ ngoài lúc đóng phim ra, anh sẽ không thích tham gia những việc khác. Mà con người cô, vốn có thắc mắc sẽ không thể giữ nổi ở trong lòng.

"Sự phụ, anh có thể ở phòng nghỉ ngơi mà. Em nghe Khang Vũ nói hình như anh bị đau lưng, có leo được không?"

"Anh không sao. Còn em?"

"Em cũng vậy"

Đương nhiên phải đau rồi, vì thế anh mới tạm thời không muốn đóng phim cổ trang nhưng trong thời gian này. Nhưng duyên số thế nào anh vẫn nhận lời, thế nên đã gặp lại cô. Nhưng anh cũng không thể nói mình đau lưng được, như vậy không bằng thú nhận mặc dù đau lưng nhưng vẫn muốn đi leo núi cùng với cô sao. Chỉ nghe đến việc núi Phổ Nghi địa hình hiểm trở, lại đi buổi tối thế này anh thực sự không yên tâm. Đêm đó ở hồ Y Đình, anh đã được chứng kiến cô bất cẩn thế nào mà.

Núi Phở Nghi không quá cao, nhưng bậc thang lại dựng đứng, khiến người ta khi leo cảm thấy rất nhanh mỏi, hơn nữa, bước chân phải giơ cao hơn bình thường nên xương sống rất nhanh cũng sẽ thấy đau nhức. Một tiếng đồng hồ trôi qua, hai người mới đi được gần nửa chặng đường. Kiến Hoa và Lê Đình cũng đã thấm mệt. Leo núi buổi chiều tà nghe chừng có vẻ lạ, nhưng cũng do leo buổi chiều nên nhiệt độ đã giảm xuống, không còn gay gắt như ban ngày nữa, cũng đỡ mệt hơn rất nhiều. Hai người cứ thế lặng lẽ đi bên nhau, cũng không ai nói gì cả. Leo núi đã lấy hết sức của họ rồi, nếu còn nói nữa, sợ rằng chưa bắt được cá thì họ cũng đã kiệt sức.

"Aaaaaa...mẹ ơi..." - Bậc thang phủ đầy rêu xanh, không cẩn thận sẽ trơn trượt. Lê Đình bước chân phải lên một bậc đã bị trượt trở lại mất trụ nhưng may có Kiến Hoa bên cạnh đỡ lấy cô mới không trượt chân ngã.

"Cẩn thận một chút"

"Cảm ơn sư phụ" - Lê Đình mỉm cười tinh nghịch khi thấy ánh mắt hiện lên sự bất lực của Kiến Hoa, cô gái này vẫn là không nhận thức được nguy hiểm mà đã xung phong đi lên đây.

"Sau này mỗi lần như vậy không cần gọi mẹ nữa, em cũng đâu còn nhỏ" - Kiến Hoa hắng giọng, anh để ý ba lần Lê Đình trượt chân trong những tình huống như vậy đều lớn tiếng gọi "mẹ". Bình thường cô vốn tỏ ra mạnh mẽ, thế nhưng cũng có những lúc đáng yêu như vậy. Khi đó, trong lòng anh bỗng có cảm giác muốn che chở cho cô.

"Á...chỉ là em quen miệng thôi mà" - Lê Đình xấu hổ, gương mặt chột ửng đỏ. Cô cũng đâu phải còn nhỏ tới mức việc gì cũng gọi mẹ, chỉ là thuận miệng thôi, dám chắc cũng còn đầy người như cô ấy chứ.

"Hay là gọi sư phụ đi"

Một câu nói này của Kiến Hoa khiến Lê Đình mắt chữ A miệng chữ O. Anh nói thế là có gì vậy. Chỉ là thói quen thôi, mà giờ anh bảo đổi sang gọi sư phụ là sao? Không lẽ mỗi lần trong tình huống đó, cô lại lớn tiếng gọi "sư phụ", như vậy cũng thật quá khoa trương rồi.

Nhận thấy sự bất ngờ của Lê Đình, Kiến Hoa lúng túng quay đi, đẩy Lê Đình lên trước. Là anh lại lỡ rồi, thật không giống anh chút nào.

"Em đi lên trước đi, anh sẽ ở phía sau em" - Nếu như vậy anh có thể chú ý được bước đi của cô, phòng trường hợp cô lại trượt chân nữa.

"Ai da, sư phụ. Đâu cần phải như thế. Anh cũng có thể đi cùng với em mà. Bậc thang rất rộng" - Lê Đình cong môi cự nự, anh là sư phụ nhưng cũng đâu cần coi cô như trẻ con vậy. Cô nắm lấy tay anh kéo đi ngang với mình. Hai người đi với nhau, lại một trước một sau, thì đâu còn là đi chung nữa. Kiến Hoa cũng mỉm cười miễn cưỡng chiều theo ý cô.

Có những người chấp nhận luôn đi phía sau người mình yêu, dõi theo người đó. Chỉ cần người đó vui vẻ, hạnh phúc là được. Cũng có những người có may mắn được nắm tay đi bên cạnh người mình yêu. Hai loại tình yêu đó, một loại lặng lẽ ẩn giấu, một loại thể hiện ra bên ngoài. Không thể nói chắc được tình yêu nào nhiều hơn, cái nào tốt hơn. Phải ở trong đó mới có thể cảm nhận hết được. Nhưng chắc chắn mỗi loại đều cần phải có can đảm rất lớn.

Cảm xúc đang hiện hữu lúc này khó có thể nói là tình yêu, nhưng ít nhất nó cũng không đơn thuần là tình bạn hay đồng nghiệp. Cái không khí lặng như tờ lúc này biến mất, dường như khoảng cách giữa hai người bọn họ lại thu hẹp một khoảng đáng kể. Khoảng cách đó là do Lê Đình chủ ý vạch ra, nhưng giờ hai người vô tình lại xóa nhòa nó. Là tốt hay xấu đều chưa thể biết rõ được.

Mất gần hai tiếng đồng hồ Kiến Hoa và Lê Đình mới tới được chùa Phở Nghi. Cũng không biết trong quãng đường leo lên đây, từ lúc nào bàn tay ấm áp của Kiến Hoa đã nắm chặt bàn tay của Lê Đình. Hai người cứ tự nhiên như vậy leo lên đỉnh núi. Nhìn thấy tháp chuông lớn của chùa Phở Nghi, cả hai đều không giấu nổi vui mừng, giống như đã bên nhau đi cả một quãng đường dài, giờ đã có thể hưởng thành tựu.

Theo lời dặn dò của chàng trai trẻ khi này họ đã vào xin phép vị trụ trì Phở Nghi tự và xin chỉ đường tới con suối để bắt cá lăng hồng. Một vị tiểu hòa thượng xem chừng rất nhỏ tuổi đưa họ ra sau núi, trước đó còn dặn dò rất cẩn thận:

"Hai vị thí chủ xin nhớ kỹ, chỉ được phép bắt hai con, như vậy mới có thể viên mãn"

"Tiểu hòa thượng, sao cậu biết chúng tôi sẽ bắt hai con cá vậy?" - Lê Đình vội thắc mắc, cô đâu có nói là sẽ bắt bao nhiêu cá.

"Các vị có hai người, đương nhiên phải bắt hai con" - Nói rồi vị hòa thượng mỉm cười, chấp tay cúi đầu rồi quay lại chính điện để lại một cái nhìn khó hiểu của Lê Đình. Cô vẫn là không hiểu ý của vị tiểu hòa thượng này là gì.

Đã tới bảy giờ, mặt trời cũng đã lặn sau núi. Nhưng nhìn từ trên cao vẫn có thể thấy chút ánh sáng yếu ớt của nó bao phủ một màu đỏ sậm phía chân trời. Lê Đình chột ngẩn ngơ khung cảnh trước mắt...hoàng hôn, là lần đầu tiên cô được ngắm trên cao như vậy. Cũng đã lâu lắm rồi không có người bên cạnh cô cùng ngắm cảnh mà không phải là đang quay phim.

"Chúng ta đi thôi" - Giọng nói cùng cái nắm tay kéo cô đi tiếp của Kiến Hoa khiến Lê Đình trở về với thực tại. Hai người còn phải đi làm việc chính đã. Còn cả một quãng đường leo xuống rất dài nữa.

Hai người họ phải băng qua một con đường mòn ngoằn ngoèo, rồi qua một chiếc cầu treo cứ mỗi lần có cơn gió thổi qua lại rung lắc dữ dội. Lê Đình cả kinh chỉ còn cách đi chậm hết sức. Kiến Hoa thấy vậy cũng cẩn thận đi chậm lại, anh vừa phải cầm cái bình đựng cá, rồi đèn pin lại vừa phải đỡ lấy eo

Lệ Đình phòng lúc cô đi không vững mà ngã mất. Nếu không phải anh cảm kích vị chủ nhân của Giang Từ Đẳng đã hào phóng để đoàn làm phim ở đó, nếu không phải bắt buộc phải đi bắt cá lăng hồng vào buổi tối thì anh nhất quyết không để lúc trời tối đen như mực thế này đưa cô đến đây. Dù có phải vất vả và thêm thời gian quay phim anh cũng sẽ để sáng mai rồi đi cũng được.

Chỉ còn vài bước chân nữa là tới con suối mà họ cần đến. Từ đây đã có thể nghe thấy tiếng nước chảy róc rách, tiếng xào xạc đu đưa của lá trúc khi những cơn gió mát mẻ buổi tối lướt qua từng tán cây. Phía trước có ánh sáng mờ ảo soi sáng điểm cuối của con đường. Kiến Hoa còn đang lo tối như vậy mà chỉ với ánh sáng của đèn pin và mấy con cá phát sáng, liệu họ có thể thuận lợi bắt được cá hay không. Nhưng xem ra anh lo xa rồi. Ở đây là trên núi của một vùng nhiệt đới, ban đêm mùa hè đâu thể thiếu đom đóm. Mà nhất là đom đóm lại hay tập trung ở những nơi nào có suối. Chỉ cần nó thôi cũng có thể nhìn rõ ràng khung cảnh xung quanh.

"Waaaa..." - Hai mắt Lệ Đình sáng long lanh. Cô còn đang thấy mệt mỏi vì cả quãng đường leo núi này giờ, nhưng vừa nhìn thấy hàng trăm con đom đóm sáng lung linh bay qua bay lại, cái mệt mỏi đó phút chốc đã biến mất. Lệ Đình thích thú đưa bàn tay nhỏ bé của mình chụp từng đom đóm sáng nhỏ li ti. Rồi cô hướng sự chú ý của mình đến căn nhà trúc ngay bên cạnh con suối. Cái khoảnh khắc thấy sự hạnh phúc lẫn nụ cười của Lệ Đình, Kiến Hoa chợt cảm thấy, hai người giờ này lên đây cũng là một quyết định đúng đắn. Anh có thể thấy nụ cười đơn thuần nhất, có thể thấy niềm hạnh phúc đơn giản nhất ẩn hiện trên gương mặt của cô.

Một căn nhà trúc nhỏ, dựng tựa vào vách núi, ngoài hiên còn có một bộ bàn ghế rất xinh xắn. Quang cảnh hoang sơ ở đây khiến cho người ta cảm thấy như lạc về cả nghìn năm về trước. Dường như đã lâu rồi không có ai đặt chân đến đây cả. Cây táo đỏ trồng bên cạnh căn nhà đã trĩu quả rụng xuống gốc, còn những quả trên cây chín đỏ mọng xem chừng đã muốn được người khác trải xuống rồi.

Căn nhà trúc có hai mặt, bốn cột chống lớn. Có lẽ vì thế mà trải qua bao năm căn nhà vẫn giữ nguyên được hiện trạng của nó mặc cái thời tiết khắc nghiệt mưa nắng bão bùng thất thường của Quảng Tây. Trên cột cũng được khắc đôi câu đối rất tinh xảo.

"Thọ đồng sơn loan lão

Phúc cộng hải thiên trường"

Lệ Đình đưa ánh sáng của chiếc điện thoại một đường từ trên xuống, vừa lầm nhảm câu đối. Căn nhà trúc này có lẽ là nơi nghỉ ngơi dành cho những người tới bắt cá lăng hồng để chúc thọ, thế nên câu đối đó cũng mang ý nghĩa chúc thọ.

"Sư phụ, câu đối bên chỗ anh là gì?"

Lệ Đình ngóng sang bên Kiến Hoa, bên đó cũng có một câu đối khác.

"Duyên phù nguyệt lão đương qua nguyệt

Hỷ đối hoa dung ánh tú hoa"

Câu đối được viết bằng văn tự thời Hán, cũng không quá khó khăn để Kiến Hoa đọc được nội dung trong câu đối đó.

"Kỳ lạ, mừng thọ thì có liên quan gì đến nguyệt lão?" - Lệ Đình ngờ ngẩn thắc mắc. Cá lăng hồng là để chúc thọ mà, câu đối kia cô còn có thể hiểu được. Nhưng còn câu này, "nguyệt lão" thì có liên quan gì?

Cá lăng hồng là một loại cá quý hiếm dùng để mừng thọ. Điều đó Lệ Đình đã biết từ khi cô đóng "Truy Ngu truyền kỳ". Nhưng cô lại không biết, chúc thọ người ta chỉ tặng một con mà thôi. Một con sẽ có ý nghĩa "Vạn thọ vô cương", còn nếu hai con sẽ là "Uyên ương không rời". Thế nên căn nhà trúc đó bên ngoài mới khắc hai câu đối tưởng chừng không liên quan đến nhau như vậy. Đó cũng là nguyên nhân vị tiểu hòa thượng dặn hai người chỉ bắt hai con cá. Vị chủ nhân Giang Từ Đẳng kia, dù là ai, nhưng chỉ cần dựa vào việc để Kiến Hoa và Lệ Đình cùng lên núi Phổ Nghi xin hai con cá lăng hồng cũng đủ để hiểu, đây chẳng phải quà mừng thọ gì cả. Mà xem ra mục đích là buộc uyên ương thì đúng hơn. Chỉ có hai người họ vẫn là không biết gì, định mình đi bắt cá làm quà mừng thọ.

"Em nghĩ xong chưa. Chúng ta vẫn là bắt cá thôi" - Kiến Hoa mỉm cười lắc đầu, gõ nhẹ vào trán Lệ Đình. Để cô suy nghĩ xem tại sao lại có câu đối đó ở đây chắc phải tới sáng mai mới có thể trở về.

"Phải...em quên mất"

Lệ Đình cười xòa lấp liếm sự ngốc nghếch của mình. Sư phụ ở đây còn không nghĩ ra, cô mắc nghĩ làm chi cho mệt. Vẫn là hoàn thành nhiệm vụ bắt cá của hai người thôi. Nhưng khi cả hai quay ra con suối bắt cá thì cũng đã chẳng còn cá đâu mà bắt nữa:

"Á...cá đâu rồi?"

Lệ Đình ngạc nhiên chỉ xuống suối, chỉ một màu tối đen như mực. Không phải cá lăng hồng phát sáng sao? Nhưng ở đây đến một đom đóm sáng li ti cũng không có.

...

Bắc Kinh,...

Tầng cao nhất của tòa nhà cao tới sáu mươi tầng, một người đàn ông đã luống tuổi, gương mặt phảng phất sự nho nhã, điềm đạm lẫn quyền lực; chăm

một điều thuốc nhìn vô định xuống cả Bắc Kinh rộng lớn bên dưới chân mình. Trên bàn còn có tờ tạp chí. Hình trên bìa chính là Lệ Đình cùng đồng tít lớn với vai Hoa Thiên Cốt.

Cánh cửa văn phòng mở ra, một người đàn ông khác, trẻ hơn nhưng phong thái rất đĩnh đạc, thoáng thấy nét từng trải bước vào. Lạc Thành cúi đầu chào người đàn ông đó, dù ông ta vẫn quay lưng về phía anh.

"Chủ tịch, hai người họ đã tới con suối sau chùa Phổ Nghi rồi. Tiếp sau đây nên làm gì?"

"Gần sáng thì cho người lặng lẽ thả cá xuống" - Nhắc đến chuyện này, ánh mắt vô định của người đàn ông nọ mới ánh lên tia linh hoạt mà ở tuổi đó không nhiều người có được. Cũng chỉ có chuyện đó mới khiến ông vui vẻ như thế.

"Vâng"

Không phải ngẫu nhiên mà con suối nhỏ sau chùa Phổ Nghi bỗng dừng lại không còn một con cá lăng hồng nào. Dù là một con suối, nhưng tất cả chúng đều đổ về một khoanh nước không quá lớn, bên dưới đều là sỏi, sâu không quá một thước. Cá lăng hồng cũng chỉ loanh quanh ở đây, không thể đi đâu mất được. Mà buổi tối, cá những khoang rực rỡ sắc màu của loài cá này sẽ phát sáng, thế nên vô cùng dễ dàng để phát hiện ra chúng. Vậy mà bây giờ đến bóng dáng một con Kiến Hoa và Lệ Đình cũng không thấy.

Ấy là bởi vì trước đó đã có người tới hút toàn bộ cá đi mất. Cái gì càng quý thì càng ít, cá trong con suối đó cũng không có nhiều. Vì thế cùng chả mất mấy công sức là đã có thể một mẻ tóm hết toàn bộ.

"Còn một chuyện nữa, cửa sổ bên phòng anh Hoắc phải giải quyết thế nào ạ?" - Lạc Thành chuẩn bị quay đi thì khựng lại. Một vấn đề nhỏ như thế vốn anh có thể tự giải quyết. Nhưng cứ là việc liên quan đến Giang Tử Đăng thì đều phải báo cáo với chủ tịch.

"Không cần phải sửa. Cậu ấy cũng đâu có muốn đóng cửa sổ"

Vậy ra đó là nguyên nhân khiến cánh cửa sổ phòng Kiến Hoa từ hôm khai máy đến giờ vẫn chưa có người tới sửa. Không phải là người phụ trách bận việc gì, mà là không có chỉ thị để anh ta đến sửa. Viên thư ký nhận phân phó, cúi đầu rồi nhẹ nhàng bước ra ngoài. Người đàn ông đứng tuổi trong phòng nhìn lên tấm ảnh trên bàn làm việc của mình, khẽ nhếch mép cười khó hiểu. Mừng thọ năm nay ắt sẽ vui hơn hẳn mọi năm.

p/s: xem xong chap hôm qua chắc hẳn ai cũng nghĩ nhân vật mới "Lạc ca" là người giấu mặt ha ^^ Vị đka giấu mặt đó là boss của Lạc ca nữa kìa. Nhân vật này là ai từ từ sẽ được giải đáp nha:) Chúc cả nhà ngủ ngon.

Klq là ta đang tụt hết cả cảm xúc vì thánh Ngu kia:(

Giải thích ý nghĩa 2 câu đối

Câu trên ý là chúc thọ lâu cùng núi non, phúc dài như biển trời.

Câu dưới ý là: mùa này dưa đang vụ, nguyệt lão sẽ se duyên, nhìn thấy sắc hoa, mừng thấy dung nhan một người con gái.

Bạn đang đọc truyện *Quay Lại Vẫn Thấy Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13: Nhân duyên

"Sur phụ, làm thế nào bây giờ, đến một con cũng không có" - Lệ Đình thất vọng, vừa bất ngờ, vừa lo lắng chỉ tay xuống hồ. Mất công mấy tiếng đồng hồ hai người leo tới tận đây mà giờ bóng dáng một con cá lăng hồng cô còn chưa thấy, chứ nói gì đến hai con.

Kiến Hoa cũng không khá hơn cô là bao, dù bình thường vốn điềm tĩnh nhưng tình hình này cũng đủ khiến Kiến Hoa tỏ rõ sự kinh ngạc trên gương mặt.

"Chúng ta gọi điện về hỏi bọn họ"

"Nhưng em đâu có mang theo điện thoại" - Lệ Đình đưa tay vào túi, chợt phát hiện mình không có mang theo điện thoại. Ban chiều quay phim, đều đã để trong phòng rồi.

"Anh có" - Kiến Hoa thực thấy lạ lắm. Đột nhiên bên người mình từ lúc nào đã mang theo điện thoại rồi. Anh không muốn nếu cô gọi điện cho anh một lần nữa mà anh lại không bắt máy như hôm đi Tứ Xuyên vừa rồi. Nhưng anh cũng lại quên mất, giờ anh đã về đến Quảng Tây, hai người lúc nào mà chẳng ở gần nhau, có gì cứ phải kè kè theo điện thoại.

"Sur phụ, em còn tưởng anh không thích mang theo điện thoại khi làm việc" - Lệ Đình cố tình chọc Kiến Hoa. Hôm đó, cô có nghe Khang Vũ nói Kiến Hoa không thích dùng điện thoại, còn dám tiết lộ anh chỉ là tay mơ đối với mấy món đồ công nghệ. Cô không dùng được ôm bụng cười, giờ có cơ hội phải trêu chọc sư phụ một chút.

"Vẫn nên mang theo thì hơn" - Kiến Hoa vội vàng lấp liếm. Vì chính là do cô nên anh mới thay đổi cái thói quen cố hữu của mình.

Anh gọi điện về cho tổ đạo diễn, Lê Đình tỏ rõ sự bồn chồn, im lặng khi Kiến Hoa chờ máy, nhưng mãi vẫn không có dấu hiệu gì chứng tỏ đầu bên kia bắt máy cả.

"Ồ đây sâu quá, không có sóng"

"Á, thế chúng ta phải tính sao đây. Cũng không thể về tay không được"

"Chỉ còn cách quay lại hỏi vị tiểu hòa thượng kia thôi"

Từ đó về chùa Phổ Nghi chỉ mất một dặm, họ có thể nhanh chóng quay về đó hỏi vị tiểu hòa thượng ban nãy, sau đó thế nào sẽ quyết định.

"Được. Vậy anh đi nhanh đi" - Lê Đình gạt đầu cái rụp trước đề xuất của Kiến Hoa, cũng chỉ còn cách đó mà thôi. Còn hơn giữa đêm tối thế này ngồi căng mắt chờ cá lăng hồng xuất hiện. Mà cũng chưa chắc có hay không nữa.

"Cả hai chúng ta cùng đi" - Kiến Hoa hơi nhủ mảy, buông một câu chắc nịch, mà âm điệu đó chỉ cần nghe qua một lần, sẽ không ai muốn cãi lại.

"Cả hai chúng ta? Sư phụ, em mời chân lấm, anh đi một mình được không" - Lê Đình cong môi cự nự. Chân cô đã mời như rồi. Ở đây có nhà trúc, có một cây táo trĩu quả như vậy, lại còn có bao nhiêu đom đóm, cô vẫn là muốn ở đây nghỉ ngơi một chút chờ Kiến Hoa thì hơn.

"Không được. Em nghĩ anh sẽ đồng ý để em ở đây một mình sao? Nếu em mời thì anh sẽ công em" - Lời nói vừa thoát khỏi miệng Lê Đình đã bị Kiến Hoa chặn lại. Trong phút chốc, ánh mắt Kiến Hoa còn có chút giận dữ.

Lê Đình đứng là không nhận thức được tình huống. Dù nói quanh đây hoang sơ không một bóng người. Nhưng sao cô lại có thể nghĩ anh sẽ để cô một mình giữa nơi tối om như vậy mà quay lại chùa Phổ Nghi chứ. Dù có phải làm cách nào Kiến Hoa cũng phải đưa được Lê Đình theo cùng.

Câu nói đó chỉ là phản ứng tự nhiên của Kiến Hoa, anh cũng không hề hối hận hay nghĩ mình lại lỡ lời khi nói ra câu đó. Anh đi lên đây là để trông chừng cô, giờ sao có thể để cô ở đây một mình. Thế nhưng Lê Đình lại thoáng giật mình. Lần đầu tiên cô thấy ánh mắt anh ánh lên sự cương quyết đến như vậy. Sư phụ nói vậy là có ý gì? Sư phụ nói sẽ không để cô một mình, sẽ công cô. Mọi quan hệ của hai người cùng có thể dùng được câu nói này sao? Nét mặt cô thể hiện sự lúng túng, cũng không dám nhìn thẳng vào mắt Kiến Hoa.

"Anh chỉ là không thích đi một mình thôi"

Lúc này Lê Đình mới có thể thả lỏng, giãn cơ mặt ra một chút. Thì ra là vậy. Cũng đúng thôi, anh còn có thể có ý gì khác đây. Hai người vội vàng quay trở lại chùa Phổ Nghi. Từ lúc thấy hai bóng đen mờ mờ từ xuất hiện, vị tiểu hòa thượng đã đoán được là ai. Nếu bắt được cá rồi sẽ lập tức xuống núi mới phải, nhưng vị hòa thượng cũng chẳng tỏ ra ngạc nhiên, chắc chắn hai người này chưa bắt được cá lăng hồng.

"Hai vị thí chủ, đã bắt được cá rồi sao?" - Tiểu hòa thượng lại chấp tay cúi đầu, ánh nến leo lắt trên đại điện hắt vào cũng không đủ để thấy hết được biểu cảm trên gương mặt của tiểu hòa thượng. Ý tứ trong lời nói của những người tu hành đều rất khó đoán. Mặc dù biết chắc trong cái bình Kiến Hoa đang cầm vẫn trống không nhưng tiểu hòa thượng vẫn hỏi dù đã biết câu trả lời.

"Vẫn chưa. Tiểu hòa thượng. Chúng tôi muốn hỏi, sao ở đó không hề có một con cá nào cả" - Kiến Hoa lắc đầu, kiên nhẫn thỉnh giáo. Chùa Phổ Nghi đã có cá nghìn năm nay, những chuyện bên con suối đó chắc chắn hòa thượng ở đây đều nắm rõ.

"Ra vậy, thí chủ, cá lăng hồng rất quý hiếm, không thể ai lên cũng có thể bắt được nó. Người tới còn cần phải có duyên mới được. Có những người phải túc trực ở đây một tháng mới có thể bắt được một con. Xem ra tối nay hai vị không thể bắt được nó rồi, nên đợi đến sáng mai"

"Sáng maiiii?" - Lê Đình ngạc nhiên lớn tiếng, trong đêm tối như vậy, tiếng của cô có khi còn vang khắp bán kính cả dặm xung quanh ấy chứ.

"Tiểu hòa thượng, sáng mai chúng tôi có việc sớm rồi. Có cách nào có thể bắt được cá trong đêm nay không?"

"Không thể. Nếu bây giờ hai người xuống núi cũng rất nguy hiểm, đường trơn hơn nữa cũng rất tối. Chi bằng ở lại đây, sáng sớm mai dù có hay không bắt được cá cả hai vị đều xuống núi. Như vậy sẽ lưỡng toàn"

Lời của vị hòa thượng quả thật có lý. Bây giờ hay sáng sớm mai xuống núi cũng đâu có khác gì nhau. Hơn nữa, nếu ở đến sáng mai có khi sẽ may mắn bắt được cá. Hai người cũng không thể quay lại mà không có thành quả gì được. Đắn đo hồi lâu, Kiến Hoa đành quyết định ở lại. Lê Đình cũng gật gù theo lời nói của anh. Bây giờ sư phụ nói gì cô cũng đều nghe theo. Chỉ cần hoàn thành được nhiệm vụ là được.

"Hai vị có thể nghỉ ở hậu viện chùa hoặc..."

"Chúng tôi sẽ quay lại căn nhà trúc" - Lời của vị hòa thượng còn chưa hết, cả Kiến Hoa và Lê Đình cùng lên tiếng.

"Như vậy khi cá xuất hiện có thể nhanh chóng bắt được" - Trong một buổi tối mà Lê Đình đã bị khiến lúng túng tới hai lần. Nữ hán tử dù sao thì vẫn là một cô gái, vẫn có thể xao động vì những câu nói vô tình nhưng hữu ý. Kiến Hoa ngay lập tức thêm vào trấn an cô. Nếu anh muốn có thể thoải mái tự nhiên ở bên cô, thì tốt nhất hay đặt danh phận sư - đồ lên mối quan hệ của hai người.

Thế rồi bóng dáng sư đồ họ lại khuất sau màn đêm tĩnh mịch. Tiểu hòa thượng lại một lần nữa cúi chào, rồi phát tay áo trở về đại điện. Quả thực là muốn bắt được cá lăng hồng phải có duyên mới được. Kể cả việc cá tự nhiên biến mất cũng vậy. Nguyên nhân của việc đó đương nhiên cậu biết nhưng thiên cơ bất khả lộ. Không nói cho bọn họ không phải là nói dối, chỉ là để bọn họ tự nắm tay nhau tìm được đáp án mà thôi.

...

Đêm càng về khuya, trăng mùa hạ cao vời vọi. Những cơn gió trên núi dần dần mát thêm cái lạnh của sương xuống. Kiến Hoa vẫn là không dự tính trước được trường hợp này. Về đêm nhiệt độ trên núi xuống thấp, mà ở đây lại cao những hai nghìn mét. Vẫn còn may là không khó để nhóm một chút lửa ở đây.

"Em mặc cái này vào" - Hai người ngồi trên thềm của căn nhà trúc. Kiến Hoa cời chiếc áo thể thao mình đang mặc bên ngoài đưa cho Lê Đình. Cô không nói, nhưng người giờ đã run lên vì lạnh.

"Sư phụ, có lửa rồi mà, sẽ không sao đâu"

Tính cách của anh xưa nay vốn dứt khoát, đã nói sẽ làm. Mặc cô có từ chối, Kiến Hoa quàng chiếc áo qua người Lê Đình.

"Sư phụ, không..."

"Gọi anh là sư phụ thì nên nghe lời sư phụ đi" - Cô còn chưa kịp từ chối đã bị Kiến Hoa chặn lại. Đây cũng chỉ là một việc đơn giản thôi. Bất kỳ bạn diễn nào cũng có thể đối với nhau như vậy. Lê Đình tự nhủ với bản thân, nghe theo Kiến Hoa.

"Bây giờ thì vào trong ngủ đi"

Lê Đình máy móc làm theo, cô biết có cãi lại cũng không thể được. Giữa hai người lúc này chỉ cách nhau một cánh cửa yếu ớt của căn nhà trúc. Người một nơi, nhưng trái tim họ lúc này chắc chắn không ở yên đó mà hướng qua cánh cửa kia. Muốn nhìn thấy đối phương nhưng không thể nhìn, cũng không dám nhìn. Muốn nói nhưng không thể nói. Một người cố giấu diếm, một người cố trốn chạy. Đến một lúc nào đó, nếu tình cảm này lớn hơn, khi ấy, liệu họ có thể làm như bây giờ.

Một ngày một mối đã lấy đi của Lê Đình quá nhiều sức lực, bên ngoài còn có một đồng lửa, cô đã mặc áo của anh...ấm hơn nhiều rồi...cứ thể chìm vào giấc ngủ lúc nào không hay. Nhưng bên ngoài, Kiến Hoa không thể ngủ được. Anh tựa lưng vào bức vách, ngắm nhìn vàng trắng sáng vàng vạc, thỉnh thoảng lại ném vài cành cây khô vào đồng lửa. Đêm nay anh sẽ ở đây, bảo vệ cô, và cũng như đồng lửa này, mang đến sự ấm áp cho cô. Cứ thế, cứ thế ánh mắt anh vô định nhìn lên bầu trời đầy sao. Anh còn nhớ, ở hồ Y Đình cô đã từng tự hỏi, có ngôi sao nào là dành cho cô không. Bây giờ anh cũng muốn hỏi một câu như vậy. Có ngôi sao nào là dành cho anh không?

...

Bình minh đã gõ cửa từng góc ngách của Quảng Tây. Ở trên núi càng sẽ đón ánh mặt trời sớm hơn. Những tia nắng rực rỡ lách qua những nan trúc của căn nhà chiếu thẳng lên gương mặt Lê Đình. Không có tiếng gió xào xạc, mà tiếng chim hót, tiếng nước chảy và tiếng chuyển động dưới nước lọt vào tai cô, Lê Đình chợt bừng tỉnh:

"A...sư phụ...có tiếng quẫy nước...có cá rồi"

Lê Đình hồ hởi lớn tiếng hô, cô vội vàng ra con suối trước căn nhà. Nhưng xem ra, lời thông báo của cô cũng quá muộn rồi. Kiến Hoa đã ở đó từ lúc nào. Quần xắn lên quá đầu gối, nhưng vẻ mặt xem ra rất căng thẳng, từng giọt mồ hôi toát ra chảy từng giọt xuống cổ anh. Có vẻ anh đã xuống đây được khá lâu rồi thế nhưng trong chiếc bình vẫn chưa có con cá nào cả.

"Sư phụ...anh làm gì thế?" - Lê Đình thừa biết câu hỏi của mình chẳng cần đến câu trả lời, nhưng cô vẫn là không ngừng được thích thú cảnh tượng trước mắt. Lần đầu tiên cô thấy một người đường đường là nam thần, giờ lại xắn quần xuống suối bắt cá. Mà trông bộ dạng loáng ngoảnh của anh bây giờ cô không nhận được cười.

"Em nhìn xem, còn có thể làm gì. Sao bọn chúng lại khó bắt như

Chương 14: Nhân Duyên

thế?" - Kiến Hoa dù giọng điệu nghe có vẻ nản lòng nhưng lại có chứa sự hòa theo nào đó khiến Lê Đình vui vẻ. Chỉ cần được thấy cô cười thì bộ dạng lóng ngóng của anh bây giờ có đáng gì. Mà anh cũng đâu để ai nhìn thấy ngoài cô.

"Sư phụ, bên phải....bên phải..." - Lê Đình vừa cười vừa chỉ trỏ, Kiến Hoa cũng vì thế nghe theo sang phải, mấy con cá lại nhẹ nhàng linh mất trong nháy mắt.

"Í...í...sư phụ...đằng sau kia..." - Kiến Hoa lại quay ra sau, nhưng tốc độ của anh còn kém xa mấy con cá bé nhỏ kia. Có những lúc tưởng chừng anh đã bắt được nó rồi, cả hai tay đều đã chạm vào mình nó vậy mà con cá vẫn quẫy đuôi chạy mất. Còn không ít lần nước tung tóe bắn lên mặt anh. Những lúc như vậy Lê Đình lại được dịp cười ngất.

"Haha...sư phụ...trông anh kia..."

"Anh lại làm sao?"

Lệ Đình buột miệng định nói rằng trông bộ dạng đó của anh cô thật buồn cười, nhưng khi ánh mắt Kiến Hoa quét qua, ý đó lại rù nhau chui tọt trở lại. Mà không hiểu ma xui quỷ khiến thế nào, cô lại gật đầu một cái tán thưởng

"Soái!" - Kèm theo một nụ cười như nắng bình minh.

"Em còn không mau xuống đây" - Nãy giờ chỉ mình anh vật lộn với lũ cá, xem ra phải cần hai người mới được. Kiến Hoa ngoắc tay kêu Lệ Đình xuống nước, lại gần bờ đỡ cô.

"Nhưng em không thích nước lắm" - Lệ Đình tháo giày, một chân gạt làn nước mát lạnh, một chân vẫn chần chừ không muốn xuống. Cũng thật buồn cười, đến vai một con cá cô còn đóng rôi, vậy mà cái tính sợ nước vẫn không thay đổi được.

"Yên tâm, nước không sâu lắm. Có anh ở đây rồi" - Kiến Hoa dịu dàng đưa tay đỡ lấy Lệ Đình. Một câu nói của anh có mệnh lực khiến Lệ Đình tin tưởng bước xuống.

Lúc trước để được nhận nhiệm vụ lên núi Phở Nghi bắt cá lăng hồng Lệ Đình đã gạt mọi người là cô biết bắt cá, thực ra đâu phải vậy. Đúng là khi cô đóng Truy ngư đã không còn lạ lẫm gì với nó nữa, nhưng trong phim cô là cá chứ đâu phải đi bắt cá. Cũng chẳng có mẹo nào cả. Muốn bắt thì chỉ còn cách xuống nước mà vồ theo chúng thôi.

Nói cô ngốc cũng chẳng ỳn khuất gì. Vừa mới xuống nước, Lệ Đình đã vội vàng chạy theo một con cá mà trông bề ngoài của nó có khi còn lớn hơn bắp tay của cô nữa, khiến lũ cá bơi toán loạn chẳng theo phương hướng nào cả. Giờ người bắt cũng chẳng biết nên bắt con nào.

"Em đứng yên ở đây, để anh ra lừa chúng" - Kiến Hoa khẽ nói với Lệ Đình, ra hiệu cho cô đứng yên, còn anh nhẹ nhàng di chuyển từng bước một ra góc đang tập trung nhiều cá nhất. Bước chân chậm chậm tới mức còn tưởng âm thanh phát ra khi rẽ nước chỉ là tiếng quẫy đuôi của cá. Bất chợt Kiến Hoa tăng tốc độ, theo quán tính của dòng nước, lũ cá đồng loạt bơi cùng chiều theo hướng về phía Lệ Đình.

"Tiểu Đình, nhanh bắt lấy" - Kiến Hoa vừa cười vừa hô lớn, vẻ mặt của anh lúc này giống như một đứa trẻ đang thích thú nghịch nước vậy.

Lệ Đình chỉ đợi có thế, một động tác nhanh nhẹn đã tóm lấy được một con có mảy khoảng màu đỏ chót.

"Waaa...sur phụ...em bắt được rồi" - Lệ Đình nhảy cẫng lên trong vui mừng. Kiến Hoa cũng vì thế chạy nhanh đến bên cô, lấy chiếc bình, múc đầy nước rồi để cô thả con cá vào đó. Bất chợt Lệ Đình nghiêng đầu khó hiểu.

"Sur phụ...có điều em không hiểu"

"Là chuyện gì?"

"Chúng ta có mang theo bình mà. Sao không lấy cả bình xuống hót cá, có phải nhanh không. Việc gì phải vắt và lừa chúng thế này" - Lệ Đình ngây thơ hỏi, lúc này xem ra IQ của cô mới đạt đến mức cao nhất. Một vấn đề đơn giản như thế, nếu dùng cái bình làm vài đường, chắc chắn sẽ hót được cá. Tội chi phải nhọc công lừa chúng nãy giờ.

Kiến Hoa á khẩu. Cô ngốc nghếch giờ mới nghĩ ra cách này thì cũng thôi đi, mắc gì anh cũng không biết. Không phải là anh thích xuống nước trêu đùa với người ta đâu chứ. Lệ Đình có tính hay thắc mắc, mà khi cô thắc mắc điều gì nhất định phải có câu trả lời mới yên lòng được. Kiến Hoa đành tóm đại một lý do để khóa lấp trí tò mò của cô.

"Phải có lòng tự xuống bắt mới có thể viên mãn được, em thấy có đúng không?"

Suy nghĩ một lúc, thấy anh nói cũng có lý, Lệ Đình lại gật gù.

"Vậy chúng ta bắt nốt đi"

Chiến lược cũ thực hành lại, không mấy khó khăn để Lệ Đình tóm thêm được một con cá đó. Đại công cáo thành rồi. Hai con cá giờ đã yên phận nằm trong chiếc bình.

Kiến Hoa trở lại đưa Lệ Đình lên bờ, gần như anh còn nhắc bồng cả người cô lên. Tuy chỗ nước chỉ quá đầu gối một chút, nhưng giờ cả hai đều ướt như chuột lột. Những tia nắng sớm chiếu qua hạt nước long lanh, gương mặt hai người nấn ngyên và hạnh phúc đắm đuối nhìn nhau trong một thứ tình cảm khó gọi tên. Không còn khoảng cách, không còn thị phi, không còn lo lắng...hai người họ cứ thế gạt những giọt nước vương trên gương mặt người đối diện. Ánh mắt là yêu thương, là che chở, là bảo vệ...

"Chúng ta về thôi" - Kiến Hoa mỉm cười ngọt ngào, nếu có thể anh thực không muốn về. Cảm giác xáo trộn trong tim nhưng cùng với đó lại có một sự bình yên hạnh phúc đến khó tả. Cảm giác mà đã từ rất lâu rồi anh không có được.

Mặt trời đã lên tới đỉnh núi Phở Nghi, ánh sáng rực rỡ như mỉm cười giang rộng vòng tay chào đón hai con người sẽ gắn kết với nhau. Kiến Hoa và Lệ Đình đi khỏi, tia nắng đầu tiên mới khẽ lách qua tán cây chiếu vào một phiến đá khuất bên dưới con suối. Ba chữ màu đỏ khắc trên phiến đá dần hiện lên:

"Suối Uyên ương"

Bạn đang đọc truyện *Quay Lại Vẫn Thấy Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 14: Vị khách không mời

Dư âm của việc đi kiếm mấy món lễ vật mừng sinh nhật cho vị chủ nhân của Giang Tử Đằng còn lưu lại mấy ngày sau đó. Điều lạ là, vốn theo kế hoạch thì Kiến Hoa với Lệ Đình sẽ lên núi bắt cá rồi sẽ trở về ngay trong ngày. Vậy mà cả đêm hôm đó không có dấu hiệu cho thấy hai người họ sẽ trở về cả. Chẳng trai đưa họ tới chân núi cũng chỉ quay lại nói rằng, sáng mai sẽ tới đón người. Còn nguyên nhân vì sao cũng không biết. Điện thoại thì không thể liên lạc được. Ấy vậy mà dường như cũng chẳng ai lo lắng. Khang Vũ còn đánh một giấc ngon lành trong phòng của Kiến Hoa, xem như chẳng có việc gì xảy ra cả. Cũng chẳng cần gọi cho Kiệt ca hay Tổ Thu, mặc công họ lại lo lắng. Hai người kia đi lên chùa, chứ đâu phải dấn thân vào chỗ nguy hiểm gì đâu. Sáng hôm sau, khi đoàn làm phim đang dở quay những cảnh của nhân vật phụ thì Kiến Hoa và Lệ Đình mới trở về. Ai nấy đều ướt, còn có mùi của rêu và mùi hương của thảo mộc còn vương trên người họ.

Tới ngày sinh nhật của chủ nhân Giang Tử Đằng, hai câu đối, đèn lồng, rồi cò thorn...những món lễ vật cần chuẩn bị đều đã được treo lên ở chỗ trang trọng nhất. Còn hai con cá lăng hồng thì đã quẩy đuôi tung tăng với hàng chục con cá khác ở cái ao nhỏ phía trong rồi.

Không khí cả Giang Tử Đằng và phim trường mấy ngày hôm nay đều vui vẻ hơn mọi ngày. Những câu chuyện về nhiệm vụ đi tìm mấy món lễ vật vẫn là chủ đề được quan tâm nhất, bị họ lôi ra kể đi kể lại. Thế nhưng Kiến Hoa và Lệ Đình bắt cá thể nào. Tại sao sáng hôm sau mới trở về?...thì cạy rằng cả hai người họ đều không tìm được câu trả lời. Tường Nhất Minh với Tường Hân, hai người tò mò nhất về câu chuyện đằng sau hai con cá lăng hồng đó ra sức tra hỏi khổ chủ thì nhiều lần cũng chỉ nhận được một câu trả lời mà cũng xem như chưa trả lời của Kiến Hoa là "Có chút rắc rối xảy ra" và dĩ nhiên tiểu đồ đệ của anh cũng trả lời tương tự như thế.

Đang giờ nghỉ giữa của đoàn làm phim, trời nóng, mỗi người ai cũng được trang bị một cái quạt mini chạy pin cầm tay rất đáng yêu. Cũng không biết ai là người đi mua mà lại mua đều màu hồng cả. Người bán hàng còn niềm nở tặng thêm cho họ hai chiếc tai mèo rất đáng yêu, lại cũng màu hồng. Mọi người trong đoàn thi nhau chuyển qua lại hai chiếc tai mèo đó để chụp hình. Đã xong cả rồi, Lệ Đình mới túm được, Tường Nhất Minh còn đá lông nheo xui Lệ Đình ra rù Kiến Hoa chụp chung. Từ hôm khai máy đến nay, số lượng những bức ảnh có mặt Kiến Hoa vô cùng ít, mà có cũng chỉ là chụp với toàn bộ cả đoàn.

"Sur phụ không thích chụp hình đâu" - Lệ Đình ghé tai Tường Nhất Minh nói nhỏ, còn không biết có người đang gắng hết sức lắng nghe xem cô thì thầm cái gì mà không để anh biết.

"Em cứ thử một lần đi" - Nói rồi, Tường Nhất Minh đẩy Lệ Đình về phía Kiến Hoa lúc này đang vờ xem lại kịch bản. Khi này còn chăm chú nhìn cô xem nói chuyện gì. Vậy mà giờ người ta tới chỗ mình lại làm bộ đọc kịch bản. "Làm bộ làm tịch" - câu nói này Sát Thiên Mạch tặng cho Bạch Tử Họa, nhưng xem ra cũng vận cả vào Kiến Hoa rồi.

"Sur phụ" - Lệ Đình rón rén lại gần, thanh âm vô cùng nhẹ nhàng, nhưng lại hiện rõ sự tình nghịch khó đoán.

Kiến Hoa ngẩng đầu lên, để kịch bản sang một bên, ra điều đã nghe thấy cô nói. Lệ Đình lại tiếp tục:

"Anh thấy cái này có đẹp không?"

"Đẹp" - Kiến Hoa còn chẳng biết cô là đang nói cái gì đẹp. Trong mắt anh bây giờ chỉ có một người là cô, còn để ý được cái gì khác nữa. Câu trả lời đó cứ như đặt sẵn ở miệng, cứ thế thốt ra thôi.

"Vậy sur phụ, chụp cùng em một tấm hình nha" - Lệ Đình giơ điện thoại lên hy vọng, dù cô biết anh vốn chẳng thích thú gì việc chụp ảnh tự sướng cả.

"Được"

Không như cô nghĩ, Kiến Hoa ngay lập tức gạt đầu. Lệ Đình còn sợ anh mau chóng sẽ thay đổi ý định lên vội vàng lấy một chiếc tai mèo đưa cho anh, chiếc còn lại tự cô đeo cho mình.

"Anh đeo cái này lên đi"

"Phải đeo cái này nữa sao?" - Kiến Hoa cầm lấy chiếc tai mèo hồng rực rỡ đó. Vừa rồi anh nói đẹp, là nói cô, đâu phải nói chiếc tai mèo này. Hôn nữa, anh cũng đâu còn trẻ trung gì mà đeo chiếc tai này đâu.

"Phải, vừa rồi anh nói nó đẹp mà" - Lệ Đình cong môi cự nự, và dĩ nhiên Kiến Hoa chẳng lý gì mà từ chối cô.

Lệ Đình đắc ý quay qua nháy mắt với Tường Nhất Minh, làm dấu hiệu thành công rồi. Không ngờ dễ dàng như vậy đã có thể khiến sur phụ đồng ý chụp hình, lại còn đeo đôi tai thỏ này nữa. Mà không những thế, sur phụ còn rất vui vẻ, chẳng có gì là khó chịu cả.

Và thế là cùng lúc đó, cả trường quay mỗi người một việc nhưng đều đồng loạt quay sang nhìn bọn họ. Nhiều người trong số họ cũng là lần đầu tiên thấy nam thần Hoắc Kiến Hoa nở một nụ cười sáng đến vậy. Cũng có người nhận ra rằng, không phải anh lạnh lùng mà vì trước đây chưa có ai đủ âm áp để có thể làm tan chảy băng giá trong trái tim anh. Không phải anh lãnh đạm mà là chưa có ai khiến anh quan tâm. Nhưng giờ thì người đó cũng đã xuất

hiện.

"Lệ Đình, có người muốn gặp em" - Mai chụp hình, tiếng của trợ lý hậu trường cất ngang hứng thú của cô. Lệ Đình ngạc nhiên, cô ở đây, ngoài Nancy ra thì còn có thể có ai tới tận đây tìm gặp cô được.

"Gặp em? Ai vậy?"

"Anh chỉ nghe nói lại thôi. Là một người đàn ông. Đang chờ ở hậu viện Giang Từ Đằng đó"

Nét mặt tươi tỉnh của Lệ Đình đột nhiên chùng xuống, bước chân trở nên nặng trĩu. Lần đầu tiên từ khi Hoa Thiên Cốt khai máy, Lệ Đình mới có biểu cảm như vậy. Nếu như là người đó, cô không cần gặp. Cùng với đó, gương mặt của Kiến Hoa vốn giữ biểu cảm rất tốt, nhưng giờ cũng biến sắc.

"Haizz...có người sẽ buồn đây" - Không khó đột nhiên ngột ngạt đến khó chịu. Tưởng Nhất Minh lẩm bầm, lắc đầu nhìn theo Kiến Hoa. Vị khách không mời kia, lúc nào không đến, lại đến ngay lúc này. Mà xem ra thân phận người đó cũng phải bình thường, sự biến đổi nhanh chóng trên nét mặt Lệ Đình anh cũng đã thấy.

...

Quãng đường từ phim trường về tới Giang Từ Đằng chẳng bao xa, nhưng đôi chân của ai đó không muốn cất bước. Mà đằng sau cũng có ánh mắt của một người dõi theo níu bước chân cô. Nếu bây giờ cô quay đầu lại, sẽ thấy một ánh mắt luôn lặng lẽ dõi theo mình.

Từ xa Lệ Đình đã có thể chắc chắn người bên trong kia đang đợi cô là ai. Tiến lại gần, là một chàng trai vóc dáng thư sinh, với nụ cười ngọt ngào đặc trưng. Nụ cười nửa miệng với cặp núm đồng tiền thể hiện chủ nhân của nó là một người vô cùng đào hoa.

"Lệ Đình, em khỏe không"

Cuộc điện thoại lần trước anh đã nói, nếu cô không chịu gặp, đích thân anh sẽ tới phim trường tìm cô. Và anh đã làm thật. Mong rằng như vậy sẽ khiến lay chuyển ít nhiều được sự sắt đá của cô gái này.

"Chào anh, em rất khỏe" - Cô mỉm cười, đáp lễ. Nhưng nụ cười vốn tự nhiên tỏa sáng của cô không còn nữa mà thay vào đó là sự gắng gượng để cố sức không thể hiện sự chán nản.

"Lệ Đình, có chuyện em cần phải nghe anh giải thích"

Chàng trai nhận thấy sự thờ ơ trong ánh mắt của Lệ Đình. Nếu khi người ta còn quan tâm, còn tình cảm, thì dù là một sự tức giận hay căm ghét cũng đáng trân trọng. Nhưng nếu như đã thờ ơ như vậy, anh thấy đáy mắt cô trống rỗng, tức là trong đó hoàn toàn không có nhìn anh, một chút cũng không.

"Trác Hạo, nếu anh ghé qua thăm một đồng nghiệp là em thì rất cảm ơn anh. Ngoài ra, anh cũng không cần phải giải thích. Đã qua lâu như vậy rồi. Em đã quên rồi. Anh hà cớ gì phải cố chấp"

"Em không thể cho anh một cơ hội nữa sao?" - Trác Hạo rất kiên nhẫn, nhưng xem ra sự kiên nhẫn đó của anh không thể lay chuyển nổi trái tim của một cô gái. Mà cái cô cần chỉ đơn giản là sự an toàn. Đó cũng chính là điều mà anh không thể cho cô.

"Cơ hội đó không ở chỗ em. Chúng ta chỉ là đồng nghiệp" - Lệ Đình nhấn mạnh hai từ cuối. Nếu không gặp nhau cô vốn đã quên từ lâu rồi. Nhưng gặp cũng tốt, một lần này giải quyết mọi khúc mắc, sau này cô có thể thoải mái phấn đấu cho chính mình, mặc những lời đồn ác ý. Cũng không quan tâm đến việc ngày nào mở mắt ra cũng một núi thị phi đổ xuống đầu cô.

Trác Hạo đã cố gắng níu kéo cuộc nói chuyện, anh đã cất công tới đây, nhưng cuối cùng vẫn phải thất vọng quay về. Cuộc đối thoại ngắn ngủi tuy khiến cho Lệ Đình tâm trạng vui vẻ bỗng chùng xuống. Nhưng khi kết thúc cô lại cảm thấy một sự nhẹ nhõm trong lòng. Phải như vậy mới có thể khiến mọi thứ trở về đúng chỗ của nó.

Lệ Đình trở về trường quay, ý cười lại vô thức hiện lên trong đáy mắt. Dù cô chưa nhận ra, nhưng từ lúc nào, việc mỗi ngày ở Giang Từ Đằng, mỗi ngày nhìn thấy mọi người trong đoàn, mỗi ngày đều thấy Kiến Hoa...đã khiến cô cảm thấy niềm hạnh phúc đơn giản.

Kiến Hoa đang chuẩn bị phục trang cho phân cảnh tiếp theo của hai người. Dù còn cách đó cả chục thước nhưng Lệ Đình đột nhiên nhẹ bước, từ xa chạy tới gọi lớn một tiếng:

"Su phụ"

Bạn đang đọc truyện *Quay Lại Vẫn Thấy Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16: Mâu thuẫn

Một cuộc nói chuyện dứt khoát với Trác Hạo như khiến Lệ Đình trút bỏ mọi ưu phiền, suy nghĩ bấy lâu nay. Bình thường cô vẫn vui vẻ, nhưng khó ai có thể nhận ra đằng sau sự vui vẻ đó là cả một sức lực đang chống đỡ mảnh liệt lại hàng trăm, hàng nghìn những mũi tên trực hướng về phía cô. Những tổn thương từng thứ, từng thứ một đã trở thành một phần của Lệ Đình. Giờ cô đã có thể học cách sống chung với nó. Đôi khi còn có thể tự lấy chúng ra đùa với chính mình.

Đối với Trác Hạo, nói là cô chưa từng có tình cảm là nói dối. Nhưng tình cảm đó mới nảy sinh thì đã bị chính Trác Hạo dập tắt. Không phải cứ đóng phim, quá nhập vai vào nhân vật là sẽ có thể nảy sinh tình cảm. Nhưng ngày đó, đối với sự quan tâm, ân cần của Trác Hạo, thật sự đã khiến cô có chút xao động. Cũng chính người đó đã nói rằng sẽ ở bên cô. Nhưng cuối cùng vẫn chỉ là lời chót lưỡi đầu môi. Cái tính ngây thơ, ngốc nghếch của cô vẫn là hay tin mọi thứ xung quanh mình đều tốt đẹp cả. Mọi người ai cũng có lý do của riêng mình. Thế nên khi phát hiện trái tim Trác Hạo không ở chỗ cô, mà cô cũng không chắc là nó đã từng ở chỗ cô chưa, Lệ Đình đã kiên quyết buông tay. Anh ta đã năm lần bảy lượt gọi điện, muốn gặp cô nhưng lần nào cũng chỉ nhận lại được sự thờ ơ của Lệ Đình. Và đến bây giờ, cô cảm thấy mình đã làm đúng. Cô được tự do trong cái lồng của chính mình tạo ra, cô đơn nhưng an toàn. Thế nên, giờ đây tâm trạng của cô cảm thấy rất nhẹ nhõm. Có thể toàn tâm toàn ý làm đồ đệ của Bạch Tử Họa rồi.

Suy nghĩ của Lệ Đình là vậy, nhưng Kiến Hoa lại đẩy lên những mâu thuẫn trong mình. Khi mà Lệ Đình trở về Giang Từ Đàng gặp Trác Hạo, còn có một vài người truyền tới trong phim trường là thấy nam thần Trác Hạo đang chờ đợi dưới cây hoa tử đằng. Và người anh ta đợi là Lệ Đình. Tâm chín phần Kiến Hoa cũng biết cuộc gặp này có nghĩa gì. Lặn lội tới tận đây, không phải tới thăm thi cô thế là gì nữa. Cũng chính lúc đó, Tưởng Nhất Minh đánh cái nhìn ái ngại sang Kiến Hoa. Với tuổi đời của mình, những gì anh đã trải qua trong cuộc sống, đâu có khó khăn để nhận ra sự thay đổi trong nét mặt của Kiến Hoa. Trong lòng Kiến Hoa nhất định đã có biến động. Lúc đó, Kiến Hoa cũng không thể đi theo, nhưng lý trí cũng không thể giữ nổi ánh mắt của anh không hướng theo cô. Anh chỉ là một đồng nghiệp, là bạn diễn, là một "sư phụ" trên danh nghĩa...anh còn không chắc hai người có thể gọi là bạn hay không nữa. Vì thế anh đâu có tư cách gì để đi theo. Lệ Đình rời khỏi trường quay bao lâu là bấy lâu Kiến Hoa không thể tập trung vào cuốn kịch bản. Mà bình thường, anh vẫn luôn giữ nó bên mình. Chỉ cần nghỉ ngơi anh sẽ lấy ra xem lại. Những suy nghĩ rối rắm rù nhau kéo qua đầu Kiến Hoa, mà chẳng cái nào giống cái nào. Là anh thích cô sao? Không thể nào. Anh đâu có dễ dàng thích ai đó như vậy. Là anh quan tâm cô như một vị tiền bối? Cũng không chắc. Đầu có vị tiền bối nào để ý tới cả việc hậu bối đi gặp một chàng trai khác đâu. Kiến Hoa còn tự lừa bản thân mình bằng một lý do mà chỉ cần nghĩ tới đã có thể gạt đi mất. Rằng anh quan tâm như vậy chỉ với vai trò một diễn viên, vì anh quan tâm đến bộ phim thôi. Tất cả những lý do đó đều không giải thích được mối tơ vò trong lòng anh bây giờ. Nhưng nếu không phải anh đã thích cô, thì phải giải thích thế nào cho việc anh lặng lẽ theo sau cô ba ngày ở hồ Y Đình. Vì sao anh lại muốn gọi cô là "Tiểu Đình"? Vì sao anh cần thận gặt những viên sỏi trên con đường mà Lệ Đình hay một mình đi ban đêm ở Giang Từ Đàng? Và vì sao những thói quen cố hữu của anh đã thay đổi vì cô?...Hàng trăm câu hỏi vì sao khác, tất cả chúng chỉ có thể giải thích bằng hai chữ...tình yêu. Và cũng chỉ có nó mới có thể giải thích

"Sư phụ..." - Cách xa cả chục thước, Lệ Đình đã vẫy tay gọi lớn như để báo cho anh biết cô đã trở lại. Nhưng cô đâu biết rằng, vòn vẹn hơn mười phút vừa qua anh đã trải qua bao nhiêu cảm xúc.

Thấy Lệ Đình vui vẻ trở lại trường quay, xem ra còn thoải mái hơn cả lúc trước khi chụp hình với mình, Kiến Hoa thoáng nổi lên sự ghen tị trong lòng. Lần gặp cô hôm họp mặt và vài lần sau đó, cô còn cố tạo khoảng cách với anh. Vậy mà bây giờ Trác Hạo vừa xuất hiện, tâm trạng Lệ Đình liền vui vẻ như vậy. Anh ta là người mà cô thích. Còn anh, chỉ là bạn diễn của cô. Anh ta đã quen cô mấy năm. Còn anh mới chỉ tính bằng tháng. Vẫn là có sự khác biệt. Kiến Hoa nhếch mép cười nhạt, trấn an bản thân. Hai người còn có một cánh đôi nữa. Cảm xúc xáo trộn sẽ khó mà hoàn thành.

Trên bàn bày đầy món ăn, còn có canh hoa đào, món ăn mà Bạch Tử Họa thích. Những bữa cơm chung giữa Bạch Tử Họa và Hoa Thiên Cốt vốn ít tiếng nói, nhưng tình cảm trong đó cũng khó mà miêu tả được. Hai người chỉ cần ngồi chung với nhau, ăn chung bữa cơm mỗi ngày đối với Tiểu Cốt đã là mãn nguyện, còn đối với Bạch Tử Họa thì là ấm áp. Hắn cảm thấy sự bình yên rất đời thường mà cả ngàn năm qua chưa từng được nếm trải. Bữa ăn hôm nay, cả hai nói nhiều hơn, tình cảm vẫn còn đó....nhưng không khí nặng trĩu đến nghẹt thở.

"Sư phụ...Hôm nay là sinh nhật của Tiểu Cốt. Con đã làm rất nhiều món ngon rồi, người ăn nhiều một chút"

"Được" - Kiến Hoa dịu dàng nhìn Lệ Đình. Anh trúng độc, từ khi trở về Tuyệt Tình điện, ngoài sự đệ của mình thì người anh gặp nhiều nhất chính là cô. Mặc dù trước đó anh đã cố tình không muốn gặp. Nhưng hôm nay, có thể sẽ là lần cuối anh được ở bên cô. Có thể sẽ lần cuối cô gọi anh một tiếng "sư phụ" đáng yêu như vậy. Ánh mắt Kiến Hoa tràn ngập yêu thương với tiểu đồ đệ nhưng cũng chứa một nỗi buồn đến thê lương.

Lệ Đình bưng bát canh hoa đào do chính tay cô làm, nhẹ nhàng bón từng muỗng cho Kiến Hoa. Thượng tiên băng lãnh như anh, bây giờ đến sự phản kháng lại cử chỉ tình cảm này của đồ đệ cũng không có. Là do anh không còn sức lực hay là do từ trong chính tâm can của anh đã không chỉ coi cô là đồ đệ?

"Sư phụ, về Thục Sơn rồi, sau này Tiểu Cốt có thể được về thăm người nữa không?" - Lệ Đình cố tỏ ra bình thường, cô muốn ăn một bữa cơm, đón một sinh thần cuối cùng với người mà cô yêu, kính trọng cả đời này. Lần sau gặp, chắc chắn sẽ không thể êm đềm thế này nữa.

"Được" - Anh biết là chuyện này không thể nào. Anh cũng sắp không còn tồn tại trên đời nữa. Lần sau cô về, liệu còn có thể thấy anh không. Tốt nhất vẫn nên đẩy cô ra xa, không thấy không biết, sẽ không đau khổ.

"Tiểu Cốt muốn gây Lưu Quang Cầm một lần cuối cho sư phụ, được không ạ?"

Kiến Hoa chỉ muốn cô vui vẻ trong ngày sinh nhật, chỉ còn những hơi thở cuối cùng, anh muốn điều gì có thể làm thì đều làm cho đồ đệ của mình. Kiến Hoa gật đầu, mỉm cười yếu ớt.

"Được"

Lệ Đình ngập trong cảm giác tội lỗi, bây giờ chính cô đang lừa sư phụ của mình để lấy Lưu Quang Cầm. Nhưng cô không hối hận. Đối với cô, trước nay chưa từng có gì có thể so sánh được với sư phụ. Để giải độc cho người, cô có thể đánh đổi bất cứ thứ gì. Tiếng đàn réo rắt, mang theo cả tâm trạng sắp ly biệt của Lệ Đình trong đó. Đây cũng là lần cuối Kiến Hoa có thể nghe được tiếng đàn của cô. Cô đã từng nói tiếng đàn của anh có âm sắc tuyệt diệu

nhưng không có tình cảm. Còn tiếng đàn của cô bây giờ, tuy không thể so với âm thanh mỹ diệu khi anh đàn nhưng nó lại chứa tình yêu sâu nặng của cô, mà trước giờ anh vẫn không hề nhận ra.

...

Màn đêm buông xuống, không gian tĩnh mịch cô quanh bao trọn thân ảnh trắng toát của Kiến Hoa. Bóng trắng soi rọi gương mặt yếu ớt tưởng chừng sắp ngã quỵ của anh. Hẳn là anh đã phải chống đỡ rất nhiều, ngay cả khi đã trúng kịch độc. Chống đỡ vì Trường Lưu, vì chúng sinh, và cả vì tiểu đồ đệ của mình. Anh muốn đến lúc đó, anh sẽ lặng lẽ ra đi, không để lại một dấu vết gì.

Cùng lúc đó, một bóng người khác cũng xuất hiện ở đây. Người này dáng vẻ thư sinh, toàn thân mặc một bộ đồ màu xanh thẫm. Ánh mắt người đó như khiến người khác cảm thấy rằng, không có chuyện gì có thể giấu được anh ta.

"Đúng là không có chỗ nào ở Trường Lưu là Dị Hủ Quân người không tới được" - Kiến Hoa lên tiếng.

Trương Đan Phong nhếch mép cười, anh nhọc công sắp xếp cả một đời, giờ đã đạt được mục đích. Thù giết cha đã sắp được trả sạch sẽ. Thế nhưng không hiểu sao đằng sau nụ cười đó lại ẩn chứa một sự chua chát.

"Ta đã từng nói không việc gì Dị Hủ Các không biết" - Trương Đan Phong phất tay áo quay đi, nhưng lời nói bất ngờ của Kiến Hoa đã làm anh chững lại.

"Dừng tay đi. Đàn Phàm, Vô Cầu đều đã chết. Từ Huân dọa tiên. Đông Hoa thì không rõ tung tích. Ta cũng không còn sống bao lâu nữa. Khi đó người hãy đưa Tiểu Cốt rời khỏi. Nàng ấy không thích hợp ở Trường Lưu, cũng không thích hợp sống trong những tranh chấp này"

Nét mặt Trương Đan Phong thoáng sự bất ngờ, nhưng sau đó lại có cả sự tức giận. Bạch Tử Họa, cả đời vẫn cao ngạo, nghĩ mình có thể chống đỡ được mọi việc. Nhưng giờ đây, đến bản thân hắn cũng không thể giữ nổi, còn nói gì đến Trường Lưu, đến Hoa Thiên Cốt.

Giao phó tiểu đồ đệ cho người khác, anh không hề muốn. Nhưng đó là cách duy nhất, bây giờ đó cũng là việc cuối cùng anh có thể làm cho cô. Gương mặt vốn không thể hiện hi, nộ, ái, luyến của Bạch Tử Họa giờ lại hiện lên sự tiếc nuối lẫn đau thương.

"Cất. Rất tốt. Hôm nay đến đây thôi" - Tiếng đạo diễn vừa vang lên, mọi người đã ngay lập tức xếp đồ đạc trở về nghỉ ngơi. Chỉ có Kiến Hoa là vẫn luẩn quẩn với cảm xúc của nhân vật. Trước đây khi đóng phim, chỉ cần đạo diễn hô "cắt" anh ngay lập tức sẽ về với thực tế. Vậy mà từ ngày đóng Hoa Thiên Cốt, những lần anh chìm trong cảm xúc của nhân vật ngay cả khi đã cắt cảnh đã không chỉ còn là vô tình nữa.

Trương Đan Phong thấy vậy liền hiểu ra. Chuyện ngày hôm nay ai đã đến Giang Từ Đàng? Lê Đình đã đi gặp ai? Anh đều đã nghe. Anh không biết cuộc nói chuyện giữa hai người kia, càng không biết suy nghĩ của Lê Đình. Nhưng anh chắc chắn đoán được suy nghĩ của Kiến Hoa bây giờ. Hai người xuất sắc hoàn thành cảnh quay ban đêm dù cả đoàn đều đã mệt mỏi cả ngày. Mà cảnh đó cần yếu cầu tình cảm của Bạch Tử Họa vô cùng sâu sắc. Dù là diễn viên chuyên nghiệp đi chăng nữa, nhưng nếu không đồng cảm với nhân vật, sao có thể duy nhất một đúp đã thể hiện được cái thần như vậy.

"Hoa ca, tình yêu của Bạch Tử Họa rất cao thượng, nhưng nếu như vậy, mãi mãi chỉ có thể nhìn người mà hán yêu từ phía sau mà thôi" - Đan Phong vỗ hai cái vào vai Kiến Hoa rồi bỏ đi, mà phong thái lúc đó của anh giống y hệt Đông Phương Úc Khanh, người mà không một điều gì mà anh ta không biết.

Bạn đang đọc truyện *Quay Lại Vẫn Thấy Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 17: Đảo ngược

"Hoa ca, tình yêu của Bạch Tử Họa rất cao thượng. Nhưng nếu như vậy, mãi mãi chỉ có thể nhìn người mà hán yêu từ phía sau mà thôi"

Câu nói lẫn cả ý tứ trong lời nói của Trương Đan Phong cứ luẩn quẩn trong đầu Kiến Hoa. Trên phim trường, cảnh quay chung của hai người không nhiều, hai người cũng không thân thiết, nhưng Đan Phong nói vậy là có ý gì? Không lẽ đến người ngoài còn nhận thấy anh thích Lê Đình, mà bản thân anh còn cố tình phủ nhận.

Kiến Hoa chìm trong những dòng suy nghĩ của riêng mình, nhưng ánh mắt lại vô thức ngắm nhìn chậu hoa oải hương bên thềm cửa sổ phòng đối diện. Chủ nhân phòng bên đó vẫn chưa một lần mở cánh cửa này, mà có thể sẽ không bao giờ mở cả. Thế nên cô mãi mãi sẽ không thấy ánh mắt một người mỗi tối chỉ mong thấy được cái bóng mờ mờ của cô trên vách. Dù cô không cảm nhận được sự tồn tại của anh. Nhưng anh lại cảm thấy hai người đang ở rất gần, rất gần. Có điều, anh cũng không thể chạm tới chiếc bóng đó. Nếu chỉ ngắm nhìn, anh thấy nuối tiếc. Nhưng nếu chạm vào, anh sợ nó sẽ biến mất.

Tiếng cửa bên đó bật mở, đèn sáng lên, bắt đầu soi thấy hai chiếc bóng nhỏ nhắn đi vào. Người đi cùng hẳn là Nancy. Ngoại trừ các cột chống và những chỗ quan trọng thì giữa các phòng đều ngăn vách bằng gỗ cán mỏng và giấy gió cộc phục chế, thế nên nếu nói chuyện bình thường vẫn có thể có sự riêng tư cần thiết. Nhưng người đang được nói đến ở đây là Lê Đình với Nancy. Mà mỗi lần hai người họ nói chuyện với nhau thì âm lượng như được đẩy lên một tầm cao mới. Phòng bên cạnh có thể sẽ nghe thấy được. Đây là còn chưa kể, nếu ai đó chăm chú hướng sang bên này sẽ không khó khăn gì để nghe thấy. Hai cô gái nói chuyện với nhau mà tưởng chừng như không ý thức được việc nội dung cuộc nói chuyện của hai người có thể sẽ truyền sang phòng

bên cạnh.

"Lệ Đình, chị nghe nói hôm nay Trác Hạo có tới đây phải không?"

Nancy có vẻ lo lắng. Ngay từ đầu cô vốn đã không thích Trác Hạo vì cái tính đào hoa của anh ta. Cô không thích những người đàn ông khi cười lại nhếch một khóe miệng. Nhưng cô không có quyền can thiệp vào đời tư của Lệ Đình. Cũng chính vì mối quan hệ với anh ta mà Lệ Đình đã dính phải nhiều tin đồn không đáng có, và người chịu tổn thương nhiều nhất vẫn chính là Lệ Đình. Vì thế mà khi Lệ Đình quyết định chấm dứt, Nancy thực rất nhẹ nhõm. Bằng đi một thời gian, hôm nay vừa tới Giang Từ Đẳng đã nghe được tin Trác Hạo tới đây tìm Lệ Đình, cô lại có chút khó chịu. Không phải anh ta sẽ lại mang đến rắc rối gì khác nữa chứ.

"Phải" - Giọng điệu xác nhận của Lệ Đình nghe chừng rất vui vẻ. Dường như cô đã để cho mọi việc đã từng xảy ra, những nỗi buồn mà cô từng chịu đựng...tất cả cùng trôi sạch cùng với cuộc nói chuyện ngày hôm nay.

"Hai người có nói chuyện chưa?"

"Những gì cần nói đều đã nói"

Nancy biết rõ tính cách của Lệ Đình thế nào. Trông Lệ Đình có vẻ yếu ớt như vậy, nhưng lại có một trái tim rất kiên cường. Một khi cô đã quyết định, sẽ không có gì thay đổi được. Nhưng Nancy lại cũng đoán được mục đích Trác Hạo đến đây, chắc chắn là muốn nói lại mối quan hệ. Mà anh ta lại chọn tới tận phim trường mà không báo trước. Như vậy chẳng phải cố tình làm khó Lệ Đình sao. Vẫn còn may là ở Giang Từ Đẳng rất kín đáo. Người trong đoàn nữa câu không cũng không hé miệng nếu người ngoài dò hỏi. Nếu không sẽ lại một con bão ập đến rồi.

"Nên đó là lý do hôm nay em vui như thế sao?"

"Đương nhiên rồi. Nancy, hôm nay em cực kỳ...cực kỳ vui vẻ" - Lệ Đình lại một lần nữa khẳng định kèm theo một nụ cười hoàn toàn không còn chút vương bận nào nữa.

Nancy thở phào, như vậy mới tốt. Mặc dù là trợ lý, nhưng trong lòng cô coi Lệ Đình như em gái của mình. Đối với Lệ Đình, cô không chỉ đơn thuần là trợ lý, là công việc...mà còn là yêu thương, lo lắng và bảo vệ. Hơn ai hết, cô mong Lệ Đình được hạnh phúc, vì cô ấy xứng đáng có được nó. Nhưng tới giờ người đem đến hạnh phúc cho Lệ Đình vẫn chưa xuất hiện. Vậy nên, cho tới lúc đó, cô sẽ gắng hết sức mình ở bên chăm sóc Lệ Đình.

Hai cô gái nói chuyện rất rôm rả, mà chủ đề chỉ xoay quanh Trác Hạo. Kiến Hoa không cố ý nhưng toàn bộ cuộc đối thoại giữa hai người kia đều đã lọt vào tai anh. Thực tế của câu chuyện là một đàng, nhưng chỉ có hai cô gái hiểu với nhau. Còn khi nó đến tai Kiến Hoa thì anh lại hiểu sang một ý khác. Nội dung cuộc nói chuyện lại vô tình phù hợp với ý nghĩ trong anh bây giờ. Lệ Đình vui vì có thể dứt khoát với Trác Hạo, nhưng Kiến Hoa lại hiểu lầm rằng tâm trạng hôm nay của cô tốt như vậy là vì được gặp người đó. Kiến Hoa nở nụ cười có chút miễn cưỡng. Cô vui là phải thôi. Hôm nay Trác Hạo đã cất công tới tận đây thăm cô. Dù chỉ trong chốc lát nhưng Lệ Đình không che dấu sự vui vẻ rõ rệt. Những cô gái đang yêu, không phải đều sẽ vui mừng như vậy khi người mình yêu xuất hiện một cách bất ngờ như vậy sao. Vì thế, tâm trạng Lệ Đình vui như vậy sau khi gặp Trác Hạo cũng là chuyện thường tình.

Cái ý nghĩ đó khiến trong anh nổi lên một ý nghĩ ghen tị. Nếu thay vào đó là anh, cô có thể phản ứng như vậy không? Nếu như anh rời đoàn làm phim mấy ngày, cô có chú ý đến sự vắng mặt của anh không? Và sau này, khi phim đã hoàn thành, trong lòng cô còn có một người sự phụ là anh không?...

Những cảm xúc bây giờ trong anh, nếu không phải là tình yêu thì còn có thể là gì? Bản thân anh cũng không thể tìm được một đáp án nào khác cho sự rung động của mình. Kiến Hoa đưa ngón tay di chuyển trong không khí theo bóng một người in trên bức vách. Anh muốn lưu giữ hình bóng của cô trong tâm trí mình, miệng lầm bầm thú nhận:

"Tiểu Đình, sự phụ...thích em thật rồi"

Đan Phong nói rất đúng. Tình yêu của Bạch Từ Hạo cao thượng. Nhưng cũng chính vì thế mà hắn sẽ chỉ lẳng lặng chôn sâu tình yêu sai trái của mình với đồ đệ của hắn. Đan Phong cũng chính là nói anh vì đã nhìn ra Kiến Hoa đã thích Lệ Đình. Yêu một người, nếu chỉ lặng lẽ đứng sau theo dõi, bảo vệ người đó, mong muốn người đó được hạnh phúc...đó thật sự là một tình yêu cao thượng. Nhưng nếu anh chọn một tình yêu như vậy, thì anh mãi mãi sẽ chỉ nhìn Lệ Đình từ phía sau. Có người đàn ông nào khi yêu mà không muốn được ở bên người mình yêu chứ. Nhưng cũng chính vì yêu, nên sẽ muốn người mình yêu được hạnh phúc. Bây giờ anh thấy cô đang có hạnh phúc. Vậy nên, điều anh làm chỉ có thể là lặng lẽ dõi theo cô, chôn chặt thứ tình cảm đang dần lớn lên trong tim mình. Anh làm như vậy là vì muốn được nhìn thấy nụ cười ấm áp, vô tư của cô, và cũng chính là vì anh đã yêu cô mất rồi.

Trong phim, Hoa Thiên Cốt lặng lẽ chôn giấu tình yêu của mình dành cho sự phụ. Ngoài đời, người chôn giấu tình cảm lại là Kiến Hoa. Nếu Tiểu Cốt nguyện mãi mãi là một đứa trẻ bên Bạch Từ Hạo. Thì anh cũng nguyện là sự phụ của cô, như vậy có thể được ở bên cô, được nhìn cô, được thấy cô cười mà không bị ngăn cách bởi chính bức tường mà Lệ Đình dựng lên. Nhưng anh làm thế là đúng hay sai? Anh có biết Tiểu Cốt có thể bên cạnh Từ Hạo cả đời. Còn anh, phim kết thúc, hai người cũng sẽ không còn ngày ngày gặp mặt nhau. Khi đó, anh còn có thể là sự phụ của cô nữa sao? Lẽ nào nhân duyên của hai người họ chỉ có thể dừng ở đây thôi? Lẽ nào, lần thứ ba này, cuối cùng hai người sẽ lại bước qua nhau một lần nữa?

Bạn đang đọc truyện *Quay Lại Vẫn Thấy Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18: Con ghen của sư phụ

"Yêu thần ánh mắt ma mị, toàn thân đỏ rực xuất hiện. Ánh mắt cô xoáy sâu vào Bạch Tử Họa, có sự đau khổ, có sự cố chấp, có sự trách móc. Biến thành ngày hôm nay, cô chỉ mong sư phụ thừa nhận một tiếng yêu mình. Vậy mà sư phụ một việc nhỏ như vậy cũng không chịu thành toàn. Yêu chàng, cô chấp nhận chịu mọi điều tiếng của thiên hạ, chỉ cần biết trái tim dành cho sư phụ là được. Nhưng yêu nàng, sư phụ luôn phủ nhận, thậm chí còn gạt đi ý nghĩ đó một cách tàn nhẫn. Người tha đau đớn dóc đi lớp da thịt bị hủy vì nước tuyệt tình, vì đã động tình với tiểu đồ đệ...chứ ngàn lần không thừa nhận tình yêu nghiệt ngã này. Làm như vậy, chàng vẫn là thượng tiên băng lãnh cao cao tại thượng. Nhưng cũng chính vì làm vậy, mà đồ đệ duy nhất của chàng đã hóa yêu thần, người trước mặt đã không còn là Tiểu Cốt đáng yêu của chàng nữa."

Kiến Hoa chăm chú đọc từng dòng miêu tả trong kịch bản, dường như có một áp lực nào đó bóp nghẹt trái tim anh. Trước đây khi đọc nguyên tác, anh có thể dễ dàng tưởng tượng Lê Đình thế nào khi biến thành Hoa Thiên Cốt. Cũng không quá khó khăn với anh vì theo như anh từng nói, cô chính là Tiểu Cốt trong lòng anh. Nhưng chỉ cần nghĩ đến việc mọi sự hành hạ, mọi nỗi đau khiến cô phải biến thành yêu thần, chịu những sự dày vò cả về thể xác lẫn tinh thần, anh lại cảm thấy khó chấp nhận. Cũng giống như Bạch Tử Họa, hẳn chỉ muốn Tiểu Cốt có thể suốt đời vui vẻ, hàng ngày nấu canh hoa đào cho hắn. Kiến Hoa cũng chỉ muốn được thấy Tiểu Đình có thể vô tư khi ở bên anh. Vẫn biết có sự khác biệt giữa vai diễn và đời thực, anh chính là người phân biệt rạch ròi nhất, nhưng lần này, diễn lại mối tình sư đồ cầm luyện kinh thiên động địa với Lê Đình, dù anh không muốn, nhưng cũng không thể ngăn nổi cảm xúc của nhân vật trong từng cảnh quay theo anh về với thực tại.

Hai người nằm dưới nền đất lạnh tanh, Lý Thuần nhìn cảnh tượng trước mặt với ánh mắt ánh lên sự độc ác, Bảo Thiên Kỳ đóng vai Kinh Thủy lộ rõ sự kinh hãi, còn Từ Hải Kiều chỉ còn cách bất lực đứng nhìn.

Lê Đình ánh mắt mờ dần nhưng đã ngập những dòng lệ chưa xót. Đến người thân thiết cuối cùng của cô đã ra đi rồi. Cô bị giam giữ ở Vân Cung cũng không sao, chỉ cần biết Đường Bảo vẫn an toàn thì cô có thể tiếp tục chịu đựng sự dày vò này. Nhưng cái chết của Đường Bảo, đã phá nát giới hạn cuối cùng trong sự chịu đựng của cô.

Lê Đình hét lớn một tiếng ngân dài đau thương, đôi mắt cô chợt hiện lên sắc lạnh. Y phục đột ngột chuyển thành màu tím, đầu ấn đỏ như lửa giữa mi tâm xuất hiện. Phong ấn được giải, Lê Đình hóa yêu thần, còn Kiến Hoa bị phản lại phép do chính mình thực hiện, nay anh đã không còn thượng tiên nữa, chỉ là một người bình thường mà thôi.

Thanh âm lạnh lẽo, lẫn oán trách, lẫn đau khổ tới cực điểm của Lê Đình cùng lúc kéo đến, khiến mọi người xung quanh đang theo dõi vô thức rợn tóc gáy:

"Bạch Tử Họa, một trăm linh một nhất kiếm, mười bảy lỗ thủng, sẹo khắp người ta, không chỗ nào không phải chàng tặng. Giam giữ ta bao năm, thêm hai mạng người kia nữa, những gì nợ chàng ta sớm đã trả hết. Cung linh đã nát, Đoạn Niệm đã tàn, từ nay về sau, ta và chàng, sư đồ ân đoạn nghĩa tuyệt!"

"Tiểu Cốt, đừng...quay lại đi" - Bị phản phệ lại phong ấn, Kiến Hoa không còn chút sức lực nào, anh phóng ánh mắt cầu khẩn níu kéo tiểu đồ đệ của mình. Trong thâm tâm anh, anh giam cầm cô ở đây bao năm, không phải vì trừng phạt cô, mà là vì anh ích kỷ muốn cô luôn ở bên mình, luôn trong tầm mắt của anh. Vì như vậy, anh mới có thể bảo vệ cô khỏi sự công kích của người trong thiên hạ. Nhưng xem ra bây giờ đã không được nữa rồi.

Lê Đình vẫn lạnh lùng phát tay áo rồi biến mất để lại Kiến Hoa trong sự bất lực lẫn đau khổ lên đến đỉnh điểm.

"Cắt! Tốt lắm mọi người. Chiều chúng ta chuyển sang Thất Sát điện"

Cảnh quay đánh dấu một bước ngoặt mới của bộ phim, nội tâm nhân vật, đặc biệt là Kiến Hoa và Lê Đình được đẩy lên một cao trào mới. Đối với Lê Đình là sự chuyển mình về tạo hình, lẫn cái nhìn của Hoa Thiên Cốt đến nhân thế, đến tình yêu dành cho Bạch Tử Họa. Bây giờ nàng sẽ không cần phải che giấu tình cảm này nữa. Còn đối với Kiến Hoa, nhân vật Bạch Tử Họa của anh lúc này đã cảm nhận được một sự mất mát lớn, và nguyên nhân một phần đến từ chính anh. Khẩu lệnh của đạo diễn chấm dứt không khí căng thẳng nhưng vô cùng cuốn hút vừa rồi, dù vậy, Kiến Hoa, người đáng lẽ phải thoát khỏi nhân vật sớm nhất lại không thể làm việc đó.

Lê Đình đã lại trở về là chính mình, nụ cười lại thường trực trên môi cô. Nhưng Kiến Hoa vẫn giữ một ánh mắt nhìn cô đến kỳ lạ.

"Sư phụ...sư phụ..." - Lê Đình lay nhẹ vai Kiến Hoa, mọi người đều đã chuẩn bị về rồi, nhưng anh vẫn chôn chân tại chỗ.

"Tiểu Cốt, sư phụ xin lỗi..." - Kiến Hoa run rẩy, bàn tay anh lạnh ngắt đặt lên má cô. Anh không thể chấp nhận được tiểu đồ đệ của mình biến thành bộ dạng như vậy.

"Sư phụ, em là Tiểu Đình mà"

Lê Đình ngơ ngác, một tay nắm tay bàn tay run rẩy của anh đang đặt trên má cô, còn một tay đưa qua đưa lại trước mặt anh. Thì ra sư phụ vẫn còn nhập vai. Chắc cảnh vừa nãy đã đá kích quá rồi. Nụ cười giòn rụm của cô cuối cùng cũng khiến anh giật mình, trở về với thực tại.

"Phải...anh quên mất... là Tiểu Đình, chúng ta về thôi"

Mọi người đều đã trở về Giang Tử Đằng nghỉ ngơi, chiều sẽ chuyển bối cảnh. Cũng chẳng còn ai ở lại chú ý đến sư đồ họ, ngoài hai vị trợ lý đứng đằng xa theo dõi nhưng một câu cũng không hề lên tiếng.

...

Kiến Hoa tức giận kéo theo Lê Đình vào phòng, xung quanh thấp nển, sáng một màu hư ảo. Trước đây anh không biết Thất Sát Điện có thể đẹp đến như vậy. Anh cũng chưa từng nghĩ sẽ tới đây, nhưng vì ở đây có tiểu đồ đệ mà anh yêu thương, nên mấy ngày nay, căn phòng này cũng chính là phòng của Kiến Hoa. Anh làm gì, nói gì cũng đều phải theo ý Lê Đình.

"Buông tay ra. Bạch Tử Họa, chàng đừng quên, bây giờ chàng đã không còn là sư phụ của ta. Chàng chỉ là một người hầu, tùy ý ta sai bảo"

Mặc cho ánh mắt Kiến Hoa ánh lên sự tức giận khó kiểm soát, Lê Đình vẫn cứng miệng cự lại. Lời nói của cô, từng chữ, từng chữ như muốn chọc tức, khiêu khích anh. Cô làm gì đâu có liên quan gì tới anh. Mà phản ứng của cô bây giờ càng làm anh mất tự chủ.

Bao năm qua, anh đã quen với sự có mặt của cô ở Tuyệt Tình Điện, đã quen với nụ cười đáng yêu của cô. Đã quen với việc chính anh là người duy nhất, là người quan trọng nhất với cô. Vậy mà vừa rồi Lê Đình còn suýt nữa trao nụ hôn cho một người khác. Trong phút chốc, những hình ảnh Lê Đình vui vẻ trở về sau khi gặp Trắc Hạo, rồi những sự ghen tị tích tụ của Kiến Hoa chợt bùng phát. Anh nắm chặt hai vai cô, Lê Đình rung mình, sư phụ chưa bao giờ có cử chỉ như vậy. Kiến Hoa không nói không rằng bất ngờ choàng tay ôm chặt Lê Đình trong lòng, nhanh như chớp hôn cô khiến Lê Đình bàng hoàng không kịp phản ứng lại. Trong khi Lê Đình còn chưa khỏi bất ngờ, cánh tay yếu ớt của cô không ngừng đẩy Kiến Hoa ra thì anh lại ghì chặt cô hơn nữa, Lê Đình không thể chống cự. Mỗi anh tham lam quần lấy mỗi cô, một khắc cũng không chịu rời đi.

Toàn thân Lê Đình mềm nhũn, cô giờ vẫn còn đứng vững đều là do Kiến Hoa đang ôm chặt cô. Kiến Hoa chỉ nhẹ nhàng xoay người một cái, hai người đã ở trên giường, cô nằm gọn dưới thân anh. Mỗi anh vẫn quyền uy không rời, hơi thở của cô dường như cũng bị anh rút cạn. Cô chỉ có thể để mặc con ghen của một người đàn ông lên tới đỉnh điểm. Bàn tay anh quá mạnh, từng ngón tay đan chặt vào bàn tay nhỏ bé của cô. Đây không phải là điều mà cô vẫn mong chờ sao, lần này sư phụ không phải trúng độc, là anh chủ động hôn cô...những sự chống cự cuối cùng của Lê Đình biến mất, cô ôm lấy bờ vai rắn chắc của anh, nhắm mắt cuồng nhiệt đáp lại nụ hôn của Kiến Hoa. Để mặc cho sự nóng bỏng dần tiến tới bao trọn lấy hai người.

"Quý thần ơi! Ghen thế này cũng thật ác liệt quá đi" - Đạo diễn Lâm chăm chú theo dõi từng cử chỉ nhỏ nhất trong khung hình thì thầm. Thế này thì cử của Cục kiểm duyệt còn chưa tới, chứ nói chỉ đến được qua cửa. Nhưng nói gì thì nói, cảnh này thậm chí còn vượt cả mong đợi của đạo diễn rồi.

Hai thân hình một trắng một đỏ rực quần lấy nhau, lần qua lại trong sự im lặng cao độ, chỉ có tiếng thở dốc của Lê Đình, tiếng "soạt soạt" của vạt áo, thỉnh thoảng lại có tiếng run rẩy của những người đang theo dõi. Chỉ tới khi đạo diễn hô lớn "Cắt", cái không khí nóng bừng đó mới tạm thời hạ nhiệt.

Kiến Hoa có vẻ miễn cưỡng rời đôi môi của Lê Đình, lúc này đã đỏ mọng lên vì nụ hôn quá cuồng nhiệt vừa rồi. Anh đỡ cô dậy, kín đáo kéo tấm áo choàng bên ngoài đã bị tuột ra vô tình để lộ bờ vai trắng muốt của cô. Cảnh quay khi này, là anh đã không tự chủ được cảm xúc của mình mới khiến cô trông ủy khuất như vậy.

"Sư phụ, em không sao" - Trống ngực Lê Đình đánh liên hồi, nói không ngoa mặt cô bây giờ cũng chuyển sang màu đỏ gần như y phục cô đang mặc ấy. Cô né tránh ánh mắt của Kiến Hoa, đã đóng nhiều phim, cảnh hôn cũng đóng quá nhiều. Nhưng lần này, cô có một cảm giác rất thật, thật là vì cô cảm thấy dường như nụ hôn của Kiến Hoa vừa rồi không chỉ là dành cho nhân vật, anh cũng không phải Bạch Tử Họa. Mà anh là Kiến Hoa, và nụ hôn vừa rồi là dành cho cô, chỉ mình cô. Cả hai không ai bảo ai, cùng đứng dậy đi về phía trợ lý của mình, mặc dù muốn nhưng cũng không dám quay lại nhìn đối phương.

Sau cảnh quay này sẽ tới cảnh Lý Thuần đấu với Lê Đình. Thế nên cô đứng bên ngoài căng mắt theo dõi. Mà tới khi đạo diễn hô "Cắt", Lý Thuần trông như vừa phát hiện chuyện gì động trời vội vàng rút điện thoại ra lúi húi vào đó.

"Thuần Thuần, chuyện gì thế?" - Tường Nhất Minh thấy cô bé cúi đầu vào chiếc điện thoại, lại gần dò hỏi.

"Gian tình" - Lý Thuần đang mải mê vào đoạn video trên điện thoại, chỉ đáp một câu ngắn gọn, nhưng lại khiến Tường Nhất Minh nổi hứng tò mò.

"Gian tình ở trước mặt kia, chứ đâu ở trong điện thoại" - Nói vậy nhưng anh cũng lại gần xem có chuyện gì lại khiến cô bé nhắng nhít như Lý Thuần chú tâm như vậy.

Anh ghé đầu theo dõi, kéo theo sau đó là một cái lắc đầu, rồi gõ nhẹ vào trán Lý Thuần một cái.

"Con bé này, không lo cảnh quay tiếp mà ở đây xem người ta hôn nhau"

Màn hình điện thoại phát cảnh quay của Kiến Hoa trong những bộ phim anh từng đóng, đều là những đoạn hậu trường cảnh hôn với rất nhiều diễn viên khác nhau.

"Ai da, Minh ca. Anh để ý xem, có gian tình thật mà" - Lý Thuần phụng phịu, cô thấy khác biệt rõ ràng vậy mà. Không lẽ chỉ có cô là nhận ra.

Lý Thuần vốn là fan của Kiến Hoa từ khi còn học trung học. Ngày họp mặt đoàn làm phim, tới chào hỏi Kiến Hoa, cô còn nói rằng đã xem phim của anh mà lớn. Thế nên, một fan cứng như cô, bao nhiêu cảnh hôn của Kiến Hoa trong phim, dám chắc cô còn có thể ngồi không mà đọc thuộc vanh vách ấy chứ. Còn chưa kể, xưa nay Kiến Hoa có biệt danh "hôn một lần", mà quay cảnh hôn với Lê Đình lại NG không ít. Mỗi lần anh hôn bạn diễn đều tránh trực diện, nếu không phải là dùng thủ thuật che mắt, thì cũng chỉ là hôn lên tay của chính mình. Còn nếu trong những tình huống cần quay trực diện anh cũng chỉ hôn thoáng qua. Vậy mà cảnh quay vừa rồi, anh không những không né tránh, mà còn cuồng nhiệt như vậy, làm cho người khác có cảm thấy sự chiếm hữu, cảm nhận được con ghen cuồng nộ của sư phụ. Đó không đơn giản chỉ là diễn xuất, vì diễn viên có giỏi tới mức nào, thì cảnh quay khó thế này cũng không thể ngay lần đầu tiên hoàn thành quá chân thật, từ cảm xúc, đến nét mặt, đến sự mãnh liệt...tất cả đều quá hoàn hảo. Nếu không có cảm xúc thật ở đây, dám chắc khó lòng diễn ra nổi nhân vật.

"Gian tình thế nào?" - Tường Nhất Minh đã hiểu cô bé này muốn nói đến chuyện gì rồi nhưng vẫn cố tình chọc thêm. Anh vẫn là muốn xác nhận xem, suy

nghĩ của mọi người có giống như anh với Tường Hân hay không. Dù không nói ra, nhưng họ hiểu ngầm với nhau rằng, chỉ ít Kiến Hoa cũng có chút tình cảm quan tâm nào đó trên mức bạn diễn với Lệ Đình, những cử chỉ rất đối bình thường đến mức tự nhiên của Kiến Hoa đã tố cáo tất cả.

"Anh nhìn đi, mấy cảnh này, so với cảnh từ nãy...Hoa ca, trông giống như..."

"Trông giống thế nào?"

Lý Thuần dẫn đó với suy nghĩ đó, nhưng trước sự dò hỏi của Tường Nhất Minh cũng quyết định nói ra.

"Giống như...giống như...người đang ghen vậy đó"

Tường Nhất Minh nở điệu cười rung rung hai hàng ria con kiến của mình, thả một ánh mắt ẩn ý xác nhận, rồi cười ngất bỏ đi, miệng còn lẩm bẩm:

"Thì đúng là sự phụ đang ghen mà"

Cô nhóc này cũng thật là tinh ý. Xem ra anh nghĩ ngờ không sai. Sự xuất hiện chớp nhoáng của Trác Hạo hôm trước tại Giang Tử Đằng đã khiến một người vốn bình lặng như Kiến Hoa nổi cơn ghen rồi.

Bạn đang đọc truyện *Quay Lại Vẫn Thấy Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19: Rung cảm

Lệ Đình ngồi mân mê mấy cánh hoa oải hương rơi bên cạnh chậu hoa trong phòng mình, ngón tay lại vô thức rờ đôi môi vẫn còn cảm nhận được sự ấm áp vương vấn của Kiến Hoa. Cảnh hôn hôm nay vẫn lảng vảng trong đầu cô. Cảm giác lúc đó rất chân thật, khiến cô có suy nghĩ anh là đang dùng cảm xúc thật để hôn cô, hoàn toàn không phải diễn xuất.

"Lệ Đình...Lệ Đình...Lệ Đình"

Nancy phải gọi lớn đến lần thứ ba Lệ Đình mới có phản ứng.

"Chị kỳ vậy, em nghe thấy mà" - Lệ Đình nguyền Nancy một cái, cô chỉ đang tập trung suy nghĩ về cảnh hôn hôm nay thôi, cũng đâu phải bị câu mắt hồn phách.

"Em lạ lắm, từ lúc từ phim trường trở về hôm nay đã vậy rồi"

"Em đâu có" - Lệ Đình không dám nhìn Nancy, gương mặt ửng hồng, vội vàng phủ nhận.

Nancy nheo mắt thăm dò, cô là trợ lý của Lệ Đình. Mọi động thái, kể cả thay đổi nhỏ nhất về cảm xúc của Lệ Đình sao cô có thể không biết. Chắc chắn cảnh quay hôm nay đã tác động không nhỏ đến Lệ Đình rồi.

Tuy miệng nói không có chuyện gì, nhưng khi Nancy ngừng hỏi thì cái suy nghĩ kia lại kéo Lệ Đình chìm vào trong nó. Nancy tinh ý, sẵn giọng tỏ ra bất ngờ:

"Hoa ca, sao anh lại tới đây"

"Sự phụ...sự phụ ở đâu?" - Lệ Đình giật mình, nhìn quanh, thấy cánh cửa phòng vẫn còn đóng mới biết làm gì có sự phụ nào ở đây. Tội rồi, sao Kiến Hoa có thể tới phòng cô được. Cô cũng không biết về mặt của cô bây giờ thất vọng như thế nào.

"Đó, em còn chối là không có gì lạ. Vậy sao chị mới nhắc tới Hoa ca em đã giật mình như vậy?"

Lệ Đình đuối lý, không thể nói lại Nancy nữa. Biết trả lời sao đây, vì chính cô cũng không biết tại sao bây giờ mình lại có cảm giác này. Chỉ là một cảnh hôn thôi, làm diễn viên đó là chuyện thường, nhưng sao tim cô lại đập nhanh như vậy. Cảm giác này giống như lúc anh bế cô từ hồ Y Đình trở về, nhưng khi đó, cái ý nghĩ muốn giữ khoảng cách với Kiến Hoa đã dần dần lấp đi cảm xúc đó. Nhưng giờ nó lại quay về, hơn nữa còn mãnh liệt hơn.

"Không nói với chị nữa, em đi dạo một chút" - Cô vội lấp liếm ý nghĩ đang dần nhen nhóm trong đầu mình. Tốt nhất nên ra ngoài, nếu Nancy còn hỏi thêm vài câu nữa, cô sợ sẽ không thể chống đỡ được.

Giang Tử Đằng tuy nói là cái gì cũng có, nhưng nhìn quanh cũng chỉ thấy hồ cá, rồi cái đình nhỏ để hóng mát. Trời tối như vậy, ngoài con đường rợp hoa tử đằng kia thì Lệ Đình cũng chẳng còn chỗ nào để đi dạo cả. Nancy cũng không chịu nhường một bước, Lệ Đình vừa đi khỏi, cô cũng rón rén theo sau. Vừa là tò mò muốn biết xem tâm trạng của Lệ Đình bây giờ thế nào, vừa cũng là vì cô biết rõ cái tính bất cần của Lệ Đình, nếu không thì đã không có vụ bị trọ chân ở hồ Y Đình bữa nọ.

Bóng đêm tĩnh mịch buông xuống Giang Tử Đằng, trả lại cho nơi này sự yên lặng vốn có. Nhưng trong bóng tối, lại hiện lên thân ảnh của ba người, mà cả ba người họ đều không biết được sự xuất hiện của người kia lúc này.

Lệ Đình vừa mới tới đã thấy thấp thoáng bóng lưng quen thuộc của Kiến Hoa. Anh trầm mặc, chậm rãi bước đi, nhưng dường như lại nặng trĩu một tâm sự nào đó. Không những vậy tay còn giữ chặt điều thuốc đã cháy tới phân nửa. Lệ Đình cũng là lần đầu tiên thấy Kiến Hoa hút thuốc lá. Bước chân cô lưỡng lự, nên hay không nên gọi anh đây? Nếu gọi anh thì cô phải nói gì? Bây giờ cứ thấy anh là tim cô lại đập thình thịch, cảnh hôn đó lại hiện lên. Nhưng nếu không gọi thì chẳng lẽ cô cứ lặng lẽ đi sau thế này. Trong cô dâng lên một sự thôi thúc mãnh liệt, khi đóng phim cô luôn luôn chỉ dám lặng lẽ nhìn sự phụ tử xa, nhưng giờ ở ngoài đời, cô không muốn phải như vậy nữa. Sự thôi thúc đó trong cô, cuối cùng cũng khiến Lệ Đình nhẹ bước chân, cất tiếng phá tan bầu không khí im lặng:

"Sự phụ"

Thanh âm này chỉ cần vang lên, ngay lập tức anh đều biết đó là ai. Kiến Hoa vội vàng vứt mẩu thuốc còn lại, đập tắt nó rồi tiến về phía Lệ Đình. Từ lúc trái tim anh thừa nhận thích cô, anh chỉ muốn ngày ngày thấy cô vui vẻ. Vì thế, không lý nào anh lại trung bộ mặt nặng trĩu tâm sự với cô cả.

"Tiểu Đình, sao em còn chưa ngủ?" - Anh hỏi là vậy, nhưng thật tâm mỗi lần anh đi dạo ở đây, đều muốn nhìn thấy cô.

"Sự phụ, anh đang có tâm sự gì à?" - Lệ Đình không chú ý đến câu hỏi, mà lại thắc mắc đến nguyên nhân anh một mình ở đây, hơn nữa tâm trạng có vẻ không được vui. Cô thấy hôm nay cảnh quay rất tốt mà, đạo diễn rất khen ngợi. Vậy còn có điều gì khiến anh cảm thấy buồn phiền nữa.

"Sao em lại hỏi như vậy?"

"Anh hút thuốc, lại còn đi một mình ở đây nữa" - Lệ Đình chỉ tay vào mẩu tàn thuốc ban nãy, tuy cô đôi lúc có ngốc nghếch, nhưng cũng có khi rất tinh ý đấy chứ.

"Vậy còn em, không phải cũng có tâm sự chứ. Giờ này còn ra đây?"

"Em hỏi anh trước mà" - Lệ Đình cong môi cự nự, lại biểu cảm đó. Trong lúc Kiến Hoa gắng sức để kìm nén tình cảm dành cho cô, nhưng mỗi lần thấy cô như vậy, dường như giới hạn của sự chịu đựng của anh đều bị phá vỡ.

"Anh không có tâm sự, chỉ là đang suy nghĩ thôi. Mà khi suy nghĩ thì anh hút thuốc, đã thành thói quen rồi. Anh không bỏ được" - Kiến Hoa mỉm cười dịu dàng, như an ủi, lại như muốn giải thích.

"Em cũng đang suy nghĩ, vậy nên tặng cho anh một thứ. Sau này có thể không cần hút thuốc nữa. Không tốt chút nào." - Ánh mắt cô ánh lên sự tình nghịch đáng yêu, biểu cảm khó đoán này của cô càng khiến Kiến Hoa thấy tò mò lẫn mong chờ.

"Là gì vậy?"

"Anh chìa tay ra đi"

Lệ Đình một gương mặt mong chờ, Kiến Hoa cũng không ngần ngại xòe bàn tay đã nhiều vết chai của anh về phía cô. Lệ Đình nắm chặt thứ trong túi của mình, thích thú thấy chúng vào bàn tay anh. Kiến Hoa ngạc nhiên nhìn Lệ Đình, anh chưa từng nghe nói cái này có thể thay thuốc lá bao giờ cả.

"Sao lại là kẹo?" - Ba cái kẹo màu trắng, còn có hình thỏ con rất xinh xắn nằm gọn trong bàn tay anh.

"Đây là kẹo mà em rất thích. Vị ngọt hơn bình thường, anh ăn nó rồi, sẽ quên việc hút thuốc thôi" - Lệ Đình vừa nói, vừa thấy một viên kẹo vào miệng, biểu cảm xem chừng rất hạnh phúc. Từ bé cô đã thích kẹo sữa rồi. Mẹ cô từng chọc rằng nhãn hiệu kẹo thỏ trắng này có khi chỉ cần bán kẹo cho mình cô cũng đủ kiêu hãnh đấy chứ. Đó là vì lớn như vậy mà Lệ Đình vẫn không bỏ được thói quen lúc nào cũng giắt kẹo bên mình. Có lúc còn nửa đêm dậy tìm kẹo, mà nó lại ngọt như thế, cô cũng chẳng sợ bị sâu răng.

"Thật không?" - Kiến Hoa nửa tin, nửa nghi hoặc. Anh chỉ mới nghe nói người ta dùng kẹo cao su để cai thuốc lá, chứ đâu có dùng kẹo sữa bao giờ.

"Anh thử đi" - Thấy Lệ Đình vui vẻ như vậy, anh cũng chiều lòng cô, ăn một cái. Vị rất ngon, chẳng trách Lệ Đình lại thích như vậy. Trước đây anh không biết rằng, chỉ ăn một cái kẹo thôi cũng có thể vui như thế. Vừa chạm đến đầu lưỡi, vị ngọt của nó đã quán lấy vị giác anh. Và dư vị của sự ngọt ngào này cũng đang dành cho anh. Nếu có thể, anh muốn khoảnh khắc này trôi chậm một chút. Bây giờ, cô đang ở bên cạnh anh. Nếu như giây phút này qua rồi, khi đó đứng ở vị trí của anh bây giờ sẽ là một người khác.

Sự lúng túng tạm thời biến mất, hai người họ một người trao sự dịu dàng, an toàn, một người trao cho người kia sự yên bình lẫn ngọt ngào trong tim. Kiến Hoa chỉ muốn trân trọng giây phút này, dù cô không biết tình cảm của anh, và dù cô đã đóng một bờ vai khác làm chỗ dựa. Còn Lệ Đình, cô vẫn luôn muốn chỉ coi anh như sự phụ theo đúng nghĩa của nó, nhưng cô cũng đâu biết, một trái tim mạnh mẽ cỡ nào, dù đã lạnh lẽo đến cỡ nào...nhưng rồi cũng có thể rung động vì sự dịu dàng, ấm áp của ai đó mang lại.

Nancy từ xa theo dõi, từng cử chỉ của hai người họ cô đều thấy cả. Cô cũng cảm thấy lạ, cô còn nhớ, ngày đầu tiên cô tới đây, còn thấy con đường này rất nhiều sỏi đá mấp mô, thỉnh thoảng còn có mấy cái hố sâu đến cả tác. Vậy mà giờ không những con đường rất bằng phẳng, mà khi này Lệ Đình còn thậm chí không phải nhìn đường mà vẫn thản nhiên đi trong bóng tối hư ảo. Vừa vặn có một người làm ở Giang Tử Đằng đi ra từ phòng bếp, cô vội chạy tới níu lấy người đó dò hỏi:

"Xin lỗi, tôi có thể hỏi là ai những ngày ở đây quét dọn con đường này không?"

"Bình thường con đường này rất sạch sẽ, chỉ có hoa rụng, mà mùa này hoa đang vào mùa, nên phải một tháng mới có người dọn một lần. Từ khi các vị tới đây thì con đường này vẫn chưa quét lần nào. Có chuyện gì sao?" - Người phụ nữ trông rất hiền lành, gương mặt cũng đã hiện nhiều nếp nhăn, đáng điệu tất tưởi. Trông ra có vẻ là người rất vất vả, nhưng nụ cười lại ánh lên sự phúc hậu, chân chất. Dù đang vội trở về nhà, nhưng cũng không lấy làm phiền toái việc nán lại thêm một chút trả lời Nancy.

"Cảm ơn. Tôi chỉ hỏi vậy thôi. Vì thấy hôm đầu tiên tới con đường này khá nhiều sỏi, nhưng mấy hôm nay lại không có, cho nên..."

"Vậy có thể là anh Hoắc" - Người phụ nữ chợt nhớ ra

"Chị nói sao?"

"Buổi đêm tôi vẫn thỉnh thoảng tới đây. Cũng mấy lần nhìn thấy anh Hoắc đi một mình, còn lúi húi nhặt sỏi gì đó. Ngoài cô Triệu ra thì từ hôm mọi người tới đây, tôi cũng chỉ thấy anh Hoắc đi lại ở đó thôi" - Bình thường người phụ nữ đó mỗi tối đều tới nấu cơm cho mọi người ở Giang Từ Đẳng, cùng mấy người làm khác dọn dẹp xong, tối đêm muộn mới trở về. Vậy nên, nhiều đêm mới thấy Kiến Hoa một mình đi dưới con đường này.

Nancy lò mò hiểu ra, chẳng phải bỗng nhiên sỏi đá ở đây lại biến mất. Nếu không phải có người quét dọn, thì tám chín phần cũng do ai đó nhặt đi rồi. Vậy nên Lê Đình mới có thể mỗi đêm đi dạo ở đây mà không hề gặp bất cứ chướng ngại nào. Dù ý nghĩ của cô bây giờ là đúng hay sai, nhưng xem ra Hoa ca đã phải tốn không ít tâm sức. Ngày quay phim đã vất vả, tối lại ti mi làm việc này. Đối với Lê Đình, anh chắc hẳn rất quan tâm, nhưng lại lặng lẽ như vậy. Đột nhiên trong lòng Nancy lại trào dâng sự yêu mến, lẫn kính trọng đối với Kiến Hoa. Không phải Lê Đình cần có một người có thể bảo vệ cô, cho cô cảm giác an toàn hay sao. Đường như người đó bây giờ đã xuất hiện rồi.

...

Đào Đài Loan,...

"Cậu nói lại coi" - Thanh âm Tuấn Kiệt vừa hiện lên sự vui mừng, vừa háo hức, nhưng lại rất thận trọng.

"Em nói là Hoa ca dường như có tình cảm đặc biệt với Đình tỷ. Mấy cảnh quay

Chương 19: Rung Cầm

gần đây biểu cảm của Hoa ca rất lạ, hơn nữa lại rất quan tâm Đình tỷ" - Tiếng Khang Vũ vang lên từ loa ngoài chiếc điện thoại bàn trong phòng làm việc của Tuấn Kiệt.

"Không nhầm chứ" - Tuấn Kiệt muốn xác nhận lại một lần nữa với biểu cảm rất mong chờ.

"Tuyệt đối không thể đâu" - Khang Vũ khẳng định chắc nịch. Anh theo Kiến Hoa không lâu, nhưng để nói hiểu Hoa ca, cũng không nhiều người hiểu hơn anh. Tình cảm của Kiến Hoa thế nào, sao anh có thể nhìn nhầm được.

Tuấn Kiệt hoàn toàn là một bộ dạng kích động cúp máy, chuyển cuộc gọi tới một số khác:

"Bác gái, người nói quả không sai. Kiến Hoa đã thích Lê Đình rồi"

"Tốt lắm A Kiệt, cứ để chúng tự nhiên đi" - Giọng điệu người phụ nữ trong điện thoại hiện rõ sự mừng rỡ. Bà cười sáng khoái như nhà có hỷ đến nơi vậy. Ở tuổi này của bà cũng cần phải có con dâu, mà con trai bà cũng cần phải có một bàn tay của một cô gái rồi.

Niềm vui của anh chưa được bao lâu thì bị tiếng nói của người đứng ngoài cửa này giờ xé ngang.

"Kiệt ca, anh vừa nói gì thế" - Cuộc nói chuyện của Tuấn Kiệt và mẹ Kiến Hoa đều đã bị Tô Thu nghe được. Gương mặt cô không giấu nổi sự bất ngờ đến kinh ngạc.

"Tô Thu, không có chuyện gì quan trọng đâu, em đừng lo"

Cô có thể không lo được sao. Ngay từ đầu cô đã không muốn Kiến Hoa nhận dự án này rồi. Giờ lo lắng của cô có nguy cơ thành sự thật. Bảo cô làm sao có thể không lo đây?

"Không được. Hai ngày nữa em sẽ đi Quảng Tây"

"Từ từ đã, Tô Thu" - Tuấn Kiệt gọi với theo nhưng không ích gì. Anh biết tính cô mà, phàm là những việc liên quan đến Kiến Hoa, Tô Thu đều sốt sắng như vậy.

Tuấn Kiệt lắc đầu thở dài, là anh lại bất cẩn để Tô Thu nghe được. Bây giờ cô chạy đến Quảng Tây, không biết sẽ có chuyện gì nữa.

"Bác gái, Tô Thu nói hai ngày sau sẽ đi Quảng Tây"

Tuấn Kiệt tỏ rõ sự bất an, nhưng ngược lại, mẹ Kiến Hoa thì không có vẻ gì là như vậy.

"Mặc con bé, cứ để chúng gặp nhau đi. Sẽ có bất ngờ cho coi"

Bạn đang đọc truyện *Quay Lại Vãn Thấy Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 20: Lửa trong tim

Hai ngày sau đó Quảng Tây mưa rào rích thâu đêm. Đến gần sáng mới chịu dừng. Đoàn làm phim phải tranh thủ những lúc ông trời thương họ mà không cho mưa xuống để quay những ngoại cảnh quan trọng trong trận chiến Trường Bạch Sơn, bước ngoặt trong chuyển biến tình cảm của Hoa Thiên Cốt với Bạch Tử Họa.

Hai nam nhân, một vận y phục trắng muốt, thần thái bình tĩnh đến lạnh lùng, tỏa ra tiên khí lấn át quần hùng đang có mặt. Người ngày cho người ta một cảm giác kính phục lẫn sợ hãi. Tường chừng như chỉ có thể từ xa kính ngưỡng, không thể chạm tới. Một người lại y phục vàng thướt tha, giữa ngực còn gài một cành hoa, vẻ mặt có chút kiêu ngạo. Vừa bởi vì trên đời này không mấy người có thể địch lại hắn, vừa vì cũng chỉ hắn mới có dung nhan khuynh đảo thiên hạ đến như vậy. Thỉnh thoảng hắn lại nhếch mép cười. Ngay cả một cô gái cũng khó lòng xinh đẹp như thế. Cả hai người họ cùng treo lơ lửng trên không, giữa còn có một chiếc lư đồng lớn. Vẻ mặt Kiến Hoa vẫn lạnh băng, đánh từng động tác vô định vào không khí, trong khi Mã Khả hiện lên sự quyết liệt muốn đánh thắng. Cứ thế, hai người họ treo bị treo như vậy cả nửa tiếng, cho tới khi chiếc lư đồng rơi xuống đất, mà vị trí của nó, có hơi lệch một chút về phía Mã Khả. Trận đấu này, anh đã thua.

"Thiên Xuân Thu, trả Nghiên Bất Quy cho hắn"

Mã Khả phóng một cái nhìn chán ghét sang nam nhân áo trắng kia rồi phất tay áo biến mất. Lệnh của chủ nhân đã ra, Vỹ Tinh - người thủ vai Thiên Xuân Thu đành hậm hực trả lại Nghiên Bất Quy cho Kiến Hoa. Nháy mắt sau, tất cả người của Thất Sát đều biến mất.

"Tôn thượng thắng rồi. Chúng ta thắng rồi" - Tất cả đệ tử Trường Bạch Sơn lẫn Trường Lưu Sơn hò reo mừng rỡ, chạy tới Kiến Hoa. Lê Đình đi đầu, không giấu nổi niềm hạnh phúc, trong trận chiến cô không khỏi lo lắng cho sư phụ, giờ người đã bình an rồi, lại có thể giữ được thần khí. Cô háo hức chạy tới nhảy lên ôm chầm lấy Kiến Hoa trong sự ngỡ ngàng của chính Kiến Hoa lẫn đạo diễn. Phân cảnh này, vốn Lê Đình chỉ cần tới trước mặt Kiến Hoa biểu lộ vẻ vui mừng, túm lấy vạt áo anh là đủ, nhưng cũng không hiểu vì lý do gì, cô lại ôm lấy anh. Sự đột biến trong phân cảnh này khiến không ít người bất ngờ.

Nhưng điều bất ngờ hơn còn ở phía sau. Kiến Hoa nhanh chóng lấy lại được bình tĩnh. Là diễn viên chuyên nghiệp, những tình huống như vậy, anh cần phải biết phối hợp với đạo diễn, mà đương nhiên, suy nghĩ của anh bây giờ cũng đâu chỉ đơn giản như thế. Bất ngờ qua đi, Kiến Hoa cũng nở nụ cười dịu dàng ôm lấy tiểu đồ đệ của mình. Đệ tử Trường Lưu có lẽ cũng chưa bao giờ thấy Tôn thượng của họ có thể nở một nụ cười như thế. Khoảnh khắc đó, không có một Trường Lưu Thượng tiên cao cao tại thượng, mà chỉ có một Bạch Tử Họa gần gũi và tràn ngập yêu thương.

...

Sau khi nghỉ ngơi, cảnh quay tới của Lê Đình cũng chính là cảnh say rượu, và chính Kiến Hoa là người bế cô về phòng nghỉ. Mà bữa cơm trưa hôm nay, không hiểu sao Lê Đình còn cao hứng uống vài ngụm rượu. Có chăng là để lấy cảm hứng cho cảnh quay sắp tới đây mà.

Chỉ vài ly, cô chưa thể say được, nhưng gương mặt bầu bĩnh trắng trẻo của cô nay lại ửng hồng rất e lệ. Ánh mắt cũng chột mơ màng hơn. Lý Thuần, Bảo Thiên Kỳ cùng với Giang Minh Dương, người đóng vai Sóc Phong còn cố tình đi qua đi lại nhéo má Lê Đình mấy cái. Bộ dạng đó, lại thêm vài phần đáng yêu, thật khiến một người đang cách đó cả chục thước vẫn nhìn cô với một ánh mắt âu yếm khó nói thành lời. Nhiều khi anh còn muốn mình có thể như mấy người đó, thoải mái chọc ghẹo Lê Đình, nhưng rồi ý nghĩ đó đã bị chặn lại. Sợ rằng nếu làm như vậy, anh sẽ càng ngày, càng ngày thích cô nhiều hơn nữa. Đến lúc phim kết thúc rồi, lúc đó sẽ càng khó chấp nhận.

Bị hết người nọ đến người kia trêu chọc, Lê Đình phụng phịu bỏ sang căn phòng mà lát nữa cô sẽ quay ở đó. Căn phòng xung quanh đều dựng bằng tre, bài trí cũng rất đơn sơ. Lê Đình nhìn quanh không có ai, thoải mái ngã mình trên chiếc giường cuối phòng. Đóng phim tuy có vất vả, nhưng cảm giác như thế này, quả thật ngày thường không thể nào có được.

Giờ nghỉ kết thúc, đạo diễn tập hợp mọi người để chỉ đạo những phân cảnh tiếp theo, mà Lê Đình vẫn chưa trở ra, Kiến Hoa đành theo đó vào phòng gọi cô. Thế nên bất gặp một gương mặt vô ưu như vậy thiếp đi. Kiến Hoa không dám nổi lòng mình, gạt những lọn tóc lọn xộn che mắt gương mặt khả ái của cô. Thấy Lê Đình ngủ ngon như vậy, trong lòng anh cũng cảm thấy một sự yên bình trước nay chưa từng có, cũng trào dâng một ước muốn. Nếu như cô có thể vô tư thiếp đi khi ở bên anh...nếu như anh có thể đường đường chính chính vuốt ve gương mặt kia...nếu như...người cô yêu...là anh...

"Tiểu Đình...Tiểu Đình...em ngủ rồi sao?"

Thiếu ngủ cộng thêm với việc vừa rồi còn không chịu an phận uống thêm mấy ly rượu khiến Lê Đình không suy nghĩ gì ngủ ngon lành. Kiến Hoa nhẹ nhàng lay cô mấy cái. Cuối cùng Lê Đình cũng chịu mở mắt tỉnh giấc.

Điều cô thấy đầu tiên là ánh mắt dịu dàng của Kiến Hoa. Cũng là lần đầu tiên cô có thể nhìn kỹ nó như vậy. Đúng thật là có sự mỉa mai, chẳng trách nhà sản xuất mời bằng được anh vào vai Bạch Tử Họa. Nhân vật mà diễn xuất chủ yếu bằng ánh mắt. Mà cũng chính Hoa Thiên Cốt không thể một lần thoát ra khỏi ánh mắt của sư phụ. Mất khá lâu Lê Đình mới hoàn toàn tỉnh táo bật dậy, lắc đầu xua đi những ý nghĩ vừa rồi:

"Sư phụ, sao anh lại ở đây?"

"Còn không phải do em ngủ quên khiến anh phải vào đây xem chừng em" - Lúc này Kiến Hoa cũng không cần che giấu sự sùng nịnh đối với cô. Anh tự huyễn hoặc bản thân mình. Dù sao thì Lê Đình cũng coi anh là sư phụ. Quan tâm một chút, chiều chuộng một chút...đó cũng chẳng có gì lạ cả.

"Em quên mất. Cảm ơn sư phụ" - Lê Đình ngơ ngẩn cười lấp liếm sự tùy hứng của mình. Bao năm qua, vẫn là sự tùy hứng đó mang lại cho cô vui vẻ. Nên vì thế, cô cũng chẳng có lý gì mà để mình phải gồng lên trong những nguyên tắc cứng nhắc. Con người cô là thế. Không thích sẽ nói không thích. Buồn ngủ sẽ nói buồn ngủ, cô có thể ngủ ngay trên phim trường nếu cô mệt mỏi...nhưng cái chính là công việc thì vẫn luôn hoàn thành xuất sắc, không để bất kỳ ai có phàn nàn gì.

Anh đang ngồi bên giường của Lê Đình, cô lại cười với anh đẹp như vậy. Kiến Hoa chợt đỏ mặt, quay đi.

"Anh ra trước"

"Í...sư phụ...đợi đã" - Kiến Hoa còn chưa kịp đứng hẳn dậy đã bị Lê Đình kéo lấy tay áo. Hành động bất ngờ của cô khiến anh đang đà đứng dậy bị kéo lại, suýt nữa đã ngã nhào lên người cô. Còn may là anh vẫn trụ được, nhưng mặt hai người hiện giờ đang ở rất gần đối phương. Lê Đình còn có thể cảm nhận được trái tim trong lồng ngực mình như muốn nhảy ra bên ngoài. Cô cảm nhận được hơi ấm đang ở rất gần của Kiến Hoa. Ở khoảng cách gần như vậy, cô càng thấy rõ được từng đường nét hoàn hảo trên gương mặt của sư phụ, chiếc mũi cao nam tính, xương hàm góc cạnh, lẫn đôi lông mi dài mê hoặc...tất cả như có ma lực cuốn cô vào trong đó.

"Em muốn nói gì sao?" - Kiến Hoa lại chủ động né, không nhìn vào mắt Lê Đình. Từng đợt sóng cuộn đang dâng lên trong lòng anh, nhưng anh vẫn kịp lấy bình tĩnh phá vỡ sự im lặng khó hiểu.

"Kh...ô...ng ạ" - Cũng không có chuyện gì, Lê Đình chỉ là phản ứng tự nhiên. Khi anh nói đi ra trước, cô thật sự cũng muốn ra cùng nên mới vô thức níu tay áo anh lại. Không ngờ lại gây sự lúng túng này. Lê Đình cũng chỉ còn có thể lấp bấp cho qua.

Kiến Hoa thực sự rất mong chờ cô có thể nói gì đó. Nếu như bây giờ cô nói anh ở lại một chút, hay đại loại như anh chờ cô...thì chắc chắn anh sẽ làm thế. Nhưng câu trả lời của Lê Đình lại khiến anh có đôi chút thất vọng. Kiến Hoa miễn cưỡng đi ra ngoài, mà bước chân nặng trĩu vì bị níu kéo bởi sự ấm áp bên trong căn phòng đó.

Lê Đình nhìn theo bóng lưng Kiến Hoa khuất sau tấm vách với tâm trạng hụt hẫng lẫn tiếc nuối. Cô nhận ra rằng, nếu như càng tỏ ra không quan tâm thì lại khiến cô càng đề tâm. Cô tự dặn lòng mình nên giữ khoảng cách với Kiến Hoa nhưng mỗi lần ở cạnh anh, những ranh giới cô vạch ra đều dễ dàng bị phá bỏ. Cô cũng cho rằng gọi anh là sư phụ sẽ khiến hai người ở hai thái cực khác biệt, sẽ không thể nảy sinh tình cảm, nhưng thực tế thì ngược lại. Mỗi lần cô gọi anh là sư phụ, trong lời nói đó có nhân, có tình và cả sự ấm áp vẫn lẫn khuất đâu đó trong trái tim cô.

Kể từ nọ hôn trong cảnh quay mấy ngày trước, trái tim vốn lạnh lẽo vì tổn thương của Lê Đình lại nhen nhóm một ngọn lửa thôi thúc bản thân cô. Từ khi quyết định dứt khoát với Trắc Hạo, cô đã nghĩ, một mình vẫn là tốt nhất. Dù có thể cô sẽ cô đơn, nhưng như vậy sẽ an toàn. Nhưng giờ cô không muốn như vậy nữa. Dù mạnh mẽ đến mấy nhưng một cô gái cũng vẫn mong muốn được một người đàn ông che chở, để làm chỗ dựa. Dù cô có quật cường thế nào, rồi cũng chỉ mong có những lúc được nép vào lòng người mà cô yêu. Niềm hạnh phúc đơn giản như vậy, cô cũng muốn có được.

Lê Đình nắm chặt tập kịch bản trong tay, lăm lăm câu thoại sắp tới. Mà ngay cả chính cô cũng không phân biệt được lời thoại này bây giờ có còn là dành cho Hoa Thiên Cốt nữa không, hay đã là lời của chính trái tim cô rồi.

"Sư phụ, có phải con đã động tình với người rồi không?"

Bạn đang đọc truyện *Quay Lại Vãn Thấy Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21: Yêu

Chẳng mấy khó khăn để Lê Đình hoàn thành cảnh quay buổi chiều. Hoa Thiên Cốt say rượu, mơ hồ nắm lấy vạt áo Bạch Tử Họa, miệng còn lăm lăm xin sư phụ tha thứ cho cô vì đã động tình với người, khiến sư phụ thật sự khó hiểu. Không cần phải diễn, Lê Đình chỉ cần đặt cảm xúc cô của cô khi Kiến Hoa vào phòng lay cô dậy ban nãy lên nhân vật, chỉ như vậy đã khiến đạo diễn vô cùng hài lòng.

Tổ phục trang cũng chẳng cần phải làm gì gương mặt Lê Đình cũng tự nhiên ửng hồng như say rượu thật. Không những thế, cứ nhìn thấy Kiến Hoa cô lại để mặc cho tâm trí mình treo ngược cành cây. Ai không biết, có khi còn tưởng cô đem cả nhân vật ra ngoài đời rồi ấy chứ.

Lê Đình bấu môi, tự gõ vào đầu mình. Bây giờ là lúc nào rồi mà cô còn mơ mộng. Anh quan tâm cô cũng chỉ vì bộ phim thôi mà. Nhưng sao, cô lại cảm thấy mong chờ, thấy ấm áp khi có anh ở bên. Phải chăng cô nhập vai quá rồi? Hay là...

"Không được...phải bình tĩnh, chỉ là đóng phim thôi mà"

Con người ai cũng vậy, khi những việc không ngờ tới xảy đến với mình, họ đều một là tìm cách trốn tránh, không thì cũng sẽ tự lấy lý do nào đó tự trấn an bản thân. Lê Đình cũng không tránh khỏi như vậy. Ngay từ đầu, cô đã không muốn có bất kỳ tình cảm nam nữ nào vượt quá giới hạn bạn bè, đồng nghiệp. Nhưng bây giờ, ngọn lửa trong tim cô lại bắt đầu nhen nhóm vì hình bóng của Kiến Hoa. Nếu cô chọn để ngọn lửa đó bùng cháy, thì cô sẽ đi ngược lại với chính mình. Nhưng nếu như, cô nhất quyết phủ nhận, thì ắt một ngày nào đó, khi nhận ra rồi, nhất định sẽ hối tiếc. Quá yên bình sẽ khiến người ta chưa có động lực để nhận ra điều mà thật tâm họ muốn vậy, phải đến khi muốn chạm vào mà hạnh phúc trước mắt lại trốn mất người ta mới biết với mình điều gì là quan trọng. Mà ngày đó cũng không đến quá muộn.

Mùa hè Quảng Tây rất nóng bức, đó là còn chưa kể trong phim trường rất ngột ngạt, xung quanh đều là đèn chiếu, máy quay, nhiệt độ cũng tăng lên đáng kể. Và lẽ tất nhiên, ngoài mấy chiếc quạt mini chạy pin ra thì kem chính là cứu cánh cho bọn họ những lúc nghỉ ngơi giữa cảnh quay.

Cả đoàn ai nấy cũng đều cầm một que. Đám trẻ như Lý Thuần, Bảo Thiên Kỳ...thậm chí còn dám tranh ăn với Tường Hân. Chuyện như vậy là vì sau khi phát một loạt cho mọi người rồi mà trong thùng vẫn còn lại ba cái. Hải Kiều, Minh Dương...đương nhiên là nhường cho mấy cô gái. Nhưng cô gái ở đây cũng thật quá nhiều rồi. Lấy cho người nọ thì sợ đắc tội với người kia, mà hai người biết thừa nếu đắc tội với bất kỳ cô gái nào trong đoàn sẽ chịu hậu quả ra sao mà. Bình thường mấy cô gái hay nổi tính ham ăn, tranh giành với nhau, nhưng xong rồi, nếu như bọn họ hợp sức lại, thì đúng thật khiến các anh không còn đường lui nữa. Thế nhưng, chuyện đó chỉ xảy ra nếu bọn họ làm như vậy, còn nếu người đó là Hoa ca, chuyện sẽ khác.

Mấy người còn đưa mắt nhìn nhau, rồi lại nháy nháy xuống ba que kem trong thùng thì Kiến Hoa tiến đến, một tay cầm kịch bản, còn tay kia là một que kem mới ăn chưa được phân nửa. Bao người trước mắt anh cũng chẳng thèm để ý, cái quan trọng vẫn là mấy que kem kia:

"Hoa ca, anh muốn ăn kem à?" - Tường Hân nháy mắt, chỉ tay vào que kem của Kiến Hoa, giọng điệu mát mẻ hỏi han.

"Có thể cho anh thêm một chiếc không?" - Kiến Hoa cũng không để ý ngữ điệu trêu chọc trong câu hỏi của Tường Hân, tính cô anh biết. Một ngày nếu chưa trêu được ai đó, đối với cô thì chưa phải qua một ngày.

"Nhưng mà...." - Minh Dương với Hải Kiều nhìn nhau phân vân, nếu đưa Hoa ca, thì chỉ còn hai chiếc. Như vậy không phải sẽ càng khó cho bọn họ hơn sao.

"Được...đương nhiên được" - Cả Thiên Kỳ lẫn Lý Thuần cùng đồng thanh trong sự ngỡ ngàng của hai chàng trai kia. Mới rồi bọn họ còn có vẻ tranh đua như vậy, mà giờ Hoa ca chỉ nói một tiếng đã vội đồng ý. Nam thần đúng là nam thần, chỉ cần mở lời thôi đã được ưu ái đặc biệt rồi.

Lý Thuần liếc xéo một cái sang Hải Kiều, rồi tự lấy một que kem đưa cho Kiến Hoa.

"Cảm ơn" - Kiến Hoa gật đầu mỉm cười rồi quay lại nơi có bóng dáng bé nhỏ của ai đó ở phía xa.

"Hoa ca ăn còn chưa hết một nửa mà đã xin thêm rồi, thật là..." - Bảo Thiên Kỳ gãi tai khó hiểu.

"Trẻ con thì hiểu cái gì, người ta đâu có xin cho mình" - Tường Hân nheo mắt nhìn hai thầy trò người khác, nụ cười chứa đầy hàm ý. Sự phụ quan tâm đệ tử là chuyện bình thường. Nhưng bây giờ có phải đang đóng phim đâu, mà sao cô thấy nhiều gian tình ở đây vậy kia.

Nói ham ăn thì đương nhiên không ai địch nổi Lê Đình. Vậy mà không hiểu sao, khi mấy người kia tranh nhau thì Lê Đình lại chấp nhận đứng ngoài cuộc chơi. Vẫn là vui vẻ tận hưởng que kem của cô thì hơn. Trong phim trường, mỗi người một việc, mỗi người một góc, nhưng Kiến Hoa và Lê Đình nếu không có cảnh chung thì thôi, còn nếu như có cảnh quay chung, thì chỉ cần tìm được một người, chắc chắn sẽ thấy người còn lại. Khiến người không tính ý cũng có thể nhận ra. Ở đây nhiều chỗ như vậy, cứ gì Kiến Hoa phải ở chung với Lê Đình mới chịu.

"Có ngon không?" - Thấy Lê Đình vui vẻ như vậy, Kiến Hoa trong lòng cũng nhẹ bẫng. Quả thật khi ăn là lúc Lê Đình thoải mái nhất.

"Rất ngon" - Trời nóng như vậy, cô cũng chẳng cần chú ý đến vị của nó, chỉ cần mát là được. Nhưng quả thật rất ngon.

"Vậy em ăn thêm một que nữa đi"

"Sự phụ, anh lấy ở đâu vậy?" - Lê Đình tròn xoe má, háp háp nhìn que kem trên tay Kiến Hoa, vẻ mặt đã lộ ý muốn nó rồi, nhưng vẫn còn e lệ chưa dám nhận.

"Anh mới đi ngoại giao được nó đó"

Lê Đình ngốc ngếch kín đáo liếm môi, rồi cười xòa nhận lấy.

"Vậy em không khách sáo nữa nhé"

Phim trường tới vài chục người mà đều bị hai người kia coi như không khí cả. Một người vô tư ăn, thỉnh thoảng lại ngẩng đầu lên nhìn đối phương cười đăm đăm. Còn một người, có khi mặc cho que kem của mình vì nóng mà chảy gần hết cũng không muốn lãng phí một giây phút nào nhìn tiểu đồ đệ đáng yêu của mình. Và người được lợi, dĩ nhiên là những người xung quanh. Giờ nghỉ không những được ăn kem mà còn được xem một màn lãng mạn như vậy.

Không khí tình cảm là thế, ấy vậy mà tiếng gọi lớn của nhân viên hậu trường đã phá tan nó. Không những thế, câu nói vừa thốt ra khỏi miệng anh ta liền khiến mọi người ngạc nhiên, còn sắc mặt Lê Đình như vừa nghe thấy điều mình không muốn nghe vậy.

"Hoa ca...có một cô gái tìm anh"

"Chắc...tôi thật không đúng lúc" - Đạo diễn Lâm làm bầm, khung cảnh đang đẹp như vậy lại có người đến phá hỏng. Mà phim trường giờ trở thành nơi thăm hỏi từ bao giờ vậy.

"Hết nàg rồi tới chàng có người tới thăm. Mà sao không có ai tới thăm tôi vậy kìa?" - Tường Hân đá mắt một đường từ Kiến Hoa lại qua Lê Đình theo dõi. Hôm trước Trác Hạo đã tới đây, giờ lại tới Kiến Hoa có một cô gái tới hỏi thăm. Cô cũng đã nghe Lý Thuần tường thuật lại cảnh hôn có mùi ghen tuông hôm nọ. Giờ chuyển vai rồi. Không biết Lê Đình sẽ phản ứng sao đây.

"Hoa caaa..." - Mọi người trong đoàn làm phim còn chưa thấy rõ được người mới tới dung mạo như thế nào thì Tổ Thu đã vội chạy tới ôm lấy Kiến Hoa, làm điệu bộ con nít dễ thương, dù cô cũng đã gần ba mươi tuổi rồi. Tất cả đều diễn ra ngay trước mặt Lê Đình, mà Tổ Thu cũng gần như coi Lê Đình không có mặt ở đây.

Tổ Thu bằng tuổi với Lê Đình, nhưng già dặn hơn một chút. Đôi mắt cô phản chiếu sự quyết liệt lẫn ánh lên sự thông minh. Gương mặt thanh thú, đáng điệu chuyển. Giọng nói vang lên có phần ngọt ngào...có thể nói là rất xinh đẹp.

Tất cả đều ngạc nhiên, bình thường Kiến Hoa tuy lặng lẽ, quan tâm bạn diễn nhưng chắc chắn chưa bao giờ thân thiết với ai đến như vậy. Mà cô gái mới tới này, không những gọi "Hoa ca" một tiếng rất thân thiết mà còn ôm chầm lấy anh. Hơn nữa Kiến Hoa không có vẻ gì bất ngờ, cũng ôm lấy cô gái, vỗ nhẹ tâm lưng cô. Chắc chắn, địa vị của cô gái này trong lòng Kiến Hoa cũng không nhỏ.

"Tổ Thu, sao em lại đến đây?"

"Em nhớ anh mà" - Tổ Thu tỏ ra ủy khuất. Cô có lòng tới thăm, vậy mà Kiến Hoa còn hỏi vì sao.

"Em còn muốn lừa ai. Lại nổi tính ham chơi rồi!" - Kiến Hoa nhéo má Tổ Thu, chỉ nhìn bộ dạng này thôi, anh đã biết thừa nào có nhớ nhưng gì. Tới đây quấy phá thì đúng hơn. Không chừng lại sẽ bắt anh đưa đi chơi nữa.

"Nếu anh đã biết thế thì hôm nay đưa em đi chơi được không?"

"Được, đợi anh quay xong sẽ đưa em đi" - Kiến Hoa vẫn không nhận thấy được sự thay đổi trên nét mặt của Lê Đình, vẫn tỏ ra tình cảm với Tổ Thu ngay trước mặt cô. Trước giờ vẫn là Lê Đình ngốc nghếch không nhận thức được tình huống. Nhưng còn anh, lần này thật sự quá bất cẩn rồi. Thân thiết với một cô gái khác ngay trước người mà anh thích, mà người đó, ngay lúc này lại đang phải kiềm chế không thôi bùng ngọn lửa trong tim mình.

"Tổ Thu, cô ấy là Lê Đình" - Thấy Lê Đình im lặng nãy giờ, Kiến Hoa quay sang giới thiệu. Lê Đình lại tránh ánh mắt anh, nhưng lại chú ý đến bàn tay Kiến Hoa đang ôm vai Tổ Thu.

"Xin chào" - Hai cô gái nở nụ cười chào nhau. Lê Đình có vẻ hơi rụt rè, còn Tổ Thu lại có sự thăm dò. Tiểu hoa đán nổi tiếng đang ở trước mặt. Ít nói, lặng lẽ, lại rất hiền...quả thật lời đồn trăm câu cũng không thể tin được.

"Tiểu Đình...đây là Tổ Thu, cô ấy là..." - Hai chữ "Tiểu Đình" vừa thốt ra khỏi miệng Kiến Hoa liền khiến Tổ Thu bị tác động. Đôi chân mày cô thấy rõ đã nhíu lại. Nhưng vội vàng cướp lời Kiến Hoa.

"Là người thân thiết nhất với anh ấy. Phải không?" - Tổ Thu nũng nịu lay Kiến Hoa. Anh cũng chiều cô, gật đầu xác nhận.

"Phải"

Lê Đình cười miễn cưỡng rồi khỏi. Hiện giờ chỗ đó không dành cho cô nữa. Bước chân cô rời đi, nhưng lòng lại nặng trĩu, trào dâng lên một sự hụt hẫng khó tả.

...

Trời lại tối, Lê Đình tựa vào lan can tầng hai, bên ngoài phòng của cô ngắm sao. Bầu trời ở đây thật đẹp, vừa trong vắt, buổi tối cũng rất mát mẻ. Cũng không có gì chắn tầm nhìn của cô cả. Nhưng trong lòng Lê Đình lúc này lại như có gì chặn lại, khiến cô không thể thoải mái ngắm sao như mọi khi nữa.

Bây giờ cô muốn xuống con đường hoa từ đằng kia đi dạo. Suốt từ ngày quay phim, nó đã là bạn của cô. Cũng có lần cô với anh cùng đi ở đó, cô còn tặng kẹo thô trắng cho anh. Nhưng hôm nay, dù cô có muốn đi thì trái tim cô lại như muốn giữ cô lại. Bây giờ dưới con đường đó đang có Kiến Hoa, nhưng là đi với một người khác. Cô chỉ là không muốn nhìn thấy cảnh đó mà thôi.

Từ tầng hai nhìn xuống, Lê Đình thấy hai bóng người đi sát bên nhau. Kiến Hoa vẫn như mọi khi, thong thả dứt tay túi quần, nhưng nét mặt của anh giãn ra rất nhiều. Có thể thấy tâm trạng của anh rất thoải mái. Lê Đình thầm nghĩ, không lẽ gặp cô gái đó khiến anh vui đến vậy. Người tên Tổ Thu đó còn khoác tay anh nữa, mà Kiến Hoa cũng không có gì phản đối cả. Hai người họ nói chuyện rất rôm rả. Kiến Hoa cười rất nhiều. Có lẽ từ khi khai máy, đây là lần đầu tiên cô thấy anh cười nhiều đến như vậy.

"Lê Đình, khuya rồi vào ngủ thôi. Sáng mai em còn quay sớm đó" - Nancy nhẹ nín vai Lê Đình trở vào trong, nhưng dường như bước chân Lê Đình lại không muốn đi chút nào.

Nancy nhận thấy sự thay đổi sắc mặt của Lê Đình. Cô cũng không nhớ bao lâu rồi mới lại thấy Lê Đình như vậy.

"Lê Đình, em có tâm sự gì sao?"

"Nancy...khỏe mắt của em cay lắm. Hình như...em...muốn khóc rồi" - Lệ Đình không rời mắt khỏi hai chiếc bóng di chuyển bên dưới, cho tới khi cả hai cùng biến mất, cô vẫn cố chấp nhìn theo bóng của Kiến Hoa.

"Em sao vậy?"

Ở bên Lệ Đình đã lâu Nancy biết đối với Lệ Đình khóc là một việc rất khó khăn. Không phải vì quá hạnh phúc tới không thể khóc, mà là đã chịu quá nhiều tổn thương. Lệ Đình của hiện giờ mạnh mẽ tới mức khó có chuyện gì khiến cô khóc được. Nhưng lúc này đây, cô nói muốn khóc. Chuyện tưởng chừng đơn giản như vậy lại khiến Nancy vô cùng kinh ngạc.

"Nancy, sự phụ...em...có thể...thích anh ấy không?"

Lệ Đình căng sức chống đỡ, nhưng đôi mắt của cô đã nhoe đi, cuối cùng, một hàng lệ cũng đã vượt qua được sự lạnh lẽo trong trái tim cô lăn dài trên má. Cô quật cường, cô mạnh mẽ, cô tự vạch ra một ranh giới giữa anh với cô...nhưng bây giờ, chính cô lại đã rơi vào chiếc bẫy của chính mình.

Bạn đang đọc truyện *Quay Lại Vẫn Thấy Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 22: Bí mật

Cả buổi ngồi máy bay khiến Tổ Thu cũng chẳng còn nhiều sức lực mà đi bộ nữa. Cô cũng vốn chẳng phải là người lãng mạn gì. Cô thắc mắc sao Kiến Hoa có thể cứ đêm nào rảnh rỗi đều đi ở đây chứ. Hai người họ dừng chân ở đình hóng mát cùng ngắm sao, mà lúc này đây cũng có một người đang nhìn lên nó, nhưng tâm tư lại đều đặt ở chỗ Kiến Hoa.

"Sao hôm nay tự nhiên lại gọi anh là Hoa ca" - Bình thường Tổ Thu vốn đâu gọi anh là "Hoa ca", mà hôm nay lại gọi như vậy, không những thế lại tới gặp anh ngay lúc đoàn làm phim đông như thế, khiến anh không khỏi có chút nghi ngờ mục đích chuyến đi của cô tới Quảng Tây hôm nay.

"Thay đổi một chút có sao đâu" - Tổ Thu cười nghịch ngợm, điểm này so với Lệ Đình thì đúng là có điểm tương đồng. Hai người này nếu quen nhau từ sớm, có khi sẽ trở thành bạn thân của nhau.

"Nói coi, em có âm mưu gì?" - Tính cách của cô, anh là người biết rõ nhất. Ban chiều nhiều người như thế, lại đang bận nên anh mới không hỏi cho rõ nguyên nhân cô tới đây. Khang Vũ cũng đang ở Giang Tử Đằng, mọi chuyện của anh đều báo về cho Tuấn Kiệt, vậy không lý gì khiến Tổ Thu đột nhiên tới đây cả.

Bị Kiến Hoa nhìn ra, nét mặt Tổ Thu chợt chùng xuống, cô cũng không cần phải che giấu nữa. Thanh âm Tổ Thu lí nhí, lại hơi e rè:

"Em là vì chuyện của anh và Lệ Đình nên mới tới"

"Chuyện của anh và cô ấy? Là chuyện gì?" - Đôi mày Kiến Hoa nhíu lại, sao chuyện của anh đã lan tới tận Đài Loan rồi.

"Em...em...nghe nói, hình như anh thích cô ấy"

Kiến Hoa thở dài, vẫn là không thể giấu được chuyện gì qua mắt được Khang Vũ, mà như vậy thì Tuấn Kiệt biết cũng là một sớm một chiều.

"Vậy nên em tới đây là để ngăn cản anh sao?"

Tổ Thu biết là có ngăn cản cũng không thể được gì. Cô biết tính Kiến Hoa rất kiên định, phạm là việc anh muốn, anh sẽ không từ bỏ, thậm chí cả việc yêu đơn phương. Mục đích của cô đến đây, mà lại tỏ ra rất thân với Kiến Hoa trước bao người và Lệ Đình là để mọi người thấy cũng được, hiểu lầm cũng được. Miễn là có thể làm việc gì đó khiến Kiến Hoa cách xa Lệ Đình một chút. Cô không có thành kiến gì với Lệ Đình, nhưng Kiến Hoa mới là quan trọng.

"Anh phải biết là không nên nảy sinh tình cảm với bạn diễn chứ. Chuyện mười năm trước anh đã khiến anh rất trầy trật rồi, anh nhớ không?"

Chuyện mười năm trước đương nhiên anh còn nhớ. Nhưng đã là chuyện tình cảm, sao có thể nói làm như nào là được như vậy đâu.

"Anh biết, nhưng..." - Kiến Hoa trầm mặc, vô định nhìn theo hướng phòng của Lệ Đình.

"Nhưng sao?"

"Nhưng...anh yêu cô ấy rồi. Anh cũng không thể dừng tình cảm đó lại" - Chuyện đó giờ anh cũng không cần phải giấu diếm. Trái tim anh có thể rung động vì một người đã là điều hạnh phúc rồi. Còn có thể được đáp lại hay không, chuyện đó không quan trọng.

"Anh suy nghĩ lại một chút đi. Đó có thể chỉ là rung động nhất thời khi diễn xuất thôi" - Tổ Thu vẫn kiên nhẫn khuyên Kiến Hoa, cô không muốn sự

ngiệp của anh bị ảnh hưởng là một chuyện. Nhưng quan trọng hơn là cô không muốn anh vì tình yêu sẽ lại bị đả kích lớn.

"Anh không phải là người của mười năm trước nữa. Cũng không phải con nít. Anh biết thế nào là yêu? Thấy cô ấy cười, anh hạnh phúc. Khi cô ấy gặp Trác Hạo, anh ghen. Anh muốn che chở cô ấy, bảo vệ cho cô ấy. Đã là tình yêu thì rất cố chấp. Không phải em cũng cố chấp yêu Tuấn Kiệt bao năm đấy sao, mà cậu ấy vẫn chỉ coi em như em gái"

"Ai da, chuyện đó khác. Em giờ đã không còn thích Kiệt ca nữa rồi mà"

"Nhưng em cũng không cần lo đâu. Cô ấy đã thích người khác rồi, mà người đó không phải anh" - Giọng điệu của Kiến Hoa thoáng sự tiếc nuối. Nếu anh gặp cô sớm hơn, mọi chuyện có thể đã khác.

"Nhưng anh cũng..."

"Được rồi, chuyện này dừng ở đây, em về phòng nghỉ đi"

Kiến Hoa cắt ngang lời Tổ Thu, tình cảm của anh, anh tự biết điều chỉnh, cũng không cần ai phải khuyên bảo gì hết. Có chuyện gì anh sẽ tự mình gánh vác. Tổ Thu biết cô không thể nói thêm một câu nào nữa, tốt nhất cũng không nên làm Kiến Hoa tức giận. Cô miễn cưỡng về phòng, trong khi Kiến Hoa lại một mình bước đi dưới hoa tử đằng trong đêm tối.

...

Câu chuyện tối hôm qua với Kiến Hoa vẫn khiến Tổ Thu lẩn cấn trong lòng. Mục đích của chuyến đi này của cô xem ra không đạt được. Tổ Thu dậy rất sớm, trước khi tới đây Tuấn Kiệt còn dặn cô sáng nên dậy sớm để ngắm bình minh ở Giang Tử Đằng, thế nên khi đoàn làm phim còn chưa thấy ai thì Tổ Thu đã lang thang một mình bên dưới.

Mãi mê ngắm hoàng hôn với cảnh sắc tuyệt đẹp của hoa tử đằng khiến Tổ Thu không nghe thấy tiếng bước chân vững chãi của một người đàn ông đang lại gần.

"Xin lỗi, cô có thể cho tôi hỏi một chút không?"

Tổ Thu giật mình quay lại, trước mặt cô là một người đàn ông với dáng vẻ lịch sự, nét mặt thâm trầm, ánh mắt ngập sự kiên định khó lay chuyển, bờ vai rộng lớn. Anh ta còn khẽ cúi đầu chào cô.

"Anh là..." - Tổ Thu ngăn người trước về nam tính của anh ta, đến một câu nói cũng không thể thốt ra hoàn chỉnh.

"Tôi là Lạc Thành. Cô có thể chỉ cho tôi Lệ Đình ở đâu được không? Tôi có chút đồ muốn đưa cho cô ấy"

"Lệ Đình...cô ấy có khi còn ngủ, sớm như vậy mà" - Tổ Thu trả lời Lạc Thành một cách máy móc, mà mắt cô vẫn không thể rời khỏi anh.

Lạc Thành đưa tay xem đồng hồ, tỏ vẻ rất gấp gáp. Anh chỉ tiện đường qua đây một chút, nhưng sớm thế này, xem ra Lệ Đình chưa có dậy.

"Vậy cô có thể chuyển giúp tôi cho Lệ Đình chút đồ này được không?"

"Được"

Lạc Thành vẫn rất lịch sự, thanh âm lại rất nhẹ nhàng, nhưng khiến người ta có cảm giác đó chỉ là che giấu sự mạnh mẽ đang hiện lên bên trong ánh mắt anh. Tổ Thu không kịp suy nghĩ mà gật đầu đồng ý.

Lạc Thành đưa cho cô một túi nhỏ rồi nhanh chóng bỏ đi, chẳng mấy chốc chiếc xe ô tô màu đen đỗ bên ngoài Giang Tử Đằng đã phóng đi mất hút, đến khi đó Tổ Thu mới chịu rời mắt.

"Tổ Thu?"

Đằng sau có tiếng vang lên, Tổ Thu lại giật mình quay lại.

"Lệ Đình, chào buổi sáng"

"Chào buổi sáng" - Lệ Đình mỉm cười, bàn tay cũng khẽ đưa lên đáp lễ.

Nhận thấy sự rụt rè của Lệ Đình, Tổ Thu nhanh nhẩu, một phần vì cô cũng chẳng có thành kiến gì với Lệ Đình, một phần cũng vì tâm trạng cô đột nhiên rất tốt do mới gặp anh chàng lạ mặt khi này.

"Chúng ta bằng tuổi nhau mà, cậu không cần phải dè dặt như vậy đâu"

"Được" - Lúc này Lệ Đình mới thoải mái hơn được một chút.

"À, vừa rồi có một người tên Lạc Thành tới tìm cậu. Nhưng vội đi luôn, có nhờ tôi chuyển lại giúp vật này" - Tổ Thu sực nhớ ra, đưa chiếc túi cho Lệ Đình.

"Thành ca sao?"

"Anh ấy là ai vậy?" - Tổ Thu rất tò mò về người đàn ông đó. Chỉ mới gặp chớp nhoáng, nhưng cô đã có cảm giác muốn biết nhiều hơn về anh ta.

"Là một người bạn của tôi đã mười năm rồi"

Lệ Đình mở chiếc túi mà Lạc Thành để lại, cô đoán không sai mà. Bên trong tất thấy đều là kẹo. Đúng lúc cô vừa mới ăn hết hôm qua. Xem ra Thành ca tiện đường qua nơi này, mang kẹo tới cho cô đây.

"Kẹo thô trắng?" - Tổ Thu ngạc nhiên thích thú chỉ vào túi kẹo Lệ Đình mới nhận được.

"Cậu cũng thích sao?"

"Đương nhiên, từ nhỏ mẹ tôi mỗi lần đi Thượng Hải đều mua về. Đến giờ vẫn thích"

"Tôi cũng vậy" - Lệ Đình ngạc nhiên không kém. Kẹo sữa thì có thể nhiều người thích, nhưng nhãn hiệu kẹo thô trắng này đã nổi tiếng Thượng Hải từ lâu lắm rồi. Ngày cô còn bé, ba mẹ cô mỗi lần tới Thượng Hải về đều mua nó cho cô. Cô không chỉ thích nó vì mùi vị, mà hơn hết nó còn là một phần tuổi thơ của cô nữa. Không ngờ lần này lại gặp một người trùng hợp đến như vậy.

Tổ Thu cũng không ngại ngần nhận lấy nắm kẹo từ Lệ Đình. Mới sáng, dù chưa gì vào bụng nhưng hai cô gái cũng không quan trọng lấy luôn nó làm bữa sáng. Sự lúng túng, dè dặt hoàn toàn đã biến mất. Bây giờ chỉ có hai cô gái trẻ kể lể những câu chuyện hồi bé, những điểm vô tình trùng hợp giữa hai người. Tổ Thu cũng không ngại hỏi những chuyện về việc đóng phim của Lệ Đình, mà Lệ Đình cũng không ngại ngần kể hết. Cả những chuyện mà không phải ai cũng biết, cả việc cô đối mặt thế nào với anti fans. Tổ Thu cảm thấy ở cô gái này tuy bé nhỏ, nhưng có một nghị lực và nỗ lực phi thường. Hai người cứ thế cứ thế nói hết chuyện này qua chuyện khác. Thỉnh thoảng lại ôm bụng cười ngặt. Giờ Tổ Thu cũng hiểu vì sao Kiến Hoa lại thích Lệ Đình. Nhiều năm nay anh vẫn một mình, vẫn lạnh băng như thế. Nhưng gặp một cô gái đơn thuần, ấm áp, lúc nào cũng trực một nụ cười rạng rỡ...có thể không yêu sao. Bất chợt trong lòng cô cũng cảm thấy hai người họ cũng rất xứng đôi. Chuyện tình cảm này, đâu phải là không thể chứ?

"Lệ Đình, có thể cho tôi số của anh ấy không?"

"Anh ấy? Là ai?"

"Là Lạc Thành đó" - Khoảng cách giữa hai người đã thu hẹp lại, trông giống như hai người bạn đang tâm sự vậy. Vì thế Tổ Thu cũng không ngại hỏi Lệ Đình số của Lạc Thành. Tính cô không giống như những cô gái bình thường khác. Vừa thấy Lạc Thành, cô đã nhìn trúng anh. Nếu cô đã thích, thì sẽ theo đuổi. Cũng giống như Tuấn Kiệt ngày trước, cô thích anh, theo đuổi đến cùng dù không có kết quả gì, Tuấn Kiệt chỉ coi cô như em gái. Tới khi Tuấn Kiệt kết hôn rồi, cô mới chịu dừng lại. Đối với cô, được đáp lại hay không cũng đâu quan trọng. Chỉ cần cô đã từng hết sức theo đuổi tình yêu mà cô muốn là được.

"Nhưng mà..." - Lệ Đình phân vân, Thành ca không có ở đây, cô đưa số điện thoại của anh cho một người lạ, liệu có được không.

"Cậu cho đi mà, sau đó sẽ nói với cậu một bí mật"

Lại là bí mật. Con người cô vốn không có khả năng cự tuyệt với những bí mật. Tổ Thu cứ úp úp mở mở như vậy càng khiến cô khó chịu. Dù không biết Tổ Thu lấy số của Thành ca làm gì. Nhưng cô đành lấy anh ra làm cái giá cho bí mật vậy. Sau này sẽ thành tội sau.

"Được" - Lệ Đình hí hoáy một lúc đã chuyển tiếp số điện thoại của Lạc Thành sang cho Tổ Thu. Giờ cô trung một ánh mắt mong chờ đến tội nghiệp về cái bí mật kia.

"Cậu ghé tai lại đây"

Lệ Đình cũng lura theo, ghé sát vào. Tổ Thu thì thào một câu ngắn gọn, sau đó nở nụ cười rất đắc ý.

"Thật sao?"

"Còn có thể giả được sao? Chỉ cần tra là ra liền"

Cũng tới lúc phải về Đài Loan, Tổ Thu trở về phòng chuẩn bị. Để lại Lệ Đình trong tâm trạng kích động với bí mật mới nghe được. Dù là bí mật gì, nhưng chắc chắn đều khiến cô thích thú. Tâm trạng buồn bã, hụt hẫng hôm qua trong chốc lát đã biến mất. Khóe môi còn vô thức nở nụ cười có vài phần mãn nguyện.

Bạn đang đọc truyện *Quay Lại Vẫn Thấy Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23: Chạm

Sự xuất hiện của một cô gái xinh đẹp, lại bỗng dưng ôm chầm lấy Kiến Hoa ngay giữa phim trường khiến mọi người đều bất ngờ. Ấy là còn chưa kể Tổ Thu lúc đó đã xen ngang khi thầy trò hai người kia đang tình tứ với nhau. Những người tình ý như Tường Hân, đạo diễn Lâm...đều đã chú ý đến phản ứng của Lê Đình. Mặt cô đột nhiên biến sắc, lại có chút ngượng ngùng lúng túng, nên sau khi Kiến Hoa giới thiệu Tổ Thu với cô, Lê Đình đã nhanh chóng rời khỏi đó với sự hụt hẫng trào dâng trong tim mình. Cảnh đó, ai cũng thấy, duy chỉ có Kiến Hoa lại dường như không nhận ra sự thay đổi của Lê Đình.

Mấy người còn nhìn cô với ánh mắt rất ái ngại, trong đó có Nancy. Chuyện đêm qua cô vẫn còn nhớ như in, Lê Đình đã khóc, còn hỏi cô có thể thích sự phụ hay không? Như vậy chẳng phải sự xuất hiện của Tổ Thu đã tác động đến Lê Đình hay sao? Từ hôm khai máy, vẫn luôn là Kiến Hoa quan tâm Lê Đình, ân cần và dịu dàng. Mặc dù cô không ở đây thường xuyên nhưng vẫn có thể nhận thấy. Còn chuyện nhặt sợi hờn trước nữa. Cô cảm thấy Lê Đình bây giờ chính là cần một người như vậy, một người có thể bảo vệ cho cô ấy. Một người có thể nhận ra rằng Lê Đình tuy bề ngoài là một cô gái mạnh mẽ, nhưng nội tâm cũng mềm yếu như bao cô gái khác, cũng muốn yêu và được yêu. Thế nên, đêm qua, dù Lê Đình khóc, nhưng Nancy lại thấy vui mừng. Lê Đình đã kìm nén nỗi đau quá lâu rồi, nếu có thể rơi nước mắt có nghĩa là có thể yêu một lần nữa. Đối với cô, như vậy lại là một chuyện tốt. Chỉ có điều, khi Lê Đình nhận ra mình thích sự phụ, thì cũng là lúc biết bên cạnh anh đã có một người khác. Đó chính là điều khiến Nancy lo lắng, Lê Đình sẽ làm thế nào để đối diện với Kiến Hoa, đối diện với tình cảm của chính cô.

Nhưng xem ra bọn họ đều lo xa rồi. Mới sáng sớm nay, Lê Đình mà họ thấy lại hoàn toàn khác. Tâm trạng cô vui vẻ khác thường. Bịch kẹo mà Lạc Thành mang tới cô đem một loạt tặng cho mọi người trong đoàn. Người ta cũng không hiểu sao hôm nay Lê Đình lại hoạt ngôn đến vậy. Bình thường cô vẫn nói ít, chủ yếu vẫn là quan sát, lắng nghe mọi người. Vậy mà giờ đây trên phim trường cô nói nhiều nhất mà tiếng của cô cũng là lớn nhất.

Thời tiết Quảng Tây mấy ngày nay rất đẹp, phù hợp để họ quay những cảnh đôi của Kiến Hoa và Lê Đình. Những diễn viên khác không có cảnh quay trong mấy ngày tới, đều đã rời đoàn.

Bây giờ sáng, đoàn làm phim đã di chuyển sâu vào trong một ngọn núi lớn. Họ đi qua một ngôi làng nhỏ tất cả nhà đều làm từ tre nứa, nhìn qua nơi này cũng chẳng thể ở được, cái chính vẫn là để phục vụ tham quan hoặc làm bối cảnh dựng phim. Điểm đến của họ là một ngôi nhà tre ở sâu tận cùng, nằm sát dưới chân núi. Ngôi nhà bao quanh bởi một hàng rào cao gần một thước, trong sân có một bộ bàn ghế mộc xinh xắn, đặt ngay dưới tán một cây hoa đào, thỉnh thoảng những cơn gió nhẹ thổi qua khiến cành cây khẽ rung rinh. Một vài cánh hoa mỏng manh màu hồng phấn cũng quuyền luyến theo gió rời đi.

"Chuẩn bị, phân cảnh 50, action..." - Đạo diễn hô một câu dứt khoát, máy quay bắt đầu cận cảnh nét mặt Kiến Hoa.

Trời nóng mà phải vận bộ y phục dày những mấy lớp khiến Kiến Hoa không ngừng chảy mồ hôi. Bộ tóc giả trên đầu anh cũng mang lại cảm giác nóng bức. Nhưng bóng dáng một cô gái xinh đẹp, mong manh như hoa đào với nụ cười tỏa sáng đầu hạ đã cuốn hút anh. Nhân vật của anh đang đóng, cả ngàn năm qua vẫn tiết kiệm một nụ cười, nhưng giờ đây anh đã dành nụ cười của mình cho cô gái đó.

Kiến Hoa vẫn đắm đuối nhìn cô, cảnh tượng này, nếu anh không hạ son thì trong cuộc đời của anh vĩnh viễn không biết có những lúc trong tim mình có thể thấy yên bình đến như vậy.

Lê Đình đặt bát canh lên chiếc bàn gốc dưới cây hoa đào, rồi tiến gần tới Kiến Hoa. Mỗi bước chỉ có chân cô di chuyển, còn ánh mắt cô chỉ duy nhất theo dõi anh. Lê Đình lại gần...lại gần hơn nữa, Kiến Hoa đột nhiên trở nên căng thẳng, anh chú ý đến khoảng cách đang ngày một thu hẹp lại giữa hai người. Kiến Hoa chợt lúng túng, chủ định lùi lại, nhưng bước chân anh lại nặng trĩu như không muốn di chuyển. Lê Đình lại tiến sát hơn nữa, gương mặt hai người bây giờ đã đối diện nhau, cách nhau chưa đến một tấc. Cô vẫn không nói câu gì, nhẹ nhàng kiễng chân lên, Kiến Hoa không kiềm chế nổi mình khiến tim đập thình thịch trong lồng ngực, cô gái này, định làm gì đây.

"Mặc đại ca, có hoa đào rơi trên áo của huynh" - Lê Đình thích thú bắt lấy cánh hoa đào trên vai áo Kiến Hoa giờ lên trước mặt anh như báo cáo cô vừa làm một việc rất tốt vậy.

"Cảm ơn" - Kiến Hoa nắm chặt tay, nở nụ cười miễn cưỡng. Vậy mà vừa rồi anh cứ nghĩ cô sẽ làm chuyện gì khác...thật là may. Thế nhưng, trong lòng anh lại cũng thấy một sự hụt hẫng khó tả, là trong thâm tâm anh mong chờ một hành động khác.

"Cất. Tốt lắm"

Cùng với tiếng hô của đạo diễn, Kiến Hoa và Lê Đình cùng bị kéo ra khỏi khung cảnh lãng mạn mà cả hai cùng không muốn bước ra.

...

Lê Đình ngồi ở lan can ngôi nhà tre, hứng những tia nắng mặt trời treêu đùa trên gương mặt cô. Cô khoanh tay đặt trên thành lan can, chống cằm lên đó, làm bộ dạng rất ư đáng yêu. Nghĩ tới bí mật mà Tổ Thu nói ban sáng, cô lại vô thức cười một mình. Mấy người trong đoàn còn rất khó hiểu, mới hôm qua thôi sắc mặt Lê Đình biến đổi hẳn khi thấy Tổ Thu. Vậy mà hôm nay coi như chưa có chuyện gì xảy ra. Thậm chí còn vui vẻ hơn trước.

Kiến Hoa từ bên trong bước ra, thấy bóng lưng nhỏ bé của Lê Đình, ánh mắt cô lại ngơ ngẩn, cười thầm chuyện gì đó. Anh cũng không chịu kém cạnh người ta, tự mình làm một điệu bộ y hệt của Lê Đình.

"Tiểu Đình, hôm nay em có chuyện gì vui sao?"

"Em đâu có" - Lúc Lê Đình giật mình vì câu hỏi bất ngờ của Kiến Hoa thì cũng là lúc phát hiện anh đã ngồi sát bên cạnh. Hơn nữa cũng khoanh tay, chống cằm ở lan can.

Lệ Đình tuy miệng thì phủ nhận, nhưng điệu cười của cô rõ ràng tố cáo là cô đang nói dối. Thấy vậy càng khiến sự tò mò của Kiến Hoa không dứt lại được.

"Vậy sao từ sáng em đều tự cười một mình"

"Em...em...là vì...là vì kẹo sữa. Phải, là vì kẹo sữa" - Lệ Đình túm đại lấy một lý do chống chế. Nếu như nói thật là do cái bí mật kia của Tổ Thu, chẳng quá như cô tự thú nhận là cô thích sự phụ sao, như vậy mất mặt quá. Hơn nữa, hiện giờ hai người chỉ là bạn diễn, cô không được đi quá giới hạn. Đã quá nhiều bài học theo cô từ khi vào nghề đến nay rồi. Mà hơn hết, cô cũng sợ cảm giác bị cự tuyệt. Thế nên, cứ như thế này, chẳng phải rất tốt sao. Những chuyện sau này, để sau này hãy tính.

"Táchhhh"

Điều bộ ngũ nghề nghiệp của cặp đôi thầy trò nhà nọ không biết là do vô tình hay cố ý đã bị lọt vào ống kính của người chụp ảnh trong đoàn. Khi hai người kia còn mãi vô tư nói chuyện, mặc cho bộ dạng hai người bây giờ giống hệt nhau, cũng không quan tâm đang ngồi sát cạnh đối phương thì người chụp ảnh đã nhanh chóng chụp được khoảnh khắc tình cảm đó. Người ta nói, nếu muốn chụp được một bức ảnh đẹp, thì người chụp ảnh phải cảm thấy hạnh phúc. Và khi nhìn thấy cảnh hai người kia chỉ đơn giản ở cạnh nhau, cùng nói chuyện, thấy ánh mắt của Kiến Hoa lẫn niềm vui trong đáy mắt của Lệ Đình. Như vậy đã đủ đem đến hạnh phúc cho người khác. Vì thế, anh ta đã không bỏ lỡ một tấm hình đẹp như vậy.

"Hoa ca, Lệ Đình...cùng nhìn vào đây chụp một tấm đi" - Tiếng người chụp ảnh thúc giục cắt ngang cuộc nói chuyện của Kiến Hoa với Lệ Đình, khiến hai người cùng lúc nhìn về hướng máy ảnh.

Lệ Đình ngồi tư thế như vậy đã lâu, cẳng đặt trên hai tay giờ cũng đã có chút tê mỏi. Theo bản năng, cô ngả đầu sang phải, đặt trên cánh tay của mình để giảm bớt mệt mỏi. Nhưng cô quá nhỏ, hơn nữa Kiến Hoa bây giờ lại đang ngồi sát bên cạnh cô, vai của anh so với tay cô lại cao hơn rất nhiều. Thế nên đầu cô khi còn chưa chạm được tới tay của chủ nhân thì đã yên vị ngã lên vai của Kiến Hoa.

Một người thoải mái tựa vào vai người kia, một người lại cảm thấy hạnh phúc chỉ vì một cử chỉ đơn giản. Bây giờ trong đầu Kiến Hoa không có Trắc Hạo, không có những khoảng cách mà anh cảm thấy lâu nay Lệ Đình vẫn đặt giữa hai người. Lệ Đình cũng vậy, trong mắt cô bây giờ cũng chỉ có sự phụ. Khoảnh khắc này đã chạm vào trái tim của cả hai người họ.

"Có cái bình nào vỡ xung quanh đây không vậy?"

Đạo diễn Lâm tò mò cũng phải tới xem tấm hình mới chụp được, vừa xem vừa cảm thán xem tựa vai nhau tình cảm như vậy, dám chắc bề cái bình nào rồi ấy chứ. Nếu nói là bạn diễn bình thường thì ai mà tin được. Hai thầy trò nhà này, chắc chắn có gian tình. Mà xem ra, đoàn làm phim ai cũng thành mai mối cả rồi.

Tới lúc chuẩn bị về Giang Tử Đàng, đạo diễn Lâm còn nghi hoặc hỏi nhỏ Kiến Hoa, thắc mắc này không chỉ đạo diễn, mà cả đoàn làm phim đều muốn biết.

"Kiến Hoa, Tổ Thu là ai vậy?" - Tùng này tuổi rồi, cũng đã làm đạo diễn nhiều phim tình cảm, đạo diễn Lâm biết nên hỏi thế nào để có thể nhận được câu trả lời. Huống chi người cần hỏi lại vô cùng kín tiếng. Nhưng Kiến Hoa lại không có vẻ gì muốn giấu diếm cả.

"Còn có thể là ai. Đương nhiên là em gái của tôi rồi"

Lúc này đạo diễn mới té ngửa, thì ra chuyện đơn giản như vậy nhưng mọi người đều hiểu theo hướng phức tạp. Vẫn nghe nói là Kiến Hoa có một em gái, nhưng không ngờ vẫn còn trẻ như vậy. Giờ thì chị đã hiểu, vì sao Lệ Đình chỉ sau một đêm đã lại vui vẻ như thường ngày. Chắc hẳn, Tổ Thu là ai, Lệ Đình đều đã biết.

Bạn đang đọc truyện *Quay Lại Vẫn Thấy Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24: Đuổi theo hạnh phúc

"Reng!!!" - Tiếng chuông điện thoại rung liên hồi mà Kiến Hoa vẫn bình thản bất máy như việc anh có nghe điện thoại hay không cũng chẳng mấy liên quan.

"Alo! Có chuyện gì sao?" - Nhìn số điện thoại hiện lên, anh biết đó là ai, thế nên giọng điệu của Kiến Hoa rất thoải mái.

"Có chuyện gì sao? Anh còn hỏi như vậy được nữa?" - Sự bình thản quá mức của Kiến Hoa dường như khiến người đầu dây càng khó chịu. Anh đứng là lúc nào cũng lãnh đạm như vậy. Chuyện lớn coi như chuyện nhỏ, mà chuyện nhỏ thì cũng chẳng coi là gì.

"Tổ Thu, em nói rõ ràng xem. Em không nói làm sao anh biết?" - Kiến Hoa thực thấy khó hiểu. Tổ Thu đột nhiên gọi điện cho anh, không giải thích gì mà đã hỏi dồn anh như vậy. Người ta không weibo, không mạng xã hội, điện thoại cũng ít dùng...so với người bình thường vẫn là lạc hậu hơn một chút, thì có

chuyện gì cũng phải nói rõ ràng đã chứ.

"Em nói này đại ca, ba hôm trước, ngày em rời Giang Tử Đằng, anh có nhận phỏng vấn đúng không?" - Tổ Thu có vẻ rất kích động, lên giọng tra hỏi, ra điều có chuyện nghiêm trọng.

"Phải, hôm đó anh cùng Tiểu Đình đều tham gia phỏng vấn" - Kiến Hoa thần nhiên xác nhận, phỏng vấn cũng đâu có gì lạ. Phóng viên cũng không hỏi gì nhiều, chủ yếu đều xoay quanh nhân vật mà họ thủ vai, cảm nhận thế nào, bạn diễn ra sao. Ngoài ra cũng đâu có chuyện gì đặc biệt.

"Cái chính là ở chỗ đó"

"Lại sao nữa?" - Kiến Hoa đã bắt đầu thấy gì đó không ổn. Chỉ một cuộc phỏng vấn thôi, không lẽ Tổ Thu cũng quan tâm muốn truy đến cùng như vậy.

"Anh trai của em ơi. Có ai đứng ngay bên cạnh người mình thích mà lại đá người ta cho chàng trai khác như anh không. Bất về còn không được, anh lại định thả ra là sao?" - Đến giờ thì Tổ Thu như mất kiểm soát, cũng chẳng còn trẻ trung gì, thích người ta đã đơn phương đã đành, nay còn cố đẩy người ta cho chàng trai khác. Trên đời người như vậy, đúng thật chỉ có anh trai cô mà thôi.

Cuộc nói chuyện ngắn ngủi buổi sáng hôm đó với Lệ Đình đã khiến Tổ Thu thoải mái hơn rất nhiều. Cô lúc nào vẫn đặt anh trai cô trên hết, nhưng bây giờ điều anh trai cô cần là hạnh phúc. Mà Lệ Đình chính là người có thể đem đến cho anh hạnh phúc đó. Cô cũng thích Lệ Đình như vậy. Thế nên chẳng lý do gì để cô phản đối nữa. Chuyển đi Quảng Tây ngày hôm đó, mục đích từ ngăn cản tình cảm của Kiến Hoa, cuối cùng lại trở thành đồng tình hết rồi.

Ba ngày trước, cũng chính là ngày Tổ Thu quay trở về Đài Loan. Hôm đó sau khi quay xong, Kiến Hoa và Lệ Đình đã tham gia một cuộc phỏng vấn trực tiếp ngay tại trường quay về hậu trường bộ phim. Phóng viên của NamĐô, Sina, đài Mango...đều tới một lượt. Đạo diễn cũng cáo bận về trước để mặc hai người họ tự xoay xở với cánh phóng viên.

Câu chuyện sẽ chẳng có gì nếu như phóng viên chỉ hỏi về bộ phim thế nào, cảm nhận của diễn viên ra sao...hay mấy câu đại loại thế. Nhưng bỗng có một vị phóng viên cao hừng muốn đào sâu thêm một chút. Xem chừng muốn lấy bài đặc biệt trên tờ báo của mình ngày hôm sau, thế nên hỏi Lệ Đình giữa Trác Hạo và Kiến Hoa thì ai soái hơn. Câu hỏi bất ngờ khiến Lệ Đình rất lúng túng. Cô và Trác Hạo đã dứt khoát rồi. Phỏng vấn cũng không nên nhắc đến người ta nữa. Nhưng cô trả lời là Kiến Hoa cũng không được, như vậy sẽ lại có một bộ phận anti ném đá cô "có mới nới cũ" cho coi. Nhận thấy sự khó xử của Lệ Đình, Kiến Hoa nhanh nhẩu trả lời thay, anh so với Trác Hạo, chắc chắn cô sẽ chọn người mà cô yêu. Anh không muốn cô bị khó xử vì có mặt anh ở đây. Tâm ý của anh là vậy, nhưng anh đâu có biết, trái tim của cô gái bên cạnh, bây giờ đã dành cho anh, như vậy sao có thể dễ dàng nói những câu như thế được. Lệ Đình lại nghĩ sự phụ làm như vậy là vì muốn chữa cháy cho mình, cảm kích nhưng cũng không nghĩ gì thêm. Lúc này chỉ có trong lòng Kiến Hoa là biến động. Anh đã biết yêu đơn phương là thế nào. Anh cũng đã biết, đứng bên cạnh người mình yêu nhưng không thể nắm tay người đó là như thế nào. Càng khổ tâm hơn là vẫn biết mình yêu người đó nhưng vẫn phải đẩy cô về phía một người khác.

...

Ngay ngày hôm sau, đoạn phỏng vấn ngắn ngủi đó đã được phát trên mạng đã lan truyền chóng mặt. Những người vốn ủng hộ, mơ mộng một ngày nào đó Lệ Đình - Trác Hạo ở bên nhau như được tặng một lọ siro ngọt lịm. Tổ Thu vừa xem được đã vội vàng kiểm chứng. Kiến Hoa nói Lệ Đình đã yêu người khác, thì ra người mà anh nói đến chính là Trác Hạo.

"Gil, mình là Tổ Thu đây. Có một chuyện cần nhờ cậu"

Gil là bạn thân của Tổ Thu thời phổ thông. Khi đó mọi người vẫn hay gọi là Ngọc nhi. Tới khi tốt nghiệp đại học, trở thành phóng viên, thấy cái tên yếu điệu thực nữ đó không hợp với nghề của cô nên đổi bút danh là Gil. Tổ Thu đảm nhận truyền thông cho Hoa Kiệt, còn Gil lại có kinh nghiệm nhiều năm làm phóng viên trong ngành giải trí. Quả thật Gil cũng đã giúp cô không ít. Lần này, cô cũng không ngần ngại nhờ bạn thân của mình điều tra một chút về mối quan hệ giữa Lệ Đình và Trác Hạo. Chắc chắn, ở sâu trong làng giải trí lâu nay, những tin tức kiểu như vậy, Gil sẽ không khó gì để đào ra, hơn nữa sẽ kín đáo và chắc chắn rất chính xác.

Lệ Đình và Trác Hạo dù đã từng ở bên nhau hay chưa, tin đó chưa một lần được Lệ Đình xác nhận, nên mọi tin tức chỉ có thể là đoán mò. Muốn biết thực hư thế nào cũng chỉ hỏi qua những phóng viên đã từng bám theo một trong hai người họ, hay những nhân viên trên phim trường ngày đó. Từng đó việc, nhưng chỉ mất chưa tới một ngày, thông tin mà Tổ Thu cần đã có.

"Tổ Thu, không có chuyện đó đâu. Một số người bạn của mình đã xác nhận như vậy. Nếu có thì ít nhất cũng đã chia tay bẫy, tám tháng nay rồi" - Gil vừa tổng hợp mọi nguồn thông tin mà những người bạn gửi cho cô, lập tức gọi cho Tổ Thu. Cũng nhờ mối quan hệ tốt với Tổ Thu, nên mỗi lần muốn phỏng vấn Kiến Hoa, Gil luôn có được ưu ái.

"Cảm ơn cậu, lần sau mình tới Bắc Kinh nhất định sẽ đãi cậu một bữa"

Nếu cách đây mấy ngày chuyện tình cảm của Lệ Đình thế nào cũng đều không khiến Tổ Thu quan tâm nhưng bây giờ đã khác. Biết được Lệ Đình vẫn còn đang độc thân, cô chỉ thiếu chút nữa là nhảy cẫng lên trong điện thoại. Nhưng cuối cùng vẫn kiềm chế được, nếu không với giác quan nhạy bén của một phóng viên, có thể Gil sẽ nghi ngờ lắm chứ. Nhận được xác nhận của Gil, hôm sau Tổ Thu đã gọi điện cho anh trai cô.

...

Hiện tại,...

Kiến Hoa vẫn chưa hết bất ngờ vì phản ứng của Tổ Thu, mới vài hôm trước cô còn tới khuyên anh đừng ôm tình cảm đó. Vậy mà giờ qua điện thoại lại không ngừng thuyết giảng anh chuyện tình yêu. Mà cô cũng chẳng thêm để ý cô còn kém anh gần chục tuổi, trải nghiệm cuộc sống của anh đương nhiên

vẫn nhiều hơn cô chứ.

"Sao hôm nay em lạ vậy, anh còn tưởng em không muốn anh thích Tiểu Đình mà"

"Bây giờ em thích rồi không được sao?" - Tổ Thu chống chế, con người ta vẫn có thể thay đổi mà.

"Anh trả lời vậy cũng đâu có sai" - Giọng điệu Kiến Hoa nhàn nhạt đáp lại. Cô không nói thì thôi, nhưng đột nhiên lại khơi ra chuyện này, càng khiến anh cảm thấy khó chịu.

"Anhhh...người ta còn là cô gái độc thân đó. Mặc gì mà anh cứ đẩy người ta ra hoài vậy. Không phải anh nhiều tuổi rồi nên cũng ngốc đi đấy chứ?" - Kiến Hoa càng tỏ ra bình thản thì Tổ Thu lại càng thấy mất kiên nhẫn. Cùng là anh em, vậy mà cô quyết liệt bao nhiêu, chịu ăn thua bao nhiêu thì anh lại lặng lẽ bấy nhiêu. Cái tính này của anh trai cô, nếu như gặp được một người nào mà anh thích, chắc rồi cũng sẽ để người ta vượt mặt thôi.

Ngữ điệu tỏ rõ sự không quan tâm của Kiến Hoa từ đầu đến giờ đột ngột thay đổi khi câu nói vừa rồi thoát khỏi miệng Tổ Thu.

"Em vừa nói gì?" - Lúc này Kiến Hoa mới tỏ ra quan tâm một chút đến cuộc nói chuyện.

"Anh còn hỏi...em nói là người ta vẫn độc thân đó. Thời gian nghỉ ngơi còn không có thì lấy đâu ra mà hẹn hò. Em đã nhờ người xác nhận rồi" - Tổ Thu lắc đầu ngán ngẩm, có phải anh đóng phim nhiều quá, trên phim nhiều quá nên quên mất hiện thực thế nào không. Một cô gái có hay chưa có người yêu mà anh cũng nhận không ra.

"Sao em biết?"

"Chuyện này anh không cần hỏi, anh chỉ cần biết Lệ Đình vẫn một mình. Người ta vẫn đang đứng yên, anh liệu đường mà đuổi theo đi"

Kiến Hoa đang rất nóng lòng đợi câu trả lời, nhưng Tổ Thu càng úp mở. Nói rồi cô thờ dãi, nhanh chóng cúp máy, không để Kiến Hoa nói thêm một lời nào nữa.

Những câu nói của Tổ Thu hiện giờ vẫn đang quay vòng vòng trong đầu anh. Không lẽ chuyện hôm gì Trác Hạo tới đây gặp Lệ Đình chỉ là gặp gỡ bình thường thôi, rõ ràng anh thấy cô rất vui sau khi gặp Trác Hạo mà. Nhưng Tổ Thu làm việc gì cũng rất chắc chắn, điều mà Tổ Thu đã khẳng định, trước nay chưa bao giờ sai cả. Anh phải tin vào mắt của mình, hay tin vào Tổ Thu, tin vào hy vọng đang trào dâng trong anh bây giờ đây.

Kiến Hoa mãi mê suy nghĩ rồi phòng đến phim trường, không chú ý đụng phải Nancy cũng đang vội vàng rời Giang Từ Đẳng về Bắc Kinh.

"Á" - Cú va chạm khiến vai Nancy đau điếng.

"Xin lỗi" - Kiến Hoa giật mình quay lại, đúng là chỉ khi suy nghĩ về Lệ Đình mới có thể khiến anh sợ ý như vậy.

"Hoa ca, không có gì"

"Em về Bắc Kinh sao?"

"Vâng, Lệ Đình nhờ anh chăm sóc cô ấy một chút" - Nancy thăm dò, bình thường vẫn có thể nhờ bạn diễn của Lệ Đình như vậy, giống như một kiểu coi trọng, lịch sự. Nhưng lần này với Kiến Hoa, Nancy nửa là thăm dò, nửa là gửi gắm. Có Kiến Hoa ở đây, cô có thể yên tâm về Lệ Đình.

"Ừm"

Kiến Hoa trầm tư, gật gù bước tiếp. Nhưng câu nói tiếp theo của Nancy khiến anh đứng sững lại:

"Hoa ca, cần bước tiếp thì bước tiếp thôi, đoán đo sẽ không thể có hạnh phúc"

Nancy không có ý khuyên Kiến Hoa điều gì, tuổi đời của cô ít hơn anh nhiều. Nhưng cô hiểu Lệ Đình, cô cũng biết tình cảm của Kiến Hoa, nhưng lại không biết vì lý do gì mà Kiến Hoa không dám theo đuổi Lệ Đình, vẫn chỉ đơn thuần làm sư phụ của cô ấy. Câu nói này của cô chỉ là muốn giải tỏa khúc mắc nào đó hiện hữu trong lòng Kiến Hoa bây giờ.

Lời khuyên này của Nancy tuy không ám chỉ bất cứ điều gì, nhưng đó là tất cả những gì mà Kiến Hoa cần lúc này. Nancy là người hiểu Lệ Đình nhất, không lý do gì mà Nancy lại nói câu

này với anh. Lý giải duy nhất cho điều này là cùng một ý với Tổ Thu. Cả hai đều muốn nói với anh, phải can đảm đuổi theo tình yêu mới có thể bắt được hạnh phúc. Kiến Hoa mỉm cười bước đi, gánh nặng trong lòng anh bây giờ đã được trút bỏ. Anh là người biết rõ nhất, muốn có hạnh phúc phải trân trọng từng giây phút và đừng cảm theo đuổi nó. Nhất định lần này anh sẽ làm như vậy

Bạn đang đọc truyện *Quay Lại Vẫn Thấy Anh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 25: Điều giản dị

Những ngày quay phim chỉ với hai diễn viên là Kiến Hoa và Lê Đình lại không buồn chán như mọi người vẫn tưởng. Hầu hết cảnh quay đều hoàn thành rất nhanh chóng. Phim trường có Lê Đình cũng không thiếu tiếng cười. Hai người cùng họ cũng trút bỏ được đi gánh nặng trong lòng nên cũng vì thế mà vui vẻ ở bên nhau. Mặc dù chưa ai lên tiếng điều gì, nhưng đối với người kia, sự yên bình lại rất quý giá. Tình cảm này, cả hai người không muốn vì vội vàng nắm bắt mà lại vô tình đẩy nó ra xa. Để tới khi có thể hoàn toàn giữ nó trong tay mình, khi đó họ sẽ không ngần ngại bắt lấy hạnh phúc.

Mỗi ngày cũng chỉ cần đóng phim với nhau, thấy đối phương luôn ở bên mình, quan tâm họ...như vậy âu cũng là một thứ hạnh phúc giản dị.

"Đạo diễn, chúc mừng sinh thần của chị. Chúc cho bộ phim của chúng ta sẽ đại thành công. Lần sau lại mời em đóng phim nữa nha" - Cảnh quay cuối cùng trong ngày vừa kết thúc, Lê Đình đã chạy tới đạo diễn Lâm hơn hờ chúc mừng.

"Cảm ơn em, Lê Đình" - Lâm Ngọc Phân hơi bất ngờ vì diễn viên lại có thể biết đến ngày sinh nhật của mình, nhưng rất vui vẻ.

"Hôm nay là sinh nhật của đạo diễn sao?" - Kiến Hoa đứng gần đó chêm vào một câu khiến mọi người mất hứng.

"Đúng vậy. Sư phụ, anh không dùng weibo quả thật là mù thông tin rồi" - Lê Đình cong môi kháng nghị. Bây giờ là thời đại nào rồi mà vẫn có một diễn viên không có dùng weibo chứ.

Nhưng như vậy vẫn còn may, nếu không phải vì vụ mất quả hồng lần trước thì dám chắc Kiến Hoa cũng chẳng cần dùng đến điện thoại làm gì. Từ hôm đó, Kiến Hoa lúc nào cũng mang theo điện thoại bên mình. Mặc dù chưa có một cuộc gọi nào nữa từ Lê Đình. Cơ bản vì hai người vẫn luôn ở gần nhau, điện thoại cũng đâu cần nữa. Mà nếu muốn nói gì, Kiến Hoa cũng chỉ việc gõ cửa sổ phòng đối diện là được. Nhưng anh vẫn chưa làm vậy.

"Nhưng việc quan trọng cần thiết anh vẫn nhớ mà" - Kiến Hoa thận trọng sửa lại, đâu phải việc gì anh cũng không biết. Chỉ có điều là những việc đó phải quan trọng với anh mà thôi.

Đạo diễn Lâm đang cao hứng trong ngày sinh thần của mình thì bị Kiến Hoa dội cho một gáo nước lạnh. Anh nói vậy chẳng khác nào ngang nhiên bảo ngày sinh thần của đạo diễn không có gì quan trọng. Đạo diễn nắm quyền sinh sát trong tay, anh cũng thật quá vô tâm rồi. Lê Đình vẫn hay bị anti fans lấy những lúc cô vô tư nói như vậy ra làm cái cớ để chỉ trích cô, nhưng xem ra, trong việc này Kiến Hoa còn cao thủ hơn nhiều. Lê Đình lắc đầu, sư phụ vẫn là sư phụ, không chịu nể nang ai. Đột nhiên Lâm Ngọc Phân nảy ra ý trêu chọc, dụ Kiến Hoa mắc bẫy:

"Phải đó, ngày sinh nhật của người khác cũng đâu nhất thiết phải nhớ, đến chị còn không nhớ sinh nhật của mình nữa là. Lê Đình, em sinh ngày bao nhiêu, nhớ không nhầm có phải là mười sáu tháng chín không. Cũng sắp tới rồi đó" - Đạo diễn cứ nói vậy thôi, chứ bây giờ mới tới tháng sáu. Còn lâu mới đến sinh nhật cô, nhưng cái chính vẫn là dụ Kiến Hoa vào.

"Í...chị nhầm rồi...phải là..."

Đạo diễn nhớ sai rồi, Lê Đình vội vàng sửa lại, nhưng chưa kịp dứt lời thì Kiến Hoa đã nhanh hơn cô một bước:

"Là tháng mười" - Kiến Hoa sửa lại, phải là mười sáu tháng mười mới đúng. Đạo diễn vẫn là văt và nên quên mất rồi.

Lâm Ngọc Phân tròn mắt nhìn Kiến Hoa. Vừa rồi là ai bảo ngày sinh thì không cần nhớ. Là anh còn bảo chỉ nhớ những việc quan trọng. Bây giờ có phải là chính miệng thừa nhận ngày sinh của Lê Đình quan trọng với anh không?

Khỏi phải nói cũng biết Lê Đình ngạc nhiên thế nào. Hai người là bạn diễn, nếu xét thời gian thì cũng gặp chưa lâu. Cũng không phải chỗ thân thiết đến mức ngày sinh thần của đối phương cũng nhớ rõ như vậy. Liệu cô có thể coi như anh coi cô quan trọng hơn một chút không? Chỉ như vậy mới có thể giải thích được chuyện này.

Kiến Hoa cũng không quá để tâm liệu mình có nói hớ hay không. Cũng không muốn giấu diếm sự quan tâm của mình dành cho Lê Đình nữa.

"Vậy tới nay chúng ta liên hoan một chút được không?" - Hai mắt Lê Đình sáng rực lên, chỉ nghĩ đến ăn uống lúc nào cô cũng như vậy. Hơn nữa, cô cũng rất hạnh phúc vì ăn nhiều cũng chẳng béo, chỉ có gương mặt của cô là phúng phính đáng yêu thôi.

Nhưng Lê Đình còn chưa được vui mừng về ý nghĩ của mình thì đã bị đạo diễn Lâm chặn đứng:

"Hôm nay người phụ trách nấu ăn ở Giang Tử Đẳng cáo ốm, chúng ta phải ăn com hộp hết thôi"

Bình thường vẫn có người nấu ăn cho đoàn làm phim, nhưng hôm nay cáo bệnh nên mọi người đành ăn com hộp vậy. Một bữa cũng đâu có sao, mà com hộp ở đây cũng rất ngon. Lê Đình chống cằm suy tính một lát rồi quyết định:

"Không vấn đề, để em"

"Em? Lê Đình, em biết nấu ăn sao" - Người quay phim vốn hay đảm nhận những cảnh quay cận cảnh nội tâm của Lê Đình đang cách đó mấy thước nghe thấy Lê Đình xưng phong nấu ăn cũng thích thú lên tiếng. Tiểu hoa đán mà chịu vào bếp nấu ăn cho cả đoàn làm phim, chuyện này trước nay ít có gặp. Mọi người xung quanh thấy vậy cũng cười vang, trêu chọc Lê Đình.

Lê Đình hờn dỗi nguyệt anh ta một cái, không những cô biết nấu, mà sẽ nấu rất ngon cho coi. Mà khi đóng Hoa Thiên Cốt, cô cũng học được không ít

món ăn.

"Mọi người đừng coi thường em. Em cũng xuất thân từ thôn quê mà. Sao có thể không biết nấu cơm chứ"

"Nhưng một mình em nấu cho cả đoàn có được không đó" - Một người khác lại hỏi

Đạo diễn Lâm gật gù ra vẻ đồng tình, nhưng rồi ánh mắt chợt lóe lên sự thâm sâu khó lường:

"Không bằng sư phụ cũng vào bếp giúp đỡ từ luôn đi. Mọi ngày vẫn là chúng tôi phục vụ hai người. Hôm nay đổi lại một chút nhé"

...

Chỉ một câu của đạo diễn đã lôi Kiến Hoa vào bếp với Lê Đình. Có người còn nghĩ là do anh bị ép buộc. Nhưng đâu biết thực sự, trong lòng anh muốn vậy. Những lúc rảnh rỗi, anh chỉ muốn cùng với cô ở một chỗ, dù là không nói gì, không làm gì cũng được. Anh đối với cô, không cần thiết phải nói quá nhiều, chỉ cần trong lòng anh hiểu.

Mọi người cười nói rôm rả trong phòng ăn của Giang Từ Đường trong khi đó Lê Đình cùng Kiến Hoa hi hụi dưới bếp. Trải nghiệm này khi đóng phim, đối với hai người, có lẽ là cả đời diễn viên chỉ có một.

Nguyên liệu để nấu trong bếp không còn nhiều nhưng cũng đủ để nấu một bữa cơm ngon lành cho cả đoàn. Kiến Hoa xưa nay đâu có vào bếp, vậy mà giờ xung quanh anh đều là bát đĩa, xoong chảo, nào là đủ thứ rau củ...anh thật lóng ngóng không biết làm thế nào, chỉ ở bên xem Lê Đình cần gì, anh sẽ giúp.

Dáng vẻ Lê Đình chăm chú nấu ăn khiến Kiến Hoa trào dâng trong lòng một ước muốn. Một ngày nào đó, khi căn bếp này không phải là ở Giang Từ Đường, mà là nhà anh. Bữa ăn này không phải cô nấu cho đoàn làm phim mà là cho anh. Và khi đó cô không phải là bạn diễn, mà là một người vô cùng quan trọng trong cuộc đời anh. Như vậy, có thể không...?

Kiến Hoa ngẩn ngơ ngắm nhìn, mỗi lúc hình dáng cô gái bé nhỏ, nhưng nỗ lực, dù chịu nhiều tổn thương nhưng vẫn luôn mỉm cười rớt rớt kia dần dần khắc sâu vào tim anh. Trái tim anh xưa nay vẫn khóa kín, chưa từng có ai bước vào. Nhưng cô xuất hiện, không cần làm gì, chỉ cứ thế, cứ thế nhẹ nhàng đi vào, mà anh cũng không thể chống cự.

"Sư phụ, giúp em một chút" - Tiếng nói của Lê Đình kéo anh khỏi cái nhìn đắm đuối này giờ. Cô cứ việc nấu, việc của anh chỉ là nhìn cô.

"Sao vậy?"

"Anh nhào giúp em chỗ bột ngày đi, phải rửa tay trước, dùng tay không thì nhào bột mới đều được"

Đạo diễn Lâm sinh ra ở Giang Tô, mà ở đó có truyền thống phải ăn há cảo trong ngày sinh nhật. Vì thế, dù vất vả nhào bột một chút nhưng Lê Đình cũng nhất định làm món đó.

"Được"

Kiến Hoa nhận công việc đó, mà bản thân anh còn chưa biết phải làm thế nào. Loảng ngoảng hồi lâu, tới khi Lê Đình quay lại với chỗ bột đó thì trông nó với bộ dạng của Kiến Hoa đều thảm như nhau. Bột thì chỗ ướt chỗ không, còn Kiến Hoa vất vả mãi cũng khiến bột dính cả lên đỉnh mũi, lẫn hai má. Ai mà biết được, nam thần cũng có những như thế này. Lê Đình bấm bụng cười khúc khích, xem ra về khoản này, cô mới chính là sư phụ rồi.

"Em cười gì?" - Thấy Lê Đình thích thú như vậy, Kiến Hoa cũng chẳng thèm để ý bộ dạng của mình bây giờ trông ra sao.

"Không có gì. Sư phụ thử món này đi" - Lê Đình cố bình tĩnh vì cứ nhìn thấy mặt của Kiến Hoa bây giờ cô lại không nhịn được cười.

Lê Đình gấp một món nhiều màu sắc rất bắt mắt, đưa lên trước mặt Kiến Hoa, chân mày cô còn nhúu lại ra hiệu cho anh thử nó. Chuyện này có vẻ như bình thường, nhưng đối với Kiến Hoa, bao năm nay anh vẫn luôn ăn cơm một mình, vẫn luôn mong muốn có bàn tay một người phụ nữ nấu cho anh ăn những bữa cơm đơn giản như vậy...nên tự trong lòng thấy một sự cảm động mãnh liệt. Anh bất động nhìn Lê Đình, điều này có thể gọi là hạnh phúc không? Mà nếu có thể, thì nó có phải là của anh không?

"Sư phụ...sư phụ..."

Kiến Hoa giật mình, Lê Đình vẫn đang giơ món ăn đó trước mặt anh. Kiến Hoa khẽ cúi xuống nếm thử, với một tâm trạng rất miễn nguyện.

"Có ngon không?" - Lê Đình khom lưng nhìn biểu cảm trên mặt Kiến Hoa dò hỏi. Đây cũng là lần đầu cô nấu ăn cho ai đó mà không phải là người thân trong gia đình, nên có chút căng thẳng.

"Ngon lắm" - Với anh, chỉ cần giây phút này giữ nguyên, thì món ăn nào cũng đều ngon cả.

Sự kích động trong tim này không phải chỉ mình Kiến Hoa cảm thấy, Lê Đình cũng vậy. Chỉ là cô vẫn phải giữ nó không thoát ra bên ngoài. Ở ngoài, người ta gọi cô là tiểu hoa đán, tung hô cô với bao lời lẽ hoa mỹ. Nhưng nhiều đó cũng đâu khiến cô thấy hạnh phúc. Vậy mà bây giờ cô lại có cảm giác đó. Anh đang ăn món ăn cô nấu, Lê Đình tình cảm lau đi những vệt bột trên gương mặt Kiến Hoa. Anh cũng đứng yên, bây giờ anh chỉ muốn nhìn cô.

Một giờ đồng hồ cứ thế trôi qua, thỉnh thoảng lại có tiếng cười vui vẻ của hai người kia dưới bếp lan tận lên tới phòng ăn. Mọi người còn đang chờ để được ăn cơm mà hai người họ còn có tâm trạng đùa vui như vậy.

"Nấu ăn mà cũng vui vậy à?" - Cậu thanh niên trẻ tuổi làm việc trong tổ hậu trường lên tiếng thắc mắc. Ngay lập tức đã được đạo diễn Lâm giảng cho một đạo lý.

"Cậu thử vào bếp nấu ăn với người cậu yêu kiểm chứng xem có vui như vậy không thì sẽ hiểu"

Đôi khi con người ta không cần những chuyện gì quá lớn lao, cũng không mong trở nên vĩ đại. Chỉ mong có thể tận hưởng những khoảnh khắc đời thường nhất. Đối với những người đã có danh vọng, tiền tài như Kiến Hoa và Lê Đình, họ cũng đâu cầu gì khác. Điều mà họ thiếu bây giờ chỉ là hạnh phúc. Mà không phải ai cũng biết, những điều giản dị như vậy lại chính là hạnh phúc.

Bạn đang đọc truyện *Quay Lại Vẫn Thấy Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 26: Cánh cửa bật mở

Lê Đình lịch kịch cả buổi mới nấu xong bữa ăn cho mọi người trong đoàn. Bên cạnh lại có Kiến Hoa, thầy trò nhà họ cũng chẳng cần để ý mấy người đang chờ trên kia sắp muốn xiu vì đói, thay vào đó lại ở dưới này tình tứ. Thỉnh thoảng lại ăn vụng vài thứ. Họ cũng tự nhiên xích lại gần nhau hơn như trước giờ chưa hề có khoảng cách. Điều lạ là nấu xong xuôi hết rồi, Lê Đình lại không ăn, mà theo lời cô nói thì lúc ở dưới bếp đã ăn vụng đủ no rồi. Câu nói này của cô khiến mọi người khó mà tin được. Lúc cô rời phòng ăn của Giang Từ Đẳng trở về phòng, sau lưng cô mấy người còn thì thầm với nhau rằng hai thầy trò nhà họ dưới đó, có lẽ nhìn nhau thôi cũng đủ no. Thế rồi một tràng cười lớn nổ ra, xong ai nấy cũng đều không quan tâm nữa. Bữa ăn thịnh soạn trước mặt đang chờ được giải quyết.

Nhưng giang sơn dễ đổi, bản tính khó rời. Lê Đình sao có thể đã no một cách dễ dàng như vậy được. Mười giờ đêm, lúc đó cô mới thấy hối hận sao khi nãy không ăn thêm một chút. Bây giờ bụng réo ầm ỉ, chân tay cô bắt đầu bủn rủn, như vậy sao ngủ được. Lê Đình ôm bụng nhìn lên trần nhà tối om, miệng lẩm bẩm:

"Ngốc quá đi, giờ đói thế này phải làm sao?"

Tiền trách kỷ, hậu trách nhân, cũng phải trách chính bản thân cô. Trách ai đó mới chỉ ở bên sư phụ một lúc đã khiến đồ ăn đều trở thành thứ yếu. Khi nãy cô đã dùng hết nguyên liệu để nấu rồi, giờ có mò xuống bếp cũng chẳng thu hoạch được gì. Khó chịu, Lê Đình bật đèn, đi qua đi lại trong phòng, mặt phụng phịu, mà càng đi như vậy, cô càng cảm thấy đói.

Kiến Hoa vẫn thường ngủ muộn, vậy nên khi ánh đèn phòng bên cạnh vừa sáng lên đã thu hút sự chú ý của anh. Giờ này sao cô còn chưa ngủ mà đã lại bật đèn lên rồi. Lại qua khung cửa sổ đó, anh thấy một bóng người nhỏ bé di chuyển hết sang trái, lại sang phải, mà cái dáng in trên tấm vách kia rõ ràng lại hơi khom khom ôm bụng nữa. Kiến Hoa khó hiểu, chăm chú theo dõi. Năm phút...mười phút trôi qua, cô vẫn như vậy, không những thế tốc độ còn có vẻ gấp gáp hơn. Kiến Hoa lo lắng, liệu có phải bị đau bụng rồi không, nên mới khom người đi qua đi lại nãy giờ.

Từ ngày đến Giang Từ Đẳng, anh vẫn biết đằng sau cánh cửa đó là Lê Đình, nhưng vẫn chỉ là lặng lẽ nhìn cô qua tấm vách. Ngay cả đến một câu nói "Sư phụ thích em rồi" cũng là nhìn bóng người trên tấm vách đó mà thổ lộ. Nhưng bây giờ, anh có quyền theo đuổi hạnh phúc, anh muốn bắt lấy nó. Kiến Hoa lấy hết can đảm, gõ nhẹ lên cửa sổ, gọi nhỏ, trong giọng điệu còn có sự lo lắng.

"Tiểu Đình"

Ban đêm tĩnh mịch, một tiếng động nhỏ cũng có thể gây chú ý, huống chi phòng hai người lại đối diện nhau. Lê Đình nghe thấy tiếng của Kiến Hoa, đột nhiên dừng lại, nhìn quanh.

"Sư phụ, anh ở đâu vậy?"

"Đương nhiên là ngoài cửa rồi, em có sao không?" - Kiến Hoa bật cười, câu hỏi của cô cũng thật ngây ngô. Nếu anh không ở ngoài cửa thì còn có thể ở đâu được, không lẽ trốn trong phòng của cô.

Lê Đình vội vàng ra mở cửa, nhưng nhìn cả dãy hành lang, đến cái bóng của sư phụ còn chưa thấy đâu:

"Em đâu thấy" - Lê Đình lên tiếng thắc mắc, anh nói rõ ràng ở ngoài cửa mà.

"Không phải cửa đó, là cửa sổ" - Kiến Hoa nén cười xác nhận, không hiểu cô gái này làm sao mà giờ đến tiếng nói phát ra ngoài cửa sổ hay cửa chính mà còn không phân biệt được.

Kiến Hoa nghe thấy tiếng đóng cửa, rồi tiếng di chuyển vội vàng của Lê Đình, càng ngày càng gần về phía anh. Đột nhiên, nhịp đập trái tim anh trở nên gấp gáp lạ thường. Cánh cửa này sắp mở, lần đầu tiên, và anh có thể thấy cô qua nó.

Lệ Đình làm một động tác nhẹ nhàng đã mở được chốt cửa. Cánh cửa dần bật mở, hai gương mặt đối diện nhau, dần dần thấy nhau qua khe hở của hai cánh cửa ngày một rộng ra. Cửa mở để những ánh sáng trong phòng cô hắt sang bên, soi sáng gương mặt hạnh phúc của Kiến Hoa. Cánh cửa này, cuối cùng cũng có một ngày mở ra trước mặt anh.

"Sư phụ, anh ở phòng này sao? Sao anh biết bên này là em"

"Anh không biết. Nhưng vừa rồi thấy em đi qua lại như vậy đoán chắc là em" - Lệ Đình hỏi bất ngờ, Kiến Hoa cũng không thể một lúc nghĩ ngay ra được lý do giải thích sao anh lại ở phòng này. Nên đành nói dối. Anh cũng không thể nói anh là biết cô ở phòng bên đó nên đã cố tình chọn ở đây được. Mà Lệ Đình cũng chẳng nghi ngờ gì lý do của anh.

"Nhưng sao giờ này anh vẫn chưa ngủ?"

"Phải hỏi em, sao em ôm bụng đi lại suốt vậy?"

Mãi nói chuyện với Kiến Hoa nên Lệ Đình cũng đã phút chốc quên mất mình đang đói. Nhưng anh vừa nhắc đến thì con đói lại kéo về rồi. Không những thế nó còn không nể mặt cô kêu một tiếng thật lớn, đủ để Kiến Hoa cũng nghe thấy. Lệ Đình ôm bụng, méo mặt lí nhí qua miệng:

"Em...em...đói"

Cô rõ là trưng một bộ mặt khổ sở vậy mà Kiến Hoa lại bật cười rất sáng khoái. Vậy mà anh còn lo lắng cô bị đau bụng. Không phải chỉ là đói thôi sao, điều này dễ giải quyết thôi mà.

"Em có thể ăn kẹo mà" - Kiến Hoa trêu chọc, kẹo đương nhiên không thể no được, nhưng cũng có thể làm bớt đói. Không phải hôm trước Lạc Thành còn mang cả bịch lớn đến cho cô đây sao.

"Em...ăn hết rồi" - Lệ Đình lại càng xấu hổ hơn, lí nhí phân bua.

Một bịch kẹo thô trắng lớn như thế, hôm trước cô phát một loạt cho mọi người trong đoàn mà chỉ vội phân nửa. Vậy mà mới qua vài ngày đã liền hết rồi. Kiến Hoa bất ngờ, nhưng cũng phải nín cười. Anh biết Tổ Thu cũng thích kẹo thô trắng, nhưng đặt đến cảnh giới như của Lệ Đình thì chắc còn xa mới tới. Kiến Hoa lấy từ trong túi vài chiếc kẹo anh vẫn chưa ăn hết, xòe tay đưa cho cô:

"Vậy ăn của anh đi"

Nhìn thấy kẹo Lệ Đình lại hai mắt sáng rực lên, mặc dù rất muốn ăn nhưng cô đã cho anh rồi mà, lấy lại cũng thật không hay. Đã vậy còn lác đầu ra điều sư phụ cũng thật ngốc, mấy cái kẹo này sao có thể giải quyết được cái bụng đói của cô lúc này được.

"Sư phụ, nhiều đó cũng không no được mà"

"Vậy được. Em xuống dưới đi, chúng ta đi ăn" - Kiến Hoa nói dứt khoát coi như đây chỉ là chuyện thường ngày vẫn có thể xảy ra vậy. Lệ Đình tròn mắt, ngó chiếc đồng hồ treo tường đằng sau lưng Kiến Hoa. Không phải chứ, đã mười rưỡi rồi, hai người họ cùng nhau ra ngoài vào giờ này đâu phải là chuyện bạn diễn có thể làm đâu.

"Nhưng mà nửa đêm rồi sư phụ"

"Anh cũng đang đói, mà đói thì đâu thể ngủ được. Đi thôi"

Thế là chỉ từ một con đói của Lệ Đình mà hai người họ có nguyên một khoảng thời gian đêm nay đi với nhau. Lệ Đình còn chần chừ bước xuống sân thì Kiến Hoa đã đợi ở đó từ lúc nào. Không những vậy, Kiến Hoa còn lấy có rằng nếu để một cô gái đi một mình trong đêm không phải sẽ gây sự chú ý sao. Mà thực tế, hai người cùng đi mới chính là gây sự chú ý. Dù thế nào anh cũng có thể lấp liếm được chú ý muốn ở bên cô mà đưa ra những lý do trên trời. Đã một tháng kể từ khi hai người đến đây, cánh cửa sổ phòng của Lệ Đình cũng đã bật mở. Cánh cửa trong tim anh cũng vậy, bây giờ chỉ đợi cô đi vào thôi.

...

Quảng Tây chủ yếu là người dân tộc, họ sống rất chan hòa và không thích soi mói những chuyện của người khác. Người dân tộc có thói quen làm việc, lao động ban ngày, còn ban đêm mới chính là lúc họ quây quần bên nhau, tận hưởng cuộc sống. Vì thế nếu như muốn trải nghiệm tuyệt đối văn hóa bản địa ở Quảng Tây, nhất định phải ra ngoài vào ban đêm. Từ Giang Tử Đằng tới khu chợ gần nhất mất chưa tới hai dặm, xe cũng sẵn có, chẳng mấy chốc Kiến Hoa và Lệ Đình đã tới được khu chợ. Tấm biển viết chữ "Liêu Xá" cũ mèm vẫn đặt ngay ngắn ngay cổng vào.

Nói đây là một khu chợ cũng không hẳn, thực ra giống một ngôi làng nhỏ thì đúng hơn. Hai bên là hai vách núi sừng sững, chỉ chừa một lối đi chừng năm, sáu thước ở giữa. Những ngôi nhà nằm dọc theo con đường, hoặc chênh vênh trên sườn núi, trước hiên đều không dùng đèn điện mà treo đèn lồng. Và hầu như nhà nào cũng kinh doanh một thứ gì đó, thế nên người ta mới gọi đây là một khu chợ.

Kiến Hoa chợt nghĩ đến bài hát Lệ Đình đã ngâm nga đêm hôm anh đi theo cô ở hồ Y Đình. Bây giờ đúng thật là có một chú thỏ con đang đi kiếm ăn, nhưng đi theo lúc này lại không phải là cáo, lời bài hát xem ra cần phải sửa một chút.

"Phải thay thành con dê thôi" - Kiến Hoa bật cười, thì thầm tự nói với bản thân.

"Sư phụ, anh nói gì vậy?" - Lê Đình mãi mê vì những sạp hàng ngập những món ăn rất bắt mắt, nhưng Kiến Hoa vừa lên tiếng cô liền phát hiện.

"Anh nói đồ ăn rất ngon. Nhanh lên thôi" - Nói rồi Kiến Hoa nắm tay Lê Đình kéo đi nhanh hơn. Bây giờ cô coi anh là sư phụ cũng được, bạn diễn cũng được, hay là một cái gì khác cũng kệ đi...anh chỉ là muốn trân trọng giây phút này ở bên cô.

Người ta nói lúc ăn là con người thể hiện bản thân mình chân thực nhất. Mà Lê Đình là nhân chứng sống cho câu nói đó. Khi thấy đồ ăn rồi thì trong đầu cô hoàn toàn không muốn chứa thứ gì khác. Cả ngày quay phim vốn đã rất vất vả rồi, địa hình ở đây lại dốc, vậy mà thay vì thấy mệt, Lê Đình lại háng hái kéo Kiến Hoa hết chỗ này qua chỗ khác. Còn may là dạ dày cô cũng chỉ có giới hạn. Nếu không dám chắc món nào Lê Đình cũng nhất định phải thử qua một lần. Kiến Hoa cũng vui vẻ chiều theo cô. Anh vốn đâu có đói, cái chính là anh muốn đưa cô đi chơi, muốn thấy cô có thể cười thoải mái như vậy. Nhiều lúc Lê Đình trong miệng vẫn còn đầy thức ăn, lại vừa nói, chỉ trỏ kéo Kiến Hoa sang sạp hàng khác. Anh cũng thật khó hiểu, sao cô gái bé nhỏ như vậy lại có thể ăn nhiều đến thế. Tới một quán nhỏ của một bà lão coi chừng đã rất nhiều tuổi, bán toàn là ô mai các loại. Mà tính ra Lê Đình cũng đã kéo anh đi trên dưới hai mươi chỗ, không chừng đây là điểm cuối. Lê Đình đắm đuối trước sạp hàng của bà cụ, chốc lại kéo vạt áo Kiến Hoa coi xem loại nào ngon, mà Kiến Hoa cũng chỉ cười đáp một câu ba phải "cái nào cũng ngon". Cô chỉ còn nước tự chọn lấy. Trong lúc Lê Đình mãi mê lựa chọn, Kiến Hoa nhìn quanh một lượt, rồi định tiến tới sạp hàng phía góc xa.

"Em ở đây, anh qua kia mua kẹo cho em" - Giọng điệu Kiến Hoa thấy rõ sự yêu chiều dạn dỏ cô. Lê Đình theo phản xạ tự nhiên gật đầu để Kiến Hoa qua đó. Việc của cô vẫn là chỗ ô mai trước mặt.

"Cô gái, chàng trai kia là bạn trai của cô sao?" - Bà cụ chỉ tay sang Kiến Hoa, nói rất lớn, có khi những người xung quanh cũng có thể nghe thấy được.

"Dạ, không phải, là sư phụ của con" - Lê Đình đột nhiên mặt ửng đỏ, miệng lí nhí phủ nhận, nhưng khuôn miệng không giấu nổi một nụ cười.

Thật không may, bà cụ tuổi đã cao nên bị lãng tai. Do đó, Lê Đình nói gì, bà đều không nghe được. Mà người bị lãng tai lại thường nói rất lớn. Cả một góc khu chợ đều nghe thấy bà cụ nói gì.

"Già không nghe rõ"

"Sư phụ..." - Lê Đình buộc phải nói lớn hơn. Mà câu trả lời của cô lại khiến Kiến Hoa đang ở sạp hàng đằng xa cũng nghe thấy phải quay đầu lại vì nghĩ cô đang gọi anh.

"Hả...là chồng của cô sao. Thật đẹp đôi lắm" - Bà cụ tai điếc tai sáng, làm sao mà chữ "sư phụ" qua tai bà đã thành "phu" mất rồi. Mà bà cũng có vẻ rất thích thú, gật gù vỗ vai Lê Đình chúc mừng.

"Á...không phải, anh ấy không phải là "chồng" của con mà là "sư phụ" " - Lê Đình xấu hổ không biết giấu mặt đi đâu, mấy người xung quanh đều đang nhìn cô. Mặc dù chẳng rõ cuộc nói chuyện giữa hai người là gì nhưng họ cũng thân thiện chúc mừng coi như góp vui. Để cố gắng giải thích cho bà cụ, Lê Đình lại càng lớn tiếng hơn, và đương nhiên cô nói gì Kiến Hoa đều nghe thấy.

Giờ Kiến Hoa đã hiểu sao cô lại gọi "sư phụ" lớn tiếng như vậy. Thì ra là để giải thích sự hiểu lầm cho mấy người đó. Nhưng sự nhầm lẫn này, anh thực cũng rất thích thú.

"Chàng trai, cô gái đó là người yêu của cậu sao?" - Đứng trước sạp bán kẹo mà ánh mắt Kiến Hoa lại chỉ theo dõi một cô gái khác, người phụ nữ bán kẹo đoán được phần nào, hỏi Kiến Hoa.

"Sao chị lại hỏi vậy?"

"Vì tôi thấy cậu và cô ấy cười với nhau rất hạnh phúc mà. Không phải là người yêu thì là gì?"

Lý luận này xem ra cũng rất hợp lý đi. Kiến Hoa mỉm cười, người bán kẹo nói rất đúng, bây giờ, anh đang hạnh phúc.

"Vậy sao. Tôi cũng rất mong điều đó trở thành sự thật"

Cũng không biết là người bán hàng vô tình hay cố ý nói như vậy. Chỉ biết rằng sau đó, toàn bộ khay kẹo thò trắng trong sạp hàng của chị đều được Kiến Hoa mua hết.

Bạn đang đọc truyện *Quay Lại Vẫn Thấy Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 27: Lộ diện

Mấy ngày chỉ có hai người cùng quay phim với nhau lại trôi qua quá nhanh chóng khiến trong lòng họ dấy lên một chút tiếc nuối. Đêm hôm đó, khi Kiến Hoa đưa Lê Đình về tới Giang Từ Đẳng thì đã gần một giờ sáng. Nhưng xem ra chẳng ai mệt mỏi cả, bước chân mỗi người cũng chần chừ không muốn trở về phòng mà muốn nán lại một chút, lại thêm một chút nữa. Phải tới khi Kiến Hoa khẽ đẩy cô về dãy Hạ thì Lê Đình mới chịu bước lên tầng, sau đó còn cố nín kéo một cái nhìn về phía Kiến Hoa trong bóng tối. Những lúc vui vẻ, háo hức họ chỉ tự nhiên cảm thấy hạnh phúc...nhưng những lúc

trầm mặc như vậy cả hai đều không biết nói gì vì trái tim đang rung động mãnh liệt trong lồng ngực. Tính ra đây là lần đầu tiên hai người chú ý ở riêng bên nhau. Kể cả khi những người yêu nhau thực sự cũng ít ra ngoài vào giờ đó. Vậy mà giờ nửa đêm, hai người với danh phận thầy trò lại lên ra ngoài, cũng xem như hẹn hò lắm chứ. Chỉ với ý nghĩ như vậy cũng khiến Kiến Hoa và Lê Đình mất ngủ đêm hôm đó.

Trở về phòng, mặc dù cánh cửa sổ hai bên vẫn mở, nhưng không ai dám đứng ở đó nhìn đối phương cả. Không hẹn mà gặp, cả hai trùng hợp tựa lưng vào tấm vách ngay bên cạnh cửa sổ, nhưng trái tim chỉ muốn vượt qua khe cửa đó sang bên kia. Cũng đêm hôm ấy, cánh cửa sổ phòng Lê Đình cũng không thấy đóng lại. Trái tim cô muốn mở ra một lần nữa, và dành trọn cho Kiến Hoa.

...

Đảo Đài Loan..

Căn nhà ba tầng màu xanh nhạt tọa lạc trong một khu dân cư tĩnh lặng. Có thể thấy những người sống trong khu này đều muốn tìm kiếm sự an tĩnh nên mới tìm đến một nơi xa trung tâm phố hoa của Đài Bắc. Ở đây có ánh mặt trời luôn chiếu đến sớm nhất Đài Bắc, có hương vị mặn mặn nhưng mát rượi của biển cả, có sự rộng lớn mà có thể ôm ấp trái tim cô độc của mỗi người...và có sự yên bình dành cho những người muốn tìm kiếm nó.

Bên ngoài căn nhà còn có một khu vườn nhỏ trông ra thì được chăm sóc rất tỉ mỉ, chắc hẳn chỉ có thể là bàn tay của một người phụ nữ. Dàn hoa run rục rờ đủ màu sắc leo từ hàng rào lên tới tận chót tầng ba. Cũng như bao ngôi nhà khác xung quanh đây, căn nhà này vẫn thường đóng kín cửa, thế nên ai lo chuyện nhà đó, cũng chẳng ai biết bên trong căn nhà này vốn vẫn thường có náo nhiệt vì một cô tiểu thư đã gần ba mươi tuổi.

"Hoặc Tổ Thu, con đứng lại cho mẹ" - Hạ Tuyết Lan nheo mắt nhìn con gái của bà, như thấy chính bản thân mình hồi trẻ. Nhưng sự nhen nỡ, khéo léo của bà thì chắc chắn Tổ Thu không có được.

"Ai da, mẹ à, mẹ giữ con hoài vậy?" - Tổ Thu lên giọng trách móc, cô cũng đã gần ba mươi tuổi rồi, vậy mà cứ khi nào bước chân khỏi Đài Loan đều bị mẹ cô cầm chân.

"Không được, con phải ở Đài Bắc. Hoa Kiệt đã có Tuấn Kiệt và anh con lo rồi. Không có con cũng đâu chết" - Mẹ cô nói rất dứt khoát, ánh mắt bà ánh lên sự kiên định mà đã từng thấy ở Kiến Hoa.

Kiến Hoa mới từ tầng hai trở xuống, đã sắp xếp kỹ càng chuẩn bị cho một chuyến đi khác. Những diễn viên phụ đã trở lại đoàn, còn anh và Lê Đình lại rời Quảng Tây với lịch trình riêng. Đáng ra anh cũng không đột nhiên trở về Đài Loan như vậy nếu Tổ Thu không làm một việc khiến anh và Tuấn Kiệt không kịp trở tay.

Vốn dĩ bọn họ dự định sang năm mới sẽ chuyển văn phòng Hoa Kiệt đến Thượng Hải, lâu nay vẫn đặt ở Đài Loan nên nhiều lúc có chút bất tiện. Cả ba đều đã bàn bạc thống nhất. Nhưng đúng một cái Tổ Thu thông báo họ sẽ chuyển ngay trong tháng này. Và cô sẽ đi trước sắp xếp. Địa điểm, thủ tục đều đã làm xong. Tuấn Kiệt vô cùng khó hiểu sao Tổ Thu lại vội vàng muốn chuyển văn phòng như vậy. Nhưng giữa Kiến Hoa với Tổ Thu, anh vẫn là chiều cô, nên cứ theo thế mà làm. Còn Kiến Hoa, đơn giản chỉ là nhận được thông báo, việc đã rồi, anh đành phải theo thôi.

Tổ Thu vừa thấy Kiến Hoa đã vội túm lấy cứu cánh cho mình.

"Anh hai, anh nói có phải em nên tới Thượng Hải không?"

Tổ Thu một mực đòi tới Thượng Hải ở, tiện thể trông nom Hoa Kiệt. Cũng bởi vì thỉnh thoảng khi có lịch trình quan trọng Tuấn Kiệt đều sẽ đi cùng Kiến Hoa, hay vì Tuấn Kiệt cũng đã có gia đình, không thể ở mãi Thượng Hải. Vậy nghiêm nhiên cô trở thành lựa chọn tối ưu nhất. Nhưng mẹ cô lại không nghĩ vậy, tuổi này rồi, bà vẫn là muốn kim chân cô ở Đài Loan, tìm một tấm chồng mà gả đi thì hơn. Vợ chồng bà có ba người con, một đứa thì mãi mê công hiến sức mình làm cảnh sát, một đứa thì làm nghệ sĩ, lại thêm một cô con gái tính tình quái gở...biết đến khi nào mới có thể được bế cháu.

Giữa mẹ và em gái, Kiến Hoa không biết theo phe nào, tốt nhất anh cứ nhắm mắt, để mẹ anh quyết thôi.

"Mẹ đồng ý thì anh thấy không vấn đề" - Kiến Hoa vu vơ đáp lời, câu trả lời nửa nọ nửa kia này của anh cũng thật khiến Tổ Thu tức chết.

"Anh hai..., anh đừng quên nếu không có em thì anh còn lâu mới biết Lê Đình độc thân mà theo đuổi người ta nhé." - Tổ Thu đột ngột đổi giọng, chốc đã từ câu khản đẽ thương sang một chút đe dọa rồi.

Câu nói của cô vừa thốt ra, cả mẹ cô cùng Kiến Hoa đều thay đổi sắc mặt. Kiến Hoa bị nói trúng điểm yếu ậm ừ cho qua, nhưng nét ánh mắt của mẹ anh thực sự khó đoán, khóe miệng còn hơi cong lên, rõ là một nụ cười. Bình thường nếu nghe vậy, thì những bà mẹ khác sẽ phải đều ngạc nhiên mới đúng, huống chi Kiến Hoa đã rất lâu rồi chưa từng theo đuổi cô gái nào. Thế nhưng, phản ứng của bà lại không hề hiện lên sự bất ngờ, thay vào đó là một tia thích thú khó hiểu. Bà không cần biết nội tình câu chuyện thế nào, nhưng lần này con gái bà làm rất tốt.

"Như vậy cũng không được, con phải ở đây. Vài hôm nữa đi xem mặt." - Mẹ Kiến Hoa vẫn nghiêm mặt như không hề có chuyện gì.

Lời mẹ cô như đá kích rất lớn đến Tổ Thu, cô bỗng nhảy cẫng lên phản đối, ra điều rất ảm ức:

"Không được. Ngoài Lạc Thành ra, con sẽ không thích người khác. Lần này con nhất định phải đi Thượng Hải"

Tổ Thu buột miệng, nhưng cô cũng không cần che giấu mục đích của mình nữa. Chỉ cần mò mẫm weibo của Lê Đình một chút là cô có thể tra ra Lạc Thành, thế nên chuyện Lạc Thành ở nơi nào dĩ nhiên cũng không khó. Trùng hợp là anh ta lại ở Thượng Hải. Đó chính là nguyên nhân khiến Tổ Thu vội vã muốn chuyển văn phòng đến Thượng Hải như vậy.

"Lạc Thành nào?" - Cả Kiến Hoa và mẹ anh đều đứng hình quay sang nhìn Tổ Thu. Bỗng dung đã mọc đầu ra một người mà cô thích đến cái lại cả mẹ mình rồi. Mẹ cô có ý dò hỏi, con gái bà trước nay đều cố chấp theo đuổi Tuấn Kiệt, tới khi người ta lấy vợ rồi mới chịu lui, mà giờ vừa mới nói đã thích ai đó. Không phải là chuyện bà vẫn mong sao.

"Tổ Thu, có phải em nói tôi là Lạc Thành hôm trước tôi đưa kẹo cho Tiểu Đình không?" - Kiến Hoa nghi ngờ, trên đời sao có thể trùng hợp như thế. Nhưng với em gái anh, thì yêu ngay từ cái nhìn đầu tiên cũng có thể lắm chứ.

"Ph...phải" - Tổ Thu lí nhí trong miệng, thật không biết cô cũng có lúc có bộ dạng ẹ thẹn như vậy.

Cái tên "Lạc Thành" tưởng chừng như xa lạ với cả chính Kiến Hoa và mẹ anh nhưng lại có một giá trị rất lớn. Kiến Hoa trong lòng dường như đã đồng ý hòa theo Tổ Thu, chỉ đợi mẹ anh. Nhưng cả hai đều biết, Lạc Thành là ai, thậm chí bà còn rõ hơn rất nhiều. Chỉ cái tên đó thôi cũng có thể khiến bà an tâm rồi. Sự thay đổi quay ngoắt của bà khiến cả hai cùng kinh ngạc:

"Được, cho con đi. Tuy nhiên phải thường xuyên về đây. Hai anh con không ở nhà, không lẽ để ba mẹ chán chết sao"

Kiến Hoa còn chưa kịp hiểu nổi sự đổi ý bất ngờ của mẹ anh thì Tổ Thu đã la hét ầm ĩ, nhảy cẫng lên ôm mẹ cô rồi nhanh chóng xách vali đi mất, như thể nếu ở lại thêm sự mẹ cô sẽ đổi ý vậy. Mẹ cô còn lắc đầu nhìn theo, liệu Lạc Thành đó có thể kim chân con gái bà được không.

Tổ Thu vừa ra khỏi cửa thì Khang Vũ lại bước vào.

"Hoa ca, chúng ta đi thôi. Sau lịch trình này có thể ghé qua Tứ Xuyên như anh dặn"

"Được. Mẹ, con đi đây" - Kiến Hoa gật đầu, qua loa ôm mẹ anh một lần rồi bước ra ngoài.

"Đợi đã"

Mẹ anh chợt nhớ ra điều gì đó, gọi vội lại, vội vàng vào bếp lấy một bọc nhỏ được gói rất cẩn thận, nhưng bên ngoài vẫn ngửi thấy một mùi thơm rất ngọt, dúi vào tay Kiến Hoa.

"Con trai, lấy lòng một cô gái thì mút quả hồng không phải là một lựa chọn tệ đâu" - Lời nói của bà chứa đầy hàm ý. Kiến Hoa cũng đôi phần hiểu ra, khi này Tổ Thu nói như vậy, chắc mẹ anh cũng vài phần đoán được con trai bà đang theo đuổi một cô gái rồi. Nhưng bên trong này là mút quả hồng, cũng thật quá trùng hợp đi.

"Mẹ biết làm loại mút này sao. Nó là đặc sản của Tứ Xuyên mà" - Kiến Hoa nhìn mẹ anh với ánh mắt nghi hoặc. Không thể bỗng nhiên có sự trùng hợp như vậy được. Nhưng mẹ anh đang nghĩ gì, anh thật tính không ra.

"Con đừng quên mẹ sinh ra ở Tứ Xuyên. Chút chuyện vặt này có thể làm khó mẹ con được sao?"

Bà vốn xuất thân từ gia đình gia giáo ở Tứ Xuyên, sau này theo ba anh mới tới Đài Loan làm dâu. Món này đương nhiên bà phải biết. Hơn nữa, con dâu tương lai của bà lại thích nó, dù mất công một chút nhưng đáng làm lắm chứ.

Kiến Hoa còn nhớ lần trước Lệ Đình đã gọi điện muốn nhờ anh mua mút quả hồng, món đặc sản của Tứ Xuyên nhưng không được, nên lần này anh có việc gần đó, tiện thể sẽ mua cho cô. Vậy mà giờ còn chưa đi đã có mút quả hồng đem đến tận tay, xem ra, Tứ Xuyên cũng không cần tới nữa rồi.

Thượng Hải...

Lệ Đình mệt mỏi tựa thiếp đi sau băng ghế ô tô, bên cạnh Nancy tranh thủ kiểm tra lại lịch trình của cô. Nhiều khi đóng phim còn không có cảm giác vất vả bằng việc chạy lung tung qua lại như thế này. Lệ Đình vừa mệt cả buổi để chụp hình, phỏng vấn với tạp chí Bride. Cả buổi thay đến cả chục bộ váy cưới lớn gấp mấy lần người cô, lớp trang điểm cũng liên tục phải thay đổi càng khiến Lệ Đình thấy uể oải. Tuy là diễn viên, nhưng mỗi lần trang điểm cô lại có cảm giác không được thoải mái. Dù đang ngủ mà Lệ Đình vẫn nắm chặt chiếc điện thoại trong tay, thỉnh thoảng chiếc xe rung lên khi đi qua chỗ đường xấu nhưng khiến cô nhầm tưởng là điện thoại của mình, Lệ Đình lại mơ hồ đưa lên nhìn, liệu có khi là ai đó nhắn tin cho cô. Cô không muốn bỏ lỡ.

"...Nếu tình yêu của chúng ta là một cuốn sách

Anh nhất định sẽ gặp em ở những trang đầu tiên..."

Tiếng chuông điện thoại ngọt ngào quen thuộc của Lệ Đình rung lên, ngay lập tức cô bật dậy như trước đó chưa từng ngủ say như thế. Người có thể khiến tâm tình cô như vậy, bây giờ đâu thể có ai khác ngoài Kiến Hoa.

"Sư phụ" - Lệ Đình vui mừng bất máy, lúc đó Nancy còn dò xét đánh một cái nhìn sang cô. Suốt cả chặng đường về từ studio, Nancy bên cạnh nói gì cô đều không nghe thấy, vậy mà người ta mới gọi điện thoại đã vội vàng bất máy. So với cô gái đêm nọ còn rơi nước mắt nói "có thể thích sư phụ không?" hoàn toàn là hai người khác biệt.

Lệ Đình cũng không cần quan tâm đến nội dung cuộc điện thoại, chỉ cần là bây giờ anh đang gọi điện cho cô. Như vậy thôi cũng đủ rồi. Từ đêm hôm cùng nhau tới chợ Liêu Xá ở Quảng Tây, hai người chưa ở bên nhau thêm lần nào nữa. Vậy mà sau đó liền phải rời đến Thượng Hải, cô bây giờ không giấu diếm chính bản thân mình, là cô đang nhớ anh.

"Tiểu Đình, anh hết kẹo rồi. Em đi Thượng Hải có thể mua cho anh không?" - Kiến Hoa thật không thể tìm ra lý do nào để gọi điện cho cô vào lúc này, nên túm đại lấy lý do ngộ như vậy. Nhưng anh tìm lý do nào hợp lý hơn không tìm, lại nghĩ đến kẹo. Còn không nhớ rằng đêm hôm trước chính anh là vì thích thú người bán kẹo ở chợ Quảng Tây nói hai người là người yêu vì trông rất hạnh phúc nên mới hào phóng mua cả khay kẹo thô trắng ở đó. Đoán chắc trong túi anh giờ này vẫn còn không ít. Mà giờ còn làm bộ lấy cớ để gọi điện cho cô. Nam thần đã gần bốn mươi tuổi, lấy cớ này để gọi điện cho một cô gái, cũng thật chưa từng gặp.

Nhưng cũng phải nói là kẹo thô trắng cô cho anh có hiệu quả. Lấy nó thay thuốc lá cũng tốt lắm chứ. Bây giờ những lúc ở một mình, thay vì trầm tư suy nghĩ, lại không biết bản thân mình đã hút hết bao nhiêu thuốc lá thì Kiến Hoa lại ăn kẹo. Không ít lần nhìn cái kẹo xinh xắn trong tay mà mỉm cười. Kẹo chi là phụ, Lệ Đình mới là điều khiến anh có thể trút bỏ được những ưu phiền luôn giằng quanh anh. Chỉ cần nghĩ đến cô, sẽ không cần phải hút thuốc lá nữa.

"Không thành vấn đề. Anh muốn ăn bao nhiêu cũng được. Vậy khi nào anh tới" - Lệ Đình thắc mắc, điều cô quan tâm cũng chỉ có khi nào anh về.

"Tối mai anh trở lại. Anh cũng có một món quà cho em" - Kiến Hoa mân mê tấm vải bọc chỗ nứt mà mẹ anh gửi gắm cho con dâu của bà, thoáng ý mỉm cười. Khang Vũ đang lái xe, qua tấm gương hậu cũng có thể thấy được nét hạnh phúc trên gương mặt của Kiến Hoa bây giờ. Hai người họ bây giờ mới chỉ là bạn diễn, nếu sau này họ yêu nhau, chắc chắn Kiến Hoa sẽ còn hạnh phúc hơn bây giờ rất nhiều. Anh quả thật rất mong được thấy ngày đó. Làm trợ lý cho Kiến Hoa lâu nay, anh biết trái tim của Kiến Hoa cũng cần được sưởi ấm rồi.

"Chiều mai em cũng về. Nhất định sẽ mua kẹo cho anh" - Thanh âm của Lệ Đình qua điện thoại Kiến Hoa có thể thấy được là đang vui vẻ, nhưng bộ dạng cô trong mắt Nancy lúc này một từ "vui vẻ" không thể nào tả hết được. Lệ Đình vừa nghe điện thoại, vừa nhìn vu vơ qua cửa sổ, ngón tay trở lại vẽ từng hình thù bất định lên cửa kính...cứ chi đó chỉ có ở những cô gái đang yêu, và khi cô gái đó đang nói chuyện với người yêu của cô mà thôi.

Cuộc điện thoại chỉ ngắn ngủi như vậy nhưng cũng đủ để Kiến Hoa và Lệ Đình cảm thấy bây giờ không có điều gì có thể khiến họ thấy mệt mỏi nữa. Cả hai cùng ngồi trên ô tô lao vút trên đường nhưng tâm tình lại chỉ đang nghĩ về đôi phương. Kiến Hoa lấy trong túi ra một chiếc kẹo, nhìn nó ngây ngất hồi lâu rồi mới chịu bỏ nó vào miệng. Mà chiếc kẹo hôm nay, anh cảm thấy dường như ngọt hơn mọi ngày.

...

Chiếc ô tô đưa Lệ Đình ra khỏi Thượng Hải phồn hoa, náo nhiệt. Những ánh đèn hoa lệ buổi tối trên đường phố Thượng Hải dần bật lên nhưng cũng không kịp đuổi theo bóng chiếc xe đang lướt đi càng xa khỏi đó.

Chiếc xe dừng lại bên ngoài một ngôi nhà cổ kính, tuổi thọ của nó xem ra chắc chắn gấp mấy lần của Lệ Đình rồi. Xung quanh đều làm từ gỗ. Mặc dù ngôi nhà không lớn nhưng lại cho người ta cảm giác người sống trong ngôi nhà này nhất định không phải người tầm thường. Mấy ngôi nhà gần đó trông cũng tựa như vậy, nhưng cách rất xa nhau. Nhà nhỏ, chỉ có vườn là rộng. Cũng dễ hiểu, đây là ngoại ô, người ta ra đây sống chính là muốn tìm sự thanh tịnh, vừa là muốn có không gian hơn với thiên nhiên.

Bên trong, hai người đàn ông ở hai thế hệ khác nhau đang nói chuyện. Người đàn ông lớn tuổi hơn đang chăm chú tia một chậu hoa cảnh, người còn lại thì sắp xếp một số giấy tờ khác.

"Lạc Thành, chuyện đó tiến triển thế nào rồi" - Người lớn tuổi hơn lên tiếng, chòm ria đã bạc một nửa của ông rung lên với dáng vẻ rất mong đợi một tin tốt lành.

"Rất tốt thưa chủ tịch. Hình như còn có em gái của anh Hoắc tham gia vào nữa. Chúng ta cũng không cần vội, thuyền sẽ tự trôi trôi" - Dù đã đi theo chủ tịch Giang bao năm nay, anh cũng được xem như người thân. Nhưng mỗi lần trả lời chuyện gì, Lạc Thành vẫn cúi đầu giữ khuôn phép cho bản thân mình. Ở anh hiện lên sự nguyên tắc khó lay chuyển, cũng là sự mạnh mẽ, kiên định lẫn thâm sâu khó lường. Có lẽ, điểm đó đã cuốn hút Tổ Thu.

"Tốt lắm, cứ để chúng tự nhiên. Ngày đó cũng không còn xa nữa. Tôi có thể được gặp lại bằng hữu rồi" - Chủ tịch Giang mỉm cười vui vẻ. Lăn lộn trên thương trường lâu nay, cái gì ông cũng có, chỉ thiếu một gia đình. Mà điều đó, chỉ Lệ Đình mới có thể cho ông.

Cuộc nói chuyện chợt gián đoạn, tiếng "bíp" vang lên báo rằng có người mới qua cửa. Từ xa ông đã thấy bóng dáng nhỏ bé của người mà ông yêu mến xuất hiện. Lúc này một người vốn nổi tiếng nghiêm khắc, đáng sợ như Giang Chấn mới nở một nụ cười hiền từ và bao dung.

"Cha, con tới rồi. Thành ca, anh vẫn còn ở đây à?" - Lệ Đình chạy vội tới, khoác tay Giang Chấn nũng nịu. Lại quay sang vẫy tay với Lạc Thành.

"Vất vả như thế mà lại tới đây thăm cha sao?" - Giang Chấn yêu thương vuốt mái tóc dài của Lệ Đình. Những lần Lệ Đình đến thăm ông không nhiều, nhưng mỗi lần đều khiến ông thấy hạnh phúc.

"Lần trước mừng thọ cha con bạn quay phim ở Quảng Tây không tới được, lần này sao có thể không tới"

Ngày đó Lệ Đình còn bận lên núi Phổ Nghi bắt cá lăng hồng với Kiến Hoa để làm quà mừng thọ cho chủ nhân của Giang Từ Đẳng mà. Nhưng cô đâu biết, thực ra, quà mừng thọ chính ra cô đã tặng rồi. Mà vị chủ nhân đó lại đang đứng ngay trước mặt cô.

"Vậy quà mừng thọ của ta đâu?" - Chủ tịch Giang vẫn cố tình trêu chọc như ông không hề liên can gì. Lạc Thành bên cạnh hắng giọng một cái nín cười.

"Í...cái đó...hay là con tặng cha kẹo thô trắng được không?" - Lệ Đình cười xoa định lấp liếm, nói là đến thăm mà quà cũng không đem theo. Trên đời này cũng chỉ có mình cô.

"Cái đó con để dành mang đến Quảng Tây tặng cho người khác đi" - Giang Chấn khoanh tay, lắc đầu. Ông biết món quà này là dành cho người khác

mà.

Lệ Đình nững nụ phân bua, nhìn quanh một lượt, căn nhà của cha cô hôm nay có khác so với những lần trước cô tới đây.

"Ai da, cha lại chọc con. Mà sao lần này nhà của cha có khác, trồng nhiều hoa hơn thì phải"

"Đúng vậy. Con không thích sao? Hay là ở Quảng Tây đã ngắm "hoa" chán rồi nên giờ không còn mặn mà nữa?" - Giang Chấn còn cố tính nhấn mạnh chữ "hoa" trong ý tứ của mình. Thì đúng là cả tháng qua ở Quảng Tây, con gái ông ngày ngày thấy Kiến Hoa, ở bên người ta quay phim mà. Giờ thấy không thích mấy điều nhỏ nhặt này cũng là điều dễ hiểu. Lệ Đình cũng không biết là vô tình hay cố ý mà cha cô nói vậy, nhưng bị nói trúng tim đen rồi, cô chỉ còn biết cười trừ, lảng sang chuyện khác.

Nói chuyện hồi lâu, Lệ Đình cũng phải rời khỏi đó trở về. Ánh mắt Giang Chấn lại bịn rịn theo dõi. Những lúc như vậy thật quá ngán ngùi, nhiều khi ông đã hối hận khi không đặt Lệ Đình trong sự bao bọc của mình. Như vậy có thể ngày ngày thấy cô vui vẻ cười đùa, tận hưởng những gì đáng là của cô.

Lệ Đình mới đi khỏi, không khí trong căn nhà giữa hai người đàn ông lại chùng xuống.

"Chủ tịch, Tiểu Tịch nói Lệ Đình trong làng giải trí không vui vẻ gì. Bị chèn ép rất nhiều. Không có chỗ lưng, lại cũng không ít chửi bới trên mạng. Vì sao ngài vẫn để cô ấy tiếp tục ở trong đó. Mà nếu không, vì sao ngài không ra mặt, nếu có Giang thị, tình trạng này sẽ không thể xảy ra. Ít nhất thì Lệ Đình sẽ được thoải mái hơn".

Lạc Tiểu Tịch là em gái út của Lạc Thành trong tám anh chị em. Thực chất Tiểu Tịch hiện làm việc gì ngay cả anh cũng không biết. Chỉ biết là công việc của em gái anh ngày nào cũng ôm lấy chiếc máy tính, điện thoại reo liên tục. Và không hiểu bằng cách nào đó, những thông tin về làng giải trí mà anh cần Tiểu Tịch đều cho anh rất đơn giản. Vì thế, những chuyện liên quan đến Lệ Đình, anh không mất quá nhiều công sức cũng có thể báo cáo cho chủ tịch. Giang Chấn cũng rất thích Tiểu Tịch, nếu không phải tính của em gái anh lúc nào cũng ham mê với máy tính thì ông đã để cô phụ trách mảng thông tin ở Giang thị rồi.

"Lạc Thành, cậu quen biết Tiểu Đình bao nhiêu năm rồi?"

"Từ lúc ngài đưa cô ấy từ Hà Bắc lên Bắc Kinh, cũng được mười năm rồi ạ" - Lạc Thành trầm ngâm suy nghĩ, anh biết Lệ Đình từ khi cô vẫn là một cô bé chưa biết chú ý đến bản thân mười năm về trước.

"Cậu theo tôi mười lăm năm, biết con bé mười năm. Con bé cũng thân thiết gọi cậu một tiếng "Thành ca", vậy mà cậu lại không hiểu con bé"

"Ý của ngài là?"

"Cậu nghĩ sao mà tôi lại không cho con bé biết tôi là chủ tịch của Giang thị, mà chỉ là một lão già rảnh rang thích trồng hoa. Vì sao tôi vẫn thường không thích ra mặt báo chí gì đó. Tôi là vì không muốn con bé có áp lực. Chắc chắn nó sẽ muốn tự đi trên đôi chân của mình. Tôi chỉ là nhận phản phò của bằng hữu đưa con bé lên Bắc Kinh, còn mọi chuyện đều do nó tự xoay sở. Tôi chỉ có thể cho nó tình yêu của bậc cha mẹ. Sau này, tôi muốn cho mọi người biết Giang Chấn này tự hào vì có một đứa con nuôi ưu tú, mạnh mẽ như vậy...chứ không phải muốn người ta thấy Triệu Lệ Đình có một người cha nuôi giàu cỡ nào, cậu hiểu không? Con đường con bé tự chọn, nó sẽ tự đi. Tôi không thể, cũng không cần phải giúp"

Giang Chấn giải thích như vậy, Lạc Thành đã hiểu tâm ý của ông. Có người cha nào lại không suy nghĩ cho con gái mình, không muốn những gì tốt đẹp nhất cho nó. Nhưng cách yêu thương tốt nhất chính là lặng lẽ ở bên theo dõi từng bước đi con mình, lặng lẽ động viên, và những lúc có thể thì giang rộng vòng tay ấm áp che chở cho chúng. Như vậy mới là tình yêu. Như vậy cũng chính là hạnh phúc, y như khoảnh khắc Lệ Đình cất giọng gọi ông một tiếng "cha" mười năm về trước.

Bạn đang đọc truyện *Quay Lại Vẫn Thấy Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 28: Bằng hữu

Mười lăm năm đi theo chủ tịch Giang, Lạc Thành vẫn nghĩ anh hiểu ông, nhưng thực chất lại không phải vậy. Những người thâm sâu, đã lăn lộn trên thương trường nhiều năm như Giang Chấn không dễ gì để người khác nắm bắt được suy nghĩ của mình, kể cả là những người thân cận. Hôm nay anh lại được mở rộng tâm mắt, suy nghĩ của Giang Chấn không phải bất kỳ ai cũng nghĩ tới được, hơn nữa đó lại là suy nghĩ của một người cha.

"Lạc Thành, nói máy cho tôi với bọn họ"

Cùng một lúc, đường dây điện thoại nối tới hai người phụ nữ cách xa đó cả ngàn dặm.

"Giang tổng, có tin tức cho bọn tôi chưa?" - Người phụ nữ đầu tiên lên tiếng, thanh âm nhẹ nhàng, nhưng thấy rõ sự khéo léo trong đó. Mà khi đầu dây bên hai người phụ nữ bắt máy, Lạc Thành lại một lần nữa thấy Giang Chấn nở nụ cười như khi gặp Lệ Đình.

"Tuyệt Lan, đừng vội. Không phải bà đã đưa mứt quả hồng rồi sao. Ít nhất cũng thành công một nửa rồi" - Người phụ nữ thứ hai lên tiếng, vẫn giọng nói

địu dàng, như có vẻ rất tử tế, chất phác.

Giang Chấn khẽ rung hàng ria bạc thích thú. Dù bao năm qua rồi không gặp, hai người bạn của ông vẫn là một tung một hứng ăn ý như thế.

"Tuyệt Lan, Tuyệt Nghi, bọn trẻ thích nhau rồi, ngày hai bà làm thông gia với nhau chỉ còn là vấn đề thời gian thôi. Liệu đã có thể gặp lão bạn già này chưa?"

...

Ba mươi lăm năm trước, cả Giang Chấn, Hạ Tuyệt Lan và Lưu Tuyệt Nghi đều là những thanh niên trẻ hào sảng. Họ tham gia vào một đoàn văn công bốn tỉnh phía Bắc đi khắp Trung Quốc để biểu diễn cổ vũ cho phong trào thanh niên xây dựng một nước Trung Hoa mới giàu sức trẻ. Ba người đến từ ba tỉnh khác nhau, nhưng vì cùng ở bên nhau một thời gian dài, lại rất ăn ý khi phối hợp nên từ đó coi nhau như tri kỷ. Ngày đó, cả đoàn văn công không ai không biết bộ ba nổi tiếng đó. Đặc biệt là hai cô gái lúc nào cũng dính nhau như sam, còn một chàng trai luôn leo theo sau. Đôi khi cũng phải đóng vai hòa giải những bất đồng giữa hai người bạn gái. Cũng không ít người đoán mò liệu sau này Giang Chấn sẽ yêu cô gái nào trong hai người. Nhưng chuyện đó cũng không xảy ra, giữa bọn họ chỉ tồn tại duy nhất một tình bạn thuần khiết. Ngày đó, Tuyệt Lan và Tuyệt Nghi đã ra sức tác thành cho Giang Chấn với một cô gái trong đoàn bạn, và thế là họ thành đôi. Ba người bọn họ còn hẹn nhau cùng ở lại Thượng Hải theo đuổi ước mơ của riêng mình. Nhưng sau đó Tuyệt Lan kết hôn, tới Đài Loan. Vài năm sau Tuyệt Nghi cũng kết hôn và theo chồng về Hà Bắc. Giang Chấn lại không có được may mắn đó, ông cùng cô gái kia kết hôn, nhưng không lâu sau vợ ông qua đời. Từ đó Giang Chấn chỉ ở một mình, theo đuổi giấc mơ kinh doanh. Tới khi bọn họ sinh con, vẫn giữ được liên lạc, nhưng rồi do vụ tranh chấp ngày đó giữa hai bờ eo biển Đài Loan mà mất liên lạc.

Đại lục với Đài Loan cách biệt xa xôi. Giang Chấn cũng chỉ có thể tìm được tung tích của Tuyệt Nghi. Khi đó, ông chỉ còn một mình, tìm đến Hà Bắc. Hạnh phúc gia đình là cái mà đã vượt mất khỏi tay ông bỗng nhiên trở lại khi thấy nụ cười rạng rỡ của Lệ Đình. Năm đó cô mới mười bảy tuổi. Tuyệt Nghi, mẹ của Lệ Đình khi đó cũng không thể tưởng tượng người bạn thân năm nào của mình nay đã trở thành chủ tịch Giang thị. Ngay từ lần gặp đầu tiên, Giang Chấn đã ngỡ ý nhận Lệ Đình làm con nuôi. Hiểu tâm ý của bạn mình, vợ chồng Lưu Tuyệt Nghi cũng không hề do dự. Lệ Đình cũng rất thích ông. Mà ngay khoảnh khắc Lệ Đình lần đầu gọi mình một tiếng "cha", nụ cười hạnh phúc của chàng trai trong đoàn văn công năm nào đã trở lại.

Giang Chấn đưa Lệ Đình tới Bắc Kinh. Cũng đề nghị cha mẹ cô không cho cô biết thân phận của ông. Thế nên Lệ Đình ngây thơ cứ đinh ninh cha nuôi của mình chỉ buôn bán gì đó. Còn anh chàng Lạc Thành lúc nào cũng kè kè bên cạnh chỉ là người quản lý thu chi hay đại loại vậy. Mười năm qua, Lệ Đình vẫn nghĩ như thế. Căn bản Lệ Đình chưa nhìn thấy cha nuôi mình trên bất kỳ tờ báo nào vì ông không thích việc đó. Nếu cô tới thăm, đều sẽ đến căn nhà nhỏ ngoại ô Thượng Hải, hoặc một căn nhà khác cũng giống như vậy ở Bắc Kinh. Giang Chấn cũng không hề can thiệp một phần vào công việc của Lệ Đình, nguyên nhân chính là vì muốn cô có thể tự nỗ lực, tự bước đi bằng đôi chân của chính mình. Và ông biết Lệ Đình cũng muốn như vậy. Cho nên, dù biết có bao nhiêu tổn thương bủa vây con gái ông, nhưng ông vẫn để tự mình Lệ Đình đứng lên. Bản thân ông là người biết rõ nhất, những thành quả đạt được mà đều tự mình nỗ lực sẽ càng đáng giá.

Mọi chuyện vẫn sẽ trôi đi như vậy, nếu như không có một chuyện bất ngờ khác xảy ra. Trước nay Giang Chấn đều không mấy quan tâm đến giới giải trí. Việc ở công ty xếp hàng đợi ông còn không kịp giải quyết chứ nói gì đến đọc mấy tờ báo giải trí, mà trên đó cũng chỉ đưa tin của nghệ sĩ. Nếu con gái ông không phải là diễn viên thì dám chắc Giang Chấn cũng chẳng nhớ nổi tên một diễn viên nào đó của nước nhà lắm. Vậy mà một lần vô tình cho Tiểu Tích, em gái của Lạc Thành đi nhờ xe mà tờ tạp chí Nam Đô lại đập vào mắt ông. Tiểu Tích chăm chú đọc bài nào đó thỉnh thoảng lại khúc khích cười, cảm thán người trong hình sao có thể soái như vậy. Giang Chấn muốn không quan tâm cũng không được, đành liếc một cái. Nhưng điều khiến ông chú ý không phải là chàng trai mà là người phụ nữ xinh đẹp đứng bên cạnh. Bức ảnh chú thích nam diễn viên Hoắc Kiến Hoa cùng với mẹ của mình. Mà người phụ nữ đó, gương mặt đó dù đã lâu không nhìn thấy, nhưng ông chắc chắn, đó chính xác là người bạn thân nhiều năm trước mà ông luôn tìm kiếm. Lạc Thành cũng là lần đầu tiên thấy Giang Chấn kích động như vậy từ khi anh đi theo ông. Lập tức một ngày sau, Lạc Thành được lệnh tới Đài Loan tìm người. Với thế lực của Giang thị và năng lực của Lạc Thành, chẳng khó gì để tìm được Hạ Tuyệt Lan. Sau bao nhiêu năm, cuối cùng ba người họ cũng có thể gặp lại. Khởi nói cũng biết mẹ của Lệ Đình vui thế nào khi Giang Chấn báo đã tìm được người chị em thân thiết của bà. Mà trùng hợp lúc đó Lệ Đình lại đã nhận đóng Hoa Thiên Cốt, còn lời mời nam chính gửi cho Kiến Hoa. Và thế là mẹ Kiến Hoa đã gọi Tuấn Kiệt tới yêu cầu bằng mọi cách phải khiến Kiến Hoa nhận dự án đó. Trong tất cả mọi người thì cũng chỉ mình Tuấn Kiệt biết nguyên nhân tại sao. Ngay cả Tổ Thu cũng không biết. Cũng vì muốn để đôi trẻ có thể thuận tiện có thời gian ở bên tìm hiểu về nhau mà Giang Chấn đã tình nguyện cho đoàn làm phim mượn Giang Tử Đằng để ở, nhưng yêu cầu giữ kín, còn kiểm lý do là yêu thích tiểu thuyết mặc dù trên thực tế hình thù cuốn truyện như nào ông còn chưa có thấy. Việc Kiến Hoa và Lệ Đình ở Giang Tử Đằng thế nào, tình cảm của họ ra sao...đều qua Khang Vũ mà báo lại. Ngay cả việc khiến Kiến Hoa và Lệ Đình lộn lũi núi Phú Nghi bắt cả lăng hòng rồi sai người hút hết cả lên, để họ phải ở đó với nhau qua một đêm cũng là kế hoạch của bộ ba người đó cả. Giờ bọn họ đều biết Kiến Hoa thích Lệ Đình rồi, mà Lệ Đình trông bộ dạng đó cũng là thích người ta. Tâm tình của ba vị phụ mẫu này xem ra cũng quá tốt. Mứt quả hồng mà mẹ Kiến Hoa làm đưa cho anh cũng là có tâm ý cả. Chỉ duy nhất có hai người trong cuộc là không biết mà thôi. Mà mối quan hệ dặt dứu lằng nhằng đó cũng thật có ích. Nếu không phải Lạc Thành tới đưa kẹo cho Lệ Đình, thì Tổ Thu sẽ không gặp anh. Như vậy chắc vẫn sẽ lẩn tránh chuyện anh trai cô thích Lệ Đình. Chính vì đó Lạc Thành ngay từ cái nhìn đầu tiên và bọc kẹo đó nên Tổ Thu đã hiểu hơn về Lệ Đình. Còn bất ngờ chuyển sang ủng hộ anh trai mình theo đuổi tình yêu. Mà ngược lại, cũng chính vì mẹ cô biết Lạc Thành là ai nên khi nghe Tổ Thu nói chỉ thích Lạc Thành bà đã đồng ý cho Tổ Thu đi Thượng Hải. Tất cả mọi việc đều nằm trong tay các bậc phụ mẫu cả.

Giờ hai người mẹ đến tuổi này rồi gặp lại được bạn cũ không còn gì vui hơn. Công việc nội trợ nhàm chán thường ngày giờ thêm một việc thú vị khác là theo dõi đôi trẻ tình cảm tiến triển ra sao. Thậm chí còn nghĩ tới chuyện đám cưới dù từ khi Kiến Hoa gặp Lệ Đình mới qua vỏn vẹn có vài tháng.

"Tuyệt Lan, khi nào bà tới đại lục. Chúng ta tới Thượng Hải gặp nhau đi. Mấy chục năm trước không phải ngõ ngách nào ở đó chúng ta cũng đều tới sao?" - Hai người phụ nữ mãi hàn huyên mà quên mất trong đường dây này còn có một người thứ ba nữa. Giang Chấn đành phải lên tiếng. Ba mươi lăm năm trước hay hiện tại, vẫn là ông phải chạy theo hai người họ. Nhưng mỗi lần như vậy, ông lại thấy như mình được trở về với tuổi trẻ.

"Nhanh thôi, tháng sau đi, tôi cũng cần phải gặp con dâu mà" - Mẹ Kiến Hoa không giấu diếm sự cao hứng. Cùng một lúc nhiều chuyện vui như vậy, bảo bà sao có thể không vui vẻ cho được. Tháng sau, chắc chắn kiểu gì bà cũng phải tới Thượng Hải một chuyến, tiện thể tới thăm phòng mới của Hoa Kiệt.

"Giang tổng, ông vội gì chứ?" - Mẹ Lệ Đình trêu chọc, Giang Chấn càng mong gặp hai người thì họ lại càng lẩn lữa để chọc ông. Thi quen năm xưa vẫn

là không thể bỏ.

"Thì tôi cũng vì bọn trẻ thôi. Cha mẹ gặp nhau sớm không phải sau này sẽ càng tốt sao? Không lẽ hai người không sợ dâu rể của mình chạy mất"

"Con dâu của Hạ Tuyết Lan này chạy không thể thoát được. Hơn nữa hai đứa còn có hôn ước. Ông không cần phải lo đâu" - Mẹ Kiến Hoa ra điều đắ ý. Con dâu bà đã chấm rồi, sao có thể đi đâu được.

Giang Chấn vô cùng bất ngờ. Hôn ước - chuyện này là lần đầu tiên ông nghe thấy. Mười năm nay Lê Đình cũng chưa một lần nhắc đến cô có hôn ước với ai cả.

"Hôn ước? Sao tôi chưa nghe bao giờ?"

"Phải. Chúng có hôn ước. Mà hơn nữa còn do chính Tiểu Đình lập" - Mẹ Lê Đình nhỏ nhẹ xác nhận. Quả thật là có hôn ước, đó đã là chuyện của hai mươi ba năm về trước rồi

Bạn đang đọc truyện *Quay Lại Vãn Thấy Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 29: Hôn ước

Hai mươi ba năm trước...

Hạ Tuyết Lan một mình lặn lội từ Đài Loan tới Hà Bắc thăm người chị em thân thiết của mình. Hành lý cũng chỉ mang theo một vali nhỏ cùng một gói quà đơn giản. Mỗi người đều có một gia đình riêng, hơn nữa lại cách xa nhau giữa hai bờ đại lục nên từ khi kết hôn rồi tới Đài Loan, Tuyết Lan và Tuyết Nghi chưa từng gặp lại nhau. Liên lạc chủ yếu vẫn qua đường thư tín lạc hậu.

Lang Phường, một trấn nhỏ của Hà Bắc thu mình trong những quả núi lớn. Nhìn ra xa là cả một hồ nước rộng mênh mông. Còn may là Tuyết Lan chọn đến đây vào mùa hạ, chứ nếu tới đây vào mùa đông, tuyết rơi dày đến cả thước, ngay cả cái hồ lớn đó cũng đóng băng. Muốn tới Lang Phường trong thời tiết đó gần như là không thể.

Người dân ở đây chủ yếu vẫn làm nông, ngày ngày lao động ngoài đồng với lúa, với ngô...vất vả nhưng người dân ai cũng rất thân thiện. Bọn họ chỉ dẫn rất tận tình nên chẳng mấy chốc Tuyết Lan đã tìm được nơi cần đến.

Tuyết Lan đẩy nhẹ cánh cửa gỗ mục sơn đỏ kêu cọt két sang một bên, ngôi nhà nhỏ xinh xắn hiện lên trước mắt. Trong sân một người phụ nữ đang tỉ mỉ bẻ từng bắp ngô mới thu hoạch và một cô bé chừng ba, bốn tuổi đang nhảy bằng một chân theo từng ô vẽ trên nền đất.

"Tuyết Nghi, mình tới rồi đây"

Giọng nói đã quá quen thuộc với bản thân mình vang lên, Tuyết Nghi ngẩng đầu lên, người bạn thân của cô đang đứng trước mặt, nở nụ cười tươi như mặt trời mùa hạ.

"Tuyết Lan, mình rất nhớ cậu" - Tuyết Nghi vội bỏ hết công việc chạy tới ôm chầm lấy người bạn thân thiết của mình. Đã nhiều năm rồi bọn họ không được gặp nhau.

"Bảo bối, lại đây, chào dì Lan đi con. Di ấy là người bạn thân nhất của mẹ"

Cô bé đáng yêu với hai bím tóc cột nơ đỏ nhanh chóng chạy tới nắm tay mẹ nó, gặp người chào Tuyết Lan, sau đó nở nụ cười không thấy trông mắt đâu nữa.

"Con chào dì"

Tuyết Lan vui vẻ đón Lê Đình vào lòng, còn đưa má để cô bé hôn lên má mình một cái chụt phát ra tiếng với bộ dạng rất thích thú.

"Ngoan, nói đi biết con tên gì?" - Tuyết Lan vuốt ve hai bím tóc và đôi má phúng phính của cô bé. Tổ Thu, con gái của bà cũng bằng tuổi với Lê Đình. Nếu như ở gần nhau, chắc chắn hai đứa sẽ là bạn thân lắm

"Con tên là Lê Đình, nhưng ba mẹ đều gọi là Tiểu Đình hết à" - Lê Đình ngây thơ trả lời, còn nâng hai tay nghiêng đầu, nựng hai má của mình trông rất dễ thương. Tuyết Lan cũng vì thế mà không kìm được sự hạnh phúc. Người chị em của cô có một gia đình hạnh phúc, lại có một đứa con gái đáng yêu như vậy. Cô cũng thấy vui lây.

"Ngoan lắm, dì Lan có quà cho con đây"

Tuyết Lan đem bọc quà nhỏ mang theo mò ra đưa cho Lê Đình. Hai mắt con bé liền sáng lên. Bên trong là mút quả hồng đỏ au, mùi thơm ngọt dịu đánh

thức vị giác của bất cứ ai.

"Aaaa...mứt quả hồng. Con cảm ơn dì"

Lệ Đình reo lên thích thú. Đã là trẻ con thì đều thích quà, mà Lệ Đình lại đặc biệt ham ăn. Món này lại là đặc sản Tứ Xuyên. Đương nhiên Tuyết Lan làm sẽ có một mùi vị khác biệt.

"Con bé thích món đó lắm. Mỗi lần cậu gửi đều không nỡ ăn hết. Có lần mình mua bên ngoài cho con bé, nó còn phụng phịu kêu không ngon như quà của cậu"

Thư từ qua lại, không ít lần Tuyết Lan gửi mứt quả hồng do chính tay bà làm cho Lệ Đình. Bà vốn xuất thân từ Tứ Xuyên, dĩ nhiên món đó là sở trường. Mà con trẻ xem ra cũng rất biết thưởng thức. Là mứt mà Tuyết Lan tặng, Lệ Đình ăn có thể đoán được ngay, mà ăn rất nhiều. Có lần con bé đòi, Tuyết Nghi đành phải mua bên ngoài nhưng hương vị đó, chỉ bạn thân của cô mới làm ra được.

Tuyết Lan ôm Lệ Đình trong lòng mình, để con bé thoải mái ăn từng miếng mứt với biểu cảm rất hạnh phúc. Cô ghé tai con bé âu yếm hỏi:

"Tiểu Đình, nếu con chịu làm con dâu của dì, sau này ngày nào cũng có mứt quả hồng. Được không?"

"Con dâu là gì ạ?"

"Tức là sau này con sẽ ở tại nhà dì, gọi dì là mẹ. Con trai của dì sẽ chăm sóc cho con, cưng chiều con" - Từng lời nói như rót mật vào tai đứa trẻ mới lên bốn tuổi. Mẹ Lệ Đình bật cười vì sự ngây thơ của con bé. Ngày trước khi hai người mới sinh con, còn hứa với nhau nếu hai nhà có con trai và con gái nhất định sẽ làm thông gia. Chuyện tưởng như một lời nói đùa thôi. Nhưng khi Tuyết Nghi sinh Lệ Đình, Tuyết Lan đã nói lại chuyện cũ.

"Được ạ" - Lệ Đình ngây thơ gật đầu đồng ý ngay tức thì. Mà mắt vẫn chỉ chăm chú đến bọc mứt trước mặt.

Tuyết Lan lấy từ trong ví của mình ra một tấm ảnh nhỏ, trong tấm ảnh có ba đứa trẻ khoác vai nhau cười vui vẻ. Một đứa bé gái ở giữa, hai bên là hai bé trai xem ra có vẻ rất cưng chiều con bé.

"Tiểu Đình, đây là con của dì. Tổ Thu nè, đây là Kiến Hoa, còn đây là Kiến Nguyên. Con thích ai?" - Tuyết Lan vừa nói vừa chỉ lên từng đứa trẻ trong tấm hình giải thích cho Lệ Đình.

"Con thích bạn ấy" - Lệ Đình chỉ vào Tổ Thu, đôi mắt to tròn lanh lợi đó khiến hai đứa trẻ có vài phần giống nhau.

"Con phải chọn một trong hai người con trai của dì kìa" - Hai bà mẹ cười sáng khoái, trẻ con vẫn là trẻ con. Rõ là con bé đồng ý nhưng lại không biết mình mới đồng ý chuyện gì.

Lệ Đình vừa thưởng thức món mứt, nhìn lướt qua tấm ảnh rồi ngay lập tức chỉ vào thằng bé nhỏ tuổi hơn.

"Con thích anh ấy"

"Kiến Hoa sao? Sao con lại chọn thằng bé?" - Mẹ Lệ Đình thích thú thắc mắc, có hai đứa trẻ, tại sao Lệ Đình lại không cần suy nghĩ, chọn nhanh như vậy.

"Vì anh ấy soái hơn mà" - Lệ Đình đáp đơn giản khiến hai bà mẹ chỉ còn nước nhìn nhau nín cười.

"Vậy chúng ta ngoắc tay nhé. Là con chọn, sau này không được nuốt lời"

Tuyết Lan giờ ngón tay út lên trước mặt Lệ Đình, con bé thấy hành động đó giống như bình thường vẫn chơi với mấy đứa trẻ gần nhà, không ngần ngại ngoắc tay làm dấu luôn. Và hôn ước của Lệ Đình và Kiến Hoa đơn giản được lập như thế. Hôm ấy, Tuyết Lan còn ở lại tới xế chiều mới trở về Đài Loan. Không quên dặn bạn thân mình tới Đài Loan một chuyến. Trước đó còn nhắc đi nhắc lại về hôn ước mà một đứa trẻ mới lên bốn tuổi lựa chọn.

Đó là lần đầu tiên và cũng là lần cuối cùng Tuyết Lan tới thăm nhà Lệ Đình trước khi mất liên lạc. Từ đó Lệ Đình cũng đã không còn được ăn mứt quả hồng mà do chính tay Tuyết Lan làm nữa. Có lẽ lớn lên, Lệ Đình cũng đã sớm quên kỉ niệm ngày hôm đó, quên mất một người phụ nữ âu yếm ôm con bé vào lòng. Quên mất ngày này nó đã từng ngây ngô chọn một cậu bé chỉ vì thấy đẹp trai.

Hai mươi ba năm sau, có lẽ Lệ Đình đã không thể nào nhớ vị của món mứt đó như thế nào nữa. Nhưng nếu có một cơ hội nữa, chắc chắn phong vị khác biệt của nó sẽ lại đánh thức kỉ niệm nào đó trong cô.

...

Quảng Tây...

Kiến Hoa trở lại Giang Tử Đàng đã đến chín giờ tối. Dường như hôm nay các cảnh quay diễn ra rất thuận lợi nên đoàn làm phim nghỉ sớm. Kiến Hoa thấy vài người trong tổ đạo diễn, tổ đạo cụ lịch lịch đồ đạc về trước. Mấy người phát hiện anh đã trở lại vẫy tay chào. Nhưng Kiến Hoa lại đặt sự chú ý của mình lên mấy diễn viên đi phía sau. Đan Phong cùng Lý Thuần trò truyện rôm rả, thấy bóng dáng Kiến Hoa liền chạy tới:

"Hoa ca, anh tới rồi" - Đan Phong, Lý Thuần cùng nói một lúc.

Kiến Hoa gật đầu chào bọn họ, nhìn quanh nhưng người cần thấy lại không thấy đâu. Bất quá đành hỏi Đan Phong:

"Tiểu Đình đâu? Không phải chiều nay cô ấy về đây để kịp cảnh quay với hai người sao?"

"Chị ấy vẫn còn ở ngôi làng đó. Chị ấy bảo ở thêm một chút, lát sẽ về sau" - Lý Thuần nhanh nhẩu giải thích. Đúng là Lệ Đình chiều nay có quay lại để quay cảnh với hai người. Nhưng hôm nay cảnh rất đẹp, Lệ Đình nói muốn ở lại nơi quay cảnh ở thôn Hoa Liên ngắm một chút. Từ đó về Giang Tử Đằng không xa, lại sẵn xe, nên mọi người đều không lén lút để Lệ Đình ở đó mà về trước.

"Mọi người về nghỉ đi" - Kiến Hoa tỏ vẻ bình thản nhưng trong lòng anh lại xao động. Giờ đã gần tới đêm rồi, một mình Lệ Đình không về Giang Tử Đằng mà ở lại đó làm gì. Xung quanh lại vắng vẻ, rất cuộc cô có biết thế nào là nguy hiểm không. Kiến Hoa ngay lập tức rời Giang Tử Đằng khiến Lý Thuần định nói gì đó liền im bặt, còn Đan Phong thì mỉm cười ra điều biết chắc chắn Kiến Hoa sẽ đi đâu.

Bình thường ngôi làng mà đoàn làm phim lấy làm bối cảnh thôn Hoa Liên chỉ có khách tham quan vào ban ngày. Mà nếu không có bộ phim thì cũng không mấy ai tới đây. Thế nên, buổi tối càng không có người nào qua lại cả. Cách cả trăm mét mới có một chiếc cột đèn nhỏ. Ánh sáng lờ mờ, có khi cách nhau vài thước cũng không thể nhìn thấy. Ở cuối ngôi làng, căn nhà dùng làm nhà của Hoa Thiên Cốt vẫn sáng nhất. Lệ Đình lại ngồi bên lan can ngôi nhà tre, nơi mà cách đây mấy ngày cô còn tựa đầu vào vai Kiến Hoa chụp ảnh rất tình cảm.

Lệ Đình lại khoanh tay lên thành lan can, chống cằm ngắm lên trời ngắm sao. Cùng một hành động đó như đêm thứ hai ở hồ Y Đình mà Kiến Hoa theo cô. Nhưng lần này tâm tư của Lệ Đình đã thay đổi rất nhiều. Không còn tự vạch ra ranh giới với Kiến Hoa nữa, cô cũng không muốn một mình nữa. Lệ Đình mơ hồ hồi tưởng những kỉ niệm cô đã có với Kiến Hoa...lúc anh chỉ im lặng bế cô về nhà, những lúc ngại ngùng của cô sau khi đóng cảnh hôn ghen với sư phụ, rồi lúc anh giữa đêm khuya đưa cô tới chợ Liêu Xá. Mỗi dòng ký ức hiện lên lại khiến Lệ Đình nở nụ cười hạnh phúc. Nó cuốn cô vào cảm giác lâng lâng khó tả, quên mất bây giờ cô đang một mình ở đó, mà trời cũng tới đêm rồi.

Màn đêm mờ ảo, những cơn gió mát mẻ trôi đùa trong không khí, lại cộng thêm sự mệt mỏi của chuyến bay và những cảnh quay mới xong khiến Lệ Đình thoáng chốc đã ngủ gục mất, trong khi vẫn giữ nguyên tư thế đó. Mới nhìn thì có vẻ chỉ là đang nhắm mắt tận hưởng bầu không khí trong lành ban đêm của Quảng Tây thôi, nhưng dám chắc một khi cô đã ngủ rồi thì xung quanh có xảy ra chuyện gì cũng không cần biết.

Từ trong bóng tối, thân ảnh Kiến Hoa dần hiện rõ hơn. Thấy Lệ Đình từ phía xa, nét mặt anh mới chịu giãn ra một chút. Nghe Đan Phong nói cô còn chưa về, anh thì lo lắng, vậy mà cô lại thoải mái ở đây ngủ.

Kiến Hoa không bước lên phía lan can, mà đứng bên dưới sân. So với mặt đất thì sân căn nhà không quá cao. Lệ Đình lại đang ngồi chống cằm lên đó, thế nên cũng chẳng cao hơn anh là bao. Kiến Hoa có thể dễ dàng đối diện với Lệ Đình.

Lịch trình dày đặc với quay phim vất vả như vậy, hai má phúng phính của cô ngày đầu quay phim cũng đã không thấy nữa. Kiến Hoa có thể nhận thấy cô mệt, nhưng trước giờ một câu cô cũng chưa từng than vãn. Hơn nữa lúc nào cũng mỉm cười khích lệ mọi người. Bây giờ, nét mặt bây giờ của Lệ Đình, anh lại thấy sự thoải mái và hạnh phúc. Anh nhớ gương mặt đó, thế nên vừa mới tới Giang Tử Đằng liền muốn tìm cô.

Nhìn biểu cảm vô tư của Lệ Đình khi ngủ, Kiến Hoa lại không ngăn được những cảm xúc mãnh liệt lại kéo đến trong tim mình. Anh lại gần hơn nữa, khẽ đưa tay gạt những lọn tóc cổ chấp che mắt gương mặt khả ái của cô. Từ khi nào gương mặt, nụ cười của cô gái này đã khắc dấu vào trái tim anh. Mong muốn duy nhất bây giờ của anh là có thể chạm vào tình yêu trước mắt, nếu được anh sẽ không để Lệ Đình vuột mất. Những ngón tay ấm áp của anh không chịu yên phận vuốt ve từng đường nét trên gương mặt cô, đôi mắt đang nhắm nghiền nhưng thỉnh thoảng bờ mi lại rung lên vì những cơn gió ban đêm, chiếc mũi thanh tú...và làn môi anh đào mông manh đó. Kiến Hoa tiến sát hơn tới gần gương mặt vẫn say ngủ của Lệ Đình, khẽ rướn cổ lên trên, dịu dàng đặt lên môi cô một nụ hôn ấm áp, mang theo tất cả tình yêu của anh. Kiến Hoa nhắm mắt cảm nhận sự khác biệt của nụ hôn này, không giống như khi đóng phim, mặc dù bây giờ anh là người chủ động hôn cô, mà Lệ Đình lại đang ngủ, nhưng anh cũng không ngăn nổi trái tim mình rung lên kịch động. Sự gần gũi này, cảm xúc này lần đầu tiên anh được cảm nhận, Kiến Hoa quyết tâm không muốn rời đôi môi của Lệ Đình. Từng giây trôi qua, Kiến Hoa lại như muốn có năng lực kim châm khoanh khắc này. Nhưng rồi Lệ Đình chợt rung mình động dậy, Kiến Hoa ngay lập tức rời môi cô trong bộ dạng lo lắng như mới bị bắt quả tang làm chuyện xấu.

"Sư phụ, anh về rồi" - Lệ Đình nói mà mắt vẫn nhắm nghiền.

"Phải, anh về rồi" - Về mặt Kiến Hoa rất lúng túng, đây không phải thói quen thường ngày của anh. Nhưng từ khi gặp cô rồi, nhiều thói quen của anh cũng từ đó mà bị phá vỡ. Nếu bây giờ cô phát hiện ra, thì anh phải nói như thế nào đây.

Kiến Hoa đợi một lúc thăm dò nhưng vẫn không có chuyện gì xảy ra. Lệ Đình nhịp thở đều đặn, vẫn ngủ như chưa từng biết chuyện gì. Lúc này anh mới biết hành động vừa rồi của Lệ Đình chỉ là mơ, xem ra cô ngủ quá say rồi, đến mức còn nói ra miệng. Vậy mà anh còn tưởng nụ hôn của anh đã đánh thức cô rồi chứ. Kiến Hoa bật cười búng nhẹ đỉnh mũi Lệ Đình ra giọng cưng chiều.

"Thật là, còn nói mơ nữa"

Càng về đêm, sương xuống lại càng lạnh. Kiến Hoa đành trở lên đó, hai người cũng cần phải về thôi. Một động tác nhẹ nhàng Kiến Hoa đã ôm gọn Lệ Đình trong lòng mình.

"Sư phụ, sư phụ..." - Đột nhiên có một hơi ấm ôm lấy mình, hai tay của Lệ Đình vô thức vòng qua ôm cổ Kiến Hoa, đầu ghé sát dưới cổ anh, miệng vẫn không ngừng gọi sư phụ.

"Tiểu Đình, em nhớ anh sao?" - Kiến Hoa không biết Lệ Đình đang mơ thấy gì mà luôn miệng gọi sư phụ như vậy. Anh có thể nghĩ theo ý của mình không.

"Vâng" - Kiến Hoa hỏi nhưng đương nhiên không trông mong gì câu trả lời. Vậy mà bất ngờ lại quá lớn. Lệ Đình như không tự ý thức được mình đang mơ hay ở thực tại. Có lẽ trong mơ bây giờ sự phụ cũng đang hỏi cô một câu như vậy. Dù vẫn say ngủ trong lòng Kiến Hoa, nhưng cô vẫn gật đầu cọ trước ngực anh xác nhận. Phải, cô đang rất nhớ anh.

"Anh không muốn chỉ là sự phụ của em, như vậy có thể không?" - Kiến Hoa lại hỏi tiếp, những lúc con người không tự chủ được cảm xúc đều là nói ra những lời thật lòng nhất. Lệ Đình cũng đang không ý thức được việc mình đang làm gì, có thể sẽ cho anh một câu trả lời anh mong đợi từ lâu.

"Được" - Lệ Đình tiếp tục trả lời, lại ôm Kiến Hoa chặt hơn một chút nữa. Cảm giác êm ái này, cô thật sự không muốn rời xa.

"Vậy anh sẽ xem như em đã đồng ý rồi nhé"

Kiến Hoa nhận được câu trả lời như mình mong muốn, khỏe môi anh không ngăn nổi một nụ cười hạnh phúc vô tận. Anh bế Lệ Đình lặng lẽ đi vào màn đêm mà ước gì con đường về Giang Tử Đằng bây giờ cứ kéo dài mãi.

Bạn đang đọc truyện *Quay Lại Vẫn Thấy Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 30: Món quà bên cửa sổ

Nếu không phải trời tối lần quãng đường từ Giang Tử Đằng đến thôn Hoa Liên không thể đi bộ được thì Kiến Hoa cũng chẳng cần bận tâm đến cái lưng đau của mình mà cứ thế bế Lệ Đình về Giang Tử Đằng. Mấy câu hỏi của anh ban nãy, không cần biết lúc đó Lệ Đình trả lời là mơ hay gì đi chăng nữa, đều khiến Kiến Hoa rất hạnh phúc.

Lệ Đình vẫn là không bỏ được thói quen cũ. Còn nhớ ngày trước khi đóng Tân Hoàn Châu, có lần khi quay cảnh nào đó gần Thái Hồ, cô còn ngủ quên trong rừng, tới tối khi trợ lý đi tìm thì thấy cô đã ngủ ngon dưới mái hiên tránh nắng rồi. Nhưng khi đó chưa có một người lo lắng cho cô như bây giờ. Lúc Kiến Hoa vội tới đây tìm cô, anh không chỉ lo lắng, mà đem theo cả nỗi nhớ mong mặc dù mới không gặp cô vài ngày.

Đoàn làm phim về tới Giang Tử Đằng, ai nấy đều đã ngủ hết. Vất vả cả ngày, kết thúc cảnh quay hầu như ai cũng chỉ ở trong phòng nghỉ ngơi, cũng không ai muốn ra ngoài thăm thú cảnh sắc gì đó. Thế nên cũng không ai thấy Kiến Hoa nhẹ nhàng bế Lệ Đình về phòng. Bài trí trong phòng của Giang Tử Đằng đều y hệt nhau, chỉ khác mỗi loại hoa được trồng trong đó. Kiến Hoa có thể dễ dàng định hình được phòng của Lệ Đình như thế nào, bật đèn ở đâu...Anh chợt nhớ lại cảm giác bế cô khi cô bị trọ chân ở hồ Y Đình dạo trước. Bây giờ cũng giống như lần đó. Chỉ khác một điều bây giờ Lệ Đình lại ngủ say sưa trong lòng anh, còn ra điều rất êm ái. Thịnh thoảng lại ôm chặt hơn nữa, rúc đầu bên ngực anh, có lẽ vì cảm thấy lạnh.

Cái lưng đau của Kiến Hoa không cho phép anh cứ thế mà cúi xuống đặt Lệ Đình lên giường. Nếu làm thế dám chắc nó sẽ biểu tình khục một cái, thì sắp tới cũng khỏi cần quay phim. Kiến Hoa vẫn ôm cô, để mình ngồi xuống mép giường, rồi nhẹ nhàng xoay người một góc, đặt Lệ Đình xuống bên cạnh.

Thân người vừa chạm xuống tấm chăn ấm áp, Lệ Đình liền co người lại, vô thức kéo chăn che đến kín cổ. Ban đầu còn xoay qua xoay lại một lát, nhưng sau đó cũng chịu nằm yên. Mặc dù chỉ là những cử chỉ đơn giản của một cô gái, ai cũng có những lúc như vậy, nhưng trong ánh mắt Kiến Hoa lại hoàn toàn khác. Anh nhìn cô không rời mắt với sự yêu thương và ý cười vẫn giữ trên môi. Tiếng đồng hồ tích tắc trong không gian tĩnh lặng, một hồi chuông đánh báo đã tới mười hai giờ đêm vang lên khắp căn phòng, khi đó Kiến Hoa mới rời khỏi đó với sự miễn cưỡng hiện rõ trong cái ngược nhìn lại đây quẩn luyến cùng bước chân nặng trĩu.

"Ngủ ngon, Tiểu Đình" - Kiến Hoa thì thầm rồi sau đó cũng đóng cánh cửa bên phòng Lệ Đình rồi đi mất.

...

Quảng Tây ban ngày nắng nóng nhưng ban đêm lại se lạnh vì ở địa hình núi cao. Lại thêm việc Giang Tử Đằng nằm giữa dòng Quây Sơn quanh năm gió lồng lộng nên nhiệt độ ở đây cũng thấp hơn những nơi khác. Thế nên mới có chuyện Lạc Thành hỏi Giang Chấn xem có sửa cửa sổ bên phòng Kiến Hoa hay không, vì ban đêm gió lùa vào, rất dễ bị cảm lạnh. Vậy mà đêm nay không chỉ căn phòng của Kiến Hoa mà cánh cửa sổ phòng Lệ Đình cũng không chịu đóng.

Bên thêm cửa sổ, chậu hoa oải hương tỏa hương thơm mát rượi. Cạnh nó còn có gói quà được gói rất xinh xắn do chính tay mẹ Kiến Hoa làm. Kiến Hoa ngồi đưa đưa trên chiếc ghế dài đặt ngay cửa sổ, tận hưởng sự hòa quyện lẫn nhau giữa mùi thơm của mít quả hồng và hoa oải hương. Sự thư thái và cảm giác hạnh phúc bây giờ khiến mọi suy nghĩ vẫn vơ trong anh đều biến mất, cũng không biết anh đã ngủ từ lúc nào, mà trong tay vẫn cầm cuốn tuyển tập những cách ngôn lâu đời với cái tên giản dị "Sống với những gì mình có" đã đọc gần hết.

Mùi của hoa oải hương xen lẫn của mít quả hồng theo gió len lỏi khắp cả hai căn phòng chỉ cách nhau một khung cửa sổ. Buổi đêm hương càng nồng, mùi của nó có thể đánh thức mọi giác quan của ai đó ở gần, và càng đặc biệt hơn nếu người đó lại là Lệ Đình.

Lệ Đình cũng không biết mình ngủ từ khi nào, và bằng cách nào cô có thể về được phòng mình. Không phải ban nãy còn ở thôn Hoa Liên sao. Có thể vì nghĩ mình vẫn đang ở phim trường nên đang ngủ bỗng giật mình tỉnh giấc nhìn quanh, mà cũng có thể vì mùi hương kia kéo cô khỏi giấc ngủ. Cô bước

xuống giường, tìm kiếm mùi hương đang quán quýt khứu giác mình, từng bước, từng bước lại gần cửa sổ. Ở đó không chỉ có nguyên nhân của mùi thơm này mà còn có sự phụ đang ngủ ngay trước khung cửa của cô.

Giờ thì cô đã hiểu vì sao mình lại về được đây. Một mình cô ở phim trường, không biết đã ngủ quên từ lúc nào. Bây giờ lại đã yên vị trong phòng, anh còn ngồi bên cửa sổ đó. Dám chắc là do sự phụ bé cô về đây lắm. Ban nãy khi ngủ Lệ Đình mơ hồ cảm nhận là Kiến Hoa đang bế mình. Nhưng khi đó cô còn tưởng là mơ chứ, thế nên giống như đêm ở hồ Y Đình, cô để mặc anh, trong giấc mơ, sự phụ đang bế cô. Như vậy rất tốt mà. Nhưng rồi Lệ Đình chợt nhớ ra, hình như anh còn hỏi câu gì đó, mà cô đều không suy nghĩ liền gật đầu, hơn nữa, anh còn... Lệ Đình giật mình rờ bờ môi mỏng manh của mình, hơi ẩm vẫn còn vương vấn. Cảm giác đó, không lẽ tất cả không phải mơ mà là thật sao. Gương mặt cô thoáng ửng hồng ngượng ngùng, thâm tâm cô có lẽ muốn đó là sự thật.

Lệ Đình rón rén lại gần, cố gắng không phát ra tiếng động, cũng không dám thở mạnh. Một tay cô chống lên thành cửa sổ, lấy điểm tựa nhưn người sang phía Kiến Hoa, một tay xua qua xua lại trước mặt anh kiểm chứng xem có phải Kiến Hoa ngủ rồi không. Làm như vậy một hồi, Kiến Hoa vẫn không có phản ứng, Lệ Đình thất vọng, phụng phịu quay về với bọc hồng hồng xinh xắn bên cửa sổ của mình.

"Là sự phụ để ở đây sao?" - Lệ Đình thủ thủ một mình, đồ đặt ở đây, chắc hẳn là do sự phụ mang tới rồi.

Lệ Đình nhẹ nhàng mở từng lớp được bọc rất cẩn thận. Từng lớp được mở ra, hương thơm càng ngọt ngào hơn xông thẳng lên mũi cô. Dù vẫn chưa biết là gì ở trong, nhưng Lệ Đình bắt giác liếm môi, hẳn trong này là món gì đó rất ngon rồi.

"Waaa...là mứt quả hồng"

Lệ Đình thích thú reo lên, thì ra anh nói có quà cho cô là món này. Nhưng rồi lại nhanh chóng phát hiện ra mình có thể sẽ đánh thức Kiến Hoa nên liền bịt miệng, mà ánh mắt vẫn ngập tia háo hức. Cô vội kéo chiếc ghế tựa của phòng mình lại gần cửa sổ, làm điều bộ chống cảm lên thêm cửa, thức dậy giữa ban đêm, bụng cô thấy đói rồi. May là có món quà này của anh. Lệ Đình cũng không quên chuyện Kiến Hoa đang ngủ ngay trước mặt mình, nửa chỗ mứt nhanh chóng bay vào bụng cô. Quả nhiên Lý Thuận nói không sai, món này đúng là đặc sản. Nhưng cô không chỉ thấy nó ngon mà khi vị ngọt ngào của nó tan trong miệng, Lệ Đình cảm nhận một phong vị rất khác biệt mà không thể gọi rõ. Dường như có cái gì đó rất quen thuộc, ả sau đẳng sau dư vị của nó là một kỷ niệm rất hạnh phúc mà có thể nào cô đã quên mất. Lệ Đình không thể giải thích được sự xúc động đang dâng trào trong lòng mình lúc này, cảm giác vừa lạ lại vừa quen. Nếu là quen thuộc thì tại sao cô lại không thể nhớ ra. Còn nếu lạ lắm thì tại sao cô lại cảm thấy hạnh phúc chỉ vì ăn một miếng mứt chứ. Sự thắc mắc đó khiến cô ăn thêm, lại ăn thêm một chút để cố tìm ra lời giải cho cảm giác hiện tại. Nếu không phải muốn chia sẻ cho Lý Thuận và mấy cô gái kia một chút đồ ăn ngon như vậy thì có khi cô đã ăn hết một lượt rồi.

Lệ Đình miễn cưỡng bọc lại chỗ mứt, dặn lòng mình không thể ăn thêm nữa. Đến khi Kiến Hoa tựa mình trên chiếc ghế Lệ Đình mới hoàn toàn dứt khỏi sự hấp dẫn của nó. Đây là lần đầu tiên cô nhìn anh ở cự li gần như vậy mà anh lại không hề ý thức được việc đó. Nhiều người vẫn nói anh lạnh lùng, lãnh đạm nhưng cô thấy không phải vậy. Anh không lạnh lùng mà chỉ là họ chưa thấy sự ấm áp của anh. Không phải anh lãnh đạm mà là họ không phải là người mà anh quan tâm. Nhưng cô lại thấy được điều đó, nghĩa là trong tim Kiến Hoa, cô không đơn thuần chỉ là bạn diễn hay một tiểu đồ đệ bình thường. Lệ Đình cứ như vậy ngẩn ngơ ngắm nhìn nét mặt bình thản của Kiến Hoa. Những suy nghĩ lẩn quẩn trong cô lại trở dậy, giấc mơ ban nãy, cô còn không chắc chắn là thật hay giả.

"Sự phụ, nụ hôn đó là mơ hay là thật?" - Lệ Đình vu vơ thì thầm, đến khi hai mí mắt của cô đã không chịu được nữa, cô mới chịu trở về giường của mình. Trước đó còn khép lại cánh cửa bên phòng Kiến Hoa một chút, dù hồng nhưng vẫn có thể che chắn gió. Nếu không sự phụ sẽ ốm mất.

Tiếng cọt két của cửa sổ lâu ngày không đóng phát ra, Kiến Hoa cũng đã tỉnh từ lâu. Khóe miệng anh cong lên một nụ cười nắn nọt, thì thầm trả lời cho thắc mắc của Lệ Đình.

"Là thật"

Bạn đang đọc truyện *Quay Lại Vẫn Thấy Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 32: Thu vầy

Bao giờ cũng vậy, những ngày tháng càng vui vẻ, hạnh phúc thì trôi qua càng nhanh. Hai tháng quay phim lướt đi nhanh như thoi đưa. Mọi người đều thân thiết với nhau như gia đình. Chuyện gì cũng có thể trêu đùa. Ấy thế nên ban đầu người ta còn thấy Kiến Hoa không hề thích chụp ảnh mà bây giờ còn chụp nhiều ảnh hơn cả mấy diễn viên trẻ như Mã Khả, Từ Hải Kiều...và đương nhiên người anh chụp cùng nhiều nhất vẫn là Lệ Đình. Chuyện nam thần Hoắc Kiến Hoa chụp ảnh tự sướng hay cười ngất không thấy trời đất cũng không còn là chuyện lạ trong đoàn làm phim nữa. Tâm ý của Kiến Hoa với Lệ Đình, và tiểu đồ đệ đáng yêu kia có tình cảm gì đối với sự phụ của mình, mọi người trong đoàn đều nhận thấy. Người xưa nói không sai, đã là tình yêu thì không thể giấu. Bọn họ biết nhưng nửa như không biết nửa lại cố tình vun vào cho hai diễn viên chính. Nội tình là vậy, mà khi bất kỳ phóng viên nào phỏng vấn, như đã chuẩn bị sẵn câu trả lời, tất thấy đều trả lời một câu vô thưởng vô phạt rằng họ không biết. Giang Tử Đằng lại tách biệt với bên ngoài, người khác không thể vào đây nên phóng viên cũng chẳng moi được tin tức gì. Chỉ thỉnh thoảng chụp được vài ảnh trên phim trường, mà không hiểu sao tấm hình nào có cặp nhân vật chính thì phần nửa tấm hình đã bị che mất bởi người khác. Cả diễn viên lẫn nhân viên trong đoàn đều hiểu những phóng viên này muốn gì, họ chỉ mong chụp được tấm hình "lạ" nào đó, là có thể tô vẽ được một bài báo hay ho rồi.

Mục đích của mấy tay phóng viên rất rõ ràng, cũng không phải có cơ sở. Mà chính xác, đáng lẽ ra họ đã có cơ hội bắt được những khoảnh khắc "lạ" đó

nếu như không có những kẻ ngáng đường. Chẳng là thầy trò nhà ai đó trên phim trường nếu không có cảnh quay chung thì thôi, nhưng nếu có cảnh chung đều không rời nhau nửa bước. Sư phụ thì lo lắng, chăm sóc cho đệ tử từng chút một. Còn đệ tử thì không biết có phải do ảnh hưởng từ phim hay không mà một bước cũng không muốn rời sư phụ của mình.

Mọi người đều thấy Kiến Hoa hết mực quan tâm đến Lệ Đình, còn cô cũng tự nhiên hướng theo anh. Trong khi đóng phim đã đành, nhưng khi cảnh cắt rồi, bình thường Kiến Hoa vẫn có thói quen về một chỗ đọc lại kịch bản. Nhưng giờ thói quen của anh chính là Lệ Đình. Còn nhớ cảnh quay trong tiền lao của Trường Lưu, Lệ Đình đau đớn mơ hồ gọi tên anh. Không phải ai cũng biết, cảnh đó đạo diễn yêu cầu diễn lại thêm một lần vì cảnh Bạch Tử Họa phải đau khổ hơn nữa. Lúc đó hai người họ có thể tách nhau ra mà xem lại kịch bản. Vậy mà cả hai đều không chịu làm vậy, cũng không cần phải ra khỏi cái lồng sắt đó. Kiến Hoa vẫn ôm Lệ Đình trong lòng, một tay anh cầm kịch bản, một tay nắm chặt bả vai cô, cả hai cùng chăm chú vào nó. Hành động đó không chỉ có một lần. Kiến Hoa cũng đã từng ôm cứng Lệ Đình trong khi cô mải mê bấm điện thoại với điệu bộ rất cung chiêu. Cũng có lần, anh không ngại bế cô, nhấc bổng từ thuyền lên bờ sau những cảnh quay trên mặt nước...Nếu những khoảnh khắc đó mà lọt vào ống kính của máy tay săn ảnh thọc mạch thì tin hot trên mấy tờ báo mạng sáng mai chắc chắn sẽ gọi tên hai người. Nhưng mọi chuyện lại không như vậy. Cứ mỗi lần như thế, để ý thấy có phóng viên trên phim trường, cả đoàn đều cố tình làm bìa đỡ đạn cho thầy trò nhà họ. Vì thế dù có cố gắng cỡ nào thì phóng viên cũng chỉ chụp được tấm hình mà Kiến Hoa và Lệ Đình bị khuất sau ai đó, khi thì là Đan Phong, khi thì Trương Hân, lúc lại là Lý Thuần...nhiều khi vô duyên hơn lại là tấm hắt sáng của máy quay, hay thậm chí cả nhân viên hậu trường cũng có ý làm vậy.

Mấy hôm trước, giờ nghỉ cả đoàn cùng thối mái vừa ăn cơm xong đã không thấy Kiến Hoa. Hỏi Lệ Đình thì chỉ nhận được cái lắc đầu nhưng sự thích thú trên gương mặt cô lúc đó rõ tỏ cáo là cô biết nhưng vẫn giấu. Cả tiếng sau Kiến Hoa mới trở lại, vừa kịp cho cảnh quay buổi chiều. Mọi người còn tưởng anh có việc gấp gì mà gấp gấp rồi phim trường như vậy. Nhưng chân tướng lại khiến mọi người té ngửa vì anh chỉ đơn thuần đi mua kẹo cho Lệ Đình. Vậy mà khi phóng viên muốn phỏng vấn Kiến Hoa một chút, rồi fan của anh tới thăm...thì mọi người đều hiểu ý nhau nói Kiến Hoa bị đau lưng nên về phòng nghỉ một lát. Chuyện tình cảm này, cả đoàn ai cũng biết, chỉ có điều vì sự yêu mến Kiến Hoa và Lệ Đình, và vì bộ phim, họ cùng nhau che giấu.

"Mọi người nhanh lên một chút. Sắp muộn mất rồi" - Trương Hân đứng chống nạnh dưới sân Giang Tử Đằng gọi lớn khiến cả hai dãy Thượng và Hạ, không ai là không nghe thấy tiếng cô. Trương Nhất Minh cứ đi qua đi này giờ tới chống mặt, còn đám trẻ Lý Thuần, Từ Hải Kiều, Mã Khả thì rúc rích thì thầm to nhỏ chuyện gì đó, chốc lại chỉ chỉ phía sau lưng Trương Nhất Minh.

Lệ Đình trong phòng mặc vội chiếc áo thun màu hồng nhạt với quần ngắn lửng đến ống chân, chọn cho mình một đôi giày thật thoải mái. Tối nay cô có thể sẽ phải đi bộ rất nhiều. Thế nên đôi chân vẫn cần được ưu ái nhất. Xong xuôi cô mở cửa sổ, ngó sang bên Kiến Hoa, gõ nhẹ ba lần lên cửa sổ thúc giục:

"Sư phụ, chúng ta xuống thôi"

Kiến Hoa quay lại định gật đầu cười với cô thì đã không kịp. Lệ Đình đã chạy mất, cô đóng rầm cửa một cái, rồi léo nhéo gọi với xuống chỗ Trương Hân.

"Hân tỷ đợi một lát. Sư phụ còn chưa có xuống"

"Ai da, mấy người thật lè mề. Thu Vây này một năm có một lần thôi đó" - Trương Hân cầu nài. Tất cả cùng đi chơi mà cô đã ở dưới này gọi cả nửa tiếng rồi mà vẫn chưa có đông đủ.

Lệ Đình hấp tấp nhảy hai bậc cầu thang một xuống bên dưới, Trương Nhất Minh thấy vậy liền há hốc miệng, tròn mắt can ngăn:

"Áy áy, Lệ Đình, không vội, nhớ em làm sao, sư phụ em lại kiểm bọn anh tính sổ"

Câu nói đùa chọc ghẹo của Trương Nhất Minh khiến Trương Hân đang tức khí thúc giục mọi người cũng bật cười theo.

Lệ Đình tới nơi thấy sau lưng của Trương Nhất Minh liền che miệng cười khúc khích. Mà mấy người kia cũng nháy mắt với cô ra hiệu hòa theo.

"Em cười cái gì?" - Trương Nhất Minh nhận thấy chuyện gì đó không đúng liền dò hỏi Lệ Đình.

Nhìn bộ mặt khổ sở không hiểu gì của Trương Nhất Minh cũng thật tội nghiệp, Lệ Đình cũng muốn giúp anh lắm nhưng cô còn chưa kịp thực hiện ý định đó đã bị hội Lý Thuần túm lấy rồi. Đám lao phải theo lao, lần này cô đành làm người xấu thôi. Lệ Đình lắc đầu ra về vô tội, nhưng gập bụng cười ngặt nghẽo.

Trương Nhất Minh nghi hoặc vờ tay ra sau lưng mình, túm được một tờ giấy. Vừa thấy nó nét mặt anh liền dùm lại, một cục tức hiện lên mặt. Trên tờ giấy đó có vẽ hình một bộ mặt đang cau có tức giận, rồi chèn thêm câu nói "Đúng chính là đúng, sai chính là sai" mang phong cách của Bạch Tử Họa được viết nguệch ngoạc, mà dám chắc là tác phẩm của Lý Thuần.

"Mấy đứa được lắm, dám chọc giận Thế tôn. Đứng lại!!!" - Trương Nhất Minh làm đúng y biểu cảm vẽ trên hình đuổi theo đám trẻ, mỗi người một hướng. Lý Thuần đã trốn sau lưng Hải Kiều, lấy cậu ta làm bìa đỡ đạn rồi. Mã Khả, An Duyệt Khê chạy tán loạn. Trương Hân còn tặc lưỡi lắc đầu, người đầu già rồi mà còn không biết lượng sức đuổi theo bọn trẻ. Lát sức đầu mà còn chơi nữa. Trong mấy người đó, Lệ Đình xem ra lại chậm chạp nhất, Trương Nhất Minh chuyển hướng sang đuổi theo cô. Nhưng hôm nay không phải ngày của anh rồi, đúng lúc đó Kiến Hoa đi từ tầng hai xuống. Lệ Đình thuận đường thấy sư phụ, liền hớn hờ. Kiến Hoa cũng bất giác chia tay đón lấy cô, để Lệ Đình ra sau mình với biểu cảm rất vui vẻ.

"Sư phụ, Minh ca đuổi theo em, em đâu có làm gì"

Kiến Hoa nhìn thấy bức họa xấu ghê gớm đó trên tay Trương Nhất Minh cũng vài phần hiểu ra, nhưng vẫn chống chế, lấp liếm cho qua:

"Sư huynh, Tiểu Đình đâu có vẽ xấu như thế"

Tường Nhất Minh á khẩu, vẫn biết là sự phụ bảo vệ đồ đệ, nhưng như thế này cũng thật quá lộ liễu. Mà lại còn hòa nhau vào bắt nạt anh. Uống công lâu nay anh làm shipper ăn đặt cho bọn họ.

Mọi người đều đồng ý cả, Tường Hân đẩy Tường Nhất Minh lên phía trước, cắt đứt sự hờn dỗi trẻ con của người đã đẻ huê con cái. Rồi ngoác tay ra hiệu mọi người cùng đi.

"Chúng ta đi thôi"

Hai chiếc xe đò bọn họ bên ngoài Giang Từ Đẳng, vút một cái chiếc xe đã lao vào đêm tối.

...

Thu Vây là lễ hội truyền thống của người dân bản địa ở Quảng Tây, đặc biệt là những người làm nông nghiệp, quanh năm với cây cối, ruộng vườn. Mỗi năm vào thời điểm giao mùa, cuối hạ người dân ở đây sẽ cùng nhau tổ chức một lễ hội thật hoành tráng. Cả tỉnh Quảng Tây ngày đó đều ngập trong không khí lễ hội, từ sáng sớm hôm trước đến tận rạng sáng ngày hôm sau. Dù nó chỉ diễn ra trong một ngày và một năm chỉ có một lần nhưng họ ăn mừng Thu Vây còn lớn hơn Tết Nguyên Đán truyền thống. Vì người dân ở đây quan niệm rằng, cái gốc của cuộc sống ấm no của họ là từ nông nghiệp. Thu Vây là lễ hội, cũng là ngày dâng hương kính ngưỡng vị thần bảo hộ cho mùa màng, thiên nhiên ở vùng đất này. Chính vì thế, dù có bận bịu gì quanh năm thì cứ vào Thu Vây, tất cả đều dừng hết mọi việc chỉ ăn mừng ngày lễ đó. Ở Quảng Tây cũng có nhiều tộc người khác nhau, cũng rất rộng lớn, mỗi vùng cũng tổ chức lễ hội theo cách không giống nhau. Điểm chung duy nhất là ai có cơ hội một lần được tham dự lễ Thu Vây này sẽ không thể nào quên sự rực rỡ và náo nhiệt của nó.

Hoa Thiên Cốt quay tại Quảng Tây trùng hợp đúng vào thời điểm của lễ Thu Vây trong năm. Lễ hội này lại nổi tiếng như thế, người ham chơi như Tường Hân, Lệ Đình...sao có thể bỏ qua. Đạo diễn cũng tâm lý đẩy nhanh tốc độ cảnh quay lên một chút. Vậy nên xong xuôi hết rồi, Tường Hân giục một loạt nhanh chóng cùng đi. Đám trẻ thì háo hức được lần đầu tiên dự lễ hội. Còn Kiến Hoa, bình thường anh vốn không thích những chỗ náo nhiệt. Nhưng bây giờ đã có Lệ Đình, những cái bình thường của anh đã không còn bình thường nữa rồi. Anh cũng không thể chịu được cảm giác trong phòng một mình khi cô ra ngoài chơi, thế nên anh nhất định phải đi.

Mấy người họ rất nhanh chóng đã đến được khu Thác Bạt, nơi tổ chức lễ hội gần nhất so với Giang Từ Đẳng. Khu Thác Bạt chạy dọc hai bên bờ Quây Sơn, cách Giang Từ Đẳng không quá ba dặm. Chính vì ở ngay lưu vực sông Quây Sơn nên quang cảnh lễ hội ở đây đẹp một cách đặc biệt so với những nơi khác. Vài chục con thuyền kích cỡ lớn nhỏ đủ cả thấp đèn sáng rực lững lờ trôi trên sông. Trên mỗi con thuyền đều có vài người mặc quần áo rất sặc sỡ, hoa văn tỉ mỉ chơi nhạc cụ, nào sáo, nào đàn tranh, còn có cả chiêng, trống...không thiếu cái gì. Mỗi người lại chơi một bài khác nhau, tưởng chừng sẽ tạo nên một âm thanh hỗn tạp nhưng thực tế lại không phải vậy. Dù âm thanh là không giống nhau, nhưng dường như lại cùng phối hợp với nhau tạo thành một bản nhạc chung nhiều màu sắc. Hai bên bờ được chiếu sáng rực. Mọi người đua nhau ca hát, nhảy múa, chúc rượu quanh mấy cột lửa cháy cao đến cả chục thước. Nếu từ trên cao trông xuống, Thác Bạt giống như một biển ánh sáng đỏ rực, quyến rũ.

Đóng phim không phải là chưa bao giờ được thấy những cảnh lễ hội như vậy. Nhưng hầu hết đều là dàn dựng trên phim trường...so với quang cảnh đang thấy trước mắt bây giờ quả nhiên khác biệt quá lớn. Máy cô gái đều choáng ngợp không thể tin vào mắt mình. Thác Bạt so với những nơi khác ở Quảng Tây thì rất nhỏ bé, không đáng kể gì, vậy mà không khí lễ hội ở đây đã cuồng nhiệt như vậy rồi. Họ không thể tưởng tượng được ở những nơi khác sẽ thế nào.

Kiến Hoa, Tường Nhất Minh để cho mấy cô gái đi trước, còn bọn họ đi sau theo dõi. Khởi nói cũng biết Kiến Hoa luôn nhìn theo Lệ Đình. Cả dòng người đông đúc như vậy, mà cô lại nhỏ bé, nhiều lúc còn lọt thỏm trong đám đông. Bảo anh sao có thể rời cô một khắc cho được. Người ta tới lễ hội với tâm trạng hưởng thụ chơi đùa, còn anh đi tới đây chỉ với tâm thế đề dõ theo bước chân cô, vì anh lo lắng, tính bất cẩn của cô, anh còn lạ gì. Nhưng đổi lại, anh cũng không thấy hối hận vì bỏ mất thời gian nghỉ ngơi để đi tới đây. Thấy Lệ Đình vui vẻ, háo hức như vậy, anh cũng không cầu gì khác.

Lệ Đình, Tường Hân và Lý Thuần ban đầu còn nắm tay nhau cùng đi. Mỗi chỗ lại ngó qua một chút. Cái gì cũng thu hút bọn họ, Lý Thuần thì không nói nhưng đến Tường Hân cũng như con nít khi thấy những thứ lạ lẫm với mình. Nhưng rồi đám đông quá lớn, người trở ra, người trở lại...xô đẩy khiến cánh tay của Lệ Đình yếu ớt bứt khỏi tay của Lý Thuần, rồi lạc mất trong đám đông.

Lệ Đình cố kiềm chân hết sức, lách qua dòng người vẫn không thể thấy Tường Hân cùng Lý Thuần đâu cả. Máy người kia cũng không thấy. Tiếng gọi của cô cũng bị át mất bởi âm thanh náo nhiệt xung quanh, nếu gọi ai đó căn bản không có tác dụng. Xung quanh cô bây giờ chỉ thấy toàn người xa lạ. Ai cũng cao lớn, Lệ Đình cố nhảy lên cũng không phát hiện ra ai trong đoàn cả. Mới vừa tới mà cô đã lạc mất họ rồi, Lệ Đình chán nản, lại có chút hoang mang...một mình cô ở đây, bây giờ phải làm sao. Gương mặt cô thoáng chút sợ sệt.

"Lần sau những lúc như vậy nên chuyển sang gọi 'sư phụ' đi" - Lệ Đình đột nhiên nhớ lại câu nói vu vơ, nhưng dường như có ý dận dò của Kiến Hoa hôm cô cùng anh lên núi Phổ Nghi bắt cá lăng hồng. Anh từng nói, nếu sau này gặp những chuyện như vậy, đừng bắt giác gọi 'mẹ' nữa mà hãy gọi anh. Lệ Đình khi đó còn tưởng anh nói đùa hay chọc ghẹo thói quen của cô. Nhưng trong lúc này, người cô có thể nghĩ đến, chỉ có anh. Lệ Đình quay tứ phía, chốc lại cố nhảy lên cao, miệng hô lớn nhất có thể:

"Sư phụ...sư phụ...sư phụ"

Đám đông xung quanh vẫn không có vẻ gì quan tâm đến cô, cũng không có dấu hiệu nào cho thấy sư phụ nghe thấy tiếng cô gọi cả.

"Đỉnh tỷ kia, chúng ta qua đó đi" - Lý Thuần nghe thấy tiếng Lệ Đình, kéo Tường Hân chỉ ra phía đó. Nhưng Tường Hân nhanh chóng kéo cô lại.

"Không cần chúng ta, đã có Hoa ca ở đó rồi" - Tường Hân nhìn thấy ánh mắt lo lắng của Kiến Hoa, anh đang vội vàng đi qua dòng người tiến gần phía Lệ Đình. Việc này không cần bọn cô phải lo. Đêm nay hai người kia sẽ có một lễ hội lớn nhất. Cô cứ thế kéo Lý Thuần rời ra hiệu cho đám Từ Hải Kiều cùng đi theo. Còn thầy trò nhà họ, cứ để tự lo cho nhau thì hơn.

Lệ Đình gắng hết sức thêm một lần nữa, trong lòng hy vọng Kiến Hoa sẽ xuất hiện.

"Sư phụ..."

Lệ Đình nhìn quanh, vẫn không thấy anh. Cô thất vọng bỏ cuộc, nếu như đã không có ai, vậy chơi một mình còn ý nghĩa gì nữa. Lệ Đình đành quay đầu với ý định trở lại ô tô. Tốt nhất là về đó đợi mọi người quay lại. Khởi mắt công lát bọn họ phải đi tìm cô. Bỗng một người đàn ông cao lớn vội vàng đi qua, đụng phải vai cô một cái rất mạnh. Lệ Đình đau điếng, sợ hãi suýt ngã ra sau, thì cuối cùng người cô đợi cũng đã tới. Bàn tay mạnh mẽ của Kiến Hoa đã từ phía sau đỡ lấy cô, ghi chặt trong lòng anh. Lệ Đình bất ngờ, ngoái đầu ra phía sau, là sư phụ, hơn nữa gương mặt anh bây giờ rõ ràng rất lo lắng cho cô. Lệ Đình toàn thân bất động, vẫn không muốn rời khỏi vòng tay anh bây giờ, miệng run rẩy, khóe mắt còn long lanh giọt lệ, vì cú va chạm rất đau vừa rồi, mà cũng vì người cô đợi cuối cùng cũng xuất hiện.

"Sư..phụ..."

"Em làm tốt lắm...nhưng vẫn là để anh đi cùng mới được" - Kiến Hoa mặc dù rất lo lắng, nhưng lại cũng vui mừng. Lời dặn dò của anh, cô vẫn còn nhớ. Và trong lúc này, cô gọi anh, như vậy là điều mà anh vui nhất. Giọng điệu của Kiến Hoa có chút tán thưởng, khích lệ nhưng lại chứa sự chiều chuộng tiêu độ dè trong vòng tay mình. Trong đầu tự cảm thán, chuyển đi này, đáng lắm.

"Anh nói những lúc như vậy thì gọi sư phụ, nên..."

"Anh biết...anh cùng em đi chơi" - Kiến Hoa trông điệu bộ lúng túng ngượng ngùng của Lệ Đình, dịu dàng gạt giọt lệ trên khóe mắt cô với cử chỉ sùng nịnh.

"Bây giờ chúng ta đi đâu?" - Lệ Đình thắc mắc, mặc dù trong lòng cô bây giờ, dù anh có đưa cô tới đâu, cô sẽ đều theo anh.

"Có anh ở đây rồi. Em chỉ cần đi theo anh là được"

Kiến Hoa nắm chặt tay Lệ Đình đi sâu vào dòng người đông đúc. Càng về đêm, lễ hội càng náo nhiệt hơn. Thu Vây đối với người dân Quảng Tây đã bắt đầu sớm nay rồi, nhưng đối với Kiến Hoa và Lệ Đình, lễ hội...bây giờ mới chính thức bắt đầu.

Bạn đang đọc truyện *Quay Lại Vẫn Thấy Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 33: Say

Càng về đêm, không khí lễ hội càng đẩy lên cao, người đổ về Thác Bạt càng đông hơn. Có những đứa trẻ cao chưa tới một thước tung tăng theo cha mẹ đi xem hội, có những người già dù đã không còn sức để chơi đùa nữa nhưng vẫn góp vui bằng vài câu hát, hay những món đồ tinh xảo mà họ bày ở gian hàng của mình, và cũng có những cặp tình nhân nắm tay nhau, trao ánh mắt tình tứ như không khí này vốn chỉ dành riêng cho họ. Nếu ai đó không biết, còn tưởng Kiến Hoa và Lệ Đình là người yêu của nhau. Trong mắt họ bây giờ chỉ có chỗ để dành cho đối phương, không một thứ gì khác có thể xen vào giữa. Mà chính xác thì chính họ đang yêu nhau chỉ là cả hai đều chưa dám thổ lộ.

Kiến Hoa nắm chặt tay Lệ Đình kéo sát về phía anh. Khoảng cách giữa hai người dường như không còn nữa. Lệ Đình còn ngượng ngùng tìm kiếm một điểm nào khác để tránh nhìn vào mắt Kiến Hoa. Từ mắt, mũi đến bờ môi của anh hiện giờ đều có ma lực hút cô vào trong đó.

"Ở đây rất đông, em tuyệt đối không được buông tay anh" - Kiến Hoa dịu dàng dặn dò Lệ Đình. Anh không muốn cô lại biến mất khỏi tầm mắt mình. Câu nói tưởng chừng như đơn giản nhưng lại chứa cả ý tứ thâm sâu của Kiến Hoa. Anh đang nắm tay cô, nhất định sẽ nắm chặt, sẽ không để cô đi đâu cả.

"Được" - Lệ Đình gật đầu e lệ, cô cảm nhận được sự ấm áp của anh đang truyền sang cô từ bàn tay nắm chặt đó. Cô không muốn và chắc chắn sẽ không buông tay anh. Ban nãy khi cô bị lạc mất mọi người, khoảnh khắc cô gọi anh và anh cứ thế xuất hiện ôm cô trong lòng, Lệ Đình cảm nhận được sự an toàn và che chở chưa bao giờ có trước đây. Chỉ khi ở bên anh cô mới có cảm giác này. Chính là cảm giác muốn tin tưởng, giao phó cho một người đàn ông.

Sự then thừng qua đi, xung quanh bây giờ náo nhiệt như vậy. Hai người họ nắm tay nhau cùng hòa vào không khí tung bừng một năm chỉ có một lần. Bây giờ chỉ có hai người, quên mọi thứ đi, chỉ như vậy ở bên nhau là được.

Kiến Hoa lách từng dòng người dọn đường để Lệ Đình có thể thoải mái đi bên cạnh anh mà không gặp cản trở gì. Tay ngày một nắm chặt hơn, đến mức Lệ Đình còn đưa mắt nhìn anh, không lẽ anh sợ cô lại lạc mất nên mới nắm chặt như vậy. Lệ Đình mỉm cười hạnh phúc với ý nghĩ của mình, nhưng vẫn chú ý theo Kiến Hoa không rời nửa bước.

Bọn họ bị lôi kéo sự chú ý tới một đám đông đang vây thành vòng tròn, chính giữa còn có một giàn treo nhiều loại hoa quả cao phải tới hai thước là ít. Rất nhiều cặp nam nữ đang rất háo hức tham gia trò chơi gì đó, xung quanh vang lên tiếng cổ vũ không ngừng.

"Waaaa, đáng yêu quá"

Lệ Đình thích thú thốt lên khi thấy một con thỏ bông màu trắng lớn bằng cả người cô treo trên dây, bên cạnh còn có mười một con thú nhồi bông khác, đều tượng trưng cho mười một con giáp còn lại.

"Em thích sao?" - Kiến Hoa thấy bộ dạng hạnh phúc của Lệ Đình liền có ý nghĩ lấy nó cho cô, vì quả thật anh thấy nó cũng thật đáng yêu.

"Phải, sư phụ, chúng ta lấy nó được không?" - Lệ Đình gật đầu lia lịa, ánh mắt long lanh hiện rõ vẻ nghịch ngợm. Và đương nhiên Kiến Hoa cũng không lý gì mà không đáp ứng cô.

"Được" - Anh mỉm cười chiều lòng Lệ Đình. Xem ra đây là lần đầu tiên cô muốn anh làm việc gì đó. Hơn nữa việc này cũng đơn giản như vậy. Anh nào có thể không đồng ý.

"Đôi bạn trẻ, muốn lấy thú bông sao?" - Nhận thấy ý muốn của Kiến Hoa và Lệ Đình, một người đàn ông đã luống tuổi, mặc y phục của người dân tộc lại gần họ hỏi han.

"Đúng vậy, làm thế nào chúng tôi mới có thể lấy được nó"

Kiến Hoa gật đầu xác nhận, trong khi Lệ Đình vẫn há hức không thể rời mắt khỏi mấy con thú nhồi bông dễ thương đó. Người đàn ông nọ vui vẻ giải thích:

"Chỉ cần thắng trò chơi là được. Nếu hai người thắng sẽ được tự ý chọn hai con mà hai người thích"

Tới đây thì một thói quen nữa của Kiến Hoa lại bị phá bỏ. Trước đây anh cũng đầu thích tham gia mấy trò chơi bao giờ, các chương trình thực tế cũng ít nhận. Vậy mà bây giờ chỉ vì muốn lấy được con thỏ bông và để thấy được nụ cười của ai đó thì thói quen cũng chỉ là thứ yếu. Nghe tới trò chơi, Lệ Đình bỗng xị mặt thất vọng, cô vốn là hổ đen của trò chơi rồi, chơi trò nào, thua trò đó. Nếu bây giờ hai người phải chơi, phần thua rõ ràng cô nắm chắc rồi.

"Sư phụ, em chơi mấy trò này không giỏi đâu" - Lệ Đình đứng đưa tay Kiến Hoa, giờ vẫn đang nắm tay cô thừa nhận. Về mặt tội nghiệp đó khiến Kiến Hoa thấy cũng thật buồn cười. Là cô đang lo mình không biết chơi sẽ ảnh hưởng đến anh đây mà. Nhưng biết làm sao, anh muốn lấy nó cho cô, nhất định sẽ làm được.

"Em chỉ cần tin anh là được rồi"

Đêm nay, những lời nói của Kiến Hoa không hiểu là vô tình hay hữu ý đều có tác động mạnh đến Lệ Đình. Nghe anh nói vậy, cô cũng chỉ còn bước thuận theo, sư phụ nói thế nào thì thế đó.

"Em tin anh"

"Có điều, trò chơi này chỉ những cặp tình nhân mới chơi được" - Người đàn ông nọ nhìn một lượt qua Kiến Hoa và Lệ Đình, sau đó thêm vào một câu. Nhận thấy sự khó hiểu trên gương mặt họ, người đàn ông liền giải thích thêm. Đối với những tộc người thiểu số ở đây. Họ có một truyền thống, các cô gái chỉ để cho chàng trai chạm vào mình nếu đôi phương là tình nhân của cô ta. Còn nếu không tuyệt đối sẽ "nam nữ thụ thụ bất thân". Trò chơi này cần phải tiếp xúc nam nữ, dĩ nhiên phải là tình nhân mới được chơi.

"Trò này chúng tôi có thể chơi được" - Mặc cho lời của người đó, Kiến Hoa dứt khoát. Không để ý bên cạnh mặt Lệ Đình ửng hồng, anh nói vậy đâu khác nào thừa nhận hai người là tình nhân. Nói rồi anh kéo Lệ Đình vào giữa vòng tròn, sẵn sàng cho trò chơi.

Thực tế trò chơi lại không phức tạp như bọn họ nghĩ. Cái chính chỉ là phải dùng sức một chút. Thu Vây là ngày lễ của những người nông dân mà, nên mọi thứ đều liên quan đến những thứ ngày thường vẫn gắn bó với họ cả.

Trò chơi rất đơn giản, cách cái giàn hoa quả ở chính giữa chừng hơn chục thước có một chiếc bàn, trên đó úp mười tám thẻ. Trên mỗi tám thẻ viết một loại hoa quả đang được treo trên chiếc giàn đó. Kiến Hoa sẽ đứng dưới chiếc giàn, việc của Lệ Đình là làm cách nào càng nhanh càng tốt, lật từng tám thẻ, xem bên dưới nó viết tên loại hoa quả nào, sau đó nhanh chóng chạy tới chỗ Kiến Hoa để lấy loại đó. Nhưng cái giàn này cao hơn hai thước, Kiến Hoa không được vói tay tự mình lấy, mà anh phải bằng cách nào đó bế Lệ Đình lên lấy được thứ cần thiết. Nếu trong thời gian một hồi chuông mà họ có thể hoàn thành thì phần thưởng sẽ là của họ.

Trò chơi này xem ra cũng thật dễ quá đi, Lệ Đình thở phào khi nghe người đàn ông phổ biến. Bảo cô đấu sức với ai thì cảm chắc cô sẽ thua rồi. Nhưng chuyện này dính tới đồ ăn, là sở trường của cô. Trước khi vào trò chơi hai người họ còn bàn bạc xem Kiến Hoa sẽ bế Lệ Đình thế nào để có thể dễ dàng lấy được thứ viết trên tám thẻ. Còn may là Lệ Đình nhẹ bẫng, Kiến Hoa chẳng mấy khó khăn để bế cô lên cao quá đầu anh, đủ để vói lấy mấy thứ hoa quả treo trên đó.

"Sư phụ, lên cao thêm một chút nữa" - Lệ Đình léo nhéo phía trên, vói mãi mà tay cô chưa thể chạm đến chùm nho treo lủng lẳng trên đó.

"Sư phụ...lại sang phải"

Lệ Đình luôn miệng, Kiến Hoa cũng vui vẻ làm theo từng chỉ dẫn của cô. Xung quanh mọi người đều hò reo rất nhiệt tình. Anh rõ ràng còn nghe thấy tiếng ai đó cảm thán "cô ấy dễ thương quá" hay "bọn họ thật đẹp đôi"...khiến khóe môi anh nhếch lên thích thú.

Cứ thế, cứ thế từng tám thẻ được lật lên, Lệ Đình lại chạy như gió đến bên Kiến Hoa, tự nhiên giờ hai tay lên để anh có thể dễ dàng bế cô lên. Trò chơi

này xem ra cũng thật thú vị. Lệ Đình cười không ngớt, trong khi Kiến Hoa cũng không khó để nhận ra, đã lâu rồi anh mới có thể vui như vậy. Hồi chuông kéo dài mười hai tiếng nhưng khi tiếng thứ chín vang lên thì hai người họ đã hoàn thành cả mười tám thẻ rồi. Món đồ thứ mười vừa được lấy xuống, khi Lệ Đình vẫn còn yên vị trong vòng tay Kiến Hoa thì tiếng vỗ tay không ngớt đã vang lên. Lúc đó phải nói cô còn vui hơn cả khi nhận được hồng bao trong Tết Nguyên đán vậy.

"Chúc mừng hai người, tôi chưa thấy cặp tình nhân nào chơi trò này ăn ý như vậy đó"

Lệ Đình nhìn Kiến Hoa cười khúc khích, mà anh cũng ra vẻ rất đắc ý. Bao nhiêu năm lăn lộn trong nghề này rồi. Anh luôn quan niệm sống với những gì mình có, không tranh đua. Nhưng đây là lần đầu tiên anh ăn thua một trò chơi như thế, chỉ vì một con thú bông.

"Anh đã nói sẽ thắng mà" - Kiến Hoa nháy mắt với Lệ Đình, trước giờ anh đã nói đều sẽ thực hiện được. Hơn nữa đó lại là nói với cô.

"Hai người chọn hai món quà đi"

"Sur phụ, em chọn nhé" - Lệ Đình chờ đợi cái gật đầu của Kiến Hoa liền thích thú chọn lựa. Trông hai người bây giờ nếu nói không phải người yêu, thực không ai có thể tin được. Trò chơi đã kết thúc từ lâu rồi, ở đây cũng đâu phải chen chúc mà Kiến Hoa vẫn nắm tay Lệ Đình không buông. Mà cô cũng chẳng thấy điều gì lạ ở đây cả, cứ như mọi chuyện bình thường như nó vẫn vậy.

"Tôi muốn con thỏ trắng và con dê ở bên cạnh đó"

Người đàn ông quay đi, rồi nhanh chóng trở lại đem theo phần thưởng cho người dành chiến thắng. Lệ Đình háo hức ôm lấy cả hai, mà trông nó nhuột gọn cả người cô. Con thỏ này là dành cho cô, con con dê kia, đương nhiên là dành cho sur phụ rồi. Lệ Đình cảm thán, trò chơi này cũng thật thuận tiện, một công đôi việc. Cả hai cùng có quà đem về.

Sự xuất hiện của hai con thú nhồi bông to bự cũng không khiến hai người đó rời nhau ra. Kiến Hoa ôm con dê của mình một bên, Lệ Đình cũng ôm thỏ con của cô một bên. Còn một tay, trước giờ vẫn chưa từng rời ra khỏi bàn tay Kiến Hoa.

Được một đêm thoải mái đi xem hội, Kiến Hoa cũng chiều lòng mọi sở thích của Lệ Đình. Cô muốn vào chỗ nào, anh đều theo cô. Nào là xem múa sư tử, cô cũng nán một chút. Người ta thì thổi sáo...cô cũng coi một lượt. Dù chẳng phải người dân bản xứ ở đây, cô cũng bắt chước người ta đốt một chiếc đèn hoa đăng thả xuống dòng Quây Sơn. Kiến Hoa thắc mắc thì cô nói người ta đốt đèn để cầu mưa màng, còn cô đốt đèn để cầu cho bộ phim sẽ thành công. Chỉ có điều, một tâm nguyện nữa cô cũng cầu khi thả đèn hoa đăng mà không nói với anh, đó là cầu hạnh phúc.

"Sur phụ, chúng ta qua bên đó đi" - Lệ Đình lại thấy một đám đông náo nhiệt khác đang vây xung quanh một cột lửa lớn, ca múa linh đình. Tiếng trống cùng tiếng lục lạc đan xen nhau lại thu hút Lệ Đình. Cô cứ thế lật đật kéo anh theo.

Bên đó, họ đang ăn mừng một năm mưa thuận gió hòa cùng những thành quả mà họ thu được hơn một năm qua. Mùi lửa cháy, mùi hương núi rừng lan tỏa trong không khí, mùi rượu gạo đặc trưng của dân bản xứ hòa quyện với nhau tạo nên một hương thơm đặc trưng quyến rũ chỉ Quảng Tây mới có. Một năm cũng chỉ có một ngày này để vui chơi, nói rượu mà bọn họ cất trong nhà cả năm đều mang hết ra đây một ngày hôm nay cũng không ngoa. Đã là người tộc thiểu số ở đây thì đến đứa trẻ con cũng biết uống rượu. Những người xung quanh ai ai cũng cầm một bát, mấy cô gái mặc trang phục truyền thống rất sắc sỡ cứ chốc lại đi một vòng rót rượu cho mọi người. Họ quan niệm, càng nhiều người tới chung vui, thì năm sau sẽ càng tốt hơn nữa.

Lệ Đình và Kiến Hoa mới vào liền được chào đón rất nồng nhiệt. Chẳng mấy khi có người ngoài tới thăm vùng đất hẻo lánh này. Hai đứa trẻ còn xung phong giữ tạm dùm cho cô hai con thú bông để hai người rảnh tay. Cô gái rót rượu ban nãy lại gần hai người, đưa họ hai chiếc bát sành to gần bằng bàn tay, rồi rót rượu mời hai người.

"Sur phụ, em có thể uống không?" - Lệ Đình cầm bát rượu nhưng vẫn chưa dám uống. Nếu cô uống rồi, có chuyện gì sẽ rất khó coi.

"Có thể" - Kiến Hoa gật đầu đồng ý. Hôm nay vui như vậy, uống rượu chúc mừng cùng đâu có gì. Hơn nữa, có anh ở đây, chuyện gì anh cũng có thể gánh được.

Kiến Hoa rất từ tốn, nhấp môi cảm nhận từng chút một. Anh vừa uống vừa chú ý đến Lệ Đình vậy mà cô nhắm mắt uống một hơi cạn ra điều rất sáng khoái. Giọt rượu mát lạnh chạm tới vị giác của Lệ Đình, cô liền cảm thấy vị ngọt ngọt, nhưng không quá sắc. Mùi thơm nhưng không nồng. Rượu đến cổ họng rồi mới thấy cay cay, hơi nóng mới kéo đến. Sau đó khi nhuột hoàn toàn lại thấy cảm giác thanh thanh dễ chịu, khiến cho người ta chỉ muốn uống thêm.

Người dân tộc tính cách rất hào sảng. Một chung rượu, kết bằng hữu. Họ chào đón Kiến Hoa và Lệ Đình như những vị khách quý của quê hương họ. Kiến Hoa, Lệ Đình cũng hòa mình trong sự nồng nhiệt ấy. Tất cả cùng nắm tay nhau ca hát xung quanh đống lửa. Vòng này qua vòng khác, đếm sơ sơ từ khi bọn họ tới đây cô gái rót rượu cũng đi qua đi lại được năm sáu vòng rồi. Và mỗi lần như thế bát rượu của bọn họ lại được rót đầy, mà Lệ Đình cũng tích cực uống hết không chừa một giọt.

Cột lửa cháy hừng hực soi rọi gương mặt đang đỏ bừng lên vì rượu của Lệ Đình. Rượu này ban đầu có vẻ uống thấy ngọt và thanh. Nhưng uống đến năm sáu bát như thế, từ lượng của Lệ Đình chắc cũng không cảm được. Kiến Hoa cảm nhận thấy bàn tay của Lệ Đình đang nóng lên, ánh mắt cô cũng mơ màng, nụ cười cũng chột ngây ngô hơn ban nãy. Thỉnh thoảng lại quay sang nhìn anh mà không hề thấy điểm cuối trong đáy mắt cô. Đến khi bước chân Lệ Đình chậm hơn, nhịp điệu cũng loạng choạng hơn, Kiến Hoa liền đưa cô trở ra mỏm đá lớn ngay gần dòng Quây Sơn, tựa lưng vào ngọn núi sừng sững. Ở đây, có thể nhìn thấy toàn bộ khung cảnh của lễ hội Thác Bạt.

"Sur phụ, em muốn đi chơi tiếp" - Lệ Đình phụng phịu nín tay Kiến Hoa, cô lại dùng ánh mắt tỏ con với anh. Lòng Kiến Hoa lại chùng xuống. Mỗi lần cô như vậy anh không cách nào từ chối cô.

"Nhưng em say rồi, chúng ta về thôi" - Kiến Hoa tình cảm vuốt nhẹ bên má cô đã ửng hồng vì men rượu. Cái ánh mắt mơ hồ này của cô càng quyến rũ anh.

"Em...đâu...có..." - Lê Đình cong môi cự nự, cô đâu say, nhưng lời kháng nghị của cô bị đứt đoạn bởi những tiếng nấc cụt liên hồi.

"Em còn nói, uống đến bị nấc rồi" - Kiến Hoa sùng nịnh nhéo má Lê Đình. Anh mới chiều cô một chút mà đã uống rượu say tới mức này. Còn Lê Đình cứ vài giây lại nấc cụt một tiếng "hức" kèm theo bộ mặt nũng nịu rất dễ thương khiến Kiến Hoa không khỏi bật cười.

"Em muốn uống nước"

Uống quá nhiều rượu khiến Lê Đình thấy khát, cô mơ hồ theo bản năng muốn uống nước. Say rồi mà còn muốn chạy lung tung. Cũng không thèm quan tâm người đang đứng trước mặt cô trái tim đang đập nhanh cơ nào. Lê Đình chưa kịp quay đi liền bị Kiến Hoa kéo lại.

"Không cần, anh có cách chữa nấc cho em"

Gương mặt hai nười họ đối diện nhau bây giờ chỉ tính tới từng li. Lê Đình không hiểu ý của Kiến Hoa là gì, còn tưởng anh đi lấy nước cho cô hay có cách nào khác. Cô cười ngây ngất ra điều rất mong đợi. Kiến Hoa không thể nào cưỡng lại biểu cảm này của cô thêm nữa, anh bất ngờ đặt lên môi cô một nụ hôn mãnh liệt, mùi của rượu, mùi của hơi thở, mùi của tình yêu...anh đều cảm nhận được. Mặc cho Lê Đình xoè tròn mắt kinh ngạc, hai tay cô lững lờ đặt trên lưng anh, Kiến Hoa cứ lướt đi trên làn môi mát lạnh của cô, mà Lê Đình hoàn toàn không hề chống cự. Nụ hôn đầy dứa mãi không thôi, tới khi cô lại nấc cụt một tiếng chen ngang, Kiến Hoa đành chịu rồi môi cô trong sự xấu hổ, ngượng ngùng lên đến cực điểm của Lê Đình.

"Sự phụ, đây là mơ hay là thật" - Lê Đình rúc đầu vào ngực Kiến Hoa, ngây thơ thắc mắc, sự phụ lại hôn cô nữa. Giống như hôm trước, nhưng lần này thật hơn, mà dường như môi của sự phụ cũng lưu lại lâu hơn.

"Đương nhiên là thật"

Kiến Hoa âu yếm nựng má cô. Đây đương nhiên là thật, mà nếu là mơ, anh cũng sẽ biến nó thành sự thật. Lê Đình còn chưa định hình được tình huống mơ ảo này thì Kiến Hoa lại tiến tới, môi anh một lần nữa thiêu đốt bờ môi mỏng manh của cô. Anh siết chặt eo Lê Đình sát thân mình, một tay luôn qua những lọn tóc thơm mùi oải hương của cô. Triền miên cuốn lấy bờ môi của Lê Đình. Bao nhiêu tình yêu, bao nhiêu kim nén của anh, bây giờ đều đặt trong nụ hôn dành cho cô.

Lê Đình từ từ nhắm mắt, cô bắt đầu đáp lại nụ hôn của Kiến Hoa. Môi cô khẽ mở ra để mặc anh trêu đùa. Toàn thân cô mềm nhũn, trọng tâm đều dồn về phía anh. Cô thích cảm giác được anh ôm trọn trong lòng, cô thích được cảm nhận hơi thở ấm áp của anh. Nụ hôn này, không cần biết là mơ hay thật...cô muốn được chìm đắm trong nó, vì bây giờ...cô đang hạnh phúc

Bạn đang đọc truyện *Quay Lại Vẫn Thấy Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 34: Đánh cắp trái tim

Không hiểu vì say rượu hay vì ma lực từ nụ hôn của Kiến Hoa mà sau khi anh quyến luyến rời môi cô, Lê Đình chỉ mơ hồ gọi một tiếng "sự phụ" rồi gục vào ngực anh ngủ mất. Thế nên mặc dù đang đi lễ hội nhưng rất nhiều người xung quanh chú ý đến một cảnh tượng lạ lùng khác. Đó là khi một người đàn ông tình cảm bế một cô gái, với nét mặt rất hạnh phúc. Điều thú vị ở chỗ, trên lưng anh ta còn cồng một con thỏ bông và một con dê, phần thưởng của người chiến thắng của trò chơi ban nãy. Ấy vậy mà bước chân anh ta nhẹ bằng tưởng chừng như lướt đi nhẹ nhàng trong đêm tối. Trong đám đông đó, còn có mấy cô gái dân tộc, yêu kiều nép bên cạnh người yêu nhìn theo Kiến Hoa và Lê Đình với ánh mắt ngưỡng mộ. Cảm thán sẽ thật tốt nếu như mình cũng có thể như cô gái đó, như vậy đối với một cô gái không còn điều hơn nữa.

Rất nhanh Kiến Hoa đã đưa được Lê Đình về chỗ hai chiếc xe của bọn họ đậu bên ngoài khu Thác Bạt, những người khác đều chưa trở lại. Vẫn còn may là Kiến Hoa giữ chìa khóa xe. Anh nhẹ nhàng đặt Lê Đình lên băng ghế sau, bỏ hai con thú bông ra đuôi xe rồi trở lại trong đó. Đây cũng không phải là lần đầu tiên anh nhìn thấy cô ngủ, cũng không phải lần đầu tiên anh được ở riêng bên cô như thế này...nhưng mỗi lần đều có chút khác với trước. Mỗi lần, tình cảm của anh lại đậm hơn, mỗi lần...mong muốn được có cô bên mình của anh lại càng sâu hơn. Giây phút bây giờ chỉ thuộc về một mình anh, Kiến Hoa để Lê Đình tựa vào vai mình ngủ ngon lành. Anh cảm nhận được sự bình yên trong tim mình, cảm giác muốn che chở cho người mà anh yêu...rồi cứ thế, những ý niệm hạnh phúc cũng kéo anh vào giấc ngủ.

Trong bóng tối, từ phía con đường rợp tán cây, hai bóng đen xuất hiện, từ từ hiện rõ khuôn mặt dưới ánh trăng. Trong khi mọi người còn đang mải mê với lễ hội thì hai người họ lại không quan tâm việc gì khác ngoài chuyện gì đang xảy ra bên trong chiếc ô tô kia.

Một tiếng "Tách" vang lên cùng ánh sáng trắng của đèn flash. Sau vài ba tiếng như vậy, người đàn ông mới chịu bỏ chiếc máy ảnh xuống, rồi ông kính khời Kiến Hoa và Lê Đình.

"Nhiệm vụ của chúng ta hôm nay là xong. Về thôi, em buồn ngủ lắm rồi" - Khang Vũ vừa ngáp vừa mừng rỡ rót nước mắt. Kể từ bây giờ, coi như công việc của người trợ lý như anh lại thêm một việc rình mò nữa.

"Chị cũng sắp không chịu nổi nữa" - Nancy hát hăm theo hướng về Giang Từ Đăng. Đêm nay với cô cũng thật quá dài rồi.

Chuyện tình cảm của Kiến Hoa và Lê Đình, trước giờ Khang Vũ có thể nói là người biết rõ nhất. Ngay từ khi Kiến Hoa tình cờ gặp Lê Đình ở hồ Y Đình, rồi hai ngày sau đó anh đều lặng lẽ theo sau cô, mặc Khang Vũ chờ đợi, thì Khang Vũ đã đoán được Kiến Hoa đối với Lê Đình có một chút khác biệt. Ít nhất là không giống với những bạn diễn trước đây. Mặc dù khi quay phim ở Quảng Tây, thời gian Khang Vũ ở đây không nhiều, nhưng Kiến Hoa thích Lê Đình sao có thể qua mắt được anh. Những tưởng đó chỉ là chuyện giữa hai người yêu nhau, nhưng nào ngờ Tuấn Kiệt còn dặn dò anh phải theo sát hai người đó nếu có cơ hội. Nancy ban đầu chỉ đơn giản ở bên Lê Đình, chuyện tình cảm cô không dám can thiệp. Nhưng bây giờ cả cô cũng bị kéo vào. Chỉ một cuộc điện thoại đơn giản của mẹ Lê Đình và sự giải thích ngắn gọn của Lạc Thành, Nancy đã hiểu toàn bộ câu chuyện. Và việc của hai người trợ lý bây giờ là phối hợp với nhau, chuyển tin tức của đôi trẻ kia về cho mấy bậc phụ mẫu càng sớm càng tốt. Dĩ nhiên, cả hai đều thể từ chối. Mỗi khi này, Trương Hân rủ mọi người cùng đi lễ hội nhưng Khang Vũ và Nancy đều từ chối với lý do muốn ở lại sắp xếp đồ đạc và lịch trình một chút. Nhưng thực chất là để tiện đi theo Kiến Hoa và Lê Đình. Vậy nên, mọi việc xảy ra trong đêm ngày hôm nay, bây giờ đều đã nằm trong chiếc máy ảnh trên tay Khang Vũ. Và chỉ sáng mai thôi, Đài Loan - Hà Bắc - Thượng Hải đều sẽ nhận được tin tốt lành.

...

Sáng hôm sau, Lê Đình say rượu, ngủ một giấc ngon lành, tỉnh dậy thì cô đã nằm êm ái trên giường của mình. Dưới cuối giường còn có hai con thú bông mà cô được tặng đêm qua.

"Chào buổi sáng, sư phụ" - Lê Đình vừa dụi mắt, vừa nờ điệu cười ngây ngô với con dê làm bằng bông. Vì sư phụ tuổi con dê nên cô mới chọn nó. Nhưng sư phụ lại tặng cả cho cô. Lê Đình che miệng thích thú, trông hai con thú bông đặt cạnh nhau cũng đẹp đôi lắm chứ.

Sự nghịch ngợm qua đi, Lê Đình chợt cảm nhận được sự ấm áp còn vương vấn trên môi cô. Cô bất giác rờ đôi môi mình, cố gắng nhớ lại những gì xảy ra đêm qua. Nhưng chỉ có thể nhớ được cô đã cùng sư phụ chơi trò chơi, cùng hát, cùng uống rượu. Rồi sau đó thế nào cô cũng không nhớ nữa. Nhưng cảm giác này là sao? Cô rõ ràng cảm thấy như chuyện vừa mới xảy ra. Cô cũng có thể cảm nhận được làn hơi nóng rực của Kiến Hoa, chẳng lẽ lại là mơ.

"Không lẽ lại là nằm mơ sư phụ hôn nữa" - Lê Đình xấu hổ với ý nghĩ của mình. Đấu tranh một hồi rồi cô cũng tự trấn an mình rằng chắc chắn đó là mơ, nếu không cô không biết làm thế nào để đối diện với anh bây giờ cả.

Kiến Hoa nhận thấy Lê Đình vẫn thoải mái như bình thường. Anh cũng đoán được cô lại ngây thơ như đêm trước tưởng nụ hôn của anh là trong mơ rồi. Kiến Hoa mỉm cười thầm nghĩ, cô thấy sao cũng được. Giờ anh đã biết trong lòng cô cũng có anh là được. Sớm hay muộn một chút thổ lộ cũng không có gì khác biệt. Anh không cần vội. Vì thế buổi sáng gặp cô, Kiến Hoa vẫn coi như chưa có chuyện gì xảy ra. Anh chỉ kể lại rằng đêm qua là anh bế cô về. Hai con thú bông là do anh đặt vào trong phòng cô. Nhiều đó thôi cũng đủ khiến Lê Đình hạnh phúc. Cảnh quay hôm nay sẽ vì thế mà nhanh chóng hoàn thành.

"Cảnh 112 chuẩn bị, action..." - Đạo diễn Lâm không đi hội Thu Vây, cả đêm qua dùng để ngủ, nên sáng nay tinh thần rất sáng khoái. Thanh âm cũng lớn hơn bình thường.

Xung quanh toàn một màu xanh nhàm chán của mấy tấm phông. Không hiểu tổ đạo cụ làm thế nào mà giữa Quảng Tây nắng nóng như thế này lại kiếm được chất liệu để làm tuyết. Dưới chân Lê Đình và Kiến Hoa bây giờ đều phủ một lớp tuyết mát lạnh trắng xóa. Từ phía đều có quạt thổi vào hai người, từ hôm đầu quay phim đến giờ, hôm nay là lúc họ cảm thấy mát mẻ nhất. Đôi khi còn cảm thấy lạnh, tất cả là nhờ phúc của cảnh quay hôm nay.

"Tiểu Cốt, dừng lại đi" - Kiến Hoa ban đầu bất ngờ, tránh những nắm tuyết lớn đang tới tấp lao về phía mình. Mà điểm xuất phát của nó là từ phía Lê Đình.

Mỗi lần ném nắm tuyết hướng Kiến Hoa bay tới Lê Đình đều thích thú, cười khúc khích. Mặc cho Kiến Hoa còn nghiêm mặt muốn cô dừng lại, nhưng Lê Đình vẫn tiếp tục chơi đùa. Cô lại đã đem cả tâm trạng vui vẻ ngày hôm qua vào cảnh quay rồi.

"Sư phụ, người chơi với Tiểu Cốt một chút thôi"

Mặc dù miệng kêu Lê Đình dừng lại, nhưng Kiến Hoa không hề có chút khó chịu. Thêm nữa, thấy tiểu đồ đệ của mình không có dấu hiệu ngưng, Kiến Hoa cũng cúi xuống lượm những ụ tuyết lớn bằng nắm đấm, rồi ném về phía cô. Và đó là lần đầu tiên mọi người trong phim trường thấy Bạch Từ Họa nở một nụ cười hạnh phúc đến như vậy. Lúc đó, trong lòng hẳn có cả tình yêu, cả sự chiều chuộng và che chở cho đồ đệ của hắn.

Kiến Hoa và Lê Đình ném tuyết qua lại với nhau, phim trường cũng không dứt tiếng cười của hai người họ. Ai cũng có thể nhận thấy sự mãn nguyện trên nét mặt Kiến Hoa. Cả tâm tình của anh đều đã đặt chỗ Lê Đình. Và ngay cả hai người vừa mới xuất hiện trong trường quay dường như cũng nhận ra điều đó. Một trong hai người lại gần đạo diễn chào hỏi, đạo diễn Lâm ra về rất bất ngờ rồi hô lớn:

"Cắt. Tốt lắm. Nửa tiếng nữa quay phân cảnh tiếp theo"

Sự xuất hiện của hai người vừa rồi khiến nhiều nhân viên trong đoàn rất kích động. Người thì chỉ trỏ, người thì mừng rỡ đến nỗi thiếu điều chạy ngay lại đó. Chẳng mấy chốc Kiến Hoa đã phát hiện ra hai người họ, lập tức tiến đến, nhưng trước đó vẫn không quên đợi Lê Đình tới cùng.

"Hoa ca" - Cô gái nhỏ nhẹ mỉm cười chào Kiến Hoa, còn người đàn ông bên cạnh háy háy cặp mắt đầy ý tứ với anh.

"Long ca, Thi Thi. Hai người tới đây làm gì?" - Kiến Hoa tỏ vẻ ngạc nhiên, cùng lúc cả hai người bạn của anh đều xuất hiện ở đây trong khi lịch trình lại bận rộn như thế.

"Bọn anh tới không phải gặp cậu, mà là Lệ Đình. Cậu ra ngoài một chút đi" - Câu nói của Kỳ Long không chỉ khiến Kiến Hoa mà cả Lệ Đình cũng khó hiểu. Kiến Hoa thì mang tâm trạng hào hứng. Vậy mà còn chưa được biết nguyên nhân liền đã bị đuổi khéo. Nhưng anh cũng đâu còn cách nào khác, đành để cô lại rồi ra ngoài. Lệ Đình nhìn với theo bóng lưng anh, sau đó liền bị kéo lại khi Kỳ Long lên tiếng.

"Lệ Đình chào em, anh là Kỳ Long, còn đây là Thi Thi"

...

Rõ ràng người đến là Kỳ Long và Thi Thi, hai người họ là bạn thân của anh, gặp Lệ Đình ắt hẳn có chuyện quan trọng. Mà người ta cũng đâu làm gì cô mà Kiến Hoa bên ngoài đi qua đi lại tới chóng mặt. Gần hai mươi phút trôi qua, Kỳ Long và Thi Thi mới trở ra. Kiến Hoa liền tỏ bộ mặt tò mò hiếm có khiến Thi Thi rất sùng sốt.

"Hoa ca, mới không gặp ít lâu thôi vậy mà thay đổi cũng không ít"

"Hai người gặp Tiểu Đình có chuyện gì vậy?" - Kiến Hoa bỏ qua câu đùa cợt của Thi Thi, hỏi thẳng vấn đề anh thắc mắc này giờ.

"Còn 'Tiểu Đình' nữa kìa" - Kỳ Long nói mát mẻ, nháy mắt sang Thi Thi. Bạn của anh biết gọi một cô gái thân mật như vậy từ bao giờ.

Thấy Kiến Hoa có vẻ mất kiên nhẫn, Thi Thi không chọc anh thêm nữa, đành giải thích:

"Bọn em tới mời cô ấy đóng vai chính cho *Thục Sơn*"

Thục Sơn là dự án lớn nhất mà công ty Kỳ Long thực hiện, nó đã được chuẩn bị ít nhất hai năm. Anh đã suy nghĩ nhiều về lựa chọn vai nữ chính Ngọc Vô Tâm. Nhưng từ một lần xem vai diễn Lục Trinh của Lệ Đình. Anh liền nảy ra ý định mời cô. Vì thế hôm nay, anh và Thi Thi cất công một chuyến tới đây, vừa để mời Lệ Đình, cũng là thăm Kiến Hoa một chút. Và cũng là kiểm chứng lời của Tổ Thu xem liệu anh có thể thấy chữ "Hy" lấp ló đâu đây hay không. Mấy ngày trước anh gọi điện tới Hoa Kiệt hỏi về phim trường của Kiến Hoa để tìm đến, Tổ Thu cũng được nghe ý định mời Lệ Đình của anh, liền nhiệt tình chỉ dẫn. Hơn nữa còn úp mở rằng anh trai của cô bây giờ đã khác nhiều rồi. Câu chuyện khiến anh càng tò mò và háo hức tìm đến Quảng Tây.

Từ lúc tới phim trường, mọi cử chỉ dù nhỏ nhất của Kiến Hoa, Kỳ Long đều để ý. Từ ánh mắt, nụ cười, rồi sự long lắng của Kiến Hoa cho Lệ Đình. Anh như nhìn thấy chính bản thân mình ngày trước. Anh với Thi Thi không phải cũng như thế sao. Vậy nên chỉ nhìn Kiến Hoa một lần liền xác nhận được những gì Tổ Thu nói là đúng. Bạn thân của anh đã mắc câu với tiểu đồ đệ dễ thương kia rồi.

"Cô ấy nói sao?" - Kiến Hoa tò mò với ngữ điệu thêm vài phần mong đợi.

"Cô ấy quyết định thế nào còn cần sự phụ là cậu nói giúp một chút. Nếu cô ấy đồng ý, anh nhất định sẽ chăm sóc tốt cho đồ đệ của cậu"

Nói rồi Kỳ Long nắm tay Thi Thi ném lại cái nhìn đầy hàm ý cho Kiến Hoa rồi rời khỏi, để Kiến Hoa quay trở lại trường quay. Đường như cả hai người họ cùng nhận ra sự khác biệt giữa Kiến Hoa mà họ vẫn biết với anh của hiện tại, và sự thay đổi đó lại rất tích cực.

"Long ca, anh có thấy lần này Hoa ca thay đổi hơn so với trước rất nhiều không? Cảnh quay khi nãy nữa, em thấy đó không chỉ đơn thuần anh ấy đang diễn xuất"

"Đương nhiên, vì trái tim của cậu ấy bị tiểu đồ đệ kia câu mất rồi"

Bạn đang đọc truyện *Quay Lại Vẫn Thấy Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 35: Rơi

Kỳ Long là bạn của Kiến Hoa đã nhiều năm, Thi Thi cũng từng đóng chung phim với Kiến Hoa không ít lần...tính cách Kiến Hoa thế nào, đương nhiên bọn họ đều hiểu. Thế nên không khó gì để họ nhận ra sự thay đổi của bạn mình. Những người đang yêu không thể nào giấu được tâm tình của mình. Nhất là cái bộ mặt hạnh phúc đó của anh cứ trưng ra như muốn cho cả thiên hạ biết mình đang yêu. Cũng vì thế mà Hoa Thiên Cốt trở thành bộ phim đầu tiên người ta thấy nam thần Hoắc Kiến Hoa cười nhiều đến thế. Sau hậu trường cũng nhí nhố chụp bao ảnh tự sướng, mà Tổ Thu cũng chẳng thêm lọc, cứ tóm được cái nào thì đăng cái đó lên weibo Hoa Kiệt. Cô cũng tinh ý nhận ra, những bức ảnh nào mà anh trai cô chụp chung với Lệ Đình đều có nụ cười khác biệt, mà Lệ Đình chỉ khi ở bên anh trai cô mới e lệ làm điệu bộ nựng hai má đáng yêu như thế. Cũng có một hôm không biết Tổ Thu có chuyện gì vui mà nửa đêm đăng tám ảnh chụp chung của Lệ Đình và Kiến Hoa lên weibo Hoa Kiệt kèm theo câu nói "mọi người ngủ ngon" cùng icon quây không biết trời đất. Chuyện sẽ chẳng có gì lạ nếu như đó chỉ là một tám ảnh chụp cảnh quay bình thường. Đằng này nó lại là tám chụp ảnh tự sướng của hai người bọn họ cùng cặp răng thỏ dài tới vài phân. Mà mấu chốt chính là trước nay Hoa Kiệt chưa từng đăng những tám ảnh như vậy. Tuy nhiên, hầu hết người ta đều đoán rằng, có lẽ đoàn làm phim Hoa Thiên Cốt toàn là diễn viên trẻ nên Kiến Hoa cũng hòa theo sự nghịch ngợm của họ mà vui vẻ như thế. Nào có mấy người nghi ngờ trong bức ảnh có đầy rẫy gian tình.

Giang Chấn vẫn là biết trước được tình hình, cái gì có chuẩn bị trước vẫn tốt hơn, nên Giang Từ Đẳng của ông bốn tháng này đều dành cho đoàn làm

phím. Ông chỉ quan tâm đến việc làm thế nào để con gái ông và vị hôn phu từ năm bốn tuổi kia có thể thoải mái bên nhau mà không có trở ngại gì. Thậm chí bây giờ ông còn có chút hối hận vì sao năm xưa khi xây Giang Tử Đằng ông không xây hai dãy Hạ và Thượng sát vào nhau. Như vậy giờ đây khoảng cách giữa hai khung cửa sổ của Kiến Hoa và Lệ Đình sẽ sát hơn một chút. Thậm chí có thể từ đó mà qua được phòng của nhau thì thật tốt.

Kể từ đêm hôm biết Kiến Hoa ở phòng đối diện, trừ những lúc Lệ Đình cần sự riêng tư ra thì cánh cửa sổ phòng cô đều mở. Hơn nữa, cô cũng biết Kiến Hoa có thói quen ngồi ở bên đó. Vì thế cứ không có việc gì Lệ Đình lại mở cửa sổ ngắm sự xuất hiện của Kiến Hoa trên chiếc ghế tựa.

"Sur phụ, anh đang đọc gì vậy" - Hôm nay cũng như mọi khi, Kiến Hoa lại ở đó, đọc nốt cuốn cách ngôn vẫn còn dang dở. Lệ Đình thấy tò mò liền lại gần, hơi ngóng cổ sang phòng anh xem xét.

"Một cuốn cách ngôn theo trường phái cổ xưa mà anh thích" - Lệ Đình xuất hiện, Kiến Hoa liền gấp cuốn sách lại cười với cô. Chỉ còn vài chục trang nữa là hết nhưng mấy ngày nay vì ở bên cô mà anh không cách nào đọc được đến trang cuối. Vậy mà anh lại thích như vậy.

"Em cũng rất thích cách ngôn cổ xưa" - Lệ Đình gật gù với bộ mặt rất tâm đắc với những gì mình đang nghĩ, mà khi cô suy nghĩ cái gì lại vô thức chống cằm lên cửa sổ. Giương mặt ngây ngô dễ thương đó lại khiến Kiến Hoa không đành được, kéo ghế của anh lại gần cửa sổ hơn, cũng là lại gần cô hơn một chút.

"Em thử ví dụ xem"

"Ừm...ví dụ...Cần hai năm để học nói nhưng cần cả đời để học im lặng" - Lệ Đình lắc đầu qua lại. Đây chính là câu cách ngôn mà cô thích nhất. Cũng chính vì sự thâm thúy của nó. Cũng vì nghĩ như vậy nên bao năm nay, cô luôn lấy sự im lặng để đáp trả mọi chửi bới nhằm vào cô. Vì kẻ không nói mới chính là người khôn ngoan nhất.

"Chỉ một câu thôi sao?"

"Mmm...Nhấn một chút sóng yên gió lặng, lùi một bước biển rộng trời cao" - Đây cũng là câu là Giang Chấn hay nói với cô từ khi cô bắt đầu bước vào làng giải trí. Kinh nghiệm mấy chục năm trên thương trường của ông đã đúc kết lại được một chữ "Nhẫn" sẽ có thể khiến con người đạt được đến hạnh phúc cuối cùng.

"Á...sur phụ" - Không biết Lệ Đình lại nghĩ vẩn vơ gì rồi mà nói câu đó. Kiến Hoa bật cười gõ vào trán Lệ Đình. Cô giật mình phụng phịu, là sur phụ cũng thật không tốt. Chỉ cần thích là gõ trán cô, Lệ Đình còn đang định cự lại thì đã bị Kiến Hoa cướp lời.

"Em lại đang nghĩ gì? Đó là thành ngữ đầu phải cách ngôn" - Kiến Hoa không còn ngồi tựa trên ra sau nữa mà cũng lại chống cằm lên cửa sổ y hệt Lệ Đình. Bây giờ mắt của hai người hoàn toàn đối diện nhau. Kiến Hoa nhìn thẳng Lệ Đình âu yếm, mà cô cũng tự nhiên không né tránh ánh mắt anh.

"Cái đó...không phải cũng giống nhau sao?" - Lệ Đình ngượng ngùng lấp liếm. Cô vẫn là ngốc như thế. Nhưng cũng phải trách cách ngôn với thành ngữ cũng thật quá giống nhau đi. Dám chắc cũng nhiều người như cô lắm. Thế nên phân biệt được một câu cũng là tốt lắm rồi.

"Vậy em nói xem hoa đào và hoa mai có giống nhau không?" - Kiến Hoa bật cười vì sự chống chế của Lệ Đình, nhéo má cô hỏi dồn.

"Sur phụ...không nên hỏi khó như thế. Nếu anh đã đọc gần hết cuốn đó rồi thì không bằng anh nói một vài câu đi" - Lệ Đình cong môi thách thức. Sur phụ đã đọc cả một cuốn cách ngôn dày như thế, cũng phải chia sẻ với đồ đệ một chút chứ.

"Sống thật với những gì mình đang có" - Kiến Hoa tóm đại lấy một câu, đây chính là tựa cuốn sách đang nằm trên tay anh.

"Có đạo lý" - Lệ Đình gật gù, câu này cô nghe nhiều rồi. Thì ra lại là một cách ngôn cổ xưa. Nếu sur phụ không nói, cô cũng không biết.

"Sự đơn giản chính là hạnh phúc" - Khi anh nói câu này, trong đầu lại khơi dậy những ký ức giản dị bên cạnh Lệ Đình. Đối với anh, chỉ cần ở bên cô trong bếp cùng nấu ăn, hay đi xem hội như những cặp tình nhân bình thường khác chính là hạnh phúc.

"Ừm...cũng đúng"

"Cuộc đời mỗi người có ai đó để yêu hết lòng sẽ không có gì hối hận" - Kiến Hoa nhìn xoáy sâu vào Lệ Đình. Từng câu nói của anh không chỉ đơn thuần là nói ra một câu cách ngôn, mà là đang nói với chính cô. Nói cho cô biết suy nghĩ trong lòng anh lúc này.

"Không sai" - Lệ Đình lại gật đầu cảm thán, quả nhiên là sur phụ. Nói gì cũng đúng cả.

"Xa tận chân trời, gần ngay trước mắt" - Kiến Hoa thấy Lệ Đình dường như tự động gật gù khi anh nói, liền đột ngột đổi ý xem cô có thể nhận ra khác biệt hay không. Anh cũng muốn thử xem, liệu cô có cảm nhận được chút nào tình cảm của anh không? Liệu cô có biết, đối với anh người ngay trước mắt chính là người mà anh muốn nắm lấy không?

"Ai da, sur phụ, đó là thành ngữ mà" - Lệ Đình theo quán tính còn định gật đầu nữa, nhưng bất ngờ la toáng lên. Kiến Hoa phải giơ ngón tay cái "suyt" một tiếng cô mới nhận ra mình lỡ lời, liền im re, lại trưng ánh mắt thỏ con vô tội ra nhìn anh.

"Hạnh phúc phải tự nắm bắt" - Kiến Hoa thừa biết câu trên của mình nói là sai nhưng vẫn cố tiếp tục.

"Anh lại lừa em, đó là châm ngôn mà" - Lệ Đình mãi cự lại sai sót của Kiến Hoa mà không chú ý đến ý tứ của anh hiện tại. Anh là đang cố tình nói như vậy để muốn biết tâm ý của cô.

"Vậy em có hiểu tất cả những câu nói đó nghĩa là gì không?"

"Em đâu có ngờ, đương nhiên em hiểu" - Lê Đình lại bĩu môi, không lẽ anh nghĩ cô ngờ như vậy. Chính vì cô hiểu mấy câu nói đó, nên cô mới yêu anh. Chính vì cô hiểu câu nói đó, nên bây giờ cô đang ở đây nói chuyện với anh, mà một giây cũng không muốn rời khỏi.

"Anh vẫn còn một câu nữa muốn nói" - Kiến Hoa tiếp tục nói ra vẻ thần bí, đáy mắt ánh lên tia thích thú.

"Là gì vậy?"

Thấy biểu cảm mong đợi của Lê Đình, Kiến Hoa lại càng muốn trêu chọc cô thêm nữa. Mà ngày mai anh phải về Đài Loan rồi, câu đó cứ để hai ngày sau nói thì hơn.

"Đợi lần sau anh trở lại sẽ nói em biết"

"Khi nào anh trở lại?" - Lê Đình tỏ rõ sự thất vọng. Cô đã quen có anh ở đây rồi. Hai ngày tới sự phụ đi mất, tối cô lại phải lang thang một mình ở Giang Tử Đằng. Cũng không có ai ngồi ở cửa sổ nói chuyện với cô.

"Chỉ hai ngày thôi"

Giọng điệu Kiến Hoa không khó để thấy thể hiện anh đang dỗ dành Lê Đình. Anh cũng không muốn đợi thêm chút nào nữa. Nhưng nếu bây giờ anh nói ra, hai ngày tới rời Giang Tử Đằng, không biết trái tim anh sẽ phải chống chọi khi không gặp cô.

"Sự phụ, nhất định hai ngày sau phải nói cho em biết"

"Anh hứa. Bây giờ thì em mau ngủ đi"

Kiến Hoa nhướn mày về góc phòng Lê Đình, ý muốn cô mau chóng về ngủ. Lê Đình cũng không cự nự nữa, đành miễn cưỡng về giường ngủ. Nhưng từ đó về giường của cô cũng chỉ có vài bước chân mà chân chừ cả mấy phút bóng Lê Đình mới chịu khuất sau tấm bình phong, rồi đèn căn phòng cũng tắt phụt.

Lúc đó Kiến Hoa cũng đặt cuốn sách sang một bên, trở về giường của mình, đầu môi còn trực một nụ cười. Anh chủ định hai ngày sau sẽ nói nốt câu mà Lê Đình đang mong đợi. Nó cũng là điều mà anh muốn làm, hạnh phúc không đứng yên để đợi ai cả. Anh muốn tự mình đuổi theo bắt lấy nó. Vì anh đã rơi vào tình yêu với cô mà anh tình nguyện không muốn thoát ra. Nhưng anh lại không ngờ được rằng, đêm nay anh đã đánh rơi mất cơ hội để nói câu đó.

Bạn đang đọc truyện *Quay Lại Vẫn Thấy Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 36: Xóa

Hai ngày về Đài Loan ngắn ngủi nhưng Kiến Hoa lại cảm thấy nó kéo thật dài. Mọi khi xong công việc anh chỉ việc tìm một chỗ yên tĩnh, nhắm mắt lại, thời gian cứ thế trôi đi anh cũng đuổi không kịp. Thế nên anh cô đơn một mình thoáng chốc đã qua mười năm. Vậy mà giờ hai ngày đối với anh lại dài như vậy. Đáng ra, hoàn thành công việc của mình ở Đài Loan, anh vẫn có thể ở nhà thêm một chút, sáng ngày hôm sau tới lại tới Quảng Tây cũng không hề gì vì đến chiều hôm đó anh mới có cảnh quay. Thế nhưng Kiến Hoa lại kêu Khang Vũ đặt vé máy bay cho anh chuyển bay ngay đêm hôm đó.

Mẹ anh, Tổ Thu, Tuấn Kiệt...ai cũng đều biết lý do là gì. Tuy nhiên cũng chỉ trao nhau cái nhìn đầy ẩn ý. Để cả nhà trai lẫn nhà gái tiện đôi đường thì đương nhiên mỗi bên phải có chân trong đặc lực rồi. Thế nên Hạ Tuyết Lan đã nói cho Tổ Thu biết toàn bộ chuyện năm xưa, cũng nói cho cô bà biết Lạc Thành là ai. Không phải nói cũng biết Tổ Thu kích động như thế nào khi mẹ cô tiết lộ chuyện như vậy. Mẹ cô cũng không định nói sớm, nhưng thấy con gái mình thích Lạc Thành, liền ra tay giúp một phen. Giang Chấn đương nhiên đồng ý. Vì thế mà Tổ Thu dễ dàng biết được Lạc Thành ở đâu, làm gì...đôi khi còn chặn đường Lạc Thành gây rối, mà tất cả đều từ Giang bá bá của cô mà ra.

Hiện giờ chuyện của Kiến Hoa và Lê Đình, mỗi thăm giao giữa ba nhà Triệu - Giang - Hoắc, tất cả đều biết. Chỉ duy nhất hai nhân vật chính lại không biết gì cả. Mà chính vì không biết nên rắc rối mới xảy ra, mà nó lại xảy ngay lúc Kiến Hoa không có mặt. Câu nói kia, đêm hôm đó anh đã không nói vì muốn hai ngày sau sẽ nói với Lê Đình. Nhưng giờ lại không thể nói được nữa.

Vừa bước xuống sân bay Quảng Tây, Kiến Hoa đã nhanh chóng bắt xe đến Giang Tử Đằng. Biết đoàn làm phim còn chưa nghỉ, anh cũng tới phim trường coi một chút. Mọi người đều đang tập trung cao độ vào cảnh quay cuối cùng trong ngày, nên không ai để ý đến sự xuất hiện của Kiến Hoa. Tất cả máy quay đều đang đặc tả tâm trạng của Hoa Thiên Cốt.

Một bên mặt của Lê Đình bị cổ tình che mất vì vết sẹo do nước tuyết tình, ánh mắt cô vô hồn, xa xăm trong đêm tối. Bên cạnh có một nam nhân trái tim sẵn sàng hướng về cô nhưng cô lại chỉ duy nhất hướng về một người khác.

"Trong thế giới của ta trước giờ không có gì có thể so sánh được với người" - Lời nói từ trong tim cô có mãnh lực của một vết hằn sâu lên trái tim người đang đứng bên cạnh. Còn người cô yêu sẽ chẳng bao giờ nghe được câu nói này. Ánh mắt Lê Đình hiện rõ sự đau khổ, bất lực, oán trách, cô không can tâm, sự phụ vốn chỉ là của một mình cô...không thể chấp nhận được sự xuất hiện của người thứ hai. Một hàng lệ cũng chiến thắng được sự chống cự của cô lăn trên má, lấp lánh ánh sáng trong đêm.

Kiến Hoa theo dõi toàn bộ cảnh đó không bỏ sót một giây nào. Đáng ra những cảnh như vậy anh sẽ không có cơ hội xem. Nhưng giờ anh đã biết cô bỏ bao nhiêu cảm xúc vào trong đó. Anh thầm nghĩ, đối với anh, cô là duy nhất, bây giờ hay sau này cùng đều như vậy. Tuyệt đối sẽ không thể có người thứ ba.

"Cát. Lê Đình, hôm nay cảm xúc của em tốt lắm"

Cả ngày hôm nay quay toàn cảnh ngược tâm, Lê Đình phải diễn tả mọi cung bậc của sự đau khổ, từ dần vật, kim nén đến bộc phát. Đạo diễn vô cùng hài lòng, nhưng cũng chính vì mấy cảnh quay đó mà không khí đoàn làm phim vô cùng nặng nề. Bình thường cảnh quay có ngược đến mức nào, đạo diễn chỉ cần "OK" một tiếng thì dù có đang ngược đang thế nào thì Lê Đình đều lại cười giòn tan, thế nhưng hôm nay, cảnh quay đã dứt rồi mà Lê Đình vẫn dường như không chịu thoát khỏi nhân vật, ánh mắt của Hoa Thiên Cốt, đau khổ của Hoa Thiên Cốt vẫn đang hiển hiện trên gương mặt cô. Mà cũng có thể, đó là cảm xúc của chính cô bây giờ.

Lần đầu tiên kết thúc cảnh quay trong ngày mà Lê Đình không chào tạm biệt, hay cảm ơn mọi người trong đoàn. Cô cũng mặc Đan Phong bên cạnh mà lững thững trở về. Lê Đình rời khỏi đó, Nancy cũng nhanh chóng đi theo. Kiến Hoa dường như vẫn chưa nhận sự bất thường ở Lê Đình. Cô đang tiến ngay một gần hơn về phía anh, Kiến Hoa mỉm cười, cuối cùng anh cũng có thể nhìn thấy cô. Hai ngày này cũng thật quá dài. Trong mắt anh bây giờ chỉ đề ý đến Lê Đình nên cũng không hề phát hiện người trong đoàn đều đang quan sát bọn họ với ánh mắt ái ngại cùng lo lắng. Chàng trai trẻ lần trước thối nể vì sao Kiến Hoa và Lê Đình nẫu ăn thôi mà cũng vui như vậy bây giờ cũng đã hiểu, khi người ta yêu, ở bên nhau thì làm chuyện đơn giản nhất cũng thấy hạnh phúc. Còn khi tình yêu đã mất rồi, chuyện gì cũng không khiến người ta đề trong mắt. Tất cả bọn họ đều muốn biết hai người đó sẽ làm gì tiếp theo. Cả Nancy bên cạnh cũng rất căng thẳng theo dõi từng động thái của Lê Đình.

"Tiểu Đình, anh về rồi" - Lê Đình chỉ còn cách anh chừng hai thước, Kiến Hoa dịu dàng lên tiếng. Tất cả mọi người ở đây hiện tại, chỉ có anh là vẫn thoải mái như vậy. Đến cả đạo diễn hôm nay dù đã ghi hình biết bao cảnh ngược, nhưng đến thực tế lại không dám nhìn dù chỉ một chút.

Kiến Hoa trông đợi một nụ cười, một gương mặt háo hức, một câu nói "Sur phụ" ngọt ngào ngay lập tức nhưng kỳ lạ, nó lại không vang lên như anh mong đợi. Mà dường như trong đáy mắt của Lê Đình giờ đây cũng không thấy hình bóng anh.

"Hoa ca" - Nancy bên cạnh lí nhí chào hỏi, nhưng ánh mắt lại không ngừng dò xét biểu cảm của Lê Đình bên cạnh mình.

Kiến Hoa là lần đầu tiên thấy Lê Đình như vậy. Cô đang đứng ngay trước mặt anh mà anh lại cảm thấy với tay không thể tới. Ngay cả lần đầu gặp ở buổi họp mặt anh cũng không có cảm giác cô xa cách với anh như vậy.

"Tiểu Đình là anh đây, em không khỏe sao?"

Cô nhìn thấy anh mà không chịu nói gì chính là điều mà anh lo sợ nhất. Và bây giờ điều đó đang xảy ra, Lê Đình dường như cứ vô thức bước tiếp mà không quan tâm đến chuyện gì khác. Kiến Hoa cũng không cần chú ý đến mọi người xung quanh nữa, anh lo lắng nắm lấy tay Lê Đình, cúi xuống gần ngang với cô, gọi một lần nữa, thanh âm khẩn thiết hơn rất nhiều.

"Tiểu Đình..."

Kiến Hoa cảm nhận được lạnh lẽo lẫn run rẩy khi anh nắm bàn tay Lê Đình. Đôi mắt cô vốn trong vắt như vậy, bây giờ đã nhòa đi. Cuối cùng Lê Đình cũng chịu đẩy mắt nhìn Kiến Hoa, tưởng chừng như hai tiếng "sur phụ" sẽ lại thốt ra từ khuôn miệng đáng yêu của cô, thế nhưng Lê Đình vẫn giữ gương mặt đó, nhàn nhạt lên tiếng:

"Hoa ca, chào anh" - Câu này Kiến Hoa vẫn thường nghe thấy thường ngày, nhưng nó không còn bình thường nữa nếu người nói ra câu nói đó là Lê Đình. Cái tên mọi người vẫn hay gọi anh, anh chưa từng mong muốn nó phát ra từ miệng cô. Anh còn chưa hiểu chuyện gì đang xảy ra. Tại sao mới hai ngày anh rời khỏi Lê Đình đã thay đổi như vậy. Nhưng chỉ một câu nói cùng với vẻ mặt hồ hững không quan tâm của Lê Đình khiến anh giật người, tay anh bất chợt buông tay cô ra, Lê Đình cứ thế tiếp tục bước đi mặc ánh mắt của Kiến Hoa vẫn dõi theo bóng lưng nhỏ bé của cô. Anh mong đợi cô sẽ quay đầu lại nhìn anh, và những chuyện vừa rồi chỉ là một trò đùa. Không, Lê Đình vẫn chậm rãi bước đi, anh nhận thấy sự lạnh lùng trong từng cử chỉ cô và cô cũng không chịu quay lại nhìn anh, dù chỉ một lần.

Sự mong đợi, sự háo hức từ khi xuống sân bay của Kiến Hoa trong phút chốc đã biến mất, mà ngay cả anh cũng không biết nguyên nhân. Anh chỉ biết, Lê Đình đang quay lưng về phía anh. Mãn đêm huyền ảo, lãng mạn của Quảng Tây những đêm có cô ở bên cũng không còn nữa. Anh cảm thấy một sự tỉnh mạch, cô quanh đến đáng sợ.

...

Lê Đình thất thần đứng bên cạnh khung cửa sổ đã đóng kín. Mới hai ngày trước, Kiến Hoa và cô còn tâm sự ở đó. Anh đã nói hai ngày sau có một câu nữa muốn nói với cô. Và cô đã rất mong đợi. Hai ngày trước, cô cũng đã muốn cánh cửa này không cần phải đóng nữa. Vì trái tim cô đã mờ ra vì anh. Cũng hai ngày trước, cô đã có cảm giác anh là người mà cô muốn giao phó. Vậy mà chỉ hai ngày sau, mọi thứ đều vô nghĩa.

"Sur phụ, là em nhầm rồi sao?" - Lê Đình lăm lăm nhìn khung cửa. Khoảng cách giữa cô với anh vốn đã có thể thu hẹp lại. Anh ở ngay sau cánh cửa đó. Nhưng bây giờ, đây lại là khoảng cách xa vời nhất. Không lẽ chỉ một mình cô cảm nhận được tình yêu này? Không lẽ anh đơn thuần chỉ coi cô là đồ để? Không lẽ tất cả chỉ đều do cô tự ngộ nhận? Cô đã nhầm sao?

Từ khi từ phim trường trở về, Lê Đình cứ đứng bất động như vậy trước cửa sổ. Cô lòng cô muốn mở nó ra, nhưng lý trí bây giờ lại nói rằng tốt nhất không nên mở nếu cô không muốn bị tổn thương. Nancy mặc dù tay vẫn xếp đồ đạc xung quanh, nhưng ánh mắt lại đặt nơi Lê Đình. Từ đêm hôm Lê Đình khóc hỏi cô có thể thích Kiến Hoa hay không, hôm nay gương mặt đỏ của Lê Đình cô lại nhìn thấy. Từ khi thấy mấy tin tức trên báo đó chiều hôm nay, mọi người đều lo lắng cho Lê Đình. Cũng từ chiều hôm nay, họ cũng chưa thấy cô cười một lần nào. Vô hình chung không khí đoàn làm phim cũng chùng xuống. Mọi người đều mong sự xuất hiện của Kiến Hoa, nhưng dường như ngay cả Kiến Hoa đã tới, Lê Đình cũng vẫn không chút thay đổi. Trong phòng hiện giờ rõ ràng có hai người, nhưng Nancy lại không dám phát ra âm thanh gì tác động đến Lê Đình, sự im lặng lạnh lẽo này kéo đến khiến Nancy cũng thấy khó chịu.

"Nancy" - Bỗng đột nhiên Lê Đình lên tiếng, Nancy giật mình làm rơi cả điện thoại xuống sàn.

"Lê Đình, em cần gì?"

Lê Đình im lặng hồi lâu, rồi cuối cùng cũng chịu nói ra những suy nghĩ quanh quẩn trong đầu cô bấy giờ.

"Nếu như...nếu như... mỗi ngày em thích sự phụ ít đi một chút, có phải một ngày nào đó sẽ quên được anh ấy không?"

"Cái này, chị..." - Nancy chần chừ, câu hỏi này cô không thể trả lời, mà cũng không biết trả lời như thế nào.

"Phải, là như vậy. Mỗi ngày xóa một chút, rồi sẽ có ngày xóa hết" - Lê Đình tự trấn an bản thân mình. Cô sẽ làm được thôi. Điều cô cần làm bây giờ là phải xóa hình bóng của anh khỏi trái tim mình.

Cùng lúc đó, Kiến Hoa ở trong phòng nhưng đèn cũng không buồn bật. Hiện giờ đối với anh, Lê Đình mới là mối quan tâm lớn nhất. Và phản ứng của cô hôm nay khi gặp lại anh là điều khiến anh lo lắng nhất. Anh còn hy vọng tối nay khi gặp lại, cô sẽ không ngừng hỏi anh về câu nói đang dờ dề hôm trước. Vậy mà thực tế chỉ có vụn vặt Chương 36: Xóa

hai tiếng "Hoa ca" không chút cảm xúc. Lại quay về lúc ban đầu, anh đứng bên khung cửa sổ, nhìn sang bên đó, anh thấy bóng dáng của cô in trên tấm vách, rất gần...rất gần anh, nhưng anh không thể nào chạm tới, cũng không dám gõ cửa. Khúc mắc trong lòng anh bây giờ cũng chưa có lời giải.

"Tiểu Đình, vì sao..."

"Reng!!!" - Tiếng chuông điện thoại reo lên. Bấy giờ không dưới ba lần, Kiến Hoa nghe thấy nhưng không chịu bắt máy. Vậy mà người gọi dường như vẫn không có ý định bỏ cuộc. Xem chừng có vẻ gấp gáp, Kiến Hoa đành lại gần đó, người gọi đến là Khang Vũ.

"Tôi đây"

Cuối cùng Kiến Hoa cũng chịu nghe điện thoại, giọng điệu Khang Vũ có đôi phần nghiêm trọng.

"Hoa ca, có chuyện rồi"

Bạn đang đọc truyện *Quay Lại Vẫn Thấy Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 37: Vuột mắt

Nửa ngày trước...

Thảm đỏ trải dài từ cổng vòm tinh xảo đến tận bên trong hội trường của Trung tâm Nghệ thuật Đài Bắc. Từ cả tuần trước, bán kính cả chục km quanh đây đều giăng đầy banner, áp phích về sự kiện ngày hôm nay. Poster khổ lớn của những bộ phim nổi tiếng và cả những diễn viên hạng A quen thuộc đều bao quanh khuôn viên của trung tâm này. Hôm nay, ở đây sẽ tổ chức Triển lãm điện ảnh - truyền hình khu vực Đài Loan, Hồng Kông. Cứ năm năm một lần, sự kiện này được tổ chức để thúc đẩy phát triển nền công nghiệp điện ảnh của các vùng ngoài đại lục. Cũng từ đó, mà đã từng có nhiều dự án phim ảnh bom tấn được ra đời. Tham gia không chỉ có những bộ phim xuất xứ Đài Loan, Hồng Kông...mà đây cũng là nơi để những công ty giải trí tìm kiếm những dự án hoặc cơ hội mới. Hoa Kiệt đương nhiên không thể vắng mặt. Kiến Hoa từ Quảng Tây trở về Đài Loan cũng là vì sự kiện này.

Trước khi chương trình khai mạc, rất nhiều nhà làm phim, diễn viên nổi tiếng đã xuất hiện trong sự hò reo kích động của đám đông bên ngoài. Cũng dễ hiểu, vì chẳng mấy khi cùng một lúc lại nhiều ngôi sao xuất hiện cùng một nơi ở Đài Loan như vậy.

"Như tỷ tỷ"

Nghe thấy tiếng ai đó gọi mình, Lâm Tâm Như đang nói chuyện với một vị đạo diễn nào đó liền giật mình. Ruby Studio của cô thành lập đã nhiều năm, năm nay dự án 16 Mùa hạ cũng rất thành công. Nên ban tổ chức đã rất có thành ý mời cô tham dự.

"Tổ Thu? Em đi một mình sao?" - Thấy người quen, Tâm Như nở nụ cười càng khiến đôi núm đồng tiền của cô sâu tới mức không thấy đáy.

"Đâu có, em đi với anh hai và Kiệt ca mà" - Tổ Thu vội tới gần, khoác tay Tâm Như rất thân thiết, như chị em lâu ngày mới gặp.

"Hoa ca nữa sao? Chị tưởng anh ấy không thích dự những chương trình như vậy?" - Tâm Như rất bất ngờ, người bạn này của cô tính tình hướng nội, vẫn luôn sống khép kín. Ngoài lúc đóng phim và những sự kiện bắt buộc ra thì đâu có tham gia những chương trình khác. Lần này anh lại xuất hiện ở đây, thật khiến cho cô kinh ngạc.

Tổ Thu thích thú ghé tai Tâm Như thì thầm:

"Anh hai em thay đổi nhiều lắm rồi. Lát gặp chị sẽ biết"

Tổ Thu úp úp, mở mở càng khiến Tâm Như nổi tính tò mò. Thay đổi...có điều gì có thể khiến anh bạn thân của cô thay đổi đây.

"Hai người đang to nhỏ chuyện gì vậy?" - Khi còn cách hai người họ vài bước chân, Kiến Hoa lên tiếng, Tổ Thu giật mình im bật vờ như không có chuyện gì, còn đánh cái nhìn đầy ẩn ý cho Tâm Như, bầu tay cô ra hiệu.

"Hoa ca, Tổ Thu chỉ là muốn rủ em đi ăn thôi mà. Gặp anh ở đây thật bất ngờ nha" - Thấy Kiến Hoa có vẻ rất thoải mái, dường như tâm trạng rất tốt. Không nặng trĩu như mọi lần dự những sự kiện đông người, Tâm Như buông lời trêu chọc. Mà trông bộ dạng Tổ Thu bên bên bất thường nép sau Tâm Như, Kiến Hoa biết chắc được hai cô gái này vừa nói chuyện gì.

"Không tới đây sao có thể gặp em được" - Kiến Hoa tươi cười đáp trả, Tâm Như là bạn thân của anh lâu năm, anh cũng không cần giữ ý tứ làm gì. Nhưng câu nói kiểu vậy thì là lần đầu tiên thốt ra khỏi miệng Kiến Hoa, khiến cả Tổ Thu và Tâm Như đều tròn mắt nhìn nhau. Từ khi nào mà anh lại có thể nói ra những câu như vậy.

Một lúc sau Tuấn Kiệt cũng vào nhập hội, mọi người thân thiết, coi nhau như người nhà, cười nói rôm rả. Tâm Như đùa rằng sắp tới làm phim nhất định phải mời được Kiến Hoa thủ vai chính, bộ phim Khuynh Thế Hoàng Phi lần trước, một vì yêu thích vai diễn, một cũng vì là bạn thân của Tâm Như mà Kiến Hoa đồng ý thủ vai nam thứ. Nhưng Tâm Như thực trong lòng vẫn thấy thiệt thòi cho anh. Còn Tuấn Kiệt cũng không kém cạnh ngỏ lời mời nữ thần đóng phim của Hoa Kiệt. Không khí của buổi triển lãm cũng vì có mấy người họ xuất hiện mà tung bừng hơn hẳn.

Bỗng một cô gái mặc chiếc đầm hồng dài quét đất, dung mạo ngọt ngào cùng đôi mắt to long lanh bước vào, nét mặt Tâm Như chợt chùng xuống, lại nhìn sang Kiến Hoa ái ngại:

"Hoa ca, cô ấy...cũng tới"

Về mặt của Tâm Như cùng Tổ Thu cùng lúc biến đổi, Kiến Hoa chưa cần quay ra cửa cũng biết người mới xuất hiện là ai.

"Hoa ca, Như tỷ. Đã lâu không gặp" - Cô gái chào hỏi những người xung quanh, rồi đi thẳng tới chỗ bọn họ. Tổ Thu lướt một lượt liếc hướng sự chú ý của mình lên cổ tay của cô gái đó, rồi lại nhìn qua tay anh trai mình, nét mặt thoáng kinh ngạc nhưng nhanh chóng lấy lại bình tĩnh, mỉm cười coi như chào cô gái vừa mới tới. Ít nhiều cũng đã từng quen biết.

"Nhã Phong, chào em" - Tâm Như gượng gạo đáp lễ. Chẳng liên quan gì nhưng tình huống này cô thấy thật lúng lúng. Trong khi Kiến Hoa là nhân vật chính chẳng tỏ ra điều gì cả, lại lạnh lùng như trước đây.

"Em khỏe không?" - Kiến Hoa nhàn nhạt lên tiếng hỏi một câu xã giao vô thưởng vô phạt. Mà so ra với mấy diễn viên trẻ trong đoàn Hoa Thiên Cốt bây giờ anh cũng không có thái độ đó. Vậy mà bây giờ lại trưng biểu cảm này với Nhã Phong.

Mấy người kia bỗng nhiên thấy không khí này thật lạ lùng, liếc nháy mắt với nhau qua chỗ khác. Còn không biết Kiến Hoa liếc họ một cái vì để lại anh trong tình huống không mong muốn này, anh đã cố tránh mà vẫn không thể tránh. Nhã Phong cũng thấy khó xử, đây không phải lần đầu hai người gặp nhau trong tình huống này, và lần nào cũng giống lần nào. Anh dường như tránh mặt cô.

"Em rất tốt. Chúng ta có thể ra bên kia nói chuyện một lát không?"

Kiến Hoa không nói gì, nhưng vẫn đi sang dãy hành lang phía sau mấy tấm phong lớn của chương trình. Dãy hành lang này dẫn ra khuôn viên của trung tâm nghệ thuật Đài Bắc. Ở đây tuy được bao quanh bởi nhiều tường rào, nhưng tiếng hò reo ầm ĩ của đám đông bên ngoài vẫn lọt tới đây.

"Anh đâu cần thiết phải tránh mặt em?" - Vừa đi, Nhã Phong vừa vu vơ nhìn những chậu hoa bên thành lan can, rồi cuối cùng cũng lên tiếng hỏi Kiến Hoa.

"Anh có sao?"

Kiến Hoa mặc dù biết mình làm vậy, nhưng vẫn cố phủ nhận. Bộ phim hai người hợp tác năm ngoái, dù đồng với nhau rất nhiều cảnh tình cảm, nhưng cảnh quay xong xuôi, Kiến Hoa lại lặng lẽ rời khỏi. Hai người hầu như không giao tiếp nhiều ngoài những cảnh quay chung. Vậy mà sau bộ phim đó tin đồn hai người tái hợp lại lan rộng, càng khiến anh khó xử. Quốc Kịch Thịnh Diễn năm ngoái, dù cùng lên nhận giải nhưng rõ ràng có sự xa cách lớn giữa hai người họ, anh tránh tiếp xúc với cô. Lần này cũng không có gì khác.

"Đúng, anh làm vậy. Anh luôn tránh mặt em" - Nhã Phong nửa đùa nửa thật, giọng điệu của cô có chút trách móc. Ánh mắt cô nhìn anh đã không còn chan chứa tình cảm như mười năm về trước nữa, nhưng vẫn ánh lên cái gì đó tiếc nuối.

"Nhã Phong, mười năm trước, là do chúng ta không có can đảm. Cả hai chúng ta đều đã sai. Mười năm sau, anh cũng không muốn sai thêm nữa. Em hiểu ý anh chứ?"

Phải, mười năm trước, hai người yêu nhau. Anh là thật lòng, nhưng khi đó, cả hai đều còn trẻ. Áp lực quá lớn của dư luận, truyền thông và người hâm mộ khiến hai người không thể ở bên nhau. Cả hai cùng đã bị tổn thương. Nên lần này anh quyết không để chuyện đó lại xảy ra một lần nữa. Và hơn hết, bây giờ có một cô gái mà anh muốn bảo vệ. Anh không muốn bất cứ chuyện gì ngoài ý muốn xảy ra làm tổn thương người đó. Anh đã cố tình tránh mặt cô, nhưng lần này cần phải để cô hiểu.

"Em hiểu. Nhưng...chúng ta vẫn là bạn...đúng không?" - Nhã Phong cười nhẹ nhõm, cô đã biết. Vậy mà trước cô còn tưởng là do hai người tình nghĩa không còn, anh cũng không muốn coi cô là bạn nữa.

"Phải...là bạn" - Kiến Hoa gật đầu an ủi

"VẬY...bạn bè, có thể ôm chúc mừng một lần không? Em sắp tới sẽ mở công ty riêng rồi" - Ở trong nghề cũng đã lâu, những diễn viên có chỗ đứng trong làng giải trí như Nhã Phong sớm muộn cũng lập công ty cho riêng mình. Kiến Hoa, Tâm Như cũng có cùng suy nghĩ như vậy.

"Được" - Hai người họ cuối cùng cũng trút bỏ được mọi khúc mắc trong lòng mười năm nay. Trao nhau một nụ cười sáng khoái và cái ôm của bằng hữu. Cuộc nói chuyện giữa hai người đã thoải mái hơn rất nhiều. Sau đó cả hai cùng quay lại sảnh, giờ này, chắc chương trình cũng bắt đầu rồi.

Kiến Hoa cố tình tránh mặt Nhã Phong, lạnh lùng với cô không phải vì chuyện mười năm trước hai người không thể ở bên nhau. Không còn yêu thì vẫn có thể là bạn. Mà vì anh có một nguyên nhân khác, tính anh vốn khép kín, chuyện tình cảm của mình không muốn lúc nào cũng nằm trên mặt báo, không muốn nó là đích để người ta công kích nên khi đã không ở bên nhau thì giữ khoảng cách một chút. Là tốt cho bản thân anh, và cũng chính là tốt cho cả Nhã Phong. Nếu hai người vẫn giữ mức bạn bè, hay quan tâm nhau thì không biết sẽ còn những tin đồn gì nữa. Anh làm như vậy, có thể Nhã Phong sẽ cảm thấy buồn nhưng đó là lựa chọn tốt nhất. Hơn nữa, với anh những tin đồn như vậy cũng quá nhiều rồi. Trên hết anh cũng không muốn một cô gái đang ở Quảng Tây chờ anh quay lại sẽ phải buồn. Nhưng anh tính thế nào cũng không thể ngờ được rằng, một cú chỉ đơn giản giữa hai người bạn lại đem đến một trận sóng gió khác.

...

Ba tiếng sau,...

Cuộc nói chuyện ngắn ngủi cùng cái ôm thân tình tháo gỡ khúc mắc giữa hai người bạn hóa ra lại biến thành một câu chuyện hoàn toàn khác qua ngòi bút của mấy tay phóng viên. Kiến Hoa không ngờ rằng, bên dãy hành lang đó, có một phóng viên không may do không tìm được phòng chờ cho báo chí mà đi lạc qua đó. Và đương nhiên phản xạ của phóng viên là chụp bất cứ khoảnh khắc nào mà họ cho là có giá trị. Cũng đâu cần biết Kiến Hoa và Nhã Phong đang nói chuyện gì, chỉ cần một tấm ảnh đó thôi là họ có thể theo dõi nên tin nóng nhất trong ngày, ăn đứt cả buổi triển lãm hôm nay.

Tin tức lan nhanh đến chóng mặt. Chỉ từ một báo mà chưa đầy mười lăm phút sau, rất nhiều trang mạng cũng đưa tin này. Một giờ sau đó, từ khóa Hoắc Kiến Hoa và Nhã Phong tái hợp đã chiếm trọn đầu trang tìm kiếm Baidu. Fan hâm mộ của hai bên lại được phen rần rần, ủng hộ có, phản đối có. Cũng không thiếu những lời chỉ trích nhằm vào thần tượng của nhau. Mọi tin tức khác của làng giải trí chiều nay đều nhường chỗ cho tấm ảnh đó.

Nhưng một cái ôm cũng đâu thể khiến dân mạng dậy sóng như thế. Khi gặp Nhã Phong trong sảnh buổi triển lãm, Tổ Thu đã để ý thấy Nhã Phong đeo một chiếc đồng hồ mặt xanh ngọc bích. Sẽ không có gì nghiêm trọng nếu như nó không tình cờ trùng hợp với mẫu mà Kiến Hoa đang đeo. Nhiều người rảnh rỗi còn tìm ra không chỉ một điểm giống nhau giữa Kiến Hoa và Nhã Phong. Chiếc mũ len màu xanh mà hai người vô tình giống nhau hồi đầu năm cũng bị lỗi trở lại mô xê. Đã vậy, một blogger họ Ngu, không biết từ đâu ra còn hùng hồn tuyên bố hai người họ đang ở bên nhau. Thật hay không thì không biết, nhưng chỉ vì chen chân vào câu vào vụ này mà tên tuổi của anh ta bỗng nổi tiếng hơn rất nhiều trên mạng xã hội. Thiên thời, địa lợi, nhân hòa...tay phóng viên kia còn đợi thời cơ khi mọi người còn đang bận trở về từ triển lãm, hay còn đang trên máy bay mà đăng tin. Như vậy ít nhất sẽ có một khoảng thời gian bị trống thông tin, không thể chống đỡ được. Vậy nên, tình huống giờ mới đi xa như vậy. Sau khi tin đăng hai tiếng, Tuấn Kiệt và Tổ Thu mới biết chuyện. Cả hai đều ngỡ ngàng, chuyện hôm nay vốn dĩ rất bình thường mà bỗng nhiên lại trở nên nghiêm trọng. Họ vội vàng bàn cách giải quyết, rồi mới kêu Khang Vũ gọi điện cho Kiến Hoa. Kiến Hoa khi trở lại Giang Tô Đảng thì mọi việc đã rồi, ai cũng biết duy chỉ anh vẫn không biết gì. Chỉ khi Khang Vũ gọi điện cho anh, Kiến Hoa mới hiểu được nguyên nhân phản ứng của Lê Đình khi gặp anh.

Ai cũng biết Lê Đình một ngày không vào weibo không chịu được. Trên phim trường lúc nào cũng kè kè điện thoại. Hai ngày khi Kiến Hoa rời khỏi, cô lang thang weibo không chỉ vì do thói quen, mà còn vì mong muốn sẽ thấy được tin tức hay hình ảnh nào đó của anh. Và đúng là cô đã thấy, nhưng lại thấy những cái không nên thấy.

"Hoắc Kiến Hoa - Thái Nhã Phong, tình yêu mười năm cuối cùng cũng có kết quả", "Hoắc Kiến Hoa và Thái Nhã Phong bị bắt gặp ôm nhau tình tứ", "Bằng chứng..."...hàng chục nẫu tin như vậy tràn lan khắp weibo, khiến người khác không muốn tin cũng không được. Sắc mặt Lê Đình từ háo hức đột nhiên cứng lại, nụ cười trên môi cũng tắt ngấm. Nhưng ngón tay vẫn vô thức trượt trên màn hình, mỗi lần như vậy, tin tức lại nhiều thêm, nhưng tất cả chỉ cùng một thông tin. Trước nay những tin tức như vậy cô chỉ lướt qua, có đọc thì cũng bán tin bán nghi. Nhưng bây giờ không chỉ nói suông, còn có hình nữa. Mà trong hình đúng là sự phụ của cô. Hơn nữa, anh còn đang cười. Đó đâu phải điều anh vẫn thường làm. Cô hy vọng, nhưng càng đọc thêm lại càng thất vọng.

"Lê Đình, em sao vậy?"

Thời buổi công nghệ thông tin, ở Đài Loan xảy ra chuyện gì, Quảng Tây liền biết. Mà đây lại là chuyện lớn. Cả đoàn làm phim trong giờ nghỉ không ai là không nghịch điện thoại. Chẳng khó khăn gì để họ tìm được nguyên nhân cho cái phản ứng của Lê Đình bây giờ. Tưởng Hân e ngại lại gần Lê Đình dò hỏi, cô phát hiện trên tay Lê Đình, màn hình vẫn là tấm ảnh đó, tay Lê Đình bắt giác run rẩy. Và nụ cười sáng như nắng mùa hạ mà mọi người thường thấy đã biến mất.

Tường Hân chạm nhẹ vào vai cô, Lệ Đình giật mình. Trông ánh mắt lo lắng của Tường Hân cùng mọi người xung quanh. Lệ Đình cười gượng gạo, lấp lếm cho cảm xúc của mình hiện tại.

"Em không sao"

Lần trước Tổ Thu tới, cô tưởng đó là người yêu của Kiến Hoa, cô hụt hẫng. Mà từ đó cô nhận ra mình yêu anh. Nhưng lần này không còn là hụt hẫng nữa, Lệ Đình cảm thấy trái tim mình thất lại, cô thấy mình mới đánh mất một điều vô cùng quan trọng. Hạnh phúc cô tưởng là của mình, tình yêu cô tưởng là dành cho mình...cuối cùng vẫn không phải.

Giờ cô muốn ở một mình. Lệ Đình đứng dậy, thất thần bước đi, không để ý mọi người xung quanh nữa, miệng không ngừng lầm bầm:

"Sự phụ...là em nhầm rồi..."

Phút chốc hạnh phúc bỗng vượt mắt, Lệ Đình đau khổ cho chính bản thân mình. Là cô ngây thơ còn tưởng anh thích cô, còn ngây thơ đợi anh về nói nốt một câu nữa. Lệ Đình cắn môi cười mà ngược lại nước mắt cứ thế rơi. Bây giờ thì mất rồi... là cô nhầm rồi...là cô...sai rồi.

Bạn đang đọc truyện *Quay Lại Vẫn Thấy Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 38: Xa

Tháng tám đến đem những tia nắng mỏng manh hắt bên khung cửa sổ Giang Tử Đằng. Không còn sự gay gắt của mấy tháng trước, thời tiết đã dịu hơn. Thành thành cũng có những cơn mưa bất chợt. Bình minh của Giang Tử Đằng vẫn ngập thứ ánh sáng rực rỡ như vậy, nhưng đã có những chiếc lá bắt đầu úa, nhẹ đáp xuống sân trong những cơn gió thu man mác. Con đường hoa tử đằng ngập sắc tím quyến rũ nhưng lại heo hút đến khó tả. Không khí cũng trầm mặc hơn, âm đạm hơn vì thiếu nụ cười của một cô gái.

Tường Hân bấu mạnh vào cổ tay Tường Nhất Minh một cái khiến anh đau điếng nhưng không dám thốt ra tiếng. Bọn họ đã dưới sân, chuyển bị di chuyển tới phim trường. Chỉ một câu nói thôi mà bây giờ hai người đùn đẩy nhau chưa chịu nói. Cuối cùng Tường Nhất Minh đành lên tiếng:

"Lệ Đình, đợi sự phụ của em một chút rồi cùng đi" - Anh vừa nói vừa thăm dò sắc mặt của Lệ Đình, còn cô tình nhân mạnh hai chữ "sự phụ" xem cô có phản ứng gì khác biệt không. Bình thường cứ nhắc đến sự phụ Lệ Đình lại hỏi hời khác thường. Nhưng lần này lại không như vậy.

"Hoa ca có thể đi sau cùng những người khác. Chúng ta đi thôi" - Lệ Đình buông một câu dứt khoát. Thường ngày di chuyển tới phim trường vẫn là cô đi cùng xe với anh. Nhưng từ hôm nay sẽ không cần nữa. Nét mặt cô còn không có chút chuyển biến nào, thanh âm lạnh lẽo cứ thế phát ra, y như lần đầu tiên cô nói chuyện với Nancy trong hành lang sau buổi họp mặt.

Tường Nhất Minh và Tường Hân cũng không còn cách nào khác đành đi theo. Hai thầy trò nhà họ, đúng thật khiến mọi người phải lao tâm khổ tứ. Trong phim cũng vậy, ngoài đời cũng không có gì khác. Mấy người đó đi khuất, Kiến Hoa mới từ từ xuất hiện sau hành lang dãy Thượng. Anh nghe thấy tiếng cô nhưng không thể lên tiếng. Anh nhìn thấy bóng lưng cô đi xa dần nhưng cũng không thể với lại. Khoảng cách này còn xa hơn lần đầu tiên hai người gặp nhau. Thanh âm của cô khi nhắc đến anh, còn "Hoa ca" nữa, ngay từ đầu cô đã gọi anh là sự phụ. Anh đã quen rồi. Nó khiến anh cảm thấy hai người có một mối liên kết vô hình nào đó mà dù không cần nói gì cũng có thể hiểu đối phương. Vậy nên cả hai cùng không quá vội vàng bày tỏ tình cảm, cứ để nó từ từ tự nhiên tiến triển. Nhưng bây giờ cô gọi anh như vậy, trong đó không hề chứa chút tình cảm nào.

"Tiểu Đình, em lại muốn vạch ra một ranh giới nữa với anh sao?" - Kiến Hoa khẽ tâm nhìn theo Lệ Đình dần đi khuất. Từ hôm qua, cô chưa từng nhìn thẳng vào anh. Anh cũng không được nghe một tiếng "sự phụ". Cái anh nhận được chỉ là sự lạnh nhạt. Lẽ nào cố gắng của anh bấy lâu nay đều vô nghĩa. Anh cảm thấy hối hận vì đã rời đây mấy ngày trước. Nếu không đi, bây giờ cô vẫn sẽ nắm cổ tay anh nũng nịu. Nếu không đi, có lẽ bây giờ câu nói kia cũng đã được nói ra. Mấy tháng qua, Giang Tử Đằng cho anh cái cảm giác đó là nơi anh muốn về, giống như nhà của mình, vì có cô ở đó. Nhưng giờ, trong chính "ngôi nhà" đó anh cảm thấy sự cô đơn bất tận.

"Chuẩn bị, phân cảnh 201, action..."

Kiến Hoa chìa mũi kiếm vào chính cổ họng Lệ Đình, làm vậy nhưng anh thật tâm rất lo lắng. Trong cuộc đời anh, viễn cảnh này chưa bao giờ anh dám nghĩ đến, và cũng không bao giờ muốn nghĩ đến. Trường Lưu rộng như vậy, xung quanh rất nhiều đệ tử đang theo dõi bọn họ, vậy nhưng Lệ Đình không còn chú ý đến thân phận thầy trò nữa. Trước mặt là người cô yêu, lại cũng là người mà cô hận. Nhưng hận đến mấy, dù hận vì cô bị hủy dung, hay hận vì giờ đến chính miệng mình nói một câu với sự phụ mà cũng không được...thì cô vẫn không thể trốn khỏi tình yêu với sự phụ. Ánh mắt cô xoáy sâu vào Kiến Hoa, hiện rõ nỗi tuyệt vọng, sự trách móc. Trong đầu cô cũng có rất nhiều câu muốn hỏi, nhưng mũi kiếm đó chìa đến cô, mọi thứ đều nuốt ngược vào trong.

"Con tưởng rằng sự phụ không dám giết con sao?" - Kiến Hoa dù đau khổ, dù thâm tâm muốn bảo vệ cô đến mức nào cũng vẫn phải dần lòng lên tiếng. Nhưng thấy đáy mắt của Lệ Đình đã tràn nước mắt, anh lại chùn tay.

"Cát. Kiến Hoa, cậu làm sao vậy? Bạch Tử Họa lúc này dù muốn bảo vệ Hoa Thiên Cốt nhưng vẫn phải đặt thiên hạ lên trên, hẳn vẫn là rất giỏi che giấu

cảm xúc. Còn biểu cảm của cậu vừa rồi, có chút rõ ràng quá với Lê Đình"

Kiến Hoa nghe từng lời đạo diễn nói nhưng vẫn không rời mắt khỏi Lê Đình. Dù đạo diễn vẫn đã hô "Cắt" nhưng hai người vẫn giữ nguyên trạng thái đó nhìn nhau. Nhưng cả hai đều động nỗi buồn thê lương. Rồi chính Lê Đình là người kín đáo gạt giọt nước mắt vừa rơi, quay đi. Cô không thể nhìn anh thêm chút nào nữa. Là cô nhầm lẫn tình cảm của anh. Không nên nhìn thêm, càng nhìn sẽ càng đau. Nếu không nhìn thì có thể mỗi ngày cô sẽ bớt yêu anh đi một chút. Dần dần sẽ không yêu anh nữa. Rồi cảm giác đau trong tim như bây giờ cũng theo đó mà biến mất.

Kiến Hoa nắm chặt tay, tim anh dường như cũng theo tâm trạng của chủ nhân mà đập mạnh hơn. Anh nên làm gì khi mà hai người đang đối diện nhau nhưng lại như xa cả vạn dặm. Cả ngày quay phim, cô luôn tránh mặt anh. Dứt cảnh quay liền cùng trợ lý ra góc nào đó, không để cho anh cơ hội lại gần cô. Đến bây giờ, một cái nhìn anh cô cũng không muốn. Anh chỉ trông đợi vào những cảnh quay giả để đưa cảm xúc thật của mình, để có thể thấy cô, để ôm cô trong lòng mình mà không chịu sự kháng cự vô tình đó. Nhưng mỗi lần đạo diễn hô bắt đầu, thì cái mà anh thấy trên gương mặt cô chỉ là nỗi buồn ngày một sâu thêm.

Một ngày dài đằng đặc trôi qua, phim trường vẫn có tiếng cười, nhưng bớt đi nhiều. Anh vẫn thấy cô cười với mọi người nhưng trong số "mọi người" đó lại không có anh. Mà nụ cười đó, không phải là của Tiểu Đình trong tâm trí anh.

"Em có sao không?" - Tiếng hô "Cắt" cuối cùng trong ngày của đạo diễn vang lên, Lê Đình đang nằm bẹp trên sàn, cố gắng trở dậy trong bộ y phục lụng tũn vương vís. Kiến Hoa luôn dõi theo cô, như phản xạ tự nhiên anh lại gần đỡ cô dậy, nhưng phản ứng của Lê Đình lại như một nhát dao cứa vào tim anh.

"Hoa ca, cảm ơn anh, em tự đi được rồi" - Lê Đình rút tay lại, nở nụ cười gượng gạo mà vẫn quyết tâm không chịu nhìn Kiến Hoa, cô tự mình về trước, mặc Nancy vội vàng theo sau.

Cuối cùng cái mà Kiến Hoa thấy nhiều nhất vẫn là bóng lưng của Lê Đình ngày càng xa anh:

"Tiểu Đình, quay lại nhìn anh một lần...cũng khó vậy sao?" - Mười năm trước anh không có cam đảm để theo đuổi tình yêu. Anh đã bị tổn thương. Mười năm sau, anh có can đảm để đuổi theo hạnh phúc mà anh muốn, nhưng cái anh nhận được vẫn là tổn thương, mà tổn thương này còn lớn hơn rất nhiều.

"Không được quay lại...không được nhìn...không được..." - Bước chân Lê Đình ngày một gấp gáp, vừa đi vừa nắm chặt tay tự nhủ. Không thể quay lại nữa, nếu quay lại nhìn anh, cảm xúc cô kìm nén mấy hôm nay sẽ bộc phát.

...

Chưa bao giờ màn đêm Giang Từ Đẳng lại im lìm đáng sợ đến như vậy. Lê Đình thu mình trên giường, trước mặt cô, hai con thú bông hình thỏ trắng và con dê đặt cạnh nhau. Cả hai đều có điệu bộ rất vui vẻ. Rất tiếc là cô và sư phụ lại không được như vậy.

"Sư phụ, sau này em không thể gọi anh là sư phụ nữa" - Lê Đình nói với con dê đó, cô phải thay đổi thôi, gọi anh là Hoa ca mới theo lễ thường được. Nếu còn gọi sư phụ, cô vĩnh viễn sẽ không quên được anh. Cùng với câu nói đó, Lê Đình cười cợt chính bản thân mình, ngay từ đầu là cô vạch ra ranh giới với anh, vậy mà cô lại rơi vào bẫy của chính mình. Và cũng chính là cô làm tổn thương tình cảm của anh dành cho mình. Tất cả là do cô tự chuốc lấy, kết cục này không thể trách ai. Cô vẫn tưởng nước mắt của mình vốn khô rồi, chẳng có việc gì khiến cô khóc được nữa, vậy mà giờ, nước mắt của cô không ngừng rơi. Vì anh, cô đã thay đổi quá lớn rồi. Liệu có thể quên được không? Liệu có thể bớt yêu anh đi được không?

Phòng Lê Đình vẫn sáng đèn, nhưng bên phòng Kiến Hoa từ đêm qua luôn tối om. Ánh sáng của anh đến từ cô. Bây giờ cô đã vượt mắt khỏi bàn tay anh, thì đèn cũng đâu còn quan trọng. Anh vẫn đứng bên khung cửa sổ, nhìn sang phòng cô, khung cửa đối diện đã đóng, như chính cô đã một lần nữa khép lại trái tim mình.

"Tiểu Đình, đã ba ngày rồi, em thực sự không muốn nhìn anh sao?" - Đã ba ngày rồi, anh nhớ cô bao nhiêu, anh muốn thấy nụ cười của cô bao nhiêu...nhưng đáp lại chỉ là sự lạnh lùng đến cực điểm bấy nhiêu. Đắn đo một hồi, cuối cùng Kiến Hoa quyết định gõ cửa sổ phòng Lê Đình. Anh muốn giải thích cho cô hiểu, nhưng cô vẫn không cho anh cơ hội để nói.

"Cốc!Cốc!Cốc!"

Ba tiếng gõ cửa vang lên, nhưng vài giây sau vẫn không có động tĩnh gì. Lê Đình ngồi trong phòng mặc dù thấy nhưng vẫn coi như không nghe thấy. Cô ôm chặt con thỏ trong lòng mình, vớt vát chút cảm giác ấm áp trong đêm tối lạnh lẽo.

"Tiểu Đình" - Kiến Hoa lên tiếng, đợi thanh âm ngọt ngào từ người bên kia tấm vách nhưng vẫn không có gì. Lê Đình hướng mắt ra cửa sổ, nhưng cô không muốn lại đó, bàn tay bầu chặt xuống nệm. Nếu là mấy đêm trước cô sẽ ngay lập tức ra mở cửa. Nhưng bây giờ cô không thể làm thế.

"Là anh" - Kiến Hoa nín thở một chút hy vọng, cuối cùng Lê Đình cũng chịu mở lời. Nhưng giọng điệu của cô, anh lại không hề muốn nghe.

"Hoa ca, có chuyện gì không?" - Lê Đình trong lòng quan tâm nhưng thanh âm của cô lại có tỏ ra bất cần.

"Anh chỉ muốn biết em thế nào thôi" - Lê Đình lên tiếng đáp lời anh, Kiến Hoa cảm thấy nhẹ nhõm hơn một chút, nhưng sự nhàn nhạt của âm điệu, cũng như ý tứ trong lời nói của cô thật khiến anh khó chấp nhận. Không có việc gì thì anh không thể gọi cô sao. Lâu nay đâu phải như vậy. Kiến Hoa rướn người chếch sang gần cửa sổ bên phòng Lê Đình, chỉ thiếu điều anh nhay qua bên đó thôi.

"Em vẫn bình thường, chúc anh ngủ ngon" - Lê Đình muốn dứt khoát một lần, cô cứ nghĩ rằng càng như vậy sẽ càng dễ quên. Ít nhất bây giờ là cô tự dối mình với cái lý do ngày thơ đó.

Cùng với câu nói cuối cùng của Lê Đình, đèn phòng cô cũng tắt phụt. Anh hiểu là cô không muốn tiếp tục cuộc nói chuyện này nữa. Hiện giờ hai người chỉ cách nhau vài thước, khoảng cách rất gần nhưng ranh giới lại quá xa. Một người muốn đưa tay nắm lại, nhưng một người lại cố tình trốn chạy. Cứ thế cứ thế nó kéo hai người càng xa, càng xa hơn nữa. Kiến Hoa bất lực

nhìn lên khung cửa sổ mà ba đêm trước hai người còn vui vẻ tâm sự với nhau tự hỏi:

"Tiểu Đình, anh phải giải thích với em thế nào đây?"

Bạn đang đọc truyện *Quay Lại Vẫn Thấy Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 39: Lời chưa nói

"Kiến Hoa, chuyện này cậu nói xem nên làm thế nào?" - Cuộc gọi đến từ văn phòng Hoa Kiệt ở Thượng Hải, đầu dây bên đó là Tuấn Kiệt và Tổ Thu. Mọi chuyện đang êm đẹp khi không lại xảy ra chuyện này, khiến cả Kiến Hoa và Nhã Phong cùng khó xử. Giọng điệu Tuấn Kiệt, Tổ Thu xem chừng rất lo lắng. Tin đồn tình cảm rất có thể sẽ ảnh hưởng xấu đến bộ phim.

"Bọn mình chỉ là bạn. Hai người biết mà" - Kiến Hoa tỏ rõ sự buồn bực, kể từ khi tin đồn phát ra, mới hai ngày thôi nhưng Kiến Hoa đã buồn chán đến mức như nó đã theo anh rất lâu rồi.

"Cái đó đương nhiên là bọn em biết, nhưng quan trọng là giải thích thế nào kia" - Tổ Thu bên cạnh nghiêm túc lên tiếng. Hiếm khi thấy cô có vẻ mặt này, bình thường cái tính cách quái gở, hai phá phách của cô làm đầu đầu không ít người. Nhưng khi đụng đến công việc như biến thành một người khác.

"Chỉ cần trả lời vậy là được. Còn giải thích, để bên phía Nhã Phong, xem cô ấy có động thái gì rồi tính tiếp".

Cuộc trao đổi rất ngắn gọn, Tuấn Kiệt và Tổ Thu biết trước Kiến Hoa sẽ xử lý như thế nào. Chỉ có điều, bây giờ không giống như mọi lần nữa. Giờ Kiến Hoa có một mối quan tâm lớn hơn, là Lê Đình. Thế nên họ mới muốn xác nhận một lần xem ý định của Kiến Hoa, nhưng cả hai đều không ai dám mở lời. Hơn ai hết, họ biết bây giờ anh đang rất mệt mỏi.

Một đêm dài lại trôi qua, căn phòng của Kiến Hoa bữa bọn tới mức như căn phòng và người ở trong đó không hề có mối liên kết nào với nhau. Anh mở tung cánh cửa. Ánh sáng mặt trời vẫn như vậy, Giang Tử Đằng cũng không có gì đổi khác...cái khác duy nhất là tâm trạng của anh đã không còn vui vẻ như ánh mặt trời kia nữa.

"Lê Đình, hôm nay em phải treo mình trên không rất lâu đấy. Chị thấy em không được khỏe, liệu có làm được không?" - Nancy lo lắng nhìn gương mặt mệt mỏi, nhợt nhạt của Lê Đình.

"Em không sao" - Câu trả lời lập tức bật ra khỏi miệng Lê Đình. Treo người trên dây dâu phải cô chưa làm bao giờ. Điều đó không đáng phải bận tâm.

"Nhưng mà, tối qua em đã có vẻ kiệt sức rồi, chị có thể nói với đạo diễn..."

"Em nói rồi, không sao" - Lê Đình cắt ngang lời Nancy một cách cứng nhắc. Lê Đình ít khi tỏ thái độ như vậy, Nancy biết mình không nên nói thêm gì nữa.

"Em ốm rồi?" - Câu chuyện giữa Lê Đình và Nancy, Kiến Hoa đều nghe hết. Nếu là trước đây mấy ngày, anh sẽ lập tức tới trước mặt dịu dàng hỏi cô. Nhưng giờ khoảng cách giữa hai người xa vời vợi. Mà Lê Đình lại một ngày một lùi xa, Kiến Hoa không đành lòng, lo lắng cho cô nên không đề ý việc mình vừa vô tình lấn cổ ý nghe câu chuyện của họ mà lên tiếng.

Nancy rất tâm lý, thấy Kiến Hoa xuất hiện liền nhanh chóng đi trước. Bây giờ chỉ có Kiến Hoa và Lê Đình dưới sân Giang Tử Đằng, là lần đầu tiên hai người ở riêng với nhau sau khi Kiến Hoa trở lại Quảng Tây.

"Em rất khỏe" - Lê Đình kiên quyết tránh ánh mắt Kiến Hoa, thanh âm của cô khiến người đối diện khó mà đoán được cô đang nghĩ gì.

"Nhìn em không có chút sức sống nào cả. Có cần..." - Kiến Hoa bất giác đưa tay lên gần chạm tới mặt Lê Đình. Quả thật trông cô rất nhợt nhạt, như đã bị rút hết sức lực rồi.

"Không cần. Em vẫn rất tốt, sẽ không làm ảnh hưởng đến anh đâu"

Bàn tay còn chưa chạm đến cô, Lê Đình đã lập tức lùi lại, buông một câu lạnh lùng vô hạn rồi để lại Kiến Hoa trông theo bóng lưng nhỏ bé của cô. Anh chưa hề nghĩ cô sẽ làm ảnh hưởng đến anh, trong công việc mọi người đều rất chuyên nghiệp. Anh biết Lê Đình chưa từng mở lời than thở gì về việc quay phim vất vả. Dù kiệt sức thế nào cô cũng cố gắng hoàn thành cảnh quay, thậm chí còn liều mạng diễn xuất trong mấy cảnh quay nguy hiểm mà không để ý đến bản thân mình. Anh biết cô mạnh mẽ, nhưng bây giờ, anh ước cô có thể như một cô gái bình thường tựa vào anh.

"Tiểu Đình...em như vậy mới chính là ảnh hưởng đến anh" - Kiến Hoa bắt lực nhìn theo bóng Lệ Đình dần khuất. Khó khăn lắm mới nói chuyện với cô được một chút nhưng cô vẫn tránh né anh.

Phải cố gắng lắm Lệ Đình mới có thể bình tĩnh khi đứng trước mặt Kiến Hoa. Nhưng cô vẫn cố hết sức để cuộc nói chuyện với anh kết thúc nhanh nhất có thể. Cô cũng không dám nhìn vào mắt anh, ngoại trừ lúc đóng phim. Vì nếu nhìn vào đó, cô lại không thể thoát ra. Cô cũng không thể gọi là sư phụ nữa. Ban đầu cô gọi anh là sư phụ vì muốn vạch rõ mối quan hệ tiền bối - hậu bối giữa hai người, như vậy tin đồn sẽ khó mà nảy sinh. Vậy mà giờ chính hai chữ "sư phụ" đó lại chứa đựng mọi tình cảm của cô. Nếu còn gọi anh bằng từ đó, cô sợ sẽ không thể quên anh.

...

Giờ nghỉ trên trường quay vài ngày nay không lúc nào được yên ổn. Rất nhiều phóng viên lớn vốn xung quanh, trực chụp được tấm hình của Kiến Hoa. Mỗi lần anh xuất hiện, họ lại nhao nhao lên hỏi hết câu này tới câu khác. Tất cả đều là quay ngoại cảnh, nên việc chặn phóng viên cũng khó hơn rất nhiều lần.

"Hoặc Kiến Hoa, anh có thể trả lời về tin đồn với cô Thái Nhã Phong được không?"

"Có phải hai người đã quay lại với nhau rồi không?"

"Cô ấy mới thành lập công ty, có phải anh là người tư vấn không. Sắp tới hai người sẽ đóng chung một bộ phim nữa chứ?"

Câu hỏi dồn dập được đặt ra, đoàn làm phim cũng không thể cấm phóng viên tiếp xúc phim trường được, chỉ để mình Kiến Hoa cùng Khang Vũ đối phó. Những lúc như vậy, Kiến Hoa kín đáo hướng ánh mắt về phía Lệ Đình, nhưng đáp lại chỉ là cái quay lưng tỏ vẻ không quan tâm, nhưng trong lòng cô lại rất để tâm. Chính vì để tâm nên không muốn nghe. Vì mỗi câu hỏi như vậy đều có ma lực sát thương đến tình cảm của cô. Hơn nữa, cô không mong rằng mình sẽ nghe thấy một câu xác nhận từ chính miệng anh.

"Cảm ơn các bạn đã quan tâm, nhưng nếu mọi người hỏi về bộ phim tôi sẽ trả lời, còn những vấn đề khác công ty của tôi sẽ trả lời"

Mấy tay phóng viên lần nào cũng chỉ nhận được một câu trả lời y hệt như vậy của Kiến Hoa, nhưng vẫn không chịu bỏ cuộc. Chỉ khi trời tối, cảnh quay chuẩn bị kết thúc, họ mới chịu rời khỏi đó.

Gần như cả ngày hôm nay Lệ Đình đều phải treo mình trên dây, bay qua bay lại. Sắc mặt cô không tốt, mọi người ai cũng lo lắng. Nhưng không còn cách nào khác, Lệ Đình khẳng định cô không sao, diễn viên đã xác nhận như vậy, đoàn làm phim cũng không thể không quay. Theo dõi cảnh quay của Lệ Đình, Kiến Hoa và Nancy vô cùng ái ngại nhìn theo từng chuyển biến trên gương mặt. Càng ngày Lệ Đình càng có vẻ đã bị rút cạn sức lực rồi. Mà chính Lệ Đình cũng biết mình đã chịu đến ngưỡng giới hạn. Nhiều lúc cô cảm thấy riêng việc giữ thăng bằng cho mình trên dây thoi cũng khó khăn, toàn thân run rẩy, vô lực. Cô chỉ còn cách bám chặt vào dây cáp những lúc kết thúc để tránh không ngã quỵ. Và rồi cô cũng chống đỡ được ngày hôm nay.

"Lệ Đình, em có sao không" - Cảnh quay cuối vừa dứt, Lệ Đình đáp xuống mặt đất, xung quanh cô đều quay cuồng, mơ hồ không thấy rõ điều gì. Nancy vội chạy tới đỡ, Lệ Đình dồn hết trọng tâm sang người trợ lý. Cô không chịu được nữa.

"Chúng ta về thôi, em mệt rồi" - Lệ Đình bấu chặt vào cánh tay Nancy, khi đó Nancy cảm thấy một luồng khí lạnh buốt chạy qua mình. Hai người họ cứ thế vội vàng trở ra xe về trước.

...

Nancy lục đục trong phòng ăn, phòng khách, rồi mấy căn phòng bình thường cũng không ai lui tới của Giang Tử Đằng tìm kiếm gì đó. Cô không thường xuyên ở đây nên muốn tìm cái gì cũng thật khó, mà bây giờ cũng không còn người làm nào ở Giang Tử Đằng để hỏi. Mười lăm phút trôi qua mà Nancy vẫn chưa thấy thứ mình cần tìm.

"Em tìm gì vậy?" - Kiến Hoa đi ngang qua, thấy Nancy mướt mồ hôi tìm kiếm gì đó, đành lên tiếng.

"Hoa ca, không có gì, làm phiền anh rồi"

"Em tìm gì cứ nói đi, có thể trong phòng anh có"

"Cái này...em muốn tìm chút băng y tế..."

Câu nói của Nancy còn chưa được nói hết, Kiến Hoa đã vội vàng trở về phòng. Chớp nhoáng đã trở lại, anh cũng không để ý tới Nancy mà lên thẳng phòng Lệ Đình. Nancy hiểu ý, mỉm cười hướng ánh mắt lên hành lang tầng hai. Hai người bọn họ cần thời gian riêng với nhau.

Cửa phòng Lệ Đình không đóng, Kiến Hoa tới đó thì chậm lại, từ đây đã có thể nhìn thấy Lệ Đình nằm bất động trên giường. Kiến Hoa rất nhẹ nhàng đi vào, cầm theo băng y tế cùng một chút thuốc mà anh luôn đem theo mỗi khi quay phim. Anh đến cạnh giường cô, thấy đáng về mệt mỏi của cô. Vậy mà hôm nay vẫn cứng miệng nói không sao. Nếu giờ Nancy không có ở đây, cô cũng không chịu gặp anh, không lẽ cứ để như vậy.

Giờ anh mới biết vì sao Nancy lại lục đục bao lâu để tìm băng y tế. Có lẽ vì hôm nay treo trên dây quá nhiều, lại phải túm rất lâu vào dây cáp để trụ vững, nên giờ tay phải của Lệ Đình rất nhiều vết cắt, xước ngang dọc. Tuy không sâu nhưng cũng khiến lòng bàn tay cô rớm máu. Mà Lệ Đình cũng chẳng có vẻ gì quan tâm đến nó. Cô để mặc nó sãi ra mép giường, thậm chí một chút máu đã thấm vào tấm nệm cô đang nằm.

Kiến Hoa xót xa có, trách móc cô không chịu lo cho bản thân cũng có...nhưng hơn hết bây giờ anh lo lắng. Anh nhẹ nhàng lấy bông lau sạch mấy vết

máu đỏ. Anh chạm vào tay Lê Đình, thấy thân nhiệt cô lạnh toát. Nhưng vẫn tiếp tục băng vết thương cho cô, im lặng không nói lời nào.

Thấy bàn tay ai đó đang dịu dàng chạm vào mình, Lê Đình mắt vẫn nhắm nghiền lên tiếng:

"Nancy, em đã nói rồi. Chỉ xước một chút thôi. Không cần nhọc công như vậy"

Kiến Hoa thực lòng rất muốn trách cô sao có thể tự hành hạ bản thân mình như thế. Nhưng rồi cũng tự trách bản thân mình. Cô thay đổi như thế cùng vì tin đồn của anh mà ra. Anh muốn bảo vệ cô, nhưng rồi chính vì anh mà bây giờ cô mới trở nên như vậy. Kiến Hoa đưa tay chạm nhẹ lên trán Lê Đình kiểm tra thân nhiệt.

"Chỉ là cảm lạnh thôi mà. Ngủ một giấc mai sẽ khỏi"

Kiến Hoa đắn đo giữa việc lên tiếng hay im lặng. Anh có rất nhiều điều muốn nói với cô, anh muốn giải thích về tin đồn kia, anh muốn gọi tên cô..và hơn hết anh muốn nói nốt câu nói đã bỏ lỡ mấy đêm trước. Nhưng anh cũng sợ, nếu lên tiếng, cô phát hiện ra anh không phải là Nancy thì đến việc im lặng ngồi đây bên cạnh cô cũng không làm được nữa.

Cuối cùng, anh muốn giấu cũng không thể giấu được. Lê Đình ban đầu còn tưởng anh là Nancy, nhưng rồi khi bàn tay anh chạm vào cô, sự ảm áp quen thuộc đó không phải đến từ Nancy, bàn tay này vẫn rất dịu dàng nhưng lớn hơn, ấm hơn...đó chỉ có thể là của sư phụ.

"Hoa ca, sao anh lại ở đây? Nancy đâu?" - Lê Đình mở mắt, vội rút tay lại.

"Cô ấy bận chút việc bên dưới. Em ốm rồi, lại bị thương nữa, anh chỉ muốn biết em không sao" - Kiến Hoa nhìn Lê Đình, tìm kiếm phản hồi trong ánh mắt cô, nhưng Lê Đình chỉ nhìn vô định lên trần nhà.

"Cảm ơn anh, em không sao rồi. Phiền anh gọi giúp Nancy" - Mỗi một câu Lê Đình nói ra đều khiến Kiến Hoa đau lòng. Bây giờ đến việc ở thêm bên cạnh cô một chút cũng khó đối với anh. Lê Đình nói rồi liền quay lưng vì phía anh, ngoảnh mặt vào trong.

"Tiểu Đình, tin đồn..." - Kiến Hoa muốn giải thích mối hiểu lầm trong lòng Lê Đình hiện tại, nhưng anh vừa lên tiếng liền bị cô chặn lại.

"Hoa ca, em muốn nghỉ ngơi một chút" - Lê Đình bấu chặt tay vào tấm nệm. Cô đã quyết tâm xóa anh khỏi tâm trí mình rồi. Không thể để một câu nói của anh làm ảnh hưởng nữa. Càng nghe sẽ càng khó quên. Đối với cô như vậy vẫn là tốt nhất. Không yêu...như vậy sẽ cô đơn, nhưng chắc chắn sẽ an toàn. Không một nỗi đau nào có thể khiến cô tổn thương nữa.

"Trước khi anh về Đài Loan, có một câu nữa còn chưa nói với em. Không lẽ em không muốn biết nó là gì?" - Kiến Hoa đưa tay muốn chạm vào bờ vai Lê Đình, nhưng rồi lại rút lại vì câu nói của cô.

"Không phải chỉ là một câu cách ngôn thôi sao, anh cũng không cần để tâm"

"Cách ngôn? Em nghĩ như vậy sao?" - Kiến Hoa cười nhạt, vậy ra đối với cô nó chỉ là một câu cách ngôn không đáng để tâm.

Lê Đình vẫn im lặng. Kiến Hoa không nhận thấy bây giờ cô run đang run lên trong chấn vì cố ép mình làm những việc mà trái tim cô không muốn.

"Anh sẽ gọi Nancy. Ngủ ngon, Tiểu Đình" - Kiến Hoa vói lại một cái nhìn cuối cùng, nhưng Lê Đình một lần cũng không chịu nhìn anh. Kiến Hoa kéo chăn cẩn thận đắp lại cho Lê Đình rồi trở ra. Tâm trạng của anh còn nặng hơn so với lúc mới bước vào. Khúc mắc này vẫn chưa thể giải. Câu nói đó vẫn chưa thể nói.

Cách ngôn có thể nhiều không đếm hết, nhưng câu anh muốn nói với cô bây giờ chỉ có một.

"Anh yêu em...Đó mới là câu anh muốn nói"- Kiến Hoa thì thầm một tiếng cuối cùng rồi lặng lẽ bước khỏi hành lang. Anh thờ dài nhìn lên bầu trời đầy sao, nhưng rõ ràng không ngôi sao nào là dành cho anh.

Kiến Hoa đi rồi, Lê Đình mới chịu quay ra, nhìn lên cánh cửa đóng kín.

"Sư phụ, như vậy là tốt nhất"

Bạn đang đọc truyện *Quay Lại Vẫn Thấy Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 40: Không thể nói

Mặc dù Hoa Kiệt đã trả lời tin đồn rằng Kiến Hoa và Nhã Phong chỉ là bạn. Nhưng cánh phóng viên đâu có dễ yên như thế. Lâu lâu mới có một chủ đề nóng như vậy cho họ khai thác. Đầu dễ gì bỏ qua. Mà trước đây những cặp đôi tuyên bố hùng hồn chỉ là bạn nhưng một thời gian sau lại sống đôi tình tứ với nhau đâu phải ít. Kiến Hoa và Nhã Phong lại có một đoạn tình cảm từ mười năm trước, sau đó lại đóng chung một bộ phim, cơ sở để mấy tay phóng

viên vin vào tin đồn này không phải là không có lý.

Kiến Hoa giao hết cho Tuấn Kiệt và Tô Thu xử lý. "Bọn họ chỉ là bạn bè" - đó là câu nói duy nhất mà mà phóng viên nhận được. Ngoài ra không có một câu nào khác. Trên thực tế, nếu nói rõ hơn về cuộc nói chuyện hôm đó cũng có thể làm rõ được tin đồn. Nhưng Kiến Hoa không làm vậy. Anh biết, khi có tin đồn tình cảm phát ra, nhất định người chịu bất lợi hơn vẫn là phái nữ. Anh nói với Tuấn Kiệt xem động thái bên Nhã Phong sau đó sẽ tính tiếp. Chính vì hai người là bạn nên anh không muốn cô chịu thiệt thòi trong chuyện này. Nếu Hoa Kiệt chủ động đính chính, lúc đó có thể mọi búa rìu, chỉ trích sẽ nhằm vào Nhã Phong. Có thể mấy tin tức như "Thái Nhã Phong níu kéo tình cảm với Hoắc Kiến Hoa" hay kiểu vậy sẽ có dịp nằm trên mặt báo. Phóng viên cái gì họ cũng có thể viết mà. Các chủ đề bàn tán rôm rả trên weibo lướt qua thấy không ít tin về hai người họ. Phía Nhã Phong cũng không thể nói gì hơn ngoài việc khẳng định hai người chỉ là bạn, và ngày hôm đó chỉ là cái ôm thân tình giữa bằng hữu. Nhưng người tin thì ít, người cứ lấy tin đồn đó để lan thị phi thì nhiều. Đến nước này thì cả hai bên cũng chỉ còn cách im lặng, như mọi khi rồi tin đồn cũng qua đi thôi. Bây giờ Kiến Hoa chỉ quan tâm đến việc làm thế nào để giải thích với Lệ Đình. Anh muốn nhưng vẫn không thể nói, căn bản vì trừ những lúc quay phim ra, Lệ Đình đâu cho anh một cơ hội nói chuyện với cô. Mà nếu như có một cơ hội nhỏ nhoi ở gần cô thì anh chỉ trực lên tiếng liền bị cô cắt ngang. Lệ Đình rõ ràng không muốn nghe anh nói. Anh cũng không hiểu trong lòng cô bây giờ đang nghĩ gì. Ranh giới mà lần đầu tiên gặp cô vạch ra, anh đã vượt qua được nó, nhưng lần này, cô lại dựng lên một bức tường khác. Còn khó vượt hơn rất nhiều.

Kiến Hoa giờ lại trở về là anh của mấy tháng trước, lặng lẽ phía sau Lệ Đình. Một bước quan tâm, một bước dỗi theo nhưng chỉ có thể âm thầm. Đêm qua, anh lại đứng bên khung cửa sổ đó ngóng sang phòng cô. Tới khi Giăng Từ Đẳng hoàn toàn không còn ánh sáng nào nữa, anh vẫn bất động trong bóng tối. Lệ Đình có thể đoán được Kiến Hoa đang ở đó qua cái bóng của anh hắt lên tấm cửa sổ phòng cô. Nhưng vẫn dần lòng mình quay đi.

Trời Quảng Tây hôm nay âm u hơn mọi ngày, những cơn gió mang theo hạt mưa li ti phát phơ càng khiến không khí thêm phần ảm đạm. Gần như toàn bộ những diễn viên đóng vai đệ tử Trường Lưu đều có mặt. Tất cả đều ngồi bệt xuống, ánh mắt vừa có chút kinh hoàng, vừa sợ hãi, vừa đau lòng vừa nuối tiếc...Nguyên nhân đều đến từ khoảnh khắc ngược lên đến cực điểm mà họ đang chứng kiến.

Tổ hậu kỳ đã chuẩn bị rất nhiều cánh hoa đào, chỉ đợi cảnh quay này dùng một lượt. Hàng ngàn cánh hoa đào bay tứ tung trong gió. Làm nền cho hai ánh mắt thê lương.

"Bạch Từ Họa, đến giờ phút này chàng vẫn không thừa nhận chàng yêu ta sao? Vậy thì chàng có tư cách gì để chết cùng ta".

Lệ Đình chỉ thẳng tay trước mặt Kiến Hoa, chỉ một câu nói thôi nhưng anh thà tự róc thịt cánh tay của mình còn hơn thừa nhận yêu cô. Đáy mắt cô ngập sự bi thương, tuyệt vọng, cùng oán trách.

"Đừng, Tiểu Cốt" - Một Bạch Từ Họa lạnh lùng không còn nữa. Nước mắt không ngừng rơi, hòa với máu trên khóe miệng Kiến Hoa, anh chỉ có thể lắc đầu. Là bản thân anh khiến mọi việc đến nước này. Giờ đồ đệ cũng không còn nữa, anh mất tất cả. Hình ảnh cô trong y phục đỏ rực, với ánh mắt đó sẽ mãi mãi ám ảnh tâm trí anh.

"Đời này, những gì ta làm ta chưa từng hối hận. Nhưng nếu có thể, ta không bao giờ muốn yêu chàng nữa".

Lệ Đình đau khổ, từng lời thốt ra như cửa nát tâm can cô. Nếu yêu lại đau như vậy, thà rằng trước đây vĩnh viễn không dấn thân vào.

"Bạch Từ Họa, ta lấy danh nghĩa một vị thần nguyên rủa chàng, đời này kiếp này, bất lão bất tử, bất thương bất diệt"

Kiến Hoa bất lực nằm trên cỏ, anh không thể kháng lại chút sức mạnh cuối cùng của cô, chỉ có thể cắn môi lắc đầu. Đến khi Lệ Đình trút hơi thở cuối cùng ngã xuống, anh mới bàng hoàng nhận ra một câu nói đâu là gì. Không phải là bản thân anh, không phải những nguyên tắc cứng nhắc của anh, không phải một lời nói yêu...mà chính là cô. Kiến Hoa siết chặt Lệ Đình đang dần lạnh ngắt trong lòng mình. Đôi mắt vô hồn động lại sự hối hận lẫn mất mát, anh run rẩy trách móc:

"Sao nàng có thể tàn nhẫn như thế? Ép ta tự tay giết nàng, rồi để lại một mình ta? Muốn thứ gì, nàng nói là được. Bất kể là đúng hay sai, ta đều cho nàng. Tình yêu cho nàng, người cũng cho nàng. Trường Lưu diệt vong thì liên quan gì tới chúng ta? Những kẻ này sống chết thì liên quan gì tới chúng ta? Ta đưa nàng đi, đi đâu cũng được, nàng muốn thế nào cũng được. Thế nhưng, xin nàng đừng rời bỏ ta..."

Giờ anh nói gì cũng không còn giá trị nữa. Những người đang theo dõi cảnh này đều cảm động phát khóc. Dù chỉ là phim thôi, cũng không phải là mình nhưng ai cũng cảm thấy thất đau trong tim. Đạo diễn Lâm vốn là người bình tĩnh nhất, đã không còn lạ gì với mấy cảnh ngược trong phim nhưng cũng phải lấy tay áo chấm nước mắt khi cảnh quay còn chưa tới phân nửa.

"Cất...Tốt lắm. Ngược chết tôi rồi. Chiều quay tiếp, tôi cần thời gian hoàn hồn đã".

Cảnh quay đã kết thúc nhưng Kiến Hoa vẫn ôm chặt Lệ Đình trong lòng, còn Lệ Đình vẫn như đang chìm trong đau thương chưa thể thoát ra. Kiến Hoa thấy đôi mày cô run lên, thân người cô run lên từng hồi núp vào ngực anh.

"Tiểu Đình, không sao rồi, cảnh quay kết thúc rồi" - Kiến Hoa dịu dàng an ủi. Có lẽ cảnh quay này quá ngược, trong chốc lát Lệ Đình không thể thoát ra.

"Sự phụ...sự phụ..." - Lệ Đình ôm chặt Kiến Hoa như sợ nếu cô buông tay ra anh sẽ biến mất. Cuối cùng không cần biết cô là Hoa Thiên Cốt hay là Lệ Đình, từng giọt nước mắt cứ thi nhau rơi xuống. Cô đã kìm nén quá lâu rồi, giờ đã tới cực hạn.

"Là anh đây" - Kiến Hoa khó hiểu, vì sao vừa rồi cảnh quay cô cũng không khóc nhiều như vậy. Sao bây giờ lại không ngừng khóc. Bàn tay anh ảm áp gạt từng giọt nước mắt trên gương mặt khả ái của cô. Cô khóc cũng được, chỉ cần là giờ cô đang trong lòng anh.

Lệ Đình đôi mắt Kiến Hoa, cô bất động nhìn sâu vào ánh mắt chan chứa tình cảm của anh. Khoảnh khắc này như đứng im, chỉ có hai hàng lệ vẫn cứ thế

roi. Đột nhiên cô giật mình, vừa rồi cảm xúc của cô trào dâng không thể kiểm soát. Giờ bình tĩnh lại thấy mình đang trong vòng tay anh, Lê Đình chợt tách khỏi, lau vội hàng lệ ướt đầm, lúng túng nói một câu rồi bỏ đi.

"Em xin lỗi"

Kiến Hoa giờ bàn tay mình lên trước mặt, vẫn vương lại mùi hương của cô, vẫn lưu lại những giọt nước mắt của cô. Mà đó chắc chắn không phải là nước mắt của Hoa Thiên Cốt.

"Tiểu Đình...Em khóc... vì anh sao?"

Kiến Hoa còn nhớ rất rõ, lần Lê Đình bị treo chân bên hồ Y Đình, là anh bế cô về. Khi đó Lê Đình đã từng nói cô không khóc vì cô vẫn chịu đựng được. Cô không khóc vì vốn không khóc nổi. Anh cũng nhớ anh đã nói với cô, khóc là vẫn có tình cảm, không có gì phải kìm nén. Anh biết cô kiên cường, nhưng cứ kìm nén như vậy mãi, một ngày không thể kiểm soát được cảm xúc của mình nữa, khi đó sẽ rất đau khổ. Phải có một tác động rất lớn mới có thể khiến cô khóc. Bây giờ chính là anh đã phá vỡ bức tường cuối cùng chạm đến trái tim cô. Nước mắt kia của cô không phải là vì quá nhập tâm vào vai diễn, mà chính vì anh nên đã rơi. Vừa rồi người run rẩy gọi sư phụ không phải là Hoa Thiên Cốt mà chính là cô. Kiến Hoa nhận ra mình có vị trí như thế nào trong lòng Lê Đình.

"Lần này anh sẽ không để em đẩy anh ra xa nữa" - Kiến Hoa nhìn theo Lê Đình với bàn tay nắm chặt. Anh nhất định sẽ không để cô xa anh thêm nữa.

Càng nhận ra sự thật, Lê Đình càng muốn trốn tránh. Cô còn tưởng rằng, nếu không nói chuyện, không gặp anh, không nhìn anh, mỗi ngày bớt yêu anh một chút. Rồi sẽ có ngày tình cảm của cô sẽ biến mất. Vậy mà thực tế không đơn giản như thế. Tình yêu đâu có thể nói yêu ít hay nhiều. Đâu thể nói quên là quên. Thế nên khi này khi Kiến Hoa ôm cô trong lòng, cô mới không kìm nén được giữ anh chặt hơn. Lý trí có thể nói dối, nhưng trái tim thì không thể. Lê Đình vẫn quay lưng về phía anh bước đi, nhưng bước chân dường như có một lực nào đó cản lại, trái tim cô giờ đã ở lại đó với anh.

"Sư phụ, em lại sai rồi. Yêu...chỉ là yêu thôi. Em yêu anh rồi...không thể ngừng lại được"

...

Thượng Hải...

Tuần Kiệt trầm ngâm với đồng giấy tờ trước mặt. Hoa Kiệt mới chuyển qua Thượng Hải, công việc còn bẽ bộn mà tin đồn lại nhảm đúng lúc này rơi xuống, mấy ngày nay anh mất ngủ. Tổ Thu cũng không khá hơn là bao, cô nhìn chòng chọc vào chiếc máy tính bảng, việc của cô là theo dõi không gian thông tin xoay quanh Kiến Hoa. Và mấy hôm nay chắc chắn nó cũng khiến cô bức bối không ít.

"Kiệt ca, tình hình này chúng ta không đi đường thẳng được rồi" - Tổ Thu ném chiếc ipad sang một bên chán nản. Đọc nữa cũng vậy, sự thật thì họ không nghe, lại cứ muốn tin vào chuyện không đâu. Đỉnh chính họ không nghe, bây giờ chỉ còn cách đi đường vòng thôi.

"Ý em là sao?" - Tuần Kiệt tò mò dứt khỏi đồng giấy tờ. Mỗi lần Tổ Thu úp mở như vậy chắc chắn sẽ có điều gì đó hay ho.

"Ý em là nếu chúng ta nói họ không nghe, thì cần người khác nói mới được" - Ý nghĩ đột nhiên lướt qua đầu Tổ Thu, và lần đầu tiên trong mấy ngày qua, Tuần Kiệt lại thấy đôi mày của Tổ Thu giãn ra thoải mái như vậy.

"Gil, cậu có muốn bài viết của cậu sẽ được xem nhiều nhất vào ngày mai không?" - Tuần Kiệt còn chưa hiểu hết được dụng ý của Tổ Thu thì cô đã rút điện thoại gọi cho Gil. Trước tiên cần một tờ báo uy tín đăng tin này đã. Đương nhiên người đầu tiên cô nghĩ đến là Gil. Và chắc chắn bạn của cô cũng không chịu bỏ lỡ tin tức "hot" như vậy đâu.

Đầu dây bên kia, hần Gil rất

Chương 40: Không Thể Nói

sấn lòng nên Tổ Thu nở nụ cười đầy đắc ý với ý tưởng của mình, thở phào nhẹ nhõm bước khỏi văn phòng.

"Em đi đâu?"

"Tìm Lạc Thành" - Tổ Thu nói một câu ngắn gọn rồi cánh cửa cũng đóng sập lại sau lưng cô

Bạn đang đọc truyện *Quay Lại Vẫn Thấy Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 41: Cặp bài trùng

"Lạc Thành, anh đứng lại" - Tiếng gọi giật giọng của Tổ Thu khiến căn nhà của Giang Chấn không còn vẻ yên tĩnh thường ngày. Mà cái chính là Giang Chấn cũng không để ý đến điều đó. Giờ ông vẫn thích rảnh rỗi đi tía hoa thì hơn. Để mặc cho hai người trẻ tuổi trong nhà với nhau. Lạc Thành bình

thường vẫn là trợ thủ đắc lực của ông. Chưa từng có việc gì Giang Chấn giao phó mà Lạc Thành không làm được. Từ việc ở Giang thị tới mấy việc trong làng giải trí liên quan đến Lệ Đình. Nhưng từ khi Tổ Thu xuất hiện, quả thật cũng có việc khiến anh bó tay. Đó chính là đối phó với cô.

"Hoặc tiểu thư, bây giờ tôi phải về nhà rồi. Nếu có chuyện gì lần sau chúng ta nói tiếp"- Lạc Thành trông bộ mặt rất khổ sở. Người điềm tĩnh như anh vậy mà cũng có lúc tỏ ra như vậy.

"Em đã nói anh gọi em là Tổ Thu, không phải Hoặc tiểu thư" - Tổ Thu khó chịu cự nự. Từ khi gặp anh, Lạc Thành luôn lấy lý do cô là con gái của bạn thân chủ tịch Giang mà gọi cô một câu "tiểu thư", hai câu cũng "tiểu thư".

"Nếu tôi gọi cô bằng tên có phải sẽ dễ tôi về đúng không?" - Lạc Thành ra điều kiện không khác một đứa trẻ. Đã gần đêm muộn rồi mà anh vẫn mắc phải rắc rối này. Nhưng Tổ Thu đâu thể dễ anh dễ dàng như thế mà trở về. Cô nhếch miệng cười có phần gian tà.

"Vẫn không được. Giang bá nói anh phải đưa em về" - Tổ Thu vừa nói vừa ngoắc tay ra Giang Chấn ngoài vườn.

"Chủ tịch nói nếu tôi tiện đường thì đưa cô về. Nhưng chúng ta đâu có cùng đường. Tôi có thể gọi taxi cho cô"

Đến đây thì Lạc Thành đã nói trúng ý của Tổ Thu, cô bắt lấy ý đó vội đánh phủ đầu. Lạc Thành không thể chống đỡ.

"Ai nói em về nhà em. Em muốn tới nhà anh, đương nhiên chúng ta cùng đường"

"Cô đến nhà tôi làm gì?"

Tổ Thu xoay sâu ánh nhìn vào Lạc Thành, ngày một tiến lại gần anh. Ánh mắt cô hiện tại sắc tới mức Lạc Thành phải tránh né, mỗi bước cô tiến tới, Lạc Thành lại lùi một bước.

"Gặp bát muội của anh. Không lẽ em còn có thể làm chuyện gì khác" - Tối khi mình đã tiến sát Lạc Thành, anh cũng không còn đường lui, Tổ Thu mới chịu nói ra mục đích của mình. Sau đó cười ngất một tiếng, ra chào tạm biệt Giang Chấn, trước đó còn không quên ngoắc tay ra hiệu Lạc Thành đi theo mình.

Mất không quá nửa giờ đồng hồ hai người họ đã về tới nhà Lạc Thành. Bảy người em gái của anh thì sáu người đã lập gia đình, giờ chỉ còn mình Tiểu Tịch, yêu mấy tính hơn cả bạn trai. Trong vòng một tiếng mà em gái anh không đụng vào laptop hay máy tính bảng đối với anh đã là kỳ tích rồi. Nhà chỉ có hai người ở nên khá nhỏ, nhưng rất tiện nghi. Tổ Thu đoán chắc làm trợ lý cho Giang Chấn bao năm nay, Lạc Thành cũng chẳng thiếu thứ gì. Căn nhà cũng chỉ là chỗ nghỉ ngơi, không cần lớn, miễn thứ gì cũng có là được.

Lạc Thành ra bộ có vẻ miễn cưỡng, đây là lần đầu tiên anh đưa một cô gái tới nhà. Mặc dù không phải chủ định nhưng cũng có cảm giác khác lạ. Còn Tổ Thu lại rất thích thú, hầu như tấm ảnh nào trên kệ cô cũng nhìn qua một chút.

"Tiểu Tịch, em xuống đây. Có người muốn gặp em" - Tiểu Tịch chắc hẳn còn trên lầu hai, Lạc Thành lên giọng một chút tiếng của anh đã lan khắp căn nhà.

Trong lúc đợi Tiểu Tịch xuống, Tổ Thu tranh thủ thăm thú ngôi nhà. Cô chú ý vào tấm ảnh chụp cả tám anh chị em của Lạc Thành. Một mình anh bao năm qua càng đáng giá đình này quả thật rất vất vả. Như vậy, càng khiến Tổ Thu nghĩ, cô thích anh là rất chính xác.

"Có chuyện gì mà cô muốn gặp em gái tôi" - Lạc Thành thắc mắc, Tổ Thu và Tiểu Tịch chưa từng gặp nhau. Cuộc viếng thăm này thật sự khiến anh bất ngờ.

"Chuyện này lát nữa cần xác nhận mới biết chính xác được" - Tổ Thu úp úp mở mở càng khiến Lạc Thành tò mò.

"Chuyện tin đồn của anh trai cô nữa. Việc đó giải quyết thế nào rồi?" - Bình thường nếu là chuyện vô thưởng vô phạt trong giới giải trí thì Lạc Thành cũng chẳng quan tâm. Nhưng bây giờ nó liên quan đến Lệ Đình, anh cũng góp phần kéo hai người kia lại với nhau. Riêng chuyện này, là mối quan tâm chung của tất cả mọi người. Tổ Thu cũng lấy cớ đó để tìm anh.

"Giải quyết thế nào ư? Đó chính là nguyên nhân hôm nay em tới đây tìm em gái anh"

"Tiểu Tịch sao? Nó thì có thể làm được gì?"

"Tiểu Tịch thì không thể...nhưng Bát tỷ thì có thể" - Tổ Thu chống cằm, biểu cảm của cô bây giờ đúng thực không thể đoán được trong đầu đang nghĩ gì

"Bát tỷ? Người đó là ai?"

"Là em" - Tiếng nói phát ra từ phía cầu thang, cả Lạc Thành và Tổ Thu cùng lúc quay ra. Là một cô gái nhỏ nhắn, xinh đẹp với cặp kính trông có vẻ trí thức. Nhìn qua dáng điệu của cô có thể sẽ tưởng là một cô gái tính nghịch, nhưng ánh mắt kia lại thể hiện sự chín chắn, già dặn đến kinh ngạc.

"Em lại đùa gì nữa, không lẽ làm em út trong tám người chán rồi, giờ muốn làm tỷ tỷ" - Lạc Thành liếc xéo Tiểu Tịch cười cợt.

"Người chỉ biết đến hai từ "công việc" và "chủ tịch" như anh thì biết gì" - Tiểu Tịch cong môi hờn dỗi. Lạc Thành cũng chịu thua, kệ hai người đó nói gì thì nói, anh về phòng.

"Chào em" - Tổ Thu có đôi chút bất ngờ, Bát tỷ trong tưởng tượng của cô không giống như vậy, nhưng hòa nhã chào hỏi. Tiểu Tịch kém cô một tuổi, sẽ dễ gần gũi.

"Chị Tổ Thu, thì ra chị là người gần đây hay gây rắc rối cho anh trai em đó hả. Nhưng vì sao chị biết em là chính là Bát tỷ?"

Cộng đồng mạng Trung Quốc chỉ biết Bát tỷ là một blogger bí ẩn. Bằng cách nào đó biết rất rõ ràng chuyện hẹn hò của các sao trong làng giải trí. Thậm chí còn có quan hệ mật thiết với Phong Hành, chuyên khai đồn tạt của các sao. Những cặp mà Bát tỷ chỉ mặt đặt tên không sớm thì muộn cũng công khai, không thì cũng bị Phong Hành khai ra chuyện hẹn hò. Vì thế uy tín của Bát tỷ có thể nói là rất lớn. Có ba nguyên nhân khiến Tổ Thu phát hiện danh tính của Bát tỷ mà cả cộng đồng mạng Trung Quốc không hề biết. Cô đã mất nguyên cả một ngày lợi weibo của Bát tỷ để xác nhận. Mà cô cũng chỉ phát hiện ra điều này khi quen Lạc Thành gần đây. Thứ nhất, Bát tỷ đưa tin chuyện hẹn hò của các sao, nhưng chưa từng đưa chuyện của Lệ Đình, mặc dù có thời điểm dân tình lăm rùm beng chuyện Lệ Đình hẹn hò với Trắc Hạo. Nhưng lại rất tích cực đưa những tin cá nhân của Lệ Đình. Cô đoán đây có thể là người quen biết hoặc yêu thích Lệ Đình. Thứ hai, cùng vì lợi mất cả ngày lung sục weibo của Bát tỷ mà mấy trang liên quan mà Tổ Thu tình cờ phát hiện được một tấm hình tự tay Bát tỷ đăng lên, tuy trong hình không có mặt, nhưng chỉ có một bàn tay đang cầm tách cà phê cũng đủ để suy luận. Chiếc vòng bạc trên cổ tay người đó có một chữ Lạc. Chuyện đó cũng chẳng có gì đặc biệt nếu như Tổ Thu không thấy trên tay Lạc Thành cũng đeo một chiếc như vậy. Vậy là người đó có quan hệ với Lạc Thành. Thứ ba, Lạc Thành có bảy người em gái, giờ thì "Bát tỷ" hay "Bát muội" thì cô cũng không quan tâm, chỉ hy vọng đó chính là người cô cần tìm. Chuyện này nếu không muốn nói là quá trùng hợp thì cô cũng không biết nên gọi là gì nữa.

Xác nhận Lạc Tiểu Tịch là Bát tỷ, bây giờ vấn đề tin đồn kia trở nên quá dễ dàng. Cô đã nói với Tuấn Kiệt phải đi đường vòng. Đường vòng của cô chính là Gil và Tiểu Tịch. Tổ Thu đã bắn cho Gil nội tình câu chuyện giữa Kiến Hoa và Nhã Phong hôm triển lãm tại Đài Loan. Cô khẩn thiết nhờ Gil viết một bài khẳng định lại giữa Kiến Hoa và Nhã Phong không hề có chuyện gì, chỉ đơn thuần là tình bạn. Thêm nữa, cô còn nháy rằng, nếu muốn tin này chính xác hơn nữa thì tiện thể hỏi Tâm Như, người chứng kiến ngày hôm đó. Đương nhiên, Như tỷ của cô cũng đã đồng ý chuyện này rồi. Gil là phóng viên lâu năm, lại làm cho một tờ báo lớn. Những gì cô viết chắc chắn mọi người sẽ tin tưởng hơn rất nhiều, và tin đó đảm bảo sẽ nóng nhất khi được đăng tải. Nhưng công việc là công việc, bạn bè là bạn bè. Hai việc phải tách biệt rạch ròi. Vì thế Gil cũng kàu cả giao kèo với Tổ Thu, từ đó kiếm được lời hứa của bạn mình cho một vị trí VIP trong hợp báo ra mắt Hoa Thiên Cốt vào năm sau. Chuyện này với Tổ Thu lại quá dễ dàng. Mớ đầu hoàn hảo, bước hai Tổ Thu cần làm là tìm Bát tỷ. Chỉ cần Bát tỷ lên tiếng viết một bài phân tích hay xác nhận nào đó rằng Hoắc Kiến Hoa và Thái Nhã Phong không yêu nhau thì nó có giá trị hơn rất nhiều so với lời giải thích từ hai phía. Mà trên thực tế Tiểu Tịch lại quen biết Lệ Đình từ trước. Tổ Thu cũng không giấu chuyện của Lệ Đình và Kiến Hoa, thế nên Tiểu Tịch không lý gì không đồng ý. Đoán chắc, khi bài báo của Gil được đăng lên cộng thêm một dòng ngắn gọn của Bát tỷ, lập tức tin đồn bị thổi bay. Khi đó, mọi chuyện lại êm đẹp. Tổ Thu quả thật tự khâm phục tính toán của mình.

Tiểu Tịch và Tổ Thu nói chuyện rất lâu, gần một tiếng sau mới kết thúc. Lúc này Lạc Thành lại thực hiện nhiệm vụ đưa Tổ Thu về nhà, trước đó em gái anh còn phóng cái nhìn cảm thông cho anh. Người khiến anh trai cô như vậy đã xuất hiện, là chuyện tốt.

...

Giang Từ Đăng, chiều hôm sau...

Tổ Thu chỉ nói Gil viết bài xác nhận, còn chuyện cô xúi Gil phóng vấn Tâm Như cũng chỉ nói đùa thôi. Vậy mà Gil làm thật. Cũng đúng lúc Tâm Như đến Thượng Hải tuyên truyền phim Nhà 81 Kinh thành, một công đôi việc, vừa phóng vấn về nội dung, về những dự án sắp tới của Tâm Như, Gil đột ngột chuyển sang chủ đề không hề liên quan là tin đồn tình cảm của Kiến Hoa và Nhã Phong. Vậy mà Tâm Như không hề bất ngờ. Câu trả lời của cô thú vị tới mức khiến Gil phải bẽ nguyên nó vào bài báo của mình.

"Không lẽ đồng nghiệp, bạn bè cứ ôm nhau là yêu nhau sao? Hôm đó tôi cũng ôm Hoa ca mà, sao không ai chụp vậy?" - Tâm Như hài hước chia sẻ như thế khi được hỏi. Câu trả lời của cô khiến những người có mặt hôm đó cũng bật cười.

Tiểu Tịch cũng hào phóng làm một đoạn rất dài trên weibo Bát tỷ. Mọi khi cô chỉ viết rất ngắn gọn. Nhưng tin tức lần này đặc biệt phân tích rất kỹ càng. Chuyện hai chiếc đồng hồ, rồi hai chiếc mũ cũng được giải thích rất hợp lý. Ai không biết còn tưởng như Tiểu Tịch ở sát sườn hai người kia. Hơn nữa, cô cũng tích cực trả lời những bình luận hỏi han bên dưới. Từ lúc Gil và Tiểu Tịch đăng bài, không quá nửa ngày sau, mọi chuyện dường như đi vào quỹ đạo nó. Cũng không mấy ai thắc mắc về tin đồn kia nữa. Tuấn Kiệt gắng hỏi mãi

Tổ Thu mới chịu giải thích làm thế nào cô có thể giải quyết chuyện này chỉ trong một đêm mà rõ ràng trước đó cô nói tới tìm Lạc Thành. Giờ anh có thể thoải mái vất vào bên bàn làm việc của mình đợi tin vui đến. Hai vị phụ nhân kia cũng ngóng lắm rồi.

Khang Vũ ở Quảng Tây nhận được thông báo lập tức nói cho Kiến Hoa. Giờ đây Kiến Hoa có thể thở phào nhẹ nhõm. Trước mắt anh còn một việc quan trọng phải làm. Anh không thể đợi thêm.

Mặt trời mới lụi dần phía sau núi, đoàn làm phim đã dọn dẹp trở về Giang Từ Đăng. Mấy ngày nay quay với cường độ cao, mà đều là cảnh ngược khiến tinh thần mọi người đều hạ thấp. Hôm nay nghỉ ngơi sớm một chút. Xuống xe, Lệ Đình đi trước với Nancy, Kiến Hoa theo sau cùng Tường Nhất Minh. Mấy người bọn họ vừa chuẩn bị qua cầu vào Giang Từ Đăng thì thấy Khang Vũ đi ngược lại, gương mặt háo hức thông báo:

"Đình tỷ, có người đang đợi chị trong sân đó"

Mọi người đều hết nhìn Lệ Đình lại qua Kiến Hoa, rồi sang Khang Vũ. Là ai lại tới thăm nữa đây. Mọi người đều thắc mắc về người đang đợi Lệ Đình trong kia mà không để ý tới nét mặt đầy hàm ý của Khang Vũ đang nhìn Kiến Hoa bây giờ. Mà ngay cả Nancy cũng có vẻ như biết gì đó.

"Cảm ơn cậu" - Duy chỉ có Lệ Đình là không mặn mà gì. Cô cảm ơn Khang Vũ rất cứng nhắc rồi bước đi. Khi mọi người đã đi qua rồi, Khang Vũ mới lại chỗ Kiến Hoa lên tiếng.

"Hoa ca, lát nữa dù có gặp ai anh cũng phải coi như không quen biết nhé"

Kiến Hoa nhủ mảy, Khang Vũ càng úp mở thì anh càng tò mò. Anh vội vàng đi theo, người đến là ai mà lại có thể khiến Khang Vũ thích thú như vậy.

"Tiểu Đình" - Lệ Đình vừa bước tới sân, một giọng nói ngọt ngào vang lên. Và cuối cùng, nụ cười hiếm hoi mấy ngày nay của cô cũng xuất hiện.

"Mẹ" - Lệ Đình vui mừng chạy tới ôm chặt lấy mẹ cô. Lúc này Kiến Hoa cũng vừa vặn về đến nơi. Và anh cũng biết vì sao Khang Vũ phải dẫn trước anh từ bên ngoài.

Mẹ Lệ Đình tình cảm vỗ về bờ vai nhỏ nhắn của con gái mình. Đã lâu cô không có thời gian về thăm bà, nên giờ đây tự nhiên ôm chặt lấy mẹ nũng nịu, như trút bỏ những ủy khuất phải chịu đựng bấy lâu. Tuy nhiên bên cạnh còn có một người khác, mà đó chính là nguyên nhân khiến Kiến Hoa bất ngờ như vậy. Người đó nháy mắt ra hiệu với anh đừng lên tiếng.

Hạ Tuyết Lan trông người bạn thân của mình bên con gái cũng hạnh phúc lây. Hôm nay bà vừa gặp lại bạn thân, vừa gặp lại con dâu tương lai của bà đã xa cách hơn hai mươi năm, giờ tâm trạng cực kỳ tốt.

"Tiểu Đình, đây là di Lan của con. Hôm nay chúng ta đặc biệt tới đây muốn đem đến cho con một bất ngờ nên mới không báo trước"

"Di Lan?" - Lệ Đình lẩm bẩm cái tên trong miệng, nghe có vẻ quen thuộc nhưng cô vẫn không thể nhớ sự quen thuộc đó đến từ đâu.

"Con ngoan, còn nhớ di không? Ngày trước khi con còn nhỏ xiu vẫn thường vòi mứt quả hồng do di làm đó"

"Mứt quả hồng...con nhớ rồi, di là bạn thân của mẹ con. Ngày trước mẹ con hay kể về di" - Lệ Đình sức nhớ ra. Khi cô còn bé, mẹ cô vẫn hay kể về người bạn thân của bà. Rồi tới khi cô lên Bắc Kinh, dần dần vào nghề diễn viên, không mấy khi có thời gian tâm sự với mẹ. Những kỉ niệm cũ cũng do đó mà quên mất.

"Phải...con đã lớn như vậy rồi. Nghe nói con bị ốm, có sao không?" - Hạ Tuyết Lan vuốt nhẹ mái tóc Lệ Đình. Lệ Đình cũng không ngại để bà ôm cô vào lòng. Lúc đó cảm giác yêu thương khi một đứa bé bốn tuổi ngồi trong lòng mình ngây thơ ăn mứt quả hồng lại trở về như in trong tâm trí mẹ Kiến Hoa.

Lệ Đình không nói gì, chỉ lắc đầu. Cùng lúc hai người phụ nữ yêu thương cô tới thăm cô, những nỗi buồn mấy ngày nay vì thế cũng vơi bớt. Ba người họ ở đó tình cảm với nhau, mặc cho Kiến Hoa kinh ngạc trông cách đó mấy thước. Anh bất động không nói nên lời. Mẹ anh sao lại ở đây? Hơn nữa lại đi cùng mẹ Lệ Đình. Ngạc nhiên hơn còn đối với Lệ Đình như người thân lâu ngày mới gặp. Hàng chục thắc mắc đang lớn vồn trong đầu anh đợi lời giải thích mà Khang Vũ vẫn không chịu nói gì. Anh chỉ còn cách đứng đó tiếp tục theo dõi.

"Tiểu Đình, di có quà cho con"

Quà này còn có thể là gì khác ngoài mứt quả hồng, món mà Hạ Tuyết Lan làm ngon nhất, và cũng là món Lệ Đình thích nhất ngày bé.

"Là mứt quả hồng?"

"Phải...là mứt quả hồng Tứ Xuyên, con ăn thử xem, có giống với ngày xưa không?"

Lệ Đình cắn một miếng, bây giờ cô đã hiểu cái cảm giác quen thuộc khi ăn mứt quả hồng mà Kiến Hoa tặng cho cô lần trước. Chính là vị này, khi ăn nó cô có cảm giác khơi lại kỉ niệm đẹp trong quá khứ, chỉ là lúc đó chưa nhớ ra thôi. Nhưng thật trùng hợp, món này là đặc sản của Tứ Xuyên, có thể làm ra một vị y hệt như vậy cũng thật kỳ lạ. Lệ Đình vừa ăn lại vừa trầm ngâm nhớ lại đêm đó.

"Sao, không ngon à?"

"Không ạ. Rất ngon, chỉ là trước đây không lâu một người cũng tặng cho con mứt quả hồng ngon hệt như di làm"

Hạ Tuyết Lan quay qua nhìn Tuyết Nghi, hai người thừa biết Lệ Đình đang muốn nói đến chuyện gì. Mứt quả hồng kia cũng là từ bà mà ra. Kiến Hoa cũng chỉ là người gửi quà, cô thấy quen thuộc là chuyện đương nhiên.

Kiến Hoa thực rất mong cuộc nói chuyện của ba người họ mau chóng kết thúc. Anh có quá nhiều câu hỏi cần giải đáp. Hai bà mẹ cũng biết ý tứ đó, Lệ Đình cùng mẹ cô lên phòng trước, mẹ anh ở lại lấy cớ muốn nhìn qua khung cảnh Giang Từ Đẳng. Lúc này Kiến Hoa mới được lại gần.

"Sao mẹ lại ở đây?"

"Con còn hỏi, đương nhiên là đến thăm Lệ Đình" - Hạ Tuyết Lan liếc dài một cái nhìn con trai mình. Cũng lâu rồi không gặp anh mà bà cũng chả có chút ngại mà nào cả.

"Ý con hỏi là tại sao mẹ lại đến thăm cô ấy?" - Kiến Hoa hỏi ngay một đống dập. Mà kiểu trả lời đứt quãng của mẹ anh cũng thật khiến anh bần chộn.

"Con nghe cho rõ mẹ nói đây. Mẹ và mẹ con bé là bạn thân từ khi mấy đứa còn chưa ra đời kia. Ta tới thăm nó có gì lạ đâu?"

"Sao trước đây mẹ không nói gì. Cô ấy cũng không biết đúng không?"

Mẹ anh gật đầu xác nhận.

"Thế nào, muốn hỏi gì nữa không?"

"Vây hai người cũng biết chuyện..."

Kiến Hoa chưa kịp nói hết câu liền bị mẹ anh cắt ngang, mà lời của bà, từng câu từng chữ đều đánh đúng vào trọng tâm.

"Biết chuyện hai đứa thích nhau mà chỉ vì tin đồn vớ vẩn kia mà một người cứ tiến, một người lại lui. Một người muốn nói, một người lại không muốn nghe chứ gì?"

Mẹ anh đã nói toàn bộ sự việc ra rồi. Kiến Hoa cũng không còn gì để nói nữa. Con cái khi ở bên cha mẹ lúc nào cũng trở nên nhỏ bé. Lúc này, trước mặt mẹ anh, Kiến Hoa không còn là nam thần vạn người ngưỡng mộ nữa, mà chỉ là một đứa con trai khiến bà lặn lội tới tận đây. Cô nhân nói tình yêu có thể khiến con người ta suy nghĩ và hành động khó hiểu đúng thật không sai chút nào.

"Con nên học Tổ Thu kia. Nó thích Lạc Thành là tìm mọi cách tới Thượng Hải. Còn con, người ta chỉ mới không muốn nghe thôi mà đã định không nói rồi sao?"

Hạ Tuyết Lan thực sự chưa bao giờ tưởng tượng có ngày bà sẽ nói ra câu này. Bình thường bà vẫn hay gõ đầu Tổ Thu, kêu cô phải học theo sự điềm tĩnh của Kiến Hoa. Nhưng trong chuyện tình cảm lần này, rõ là con trai bà phải học hỏi cô em gái rồi.

Kiến Hoa hiểu rõ chính bản thân mình nhất. Không phải anh không trân trọng tình cảm này mà khi Lê Đình không muốn nghe anh nói, anh cũng không nín kẻo. Anh làm như vậy là vì anh muốn để cho cô một thời gian để bình tâm, anh cũng muốn cho cô một không gian để suy nghĩ, xem anh có vị trí thế nào trong trái tim cô. Hơn nữa, anh biết chuyện tình cảm, giữa được và mất chỉ trong ranh giới mong manh. Anh không muốn ép buộc Lê Đình, chỉ cần cô thoải mái là được, anh có thể đợi...vì thế anh vẫn kiên nhẫn lặng lẽ theo sau cô. Anh vẫn luôn ở đây, chỉ cần cô quay đầu lại, sẽ nhìn thấy anh. Khi đó anh nhất định sẽ không để cô vuột mất.

Nhưng hôm qua, khi thấy Lê Đình khóc...vì anh, anh đã có câu trả lời mà anh mong muốn.

"Lần này con sẽ không để vuột mất cô ấy đâu" - Kiến Hoa nhìn lên căn phòng Lê Đình mỉm cười, dù trước mắt anh còn phải giải thích với cô, nhưng chỉ cần biết trong tim cô anh quan trọng như vậy...đã đủ để anh gạt bỏ tâm sự những ngày qua.

"Phải thế chứ. Hôn ước của hai đứa cũng nên mau chóng thực hiện đi thôi"

"Hôn ước? Hôn ước nào? Mẹ nói rõ đi đã"

Hạ Tuyết Lan gật gù, cười đầy ẩn ý, chỉ úp mở một câu cuối cùng rồi bỏ lên phòng Lê Đình, mặc cho Kiến Hoa gọi với theo nhưng bà chỉ giờ một ngón tay cái ra hiệu chuyện đó là có thật. Còn nội tình như thế nào, cứ để cho trai bà trần trọc một đêm đã, mai hãy nói.

Bạn đang đọc truyện *Quay Lại Vẫn Thấy Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 42: Tử đẳng giang luyện

Tin đồn mà Hoa Kiệt lần công ty của Nhã Phong ra sức đính chính mà không có tác dụng. Nhưng chỉ cần một bài báo của Gil và vài dòng của Tiểu Tịch với nickname Bát Tỷ đã giải quyết mọi việc. Dù vẫn có những người tiếu hui hui vì chuyện đó không phải là sự thật, nhưng nhìn chung mọi việc đã trở về như vốn có của nó. Sóng yên biển lặng, việc của Kiến Hoa bây giờ chỉ là làm thế nào để Lê Đình chịu nói chuyện với anh. Khi đó những chuyện khác trở nên vô cùng đơn giản.

Điều lạ là mặc dù mẹ Kiến Hoa có tới đây, nhưng nhất quyết từ lúc đến tới hết cả ngày hôm qua đều không chịu nói chuyện với Kiến Hoa thêm một lần nào nữa. Mặc cho anh vờ tò mò về hôn ước kia. Hôn ước - nó không phải là chất xúc tác thúc đẩy anh nhanh chóng tiến lên. Dù có hay không có hôn ước này, thì anh cũng đã yêu Lê Đình rồi. Nhưng sự xuất hiện của nó lại khiến anh tâm tình rất vui vẻ.

Đêm hôm qua, cả hai bà mẹ đều thủ thi trong phòng Lê Đình. Dường như còn có người cố tình nói to hơn bình thường để Kiến Hoa bên kia có thể nghe thấy được. Nhưng cuộc nói chuyện của mấy người họ tuyệt nhiên không nhắc, hay hàm ý nhắc đến chuyện của anh và Lê Đình. Anh cũng đã lâu rồi mới lại thấy Lê Đình nói nhiều như vậy, thỉnh thoảng lại cười. Mấy câu chuyện vô thưởng vô phạt, cũng chẳng ảnh hưởng gì đến anh nhưng Kiến Hoa cũng vì tiếng cười của ai đó, bất giác khóe miệng cũng cong lên.

Sáng nay thức dậy, Lê Đình chào tạm biệt hai bà mẹ để họ trở về. Trước khi đi, mẹ Kiến Hoa cũng chịu kể ngắn gọn cho anh biết câu chuyện hôn ước là thế nào. Cũng chỉ đơn giản là Lê Đình chỉ đại vào tầm ảnh, chọn lấy một người làm hôn phu, mà khi đó ngay cả "hôn phu" là gì cô còn chưa biết. Và người cô chỉ là anh, nguyên nhân duy nhất là vì anh "đẹp trai". Lê Đình ngoắc tay đồng ý lập hôn ước lại cũng chỉ vì muốn ăn được nhiều mút quả hồng do mẹ anh làm. Nghe chuyện này anh không biết nên khóc hay nên cười nữa. Nhưng điểm chính là tán thưởng mẹ anh. Hạ Tuyết Lan ngượng dài một cái nhìn con trai mình khi anh nói "Con yêu mẹ" mà tâm tình chỉ nhớ đến Lê Đình.

"Câu đó mẹ nghe nhiều rồi, con đành nói với con bé đi"

Mẹ anh xua tay qua loa rồi ra chỗ Lệ Đình, thì thầm to nhỏ với cô, để mẹ Lệ Đình ở lại phía sau, cùng Kiến Hoa.

Kiến Hoa quả thật khá lúng túng khi đi bên cạnh Lưu Tuyết Nghi. Mặc dù biết bà là bạn thân của mẹ anh. Nhưng lại cũng là mẹ của Lệ Đình, cảm giác này trải qua lần đầu tiên thực có chút hồi hộp.

"Đi giao con bé cho con đó, Kiến Hoa" - Mẹ Lệ Đình đột nhiên lên tiếng trước. Bà là bề trên, nói trước sẽ thoải mái hơn cho cả hai.

"Cảm ơn đi"

Chỉ một câu "cảm ơn" thôi nhưng đó chính là sự cảm kích của anh khi mẹ Lệ Đình đồng ý để anh bên cạnh chăm sóc con gái bà. Và đó cũng chính là lời hứa của anh. Nhất định anh sẽ làm tốt.

...

Bộ phim càng quay về cuối cùng, tiến độ càng gấp rút. Trên phim trường thời gian ăn cơm còn phải tận dụng vội vàng chứ nói gì tới tìm một cơ hội nói chuyện. Nhưng dù gì tin đồn cũng đã được giải quyết rồi, Kiến Hoa không vội vàng, rồi anh cũng sẽ có cách để Lệ Đình chịu nhìn anh. Mười năm qua, anh chưa từng nghĩ tới giây phút mình đứng trước mặt một cô gái thổ lộ lòng mình. Không phải anh chưa từng rung động với một ai khác, nhưng chỉ là rung động thoáng qua chưa đủ để anh có mong muốn bắt lấy nó. Vậy mà với Lệ Đình, Kiến Hoa lại muốn trân trọng từng khoảnh khắc, anh chủ động muốn ở bên cô. Trái tim không biết nói dối. Anh biết bản thân mình muốn gì, nếu bây giờ còn không nắm lấy, anh sẽ hối hận cả đời. Chỉ là anh không hiểu vì sao, Lệ Đình chắc chắn đã biết tin đồn kia không có thật, nhưng một nụ cười dù chỉ kín đáo, hay một cái nhăn mày anh cũng không thấy xuất hiện trên gương mặt cô. Cả ngày hôm nay quay phim, anh muốn tìm kiếm một tín hiệu nào đó nhưng kết quả vẫn là con số không tròn trĩnh.

Một ngày cứ thế trôi qua, hôm nay Lệ Đình lại xuất hiện trên con đường hoa chạy dọc Giang Tử Đằng, nhưng đi cùng còn có Nancy. Một người tâm trạng thoải mái, còn hơi có ý thăm dò, người còn lại thì không, thậm chí còn chẳng chú ý đến bước chân của mình.

"Ai da" - Bỗng Lệ Đình bị vấp phải móp gạch nào đó, tuy có chút bất ngờ nhưng may vẫn không hề gì.

"Em không sao chứ?"

"Kỳ lạ, lâu nay vẫn không sao mà. Sao hôm nay lại vấp?" - Lệ Đình nghi hoặc tự hỏi bản thân mình. Cũng lâu rồi cô không đi dạo ở đây, nhưng cảm giác thoải mái mỗi lần đi dưới này vẫn còn đó. Cô cũng nhớ rằng cô còn biết chỗ nào có mô đá mà tránh được. Lâu nay vẫn đi mà không cần nhìn, vậy mà lần này lại vậy, nên Lệ Đình thoáng chút ngạc nhiên.

"Chắc là do mấy hôm nay không có ai nhặt đá giúp nên mới vậy đó mà" - Nancy vu vơ nói, giọng có chút hàm ý muốn cố tình để Lệ Đình nhận ra điều gì khác thường.

"Nhặt đá? Không phải đều có người làm ở Giang Tử Đằng thu dọn sao?"

"Người làm mà em nghĩ là...Hoa ca đó" - Nancy khoanh tay nói lảm bảm, nhưng lại đủ để Lệ Đình nghe thấy.

"Vậy sao?" - Lệ Đình buông một câu nhạt thếch. Thì ra là ngay từ đầu đến đây, cô có thể thuận lợi đi trên con đường này đều do sự phụ đi trước một bước. Mỗi bước chân của cô, đều có dấu chân của anh. Nhưng dù biết vậy, Lệ Đình cũng chỉ nhún mày vào một chút, rồi sau đó nó nhanh chóng giãn ra, như mọi chuyện vốn vẫn bình thường. Lệ Đình không có phản ứng gì, Nancy lại hỏi tiếp.

"Lệ Đình, hôm qua em có vào weibo không?"

"Có"

"Có đọc được tin gì không?"

"Chỉ muốn hỏi gì?"

Nancy có vẻ mất kiên nhẫn, dồn dập hỏi Lệ Đình. Mà dường như nội dung cuộc đối thoại đó chỉ có Nancy là mặn mà.

"Là đính chính tin đồn của Hoa ca đó"

"Có"

"Vậy em có biết...Hoa ca và Thái Nhã Phong không có chuyện gì không?"

"Có" - Lệ Đình trả lời cứng nhắc.

"Vậy sao em còn đối xử với Hoa ca..."

Nancy chưa kịp nói dứt câu đã bị Lệ Đình ngắt lời.

"Nancy...chị có thể đừng nhắc đến anh ấy không?"

Đến đây thì Nancy thực sự không muốn nhát gừng nữa. Giờ cô không phải là một người trợ lý hỏi Lê Đình, mà với tư cách là một người chị luôn ở bên Lê Đình. Nhìn Lê Đình buồn bã, cô cũng đâu có vui.

"Được...chị hỏi em, em phải trả lời thật lòng. Em...yêu Hoa ca đúng không?"

Lê Đình ngẩng đầu nhìn giàn hoa ngập sắc tím xung quanh mình, suy nghĩ trong tích tắc, cũng trả lời - "Phải"

"Có phải nếu Hoa ca thực sự thích người khác, em sẽ vì thế mà không yêu anh ấy nữa không?" - Nancy lại hỏi tiếp, mà câu nào cũng như muốn ép Lê Đình phải thú nhận những điều mà nhiều ngày nay cô luôn trốn tránh.

"...K...h...ông" - Lê Đình dù áp ứng nhưng cũng phải thừa nhận. Giờ anh có thích ai cũng đâu quan trọng. Cái chính là cô đã yêu anh rồi.

"Nếu chị không nhắc đến anh ấy, không ai nhắc đến anh ấy, em cũng không phải gặp anh ấy...em có quên được anh ấy không?"

"Không quên được"

Mọi câu trả lời của Lê Đình đều đúng ý của Nancy, không chỉ khiến Nancy mà cả một người ở gần đó cũng rất hài lòng:

"Vậy thì em đừng quên nữa" - Kiến Hoa đột nhiên xuất hiện sau góc khuất của giàn hoa, gật đầu một cái cảm ơn, rồi Nancy cũng nhanh chóng đi khỏi.

...

Giờ chỉ còn lại Kiến Hoa và Lê Đình, anh không rời mắt khỏi cô, còn cô lại lúng túng không dám nhìn. Nhưng gì cô vừa nói, Kiến Hoa đều đã nghe thấy cả. Chắc chắn hôm nay anh đã nhờ Nancy dụ cô ra đây lắm. Mà mấy câu hỏi kia, đâu phải là kiểu mà Nancy sẽ hỏi.

"Tiểu Đình, anh nói rằng, em không cần phải quên" - Nancy hỏi gì, Lê Đình trả lời thế nào, toàn bộ Kiến Hoa đều nghe thấy.

"Em cũng về phòng đây"

Kiến Hoa ngày một tiến lại gần, bước chân càng nhanh hơn. Còn Lê Đình lại trực lùi lại, quay đi. Nhưng đã bị Kiến Hoa giữ lại.

"Em nghe anh nói, sau đó nếu em muốn về, anh sẽ không cản"

Lê Đình không nói gì, Kiến Hoa hiểu ý cô đã chịu nghe anh nói.

"Em biết tin đồn kia không phải là thật chứ?"

"Phải" - Lê Đình xác nhận, nhưng vẫn cố tình tỏ ra không quan tâm.

"Anh biết em đang nghĩ gì Tiểu Đình. Vì sao em biết mọi chuyện rồi, nhưng vẫn thờ ơ với anh? Vì sao em lại khóc? Anh đều biết. Nhưng anh không muốn nhìn thấy em như vậy. Mấy tháng qua, không lẽ em còn không nhận ra người anh yêu...là em" - Kiến Hoa giữ chặt hai vai Lê Đình, ép cô phải nhìn thẳng vào mắt anh. Anh muốn thấy từng biểu cảm dù chỉ nhỏ nhất trên gương mặt cô. Anh cũng muốn một lần nữa thấy trong đáy mắt long lanh của cô có hình dáng của anh.

"Anh nói xong chưa?" - Lê Đình có một chút phản ứng khi nghe câu cuối của Kiến Hoa, nhưng nó chạy qua quá nhanh, Kiến Hoa cũng không phát hiện ra.

Lê Đình quá cứng rắn. Nếu chỉ giải thích như vậy, không đủ sức mạnh để xóa bỏ rào chắn trong lòng cô. Kiến Hoa quyết định làm theo cảm giác của mình một lần. Anh buông tay mình khỏi Lê Đình, giọng chùng xuống, để cô đi. Nhưng câu mà anh nói, lại có sức mạnh níu kéo Lê Đình ở lại.

"Anh đã nói rõ, nếu em muốn đi, anh sẽ không cản nữa. Nhưng anh muốn em biết, anh luôn ở đây, chỉ cần em chịu quay lại nhìn anh"

Dù vậy nhưng Lê Đình vẫn quay lưng bước đi. Bóng cô xa dần trong đêm tối, mà anh vẫn bất động đứng ở đó. Tin đồn anh đã giải thích, nói yêu cô...anh cũng đã nói. Nhưng Lê Đình vẫn không xoay chuyển.

Lê Đình lầm lũi trở về, con đường hoa đã gần đi hết. Sau lưng cô bây giờ chỉ là màn đêm hun hút. Cô đắn đo với việc tiến hay lùi lại. Được và mất, đến giờ Lê Đình đã đạt được nhiều thứ mà không phải ai cũng có được. Nhưng cô cũng đã mất quá nhiều. Nếu cô quay lại đó bây giờ, cô sẽ được tình yêu, nhưng có thể một ngày nào đó, sẽ mất một thứ còn quan trọng hơn. Nếu giờ cô bước tiếp, cô sẽ mất anh, nhưng sẽ được một sự an toàn mà trước đây cô vẫn cố chấp giữ nó. Nhưng rồi, Lê Đình bỗng chùn chân, cô nhận ra rằng thà có được hạnh phúc trong đời dù không biết sau này sẽ thế nào còn hơn phải hối hận vì chưa từng theo đuổi hạnh phúc. Cô không muốn lại trốn tránh nữa, sự phụ đang ở phía sau, cô muốn nhìn anh, muốn gọi anh. Rồi một nụ cười cũng nở trên môi cô, Lê Đình lập tức quay lại, chạy về phía Kiến Hoa đang đợi. Cuối con đường tối này là ánh sáng, và ánh sáng đó chính là anh.

"Sự phụ...sự phụ...sự phụ..." - Lê Đình quay trở lại chỗ đó, đã không còn thấy Kiến Hoa đâu nữa.

Tiếng gọi sự phụ càng ngày càng nhỏ dần, theo đó là sự thất vọng.

"Cuối cùng em cũng chịu gọi anh rồi" - Từ đằng sau, khóe miệng của Kiến Hoa chột cong lên. Anh bắt ngờ lên tiếng, "sư phụ" - anh đã đợi rất lâu rồi để lại được nghe Lệ Đình gọi anh như vậy, mà tới hôm nay cô mới chịu gọi.

"Sư phụ...em tưởng anh đi rồi"

Tiếng của Lệ Đình đã rung lên khi Kiến Hoa xuất hiện, cả hai cùng lúc tiến gần phía nhau.

"Anh đã nói...anh vẫn luôn ở đây...chỉ cần em quay lại...sẽ đều thấy anh"

"Làm sao anh biết em sẽ quay lại?" - Khi quay trở lại, không thấy Kiến Hoa còn ở đây nữa, Lệ Đình đã thất vọng, khi đó khóe mắt cô đã cay xè. Nước mắt trực rót xuống, cô còn tưởng cô lại tự mình đánh mất anh. Nhưng giờ anh đã đứng trước mặt cô, hạnh phúc này cô không cảm được nước mắt nữa.

"Anh không biết...nhưng anh tin em sẽ quay lại" - Quả thật anh không biết, nhưng anh tin rằng Lệ Đình sẽ làm như vậy. Và cảm tính của anh đã đúng.

"Sư phụ...không phải em không tin anh...mà là em sợ hạnh phúc này không phải của em. Em không dám cho mình quyền được hy vọng, vì nếu thất vọng rồi sẽ càng đau hơn. Cho nên..." - Lệ Đình thật lòng thú nhận, cô không nghi ngờ tình cảm của anh, mà là cô không tin chính bản thân mình. Liệu cô có nhầm lẫn tình cảm của anh, cô cũng sợ hạnh phúc đến với mình chớp nhoáng rồi bỏ đi.

"Cho nên em chọn cách ban đầu em đã làm, vạch ra một ranh giới với anh phải không?" - Kiến Hoa nhún mày trách móc, chỉ vì suy nghĩ ngốc nghếch đó của cô mà cả hai cùng bị dày vò những ngày qua.

"Anh đang đứng trước mặt em, không phải là rõ nhất sao? Em không cần phải sợ gì cả. Chỉ cần tin anh, được không?"

Chỉ cần Lệ Đình tin anh, mọi chuyện với anh sau này đều có thể vượt qua. Chỉ cần cô tin anh, nhất định hạnh phúc này sẽ là của họ. Đó là lời hứa của anh dành cho cô.

"Em tin anh"

Kiến Hoa dịu dàng lau đi những giọt nước mắt trên bờ má Lệ Đình. Mặc dù cô khóc, nhưng anh lại cảm thấy vui. Vì nước mắt này là của hạnh phúc. Sau này, anh sẽ không để cô khóc nữa.

"Sư phụ, em muốn nghe nốt câu nói anh hứa đêm hôm đó"

"Em biết nó không phải là cách ngôn chứ?" - Cô không ngờ đến nỗi nghĩ câu nói còn dang dở kia chỉ là một câu cách ngôn bình thường. Chỉ là cô cố tình lấy nó để trốn tránh. Mặc dù vừa rồi anh cũng đã thú nhận yêu cô, nhưng cô muốn nghe câu nói đó một lần nữa, vì tâm trạng của cô khi này và bây giờ hoàn toàn khác biệt.

"Em biết" - Lệ Đình mỉm cười, gạt đầu ngượng ngùng.

"Nếu anh nói rồi, em sẽ không có cơ hội chạy trốn nữa đâu" - Kiến Hoa hơi khom người, đối diện với Lệ Đình, tới mức đỉnh mũi hai người đã gần chạm tới.

"Em biết" - Cô lại gạt đầu, cô đâu còn muốn chạy trốn nữa.

"Anh yêu em, Tiểu Đình" - Đừng nói là Lệ Đình muốn nghe một lần, chứ nếu cô muốn, bất kỳ lúc nào anh cũng có thể nói yêu cô.

Thanh âm dịu dàng, ấm áp tới gần. Mặc dù Lệ Đình cũng biết anh sẽ nói gì, nhưng Kiến Hoa trực tiếp thổ lộ, anh lại đang ở gần như vậy, Lệ Đình bất giác đỏ mặt. Ánh mắt thâm tình của sư phụ như muốn nhốt cô trong đó. Lệ Đình nép vào ngực Kiến Hoa, ôm chặt lưng anh thì thầm.

"Sư phụ, em là người luôn thiếu cảm giác an toàn. Yêu rồi, em cũng rất ích kỷ. Sư phụ chỉ là của riêng Tiểu Cốt, em cũng muốn anh chỉ là sư phụ của một mình em, bởi vì...em yêu anh" - Người ta nói cô là nữ hán tử, cô cũng muốn bản thân mình thật mạnh mẽ. Nhưng cô cũng chỉ là một cô gái bình thường. Khi yêu cũng biết ghen. Có cô gái nào không muốn người mình yêu chỉ duy nhất thấy mình. Lệ Đình cũng như vậy, cô đối xử với anh mấy hôm trước thế nào, ngoài việc muốn trốn tránh ra thì không phải đó chính là ghen sao.

"Đương nhiên anh chỉ là của một mình em" - Chuyện đó còn phải nói sao. Vì với anh, cô cũng là duy nhất.

Mọi khoảng cách đều bị xóa bỏ, hiểu lầm, ranh giới cũng không còn nữa. Ở đây chỉ còn hai người đang muốn nắm lấy hạnh phúc của mình. Kiến Hoa nâng nhẹ má Lệ Đình, dịu dàng đặt lên môi cô một nụ hôn sâu không thấy điểm dứt. Lệ Đình nhẹ kiễng chân, vòng tay qua cổ Kiến Hoa đáp lại. Cả hai đã đợi khoảnh khắc này lâu lắm rồi. Lần này cô không ngủ, cũng không say, cô chắc chắn nụ hôn của anh không phải là mơ.

...

Người ta chỉ biết Giang Từ Đằng là tài sản của một người rất giàu có trong ngành bất động sản. Người ta cũng biết Giang Từ Đằng nổi tiếng vì địa thế và vẻ đẹp của nó. Nhưng không phải ai cũng biết, Giang Từ Đằng được Giang Chấn xây dựng để tặng cho người vợ quá cố của mình. Có thể đây không phải là tài sản lớn nhất của ông, nhưng đó là điều ý nghĩa nhất. Và cũng không phải ngẫu nhiên ở đây chỉ toàn trồng hoa từ đằng, đến tên cũng lấy theo loài hoa này. Hoa từ đằng tượng trưng cho tình yêu vĩnh cửu. Càng lâu năm thì màu của cánh hoa càng đậm. Cũng như tình yêu, càng chăm sóc, càng trân trọng sẽ càng có giá trị. Vợ của Giang Chấn không có cơ hội được thấy vẻ đẹp mỹ diệu của nơi này, nhưng chắc chắn bà vẫn cảm nhận được tình yêu mà Giang Chấn dành cho mình. Từ đằng đã chứng giám cho tình yêu của họ, giờ chính nó chứng giám cho tình yêu của Kiến Hoa và Lệ Đình. Khi

màu hoa này còn đậm, mùi hương này còn mãi thì họ chắc chắn sẽ có hạnh phúc. Mà điều này lại là vĩnh cửu.

Bạn đang đọc truyện *Quay Lại Vẫn Thấy Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 43: Chiếc mặt nạ

Cũng không phải mới biết yêu lần đầu, vậy mà Kiến Hoa và Lệ Đình cả đêm cứ như người mới nếm trái dư vị ngọt ngào của tình yêu. Quá nửa đêm hai người mới trở về phòng, cái nắm tay còn dùng dằng mãi, Kiến Hoa mới chịu để Lệ Đình về. Những phiền muộn, đau khổ những ngày qua đã bị nụ hôn của Kiến Hoa quét đi bằng sạch. Lệ Đình ngầy ngốc ngồi trên giường mình ngắm hai con thú bông mà hai người đã giành được hôm Thu Vây. Đã vậy cô còn cao hứng đặt bọn chúng lại gần nhau. Thiếu điều cho nó hôn nhau, nhìn chúng, lại suy nghĩ đến lời tỏ tình của Kiến Hoa... cô bất giác cười một mình. Lệ Đình như vậy đã đành, đến Kiến Hoa cũng không hơn. Đêm lạnh, bên cửa sổ cũng có gì đâu ngoài chậu hoa oải hương anh đã ngắm đến chán mấy tháng nay rồi. Mà cánh cửa đó cũng đang đóng... thế mà Kiến Hoa cứ đứng đó nhìn chòng chọc lên vách cửa sổ, đến lớp giấy gió trên cửa cũng muốn vì cái nhìn của anh mà thủng mất. Nhưng giờ không giống mấy đêm trước nữa, Lệ Đình đã là người yêu của anh rồi.

"Tiểu Đình, em còn chưa ngủ?" - Thấy phòng Lệ Đình còn sáng đèn, Kiến Hoa gõ nhẹ lên cửa, khẽ lên tiếng.

Đang mãi mê ngắm hai con thú bông rồi chìm đắm trong hạnh phúc, Lệ Đình bị tiếng gọi của Kiến Hoa kéo lại, cô giật mình nhưng nhanh chóng trả lời anh.

"Đâu có, em ngủ đây"

Lệ Đình đưa tay chuẩn bị tắt đèn, thì sực nhớ ra chuyện gì đó.

"Á...sur phụ, đợi một lát"

"Sao vậy" - Nghe thấy tiếng gọi vội vại của Lệ Đình, Kiến Hoa chưa vội trở về giường.

Lệ Đình chạy tót ra cửa sổ, một động tác nhanh gọn đã mở được nó. Cửa vừa mở, Lệ Đình liền đã thấy Kiến Hoa đối diện. Mặc dù ánh đèn không quá sáng, nhưng cũng đủ soi thấy gương mặt ửng hồng đáng yêu của cô lúc này.

"Chúc anh ngủ ngon" - Cô quên mất việc này. Nhưng đã quên thì giờ cứ lấy đó làm cớ để nhìn anh thêm một chút đi.

"Ngủ ngon, Tiểu Đình" - Kiến Hoa bật cười thích thú. Đây mới chính là Lệ Đình mà anh muốn thấy.

...

Chuyện đầu đầu nhất cũng đã được giải quyết. Những cảnh ngược đều đã hoàn thành. Thế nên không khí cả Giang Từ Đẳng và phim trường dường như đẹp hơn mọi ngày. Hôm nay chỉ có cảnh quay đôi của Lệ Đình và Kiến Hoa, mọi người cùng nhau di chuyển đến Thiên Nhai. Khác với ngôi làng lấy bối cảnh cho thôn Hoa Liên, xung quanh đều là núi. Thì Thiên Nhai xung quanh đều là nước. Thiên Nhai nằm giữa một cái hồ nước rất lớn. Khá giống với Giang Từ Đẳng. Nhưng có một thác nước ngày đêm đổ xuống khiến không khí ở đây có phần mờ ảo. Nó chính là nơi lấy bối cảnh cho Vân Sơn. Nơi Bạch Tử Họa và Hoa Thiên Cốt sẽ ở trong suốt những năm Hoa Thiên Cốt mất trí nhớ về kiếp trước.

Ánh nắng hắt qua những song cửa sổ bằng tre chiếu thẳng lên chiếc giường bên cạnh như ghen tị với những đường nét hoàn hảo của nam nhân đang nằm đó. Kiến Hoa mắt nhắm nghiền, nhưng nét mặt của anh bây giờ thể hiện Bạch Tử Họa đang hạnh phúc. Hạnh phúc vì đã có Tiểu Cốt ở bên mình, dù cô chẳng còn nhớ gì về tiền kiếp cả. Khoảnh khắc này chính là mong muốn đời thường nhất của Bạch Tử Họa. Ánh nắng có gắt đến mấy, có chói chang đến mấy nhưng cũng không làm ảnh hưởng đến Kiến Hoa. Nhưng sự xuất hiện của Lệ Đình bây giờ chợt khiến anh đột ngột mở mắt. Kiến Hoa cảm thấy một hơi ấm khác, một nhịp tim thông thả đang ngay cạnh mình. Anh cảm nhận một bàn tay anh ôm chầm lấy anh. Thân hình nhỏ bé một cô gái đang nằm ngay trong lòng anh. Lệ Đình đang ngủ rất ngon lành.

"Tiểu Cốt...Tiểu Cốt...Tiểu Cốt..." - Kiến Hoa cố lay vài lần mà Lệ Đình vẫn không chịu mở mắt, lại ôm anh chặt hơn như biết là sư phụ đã phát hiện ra cô rồi. Đã cố tình rồi thì giờ phóng lao phải theo lao thôi.

"Tiểu Cốt...sư phụ biết nàng không ngủ" - Kiến Hoa giờ giọng nghiêm khắc nhìn tiểu đồ đệ khó đối phó của mình. Sáng nào thức dậy cũng là cô nằm ở bên. Mà cô lúc này chỉ còn một phách từ ngày hôm đó, trở nên ngốc nghếch, anh cũng không biết nên giải thích thế nào cho cô hiểu nam nữ thụ thụ bất thân.

"Sư phụ, Tiểu Cốt muốn ngủ mà" - Lệ Đình cọ cọ đầu lên ngực Kiến Hoa nũng nịu, tìm anh lại mềm nhũn. Tuy hai người hiện vẫn là danh nghĩa sư đồ. Nhưng không giống như trước kia nữa. Giờ chỉ cần cô yêu anh, anh sẵn sàng làm bất cứ việc gì...một câu nói mà anh cố chấp không chịu nói kia...nếu cô nhớ lại...anh ngày nào cũng có thể nói.

Kiến Hoa yêu chiều nhẹ nhàng bế Lệ Đình vào phòng bên trong, đặt cô xuống rồi kéo chăn cẩn thận đắp lên cho cô. Sau đó còn búng nhẹ lên trán Lệ Đình dặn dò, dù biết rằng, cô sẽ chẳng nghe đâu.

"Nàng cũng có phòng riêng, lần sau không được làm như vậy nữa"

...

Mới sáu giờ tối, nhưng ở trên núi nên trời tối rất nhanh. Trong căn nhà nhỏ ở Vân Sơn chỉ còn ánh nến le lói. Lê Đình một thân y phục trắng toát, kiểu tóc búi hai bên trông càng rõ vẻ ngầy ngời. Nhưng vẻ lém lỉnh cũng không khác trước khi mất trí nhớ là bao. Cô ôm gối của mình, rón rén trở ra phòng của sư phụ. Còn vài bước nữa là đến nơi, Kiến Hoa bỗng lên tiếng khiến cô khựng lại.

"Tiểu Cốt...quay về phòng của nàng"

"Sư phụ, Tiểu Cốt muốn ngủ cùng với người cơ" - Lê Đình cong môi hờn dỗi. Bộ mặt ngốc nghếch này của cô thật đáng yêu nhưng cũng chính vì nó khiến Kiến Hoa không thể tự chủ được những quyết định của mình.

"Không được. Nam nữ khác biệt, hiện giờ...chúng ta chưa được" - Trong giọng điệu của Kiến Hoa câu sau đã chùng hơn câu trước. Bởi vì trong lòng anh, bây giờ cô không chỉ là tiểu đồ đệ của anh, mà còn là người mà anh yêu nhất.

"Sư phụ, người không yêu Tiểu Cốt nữa sao?"

Nghe thấy câu nói của Kiến Hoa, Lê Đình bỗng thay đổi nét mặt. Hai mắt đã ngấn lệ rớt xuống. Vừa thấy nước mắt của cô, Kiến Hoa đã vội trấn an.

"Ngốc quá, sư phụ đương nhiên yêu nàng"

"Vậy tại sao người không cho Tiểu Cốt ngủ cùng. Ngày trước người còn tắm cho Tiểu Cốt nữa. Nhưng giờ cái gì người cũng không chịu" - Không hiểu Lê Đình lấy nước mắt ở đâu mà nhiều như vậy. Mà cô vừa mới khóc một chút, Kiến Hoa đã xót xa đổ dành. Nhưng câu hỏi này cũng thật khó trả lời rồi.

"Là vì...là vì...nàng đã trưởng thành rồi" - Ngay cả người vốn giữ được bình tĩnh giỏi như Kiến Hoa cũng đỏ mặt vì thắc mắc của tiểu đồ đệ. Anh áp dụng giải thích, nhưng càng giải thích càng thấy khó.

"Không được...Tiểu Cốt chưa trưởng thành, muốn ngủ cùng với sư phụ" - Lê Đình càng khóc lớn hơn, nước mắt giàn giụa, trông như một đứa trẻ bị bắt nạt vậy.

Mặt Kiến Hoa lộ rõ căng thẳng, vậy mà đạo diễn cũng mấy người quay phim cố nín cười. Quyết định cho thêm phần này vào kịch bản quả nhiên thật đúng đắn. Đúng là chỉ có trên phim mới như vậy. Họ rừng mình không dám nghĩ đến câu chuyện này xảy ra trong thực tế liệu sẽ thế nào.

"Thôi được, nhưng nàng phải nằm yên. Nốt ngày hôm nay thôi nhé" - Kiến Hoa cuối cùng cũng chịu thua. Anh nói chỉ nốt hôm nay, nhưng câu đó không biết đã nói bao lần rồi, mà cứ đêm xuống lại một tình cảnh y hệt vậy xảy ra. Anh cũng hết cách.

Lê Đình nhanh chóng gạt đầu cái rụp. Tót một cái đã lên giường nằm cạnh Kiến Hoa. Vừa tới đã ôm chặt sư phụ.

"Tiểu Cốt, không được lộn xộn" - Lên giường nằm rồi mà Lê Đình vẫn không chịu nằm im. Kiến Hoa phải nắm lấy tay cô để nó không nghịch ngợm nữa.

"Quả nhiên nằm với sư phụ vẫn ấm hơn" - Lê Đình trưng ra gương mặt rất hưởng thụ. Quả nhiên chỉ cần khóc, sư phụ điều gì cũng đáp ứng.

Kiến Hoa bất lực không thể đối phó với tiểu đồ đệ này nữa. Cũng tại anh chiều hư rồi. Không còn cách nào khác, thầy trò bọn họ lại cứ thế ôm nhau chìm vào giấc ngủ. Gương mặt ai nấy cũng hiện lên niềm hạnh phúc khó tả.

"Cắt. Không một lần NG, cả hai người hôm nay làm rất tốt" - Đạo diễn Lâm tán thưởng, tất cả mọi người trong đoàn đều gật gù hưởng ứng. Tính ra càng đóng cảnh tình cảm sẽ càng khó cho diễn viên, càng nhiều NG mới đúng. Vậy mà toàn bộ cảnh quanh ngày hôm nay ở Thiên Nhai đều hoàn thành xuất sắc, không hề NG. Nhìn vậy thôi cũng đủ để mọi người cùng đoán ra, cặp nhân vật chính của bọn họ đã bên nhau rồi.

Kinh nghiệm diễn xuất cùng sự nghiêm túc trong công việc khiến khi đạo diễn hô "action" cả hai cùng chìm vào nhân vật. Họ như biến thành một người khác. Nhưng khi đạo diễn hô "cắt", Kiến Hoa và Lê Đình cùng lúc ngượng ngùng. Ngay cả Kiến Hoa cũng đỏ mặt. Không phải nói quá nhiều, họ chỉ cần nhìn nhau cũng đủ hiểu tâm ý của đối phương. Hôm qua họ vừa mới xác nhận tình cảm với nhau. Hôm nay đã lập tức đóng cảnh tình cảm như vậy. Mà dám chắc cũng tương đồng không ít với cảm xúc của bản thân. Thế nên mới diễn ngọt như vậy. Những người khác nhanh chóng rút ra ngoài, Lê Đình xấu hổ vấp mặt vào ngực Kiến Hoa không chịu lộ mặt.

"Tiểu Đình, cảnh quay kết thúc rồi. Không phải em vẫn còn ngốc chứ?" - Kiến Hoa nhanh chóng lấy lại bình tĩnh vốn có. Trong khi Lê Đình hai má nóng bừng.

"Ai da, sư phụ, anh đi trước đi, em sẽ đi sau" - Khi đọc nguyên tác, đoạn này Lê Đình cũng đã từng tưởng tượng nó diễn ra như thế nào. Lê Đình cũng từng thờ phào nhẹ nhõm khi biết chi tiết đó không có trong kịch bản. Bỗng dột nhiên, biên kịch cao hứng thêm vào đoạn cuối chỉ với lời giải thích là nó "Hay". Ngay từ đầu, cô cũng đâu ngờ rằng, cô lại diễn cảnh đó với người mà cô yêu. Không những thế còn một đúp đã ăn ngay. Thật là xấu hổ mà.

"Em đang ôm anh chặt như vậy, anh đi thế nào?" - Kiến Hoa bật cười. Cô gái này mấy hôm trước còn cứng rắn cự tuyệt anh. Mạnh mẽ tới mức dây cáp cửa đến chảy máu vẫn không kêu nửa lời. Vậy mà bây giờ lại có điệu bộ ngượng ngùng như vậy, thật khiến anh thích thú.

Lê Đình miễn cưỡng ngồi dậy, lộ mặt khỏi vòm ngực Kiến Hoa. Gương mặt cô nói không ngoa cũng đỏ gần như trái gấc chín.

"Sur phụ, không được cười" - Lê Đình cự nự, gần ba mươi tuổi như cô đi đóng một cô nhóc mười mấy tuổi. Còn mấy câu thoại kia nữa, cô không dám nghĩ đến nó lần thứ hai. Khó khăn lắm mới bớt xấu hổ đi một chút, vậy mà trông thấy Kiến Hoa, Lê Đình lại muốn một lần nữa trốn trong lòng anh.

"Thì không cười. Chúng ta về thôi"

Mặc cho những người khác đang bận dọn dẹp phim trường, Kiến Hoa đỡ Lê Đình dậy, kín đáo nắm tay cô trở về. Tuy nhiên cái nắm tay đó cũng kéo theo sự chú ý của không ít người. Đạo diễn, rồi biên kịch, lẫn quay phim đá lông nheo sang nhau. Bạch Từ Họa và Hoa Thiên Cốt sắp có một cái kết đẹp, mà cái kết đó lại mở đầu cho một tình yêu khác.

...

"Tiểu Đình, em làm gì mà lâu vậy?" - Đã ba mươi phút trôi qua, cứ năm phút một lần Kiến Hoa lại gõ cửa sổ gọi Lê Đình. Không biết cô làm gì trong đó mà lâu như vậy.

"Sur phụ, đợi em một chút thôi" - Kiến Hoa khó hiểu, Lê Đình nói câu này cũng mấy lần rồi mà anh vẫn chưa thấy cô trở ra.

Lại đợi thêm một chút nữa, Kiến Hoa mới thấy cái bóng của Lê Đình lờn dần trên cửa sổ. Anh biết, cô đang tiến lại gần anh. Mà khi cô mở cửa, Kiến Hoa thoáng giật mình kinh ngạc.

"Tiểu Đình, em làm sao thế?"

Người thì vẫn là cô, nhưng mặt mũi không thấy đâu. Một chiếc mặt nạ lớn màu trắng đã choáng hết cả gương mặt cô, chỉ để lộ hai mắt. Không phải Kiến Hoa sợ gì, nhưng đang đêm tối, cô đột nhiên như vậy đúng là muốn hù anh.

"Anh không thấy sao? Em đắp mặt nạ" - Chiếc mặt nạ cũng khiến Lê Đình khó nói hơn bình thường.

"Anh biết, nhưng sao em lại đắp bây giờ?"

Dù Lê Đình đang đắp mặt nạ nhưng Kiến Hoa cũng thấy nét mặt cô xị xuống trông có vẻ rất ủy khuất.

"Sur phụ..." - Lê Đình phụng phịu kéo một bên lớp mặt nạ lên. Kiến Hoa hơi cúi xuống mới thấy, cười càng lớn hơn. Thì ra cô khur khur cả chiếc mặt nạ này ra đây gặp anh là vì nó.

Có lẽ do trời quá nóng, lại cộng thêm quay phim với cường độ cao, hao tổn nhiều sức khỏe nên Lê Đình bị mọc một cái mụn lớn ngay mé cảm, cạnh môi dưới. Mới mấy hôm trước nó chỉ li ti thôi, cô cũng không để ý. Vậy mà một ngày quay phim với lớp trang điểm thịnh thoảng lại chỉnh sửa, khi cô tẩy trang mới thấy. Sự xuất hiện vô duyên của nó, lại ở chỗ không thích hợp khiến Lê Đình trông có vẻ ngờ nghệch. Thế nên cô đành mắt công lỗi cả mặt nạ ra gặp Kiến Hoa.

"Anh còn cười nữa. Nếu mai nó không xẹp, thì Tiểu Cốt của anh cũng sẽ có mụn" - Lê Đình phụng phịu cự nự. Nếu ngày mai nó không xẹp xuống một chút thì quả sẽ vất vả cho người làm hậu kỳ sau này lắm.

"Được...anh không cười...Em ăn cái này đi, mai sẽ hết mụn" - Kiến Hoa nói anh không cười, nhưng nét mặt anh lại làm ngược lại.

"Sur phụ, anh lại gạt em. Ăn mút quả hồng rồi sẽ càng nổi mụn đó" - Lý lẽ của sur phụ cũng thật là. Mút quả hồng ngọt như vậy. Có ai nói ăn đồ ngọt sẽ hết mụn chưa. Anh đúng là không biết an ủi người khác.

"Nếu em không ăn, anh sẽ ăn hết. Cái này không để lâu được đâu" - Kiến Hoa thừa biết có bao nhiêu Lê Đình cũng sẽ ăn hết, anh chỉ muốn chọc cô một chút. Hôn nữa, đây lại là do chính mẹ anh làm

"Em đâu có nói sẽ không ăn" - Mụn đã mọc rồi, cô ăn bớt đi một chút cũng đâu thể khiến nó lặn đi được. Vẫn nên ưu ái cho mình thì hơn.

Lê Đình cứ việc ăn, còn Kiến Hoa cũng chỉ có một công việc là lấy hết miếng này đến miếng khác đưa cho cô. Nhìn cô ăn là đủ rồi. Lê Đình vừa ăn vừa mơ màng suy nghĩ:

"Sur phụ...anh có thấy mút quả hồng của dì Lan và của mẹ anh làm có vị rất giống nhau không?"

"À...ừm...có thể là do cả hai người cùng quê ở Tứ Xuyên. Cũng dễ hiểu mà" - Lê Đình nói đúng điểm mấu chốt, Kiến Hoa âm ừ tóm đại lý do để giải thích. Không phải anh muốn giấu diếm gì chuyện này. Nhưng trêu Lê Đình cũng rất vui mà. Anh thậm chí còn đã tưởng tượng một ngày nào đó, Lê Đình sẽ phản ứng như thế nào khi biết thực ra mọi người đều đã quen nhau từ trước.

"Cũng phải" - Lê Đình gật gù đồng ý, không suy nghĩ nữa mà tập trung ăn thì hơn.

"Em có vẻ rất thích dì Lan phải không?"

"Đương nhiên rồi, dì ấy là bạn thân của mẹ em. Vừa đẹp, lại rất tốt nữa. Dì ấy cũng ở Đài Loan. Có dịp em sẽ đưa mẹ đi thăm dì ấy." - Nhiều năm không gặp lại, nhưng khi đã nhớ ra, tình cảm ngày trước mà Hạ Tuyết Lan dành cho mình lần hôm trước gặp, Lê Đình cảm thấy như tình yêu của một người mẹ. Không lý nào cô lại không yêu mến bà. Chỉ có điều, Hạ Tuyết Lan cũng là mẹ của Kiến Hoa thì cô vẫn chưa hề biết.

"Vậy tiện thể thăm anh luôn đi" - Kiến Hoa mỉm cười đầy hàm ý. Ngày hôm nay anh cười quá nhiều rồi. Dám chắc gộp số lần anh cười cả tháng cũng không bằng. Lệ Đình cũng chỉ biết vậy, chứ nào biết ý tứ của anh là gì.

Bỗng nhiên, Lệ Đình giờ tay chọc chọc lên má Kiến Hoa ra điều tò mò:

"Sur phụ, em chưa thấy anh có mụn bao giờ cả. Cũng không thấy chăm sóc da hay gì đó?"

Lệ Đình thật rất tò mò nhưng chưa bao giờ hỏi Kiến Hoa. Quay phim mấy tháng liền dưới thời tiết nắng rát, diễn viên dù là nam hay nữ cũng đều sẽ quan tâm đến nhan sắc của mình lắm. Vì vậy sẽ chăm sóc nó rất kĩ lưỡng. Vậy mà cô chưa bao giờ thấy anh chú ý đến việc đó cả. Nhưng điều kỳ lạ là dường như nó cũng không ảnh hưởng gì đến anh. Sur phụ đúng như "tiên" thật đó. Thậm chí có thể mấy cô gái còn ghen tị.

"Anh là đàn ông, đâu cần phải câu nệ tiểu tiết. Trước đã không có, giờ chắc cũng không đâu"

"Có lẽ chắc sẽ không có đâu. Anh qua tuổi rồi mà" - Lệ Đình là thuận miệng nói thôi, theo logic cũng có thể là vậy, nhưng câu nói của cô cũng thật quá thẳng rồi. Kiến Hoa nhún mày nhìn cô, mà Lệ Đình dường như vẫn không ý thức được tình huống. Cô nói anh "qua tuổi" rồi, không lẽ là bảo anh già sao?

Lệ Đình lại chia tay ra đội Kiến Hoa bỏ thêm mút quả hồng cho cô, nhưng đội mãi Kiến Hoa vẫn ngồi im. Một động tác nhỏ cũng không có, chỉ duy nhất nhìn chăm chăm cô.

"Sur phụ, mút..."

Kiến Hoa không những không đưa cho Lệ Đình, mà đặt nó ra phía sau anh. Ngoắc tay ra hiệu cho Lệ Đình lại gần. Lệ Đình nhào mình lên khung cửa sổ, sang bên phía Kiến Hoa. Anh cũng làm một động tác tương tự. Không nói không rằng, Kiến Hoa bóc luôn chiếc mặt nạ của Lệ Đình xuống. Không cần biết mai Tiểu Cốt có mụn hay không, bây giờ anh chỉ muốn nhìn cô.

Khoảng cách giữa hai dãy thượng và hạ chỉ chừng một thước, mà thềm cửa sổ lại đưa ra không ít. Lại thêm bây giờ cả hai người cùng nhào mình sang phía bên kia, không khó để thu hẹp khoảng cách lại gần nhất có thể. Lệ Đình chợt đỏ mặt khi Kiến Hoa nâng nhẹ cằm cô thì thầm:

"Anh hơn em chỉ tám tuổi thôi, không phải mấy trăm tuổi. Bây giờ ché đã không còn kịp nữa rồi".

Đúng là không còn kịp nữa rồi. Lệ Đình bây giờ mới nhận ra sức "chặt chém" trong câu nói của cô, nhưng cô vẫn là chậm một bước. Cô muốn giải thích nhưng Kiến Hoa đâu cho cô cơ hội. Anh ngay lập tức chiếm trọn bờ môi cô, thích thú trêu đùa, những gì cô định nói biết điều chạy ngược vào trong. Ngay lúc này, chính xác thì giữa hai dãy Thượng và Hạ của Giang Tử Đằng không còn khoảng cách nào nữa. Và ngay dưới bọn họ, chậu hoa oải hương cũng tỏa mùi hương ngọt ngào nhất.

Bạn đang đọc truyện *Quay Lại Vẫn Thấy Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 44: Rừng xanh sâu thẳm

Hiếm có tháng bảy âm lịch nào mà thời tiết Quảng Tây lại đẹp như vậy. Mọi năm cứ vào tháng này là hầu như cả tháng trời đều âm u, mưa nhiều hơn nắng. Lòng người cũng âm ỉ hơn rất nhiều. Cũng vì thế mà người ta rủ nhau chẳng làm việc gì quan trọng trong tháng này. Đã qua một tuần rồi mà tới một cơn mưa cũng không thấy mặt. Ấy thế nên tiến độ của đoàn làm phim càng được đẩy lên cao. Không còn nhiều cảnh quay nữa là đóng máy rồi. Bình thường thì diễn viên chính sẽ là người cuối cùng ở lại đoàn. Nhưng với Hoa Thiên Cốt lại khác. Cảnh quay cuối cùng đóng máy cho phim sẽ rất tung bừng. Vì thế những diễn viên quen mặt đều đã trở lại Giang Tử Đằng chuẩn bị cho những ngày cuối cùng.

Giang Tử Đằng mấy ngày qua chỉ có Kiến Hoa, Lệ Đình cùng nhân viên trong đoàn...nhưng giờ đã lại đông vui như mở hội. Sau đại chiến yêu thần, mọi người đều được hồi sinh...đi nhiên ai cũng có mặt. Chưa bao giờ Giang Tử Đằng lại nhiều người như vậy.

"Cạn ly!" - Tất cả cùng đồng thanh. Quay phim xong hôm nay, mọi người đã có cơ hội mở một bữa tiệc nho nhỏ. Tính ra suốt mấy tháng quay phim chưa lần nào họ được thông thả cùng ngồi với nhau uống một ly rượu. Lần nào cũng vội vội vàng vàng như chạy giặc.

Đám trẻ Lý Thuần, Duyệt Khê, Bảo Thiên Kỳ...sau bộ phim đã năn nỉ báỉ Tường Hân làm sur phụ. Không phải vì chấp niệm quá lớn với bộ phim mà xét về diễn xuất và bề dày kinh nghiệm, họ quả thật rất mong có thể được học hỏi từ một diễn viên thực lực như Tường Hân. Ngoài ra còn một nguyên nhân nữa, nếu xét về độ quậy phá, bọn họ chắc chắn vẫn phải gọi Tường Hân là sur phụ.

Nhân vật của Tường Hân trong nguyên tác rất mờ nhạt nhưng trong phim đã được đẩy lên rất nhiều. Vì vậy cảnh quay cũng không ít. Mà cứ khi nào có mặt cô thì lúc đó phim trường tràn ngập tiếng cười. Và cũng chính vì thế, cùng với Tường Nhất Minh thì cô chính là người cật lực nhất tạo điều kiện cho Kiến Hoa và Lệ Đình ở bên nhau. Cũng chính cô là người tình ý phát hiện sớm nhất.

"Hân tỷ, chị nhận bọn em làm đệ tử đi mà" - Lý Thuần kéo néo lay cánh tay Tường Hân, còn hai cô gái kia làm bộ mặt ngây thơ cầu khẩn.

"Không được...chị còn chưa có người yêu, nhận đệ tử rồi sẽ càng khó hơn" - Tường Hân liếc xéo ba cô gái, ánh mắt sắc như dao nhưng lại chứa tia đáng yêu. Sư phụ gì chứ, nếu cô mà đồng ý, cầm chắc sắp tới cô sẽ đau đầu với mấy đứa cho coi.

"Đi mà, Hân tỷ" - Bảo Thiên Kỳ bấu môi phụng phịu, lại ra về ủy khuất.

Tường Hân dường như không chú ý đến mấy lời ỉ oài bên cạnh mình, mà lại chú ý đến hai người đang đối diện cô bên kia dãy bàn. Kiến Hoa ngồi im như tạc tượng, không nói không rằng. Lệ Đình bên cạnh lại không để miệng mình được nghỉ ngơi. Ai chúc cô cũng mời lại. Món gì cũng ăn một chút. Kiến Hoa ra điều căng tai lên nghe những gì Lệ Đình đang nói. Nếu nhìn kỹ còn thấy anh mỉm cười rất kín đáo. Thỉnh thoảng lại gấp món nào đó cho Lệ Đình. Nhưng tuyệt nhiên rượu trong ly của cô thì để anh uống. Ngày hôm nay không thể để cô say sẩm như vậy được. Mà dường như duy chỉ có Tường Hân phát hiện ra, sao khoảng cách hai chiếc ghế của thầy trò nhà họ lại gần như vậy.

"Hoa ca, có thể nể mặt em nhận ba cô gái này đệ tử được không. Em quả thật không kham được" - Tường Hân cười cợt, cố tình chọc Kiến Hoa, cô là muốn xem phản ứng của anh thế nào. Câu hỏi của cô cùng lúc cũng thu hút sự chú ý của Lệ Đình. Nói gì chứ nghe thấy hai chữ "sư phụ - đồ đệ" là Lệ Đình đang làm gì cũng bị cuốn theo.

"Anh chỉ nhận duy nhất một đồ đệ thôi"

Kiến Hoa vừa nói vừa cười. Nửa dùng câu thoại của Bạch Tử Họa, nửa lại thể hiện ý của chính mình, đá lông nheo sang Tường Nhất Minh chéch phía anh vài người ra hiệu mấy cô gái nên xin làm đệ tử của Thế tôn đi. Ấy thế mà cả ba cô gái không kịp nghĩ đã liên rùng mình, lắc đầu lặn mất tăm. Không có sư phụ còn hơn là có sư phụ ác ma như vậy.

Một lúc sau, quan sát mọi người ai có chuyện của người đó, không mấy người để ý đến mình. Kiến Hoa lặng lẽ đứng dậy trở về phòng. Trước đó còn ghét sát Lệ Đình nói nhỏ điều gì đó.

Trời mới vừa tối, mọi người vẫn đang trò chuyện rôm rả bên dưới mà hai nhân vật chính đã vội về phòng rồi. Kiến Hoa lên không được bao lâu thì ít phút sau, Lệ Đình cũng lỉnh theo.

"Mặc thêm áo một chút, anh đưa em đi chơi"

"Nhưng mà sư phụ...bọn họ đang ở bên dưới mà. Hai chúng ta bỏ đi có sao không?"- Mặc dù cô rất muốn đi chơi, nhưng nếu hai người bỏ đi thật không hay chút nào.

Kiến Hoa cười có chút gian tà. Lệ Đình cũng thật ngây thơ, ai nói hai người sẽ bỏ đi. Mấy người dưới kia chắc chắn sẽ nghĩ họ quay phim một quá nên về phòng nghỉ ngơi thôi.

"Từ bên phòng anh đi xuống, họ sẽ không thể thấy chúng ta"

Quả nhiên dãy phòng của Kiến Hoa nằm khuất so với chỗ mọi người đang ăn uống. Từ đó đi dọc qua con đường hoa từ đằng sẽ không ai nhìn thấy họ, và thuận lợi ra ngoài.

"Từ phòng anh?" - Lệ Đình tròn xoe mắt ngạc nhiên. Ý sư phụ là...cô trèo từ bên này qua bên phòng anh sao.

"Đúng vậy" - Kiến Hoa gật đầu tỉnh bơ như việc trèo từ cửa sổ phòng bên này qua bên kia, mà ở giữa có một khoảng cách là chuyện vẫn thường ngày xảy ra, đâu có gì đặc biệt.

"Nhưng mà sư phụ...ở dưới...nhớ đâu..." - Lệ Đình hét nhìn Kiến Hoa, lại chỉ xuống bên dưới lấp lắp.

"Có anh đỡ em rồi. Nếu còn không đi, không lẽ em định ở trong phòng ngày hôm nay"

Thấy ánh mắt kiên định của Kiến Hoa, không phải cô vẫn tin vào anh sao. Lệ Đình nhanh chóng quay vào trong mặc thêm chiếc áo khoác trùm đầu rồi không ngần ngại leo qua cửa sổ. Đây cũng đâu phải chuyện liêu lĩnh gì. Kiến Hoa chỉ làm một động tác đơn giản Kiến Hoa đã đỡ được Lệ Đình trong lòng mình.

Lúc trước mới trèo qua Lệ Đình còn hăng hái lắm, vậy mà vài giây sau, phát hiện ra mình đang ở trong phòng của Kiến Hoa, hơn nữa anh còn đang bế cô thì lập tức đỏ mặt tía tai. Kiến Hoa không khó gì để phát hiện ra sự thay đổi đó.

"Hmmm...em gầy đi rồi. Sắp tới sẽ nói Long ca chuẩn bị đồ ăn ngon một chút" - Quay phim không có máy cảnh hôn, nhưng cảnh Kiến Hoa phải bế Lệ Đình kê ra đếm mười đầu ngón tay cũng không đủ. Dù trước hay sau thì Lệ Đình vẫn nhỏ bé nằm gọn trong vòng tay anh. Giờ lại có chút lỏng tay so với những ngày đầu gặp rồi.

"Anh biết em đồng ý rồi sao?" - Lệ Đình thắc mắc, cô đồng ý lời mời của Kỳ Long đúng lúc tin đồn của Kiến Hoa xảy ra. Nếu không cô đã kể cho anh rồi.

"Long ca là bạn thân của anh. Mời đồ đệ của anh đóng phim, đương nhiên anh phải biết rồi. Tới lúc đó anh sẽ tới Hoàn Hảo Điểm thăm em"

Lệ Đình ôm cổ Kiến Hoa thật tình tứ. Sắp tới đóng máy hai người không còn nhiều thời gian bên nhau như hiện giờ nữa. Nhưng có câu nói này của anh, vậy là đủ.

...

Chẳng mấy khó khăn để hai người họ linh khôi Giáng Từ Đẳng, ở đó Nancy và Khang Vũ đã chờ sẵn bên cạnh một chiếc xe.

"Hôm nay trời đẹp ha?" - Nancy vờ nhìn lên trời cảm thán

"Rất thích hợp để hẹn hò" - Khang Vũ không kém cạnh tiếp lời. Cả hai cùng đánh cái nhìn ẩn ý tới Kiến Hoa và Lê Đình. Kiến Hoa nhận chìa khóa, ra hiệu cho hai người kia trở về. Từ đây, anh lo được rồi.

"Sur phụ, chúng ta đi đâu?"

"Nơi buộc phải đến khi tới Quảng Tây" - Câu trả lời của Kiến Hoa càng khiến Lê Đình tò mò. Quay phim ở đây mấy tháng rồi, cảnh đẹp cô đều đã thấy qua. Còn một nơi nào đẹp đến mức anh phải đưa cô tới vào buổi tối thế này không.

Nhiều năm trước Kiến Hoa cũng đã từng quay phim ở đây một lần. Nhưng giờ quay lại khiến việc tìm đường khó khăn hơn một chút. Gần nửa tiếng sau, nơi cần đến mới hiện ra trước mắt họ.

"Nguyệt Phong?" - Lê Đình đọc hai chữ màu đỏ được khắc trên phiến đá ngay chỗ hai người mới dừng chân.

Nguyệt Phong là một khu rừng trông đều là trúc. Hoa Thiên Cốt cũng đã từng lấy bối cảnh cho một số cảnh quay ở đây. Nhưng đó là ban ngày. Mà đã là "Nguyệt Phong" thì nếu muốn thấy hết vẻ đẹp của nó cần phải tới ban đêm mới được.

Có tới hàng chục lối mòn dẫn vào Nguyệt Phong, bao quanh từ phía thành một hình tròn. Mà trung tâm của nó chính ở cuối con đường.

Mùa thu rồi, lại ban đêm đi vào rừng, gió trên núi lồng lộng lách qua tán lá trúc xào xạc. Nhiệt độ cũng chẳng kém mùa đông là bao. Thế nên Kiến Hoa mới kêu Lê Đình mặc ấm một chút. Có một điều lạ là, không cần đèn, là sâu hun hút trong rừng...nhưng ánh sáng vẫn đủ để soi đường cho hai người họ đi mà không gặp bất cứ chướng ngại nào. Tháng Bảy năm nay đúng thật kỳ quặc. Không những không có mưa, mà trăng còn rất sáng, trời cũng rất nhiều sao.

Càng đi sâu vào khu rừng, tiếng gió rít càng lớn, để lại sau lưng hai người họ là con đường sâu hun hút. Nhưng cũng càng vào sâu hơn, ánh sáng dường như càng sáng hơn.

"Sur phụ, sao anh nắm tay em chặt như vậy?" - Kiến Hoa và Lê Đình đi sát bên nhau. Từ lúc xuống xe, Kiến Hoa chưa từng rời tay khỏi tay Lê Đình, hơn nữa còn càng ngày càng nắm chặt hơn như sợ cô sẽ lạc mất.

"Để em biết khoảnh khắc hiện tại là thật"

Lê Đình đã hai lần mơ hồ tưởng nụ hôn của anh là mơ rồi. Lần thì ngủ, lần thì say nên thiếp đi. Còn từ giờ, khi hai người ở bên nhau, anh muốn cô cảm nhận được rõ ràng chứ không chỉ là một giấc mơ nữa.

"Em biết là thật mà" - Lê Đình khó hiểu cự nự. Sao cô có thể nhầm lẫn giữa thực và mơ được.

"Tránh trường hợp nếu anh hôn em, em lại tưởng là mơ như hai lần trước" - Kiến Hoa gian tà ghé sát mặt Lê Đình thì thầm, khiến cô lắp bắp ngượng ngùng.

"Hai...lần trước...sur phụ...lần nào?"

Kiến Hoa cười thích thú, nhưng không trả lời. Anh thích để cô suy nghĩ về việc đó thì hơn. Lê Đình bầm môi suy nghĩ, lục lại từng lúc ở bên anh, từ lần đầu gặp, đến hôm ngủ quên ở thôn Hoa Liên...đến Thu Vây...chợt đỏ bừng mặt. Thì ra những gì cô đều tưởng là mơ thì lại là thật. Sur phụ đã yêu cô từ lúc đó rồi. Lê Đình lại nắm tay anh chặt hơn, ghé sát Kiến Hoa. Hai bóng người đi bên nhau, đến cái bóng cũng thấy thật tình tứ.

Đi sâu thêm vào một chút, có tiếng nước suối róc rách chảy. Lê Đình phát hiện thấy hai con suối nhỏ men theo hai bên. Cũng chính vì có nó, mà đêm xuống, sương kết hợp với hơi nước, với ánh trăng cùng màu xanh rì của những tán lá trúc khiến cho Nguyệt Phong phản chiếu lấp lánh những vệt sáng chạy dọc từ bầu trời tới tận dưới mặt đất mà họ đang đứng. Càng vào sâu, ánh sáng càng rõ, tiếng suối cũng lớn hơn. Không gian không còn tĩnh mịch như trước mà thay vào đó, mỗi cảnh vật nơi này như nhảy múa, hòa quyện vào nhau tạo nên một âm thanh khiến người ta cảm thấy thư thái và hạnh phúc.

Khi chỉ cách điểm trung tâm của Nguyệt Phong chưa tới trăm mét, họ đã cảm nhận được một luồng ánh sáng lớn, nhưng nhẹ nhàng, không gay gắt. Cảm giác như nửa vầng trăng trên đỉnh đầu dường như cũng dừng lại ở điểm đó.

"Sur phụ, đó là nơi nào?"

"Đỉnh Nguyệt Quang"

Trung tâm của Nguyệt Phong là một vòm đất nhô cao hơn so với khu rừng. Người ta gọi nơi đó là đỉnh Nguyệt Quang - tức là nơi ánh trăng lúc nào cũng hiện hữu. Nguyệt Quang tự bé nhỏ nằm chính giữa vòm đất. Bên cạnh đó một cây rêu xem chừng tuổi thọ hàng trăm năm. Trên đó treo rất nhiều những dải ước nguyện màu đỏ. Từng dải, từng dải mong manh bay trong gió, gửi ước nguyện của người viết nó lên Nguyệt lão.

"Sao chúng ta lại đến đây?"

"Đương nhiên là đến ước nguyện" - Kiến Hoa chỉ vào cây rêu ngập sắc đỏ rực rờ, quay sang Lệ Đình với ánh mắt đầy tâm ý.

"Hôm nay đâu phải ngày Rằm" - Lệ Đình ngây ngô hỏi. Hôm nay đâu phải ngày gì đặc biệt.

"Em đóng phim nhiều đến ngốc rồi. Hôm nay là Thất tịch" - Kiến Hoa gỡ nhẹ trán cô. Với những cô gái khác nhất định mong ngóng ngày này. Vậy mà giờ anh đưa cô đến tận đây rồi, Lệ Đình vẫn chưa biết nguyên nhân.

Lệ Đình thoáng nghĩ lại cô đã đối xử với anh thế nào mấy ngày trước. Cô không cho anh cơ hội giải thích, không chịu nhìn anh... cô không chịu quay lại dù anh vẫn luôn chờ cô phía sau. Lệ Đình nép mình vào lòng Kiến Hoa, cô bây giờ muốn mình thật nhỏ bé, chỉ cần được anh che chở là được. Cô đã làm nữ hán tử quá lâu rồi. Nhưng với anh, cô chỉ cần là một cô gái bình thường để người yêu bảo vệ là đủ.

"Suỵt, em xin lỗi"

"Anh biết. Nhưng giờ em đã bên anh rồi. Câu đó không cần nói nữa" - Bàn tay Kiến Hoa luồn qua những lọn tóc thơm mùi oải hương của Lệ Đình, đón cô trong lòng. Không phải tất cả đều qua rồi sao. Đó mới là điều mà anh quan tâm. Cái chính là Thất tịch năm nay, anh đã có thể nắm tay cô đến đây ước nguyện.

Truyền thuyết kể lại rằng, Ngưu Lang và Chức Nữ cũng đã từng nắm tay nhau đi tới đỉnh Nguyệt Quang, treo điều ước của mình lên cây rêu đỏ. Truyền thuyết cũng nói rằng, vào Thất tịch hàng năm, khi ánh sáng trên đỉnh Nguyệt Quang sáng nhất cũng là lúc Ngưu Lang - Chức Nữ được gặp lại nhau. Và cũng vì thế, người ta tin tưởng rằng, nếu ngày lễ Thất tịch có thể treo được ước nguyện của mình lên cây rêu ở Nguyệt Quang tự thì người đó sẽ có tình yêu viên mãn.

Kiến Hoa và Lệ Đình cẩn thận viết điều ước của mình lên một dải lụa nhỏ nhắn, thắt chúng vào nhau, rồi treo lên cành cây đón nhiều ánh sáng nhất, hy vọng ở đó, ước nguyện của hai người sẽ sớm được thành hiện thực.

"Tiểu Đình, em ước gì?"

"Lần tới anh đến thăm em sẽ nói cho anh biết" - Lệ Đình tịch nghịch ra điều kiện.

"Còn anh?"

"Anh ước một chuyện thành hiện thực"

"Chuyện gì vậy?"

Khiến Lệ Đình tò mò vẫn là thú vui của Kiến Hoa. Mỗi lần cô như vậy lại trưng điệu bộ cầu khẩn, nũng nịu, mà anh lại rất muốn thấy biểu cảm đó của cô. Thế nhưng, lần nào anh cũng không chịu nói cho cô biết.

"Khi nào em nói cho anh biết hằng tính"

Kiến Hoa trầm nghĩ, còn có thể là chuyện gì, Lệ Đình đang ở bên anh. Hạnh phúc anh mong chờ cuối cùng cũng tìm thấy. Nguyện ước của anh, điều mà anh muốn thành hiện thực kia đâu còn chuyện gì khác ngoài hôn ước.

Không cần điều gì quá lớn lao, trong ngày Thất tịch, Lệ Đình chỉ cần tựa vai Kiến Hoa ngồi dưới gốc cây treo ước nguyện là được. Anh cũng chỉ cần mãi mãi là nơi để cô dựa vào. Ánh trăng trên đỉnh Nguyệt Quang đã lên cao nhất, xung quanh tràn ngập một thứ ánh sáng của hy vọng, của hạnh phúc, giờ này chắc Ngưu Lang - Chức Nữ cũng đã gặp nhau rồi.

Thất tịch năm nay thật lạ, trời không mưa, lại rất nhiều sao. Và cũng vì thế, năm nay Kiến Hoa và Lệ Đình đã tìm thấy ngôi sao của riêng mình.

Bạn đang đọc truyện *Quay Lại Vãn Thấy Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 45: Hy vọng

Ngày đóng máy...

Trường quay Hoa Thiên Cốt hôm nay lập kỷ lục về số người có mặt. Từ ngày khai máy đến nay, đây chính là ngày dàn diễn viên tụ họp đông đủ nhất. Cũng là lúc cảnh quay được mong đợi nhất được thực hiện. Ai nấy gương mặt đều rất hào hứng, cười nói rôm rả. Trông qua quang cảnh không khác một lễ hội Thu Vây thu nhỏ là bao. Mọi người đều đang kể lại những kỷ niệm khi đóng phim mấy tháng qua, duy chỉ có Kiến Hoa lại không tham gia vào câu chuyện đó, ánh mắt anh lại đặt trên cánh cửa vẫn đóng chặt gần đó.

Phòng hóa trang cho diễn viên nữ đã mở ra mở vào cả chục lần, mà người đi trở ra vẫn không phải là Lệ Đình. Mà mỗi người bước ra đều có vẻ mặt rất thích thú, càng khiến Kiến Hoa tò mò. Sau cùng, Tường Hân chính là người duy nhất còn ở trong đó cùng Lệ Đình, giờ cũng xuất hiện.

Nhận thấy ánh mắt dò xét của Kiến Hoa, Tường Hân lại tiếp tục trêu chọc:

"Hoa ca, chúc mừng anh"

"Vì chuyện gì?" - Kiến Hoa cũng chẳng còn lạ gì việc Tường Hân hay đùa cợt người khác. Anh cũng không ngạc nhiên đến mức không biết bao nhiêu người dọn đường cho anh và Lệ Đình có những không gian riêng ở bên nhau trên phim trường đầy nhóc người thế này.

"Em chỉ là chúc mừng, còn anh muốn hiểu là chuyện gì cũng được" - Tường Hân cười ngất, úp mở một câu rồi bỏ đi. Kiến Hoa lại càng tò mò hơn bên trong căn phòng kia Lệ Đình đang làm gì.

Quay ra lại quay vào hồi lâu, ai cũng để ý thấy bộ dạng thấp thòm của Kiến Hoa bên ngoài phòng hóa trang. Cảnh quay sắp tới không cần diễn nữa, như vậy thôi cũng vượt yêu cầu rồi.

Lệ Đình e lệ bước ra từ bên trong, lúc này Kiến Hoa lại đang quay lưng lại phía cô. Bồn chồn, tò mò khiến Lệ Đình đang ở ngay sau mình anh cũng không phát hiện ra.

"Sur phụ.." - Thanh âm nhẹ nhàng của Lệ Đình vang lên phía sau lưng, Kiến Hoa khẽ giật mình quay lại. Và cô bây giờ thật vượt quá sự mong đợi của anh.

Lệ Đình một thân y phục phượng hỷ ngay trước mặt anh. Cùng với y phục Kiến Hoa đang mang trên mình đều một màu đỏ rực. Trước mặt anh không phải là một tiểu đồ đệ đáng yêu nữa, mà là một nữ nhân dung nhan yêu kiều, đôi mắt long lanh ánh lên sự hạnh phúc viên mãn lẫn sự hồi hộp mong chờ.

Hỷ phục cùng chiếc mũ phượng cài trên tóc càng biến Lệ Đình trở thành một tân nương đích thực. Kiến Hoa đã quen nhìn cô trong bộ dạng đáng yêu của Tiểu Cốt rồi, khi cô biến thành yêu thần anh quả thực không chấp nhận được. Nhưng nữ nhân đứng trước mặt anh bây giờ, ngũ quan thanh tú, khuôn miệng xinh xắn chỉ khẽ cười thôi cũng có thể khiến anh rung động. Và đó chính là tân nương của anh. Chỉ là một cảnh phim thôi, nhưng Kiến Hoa thật sự cảm thấy tim đập mạnh, bồn chồn như hôn lễ của chính mình.

"Sur phụ...không đẹp sao?" - Lệ Đình hỏi lại, cô đã đứng trước mặt anh một lúc lâu rồi nhưng sur phụ cứ như thả hồn đi đâu vậy.

Tự cô chỉ kim có câu, anh hùng không bước qua ải mỹ nhân. Ai mà chẳng không rời mắt được khỏi tân nương của mình trong ngày hôn lễ. Kiến Hoa đi ra đi vào này giờ trước cửa phòng hóa trang chẳng phải chỉ là muốn trông thấy Lệ Đình trong y phục tân nương sớm hơn một chút hay sao. Giờ đã thấy, dĩ nhiên hôn cũng bị bắt mắt rồi.

"Không...Đẹp lắm..." - Bị câu nói của Lệ Đình làm giật mình, Kiến Hoa cười tủm tỉm, cố gắng che giấu cảm xúc. Nhưng chính ánh mắt của anh lại tố cáo chủ nhân của nó. Một khắc cũng không rời Lệ Đình. Hai người lại liếc mắt đưa tình, may là lúc này đạo diễn Lâm không có mặt, nếu không dám chắc đạo diễn lại tưởng có một cái bình nào nữa mới vỡ đầu đây lắm.

"Tôn thượng, mẫu thân cần phải trùm khăn. Lát nữa người hãy nhìn nhé" - An Duyệt Khê che miệng cười thích thú, nín tay Lệ Đình, trùm lên đầu Lệ Đình một tấm vải đỏ có thêu chữ Hỷ chính giữa, sau đó cẩn thận dìu Lệ Đình ra bên ngoài. Tường Hân, Lý Thuần cùng mấy cô gái khác thì thầm bàn tán, lúc lại đá mắt sang chỗ Kiến Hoa cười khúc khích. Đau khổ cả phim rồi, cảnh cuối hạnh phúc như vậy khiến ai cũng hào hứng cả.

Đại điện Trường Lưu bùng sáng, trang trí đều một màu đỏ rực. Ngay cả những diễn viên đóng vai chương môn cái phái khác cũng có mặt. Cũng phải thôi, hôm nay là đại hôn của Chương môn Trường Lưu và Hoa Thiên Cốt mà. Việc lớn như vậy của lục giới, ai được mời cũng là một niềm vinh hạnh. Nhưng trước khi là việc của lục giới, thì hôn lễ này cũng là việc nhà của Trường Lưu. Bọn họ chúc mừng cho Tôn Thượng và Tiểu Cốt cuối cùng đã có thể ở bên nhau.

Bực lớn nhất của đại điện, Tường Nhất Minh đứng đó, bộ dạng không còn đạo mạo khó ưa như trước nữa. Anh khẽ vuốt chòm râu con kiến của mình, chốc lại quay qua gật đầu nhận lời chúc của những vị khách từ xa tới. Kiến Hoa đứng ngay dưới một bậc, nổi bật trong đám đông toàn vận đồ trắng, duy chỉ mình anh hỷ phục rực rỡ, gương mặt cũng không kém phần hoan hỉ. Tất cả đều hướng sự chú ý ra cửa.

Hai cây hoa đào dựng hai bên đại điện khẽ rung mỗi lần có cơn gió thổi qua, cánh hoa đào mỏng manh dường như cũng muốn rời khỏi cành mà chung vui với không khí ngày hôm nay. Bên ngoài, hai bóng nữ nhân dần dần xuất hiện. Tường Hân mặt mày kinh hỷ, dìu Lệ Đình đang trùm đầu cẩn thận bước lên đại điện. Cô còn cảm thấy Lệ Đình có chút run, dám chắc phần nữa là do hai người này yêu nhau rồi, mà lại đóng cảnh kết hôn, cũng thật có cảm giác khác biệt.

Còn cách tới vài ba thước, Kiến Hoa đã đưa tay đón lấy Lệ Đình, khiến Tường Hân mém cười, ngáy anh một cái dài tới tận cửa đại điện. Đến khi bàn tay nhỏ nhắn của Lệ Đình nằm gọn trong tay anh, cả hai cùng đối diện nhau. Dù không thấy mặt, nhưng Kiến Hoa có thể thấy được khỏe miệng Lệ Đình cong lên một nụ cười. Anh thật muốn kéo tấm khăn đỏ lên bây giờ để trông thấy biểu cảm của cô.

"Nhất bách thiên địa" - Tường Nhất Minh hô lớn một tiếng, Kiến Hoa và Lệ Đình quay ra cửa đại điện, cúi sâu bái trời đất.

"Nhị bách cao đường"

Đến phần này thì không ít người phải nín cười. Vốn nếu thành thân thì bái cha mẹ. Không còn cha mẹ thì bái sur phụ. Nhưng giờ đến sur phụ cũng bị bắt làm tân lang rồi, Lệ Đình phải bái bài vị cha mẹ và các bậc tiền nhân của Trường Lưu thôi.

"Phu thê giao bái"

Suốt mấy tháng quay phim, nhân vật của Bạch Tử Họa của Kiến Hoa mấy khi cười. Nhưng nếu cười cũng chỉ vì Lệ Đình. Những lần đó chỉ đếm trên đầu ngón tay. Nhưng hôm nay, người ta sẽ thấy Kiến Hoa lộ tả một Bạch Tử Họa gần gũi hơn, đời thường hơn và cũng tình hơn. Khi hai người cúi đầu hoàn thành tam bái, một người vốn lạnh lùng như Kiến Hoa cũng cười tí, không giấu nổi hạnh phúc mình mới đạt được.

"Cô dâu, chú rể..." - Tường Nhất Minh ngày càng cao hứng kết thúc phần lễ.

"Cắt...Cắt...Tường Nhất Minh, chúng ta đang ở thời cổ đại đây. Là Bạch Tử Họa đang cưới Tiểu Cốt." - Đạo diễn Lâm cả kinh không tin nổi những gì mình vừa nghe thấy. Rõ ràng cảnh quay đang tốt đẹp như lại bị NG một cách lằng nhách, thế nhưng đạo diễn lại không hề thấy khó chịu. Thậm chí còn thích thú sự nhảm lẫn này. Không những vậy còn nhân mạnh đám cưới này là của Bạch Tử Họa, không phải cố tình nói cho ai đó nghe sao?

Một câu nói này nữa thôi là cảnh quay này sẽ kết thúc tốt đẹp, không một lần NG. Vậy mà Tường Nhất Minh không biết là do quá chìm đắm trong hôn lễ hay có mong muốn gì khác mà nhảm lẫn giữa ngôn ngữ cổ đại và hiện tại rồi. Trường quay được phen cười ầm ĩ, còn Tường Nhất Minh hắng giọng ra vẻ nghiêm khắc, rồi lập liếm cho qua. Trước đó hình như còn lảm bảm "không phải đều giống nhau sao. Trước sau gì chẳng như vậy".

Không cần biết là đám cưới của ai, hiện thực hay cổ đại...nhưng cảnh quay này, có làm thêm vài lần nữa cũng không hề gì. Nói vậy nhưng cũng chỉ một đúp sau đó, cảnh quay đã hoàn thành vô cùng xuất sắc. Căn bản vì cảm xúc vốn đã đầy trong đó rồi.

...

Hai cây nến làm sáng rực một mảnh hỷ phòng. Tấm khăn trùm đầu của Lệ Đình đã được Kiến Hoa lấy xuống. Mặt đối mặt, hai người trao nhau ánh mắt thâm tình như cả thiên hạ bây giờ chỉ trong một ánh mắt này, cũng không cần gì hơn. Sự phụ thi sao, đồ đệ thi sao...tất cả chỉ là khiến họ càng ngày càng lại gần nhau. Trốn tránh mới sinh ra nghiệt ngã. Còn bây giờ, họ biết trân trọng, biết hy vọng, sẽ chỉ có hạnh phúc.

"Sự phụ, nếu như thiếp không phải là đồ đệ của chàng, liệu chàng có yêu thiếp không?"- Lệ Đình thắc mắc. Việc hai người trở thành sư đồ là một cái duyên, cũng là một kiếp nạn không thể tránh. Nhưng nếu như cô không phải là đồ đệ của anh, liệu ngày hôm nay có thể diễn ra không.

"Tiểu Cốt...Dù nàng có là đồ đệ của ta hay không, ta vẫn sẽ yêu nàng"

Kiến Hoa tình cảm vuốt ve gò má ửng hồng của Lệ Đình thừa nhận. Một câu thừa nhận yêu nàng thôi nhưng anh vẫn cố chấp không chịu nói. Chính vì thế đã dẫn đến biết bao đau khổ. Cũng vì thế mà suýt nữa anh đã vĩnh viễn mất đi người mà anh yêu nhất. Thế nên, câu nói đó, giờ anh có thể nói ngàn lần, vạn lần. Giờ trong con người anh, đâu phải là thượng tiến bằng lãnh, mà chỉ là một nam nhân muốn yêu, muốn che chở cho thê tử của mình.

Trong đáy mắt của hai người họ hiện giờ chỉ có duy nhất bóng hình của đối phương. Khoảng cách ngày một thu hẹp, Kiến Hoa nhẹ nhàng đặt một nụ hôn lên môi Lệ Đình, trao cả tình yêu của anh. Từ đêm nay, vĩnh viễn sẽ không có gì ngăn cản được họ ở bên nhau. Khóe mắt Lệ Đình chợt ánh lên một tia sáng từ giọt nước mắt hạnh phúc. Nụ hôn của Kiến Hoa trao cho cô bao nhiêu phần yêu thương, cô cũng đáp lại từng đó. Hỷ phục bên ngoài dần rời khỏi thân hình nhỏ bé của cô, rồi hai bên rèm cũng buông xuống, giờ chỉ còn lại ánh nến lung linh ngày một lan tỏa khắp căn phòng.

Chưa thấy cảnh quay đêm tân hôn nào mà lạ như trong bộ phim này. Ngoài tổ đạo diễn, hậu trường, quay phim...thì cả tá diễn viên khác đang nín thở theo dõi cảnh động phòng của người khác, mà mặt mày ai nấy xem ra còn kích động hơn cả cảnh quay của chính mình. Khi Kiến Hoa và Lệ Đình trao nhau nụ hôn say đắm và tấm rèm đỏ bên cạnh buông xuống thì tất cả cùng lúc như muốn rút hàm, lẫn mang một tâm trạng háo hức xem điều gì sẽ xảy ra tiếp theo. Ấy vậy mà họ lại không được như ý muốn.

"Cắt. Rất tốt. Đóng máy"

Đang đến đoạn hay thì tiếng "cắt" cuối cùng của đạo diễn trên phim trường cũng vang lên xé ngang hứng khởi của họ. Nhưng cũng cùng lúc rất nhiều tiếng vỗ tay vang lên. Đó chính là sự động viên cho nỗ lực của cả đoàn. Bốn tháng qua, nhân vật mà họ đón cũng đã trở thành một phần trong mỗi người rồi. Dù đóng phim rất mong đến ngày phim hoàn thành nhưng đóng máy máy rồi có chút hụt hẫng. An Duyệt Khê còn ngơ ngác hỏi một câu:

"Á. Đóng máy rồi. Không có động phòng...không có sinh con sao...em còn chưa có muội muội?"

"Em cũng muốn kết hôn" - Đồng Xuân Huy, đóng vai Thập Nhất cũng hòa theo.

"Nếu muốn thì hai người đóng lại cảnh kết hôn của Hoa ca và Lệ Đình đi" - Tường Hân ranh ma đưa ra gợi ý, còn nháy mắt với Duyệt Khê...Hai người đó hiểu ý liền giả bộ. Những trường quay phim một môi rồi, mọi người sẽ muốn nghỉ ngơi, vậy mà đám trẻ xung quanh đều một lòng hưởng ứng, gật đầu cái rụp. Đạo diễn chỉ biết lắc đầu, còn Kiến Hoa và Lệ Đình vẫn ngồi trên giường tân hôn, nhìn nhau cười, xem họ còn có thể làm gì. Có điều không ai để ý thấy, mặc dù cảnh quay kết thúc rồi nhưng bàn tay của Kiến Hoa và Lệ Đình vẫn đang nắm chặt nhau.

"Sự phụ, nếu như thiếp không phải là đồ đệ của chàng, liệu chàng có yêu thiếp không?"- Cùng một lời thoại nhưng câu này phát ra từ miệng của Duyệt Khê, mà người đối diện lại là Đồng Xuân Huy khiến vừa dứt lời mọi người muốn cười đến bể bụng.

"Duyệt Khê...đó là lý do em chỉ là sâu thôi đó" - Lý Thuận giọng điệu mát mẻ châm chọc, dù có bị Duyệt Khê liếc xéo cũng mặc kệ.

"Tôn thượng, mẫu thân, có thể diễn lại một lần nữa không?" - Duyệt Khê phụng phịu xin xỏ với bộ dạng rất đáng thương. Mấy người xung quanh cũng hưởng ứng muốn Kiến Hoa và Lệ Đình diễn lại cảnh đó một lần nữa. Nhưng Lệ Đình cũng đâu còn ngốc nữa:

"Sư phụ, bọn họ là cố tình đúng không?" - Làm gì có chuyện bỗng nhiên mấy người này muốn diễn lại cảnh tân hôn của cô với sư phụ. Dám chắc là muốn coi cảnh hay đây mà. Lệ Đình ghé tai Kiến Hoa hỏi nhỏ, thắc mắc của cô cũng chỉ sư phụ có thể giải.

"Phải...là cố tình, xem ra cũng biết cả rồi" - Kiến Hoa có vẻ rất thích thú vì trò đùa của mấy người họ. Phim càng đến cuối, anh càng cảm nhận được tình cảm thân thiết của mọi người. Đùa vui như vậy, bình thường anh cũng hưởng ứng, nhưng hôm nay là ngày cuối cùng hai người ở bên nhau trước khi về với những dự án riêng rồi, anh chỉ muốn ở bên Lệ Đình. Kiến Hoa kéo Lệ Đình theo mình, sau đó còn bỏ lại một câu khiến những người kia mắt húng.

"Chúng tôi về trước, mọi người cứ diễn với nhau đi nhé"

...

Nếu ước mà phim có thể dài thêm một chút, thì Kiến Hoa và Lệ Đình cũng không ngại ước điều đó. Nhưng biết chắc là không thể. Sau ngày hôm nay, hai người họ sẽ rất ít gặp nhau. Hai người hai bên bờ đại lục, ai cũng có những kế hoạch riêng. Họ chỉ có thể đặt niềm tin ở đối phương và hy vọng vào hạnh phúc mà họ tự nắm bắt mà có.

Và có thể hôm nay là ngày cuối cùng con đường hoa tử đằng ở đây in dấu chân của Kiến Hoa và Lệ Đình. Lần đầu họ gặp nhau ở Giang Tử Đằng cũng là ở con đường hoa này, và trước khi đi, họ cũng muốn ở đây. Chỉ khác trước là giờ Lệ Đình e ấp trong vòng tay của Kiến Hoa, không còn những lúc anh phải lặng lẽ theo sau cô nữa.

"Tiểu Đình, anh không biết sau này sẽ còn xảy ra chuyện gì. Chúng ta sống trong nghề này cũng chịu rất nhiều điều tiếng...nhưng anh chỉ cần em tin anh".

Anh biết Lệ Đình là một cô gái kiên cường. Sắp tới phải xa nhau, anh không cần dặn cô phải ăn uống đầy đủ, không cần phải dặn cô phải mặc ấm khi mùa đông tới...anh biết cô tự biết lo cho mình...Sự quan tâm của anh bấy lâu nay đã đủ nói lên mấy việc đó. Anh biết hai người yêu nhau, sau này nếu công khai chắc chắn chịu không ít rèm pha. Anh vốn xưa nay không quan tâm những chuyện như vậy, nhưng bây giờ anh đã có Lệ Đình rồi. Tâm tư của anh đều để ở chỗ cô. Vì thế, anh chỉ cần cô có niềm tin ở anh, ở tình yêu của hai người và hy vọng về nó. Đối với anh, như vậy đã đủ rồi.

Lệ Đình bỗng lên trước đứng đối diện Kiến Hoa, nắm tay qua cổ anh, khẽ kiễng chân, hôn nhẹ lên môi Kiến Hoa, đó dường như đã thay cho câu trả lời.

"Em tin anh" - Là sư phụ, người duy nhất cho cô cảm giác an toàn. Người mà cô đã không thể chống lại lý trí của mình để yêu. Người đã phá vỡ ranh giới và bức tường cô dựng nên trong trái tim mình. Vậy nên không có lý gì cô không tin anh cả.

Cô đã chạy một vòng, đi một quãng đường dài để chạy trốn tình yêu. Nhưng rồi cũng trên con đường đó, cô lại nhìn thấy anh. Anh vẫn luôn sẵn sàng giang tay ra ôm cô vào lòng. Anh vẫn luôn ở đó đợi một cái quay đầu lại của cô. Bước đầu tiên, hai người đã vượt qua. Tình yêu đem lại cho họ hy vọng. Và họ cũng cần phải dám hy vọng mới có thể tìm thấy tình yêu. Phim đã đóng máy, nhưng một con đường khác đã chính thức mở ra. Bước đi thế nào đều nằm trong suy nghĩ của hai người họ

Bạn đang đọc truyện *Quay Lại Vẫn Thấy Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 46: Sắp đặt

Gần một tháng sau...

Thượng Hải hoa lệ chìm ngập trong sắc đỏ rực lung linh của đèn lồng. Không khí Tết đoàn viên đã gõ cửa từng nhà. Nhịp sống Thượng Hải cũng dường như chậm lại, để mỗi người có thể tận hưởng khoảng thời gian quây quần bên gia đình. Dù làm gì thì làm, nhưng vào Tết đoàn viên nhất định mọi người trong gia đình phải gặp nhau. Thế nhưng từ khi trở thành diễn viên, lịch trình dày đặc khiến Lệ Đình đã ba, bốn năm rồi không biết không khí Tết đoàn viên là thế nào cả.

Tuy nhiên, năm nay mọi chuyện đã khác. Không những đoàn viên mà chắc chắn là "đại" đoàn viên.

Phim trường Thực tập sinh - bộ phim mới của Lệ Đình gần như lấy bối cảnh toàn bộ ở Thượng Hải. Lệ Đình cũng không phải mất công di chuyển nhiều. Từ khách sạn cô ở đến trường quay hàng ngày đi không quá mười phút. Cảnh quay hôm nay vừa kết thúc, Lệ Đình liền cùng Nancy tới thẳng khách sạn Thanh Hoa, cách đó nửa giờ chạy xe.

"Mẹ, con sắp tới rồi. Mọi người chờ một chút thôi" - Trên xe cô phải nhận đến ba, bốn cuộc gọi thúc cô mau tới, mà ai nấy đều mang giọng điệu rất khẩn trương. Mẹ cô lại vừa gọi nữa.

Căn phòng họp mặt hạng VVIP của khách sạn Thanh Hoa rôm rả tiếng cười đùa, chúc tụng. Ba người đàn ông và hai người phụ nữ đều đã đứng tuổi đang hàn huyên với nhau. Mới nhìn qua cũng biết là bạn thân lâu năm không gặp.

"Giang Chấn, ông sắp xếp chỗ này cũng thật quá sang trọng rồi" - Lưu Tuyết Nghi nhìn một vòng xung quanh, vẫn chưa hết bất ngờ vì độ xa hoa của khách sạn Thanh Hoa. Vẫn biết là người bạn thân của bà là ông lớn trong ngành bất động sản. Nhưng vốn giản dị mấy chục năm nay, bà có chút không quen.

"Không tốn kém gì đâu. Hôm nay chúng ta đoàn viên, phải ăn mừng một chút chứ" - Từ khi căn phòng này có sự xuất hiện của 4 người khác, Giang Chấn đã không còn là vị chủ tịch đáng sợ và quyền lực của Giang thị mà chỉ đơn thuần là một ông già muốn tận hưởng cảm giác gia đình.

Ba mẹ của Kiến Hoa và ba mẹ Lê Đình cùng đã tới Thượng Hải đón Tết Trung thu với những người bạn thân lâu năm. Đương nhiên đón Tết là một chuyện, một chuyện quan trọng hơn chính là việc của hai người hiện đang không có mặt ở đây. Đến giờ mấy người họ vẫn còn ngạc nhiên vì sự tình cờ thú vị đó. Họ đã thất lạc nhau bao năm, vậy mà lại có thể tìm được nhau chỉ qua một trang báo mà Giang Chấn vô tình đọc được. Mà còn bất ngờ hơn là Kiến Hoa và Lê Đình lại trùng thời điểm đó hợp tác với nhau. Thật khiến cho mấy vị phụ mẫu bọn họ kích động không ít.

Nếu đó không phải là duyên phận thì họ cũng không biết nên gọi là gì nữa. Cũng chính vì thế, khi Kiến Hoa và Lê Đình yêu nhau, không cần phải nói cũng biết họ vui mừng thế nào. Buổi đoàn viên hôm nay vào Tết Trung thu cũng vì thế mà sắp đặt.

"Tổ Thu, con định đi đâu?" - Ba Tổ Thu mặc dù không giấu sự vui mừng trong ánh mắt nhưng vẫn tỏ vẻ nghiêm nghị. Bình thường, mẹ cô luôn là người nghiêm khắc, còn ba cô thì bao che cho cô con gái quái tính. Nhưng hôm nay ở đây đều là bậc trưởng bối, vậy mà Tổ Thu không ngừng nháy nhòm, xem ra tâm trí đã đặt ở chỗ khác.

"Ba, con đã ở đây một tiếng rồi. Mọi người nói chuyện cũng coi như con là người thừa mà. Cho con ra ngoài một lát"

"Không được"

Tổ Thu giờ điệu bộ nũng nịu ba cô như thường thấy, nhưng lần này lại không có tác dụng. Cũng một phần vì bên cạnh có mẹ cô, khi đó ba cô cũng không thể hòa theo được mặc dù trong lòng muốn chiều con gái.

"Anh con cũng đâu phải đến" - Tổ Thu bĩu môi cáy nhảy, nhà của Kiến Hoa cũng ở Thượng Hải, đến đây mất cũng chỉ vài chục phút, vậy có gì lại không phải tới.

"Là do anh con còn bận việc, con không vương bận gì thì ở đây" - Hạ Tuyết Lan liếc mắt một đường ngang Tổ Thu, cô cũng chỉ còn cách im lặng chấp nhận, mà trong lòng vẫn bất mãn. Ở đây có năm người đều đã lớn tuổi rồi, bảo một cô gái còn chưa chồng như cô làm sao ngồi tiếp chuyện được. Mà chuyện này thì có Giang Chấn là hiểu tâm lý con trẻ thôi.

"Tổ Thu, con lôi Lạc Thành đi chơi giùm ta đi. Cậu ấy đang ở nhà của ta đó....một mình..." - Giang Chấn rung rung chòm râu hoa râm của mình, nhấn mạnh hai chữ "một mình" cùng nụ cười thâm sâu khó lường. Lạc Thành giờ này còn ở nhà ông vật lộn với đồng giấy tờ, kêu anh ta về cũng không được...Nhưng nếu như Tổ Thu xuất hiện có thể sẽ khác.

Tổ Thu duy nhất cũng chỉ đợi một câu này mà chào vội mấy người bọn họ như sợ mẹ cô ngăn lại rồi chạy tốt. Tổ Thu vừa bước vào thang máy thì ở thang bên kia, Lê Đình cũng mới trở ra. Hướng cô tới cũng là căn phòng mà Tổ Thu rời khỏi:

"Ba, mẹ, dì Lan...con tới rồi, để mọi người phải chờ"

Sự chú ý lập tức hướng ra cửa, nơi Lê Đình đang đứng đó. Về mặt của năm người kia ai nấy đều hiện rõ sự hài lòng.

"Tiểu Đình, mau ngồi đi" - Cả năm người gần như cùng đồng thanh một lúc khiến Lê Đình có chút bất ngờ.

Cô hướng sự chú ý của mình đến một người đàn ông ngồi cạnh Hạ Tuyết Lan, đây là lần đầu tiên cô gặp người đó - cũng chính là ba của Kiến Hoa.

"Đây là chồng của dì" - Hạ Tuyết Lan quay sang chồng mình giới thiệu.

"Chào con, ta là ba của..." Chưa nói hết lời thì ông đã bị vợ mình huých ngang sườn, liếc một cái ra hiệu. Ông liền hiểu ý, nhanh chóng sửa lại "Ý ta là...ta là bạn của ba con".

"Con chào chú" - Đầu là người nhà cả, Lê Đình bỏ đi cái e dè ban đầu, dễ thương cúi đầu chào Hoắc Ngạn.

Hoắc Ngạn gật đầu rất vừa ý. Ông đã xem mấy phim của Lê Đình đóng rồi, giờ không những gặp mặt mà cô bé này lại là người yêu của con trai mình. Hơn nữa hai nhà có giao tình sâu như vậy. Đúng thật là ý trời, ông không còn mong gì hơn.

...

Buổi sum họp tuyệt nhiên không ai nhắc gì đến chuyện tình cảm của Lê Đình mặc dù mọi người đều hỏi rất nhiều về công việc, rồi cuộc sống của cô. Lê Đình cũng không lấy gì làm lạ vì cô vốn tưởng họ không hề biết gì. Nhưng mọi người tụ họp ở đây hôm nay, lại gọi cô tới, tất cả đều phải có mục đích.

Để một cô gái trẻ ở đây tiếp chuyện bọn họ thật cũng khó, đến đây chỉ là chuyện phụ. Việc chính còn ở phía sau.

"Tiểu Đình, con về sớm đi, không phải mai con quay sớm sao. Tiện đường gửi giúp chút bánh trung thu cho bạn của mẹ nhé"

Lê Đình không nghi ngờ gì cả, trong khi đó năm người kia trao nhau cái nhìn đầy hàm ý. Cô cũng chẳng để ý đến việc sao cô chưa nói mà người lái xe đã biết địa điểm sắp tới ở đâu mà cứ thế lao vút trên đường.

"Quà trung thu năm nay của con bé sẽ bất ngờ đấy" - Giang Chấn thích thú nhìn xuống bên dưới qua khung cửa sổ bằng kính.

"Mà bất ngờ này lại quá lớn rồi" - Mẹ Kiến Hoa hấp háy mắt, nhấp một ngụm rượu cười đắc ý. Hôm nay là đoàn viên mà, dĩ nhiên người cần gặp thì phải gặp thôi.

Nơi mà Lê Đình vừa tới là một khu biệt thự xinh xắn, nằm ngay rìa vành đai trung tâm thành phố. Dù vẫn chẳng đèn, kết hoa, nhưng không khí ở đây khác hẳn so với trung tâm. Không ồn ào náo nhiệt, nhưng ở nơi này người ta lại có cảm giác yên tĩnh, trút bỏ được những phiền muộn.

Tầm biến lớn báo địa danh "Bắc Thành" nổi bật bằng đèn li ti phát ra thứ ánh sáng trắng mờ ảo. Mấy hàng cây chạy dọc trong khu biệt thự cùng giăng cùng một loại đèn. Người bảo vệ chỉ hỏi qua loa vài câu rồi để xe của Lê Đình đi qua chiếc rào chắn. Hẳn anh ta cũng không nhận ra Lê Đình đang ngồi ghé sau, mà anh ta cũng buồn chán đến mức chưa qua một phút nhưng liền đã ngáp tới chục lần.

Bây giờ Lê Đình mới có chút thắc mắc. Mẹ cô trước nay chưa hề nhắc đến có một người bạn nào ở Thượng Hải. Mà lại sống trong khu này, có vẻ cũng rất khá giả.

Số 7 bằng đồng sáng bóng in trên mé trái cửa nhà. Lê Đình cảm thấy chủ nhân của nó chắc hẳn cũng là người đơn giản, không cầu kỳ nên khu vườn nhỏ trước nhà chỉ trồng vài chậu cây cảnh cho có không khí chứ không đặt nặng việc nó có đẹp hay không. Mà có khi, lâu rồi nó cũng chẳng được chăm sóc cẩn thận.

"Ding!!!"

Lê Đình bấm chuông cửa, chờ một hồi nhưng vẫn không có ai ra mở. Lại bấm thêm lần nữa, mọi thứ vẫn im lìm.

"Kỳ lạ, không có ai ở nhà sao?" - Lê Đình day day thái dương thắc mắc.

"Đèn vẫn sáng mà"

Bỗng nhiên một tiếng "Tít" vang lên, cánh cửa nhà mở ra. Lê Đình bình tĩnh ngó vào trong, đằng sau cánh cửa không hề có ai. Bên trong đến một tiếng động nhỏ cũng không có.

Nghĩ rằng chủ nhà biết mình bên ngoài nhưng không tiện xuống ngay nên mở cửa tự động, Lê Đình cứ thế bước vào trong. Tới nhà người lạ, cô cũng không dám đi lại xem xét gì mà ngồi ngay cạnh salon gần cửa ra vào.

Mà cũng thật kỳ lạ, mẹ cô nói đây là nhà bạn của bà, nhưng từ đồ đạc đến trang trí trong căn nhà hoàn toàn không giống với sở thích của một người đã lớn tuổi. Trông có vẻ giống nhà của một người đàn ông ba mươi tuổi thì đúng hơn.

Trên bàn còn có một cuốn sách đã cũ, cầm chắc cuốn sách này đã được lật đi lật lại nên mới cũ kỹ như thế. Lê Đình tò mò cầm cuốn sách, trông bìa của nó như cô đã trông thấy ở đâu đó:

"Tuyển tập cách ngôn cổ đại?" - Lê Đình lật bìa tựa cuốn sách chợt nhớ ra, sự phụ cũng có. Mấy lần cô ngồi bên cạnh cửa sổ đều thấy anh cầm nó mà. Tìm thấy một nét quen thuộc, Lê Đình thả lỏng người một chút. Dù sao cũng là bạn của mẹ cô, đâu cần căng thẳng.

"Meoooooooo!"

Lê Đình giật mình, Một con mèo lông trắng muốt tự nhiên nhảy chồm vào lòng cô ra điều rất êm ái. Thế nhưng khi bất ngờ qua đi, cô nhẹ nhàng vuốt lông cùng hai chòm ria của nó thì con mèo lại liếc mắt tò vò không quan tâm. Bàn tay cô vốn đã nhỏ rồi mà con mèo bé đến mức nằm gọn trong đó. Lê Đình chưa từng thấy con mèo nào ốm nhách mà trông kiêu kỳ, lạnh lùng như con mèo này. Rõ là nó nhảy vào lòng cô vậy mà cô âu yếm cưng nựng nó thì nó lại phản ứng hoàn toàn trái ngược.

"Mây thật giống sư phụ" - Lê Đình thầm nhớ đến Kiến Hoa bật cười. Quả thật trông cũng có vài phần tương đồng.

"Anh có thể hỏi xem giống ở điểm nào không?" - Thanh âm quen thuộc vang lên phía sau lưng Lê Đình. Kiến Hoa đứng đó, giản dị như cô vẫn thường thấy mỗi đêm ở Giang Tử Đằng, và nụ cười dịu dàng kia cũng chỉ dành cho một mình cô, gần một tháng qua cô chưa được thấy. Con mèo trên tay Lê Đình thấy chủ nhân dường như nét mặt cũng thay đổi bất thường.

"Sur...sur phụ...?" - Lê Đình bất ngờ đến nỗi lắp bắp không nói thành lời, nhưng Kiến Hoa lại chẳng có vẻ gì là như vậy. Anh sốt ruột chờ cô tới đã mấy tiếng rồi.

Lê Đình bất động chôn chân tại chỗ, còn Kiến Hoa ngày một tiến lại gần cô. Con mèo biết điều nhảy khỏi vòng tay Lê Đình, thoát cái đã trồn đầu nết. Kiến Hoa bước lại một bước, mặt Lê Đình lại ửng hồng thêm một chút. Đến khi anh chỉ còn cách cô một cái chạm môi nữa thôi thì Lê Đình đã muốn rút tim khỏi lồng ngực. Đến từng lời anh nói ra, cô có thể cảm nhận được hơi thở ấm áp đi theo nó.

"Hôm nay là Tết Đoàn viên...ba mẹ đã gặp rồi. Không phải giờ nên gặp anh sao?"

Bạn đang đọc truyện *Quay Lại Vẫn Thấy Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 47: Chìa khóa

"Em tưởng anh bận quay phim mà"

Đương nhiên Lê Đình biết hôm nay là Tết đoàn viên, cô lại đang ở Thượng Hải, cũng muốn gặp anh lắm chứ. Nhưng trước đó khi anh Kiến Hoa gọi điện, anh còn lừa cô rằng hôm nay anh rất bận, nên không thể gặp được. Hại cô chẳng có tâm trạng mà ăn Tết Trung thu.

"Thế nên ở trường quay em mới lơ đãng làm rơi cốc nước chứ gì?"

"Sao anh biết?"

Lê Đình thối thu, cô ngần ngại suy nghĩ việc tối nay không thể gặp sư phụ mà làm rơi cốc nước. Lúc đó cũng chỉ có mình Trịnh Khải, bạn diễn cặp của cô trong Thực tập sinh thôi, ngoài ra đâu có người thứ ba. Lê Đình thấy một cái nhún vai của Kiến Hoa liền hiểu.

"Hừ... là Trịnh Khải nói cho anh biết đúng không?" - Lê Đình cong môi chỉ ngón tay trước mặt Kiến Hoa, khoảng cách hai người quá gần nên ngay lập tức nó chạm đình mũi anh. Đúng là đi đâu cũng không thoát khỏi tay sư phụ.

Kiến Hoa xác nhận bằng một nụ cười, Lê Đình ngẫm hiểu điều cô nghĩ là chính xác.

"Nhưng hai người quen nhau sau. Trịnh Khải...anh ấy cũng không có nói là quen biết anh"

Lê Đình cũng thật ngây thơ, vẫn hỏi trước nghĩ sau. Nếu như Trịnh Khải chủ động nói có quen biết Kiến Hoa, chẳng phải tự nói tôi biết hai người có mối quan hệ nào khác ngoài đồng nghiệp sao. Mấy chuyện đó, thì diễn viên phải là người nhạy bén mới phải.

"Nếu cậu ấy là anh nuôi, của con trai, của bạn anh...và anh đã từng gặp cậu ấy rồi thì có được xem như quen biết không?"

Đầu Lê Đình quay mòng mòng vì câu nói của Kiến Hoa, thật móc nối quá lằng nhằng. Bắt quá...thôi kệ đi, là bạn thì là bạn.

"Còn chuyện quan trọng hơn sao em không hỏi?"

Lê Đình mãi thối thu vì sao Kiến Hoa lại biết Trịnh Khải mà quên mất việc chính. Hiện giờ cô đang đứng trong nhà của Kiến Hoa. Mà người dẫn cô đến đây lại là mẹ của cô. Hơn nữa, giờ nghĩ lại, dường như cả năm người đó cũng biết cô sẽ đi đâu.

"Sư phụ, anh biết...mẹ em sao?" - Lê Đình suy nghĩ một hồi rồi dè dặt câu hỏi. Mẹ cô nói đưa bánh trung thu đến đây mà. Vậy có phải mẹ cô biết Kiến Hoa từ trước rồi không.

Kiến Hoa không nhin được bật cười. Đúng là cô gái này thật dễ bị lừa. Đến lúc này rồi mà vẫn còn hỏi như vậy.

"Không phải anh, mà là mẹ anh. Bọn họ là bạn thân đã mấy chục năm rồi"

Kiến Hoa tốt nhất cũng không tốn thời gian giải thích dài dòng cho Lê Đình làm gì cả. Dần rồi cô sẽ biết hết. Anh chỉ đơn giản nói mấy người họ là bạn, và gần đây tìm lại được nhau. Rồi hôm nay họ gặp nhau, sắp đặt cho Lê Đình đến đây. Vậy thôi là đủ rồi. Lê Đình chỉ cần quan tâm đến anh là được, còn những chuyện khác đều là thứ yếu.

"Vậy ba mẹ...cũng biết...chuyện đó sao?" - Lê Đình lại lấp bắp, không phải họ biết hết rồi chứ, vậy mà mới đó còn bày đặt không biết gì cả. Một câu cũng không hề đa động tới.

"Chuyện đó?" - Kiến Hoa thừa biết Lê Đình đang muốn nhắc đến chuyện gì, nhưng một tháng qua không gặp, anh vẫn là muốn trêu chọc cô thêm chút nữa.

"Thì là chuyện chúng ta yêu nhau" - Lê Đình e lệ cúi đầu chạm vào vòm ngực ấm áp của Kiến Hoa, miệng lí nhí. Từ khi yêu anh, cứ mỗi lần đứng trước mặt anh là phong thái nữ hán tử của cô lại đội nón đi mất.

"Dĩ nhiên...nếu không sao họ lại lừa em đến đây" - Kiến Hoa tình cảm nựng má Lê Đình, bắt cô phải nhìn thẳng vào ánh mắt thâm tình sâu như biển của anh. Lê Đình biết chuyện gì đang tới. Cô hơi rướn cổ lên, nhắm mắt lại, cảm nhận hơi thở của Kiến Hoa ngày một lại gần, nhưng bỗng nhiên có kẻ phá đám:

"Meooooo!"

Còn mèo biến mất nãy giờ mà đột nhiên lại xuất hiện đúng lúc quan trọng, nhảy xộc vào giữa hai người. Mối còn chưa chạm mà đã phải tách ra vì sự xuất hiện vô duyên của nó.

"Mập, đi chỗ khác chơi đi"

Kiến Hoa búng mũi con mèo, điệu bộ cưng chiều nhưng vẫn đuổi nó đi. Nó ngang nhiên dám phá hỏng giây phút ngọt ngào của anh. Vậy mà con mèo

vẫn giữ bộ mặt tỉnh bơ, đôi mắt hơi sụp xuống ra vẻ không nghe thấy gì hết. Lại rõ ràng còn hi mũi nhìn Lê Đình với thái độ không được cướp chủ nhân của nó.

Lê Đình trông con mèo, lại trông đến Kiến Hoa...không khỏi bầm bụng cười. Cả chủ và thú cưng đều ồm nhách. Sư phụ thì phím đóng máy rồi hốc hác trông thấy. Còn con mèo chỉ nằm gọn trong tay cô, vậy mà kêu là "Mập", sư phụ cũng thật quá hài hước. Cô biết người ta hay đặt cho vật nuôi của mình mấy cái tên ngộ ngộ để dễ nuôi, nhưng đặt kiểu không liên quan thế này chắc chỉ có anh mà thôi.

"Sư phụ, nó ghen đó" - Lê Đình che miệng cười liếc qua lại giữa Kiến Hoa với con mèo.

Bao năm qua, người phụ nữ đến căn nhà này đêm qua chỉ có mẹ Kiến Hoa và Tổ Thu. Lê Đình là cô gái đầu tiên không phải là người thân của anh đến đây. Con mèo cũng chỉ quen thuộc với từng ấy người. Ngoài ra còn có Tuấn Kiệt, Khang Vũ. Đột nhiên giờ xuất hiện một cô gái khiến chủ nhân của nó đuôi nó đi, trông bộ dạng con mèo thực rất ủy khuất.

Nhưng nó có thể làm được gì đây. Tết đoàn viên người ta đâu thể chỉ ăn bánh trung thu với một con mèo được. Mập ngồi bệt giữa hai người kia, ánh mắt long lanh, nhưng hai tai rũ xuống trông thật tội nghiệp. Ở đây chỉ có duy nhất nó chứng kiến, Kiến Hoa làm nốt việc ban nãy đã bị nó phá hỏng. Một tay mạnh mẽ kéo eo Lê Đình lại phía mình, một tay nâng nhẹ má cô. Lê Đình không chần chừ quàng tay qua cổ Kiến Hoa, hai đôi môi cứ thế quần quýt nhau không rời trong căn phòng lặng thinh, mà chốc chỉ có tiếng kêu "meoooo" của con mèo đang tròn xoe mắt theo dõi.

...

"Sư phụ, sang trái một chút..." - Lê Đình vội vã thúc giục

"Được, sang trái" - Giọng điệu Kiến Hoa cũng vội vàng hòa theo.

"Í...không được...sang phải...lại sang trái..." - Lê Đình cứ léo nhéo như đứa trẻ đang đòi hỏi điều gì đó. Nhưng mỗi lần cô lên tiếng, Kiến Hoa đều không hề phản đối gì, chỉ lập tức thi hành.

Hoa Thiên Cốt đã khiến tất cả cộng đồng mạng sôi sục từ khi công bố dự án chuyển thể. Cũng từ đó, nào là tiểu thuyết, truyện tranh...rồi giờ cả game cũng rục rịch ra mắt. Lê Đình là đại diện cho game Hoa Thiên Cốt. Nhà sản xuất mấy hôm trước mới gửi demo trò chơi cho diễn viên trong đoàn thử nghiệm. Kiến Hoa mù công nghệ thật, nhưng game thì lại không phải tay vừa. Không dùng điện thoại thì thôi, nhưng bây giờ nếu như anh có dùng điện thoại thì chỉ có hai lý do: một là gọi điện cho Lê Đình và hai là chơi game. Chẳng mấy khi họ rảnh rỗi như hôm nay, quyết định chơi thử một lần. Mà nhà sản xuất cũng thật tâm lý, còn có riêng một phần chơi đôi, mà nấc dễ nhất chỉ là....ngư kiếm.

Trò này cũng thật ngộ, màn hình phòng khách của Kiến Hoa lớn gần 50 inch, mỗi người cầm một tay bấm nhiều nút, nhưng việc duy nhất họ cần làm là chỉ là liệng nó qua trái lại qua phải. Đúng là trên màn hình có Sư phụ đang tình cảm dạy Tiểu Cốt học ngư kiếm, nhưng cũng chỉ là trò chơi thôi. Ấy vậy mà Kiến Hoa và Lê Đình làm y động tác như vậy chơi game. Kiến Hoa vòng tay ôm Lê Đình từ phía sau, hầu như giữa hai người không còn một khoảng cách nào cả. Mà theo lời anh thì như vậy mới giống trong game, mới có thể dễ dàng chơi được. Thế nên chốc Lê Đình lại nói "qua trái" lại "qua phải"...và cùng lúc đó Kiến Hoa cũng làm theo lời cô. Đêm muộn rồi, mấy nhà xung quanh đều đã tắt đèn, mà trong căn nhà số 7 đó vẫn rìng rích tiếng cười, chỉ có con mèo là ngán ngẩm bỏ trên sofa. Nó nhìn chán đến mức ngủ quên mất.

Chỉ đứng một chỗ đứng đưa qua lại thôi mà chưa qua nửa tiếng hai người họ đã mệt bờ hơi tai. Chơi game cũng thật không đơn giản. Mãi chơi tới mức ngay cả bánh trung thu mà Lê Đình đem đến vẫn còn bọc kín trên bàn. Đường ngoài con mèo ra thì chẳng có ai quan tâm đến bánh trung thu trong Tết đoàn viên cả.

Bịch bánh trung thu trông ra còn to hơn cả con mèo. Mùi thơm của bánh lôi kéo khứu giác của Mập nằm gần đó, lôi nó khỏi giấc ngủ. Nó cào cào mãi cũng không thể mở được ra. Cuối cùng đành phải trưng đôi mắt to long lanh cùng bộ mặt cầu khẩn tới người vừa mang chỗ bánh đó tới...kèm theo vài tiếng "Meoooo" ngân dài rất dễ thương.

"Mập à, mày muốn ăn bánh sao?"

Lê Đình tính thử con mèo xem nó vì chỗ bánh đó mà thuận theo cô không. Cô ngồi xuống ghế, ôm chỗ bánh vào lòng mình, mà đúng như dự đoán của cô. Con mèo nhanh chóng nhảy tót theo đó vào lòng cô. Lê Đình ra vẻ đắc ý.

"Sư phụ, bây giờ thì nó thích em hơn đấy"

"Mập, lại đây"

Kiến Hoa rung chiếc chuông mà con mèo vẫn hay chơi trên bàn rủ nó lại gần, nhưng nó vẫn tỉnh bơ. Người bị nó bỏ ngoài mắt bây giờ cư nhiên lại chính là anh. Không những thế nó còn làm điệu bộ rúc rúc vào lòng Lê Đình rất êm ái, như đã yêu mến cô rất lâu rồi.

"Thấy ăn quên chủ" - Không hiểu Kiến Hoa đang tức khí vì gọi con mèo không được hay ganh tị với chính nó đang được Lê Đình ôm mà vút luôn chiếc chuông qua một bên.

Xem ra đời sống của con mèo này cũng thật quá thượng hạng đi, Lê Đình cắt miếng bánh đầu tiên là dành cho nó. Có ăn rồi, nó vơ vội miếng bánh rồi thoát cái đã biến mất, không biết đã lại chui vào góc nào thưởng thức nữa vị.

"Sư phụ, đoàn viên vui về" - Lê Đình đưa Kiến Hoa một miếng, đúng là đã lâu rồi cô không biết Tết trung thu là thế nào. Sự ầm ập đó, ngoài người thân của cô, cũng chỉ có duy nhất Kiến Hoa khiến cô cảm nhận được.

"Đoàn viên vui về"

Lệ Đình tình cảm tựa vào vai Kiến Hoa, cùng ăn bánh. Dù hôm nay không phải là Trung thu, thì đối với họ vẫn là đoàn viên. Chỉ đơn giản như vậy là đủ.

...

"Sur phụ, em phải về thôi" - Mí mắt Lệ Đình như muốn sụp xuống, đôi mắt lim dim, nằm trọn trong vòng tay Kiến Hoa. Quá muộn rồi, cô phải về, mai còn quay phim nữa.

"Nhưng tài xế đi mất rồi"

Cô đã đến đây tối nay, sao anh có thể để cô về được. Tài xế được dặn không cần đợi, đã về từ sớm rồi. Sáng sớm mai, Nancy chỉ việc tới đây đón Lệ Đình về khách sạn, sửa soạn đến trường quay lúc đó cũng không muộn.

"Không được, anh gọi lại đi" - Lệ Đình như đã không còn sức lực nào nữa, mắt gần như đã nhắm tịt vậy mà còn cố lên tiếng đòi tài xế quay lại.

"Được, anh sẽ gọi" - Kiến Hoa mỉm cười, Lệ Đình hẳn vẫn có chút gì đó ngại ngùng. Nhưng so với lần anh tới nhà cô ở Vĩnh Hà viên thì đã có sự thay đổi đáng kể. Đương nhiên anh sẽ gọi, nhưng chắc chắn không phải bây giờ.

"Sur phụ, em buồn ngủ rồi"

Kiến Hoa kéo lấy chiếc chăn đầu sofa đắp cho cả hai người. Anh không giỏi chăm sóc người khác, anh cũng chưa từng làm việc đó. Nhưng từ khi có Lệ Đình, bỗng nhiên trái tim anh trở nên ấm áp lạ thường. Vì thế những cử chỉ ân cần với cô cũng tự nhiên xảy ra, mà ban đầu ngay cả anh cũng không nhận thấy sự thay đổi của bản thân mình. Giờ nó coi như đã thành thói quen.

"Trước khi ngủ phải nhận quà trung thu đã"

Nghe thấy quà, Lệ Đình cũng cố gắng mở mắt. Một vật bằng kim loại sáng bóng đu đưa qua lại trước mắt cô. Vì buồn ngủ nên đôi mắt cũng mờ đi, Lệ Đình nhất thời chưa thể nhìn rõ nó.

"Sur phụ, đây là cái gì?"

"Chìa khóa..."

Kiến Hoa đặt nó vào trong tay Lệ Đình, nắm chặt lại như dặn dò trao một vật rất quan trọng cho cô.

"Nhưng để làm gì?"

"Cái đó em hãy từ từ tìm đáp án" - Kiến Hoa không vội giải thích. Bây giờ cô chỉ nhận nó là được, vì anh muốn tặng nó cho cô. Còn bao giờ nó sẽ được sử dụng, đó còn tùy thuộc vào Lệ Đình. Thời gian còn dài. Anh có thể đợi. Nhưng anh mong ngày đó không quá xa.

Ở trong lòng Kiến quá ấm áp, thanh âm dịu dàng của anh lại vẫn vút bên tai, Lệ Đình không thể chống lại được cơn buồn ngủ kéo đến. Hai mí mắt sụp xuống rồi chìm vào giấc ngủ, mà trong tay vẫn nắm chặt chiếc chìa khóa mà Kiến Hoa mới tặng

Bạn đang đọc truyện *Quay Lại Vẫn Thấy Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 48: Chiến hữu

Phim trường Hoàn Kiếm, Chiết Giang

Mặc dù chưa quay xong Thực tập sinh nhưng Lệ Đình đã vội vàng gia nhập đoàn làm phim Thực Sơn, bộ phim mà Kỳ Long đã mời cô đóng vai chính. Càng cuối năm lịch trình càng dày đặc, Lệ Đình liên tục di chuyển từ Thượng Hải đến Chiết Giang, ngủ cũng không được bao nhiêu. Kiến Hoa cũng như vậy, sau Tết đoàn viên, đã lâu rồi hai người không gặp nhau. Mỗi ngày cũng chỉ có thể gọi điện lúc đêm muộn. Những tương công việc bận rộn cuốn họ theo nó sẽ bớt nhớ về đối phương, nhưng thời gian càng ít thì nhớ lại càng nhiều. Tình cảm cũng từ đó sâu hơn.

Trong phim lần này Lệ Đình đóng vai con gái của Kỳ Long. Thế nên tất cả mọi người gọi Kỳ Long là "Long ca", duy chỉ mình cô gọi anh là "papa" với điệu bộ rất dễ thương. Kỳ Long là bạn thân của Kiến Hoa, một người là sư phụ, một người là papa, mối quan hệ này xét ra cũng thật quá khăng khít. Kiến Hoa cũng chẳng cần mở lời thì Kỳ Long cũng biết chiều cô Lệ Đình khác biệt so với những người anh từng hợp tác. Bạn thân của anh, anh biết. Lần gặp Kiến Hoa trên phim trường Hoa Thiên Cốt, Kỳ Long đã thấy trong mắt người bạn của mình chỉ duy nhất có Lệ Đình. Anh như thấy lại hình ảnh của mình vài năm trước khi đóng phim với Thi Thi, người cũng sắp trở thành vợ anh. Chuyện tốt như vậy, anh đương nhiên phải đối xử đặc biệt với em dâu tương lai chứ.

"Papa, tối nay con không đi ăn cùng mọi người được không?" - Trời xẩm tối, chỉ còn một phần cảnh nữa là Lê Đình kết thúc những cảnh quay của cô ngày hôm nay. Ban sáng mọi người đã nhất trí tối sẽ cùng đi ăn. Nhưng hôm nay Lê Đình có kế hoạch khác. Nghi giữa cảnh, Lê Đình mon men lại gần chỗ Kỳ Long và đạo diễn, ghé tai anh hỏi nhỏ.

"Vì sao vậy?" - Kỳ Long háp háy đuôi mắt, nguyên nhân anh cũng biết rồi, nhưng cái tính thích trêu chọc người khác đúng thật với Kiến Hoa giống y đúc.

"Không phải...sur phụ...đã nói rồi sao?" - Lê Đình cong môi nhõng nhẽo, điệu bộ y như con gái đang làm nũng cha mình. Mà Kỳ Long cũng ra dáng lắm chứ. Chỉ có điều anh vẫn cố tình trêu cô, lắc đầu phủ nhận.

"Papa chưa có nghe nói"

"Là tối nay...con đi chơi với sur phụ" - Chỉ như vậy Lê Đình đã bị lừa, cô hạ thấp giọng hơn nữa, e thẹn thú nhận, cảm giác như một cô gái mới tỏ tình vậy.

"Được...papa cho con đi, nhưng kêu cậu ấy đưa về sớm một chút" - Kỳ Long háng giọng ra vẻ nghiêm khắc của một người cha dặn dò con gái, trông cũng giống lắm. Nhưng thấy bộ mặt ngờ ngác của Lê Đình liền bật cười.

"Papa nói đùa thôi, cậu ấy sắp đến rồi đó"

Lê Đình thờ phào nhẹ nhõm, cô hoàn thành xuất sắc cảnh chờ đợi người yêu của mình với chỉ một đúp, bởi chính cô đã đem cảm xúc của bản thân mình vào nhân vật. Cô cũng đang đợi người yêu của mình đến đón mà.

...

Hoành Điểm rộng lớn như vậy, có những bối cảnh được phục hồi nguyên trạng, kích cỡ y hệt cảnh thật so với thực tế. Có điều trong những chỗ đó tuyệt đối không được di chuyển bằng ô tô, người ta lo sợ ô tô sẽ làm di tích và công trình nhanh chóng xuống cấp. Để di chuyển trong phim trường, người ta dùng xe điện. Vừa phục vụ khách tham quan, cũng vừa phục vụ đoàn làm phim.

Kiến Hoa đã tới Hoành Điểm trước đó hơn một giờ, nhưng ô tô phải đậu bên ngoài. Cố gắng lắm Khang Vũ mới sắp xếp được một chiếc xe điện cho Kiến Hoa, nhưng anh đã dùng hết sức rồi mà trên xe vẫn có ba người đồng hành khác, là ba cô gái còn rất trẻ. Dù Kiến Hoa đã bịt kín mít và đeo kính, nhưng ba cô gái kia cũng không khó gì để nhận ra anh sau một hồi xem xét. Nào là chụp ảnh, xin chữ ký, trả lời vài câu hỏi...anh cũng làm cho nhanh chóng. Anh muốn bí mật đến thăm Lê Đình nhưng xem ra cũng thật quá khó.

Dám chắc, chỉ sau đây vài phút thôi, khi anh đi khỏi, mấy tấm ảnh kia sẽ ngay lập tức có mặt trên weibo, và việc anh đến trường quay Hoành Điểm sẽ lan rộng. Rồi nghĩ vẫn tại sao anh lại đến đó vào cuối ngày khi không hề có lịch trình ở đây cũng đủ khiến cánh phóng viên thêu dệt nên đủ điều. Anh cần phải đánh lạc hướng suy nghĩ của bọn họ. Và người có thể giúp anh may mắn lại đang ở đây.

Dưới đại diện uy nghiêm, một nam nhân thân áo choàng xám với nét mặt thâm trầm, lộ rõ suy tư đang ngóng nhìn đến phía chân trời. Trái tim anh ta nhỏ bé nhưng lại phải chứa quá nhiều thứ, tình yêu với một cô gái anh luôn giữ trong lòng, tình yêu với quốc gia, với thiên hạ...cuối cùng anh cũng chỉ có thể chọn một. Ánh mắt đượm buồn nặng trĩu tâm sự, thể hiện sự đấu tranh mãnh liệt đang diễn ra trong nội tâm chàng trai đó để lại nỗi ám ảnh cho những người đang nín thở theo dõi cảnh quay. Đó chính là cái mà người ta vẫn gọi là diễn xuất chạm tới trái tim của khán giả.

"Cắt. Tốt lắm. Hôm nay nghỉ ở đây"

Đạo diễn vừa hô "Cắt" Kiến Hoa đã mỉm cười vẫy tay với người đàn ông mặc áo choàng xám đó. Người này tỏ vẻ ngạc nhiên khi Kiến Hoa xuất hiện.

"Lão Hồ, đã lâu không gặp" - Kiến Hoa niềm nở chào hỏi, những người xung quanh thi nhau chỉ trỏ. Chẳng mấy khi, hai nam thần cùng xuất hiện một lúc trên phim trường, đúng là nhiều năm khó gặp.

"Hoa ca, sao anh lại tới đây"

Hồ Ca và Kiến Hoa là bạn thân từ khi đóng chung Tiên Kiếm sáu năm trước. Sau bộ phim đó, danh tiếng của cả hai cùng được nâng lên rõ rệt. Bước vào hàng nam thần của truyền hình Trung Quốc. Mỗi người chọn một hướng đi riêng cho sự nghiệp của mình, nhưng tình bạn đó vẫn không thay đổi. Họ thân nhau đến mức mỗi lần cùng xuất hiện chung là fan của họ đều kích động tới mấy ngày liền sau đó. Mà chuyện này thuộc hàng hiếm có đối với các diễn viên Trung Quốc, đặc biệt lại cùng là nam giới với nhau. Cũng không ít lần họ đến thăm nhau trên phim trường, nhưng đến giờ này có phải quá kì quái rồi không. Hơn nữa đâu cần ăn mặc kín mít thế kia.

"Đến thăm chiến hữu không được sao?" - Thấy ánh mắt dò xét mạng tia lấu cá của Hồ Ca, Kiến Hoa liền trả treo.

"Chiến hữu...là em..hay là Long ca?" - Cả Kỳ Long và Hồ Ca đều là bạn thân của Kiến Hoa. Nhưng hai người đó không có quen biết nhau. Tuy nhiên, Hồ Ca lại biết đoàn làm phim của Kỳ Long cũng đang ở đây. Chỉ cách bọn họ vài trăm mét là cùng. Thậm chí vài cảnh quay còn lấy bối cảnh giống nhau. Chiến hữu mà Kiến Hoa muốn tới thăm này là Hồ Ca, Kỳ Long hay là ai khác đây. Hồ Ca chỉ là hỏi theo thói quen trêu chọc người khác nhưng ngờ đâu lại đánh trúng ý định của Kiến Hoa.

"Coi như cả hai đi" - Kiến Hoa trả lời qua loa cho qua chuyện, nhưng Hồ Ca đâu phải là người dễ đối phó như thế.

"Không được, chuyện gì cũng phải rõ ràng. Nếu không mời anh sang thăm Long ca, em đi về đây"

Hồ Ca giả bộ không quan tâm, bỏ đi, Kiến Hoa thấy vậy liền sốt ruột giữ lại.

"Khoan đã"

"Nói hay không nói?"

Hồ Ca rõ ràng ra điều kiện, bắt buộc phải nhận được câu trả lời. Trước sự truy hỏi dồn dập của Hồ Ca, Kiến Hoa cũng không thể giấu thêm.

"Anh là đến thăm Lê Đình"

"Ai cơ?" - Hồ Ca quả thực có chút bất ngờ. Ban đầu anh còn tưởng Kiến Hoa tới đây thăm anh thật, ai ngờ là có mục đích khác. Anh cũng đã nghe rõ, có điều vẫn cố tình hỏi lại, vì bộ dạng thủ nhận đang yêu của Kiến Hoa bây giờ, anh chưa từng được thấy. Từ khi nào mà khi nhắc đến tên một cô gái mà Kiến Hoa lại có cảm xúc đó trên mặt.

"Lê Đình"

Hồ Ca chỉ cần vài giây đã liền hiểu vấn đề. Thì ra nguyên nhân của việc Kiến Hoa tự nhiên xuất hiện ở trường quay Lang Nha Bàng là có ý đồ cả. Ngay cả việc cố tình xuất hiện lúc đông nhất, mấy phóng viên hiện trường còn ở đó cũng đã tính rồi. Ngày mai chắc chắn sẽ có tin tức kiểu như "Hoắc Kiến Hoa tới thăm Hồ Ca.." hay đại loại như vậy. Việc nhỏ nhưng che giấu ý đồ lớn. Đúng là chỉ khi có người yêu rồi Kiến Hoa mới như vậy. Anh mừng con không hét, đương nhiên giúp chứ. Thế rồi Hồ Ca nhanh nhẩu rút điện thoại, chụp lách chụp đề vài tấm, tối nay weibo anh bỏ bằng cả tuần cũng có ảnh để khoe.

Như vậy là một công đôi việc. Người ngoài nhìn vào sẽ chỉ thấy rằng Kiến Hoa tới thăm Hồ Ca, hoặc Kỳ Long...đâu ai nghĩ tới việc phim trường có hai người bạn thân của anh mà anh lại tới thăm Lê Đình. Kiến Hoa cứ nhiên lấy hai người bạn họ làm bình phong cho cuộc hẹn hò bí mật của mình. Mà hai người kia, đâu còn lựa chọn nào khác ngoài việc phải đồng ý. Đợi đến khi mấy tay phóng viên chụp hình chán rồi, người cũng tản bót, lúc này Kiến Hoa cũng đâu còn lý do gì mà ở lại thêm nữa.

"Cô ấy gửi lời chào cậu đó. Với lại, lần sau anh có tới thì không phải bắt ngờ như vậy, khỏi người khác nghi ngờ." - Kiến Hoa cười ngất. Không chỉ lần này, mà còn có lần sau nữa. Hồ Ca mới nghe đã méo mặt.

Bóng tối đã hoàn toàn bao phủ Hoành Điểm, giờ cũng chẳng còn mấy khách du lịch qua lại nữa. Kiến Hoa rời đi, sau lưng anh, Hồ Ca còn cao hứng, cố tình ngâm nga một câu hát:

"..Em cướp trái tim anh đi mất rồi"

Khi cả thế giới của anh đang trở nên âm ảm..."

Câu hát này thật giống với tâm trạng Kiến Hoa lúc này. Anh nghe rõ từng từ, chỉ lắc đầu mỉm cười bước tiếp, vút lại một nắm đầm ra phía sau cho Hồ Ca. Sau này nếu lấy Hồ Ca và Kỳ Long ra làm bình phong, anh sẽ còn bị hành hạ nhiều.

...

Con đường chính của Hoành Điểm giờ đã vắng người. Trường quay của Lang Nha Bàng và Thục Sơn đối diện nhau. Khi những ánh đèn trên con đường bắt đầu bật sáng thì từ hai nhánh nhỏ cắt ngang con đường, hai bóng đen cũng từ đó xuất hiện, bước chân có vài phần vội vã.

Hai bóng đen ngày càng lại gần nhau, đến điểm giao với con đường chính của Hoành Điểm thì họ cùng lúc rẽ vào. Họ đi song song với nhau, người đàn ông bước chậm lại, cô gái lại bước nhanh hơn. Nếu ai đó đi ngang qua, cũng chỉ thấy hai người mặc đồ kín mít đang sai bước mà xem ra họ cũng chẳng quen biết gì nhau. Nhưng chỉ đi được mấy bước thì cả hai người bọn họ cùng không hẹn trước, đi xích lại gần nhau. Người đàn ông bỏ tay này giờ vẫn để trong túi áo, nhanh chóng kéo bàn tay cô gái, nắm thật chặt, mà cô gái kia cũng không hề có ý phản kháng. Đến lúc khoảng cách giữa hai người thu hẹp nhất có thể, cô gái mới lên tiếng.

"Sur phụ, anh đến muộn" - Lê Đình bỏ chiếc khẩu trang che hết cả khuôn mặt mình quay sang nhìn Kiến Hoa trách móc.

"Quá nhiều người nhìn thấy anh, nên không thể tới thẳng đó đón em" - Chính vì bị nhiều người nhìn thấy, nên Kiến Hoa đành phải tạt qua chỗ Hồ Ca để lừa bọn họ. Tránh bị nghi ngờ. Thế nên đành phải nhắn tin cho Lê Đình đợi anh một lát, đến khi trời tối hẳn, mới có thể gặp cô.

"Papa nói anh đưa em về sớm một chút đó"

"Anh ấy là papa của em, đâu phải của anh. Mấy giờ về, anh quyết là được"

Lê Đình liếc xéo Kiến Hoa một cái, cô đúng là đã đi theo anh rồi, đưa cô đến đâu, đi đến bao giờ...đúng là cô không thể quyết được.

Ô tô đã chờ sẵn bên ngoài, hai người họ nhanh chóng lên xe, tránh dần dà có ai lại nhìn thấy. Và như thế, chuyến hẹn hò bí mật của bọn họ mở đầu trôi chảy.

...

Hàng Châu là thủ phủ của Chiết Giang. Người ta nói nếu đến Chiết Giang mà không tới Hàng Châu thì coi như chưa tới Chiết Giang. Nơi này hội tụ mọi tinh hoa văn hóa, lịch sử, tín ngưỡng của Trung Hoa đặc biệt là hai triều đại Minh - Thanh. Hàng Châu quanh năm náo nhiệt, lễ hội trải dài từ đầu đến cuối năm, lúc nào cũng đông đúc...không ai có thể bỏ qua được sức hút của nó. Nhưng lúc này mà Kiến Hoa đưa Lê Đình tới Hàng Châu quả thực đúng là lạy ông tôi ở bụi này. Bọn họ chỉ cần xuất hiện ở đó, không quá mười phút sau, tin tức đã lan truyền tới tận Đài Loan rồi. Muốn ăn một bữa cơm đơn giản với nhau cũng thật khó khăn. Bọn họ không thể đi đến nơi đông người, thế nên có một nơi duy nhất họ có thể đến mà không bị ai làm phiền...nơi đó không đâu xa...là Tây Hồ.

Cũng chẳng ai rảnh rỗi mà du ngoạn thắng cảnh Tây Hồ vào ban đêm cả. Như vậy đâu nhìn thấy gì. Thế nhưng, hôm nay, mặt nước của Tây Hồ in bóng một con thuyền trôi chậm chậm. Ánh sáng của đèn lồng, của những màn trúc dạ phản chiếu trên mặt hồ phẳng lặng. Chủ nhân của con thuyền đã già cả, cũng tò mò ai lại muốn dạo Tây Hồ vào buổi tối. Nhưng ông cũng chẳng quá quan tâm làm gì, vì nhờ đó ông mới có một món thu nhập bất ngờ. Chỉ cần để gió đẩy con thuyền trôi từ từ, đặt sẵn một bàn ăn thịnh soạn đón hai vị khách của ông tối là được.

Kiến Hoa đã cố gắng chọn chiếc du thuyền cổ, nhỏ nhất có thể để tránh bị chú ý. Bên trong con thuyền cũng ấm cúng không khác gì nhà của anh cả, hơn nữa, tiện nghi gì cũng có đủ. Nói không ngoa, hai người có thể ở trong con thuyền đó tới tận sáng mai cũng không hề gì.

"Waaa...sư phụ, em rút lại lời nói ban nãy. Ăn với sư phụ vẫn ngon hơn" - Lê Đình thấy bàn thức ăn đủ các món mỹ vị của Hàng Châu trước mặt liền liếc câu chính cô mới nói ban nãy. Lúc đó Lê Đình trách Kiến Hoa đến muộn, hại cô bụng đói meo, lại còn bỏ lỡ bữa ăn cùng với đoàn làm phim. Mà bình thường papa của cô đều chuẩn bị đồ ăn rất ngon. Nhưng so với bây giờ quả thực vẫn kém xa. Lê Đình ra bộ nũng nịu, hối lỗi, kéo tay Kiến Hoa xuống bàn.

"Vậy anh hay papa của em tốt hơn" - Còn may không có Kỳ Long ở đây, chứ nếu thấy cảnh này, dám chắc anh sẽ nghi ngờ liệu đây có phải người bạn thân của anh không nữa. Hoàn toàn là một người khác. Đến một bữa cơm cũng phải so bì ai tốt hơn ai, mà người kia là Kỳ Long chứ đâu phải tình địch nào của anh.

"Đương nhiên là sư phụ" - Đồ ăn trước mặt, Lê Đình chẳng còn quan tâm thế sự nữa. Kiến Hoa nói gì cô cũng gật, hòa theo ý anh. Kiến Hoa được thể lại càng hỏi nhiều, anh nhìn cô rồi tự cười cũng đã đủ no rồi. Cái dạ dày của anh đâu chứa được nhiều đến thế.

"Có cần phải về sớm nữa không?"

"Không cần"

Kiến Hoa rõ ràng trung một điệu cười có vài phần đắc ý. Anh cũng chỉ đụng vài món, mỗi thứ một chút. Chủ yếu đều là gấp cho Lê Đình, thỉnh thoảng lại lau vệt thức ăn lem trên miệng cô. Mọi hành động đều đơn giản, nhưng đối với anh, giây phút này lại quý giá nhất.

Đêm tuy lạnh, nhưng đã đến Tây Hồ không thể không ngắm cảnh, hướng chỉ trên thuyền cũng thấp đèn lồng rất sáng, bọn họ có thể trông quảng cảnh xung quanh trên hồ. Ăn xong, Lê Đình tựa lan can con thuyền trông ra phía xa. Cảm giác bình yên, tĩnh lặng này cô đã tìm kiếm bao năm qua. Và từ khi ở bên Kiến Hoa cô đã tìm thấy nó. Ở Giang Từ Đẳng cũng vậy, ở Tây Hồ cũng thế...chỉ cần nơi nào có anh bên cạnh, cô đều thấy ấm áp.

Cũng từ khi có Lê Đình trong cuộc đời mình, Kiến Hoa mới biết thế nào là toàn tâm toàn ý với một cô gái. Anh biết thể hiện được tình cảm luôn có che giấu trong trái tim mình. Ở trước mặt Lê Đình, anh muốn là chính mình, yêu cô, chăm sóc cô, bảo vệ cô...chỉ như những đôi tình nhân bình thường. Một con người lạnh lùng chịu lùi sang một bên, bây giờ chỉ có một người đàn ông chân thành và ấm áp.

Từ phía sau, Kiến Hoa khoác thêm một chiếc áo cho Lê Đình, kéo cô vào lòng mình.

"Tiểu Đình, em có muốn thấy hoa đào sớm không?"

"Nhưng bây giờ hoa đào còn chưa nở mà" - Lê Đình thắc mắc, phải mấy tháng nữa hoa đào mới nở. Cô dù rất muốn thấy nhưng điều đó là bất khả thi.

"Không phải ở đây, chẳng phải sắp tới em đi Nhật quay quảng cáo sao? Anh sẽ qua đón em xem hoa anh đào" - Sắp tới Lê Đình sẽ tới Nhật Bản quay quảng cáo, còn Kiến Hoa sẽ tới Hàn Quốc quay phim điện ảnh mới. Đó không phải là cơ hội tốt cho hai người gặp nhau hay sao. Ở nước ngoài, đặc biệt lại là Nhật Bản, sẽ không ai soi mói đến họ. Hoa đào với hoa anh đào cũng đâu khác nhau là mấy. Cái họ muốn tận hưởng chính là vẻ đẹp mong manh của nó. Nhìn hoa đào, họ cũng sẽ nhớ lại những kỉ niệm đẹp khi còn quay phim Hoa Thiên Cốt - sợi dây vô hình đã gắn họ với nhau.

"Ở đó sẽ chẳng ai làm phiền chúng ta"

"Đều nghe theo anh" - Lê Đình gật đầu, nép sâu vào lòng Kiến Hoa, chỉ cần ở đó có anh, thì với cô đi đâu cũng được.

Những cơn gió cuối thu lạnh mát phả từng đợt vào mặt Lê Đình, cô không lạnh, vì sư phụ đang ôm cô mà. Nhưng cảm giác an toàn lẫn ấm áp này lại kéo cô vào giấc ngủ.

"Sư phụ, em lại buồn ngủ rồi, chúng ta về thôi"

"Em cứ ngủ đi, anh muốn ở thêm một chút nữa. Lát nữa anh đưa em về, đảm bảo khi tỉnh dậy đã ở trong phòng rồi" - Hai người đâu có nhiều cơ hội ở bên nhau như bây giờ, Kiến Hoa là muốn ôm cô lâu thêm một chút, níu kéo hơi ấm của Lê Đình thêm một lúc. Phải đợi rất lâu nữa, anh mới lại được ôm cô trong lòng.

Tiếng náo nhiệt trong bờ phía xa vẫn còn vọng đến tận đây, nhưng ai cần quan tâm chứ. Con thuyền vẫn lững lờ trôi, họ cũng chỉ cần khoảnh khắc này trôi chậm lại.

Chương 49: Anh đào huyết lệ

"Đợi anh"

Đó là câu nói cuối cùng mà Toshi nói với Yuuri trước khi ra chiến trường. Chỉ duy nhất một câu nhưng đó lại là đáp án mà Yuuri đã chờ đợi suốt năm năm.

Kyoto, Nhật Bản...

Chuyện kể rằng, hai trăm năm trước, khi Kyoto còn là thủ đô của Nhật Bản, nước Nhật khi đó bị tấn công bởi một đội quân hùng mạnh. Tuy nhiên, những người lãnh đạo lại để mặc cho dân chúng lầm than, bị tra tấn dưới đòn roi và bị lấy ra thử nghiệm những thứ thuốc chết người mà chúng tin rằng có thể khiến cho con người bất tử.

Toshi và sáu người bạn thân cùng đứng lên chống lại, càng ngày càng có nhiều người theo họ càng nhiều. Trong một lần giải cứu những người bị hại, họ cứu được Yuuri, khi đó cô giả trai. Nổi kinh hoàng vừa đi qua, Yuuri bắt gặp ánh mắt thâm trầm, chứa đựng cả thế giới trong đó của Toshi. Thoáng qua cô đã thấy người đàn ông này gánh trên vai một trọng trách lớn. Anh lạnh lùng đưa tay kéo cô đứng dậy, mà ngay lúc đó, trong tim Yuuri đã có sự xuất hiện của một thứ tình cảm mà cô chưa thể gọi tên. Và cũng chỉ nhìn cô một ánh mắt đó, Toshi liền phát hiện Yuuri là con gái. Cô nản ni họ để cô ở lại trong nhóm, tuy nhiên, nhóm của họ tuyệt đối không thể có con gái. Nhưng vì Yuuri lúc đó không còn nơi nào để đi, và cô cũng rất kiên trì, Toshi bắt buộc phải để cô ở lại, với điều kiện phải giữ kín thân phận. Toshi vốn rất quan tâm đến anh em của mình, nhưng cũng rất nghiêm khắc. Chỉ một sự thay đổi nhỏ trên nét mặt của anh cũng có thể khiến tất cả mọi người cùng run sợ. Nhưng trên hết, họ đều biết anh chỉ là lo cho họ. Người ta kính trọng Toshi cũng vì lý do đó.

Có điều, một cô gái sống giữa hàng trăm chàng trai, đâu có thể giấu được mãi. Ở bên nhau lâu ngày, sáu người còn lại đều phát hiện ra Yuuri là con gái, cùng đem lòng cảm mến cô, bảo vệ cô. Mỗi nhiệm vụ mà Yuuri được giao, họ đều âm thầm giúp cô hoàn thành. Mỗi lần Yuuri bị Toshi mắng, cũng là ai đó trong số họ đến bên cô an ủi. Nhưng trở trêu thay, cô chỉ dành tình yêu của mình cho Toshi.

Yuuri chôn chặt tình yêu đó, vì cô không muốn trở thành gánh nặng của bất kì ai. Cô nỗ lực học kiếm đạo, rèn luyện khả năng chiến đấu...với mong muốn một ngày nào đó có thể sát cánh bên Toshi trên chiến trường. Một năm, hai năm...rồi năm năm trôi qua, việc Yuuri là con gái cũng không giấu mọi người nữa. Công việc cũng khiến Yuuri được sắp xếp bên cạnh hỗ trợ Toshi nhiều hơn. Tình yêu của cô cứ thế ngày một sâu đậm. Toshi biết điều đó...nhưng anh luôn cố tình lảng tránh. Không phải vì anh không yêu...mà vì anh có quá nhiều trách nhiệm, không phải vì anh không quan tâm cô...mà chính vì anh quá quan tâm cô nên mới không để giữa hai người có tình yêu, vì nếu như vậy, kết cục sẽ chẳng có gì tốt đẹp...cho Yuuri. Anh cứ thế dùng thái độ lạnh nhạt, nghiêm khắc để che đi tình cảm của mình với Yuuri trong suốt năm năm. Chuyện sẽ vẫn tiếp diễn như vậy, nếu như ngày đó không tới.

Kyoto, thành trì cuối cùng bị công phá. Đứng trước ranh giới giữa sống và chết, viễn cảnh phải tách biệt sau năm năm ngày ngày bên nhau, khiến Yuuri quyết tâm nói những điều trong lòng mình cho Toshi, nhưng cái cô nhận được vẫn chỉ là sự thờ ơ của anh. Toshi cũng không cho Yuuri đi theo mình nữa, mối liên hệ giữa họ buộc phải chấm dứt. Để không vướng chân Toshi, Yuuri được một nhóm người khác đưa đi trốn, nhưng chính cái khoảnh khắc Yuuri quay lưng lại phía mình, Toshi mới nhận ra đâu là điều quan trọng. Trong thời chiến, tính mạng đâu phải là cái quan trọng nhất, cái cần quan tâm chính là trong lúc này, người ta có thể trân trọng những gì mình đang có hay không. Và anh biết, anh phải trân trọng tình yêu của cô gái đó. Thế nên khi Yuuri thành công trốn được, quay lại gặp anh, Toshi không hề tỏ ra bất ngờ...anh cảm thấy mình ngốc như thế nào khi lãng phí năm năm qua ở bên cô.

Thời khắc trước khi cùng những người anh em của mình ra chiến trường, Toshi đã để lại một câu "Đợi anh" cùng một nụ hôn mãnh liệt, và đó là tất cả những gì Yuuri chờ đợi. Đương nhiên cô sẽ đợi, bao năm qua không phải vậy sao. Nhưng cô sẽ không đợi bằng cách ở yên đây, cô sẽ sát cánh cùng anh...và đợi đến giây phút anh nói yêu cô.

Ông trời đâu có chiều lòng người, lực lượng mỏng manh của họ không thể so bì với quân địch. Toshi còn duy nhất một cách "đánh địch phải hạ thù lĩnh", anh cùng Yuuri truy đuổi tên thù lĩnh đó đến tận bờ sông Chigusa, đúng lúc vườn anh đào ở đó đang nở rộ. Cảnh đẹp như vậy mà phải chứng kiến một cảnh đổ máu, cũng thật tiếc. Cây hoa anh đào linh thiêng ngàn năm vẫn đứng đó chứng kiến Toshi bị lưỡi kiếm bén nhọn của thù nhất, từng nhất...dòng máu đỏ nóng ầm ầm không ngừng tuôn ra thấm đẫm chiến bào oai dũng. Mỗi lần như vậy, nước mắt của Yuuri không ngừng rơi. Gốc cây hoa anh đào chẳng nẩy chóc đã đổ một màu máu của cả Toshi lẫn kẻ thù hòa chung với nước mắt của Yuuri. Hạnh phúc sắp đến với cô rồi, không lẽ lại chạy mất. Anh đã chống cự, anh đã kiên cường...kẻ thù cuối cùng cũng bị hạ gục...nhưng cũng lúc đó, Toshi ngã quỵ trong vòng tay của Yuuri.

Dưới gốc anh đào, Yuuri ôm chặt Toshi trong lòng, nước mắt cô không ngừng rơi xuống trên gương mặt anh. Từ khoe mắt Toshi cũng chảy ra hai hàng lệ, nhưng là màu máu. Cuối cùng hai người cũng bên nhau rồi, có điều kết thúc này, thật quá tàn nhẫn. Anh sắp phải đi, Yuuri sẽ thế nào. Từ bây giờ cô sẽ phải học cách quen với việc không có anh bên mình.

"Yuuri, anh yêu em"

Bàn tay đầy máu của Toshi run rẩy, muốn đưa lên lau những giọt nước mắt của Yuuri, nhưng anh kiệt sức rồi. Một câu anh vẫn luôn giữ trong lòng năm năm qua, anh chỉ có thể nói ra một lần thôi, rồi trút hơi thở cuối cùng khi còn chưa chạm được vào cô.

Yuuri đau khổ siết chặt Toshi đang dần trở nên lạnh toát. Cô gào thét trong đêm tối. Tiếng gió rít, tiếng nước nở, nỗi bi ai này quện với nhau...có nỗi đau nào hơn. Đêm hôm đó cùng là vào mùa thu, những cánh hoa anh đào phát phơ trong gió, cuốn theo máu, nước mắt và cả tình yêu của cô đi mất. Rồi bỗng nhiên cô cảm thấy Toshi trở nên nhẹ tênh, cô bắt lực nhìn anh dần biết mất mờ ảo thành những đốm sáng quẩn quýt bên những cánh hoa anh đào, ngày một rời xa cô. Đến khi Toshi hoàn toàn biến mất, bên cạnh cô chỉ còn hai thanh kiếm mà Toshi coi nó như mạng sống.

Cũng từ đó, hoa anh đào ngàn năm bên bờ sông Chigusa bỗng nhiên có những cánh hoa màu đỏ máu. Minh chứng cho một tình yêu đẹp nhưng bị thương, cũng là minh chứng cho tâm hồn cao thượng của một con người đến hơi thở cuối cùng vẫn vì đất nước.

"Toshi, em đợi, em nhất định sẽ đợi. Anh mau quay về đi" - Yuuri ôm hai thanh kiếm, vật duy nhất còn lại của Toshi, ánh mắt vô hồn nhìn vào không gian tĩnh mịch, miệng không ngừng lầm bầm trong tiếng khóc xé lòng. Không biết cô đã bao nhiêu lần nói câu đó, ngày này qua ngày khác. Đến khi Kyoto lập lại hòa bình, người ta vẫn thấy một cô gái xinh đẹp ngồi bên dòng Chigusa ôm hai thanh trường kiếm. Giai thoại đó, đã trở thành một câu chuyện mà người dân ở Kyoto ai cũng biết.

Đến tận bây giờ, có không ít người dân ở Kyoto khẳng định, vào mỗi đêm mùa thu, khi bóng trăng kì ảo trên cao chiếu xuống, họ nhìn thấy bóng dáng một cô gái u sầu, đứng dưới gốc anh đào nhìn vô định xuống mặt hồ như chờ đợi sự xuất hiện của ai đó. Đợi mãi, đợi mãi vẫn không thấy...nhưng cô gái vẫn kiên nhẫn không hề rời đi. Theo lời họ, có lẽ Yuuri sẽ mãi đợi như vậy, vì cô tin rằng một ngày nào đó Toshi sẽ trở lại. Đến lúc đó màu đỏ của hoa anh đào sẽ không còn thê lương nữa mà là màu rực rỡ của tình yêu. Cũng từ đó, người ta tin rằng, chỉ cần có niềm tin, có can đảm chờ đợi, hạnh phúc cuối cùng cũng sẽ tới. Cũng giống như Yuuri, cô sẽ vẫn mãi chờ Toshi...đơn giản giữa họ là hai chữ niềm tin.

...

"...Ánh trắng sáng, Chigusa ảo mộng

Anh đào đỏ máu, lệ tuôn rơi..."

Ngay cả đứa trẻ lên ba ở Kyoto cũng thuộc những câu hát da diết, nhói lòng đó. Câu chuyện về Toshi và Yuuri không biết bao nhiêu phần là thật, nhưng họ đều tin vào nó. Họ tin vào tình yêu, vào sự tin tưởng và sự kiên nhẫn chờ đợi. Nếu có lòng, tất cả sẽ đều có hạnh phúc.

Bờ sông Chigusa cũng là nơi duy nhất trên thế giới có cây hoa anh đào nở hoa quanh năm. Đó chính là cây anh đào, nơi Toshi đã vĩnh viễn rời xa Yuuri. Cũng chính dưới gốc anh đào đó, rất nhiều đôi tình nhân đã trao nhau lời thề gắn kết cuộc đời họ với nhau.

Nhật Bản những ngày gần cuối năm, thời tiết đã khắc nghiệt hơn rất nhiều. Cái lạnh căm căm khiến hoa anh đào cũng không thể nở. Đường phố Kyoto ảm đạm khi thiếu đi sự uyển chuyển, mong manh của những cánh hoa anh đào bay trong gió. Người qua lại trên đường cũng bước vội vàng hơn, không bình thản ngắm cảnh như những ngày hoa nở.

Đêm xuống, đôi khi còn có mưa. Người dân Kyoto ít khi ra ngoài, vì họ đã tốn quá nhiều sức lực cho một ngày. Bờ sông Chigusa vắng vẻ, bỗng có sự xuất hiện của một chiếc xe màu đen đang lầm lũi tiến tới.

Kiến Hoa sau khi hoàn thành lịch trình ở Hàn Quốc liền bay tới đón Lệ Đình, lúc đó cô trùng hợp cũng đang quay quảng cáo ở Kyoto. Người Nhật vốn khác với Trung Quốc, họ luôn sống độc lập và rất nguyên tắc. Những chuyện tò mò, soi mói người khác sẽ không thể thấy ở đây. Thế nên Kiến Hoa cũng chẳng khó khăn gì mà tới tận studio đón Lệ Đình, anh cũng không cần phải lộ mặt ra ngoài. Quảng đường từ studio đến Chigusa không quá dài, nhưng cũng đủ để Lệ Đình thoải mái ngủ một giấc khi tựa vào bờ vai Kiến Hoa.

"Tiểu Đình, chúng ta đến rồi"

Lịch trình dày đặc khiến Lệ Đình lúc nào cũng buồn ngủ, nhưng lại phải chú ý xung quanh. Có điều, khi ở bên Kiến Hoa, cô có thể dễ dàng thiếp đi, vì cảm giác an toàn mà anh mang lại. Những lúc anh dịu dàng nói "Tiểu Đình, dậy thôi" những câu tựa như vậy đều khiến cô cảm thấy hạnh phúc, càng làm cô không muốn rời xa anh.

"Sư phụ, đây là đâu. Không phải chúng ta đi xem hoa anh đào sao?"

Lệ Đình nhìn quanh, bờ sông Chigusa sáng trưng nhưng đến một cánh hoa anh đào cô cũng không thấy.

"Đi thôi, rồi em sẽ thấy"

Kiến Hoa trùm chiếc mũ áo của Lệ Đình lên cho cô. Mặt nước soi bóng hai người nắm tay nhau tình tứ, chậm rãi bước đi. Quả thực bên nhánh sông Chigusa trồng rất nhiều hoa anh đào, nhưng mùa này, nó chỉ còn trơ những thân cây màu nâu đậm. Bóng trăng vẫn rọi xuống, mặt nước vẫn phẳng lặng...nhưng thiếu đi cái đẹp mộng ảo mỗi khi mùa xuân đến.

"Sư phụ, anh lừa em đúng không. Mùa này làm gì có hoa anh đào" - Lệ Đình đột nhiên lên trước, đứng đối diện Kiến Hoa, đi giật lùi, mà tay vẫn không buông khỏi tay anh. Biểu cảm hờn dỗi, đi một lúc rồi mà cô chỉ thấy thân cây chứ đâu thấy hoa anh đào.

Lệ Đình cũng thật ngây thơ, đến cả cô anh cũng bắt lại được rồi, thì chuyện nhỏ nhặt như đi xem hoa anh đào đâu cần khiến anh tổn công như thế.

"Anh đâu có lừa em"

Kiến Hoa mỉm cười, chột giữ chặt hai vai Lệ Đình, cúi sát mặt cô trả lời. Lệ Đình giật mình, nhớ lại cảnh hôn ghen, động tác bất thành linh này của sư phụ,

giống hệt hôm đó. Chỉ nghĩ đến nó thôi là gương mặt cô bỗng nhiên đỏ ửng, điều bộ lại ngượng ngùng, e lệ khiến Kiến Hoa khó hiểu.

"Tiểu Đình, em lại đang nghĩ gì?"

"Em đâu có...nghĩ gì" - Lệ Đình lấp bắp tránh ánh mắt của Kiến Hoa, cứ nhìn vào mắt anh bây giờ, cô lại nghĩ đến cảnh quay kia.

"Không nghĩ gì, vậy tại sao mặt em đỏ như thế"

Kiến Hoa đặc biệt thích những lúc Lệ Đình như vậy. Từ khi hai người yêu nhau, anh mới được thấy mọi cung bậc cảm xúc hỉ, nộ, ái, lục của Lệ Đình. Vui vẻ, trầm tư, nũng nịu, e lệ...tất cả đều có. Anh chính là muốn Lệ Đình không cần phải che giấu bất kì cảm xúc nào khi ở bên anh. Cũng chính vì thế, mà nhìn biểu cảm của Lệ Đình bây giờ, anh biết cô đang nghĩ đến điều gì đó, mà nhất định liên quan đến hai người, nên mới đỏ mặt.

"Sur phụ, em có một thắc mắc"

"Anh nghe đây"

Lệ Đình lí nhí nói ra điều mà cô vẫn để trong lòng lâu nay. Có chút gì đó lẩn cẩn trong lòng cô sau cảnh quay ngày hôm đó. Nhưng trước đây, cô không thể hỏi anh.

"Cảnh hôn ghen đó...anh là làm thật đúng không?"

"Ý em là sao?" - Kiến Hoa biết được ý mà Lệ Đình muốn hỏi, anh thoáng ấp úng, lấy vội một câu hỏi để bình tĩnh.

"Em muốn nói, có phải lúc đó, anh ghen rồi không?"

"Em nói xem, có một người đàn ông đến thăm em. Sau khi anh ta về, em lại vui như thế. Anh có thể không ghen sao?"

Dù khi đó Kiến Hoa quyết định sẽ lặng lẽ yêu Lệ Đình, luôn ở phía sau theo dõi cô. Nhưng có người đàn ông nào khi thấy người con gái mình yêu vui vẻ khi gặp một người đàn ông khác chứ. Anh dù có kìm nén giới thể nào nhưng đứng trước tình yêu vẫn có lúc vượt giới hạn. Hơn nữa, khi đó lại vô tình trùng hợp với cảnh Bạch Tử Họa ghen, vì thế Kiến Hoa không cần diễn, chỉ cần dùng cảm xúc thật của mình là đủ. Không phải nói cảnh quay đó mãnh liệt cơ nào, cuồng nhiệt cỡ nào. Mà đạo diễn đảm chắc khi chiếu cảnh đó sẽ bị cắt.

"Sur phụ, có một bí mật em muốn nói cho anh biết"

Giữa hai người, bây giờ Lệ Đình không muốn có bí mật hay khúc mắc nào cả. Cần phải có niềm tin thì tình yêu mới bền vững. Cô muốn toàn tâm toàn ý yêu anh, không để bất kì điều gì tác động. Thấy nét mặt chờ đợi của Kiến Hoa, Lệ Đình liên tiếp tục.

"Ngày Tổ Thu tới, em đã tưởng cô ấy là người yêu của anh. Sau đó, cô ấy lại nói là em gái. Em đã rất vui. Còn việc Trác Hạo có đến, hôm đó em vui chính là vì nhìn thấy anh đang đợi em. Nhưng em cũng rất vui...vì anh đã ghen. Còn cả việc nhặt đá trên con đường hoa ở Giang Tử Đằng nữa, em đều biết."

Kiến Hoa bật cười, em gái của anh cũng thật lắm chiêu trò. Hôm đấy giữa bao người còn cố tình ôm anh không chịu buông. Lại gọi anh là "Hoa ca" thay vì "anh hai" như thường ngày cô vẫn gọi. Thì ra là có ý đồ muốn người khác hiểu nhầm. Mà Tổ Thu cũng đã thành công với ý định của mình. Lệ Đình hôm đó đã nghĩ Tổ Thu là người mà Kiến Hoa yêu. Họ tình cảm với nhau vậy mà. Nhưng Kiến Hoa và Lệ Đình thực chất đều phải cảm ơn Tổ Thu. Nếu cô ấy không xuất hiện, chắc Lệ Đình sẽ còn lâu lắm mới nhận ra thứ tình cảm mà mình dành cho Kiến Hoa là gì. Khoảng cách giữa hai người cũng không nhanh chóng bị thu hẹp đến vậy. Rồi việc em gái anh mất công nhờ bạn điều tra xem Lệ Đình và Trác Hạo có phải yêu nhau hay không, sau đó mắng anh qua điện thoại...tất cả đều vì anh cả. Riêng việc này, anh phải tán thưởng em gái mình. Làm đúng lắm.

"Vậy có phải nên cảm ơn anh không"

Kiến Hoa lau cả nựng nhẹ hai má Lệ Đình, truyền hơi ấm từ bàn tay của anh sang má cô. Lệ Đình không còn xấu hổ nữa, kéo cổ Kiến Hoa xuống thấp ngang với mình, ôm anh thật tình tứ rồi chủ động đặt lên môi Kiến Hoa một nụ hôn nhẹ nhàng như những cánh hoa đào bay trong gió.

"Sur phụ, giờ chúng ta xem hoa anh đào được chưa"

"Được. Em quay lại đi" - Kiến Hoa tỏ vẻ rất hài lòng, xoay người Lệ Đình quay lại, ôm chặt cô từ phía sau. Hoa anh đào đã ngay trước mặt rồi.

Không còn những hàng cây trụi trụi nữa, không còn sự ảm đạm...trước mặt hai người họ bây giờ là khung cảnh chỉ có thể thấy trong mơ. Cây hoa anh đào cô thụ cao cả chọc thước, xòe tán rộng ra xung quanh. Những cánh hoa rụng phủ một màu đỏ hồng xen lẫn cả một vòng tròn lớn dưới gốc cây. Giữa xung quanh tất cả các cây khác đều trụi trụi thì riêng cây anh đào nghìn năm này vẫn nở hoa tươi tốt. Mà lạ hơn nữa, màu của nó không chỉ thuần là màu hồng mà người ta vẫn thường thấy ở hoa anh đào. Nó còn nhuốm một màu đỏ tươi, giống như màu máu. Từng chùm hoa rủ xuống giống như những dòng máu, những hàng lệ gieo xuống mặt đất lạnh băng. Hàng ngàn cánh hoa quyến luyến rời khỏi bông vẫn vũ trong gió, treu đùa xung quanh Kiến Hoa và Lệ Đình. Nghìn năm qua, dòng sông Chigusa trong vắt và cây anh đào vẫn làm bạn với nhau, luôn phản chiếu vẻ đẹp kì ảo của nó trên mặt nước. Nhiều người cũng vì bị vẻ đẹp của nó mê hoặc mà đến đây. Khung cảnh đó, vừa có gì đó mộng ảo, vừa lãng mạn, vừa sâu sắc nhưng lại đượm buồn. Vì nó đưa người ta nhớ lại giai thoại về chuyện tình đẹp nhưng bi thương của Toshi và Yuuri. Thế nhưng, vẫn nhiều cặp tình nhân chọn đến đây, họ sẽ viết tiếp câu chuyện còn dang dở đó để có một cái kết viên mãn. Họ cũng sẽ cầu nguyện, ở một nơi nào đó, một lúc nào đó, Yuuri sẽ đợi được Toshi quay lại.

"Sur phụ, nó là thật đúng không, đẹp quá" - Lê Đình giống như bị vẻ đẹp của cây anh đào đó câu mắt hồn phách. Không phải cô chưa từng thấy qua hoa anh đào, nhưng đẹp đến mức vô thực thế này thì quả là lần đầu tiên nhìn thấy.

"Thấy không, anh đâu có lừa em"

Bạn đang đọc truyện *Quay Lại Vẫn Thấy Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 50: Lời hứa kyoto

Những lúc rời xa khỏi ánh đèn của ống kính của camera, Kiến Hoa thường tự mình đi du lịch, chụp lại những khoảnh khắc bình yên của thiên nhiên. Cũng vì thế mà anh biết đến nơi này. Nó đẹp là chuyện ai cũng thấy, nhưng cái cuốn hút anh chính là câu chuyện đằng sau nó. Phải có một nguyên nhân nào đó khiến duy nhất một cây hoa anh đào có hoa nở vào đầu đông. Anh cũng tin vào duyên phận, nên trước giờ anh chưa từng vội vã tìm kiếm tình yêu, vì anh cho rằng nó chưa tới. Nhưng từ khi Lê Đình xuất hiện, anh đã tìm thấy được người anh chờ đợi bấy lâu nay. Anh không đứng im đợi hạnh phúc đến với mình mà muốn dùng hết sức đuổi theo nó. Con đường phía trước anh không muốn đi một mình nữa, vì giờ đã có Lê Đình. Và cô cũng chính là người mà anh muốn đưa đến Kyoto ngắm cây anh đào đặc biệt này.

"Sur phụ, vì sao hoa anh đào này lại có màu đỏ"

"Vì anh đào huyết lệ là tên của nó"

Kiến Hoa tình cảm ôm chặt Lê Đình từ phía sau, dựa vào cây anh đào. Kể cho cô nghe câu chuyện tình cảm động của Toshi và Yuuri. Thì ra đó chính là câu chuyện đằng sau cây hoa anh đào. Thảm nào Lê Đình thấy cây anh đào thật đẹp, nhưng nhìn nó lại có cảm giác đau nhói khó tả. Đến hơn nửa thời gian trong năm, nó cô độc ở đây một mình. Có lẽ Yuuri cũng cảm thấy cô đơn như thế khi chờ đợi Toshi. Từng mùa hoa đi qua, anh vẫn chưa trở lại. Thế nên nó nở hoa quanh năm, hy vọng bất kể lúc nào Toshi xuất hiện sẽ lại thấy bóng dáng người con gái mà anh yêu đang đợi anh dưới gốc anh đào.

Tình yêu, máu và nước mắt...tất cả đã đem lại sức sống vĩnh cửu cho cây hoa anh đào đó. Vì thế "Anh đào huyết lệ" cũng là tên mà người bản xứ đặt cho nó. Trên thế giới chỉ có duy nhất một cây anh đào nở hoa quanh năm, người dân Kyoto chỉ có một cách giải thích duy nhất cho điều kì lạ này. Cây anh đào đó chính là hiện thân của tình yêu mà Yuuri gửi cho Toshi, nó sẽ mãi ở đây đợi anh quay lại.

"Sur phụ, anh có thấy Toshi giống với Bạch Tử Họa không?" - Đôi mắt của Lê Đình đã ngấn lệ, sur phụ đưa cô đến đây hẳn phải có ý nghĩa đặc biệt.

Toshi có thể là nhân vật có thật nhưng cũng có thể không, cùng với Bạch Tử Họa, Lê Đình cảm thấy hai người đó quả có điểm tương đồng. Cùng lặng lẽ bảo vệ người mình yêu dù nhất quyết không thừa nhận, tình yêu đó thật cao thượng nhưng cũng thật đau khổ. Chỉ đến khi mất rồi họ mới chịu thừa nhận. Họ đâu biết, tình yêu đó dù vĩ đại nhưng vô hình lại biến thành nỗi đau giày vò chính bản thân họ và người mà họ yêu. Họ dùng lí trí để yêu nhưng lại biến mình trở nên ngốc nghếch.

"Phải, rất giống...nhưng anh sẽ không như vậy"

Kiến Hoa dịu dàng gạt những giọt nước mắt trực trào trên khóe mắt Lê Đình, khẳng định. Anh cũng đã từng muốn lặng lẽ ở phía sau cô, chỉ cần được nhìn thấy nụ cười của cô, như vậy đã là đủ rồi. Nhưng giờ anh nhận ra, người không biết tự mình nắm lấy và trân trọng hạnh phúc mới là kẻ ngu xuẩn. Vì thế, anh không muốn chỉ nhìn Lê Đình từ phía sau nữa, anh muốn nắm tay cô, cùng bước đi. Khó đau nào, anh sẽ cùng chịu. Đó là lời hứa của anh với Lê Đình, cũng là anh tự nói với chính bản thân mình.

"Anh có tin vào truyền thuyết không?"

"Anh tin. Chắc chắn họ sẽ chờ được nhau thôi"

Chính vì tin, nên đêm Thất tịch, Kiến Hoa mới đưa Lê Đình lên đỉnh Nguyệt Quang treo dải lụa ước nguyện. Cũng vì anh tin nên cả quãng đường hôm đó anh nắm chặt tay cô không rời vì truyền thuyết nói rằng nếu hai người nắm tay nhau trên suốt con đường mòn dẫn từ Nguyệt Phong đến đỉnh Nguyệt Quang thì sẽ mãi bên nhau. Chính vì tin, nên Kiến Hoa mới đưa Lê Đình đến Kyoto ngắm cây anh đào huyết lệ. Câu chuyện của Toshi và Yuuri quả thật bi thương, nhưng từ đó, người ta thấy được giá trị của tình yêu, của hạnh phúc, của niềm tin và sự chờ đợi. Tất cả những điều đó, anh hy vọng, cả anh và Lê Đình cùng sẽ làm được dù chờ đón họ không biết sẽ có những sóng gió thế nào.

"Sur phụ, em không giỏi nói, nhưng em sẽ làm được"

Lê Đình hiểu vì sao anh lại đưa cô đến đây. Hai người sẽ không dễ dàng gì mà được ở bên nhau, nhưng cô sẽ giống như Yuuri, sẽ luôn tin tưởng và kiên định tình yêu dành cho Kiến Hoa. Là hạnh phúc của cô, là hạnh phúc của anh...cô nhất định sẽ làm được.

...

Lê Đình thích thú trêu đùa với những cánh hoa từng đợt rơi xuống xung quanh mình. Nụ cười của cô, niềm vui của cô...những thứ đơn giản như vậy nhưng cũng khiến Kiến Hoa thấy ấm lòng. Anh lấy chiếc máy ảnh mà anh vẫn luôn mang theo bên mình từ trong ba lô, khoảnh khắc đẹp như vậy, anh

muốn ghi nhớ mãi. Bây giờ, trong những tấm ảnh của anh, không chỉ còn là cảnh vật, mà đã có sự xuất hiện của một cô gái... là Lệ Đình.

Khi Lệ Đình còn mãi đắm chìm trong vẻ đẹp của cây anh đào, Kiến Hoa lại thừa cơ hội lủi húi làm việc gì đó dưới gốc cây.

"Anh làm gì vậy?"

Kiến Hoa vừa hoàn thành ý định thì Lệ Đình quay lại, dù có chút giật mình nhưng anh nhanh chóng phủ nhận.

"Không có gì"

Mặt Kiến Hoa tỉnh bơ, Lệ Đình cũng không nghi ngờ gì. Cô tình tứ khoác tay Kiến Hoa, hai người họ cứ thế đi quanh dưới gốc cây anh đào. Trên vai cả hai người đã vương rất nhiều cánh hoa, nhưng không ai muốn gạt nó ra cả.

"Sư phụ, năm sau chúng ta lại đến đây được không?" - Lệ Đình vừa đi, vừa giơ bàn tay để những cánh hoa nhẹ tênh xả xuống tay mình. Cánh hoa mong manh nằm gọn trong bàn tay cô. Lúc này Lệ Đình cảm thấy như tất cả những gì quý giá nhất đối với một con người, cô đều có. Thế nên điều cô mong muốn nhất, chính là có thể mãi giữ những điều đó bên mình.

"Nếu em thích, sẽ không chỉ là năm sau"

"Thật sao?"

"Em muốn đi đâu, đi bao nhiêu lần cũng được. Anh đều đưa em đi".

Nếu hai người ở bên nhau, cái sau này có chính là thời gian. Chỉ cần Lệ Đình muốn, anh lúc nào cũng có thể đưa cô đi. Không chỉ là Nhật Bản, mà là bất kì nơi nào trên thế giới. Không chỉ là năm sau, mà nhiều năm sau nữa...cây anh đào nghìn năm sẽ là chứng giám cho lời hứa của anh.

Nếu đêm nay, có ai đó ở Kyoto đứng bên kia dòng Chigusa nhìn sang cây anh đào huyết lệ, sẽ không còn thấy thân ảnh một cô gái với ánh mắt thê lương. Mà thay vào đó là ánh mắt thâm tình, là một đôi tình nhân trao nhau lời hứa hẹn. Cái kết của Toshi và Yuuri là những nốt nhạc buồn trong một bản nhạc đẹp, nhưng nó chưa phải điểm kết thúc. Những đôi tình nhân đến đây sẽ là những nốt nhạc tiếp theo điền vào bản nhạc đó, để cuối cùng, khi bất kỳ ai nghe được, sẽ đều thấy hạnh phúc.

Bạn đang đọc truyện *Quay Lại Vẫn Thấy Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 51: Lặng

Sau tin đồn tình cảm với Nhã Phong, cộng thêm việc Hoa Thiên Cốt chỉ nửa năm nữa thôi sẽ công chiếu, danh tiếng và tầm ảnh hưởng của Kiến Hoa ngày càng tăng cao. Truyền thông cũng ráo riết săn tin về anh. Thậm chí, có những tay săn ảnh theo anh mấy ngày liền từ Bắc Kinh đi Thượng Hải, thậm chí sang nước ngoài, anh vẫn bị vài cái đuôi lẻo đẻo bám theo sau.

Những thời gian anh và Lệ Đình được rảnh rỗi gặp nhau đâu có nhiều, đôi khi chỉ là chớp nhoáng được một, hai giờ đồng hồ khi trùng hợp ở cùng một thành phố. Nhưng cũng chỉ bí mật gặp mặt, cố gắng lăm mồm tránh được sự soi mói của cánh phóng viên. Tuy nhiên sự biến mất khó hiểu của Kiến Hoa ở sân bay Incheon, Hàn Quốc đã khiến cánh phóng viên nghi ngờ.

Gần hai tháng, phóng viên của Phong Hành bám theo Kiến Hoa mọi lúc, mọi nơi nhưng không hề thu được kết quả gì. Một mặt vì lúc đó không mấy ai nghĩ rằng Kiến Hoa và Lệ Đình sau khi đóng máy Hoa Thiên Cốt sẽ có mối liên hệ nào đó, vì trong cuộc phỏng vấn trước đó, anh còn vờ nói rằng, cảm giác giữa hai người giống cha và con gái. Câu trả lời ấy của anh đã khiến Tổ Thu được phen cười mấy ngày liền. Một mặt vì những cuộc gặp được che giấu quá kĩ càng vì có sự giúp đỡ của Tổ Thu, Tuấn Kiệt, Lạc Thành...thậm chí cả Giang Chấn. Nhưng sau lần hai người gặp nhau ở Nhật Bản ngắm hoa anh đào thì mọi chuyện đã thay đổi.

Không khó để mấy tay săn ảnh chụp được hình anh ở sân bay Incheon trở về Trung Quốc sau khi hoàn thành vài cảnh quay ở đó. Chuyến bay Kiến Hoa làm thủ tục rõ ràng sẽ đáp về Đài Loan. Nhưng cánh phóng viên túc trực ở đó cả ngày mà đến bóng của Kiến Hoa còn không thấy. Như vậy có nghĩa anh đã không về Đài Loan mà đã bay một chuyến bay khác, mà lịch trình đó không hề được Hoa Kiệt thông báo.

Đâu cần phải đăng báo, một bài viết với dấu hỏi to tướng đặt rõ sự nghi ngờ vào đó trên weibo cũng đủ khiến sóng gió nổi lên. Đơn giản "Hoặc Kiến Hoa đã đi đâu sau khi rời Hàn Quốc?" trong một ngày không một hình ảnh nào của anh được đăng tải. Và vì sao Hoa Kiệt không hề thông báo lịch trình sau đó của Kiến Hoa?

Kiến Hoa vốn không thích đời tư của mình làm chủ đề bàn tán của dân mạng, chính vì thế xưa nay anh không dùng mạng xã hội. Nhưng đâu phải anh muốn là được. Chủ đề về sự biến mất bí ẩn của Kiến Hoa đột nhiên nóng nhất các diễn đàn vào mấy ngày sau. Người hâm mộ của anh, và cả những người qua đường cũng góp vui bàn tán xôn xao. Nhiều giả thuyết được đặt ra, thậm chí có những cái rất hoang đường. Có những người còn cho rằng, vốn Kiến Hoa vẫn chưa rời Hàn Quốc, và có thể anh ở lại hẹn hò với ai đó. Bản diễn của anh trong bộ phim đó cũng bị cho vào tầm nghi ngờ. Chỉ khi vài người tò mò đi tìm hình ảnh của diễn viên nữ kia, chắc chắn trong một ngày đó, cô gái ấy đã bận quay phim khác thì giả thuyết đó mới bị dập tắt.

Nghìn người, trăm ý...và tất nhiên chắc chắn sẽ có người nhảy bén tới mức liên hệ với việc Lệ Đình đang ở Nhật Bản, trùng hợp với thời gian Kiến Hoa ở Hàn Quốc. Nếu hai người họ gặp nhau ở Nhật Bản thì dĩ nhiên Kiến Hoa sẽ biến mất không dấu vết sau khi lên máy bay ở Hàn Quốc.

Trong những chuyện tình cảm giới nghệ sĩ, người nhảy bén nhất không phải là phóng viên mà chính là người hâm mộ. Người đi theo diễn viên nhiều nhất là người hâm mộ, cập nhật thông tin của thần tượng nhanh nhất là họ, người sẵn sàng bỏ công sức, thời gian để mò mẫm xem thần tượng của mình đi đâu, làm gì, thích ai, yêu ai...không ai khác, cũng chính là họ. Và khi Hoa Thiên Cốt đóng máy, cũng có không ít người nghi ngờ mối quan hệ giữa Kiến Hoa và Lệ Đình. Chính từ đó, một cộng đồng những người ủng hộ couple Hoa Đình yêu nhau ra đời. Khi đó còn chưa có bất kỳ sự nghi ngờ nào trong mối quan hệ bạn diễn giữa Kiến Hoa và Lệ Đình. Người thì nói là cộng đồng shipper đó hoang tưởng, người điềm đạm hơn thì chỉ nói rằng chuyện đó không có hy vọng đâu, vì không phải Hoắc Kiến Hoa đã nói họ giống như cha và con gái sao. Nhưng những người ủng hộ couple Hoa Đình vẫn kiên định, chỉ căn cứ vào mấy tấm ảnh hậu trường. Họ phân tích Kiến Hoa đã quan tâm Lệ Đình thế nào, ánh mắt anh nhìn cô ra sao. Thậm chí những bức ảnh của nhà sản xuất đăng lên, họ cũng soi ra được dù cảnh quay đã kết thúc nhưng Kiến Hoa và Lệ Đình dường như luôn ở bên nhau. Vì sao Kiến Hoa lại ôm chặt vai Lệ Đình trong khi cô mãi dùng điện thoại? Vì sao mỗi người đều có kịch bản riêng mà Kiến Hoa lại ôm Lệ Đình cùng đọc chung một cuốn? Vì sao, nếu lịch sự thì Kiến Hoa chỉ cần dìu Lệ Đình khi xuống thuyền, đi qua chỗ nước sâu là được, có gì anh phải bế cô...? Hàng trăm câu hỏi vì sao như thế, kết hợp với việc nam thần Hoắc Kiến Hoa xưa nay vẫn giữ khoảng cách rất rõ ràng với bạn diễn đã khiến bọn họ càng tin rằng, giữa hai người có tình cảm trên mức bạn diễn. Và cũng chính vì sự xuất hiện của cái hội shipper đó, người tham gia ngày càng nhiều, nên khiến chuyện Kiến Hoa biến mất không tung tích trong một ngày càng bị chú ý. Cũng phải nói rằng, phân tích của bọn họ rất có lý, các sự việc lại trùng hợp với nhau, cảnh phóng viên cũng bị tác động và nghi ngờ không ít.

"Kiến Hoa, cảnh phóng viên người được mùi gì đó rồi" - Tuấn Kiệt dạo qua một vòng các diễn đàn lẫn mấy trang tin tức, chóng cảm suy ngẫm với ánh mắt lo ngại. Phim đóng máy không lâu, còn chưa chiếu, nếu như chuyện tình cảm xảy ra, chắc chắn sẽ ảnh hưởng rất nhiều. Thậm chí còn có thể bị dính tin đồn PR cho phim.

"Cậu với Tô Thu phải chú ý một chút. Nếu có chuyện gì xảy ra, lập tức giải quyết êm đẹp. Không để cô ấy biết"

Lần đầu tiên, Kiến Hoa quan tâm đến việc trên weibo nói gì về chuyện của hai người. Mặc dù tỏ vẻ không để ý, nhưng Tuấn Kiệt đang lướt qua một lượt, Kiến Hoa cũng không thể ngăn nổi mình không nhìn vào đó. Anh cũng tò mò muốn biết, họ nói gì về anh và Lệ Đình. Cuối cùng, anh thấy không quan tâm đến nó vẫn là chính xác nhất. Người ủng hộ thì không nói, nhưng những người không ủng hộ, rồi anti fan, đều dùng những lời nói thật khó nghe. Anh đọc là một chuyện, nhưng nếu là Lệ Đình, liệu cô có bị ảnh hưởng không. Lệ Đình đã phải chịu quá nhiều lời cay độc của dân mạng rồi, anh không muốn vì anh mà lại có thêm nhiều lời lẽ như vậy nữa.

Tình hình bây giờ mới chỉ là nghi ngờ của một nhóm người, lại chưa chính thức. Nhưng nó lại làm Kiến Hoa nhớ lại chuyện của mười năm trước. Khi đó, anh còn chưa có chỗ đứng vững chắc như bây giờ, chuyện tình cảm với Nhã Phong cùng lúc đã khiến hai người bị ảnh hưởng rất nhiều. Áp lực của dư luận, của công ty quản lý, của sự nghiệp...tất cả đã khiến anh và Nhã Phong phải chia tay. Khi đó là hoàn cảnh không cho phép hai người ở bên nhau. Nhưng một phần cũng là do hai người không có can đảm để tiếp tục ở nhau, vì nếu như vậy, có thể sẽ chịu nhiều áp lực hơn nữa, thậm chí có thể giết chết sự nghiệp đang đi lên của hai người. Và bây giờ, anh không muốn lặp lại chuyện đó một lần nữa.

...

Đêm muộn Kiến Hoa mới trở về căn nhà số 7 ở Bắc Thành (Thượng Hải). Vừa mới thả mình trên chiếc ghế sofa, con mèo lớn chẳng hơn cục bông là bao nhảy phóc vào lòng anh. Anh để mặc nó, nhắm mắt lại, một ngày mệt mỏi cùng với chuyện trên mạng đã lấy hết sức của anh rồi.

"Mập, đừng nghịch nữa, tao muốn nghỉ ngơi một chút"

Con mèo nhảy qua, nhảy lại không chịu để yên cho Kiến Hoa, liên tục cào cào vào lòng bàn tay anh. Mọi khi nó vẫn rất ngoan mà, Kiến Hoa tò mò mở mắt xem chuyện gì khiến đêm rồi mà Mập còn quậy không để anh nghỉ ngơi nữa.

"Chuyện gì?"

Con mèo thấy Kiến Hoa đã chú ý đến mình, rời khỏi lòng anh, nhảy tót một cái lên kệ tủ cạnh ti vi, dùng hai chân trước nhỏ tí của mình cọ cọ vào tấm ảnh Lệ Đình dưới góc ảnh đào huyết lệ mà Kiến Hoa đã chụp. Tấm ảnh đó là sự thay đổi duy nhất trong căn nhà này suốt nhiều năm qua, nó chơi với mấy bức tranh của Kiến Hoa đã chán lắm rồi. Từ khi Kiến Hoa đặt tấm ảnh Lệ Đình ở đó, con mèo bỗng nhiên ở nhà lại thích ngồi trên bục để tivi. Kể ra nó cũng biết thưởng thức cái đẹp đấy chứ. Sở thích của nó gần đây dường như tán thưởng cho chủ nhân của mình.

"Phải rồi, phải gọi điện cho Tiểu Đình, tao quên mất. Mày nhớ cô ấy đúng không?"

Con mèo "Meoooo" một tiếng thật dài, nằm rục xuống bên cạnh tấm ảnh, ra điều cuối cùng chủ nhân của nó cũng hiểu ý nói rồi.

Kiến Hoa bật cười, mệt mỏi cũng từ đó mà vơi bớt. Đến cả Tô Thu và mẹ anh tới đây nó còn không hào hứng như thế. Vậy mà Lệ Đình mới chỉ tới có một lần, cho nó một miếng bánh trung thu mà đã thay đổi như vậy rồi. Thậm chí Khang Vũ, Tuấn Kiệt đến còn bị nó cắn mấy lần. Xem ra, cũng đâu chỉ một mình anh nhớ cô.

Gần một giờ sáng, Kiến Hoa lấy điện thoại gọi cho Lệ Đình. Đến màn hình điện thoại của anh trước nay là con mèo Mập ôm cái gối thì bây giờ cũng trở thành tấm hình Lệ Đình ôm con mèo. Quả nhiên, từ khi có cô, cuộc sống của anh đã thay đổi rất nhiều. Tiếng "tút" của điện thoại kêu chưa đầy hai hồi dứt quãng thì Lệ Đình đã nghe máy.

"Sur phụ, hôm nay anh gọi điện cho em muộn nửa tiếng" - Lệ Đình cong mình trong chăn, đôi mắt đã mơ hồ lim dim. Cô đã buồn ngủ lắm rồi, nhưng anh còn chưa gọi điện, nên cố gắng lắm cô mới không để cho hai mắt nhắm tịt vào.

"Anh bàn chút việc với Tuấn Kiệt. Em mấy hôm nay...không có nghe thấy gì chứ?" - Kiến Hoa vừa nói, vừa thăm dò phản ứng của Lê Đình. Anh biết cô là con nghiện weibo quá mà, chỉ cần vào đó, là cả một đồng chuyện sẽ đập vào mắt.

"Em phải nghe thấy gì sao?" - Lê Đình ngờ ngác hỏi lại, ngoài chuyện cô vẫn đóng phim hàng ngày, không thì quay quảng cáo, rồi về nhà...còn phải làm gì khác nữa sao.

Vốn mọi chuyện trên mạng Lê Đình sẽ cập nhật rất nhanh thôi. Nhưng hai tuần nay, lịch trình quay Thực Sơn và Thực tập sinh đan xen lẫn nhau, khiến cô tối mắt. Đến ngủ có khi cũng chỉ hai, ba tiếng một ngày. Còn đâu thời gian và sức lực mà lang thang trên mạng. Mà như vậy có khi lại là chuyện tốt. Cô không lên mạng, không đọc, không thấy gì, sẽ không lo nghĩ. Cô cứ vô tư như thế là được rồi. Kiến Hoa cũng nói với Nancy tránh đề Lê Đình đọc, hay vô tình kể cho Lê Đình những chuyện như thế. Ngay cả trên phim trường, Lê Đình cũng tránh trả lời phỏng vấn của phóng viên, mà cũng nhờ ai đó, mà phóng viên muốn hỏi chuyện gì cũng không thể tiếp cận được cô. Thế nên mấy câu hỏi vô thưởng vô phạt đó đã không lọt đến tai Lê Đình. Và anh đã thành công giấu cô chuyện xôn xao mấy ngày nay với cô.

"Không phải, anh chỉ hỏi thế thôi. Mập nó nhớ em đó" - Thấy Lê Đình có vẻ không biết gì cả, Kiến Hoa bót lo lắng hơn.

Lê Đình dù buồn ngủ cũng rinh rích cười. Sự phụ còn nói là con mèo nhớ cô, là chủ nhân hay là con mèo đây. Muốn nói mà còn phải vòng vo. Lê Đình được thể chọc lại anh.

"Em cũng nhớ nó. Lần tới anh đến Bắc Kinh, tiện cho nó theo cùng đi"

Còn mèo dường như biết được Kiến Hoa và Lê Đình đang nhắc đến mình, lại sà vào lòng Kiến Hoa, hai tai vênh lên hết cỡ hóng chuyện mà nó đâu hiểu gì.

"Mập à, sắp tới cho mày đi Bắc Kinh chơi, sẽ gặp cô ấy, chịu không?"

Con mèo nhảy chồm lên phía chiếc điện thoại trên tay Kiến Hoa, "meoooo" mấy tiếng như muốn trả lời Lê Đình. Ở hai đầu dây, hai người đều vì con mèo mà cười thật sảng khoái.

"Sự phụ, ngủ ngon"

"Ngủ ngon, Tiểu Đình"

Cuộc điện thoại ngắn ngủi với Lê Đình cũng khiến Kiến Hoa bót mệt mỏi hơn. Lo lắng cũng không thể giải quyết được chuyện gì. Dù có chuyện gì đó xuống, anh cũng sẽ gánh vác được, chỉ cần có Lê Đình bên cạnh.

Kiến Hoa nhìn tấm ảnh Lê Đình cười hạnh phúc dưới tán cây anh đào mà anh đã chụp ở Nhật Bản, tự nhủ với bản thân.

"Tiểu Đình, anh nhất định sẽ không để chuyện này ảnh hưởng đến chúng ta"

Lê Đình đã từng bị tổn thương vì chuyện tình cảm rồi. Anh không muốn sẽ trở thành người khiến Lê Đình bị tổn thương. Anh muốn ở bên anh, cô có thể mãi mãi nở nụ cười vô tư như thế, không lo nghĩ, không đắn đo. Chỉ cần toàn tâm toàn ý yêu anh là được. Còn những chuyện khác để anh lo. Nhưng đôi khi, chuyện đó lại không đi theo quỹ đạo mà anh muốn.

Bạn đang đọc truyện *Quay Lại Vẫn Thấy Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 52: Chia đôi

Lịch trình bận rộn đã phần nào đó giúp Kiến Hoa và Nancy thành công với việc không để Lê Đình đọc được những tin tức trên mạng. Vì chuyện này về cơ bản chỉ từ sự biến mất không lời giải thích của Kiến Hoa ở Hàn Quốc nên cũng không ai dám hỏi công ty quản lý của Lê Đình. Vì chắc chắn cũng chẳng nhận được câu trả lời. Thậm chí còn có thể bị đưa vào danh sách đen những đơn vị truyền thông thiếu thiện chí. Sau này họ muốn tiếp cận hay phỏng vấn Lê Đình cũng khó khăn hơn. Hơn nữa, người trong ngành cũng biết, mặc dù trên danh nghĩa Lê Đình vẫn thuộc sự quản lý của Hải Nhuận, nhưng thực tế, hoạt động của cô đều do Phòng làm việc do chính cô thành lập giải quyết. Những chuyện ngoài luồng như vậy, lại không có cơ sở chính xác, họ sẽ không trả lời.

Ngược lại, muốn đào sâu vào chủ đề nóng đó, họ tìm Hoa Kiệt. Văn phòng Hoa Kiệt ở Thượng Hải ngày nào cũng có phóng viên túc trực bên ngoài. Tuấn Kiệt và Tổ Thu một ngày không biết nghe đến bao nhiêu cuộc điện thoại, trả lời bao nhiêu email, bình luận trên weibo Hoa Kiệt về chuyện đó. Dù đã nhận được câu trả lời là Kiến Hoa đã dành một ngày đó để đi nghỉ ngơi, nhưng họ không nói địa điểm là ở đâu. Vì nếu nói mà bị phát hiện ra nói dối sẽ càng rắc rối. Họ cũng không thể nói Kiến Hoa đi Nhật Bản được. Vì nếu nói như thế, họ có mười cái miệng để giải thích rằng chỉ là trùng hợp thì cũng chẳng a tin cả.

Phải ở trong mới biết, Hoa Kiệt đang chịu áp lực khá nhiều, từ người hâm mộ, từ truyền thông, thậm chí cả các đơn vị sản xuất. Cũng không có gì lạ, vì mười năm qua, Kiến Hoa vẫn chưa từng có một mối quan hệ nào khác. Ngay cả Kỳ Long, Hồ Ca còn lạ lẫm với việc Kiến Hoa có bạn gái. Thì khỏi

phải nói chuyện này đã tác động đến những người khác thế nào. Sau Hoa Thiên Cốt, chắc chắn sức ảnh hưởng của Kiến Hoa sẽ tăng lên đáng kể, vậy nên các nhà sản xuất cũng lo ngại việc này sẽ ảnh hưởng đến những dự án tiếp theo. Tổ Thu và Tuấn Kiệt thay nhau đàm phán, giải quyết, cho họ một lời giải thích hợp lý. Chuyện này mới có thể tạm cho qua. Nhưng đập lán sóng trên mạng lại không dễ như làm việc với nhà sản xuất. Đặc biệt là với các fan hâm mộ của Kiến Hoa. Phải nói là đã lâu lắm rồi, weibo mới lại có một cuộc khẩu chiến theo đúng nghĩa, mà tham gia vào đó chính là fan của anh, và những người ủng hộ couple Hoa Đình. Mỗi người có lý lẽ riêng của mình. Không ai chịu ai, nên mới gây ra một trận lùm xùm. Sự việc còn lớn hơn khi fan hâm mộ của Lệ Đình cũng tham gia. Đến khi Hoa Kiệt và Phòng làm việc của Lệ Đình phải đứng ra giải quyết cuộc khẩu chiến đó, thì chuyện này không thể giấu Lệ Đình nữa.

"Lệ Đình, chuyện này chưa trực tiếp liên quan đến em. Chúng ta cứ im lặng đi. Để Hoa Kiệt giải quyết là được rồi"

Lệ Đình đang ở Bắc Kinh quay quảng cáo cho một hãng thời trang cũng không thể yên tâm về chuyện đó. Thời gian nghỉ giữa cảnh quay, cô dành toàn bộ để đọc tin tức trên mạng. Suốt mấy ngày qua cô đã bỏ lỡ những chuyện gì. Chuyện mà ai cũng biết, duy chỉ mình cô là không biết. Nếu chuyện không đến nước này, thì có lẽ nó sẽ âm thầm trôi qua, mà cô còn không hề thấy cái bóng của nó. Nancy vốn cũng không muốn để Lệ Đình biết chuyện này, nhưng giờ cũng chỉ còn cách trấn an Lệ Đình thôi.

"Fan của em cũng tham gia vào rồi. Còn có thể nói là không liên quan đến em sao?"

Khó có thể nói là Lệ Đình không giận. Cô vốn giữ cảm xúc khá tốt. Mấy chuyện tình cảm này cô thường cũng chẳng quan tâm. Nhưng chuyện lần này là thật, nó liên quan đến cô và Kiến Hoa. Vậy mà cô không hề biết gì cả. Ngày nào anh cũng gọi điện cho cô, nhưng một câu cũng không hề đã động đến chuyện đó.

"Khoan đã, chị cũng biết, sao không nói sớm với em?" - Lệ Đình sực nhớ ra, khi biết chuyện này, cô bất ngờ, nhưng Nancy thì không.

"Chị..." - Nancy ngập ngừng, ấp úng, không thể trả lời câu hỏi của Lệ Đình. Lệ Đình nhanh chóng hiểu ra, càng hỏi dồn dập

"Là sự phụ nói chị không được nói đúng không?"

"Hoa ca là không muốn em lo lắng thôi. Bên đó có thể giải quyết êm đẹp mà" -

Câu trả lời của Nancy đã xác nhận nghi ngờ của Lệ Đình là đúng. Chỉ có anh và Hoa Kiệt mới đủ sức giấu chuyện này lâu như vậy để cô không biết, Nancy cũng theo đó mà làm.

Lệ Đình biết Kiến Hoa làm như vậy là quan tâm cô, không muốn cô phải khổ tâm suy nghĩ vẩn vơ. Nhưng ngoài lý do đó ra, còn có nguyên nhân nào khác không. Còn nữa, trong lúc cô không biết gì, Hoa Kiệt và cả anh, đã phải chịu những áp lực thế nào. Anh đã phải suy nghĩ thế nào. Công việc vốn đã mệt mỏi rồi, lại thêm chuyện này nữa. Vậy mà, mỗi tối anh vẫn tỏ ra bình thản, vui vẻ tâm sự với cô như chưa hề có chuyện gì xảy ra. Đúng là anh làm thế, cô sẽ được thoải mái, vui vẻ...nhưng cô cũng sẽ trở thành con ngựa không biết gì cả, không biết được tâm sự của anh, không biết được những gì anh đã phải chịu đựng để đổi lấy một nụ cười của cô. Cô sẽ không thể hiểu anh, không thể chia sẻ với anh nếu như anh không chịu chia sẻ với cô.

Suy nghĩ quanh quẩn trong đầu Lệ Đình, ngay cả điện thoại reo lên, báo Kiến Hoa đang gọi, cô cũng không hào hứng như mọi ngày.

"Sự phụ..." - Lệ Đình bắt máy, giọng điệu của cô có chút gượng gạo, nhưng Kiến Hoa lại không nhận ra.

"Tiểu Đình, mai anh bận không thể tới Bắc Kinh sớm được"

Lệ Đình ậm ừ, dù để Kiến Hoa biết cô đã nghe rõ. Nếu là mấy hôm trước, cô sẽ thắc mắc sao anh không thể đến. Nhưng hôm nay, chuyện đó đã chiếm toàn bộ tâm trí của cô.

"Sự phụ, anh có gì muốn nói với em không?" - Thanh âm Lệ Đình đều đều, tỏ rõ suy tư, cô mong anh sẽ kể cho cô chuyện đó. Rồi sau đó, dù có chuyện gì, hai người cũng sẽ cùng nhau giải quyết.

"Em muốn nghe chuyện gì?" - Giọng mặt Kiến Hoa ở đầu dây bên kia chợt khựng lại, nụ cười dần tắt. Nghe giọng điệu của Lệ Đình, xem ra đã biết chuyện rồi.

"Tiểu Đình, chuyện đó...anh không cố ý giấu em, anh chỉ là..."

Không đợi Kiến Hoa giải thích, Lệ Đình đã ngắt lời, mà âm điệu trong giọng nói của cô khiến anh cảm thấy cô đang buồn. Câu nói của Lệ Đình cũng đã đi thẳng vào nơi sâu nhất trong trái tim anh, nơi vẫn tồn tại một khúc mắc nào đó.

"Sự phụ, em đã hứa em tin anh. Dù chuyện gì xảy ra em vẫn sẽ giữ lời hứa đó. Nhưng anh cũng cần phải tin em mới được".

Cô không còn là cô gái ngây ngô mười năm trước chấp chững bước chân vào làng giải trí nữa rồi. Cô cũng không phải là cô gái yếu đuối dễ dàng bị tổn thương bởi những lời ác ý của ai đó. Cô cũng không yếu đuối đến mức sẽ từ bỏ hạnh phúc khi còn chưa đương đầu với sóng gió trên con đường dẫn đến nó.

Lệ Đình vẫn tưởng rằng giữa cô và Kiến Hoa đã không còn khoảng cách hay ranh giới nào cả. Nhưng không phải vậy. Quả thật là hai người đang ở rất gần nhau nhưng giữa hai người vẫn còn một khoảng cách rất nhỏ, mà cả hai đều chưa thể bước qua để thực sự ở bên nhau, thấu hiểu lẫn nhau. Đêm hôm ở Kyoto đã một lần nữa kéo hai người lại gần nhau hơn, nhưng sự việc này, làm Lệ Đình nhận ra, nếu không thể giải quyết, vĩnh viễn giữa hai người sẽ có một ranh giới không thể xóa nhòa. Mà đó chính là niềm tin tuyệt đối vào đối phương.

Từ khi ở bên Kiến Hoa, những chuyện anh đem lại cho cô, đều là những điều tốt đẹp. Nhưng cuộc sống đâu chỉ toàn màu hồng, cô đủ tỉnh táo để nhận thức được điều đó. Mà hai người lại trong ngành giải trí, mười năm lẫn lộn, cô đã lĩnh không ít bài học. Để đến với hạnh phúc, nhất định phải vượt qua không ít chông gai. Mà đó là phải cả hai người cùng nhau vượt qua. Giữa hai người yêu nhau, khi không chia sẻ mọi thứ, vô hình sẽ tạo nên một khoảng cách, mà có thể càng ngày khoảng cách đó càng bị đào sâu.

Cô đặt niềm tin vào anh, không dưới ba lần, cô đã nói cô tin anh. Nhưng đổi lại, Kiến Hoa cũng cần phải tuyệt đối tin tưởng cô. Niềm tin bắt buộc phải đến từ hai phía. Không phải cô nói Kiến Hoa không tin cô, mà niềm tin của anh vẫn bị chặn lại bởi một khúc mắc nào đó vẫn lẫn khuất trong tim anh. Phải tháo gỡ được nó thì hai người mới có thể nắm tay nhau vượt qua mọi sóng gió được. Việc lần này chỉ là một thuốc thử cho sự tin tưởng giữa hai người họ. Bước qua ranh giới đó để hai người cùng đứng về một phía, hay vĩnh viễn ranh giới đó sẽ chia đôi hai người ở hai phía khác biệt đều trong lựa chọn của Kiến Hoa. Khúc mắc mười năm nay của anh, đã đến lúc phải buông bỏ thôi.

Bạn đang đọc truyện *Quay Lại Vẫn Thấy Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 53: Can đảm

Lời nói của Lê Đình cứ quanh quẩn trong đầu Kiến Hoa. Anh có thể tưởng tượng ra tâm trạng của Lê Đình khi nói câu đó: thanh âm của cô đã không buồn bã như vậy kể từ tin đồn với Nhà Phong mấy tháng trước. Anh còn cảm thấy Lê Đình có đôi chút thất vọng cùng trách móc.

Một cuộc điện thoại cũng không thể giải quyết khúc mắc của hai người, vẫn nên để gặp nhau giải thích thì hơn. Nhưng cũng chính vì thế, mà họ mang tâm trạng nặng trĩu đến phòng thu âm ngày hôm sau.

Bắc Kinh,...

Lê Đình gặp lại giám chế Đường Lê Quân của bộ phim Hoa Thiên Cốt. Hôm nay cô thu âm một bài hát làm chủ đề cho phim. Vốn đó là bài hát song ca giữa cô và Kiến Hoa nhưng vì mỗi người bận một nơi, nên cô thu âm tại Bắc Kinh, cùng lúc đó Kiến Hoa cũng sẽ thu âm tại Thượng Hải. Sau đó người ta sẽ hòa âm phần hát của hai người với nhau.

"Lê Đình, tâm trạng của Hoa Thiên Cốt chị không cần nói em đã nắm bắt được rồi. Bài hát này chính là nỗi lòng của cả Hoa Thiên Cốt và Bạch Từ Họa. Nhờ cả vào hai người đây"

"Em biết" - Lê Đình vô thức trả lời, mà tâm trí đã đặt chỗ Kiến Hoa và vào cuộc nói chuyện đêm qua của hai người.

"Đã chuẩn bị cảm xúc chưa?" - Đường Lê Quân không phát hiện ra sắc mặt của Lê Đình không tốt cho lắm, tiếp tục hỏi. Nhưng Lê Đình cũng chỉ trả lời qua loa.

"Em sẽ làm tốt"

Lê Đình bước vào phòng thu, đưa cho Nancy. Trước đó còn không quên nhìn lại một lần, xem có cuộc điện thoại tới cho cô không.

"Nancy, nếu anh ấy gọi, lập tức báo cho em biết"

"Chị biết rồi"

Phim đã đóng máy được mấy tháng, để Lê Đình dễ dàng lấy được cảm xúc, đối diện phòng thu, trước hướng nhìn của Lê Đình đặt một màn hình chiếu lớn. Trên đó đã phát đoạn video đã được biên tập, gồm những phân cảnh đáng nhớ nhất của sư đồ Bạch Từ Họa - Hoa Thiên Cốt.

Lê Đình đeo chiếc headphone lên tai, chăm chú theo dõi những hình ảnh trên tấm màn chiếu. Nhạc bắt đầu nổi lên, nhẹ nhàng, tiếng sáo bay bổng nhưng da diết, từng dòng âm thanh chạy dọc trong người cô. Lê Đình nhanh chóng nắm bắt được cảm xúc. Có điều, cảm xúc này lại quá mãnh liệt. Hình ảnh Bạch Từ Họa đau đớn ôm Hoa Thiên Cốt đã chết trong lòng, thú nhận yêu cô, thú nhận mình đã sai khiến đã cuốn Lê Đình theo nó. Nhạc đã qua mà Lê Đình vẫn im lặng.

"Lê Đình, em sao thế. Nhạc đến rồi" - Đường Lê Quân bật mic nói với Lê Đình bên trong, vẻ mặt khó hiểu.

"Em xin lỗi, chúng ta làm lại nhé"

Để thuận lợi cho việc hòa âm sau này, cả Kiến Hoa và Lê Đình sẽ hát cả phần của nhau. Cũng vì thế, càng hát, cảm xúc khi đó lại càng kéo về. Thanh âm nhẹ nhàng của Lê Đình từ từ cất lên.

"Dùng đôi tay chàng

Mở khóa cõi lòng thiếp

Rơi lạc vào vòng cuốn nồng ấm này

...

Mỗi bước một nụ cười

Mỗi bước một thương tâm

Mỗi bước một nạn kiếp

Nguyện hóa thiêu thân lao vào bể lửa

Bởi vì yêu chàng

Thiếp không còn là thiếp nữa

Hãy để tất cả cùng tàn mất theo làn gió..."

Lệ Đình tự thấy cô cố chấp giống Hoa Thiên Cốt, nếu cô cảm thấy cái gì là đúng cô sẽ làm đến tận cùng. Nếu cô thích cái gì, cô sẽ cố gắng đạt được nó. Vì thế cô đồng cảm với Hoa Thiên Cốt, với tình yêu của nhân vật. Lệ Đình dần nắm chặt hai bàn tay đang run rẩy ngăn dòng cảm xúc bộc phát xé ngang bài hát. Đến khi trên hình, Hoa Thiên Cốt rơi giọt nước mắt cuối cùng, ra đi trong vòng tay của Bạch Tử Họa thì Lệ Đình cũng không cảm nổi cảm xúc của mình, nước mắt vì thế tuôn rơi. Nghẹn ngào, đau khổ, ám ảnh...tất cả đều có trong giọng hát của cô lúc này. Lệ Đình mặc những giọt lệ đó, tiếp tục hát.

"Chị Quân, có cần dừng lại không. Lệ Đình khóc rồi" - Kỹ thuật viên thu âm quay sang hỏi giám chế Đường, lúc này chị cũng đã cảm động rome rome nước mắt. Nancy và người hỗ trợ âm thanh cũng vậy.

"Không sao, như vậy rất tốt" - Đường Lệ Quân cứ cho tiếp tục. Bài hát hẳn rất sâu sắc mới có thể khiến người hát xúc động như thế. Những giọt nước mắt đó sẽ càng khiến ca khúc thêm hoàn hảo.

Tất cả nhân viên trong phòng thu đều căng mình chú ý để không bị cuốn vào cảm xúc trong ca khúc và giọng hát chất chứa cảm xúc của Lệ Đình, tránh bị xao nhãng. Thu âm kết thúc. Cả giám chế Đường, lẫn người thu âm và những người xung quanh đều thở phào như được thoát khỏi sự dẫn dắt trong từng câu hát, trong mối tình bi thương của hai nhân vật. Họ đều không ngờ, một ca khúc lại có thể khiến mọi người cùng rơi lệ.

Lệ Đình bước ra khỏi phòng thu, tâm trạng có vẻ không được vui. Thịnh thoảng còn đưa giấy lên chấm những giọt nước mắt vẫn còn trực trào ở khóe mắt. Nancy liền tới, đưa điện thoại cho Lệ Đình.

"Lệ Đình, Hoa ca có gọi cho em, gần chục lần rồi"

"Sao chị không nói với em"

"Lúc đó em đang thu âm, nên chị bảo anh ấy em đang bận"

Lệ Đình vội lấy lại điện thoại của mình, gọi cho Kiến Hoa. Tới mấy lần mà cô chỉ nghe thấy mỗi tiếng "tút" điện thoại nhàm chán. Kiến Hoa không bắt máy. Cô không suy nghĩ gì cả, vội vàng mặc chiếc áo bông kín bụng, lấy đại mấy món đồ rồi nhanh chóng rời khỏi, bỏ mặc Nancy.

"Lệ Đình, em đi đâu đó?"

Nancy kinh ngạc, gọi với theo. Lệ Đình chỉ trả lời một câu ngắn gọn.

"Sân bay"

"Ra sân bay làm gì. Mấy ngày tới lịch trình đều ở đây mà" - Nancy càng cả kinh hơn nữa. Mấy ngày tới Lệ Đình còn có lịch trình dự sự kiện ở Bắc Kinh, ra sân bay làm gì.

"Tới Thượng Hải...tìm sư phụ"

Lệ Đình vui vẻ trả lời câu cuối cùng, ánh cười hiện rõ trong đáy mắt vẫn ngấn lệ đỏ hoe, vẫy tay với Nancy rồi đi mất. Nancy thấy vậy cũng không ngăn nữa. Người ta đi tìm người yêu, cô đâu thể làm gì đã cản mũi. Trời lạnh như vậy, về nhà nghỉ ngơi thì hơn.

...

Cùng lúc đó, Thượng Hải...

Kiến Hoa ngồi lặng thinh trong phòng thu, trên tay là bản kí nhạc ca khúc "Không thể nổi". Bài hát đó đã lột tả toàn bộ cảm xúc của Bạch Tử Họa.

Anh đã hoàn thành thu âm rồi, nhưng vẫn ở yên trong đó chưa chịu ra.

"...Chẳng phải không thể nói

Là ta không dám thốt ra lời

...

Phải lòng chàng, yêu thương là lắm lỗi

Mất đi nàng, mất đi cả linh hồn..."

Đoạn thu âm ban nãy của anh vang lên. Kiến Hoa vẫn như đắm chìm trong cảm xúc của Bạch Tử Họa hay chính anh đang chìm trong suy nghĩ của chính bản thân mình. Khang Vũ cùng mấy người xung quanh nhìn nhau với ánh mắt khó hiểu. Nhưng không ai dám lên tiếng, để một mình Kiến Hoa trong đó. Có lẽ ca từ quá hàm xúc, lại thêm việc màn hình phát một đoạn video cho ca khúc, cảm xúc trộn lẫn khiến Kiến Hoa mới như vậy. Không chỉ riêng mình anh, ngay cả nhạc sĩ cùng kỹ thuật viên thu âm cũng có cảm xúc tương tự. Phim đã đóng máy rồi, vậy mà chỉ với vài câu hát, tất cả những gì âm ảnh nhất, sâu sắc nhất, ý nghĩa nhất đều được truyền tải qua nó. Chọn anh hát ca khúc này là một quyết định quá đúng đắn.

Từng câu hát như có ma lực lần lượt vào nơi sâu thẳm trong trái tim Kiến Hoa. Là Bạch Tử Họa cố chấp, cũng vì hấn ngu ngốc nên mới chọn cách đó để yêu Hoa Thiên Cốt. Để cuối cùng hai người cùng chịu khổ. Nếu hai người đó cùng chia sẻ với nhau, cùng tin tưởng nhau, kết cục đâu có thương tâm như vậy. Anh không phải Bạch Tử Họa, anh sẽ không làm thế. Là anh nhầm rồi, anh sợ Lê Đình có thể sẽ vì những áp lực đó mà bị ảnh hưởng. Anh sợ, cô sẽ dứt khỏi bàn tay anh. Anh sợ, hạnh phúc mà mình đã tìm được lại biến mất...Anh sợ, vì thế anh nghĩ rằng, nếu để Lê Đình đứng ngoài những chuyện đó, thì mọi chuyện vẫn sẽ êm đẹp. Nhưng cũng vì thế mà anh bỏ quên mất việc, Lê Đình cũng cần anh tin tưởng tuyệt đối vào cô. Có mạnh mẽ hơn rất nhiều so với bề ngoài nhỏ bé đó. Khoảnh khắc Lê Đình nói rằng anh phải tin cô, Kiến Hoa nhận ra mình đã sai.

Mười năm trước, chuyện với Nhã Phong, là do cả hai không có can đảm. Nhưng anh không hối hận vì những gì mình đã làm. Mười năm sau, anh vẫn không có can đảm, nhưng là anh không có can đảm để không yêu Lê Đình. Anh không có can đảm để buông tay cô. Quãng đường còn lại, nhất định anh chỉ muốn nắm tay cô đi đến cuối. Chuyện gì cũng không thể khiến anh thay đổi.

Cánh cửa phòng thu bật mở. Kiến Hoa trút bỏ mọi gánh nặng và khúc mắc bấy lâu nay vẫn lần lượt trong anh. Tiếng gió rít của mùa đông bên ngoài đã cuốn bay mọi thứ, bước chân của anh nhẹ bẫng, giờ không còn gì có thể ngăn bước chân anh không bước qua ranh giới cuối cùng với Lê Đình cả.

"Hoa ca, anh đi đâu thế?"

"Còn đi đâu nữa, tới Bắc Kinh. Cậu đi sau, chuẩn bị lễ phục cho tôi, mang theo Mập nữa" - Kiến Hoa cười sáng khoái, không khí ấm áp của mùa đông vì nụ cười của anh, dường như cũng khiến người khác thấy ánh nắng mặt trời vừa ló ra khỏi những đám mây u ám. Tích tắc sau, cánh cửa đã đóng sập sau lưng anh, Khang Vũ cũng chỉ nhún vai. Tình yêu mà, lúc đến rồi, không ai ngăn được.

...

Kiến Hoa để Tuấn Kiệt cùng Tô Thu giải quyết nốt việc gặp nhà sản xuất. Anh có thể xem sau khi họ đã trao đổi qua. Buổi gặp ngày hôm nay anh không cần thiết phải có mặt. Bây giờ anh có chuyện quan trọng hơn. Bay tới Bắc Kinh càng sớm càng tốt, anh không muốn để Lê Đình phải nhọc tâm suy nghĩ thêm nữa.

Mất hơn ba giờ để Kiến Hoa đáp xuống sân bay Bắc Kinh, trước đó anh đã gọi không biết bao nhiêu cuộc điện thoại. Nhưng vô tình, Lê Đình lại bận không thể nghe. Cũng không vấn đề gì, anh biết nhà cô, cứ đến thẳng đó là được. Cảnh vật ở hồ Y Đình hôm nay dường như đẹp hơn mọi ngày. Không phải vì chút nắng mùa đông ló rạng, mà vì cái lạnh lẽo cuối cùng trong tim anh cũng đã biến mất.

Vinh Hà yên lặng sau những lùm cây cỏ thụ. Những ngôi nhà y hệt nhau, chạy song song ngang dọc. Ngôi nhà nào cũng lặng thinh với cánh cửa đóng kín. Căn nhà số 10 xinh xắn, với những hàng rào màu trắng cũng đóng kín. Giờ này chắc chắn Lê Đình cũng không ở nhà, anh phải đợi thôi. Kiến Hoa chống mũi giày, thoải mái huyt sáo.

Trùng hợp, Lê Đình đến Thượng Hải, không quá lâu để tìm đến Bắc Thành, nhà của Kiến Hoa. Nhưng anh cũng không có ở đó.

Lê Đình tỏ rõ thất vọng không được bao lâu thì điện thoại chợt rung lên khiến cô giật mình. Người hiện trên màn hình chính là Kiến Hoa, Lê Đình vui mừng vội vàng bắt máy.

"Sur phụ, anh đang ở đâu?"

"Tiểu Đình, anh đang đứng trước cửa nhà em. Em định khi nào mới về"

Lê Đình tròn tròn mắt. Không phải chứ, cô mới từ Bắc Kinh đến đây, mà sur phụ đã lại tới đó rồi. Điện thoại sao lại không liên lạc được đúng lúc như thế. Mắt cô tối đi.

"Hà, em đang ở nhà anh...Sur phụ, em về ngay, anh nhất định không được đi đâu nhé".

Lê Đình cúp máy cái phụt, lên vội taxi trở ra sân bay. Kiến Hoa tựa hàng rào, nhìn lên bầu trời mỉm cười. Bắc Kinh chưa bao giờ đẹp như thế.

Bạn đang đọc truyện *Quay Lại Vẫn Thấy Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 54: Niềm tin

Chẳng mấy khi có thời gian đi dạo mà không bị ai để ý, Vĩnh Hà viên lại rất yên tĩnh, không ai nhòm ngó. Lệ Đình cũng phải bốn năm tiếng nữa mới trở lại được, Kiến Hoa thả bước thong dong đi dạo ở Vĩnh Hà viên, mà chẳng cần lo lắng có ai sẽ hiểu nhầm anh đang soi mói gì khu nhà này.

Đi vài vòng Kiến Hoa đã thuộc tận góc ngách khu nhà của Lệ Đình rồi ấy chứ. Còn may là lúc nào anh cũng có đem theo máy ảnh, nếu không những lúc như này anh không biết nên làm gì cả. Chụp ảnh chán, Kiến Hoa lại lười điện thoại ra chơi game, bây giờ Lệ Đình đang trên máy bay, dù anh muốn cũng không thể nói chuyện với cô. Mà cuộc gọi của Tổ Thu lại cắt ngang hứng thú chơi game của anh.

"Anh hai, anh đang ở đâu vậy?" - Giọng điệu Tổ Thu không phải tra hỏi mà là tò mò, dù cô đã biết sẵn câu trả lời.

"Bắc Kinh" - Kiến Hoa tỉnh bơ, anh đi đâu đã sớm nói cho Khang Vũ rồi. Dám chắc sau đó không đến một phút em gái anh cùng Tuấn Kiệt liên biết. Vậy mà còn bày đặt hỏi.

"Anh hai, Lệ Đình chắc phải đem muộn mới về tới. Anh nên tới khách sạn đi" - Tổ Thu gọi điện cho anh trai cô, xem anh đang ở đâu. Nghe Kiến Hoa trả lời rằng mấy tiếng qua anh vẫn ở gần nhà Lệ Đình, cô bắt ngờ không ít. Nếu có ai chụp được hình anh lảng vảng ở đó thì hết đường chối cãi. Khang Vũ thì chắc đã chuẩn bị lễ phục cho Kiến Hoa, sẽ bay chuyến sau. Có thể sẽ bay cùng chuyến với Lệ Đình không chừng. Vì hôm nay cũng chỉ còn một chuyến bay đó đến Bắc Kinh. Mà nó phải đem nay mới hạ cánh. Đợi đến lúc đó thì Kiến Hoa đã đi mòn cả đôi giày ở Vĩnh Hà viên, không chừng đã thành một tảng đá đông cứng ở đó rồi.

"Cô ấy sẽ về ngay thôi. Anh có cả một đời để đợi cô ấy. Vài tiếng hôm nay có là gì?"

Tổ Thu rùng mình, không ngờ anh trai cô cũng có thể nói ra lời như vậy. Từ khi yêu Lệ Đình, riêng việc liệt kê những thay đổi của anh trai cô cũng đã là một việc khó khăn. Mấy câu nói rợn gai ốc như thế, cô còn tưởng chỉ thấy trên phim. Mấy năm tới, anh nên bớt nhận phim ngôn tình đi thôi.

"Mặc anh vậy. Hai người phải cẩn thận đó. Tối mai xe sẽ đến đón anh. Mỗi người đi một hướng đi"

"Em khỏi nhắc"

Tổ Thu nói nhiều thêm một chút, thì chắc chẳng mấy nữa sẽ giống mẹ anh thôi. Kiến Hoa nhanh chóng kết thúc cuộc nói chuyện ở đó, lẳng nhẳng mãi gián đoạn việc anh chơi game, mà trên màn hình Bạch Tử Họa sắp rút khỏi kiếm mắt rồi.

...

May cho Kiến Hoa là dù Bắc Kinh đã bước vào mùa đông lạnh giá, nhưng đêm nay không có tuyết rơi. Nếu không dù anh mặc cái áo to cỡ cộ thì vẫn không tránh khỏi rét khi bốn, năm tiếng lang thang bên ngoài. Anh không chịu nghe lời Tổ Thu về khách sạn, cũng không thể tìm một quán cafe nào đó gần đây để vào, cẩn trọng vẫn hơn. May mắn, Lệ Đình rồi cũng về kịp trước khi anh lạnh cóng trước hiên nhà cô.

Đáp chuyến bay muộn từ Thượng Hải về Bắc Kinh, Lệ Đình tức tốc về nhà. Mấy tay phóng viên vẫn hay túc trực sẵn tin của sao ở sân bay được dịp ngơ ngác. Trong một ngày hôm nay Lệ Đình đã bay qua, bay lại Thượng Hải-Bắc Kinh không rõ nguyên nhân. Hơn nữa lại rất vội vàng, không có trợ lý theo cùng. Nhưng có năm mơ cũng không ai đoán được Kiến Hoa và Lệ Đình vì đi tìm nhau mà mỗi người đến một nơi. Anh vừa đến thì Lệ Đình rời khỏi. Chuyện nhỏ nhặt thế, cũng có người chú ý. Nhưng vô tình nó lại che giấu được việc hai người đang yêu nhau. Chuyện lùm xùm kia, rồi sẽ trôi đi trong im lặng.

Trên đường về nhà, Lệ Đình liên tục thúc người lái xe đi nhanh hơn. Tới cổng Vĩnh Hà viên, cô còn không lấy tiền thừa, liền xuống xe, như sợ chậm một phút có thể Kiến Hoa sẽ đi mất. Lệ Đình vừa chạy vừa thở hồng hộc, làn khói mờ thoát ra không ngừng do thời tiết quá lạnh. Mặc quá nhiều áo khiến cô di chuyển cũng rất khó khăn, bước di chuyển nặng trĩu, không gian tĩnh lặng trong đêm của Vĩnh Hà viên cũng vì tiếng bước chân của cô mà bị phá vỡ. Tiếng chạy ngày một lại gần, vội vàng như thế còn có thể là ai đây. Kiến Hoa biết Lệ Đình đã về tới, ngẩng đầu lên, Lệ Đình đã chỉ còn cách anh vài thước, chống hai tay lên đầu gối, thở dốc.

"Tiểu Đình, anh chờ em ở đây một ngày, sắp chết cóng rồi"

Còn vài bước chân nữa là cô có thể chạm tới Kiến Hoa, Lệ Đình không lãng phí thêm một giây nào nữa, cô chạy tới ôm chặt lấy anh, nép vào ngực anh nghẹn ngào.

"Sao anh không gọi trước, em còn tới Thượng Hải tìm anh"

Kiến Hoa mở vạt áo khoác, vòng qua ôm trọn Lệ Đình vào trong, giọng điệu không giấu điểm sùng nịnh.

"Em đâu có nghe máy, nên anh thu âm xong liền đi tìm em"

"Vậy anh đã suy nghĩ kĩ chưa?" - Lê Đình chống cằm lên ngực Kiến Hoa, ngược lên nhìn anh ở. Ở cự li này, cô có thể cảm nhận từng hơi ấm của anh. Anh vội vã đi tìm cô, chắc hẳn đã có câu trả lời rồi.

"Anh xin lỗi" - Kiến Hoa siết chặt thân hình nhỏ bé của Lê Đình trong lòng. Cái lạnh lẽo suốt những lúc chờ đợi cô quay về đã tan biến. Lê Đình dường như đã hiểu tâm ý của anh. Khúc mắc trong anh đã được gỡ bỏ rồi. Nhưng cô còn chờ một câu nói khác.

"Em không cần anh xin lỗi. Em chỉ cần một câu nói của anh"

"Tiểu Đình, anh tin em"

Từ nay về sau, có chuyện gì xảy ra, dù anh có gánh vác nhưng hai người sẽ cùng chia sẻ. Nếu anh mệt mỏi, cô sẽ ở bên lau những vệt mồ hôi trên gương mặt anh. Nếu anh có tâm sự, cô sẽ là người đầu tiên ở bên anh, nghe anh giải bày. Mọi việc của đôi phương, cả hai bọn họ đều muốn được biết. Ranh giới cuối cùng này, họ cứ thế mà bước qua.

Tình yêu xây dựng trên niềm tin tuyệt đối vào người mình yêu mới có thể bền chặt. Và bây giờ giữa họ chính là thứ tình yêu như thế. Hai người họ nhìn nhau đắm đuối, Kiến Hoa nhích lại gần hơn, môi anh nhanh như con gió nhẹ nhàng lướt trên môi Lê Đình. Khoảnh khắc cảm nhận được thân nhiệt từ làn môi của Kiến Hoa, Lê Đình khẽ rùng mình.

"Sư phụ, môi anh lạnh quá" - Ngón tay cô chạm vào môi anh, rồi áp lòng bàn tay vào hai má Kiến Hoa. Cả mấy tiếng đồng hồ anh ở ngoài này, người đã lạnh ngắt rồi.

"Chúng ta mau vào thôi" - Lê Đình kéo tay Kiến Hoa đi vào nhà, nhưng nụ hôn còn dang dở, đứt quãng giữa chừng. Đầu thế chỉ vì lạnh mà bỏ qua.

"Một lát nữa sẽ ấm thôi"

Kiến Hoa kéo Lê Đình trở lại, ghì chặt cô trong vòng tay mạnh mẽ của mình. Mảnh liệt cướp đi lời phản kháng chuẩn bị thốt ra khỏi miệng Lê Đình lẫn hơi thở ấm áp của cô. Đôi môi thích thú trêu đùa. Lê Đình khẽ mở đôi môi đón nhận nụ hôn nồng nhiệt Kiến Hoa. Trong sự quần quýt không rời, hai trái tim của họ, cuối cùng đều cùng chung một nhịp đập.

"Meoooo..." - Con mèo chui trong túi của Lê Đình chăm chú quan sát nãy giờ. Ngoài này lạnh như vậy mà hai người kia còn đứng đây mà hôn nhau, mãi không chịu vào trong. Mắt kiên nhẫn, nó đành phải kêu lên một tiếng, cho họ thấy rằng ở đây đâu chỉ có hai người.

"Mập, sao mày lại ở đây?" - Kiến Hoa ngạc nhiên, không phải anh nói Khang Vũ khi nào đến Bắc Kinh thì mang nó theo sao. Vì sao lại đi cùng với Lê Đình?

"Khang Vũ đến cùng lúc em tới nhà anh. Em cho nó đi cùng luôn, không phải anh nói nó nhớ em sao?" - Lê Đình liếc mắt sang Kiến Hoa với điệu bộ trêu chọc. Chủ tớ họ cũng thật ngộ, nhớ người ta đâu cần phải chỉ sang con mèo. Bây giờ cả chủ lẫn mèo đều ở đây, xem là ai nhớ cô nhiều hơn.

"Anh cũng rất nhớ em" - Kiến Hoa không chối nữa. Anh thật sự rất nhớ cô. Kiến Hoa lại ôm Lê Đình chặt hơn, đến mức con mèo bị ép đến bực bội rồi. Nhảy phóc xuống ngồi chồm hổm trước hiên nhà.

"Còn nữa..."

Lê Đình giơ chiếc chìa khóa mà Kiến Hoa đã cho cô đêm Trung thu lên trước mặt anh, mỉm cười hạnh phúc.

"Em đã biết nó dùng để làm gì. Hôm nay em cũng đã dùng nó rồi"

Đó là chìa khóa căn nhà của Kiến Hoa tại Thượng Hải, cũng là chìa khóa để bước vào trái tim anh. Kiến Hoa đã tặng nó cho cô, nghĩa là trái tim anh hoàn toàn đã trao cho cô. Hôm nay Lê Đình đã dùng chiếc chìa khóa đó để mở cửa vào nhà Kiến Hoa, có nghĩa là cô đã đồng ý cả một đời này, ở bên anh.

"Cái đó, em đã dùng rồi. Anh không cho phép em trả lại"

"Nó đã là của em. Chắc chắn sẽ không trả lại" - Lê Đình nắm chặt chiếc chìa khóa trong tay khẳng định. Nó sẽ của cô, sư phụ cũng là của cô.

...

Lần này đến, Kiến Hoa có cơ hội nhìn rõ hơn bên trong căn nhà của Lê Đình. So với lần trước anh đến, vẫn không khác là bao. Nhưng nhà của một cô gái trẻ vẫn tốt hơn so với anh, vì vậy mà con mèo cuồng chân chạy qua chạy lại khắp căn nhà, thích thú với mọi thứ mà nó thấy. Không làm phiền Kiến Hoa và Lê Đình nữa. Xong đâu vào đó, nó lại cuộn tròn một cục trên sofa, rồi lại phải chứng kiến một cảnh tình cảm mà mấy năm nay ở cùng với Kiến Hoa, nó chưa hề thấy một lần.

"Tiểu Đình, anh buồn ngủ rồi"

Lê Đình bật cười. Câu nói đó, mọi khi vẫn là do cô nói với anh. Vậy mà đêm nay liền đảo ngược. Có chút lạ lẫm, nhưng không thể nói là không thú vị.

"Vậy để em gọi taxi cho anh về" - Lê Đình vu vơ nói một câu khiến Kiến Hoa nheo mắt ngạc nhiên. Anh cất công từ Thượng Hải tức tốc đến đây. Còn đợi hơn năm tiếng rét căm căm bên ngoài, sao có thể cô nói về là về được.

"Khang Vũ chưa đặt khách sạn, anh không có chỗ để về. Đêm nay phải ở lại đây"

Lý do này của anh cũng thật ngộ. Bắc Kinh đâu thiếu khách sạn, cũng đâu đông đến mức phải đặt trước mới có phòng. Nếu muốn chỉ cần bắt taxi, đến khách sạn gần nhất, là anh có thể êm ái chui trong chăn ấm rồi. Nhưng đâu có kẻ ngốc nào như thế, anh lại chắc chắn không phải kẻ ngốc. Không biết Kiến Hoa thật buồn ngủ hay giả bộ. Nhưng khi Lê Đình nói cô gọi taxi để anh về khách sạn, Kiến Hoa liền ngả ra sofa, nhắm tịt mắt. Ra bộ mệt mỏi, hơn nữa còn cong người co ro dù rõ ràng trong phòng có bật máy sưởi.

Lê Đình liếc xéo một cái, cô cũng đâu hẳn tâm đến mức đêm muộn thế này còn bắt anh về khách sạn. Cô giờ một ngón tay trước mặt anh, cong môi ra điều kiện.

"Vậy được. Anh ngủ sofa. Mập sẽ ngủ cùng với em"

Kiến Hoa cười thầm đắc ý, nhưng vẫn không quên vờ ngáp, miễn cưỡng đáp. Rồi trả lại không khí im lìm cho căn phòng.

"Chỉ cần em không bắt anh ở ngoài đó là được rồi"

Lê Đình vẫn nhìn chăm chăm Kiến Hoa thăm dò anh buồn ngủ thật hay vờ buồn ngủ. Kiến Hoa biết vậy nằm im, không hề mở mắt. Cố gắng điều tiết nhịp thở đều đều, thả lỏng nét mặt...giống hệt như một người đã chìm vào giấc ngủ. Thế là anh đã thành công lừa Lê Đình. Cô lay anh mấy cái, đều không có phản ứng, hẳn là anh mệt quá mà ngủ rồi. Lê Đình lên lầu chốc lát liền trở lại, đem theo tấm chăn mỏng, cẩn thận đắp cho Kiến Hoa, để một chiếc gối êm ái dưới đầu anh. Cử chỉ của cô đơn giản như mọi cặp tình nhân khác, nhưng đối với người đã lâu rồi không biết đến sự ảm áp của tình yêu như Kiến Hoa thì chỉ một hành động đơn giản như vậy cũng đủ khiến anh xúc động. Phải rất cố gắng, anh mới ngăn mình lại không mở mắt, kéo Lê Đình vào trong lòng.

Trông nét mặt bình yên lúc này của Kiến Hoa, Lê Đình cảm thấy mọi chuyện đã từng xảy ra đều đáng lắm. Như vậy cô mới lại càng trân trọng những giây phút thế này.

Xong xuôi, còn mèo hiểu ý, nhảy vào lòng Lê Đình. Bàn tay Lê Đình vuốt ve bộ lông mềm mại của nó thì thầm

"Chủ nhân của mày đang hạnh phúc đúng không?"

Mập dụi dụi đầu trong lòng bàn tay Lê Đình ra điều hưởng ứng.

"Tao cũng vậy"

Lê Đình bế con mèo trở lên lầu đi ngủ. Trước khi đi còn đặt một nụ hôn chớp nhoáng lên môi Kiến Hoa chúc ngủ ngon. Cô gạt công tắc, ánh đèn phòng khách tắt phụt, nhưng cũng vẫn đủ để soi thấy một đường cong đầy mãn nguyện trên môi Kiến Hoa.

Bạn đang đọc truyện *Quay Lại Vẫn Thấy Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 55: Tâm Ý

Đề nhìn thấy mặt trời ở Bắc Kinh mùa hè đã khó, nói gì đến mùa đông. Hơn sáu giờ sáng, trời vẫn còn tối. Nancy đã tới đón Lê Đình tới studio chụp hình. Biết rằng trong ngôi nhà đó bây giờ còn có Kiến Hoa, Nancy tâm lý ở ngoài chờ Lê Đình trở ra.

Phòng khách vẫn tối om, Lê Đình rón rén bế con mèo cũng đang ngủ say, đặt nó nằm bên cạnh Kiến Hoa. Xem ra anh cũng chẳng lạ chỗ, ngủ một mạch từ đêm qua đến giờ hơi thở vẫn đều đặn, hẳn vẫn đang ngủ rất say.

Lê Đình đặt một tấm giấy nhỏ lên bàn, nhìn anh dịu dàng một lần cuối rồi nhẹ nhàng mở tay nắm cửa ra ngoài.

"Lê Đình, hôm nay chỉ đến chiều là xong rồi. Sau đó em về trước, chị sẽ mang lễ phục tới cho em sau"

"Được" - Lê Đình giờ ngón tay cái trước miệng ra hiệu cho Nancy nói nhỏ hơn, có thể sẽ đánh thức Kiến Hoa. Anh đã mệt mỏi ngay liền rồi, hôm nay có cơ hội ngủ thêm một chút.

Lê Đình lên xe, còn ngoái lại nhìn lên khung cửa sổ phòng khách, nơi Kiến Hoa đang nằm. Đến khi chiếc xe ra khỏi Vĩnh Hà viên, đằng sau chỉ nhìn thấy rừng cây um tùm, Lê Đình mới miễn cưỡng ngồi ngay ngắn trên xe.

Cô vừa đi khỏi không lâu, Kiến Hoa đã tỉnh giấc. Lâu rồi anh không có ngủ ngon như thế, mà lại là ngủ trên sofa. Xung quanh đều im lặng, Kiến Hoa ngay lập tức chú ý lên tấm giấy có chữ viết của Lê Đình trên bàn, con mèo cũng rướn mắt hóng theo. Hai chủ tớ nó ở trong nhà của người khác mà xem như ở nhà mình.

"Sư phụ, chiều em sẽ về. Trong tủ rất nhiều trứng, anh luộc ăn bao nhiêu cũng được. Tối nay sẽ có một món quà cho anh.

Tiểu Đình"

Cuối mấy dòng chữ Lệ Đình còn rảnh vẽ thêm mấy bông hoa đào, thêm một icon nháy mắt vô cùng đáng yêu. Cô nghe nói để đóng phim mới, chế độ ăn uống của Kiến Hoa phải thay đổi rất nhiều. Buổi sáng hầu như đều ăn trứng luộc. Mà đó lại là món trong tủ của cô có nhiều nhất. Cô dặn anh ăn bao nhiêu cũng được, nhưng Kiến Hoa nhận thấy trong lời lẽ của cô có vài phần châm chọc, bất giác mỉm cười. Sau này, nếu như mỗi sáng thức dậy, chỉ cần được nhìn thấy nét chữ mảnh mai của Lệ Đình trên tấm giấy đặt cạnh giường, đối với anh, đã không còn tâm nguyện nào hơn thế.

...

5 giờ chiều,...

Nhà Lệ Đình chưa bao giờ đông người đến thế. Sau khi Lệ Đình trở về từ studio, thì giờ còn có thêm Khang Vũ, Nancy, Tổ Thu, Tuấn Kiệt...Cả người lẫn mèo, đã lên con số bảy, mà tất cả cùng chuẩn bị tới dự lễ trao giải cuối năm của đài An Huy - Quốc Kịch Thịnh Điển. Con mèo cũng rất nhỏ, Tổ Thu tiện cho nó đi cùng, nếu để nó ở nhà Lệ Đình một mình, khéo nó sẽ phá tung nơi này mất. Cô nghĩ ra cách để nó trong túi xách của mình. Như vậy cũng hay, thử hỏi trên đời có mấy con mèo được đi tham dự một lễ trao giải lớn như thế, xung quanh lại đều là minh tinh với nam thần. Chắc trước nó cũng tu vài kiếp.

"Thế này nhé, lát nữa ra ngoài xe của chúng ta đi bên phải, theo đại lộ Giải Phóng, còn xe của Lệ Đình đi lối chính cầu Vạn Khánh" - Tổ Thu đi qua đi lại trong phòng khách, soi thật kĩ tấm bản đồ, tính toán đường đi.

"Tổ Thu, em nói câu đó này giờ gần chục lần rồi đó"

Tuấn Kiệt đã mặc lễ phục chỉnh tề, thờ dài nãy nê. Bình thường Tổ Thu vốn đã nói nhiều rồi, nhưng dạo này, không biết vì lý do gì, còn nói nhiều hơn trước. Nghe phong thanh, Lạc Thành cũng sắp nổ tung vì mỗi lần xuất hiện của Tổ Thu rồi.

Hai vị trợ lý Nancy, Khang Vũ xem ra lại thành thoi hơn rất nhiều. Trong khi mấy người kia bận bịu chỉnh trang lễ phục, cự nự nhau những chuyện không đâu thì hai người rảnh rang ngồi tựa sofa, ăn bánh quy. Con mèo cũng ôm một cái bánh to bằng gần nửa người mình, chậm rãi nhấm nháp. Lễ phục cho đêm nay hai người đã mang đến. Giờ này, chắc trên lầu, Kiến Hoa và Lệ Đình đang chỉnh trang cho nhau rồi, không cần phiền đến họ.

Phòng của Lệ Đình rộng ngang căn phòng khách bên dưới, nhưng trong phòng để khá nhiều ảnh của cô. Bức tường đối diện giường ngủ còn có một tấm hình lớn, là món quà mà Instyle tặng cho Lệ Đình sau lần đầu tiên cô chụp hình trang bìa cho tạp chí đó.

Căn phòng sơn màu tím nhạt, màu mà Lệ Đình yêu thích. Cũng giống như nhà của Kiến Hoa, căn phòng này của cô không có gì khác so với trước kia, ngoài một tấm ảnh để dưới cây đèn ngủ đặt đầu giường. Chỉ là một bức hình rất đơn giản, Kiến Hoa và Lệ Đình mặc áo bông to sụ, nhìn đáng điệu thì là tự chụp, đằng sau còn thấy phát phơ cánh hoa anh đào. Đoán chắc là từ hôm đi chơi ở Kyoto.

"Tiểu Đình, giúp anh" - Kiến Hoa soi gương, cần đi chỉnh lại mà chiếc nơ bướm mà mãi nó vẫn không chịu theo ý anh.

Lệ Đình lịch kịch mãi, không có sự trợ giúp của Nancy, cuối cùng cũng vật lộn thành công với bộ lễ phục màu cam trầm đất. Mấy lọn tóc xoắn nhẹ khẽ chạm đến bờ vai nhỏ nhắn, trông thật ngọt ngào. Lệ Đình mở cửa bước ra từ trong phòng thay đồ, Kiến Hoa chỉ trông thấy cô phản chiếu trong tấm gương trước mặt đã không thể khiến anh rời mắt khỏi cô.

"Sư phụ, đề em"

Kiến Hoa quay lại, Lệ Đình đã ở phía sau anh. Vẫn là có bàn tay phụ nữ thì hơn. Kiến Hoa đắm đuối nhìn Lệ Đình khi cô thất lại nơ cổ cho anh, mà thoát cái nó đã nghiêm chỉnh như ý muốn.

"Cảm ơn em" - Kiến Hoa như bị cướp mất hồn phách. Lời cảm ơn cũng chỉ là vô thức mà thốt lên.

"Đẹp trai lắm. Em thật có mắt nhìn người."

Lệ Đình thích thú, nắm hai ve cổ áo Kiến Hoa kéo xuống, rúc vào ngực anh cười thầm.

"Vui vậy sao?"

Lệ Đình gật đầu, cọ cọ dưới vòm ngực Kiến Hoa. Mùi nước hoa của hai người quyện vào nhau, khó biết mùi hương nào là của ai nữa.

"Kiến Hoa, Lệ Đình, đến giờ rồi, chúng ta phải đi thôi" - Tuấn Kiệt gọi với lên từ dưới tầng. Cũng thật không đúng lúc. Giọng nói cứng nhắc của anh phá ngang giây phút lãng mạn này.

Kiến Hoa trông thân hình mảnh mai của Lệ Đình, bộ đầm này đẹp nhưng lại lộ bờ vai trắng muốt của Lệ Đình, trời bên ngoài đã lại xuống tới âm độ. Anh lấy chiếc áo khoác trên giường choàng qua cho Lệ Đình, cẩn thận dặn dò.

"Tới nơi lập tức mặc nó vào"

"Vâng"

Nếu chiếc váy Lê Đình mặc bây giờ là màu trắng, thì cảnh tượng lúc hai người họ xuống cầu thang quả thật không khác lễ cưới là bao. Kiến Hoa một tay đỡ Lê Đình, một tay nhắc váy Lê Đình tránh cô giẫm lên nó. Tổ Thu không dùng được thích thú giờ điện thoại chụp liền vài tấm.

"Được rồi, mau ra xe thôi" - Tuấn Kiệt xua xua mấy người ra xe nhanh chóng như lửa một đám trẻ.

Bên ngoài hai chiếc xe, một lớn một bé đã chờ sẵn. Kiến Hoa đưa Lê Đình lên xe xong mới trở ra xe của mình. Không tới vài phút, hai chiếc xe đã rời khỏi, trả lại sự yên tĩnh vốn có cho Vĩnh Hà viên.

Hai chiếc xe đi song song với nhau, ra tới hồ Y Đình thì rẽ hai hướng như kế hoạch của Tổ Thu, cùng hướng đến Trung tâm Hội nghị Bắc Kinh.

...

Nhiệt độ Bắc Kinh đêm nay xuống mức âm, chẳng mấy diễn viên nữ đi thăm dò. Các nam thần vẫn là chiều lòng fan nữ mà nhanh chóng dạo thăm dò một lượt. Lê Đình đã vào từ trước, Kiến Hoa cùng Tuấn Kiệt và Tổ Thu nhanh chóng theo sau.

Sau ngày hôm qua, giữa Lê Đình và Kiến Hoa đã không còn khoảng cách nào nữa, vậy mà đêm nay lại có một khoảng cách như thế được vạch ra, chính là khi cô ở ngôi hàng ghế trước mà anh lại phải ngồi hàng ghế sau. Kiến Hoa rõ tỏ bộ mặt thất vọng, không phải năm nay anh và Lê Đình có dự án chung sao, vậy mà Ban tổ chức lại không xếp hai người ngồi chung. Cur nhiên để anh ngồi cạnh Kỳ Long, còn Lê Đình ngồi với Vy Đình, Kimi, cách đó tận hai hàng ghế.

Lê Đình cùng Vy Đình cùng diễn một tiết mục trong lễ trao giải. Biểu cảm của mọi người đơn giản là thưởng thức một tiết mục, còn riêng Kiến Hoa là nhìn Lê Đình với ánh mắt thú nhận, chỉ cô gái đó mới có thể khiến anh cười như vậy.

"Muốn lên đó không?" - Kỳ Long liếc Kiến Hoa thăm dò, rõ ràng ngồi cạnh người bạn thân lâu năm là anh mà Kiến Hoa chẳng có vẻ gì hào hứng. Lễ trao giải từ đầu đến giờ cũng chẳng hưởng ứng bao nhiêu, đến cái vỗ tay cũng tiết kiệm, gương mặt thì lạnh băng. Vậy mà vừa thấy Lê Đình trên sân khấu, liền vỗ tay nhiệt tình, cười giống như cả buổi hôm nay cộng lại cũng không nhiều như thế.

"Lên đâu?"

"Thì sân khấu đó. Cậu muốn đổi vai làm con rể của anh thì tốt nhất nên nói sớm?" - Kỳ Long càng được thể chọc Kiến Hoa nhiều hơn. Vy Đình và Lê Đình đóng nam-nữ chính trong phim của anh. Lầy đó chọc tức Kiến Hoa hẳn cũng thú vị.

Trời lạnh, đến hơn nửa lễ trao giải thì hàng ghế khách mời cũng vẫn bớt. Kiến Hoa lên nhận giải Cặp đôi được yêu thích với cô bạn thân Đường Yên, mà ánh mắt lại đã xuống hàng ghế nơi Lê Đình đang ngồi. Khi anh trở xuống, Vy Đình đang ngồi cạnh Lê Đình đột nhiên rời khỏi chỗ ngồi. Lại nhìn ra sau, anh thấy Kỳ Long chỉ chỉ xuống chỗ trống bên cạnh, ra hiệu anh ra đó ngồi đi. Còn Vy Đình đương nhiên bị Kỳ Long gọi xuống bên dưới rồi.

Kiến Hoa thân nhiên vào chỗ của Vy Đình ngồi, như đó vốn là chỗ của anh. Lê Đình che miệng nén cười. Kiến Hoa háng giọng lấy bình tĩnh, thì thầm đủ để hai người nghe thấy, mà trọng tâm nghiêng hẳn về phía Lê Đình. Trong khi đó Tuấn Kiệt cùng Tổ Thu ngồi sau đó mấy hàng ghế liền tục chỉ trò, hai người kia có cần ở chỗ đông người như vậy mà tỉnh tứ không. Cũng không ai chú ý đến, ngay gần đó, có một người liên tục chụp hình lại từng động thái của Kiến Hoa và Lê Đình.

"Tiểu Đình, hôm nay em nắm tay người khác hát song ca, xem ra có vẻ rất vui?"

"Anh cũng sẽ cùng người khác lên nhận giải Cặp đôi đẹp nhất đó thôi" - Lê Đình cong môi cự nự. Cô trước nay không quan tâm đến giải này lắm, nhưng hôm nay thì khác.

"Năm sau chúng ta sẽ làm cả hai việc đó"

Kiến Hoa khẳng định chắc nịch. Anh rất có cảm giác vào Hoa Thiên Cốt. Bộ phim thành công thì việc năm sau anh nắm tay cô hát "Không thể nói" và nhận giải "Cặp đôi đẹp nhất" cũng có thể lắm chứ. Không chừng tiện thể công bố những thứ "có thể nói" cho mọi người cùng biết.

Lễ trao giải kết thúc đã đêm muộn, mọi người đã nhanh chóng đổ ra hai cửa chính ra về. Chỉ có Kiến Hoa vẫn nuôi tiếc kéo Lê Đình lại.

"Tiểu Đình, chúng ta chụp hình đã"

"Á...sur phụ...ở đây sao. Hôm nay ở nhà đã chụp hình rồi mà" - Mọi người chuẩn bị về, không lẽ hai người còn ở đây chụp ảnh.

"Trương Hàn, Vy Đình...ngay cả Long ca hôm nay em đều đã chụp cùng. Không lẽ anh lại không thể. Có điều anh không thích chụp hình giống bọn họ đâu"

Quả thực hôm nay trong hậu trường, Lê Đình đã chụp hình cùng tất cả những nam thần mà cô từng hợp tác chung. Duy có Kiến Hoa là chưa. Mà với tất cả những người kia, cô đều cùng làm một điệu bộ giờ hai ngón tay hình chữ V y hệt nhau. Nhưng với Kiến Hoa, chắc chắn không thể làm như thế nữa.

Lê Đình nhờ Kimi, bạn diễn chung của cô trong phim điện ảnh mới chụp giúp. Chụp cùng với sur phụ, không thể làm dấu hiệu chữ V, đương nhiên phải làm điệu bộ nựng má dễ thương mà anh vẫn thích rồi. Kiến Hoa rất hài lòng, nở nụ cười đắc ý. Ít ra hôm nay ngoài cái cúp của giải thưởng tượng trưng kia, anh cũng có thêm chút thành quả nào đó mang về.

...

Lối ra của khán phòng đông nghịt người. Kiến Hoa bị mấy người kéo lại tán gẫu, chúc mừng vài câu. Lệ Đình cũng không thể ngang nhiên đứng chờ anh, liền đi trước. Kiến Hoa rướn cổ tìm Lệ Đình trong dòng người đông đúc, thấy cô anh lập tức nhanh chóng lách qua. Kiến Hoa bắt ngờ ôm ngang người Lệ Đình, nói nhỏ vào tai cô.

"Anh chờ em bên ngoài"

Hành động đó diễn ra rất nhanh, ngay cả Lệ Đình cũng bất ngờ. Những người xung quanh thì chỉ coi đó như một cái ôm tạm biệt giữa hai người bạn diễn bình thường. Phóng viên cũng không đủ nhanh để bắt được khoảnh khắc đó. Chỉ có cô gái nhỏ nhắn, đôi mắt linh hoạt đứng gần đó là không nghĩ như vậy. Những cử chỉ tình tứ của hai người bên trong khán phòng, giờ là cái ôm quyến luyến của họ đều đã yên vị trong điện thoại của cô.

"Tiểu Tịch, sao em lại ở đây?" - Tổ Thu thấy người quen, gọi lớn, khiến cô gái giật mình, vội cắt điện thoại vào túi xách.

Tiểu Tịch trông thấy Tổ Thu, sự bất ngờ nhanh chóng biến mất. Cũng có thể coi như cùng hội cùng thuyền cả.

"Chị quên là em có mối quan hệ rất tốt với Phong Hành sao, một vé mời cho ngày hôm nay, đâu khó kiếm"

"Có thu hoạch được gì không?" - Tổ Thu nháy mắt, trông bộ dạng giật mình của Tiểu Tịch ban nãy rõ ràng là giấu diếm điều gì đó. Xem chừng chuyện đi hôm nay cũng thu hoạch được không ít tài nguyên.

"Ngoài chuyện mà chúng ta đều biết ra thì cũng không có nhiều"

Không phải tự nhiên mà Tiểu Tịch, nhân vật blogger bí ẩn với tên Bát tỷ nổi tiếng vì nhạy bén về mối quan hệ tình cảm trong làng giải trí như thế. Cô phải đi rất nhiều, xem rất nhiều, tốn nhiều thời gian để phân tích, rồi dùng các mối quan hệ dặt dứu để điều tra thông tin này, thông tin kia...từ đó mới có tin nóng cho mọi người xem. Mà mấy lễ trao giải này, đương nhiên cô sẽ có mặt. Đó là lý do Phong Hành chọn mặt gửi vàng cho Tiểu Tịch làm "cố vấn" cũng như có mối quan hệ mật thiết với cô.

Hôm nay nhân vật chính trong tầm ngắm của Tiểu Tịch đương nhiên là Kiến Hoa và Lệ Đình. Chuyến đi này cô cũng chỉ đi cho vui, vì chắc chắn chuyện này chưa thể khai được, cũng có thể coi như việc người nhà. Nhưng vẫn phải đi, sau này chắc chắn sẽ cần dùng tới. Tổ Thu đá mắt về phía Kiến Hoa và Lệ Đình mới đi khỏi, thì thầm.

"Người ta ôm nhau, cũng thu lại được rồi chứ"

"Không sót một giây" - Tiểu Tịch rướn mồm đắc ý, cô đã ra tay, trước nay chưa hề có một cặp đôi nào thoát.

Tiểu Tịch và Tổ Thu mặc cho những người khác ra trước, cô cũng chẳng muốn chen chúc làm gì. Một góc lối ra hội trường thỉnh thoảng lại có tiếng cười. Giọng cười quen thuộc của Tổ Thu, khiến một người khác cũng chú ý đến.

"Tổ Thu"

"Gil. Cậu cũng tới sao?"

Thấy người lạ, Tiểu Tịch chào Tổ Thu rồi đi mất. Tổ Thu còn tưởng là ai, thì ra là Gil - bạn của cô. Cô quên khuấy mất, sự kiện lớn như vậy, đương nhiên Gil phải có mặt. Gil mặc một chiếc sơ mi trắng đơn giản cùng juyt đồ. Khoác hờ hững chiếc áo khoác dạ màu rượu vang. Ngay cả bước đi cũng thong thả, uyển chuyển, phong thái điềm tĩnh, tuyệt đối không bị chìm trong cả biển người ở đó.

Nếu chỉ trông qua bề ngoài của Gil, sẽ không ai nghĩ cô đã có kinh nghiệm gần mười năm trong nghề này. Ngày trước, thời còn đại học, Gil vốn đã nổi tiếng không ngại bất kì thử thách nào các giảng viên đặt ra, từ lần lộn lạo phóng sự điều tra, đến nằm vùng mấy ngày liền chỉ để lấy được một mẩu tin mà khi lên hình không quá ba mươi giây...tất cả những nỗ lực đó, đã mang đến cho cô thành quả ngay hôm nay. Không chỉ có một chỗ đứng vững chắc tại tòa soạn, những mối quan hệ rộng trong ngành giải trí, mà người ta cũng tôn trọng cô bởi những tin mà Gil đưa luôn luôn chính xác, không ai có thể nghi ngờ về điều đó. Cũng vì thế, có những người yêu mến, nhưng cũng có người sợ. Đối diện với một phóng viên sắc bén, dày dặn kinh nghiệm, có thể bị lộ sơ hở bất cứ lúc nào. Hơn ai hết, Tổ Thu hiểu rõ bạn mình, ngay cả việc nói chuyện với Gil, cô cũng rất cẩn trọng sợ sẽ bị cuốn theo nó mà vô tình làm lộ ra điều gì.

"Cậu còn nói khi nào rảnh sẽ cảm tạ mình cơ mà. Vậy mà vẫn lỉnh lút"

"Đại phóng viên của tôi ời. Đạo này công ty quá bận, không phải đã hứa hợp báo ra mắt phim đề cậu ngồi ghế VIP rồi sao" - Tổ Thu ra vẻ nài nỉ, Gil cũng chỉ nói vậy thôi, chứ thời gian của cô cũng hiếm đâu kém.

"Thế nào? Có muốn mình đưa tin gì nữa không? Chẳng hạn...như...Quốc Kịch Thịnh Điển hôm nay anh trai cậu lên nhận giải về lại ngôi sai chỗ" - Gil liếc mắt thăm dò, mấy ngày qua, chuyện râm ran như vậy, khiến cô cũng tò mò. Và hôm nay việc Kiến Hoa đổi chỗ tới ngồi cạnh Lệ Đình cô cũng thấy. Nhân quang của một phóng viên dày dặn kinh nghiệm cho cô thấy nên nghỉ ngơi.

"Ai da, phóng viên lớn như cậu đưa mấy tin vặt vãnh đó làm gì" - Tổ Thu chỉ xuề xòa cho qua chuyện đưa tin, nhưng tuyệt đối không cần giải thích Lệ Đình với Kiến Hoa có gì hay không. Người nhạy bén như Gil, cô càng giải thích mới bị nghi ngờ. Cứ phủ phàng không quan tâm mới là thượng sách.

"Anh cậu biến mất ở Hàn Quốc bữa trước, thật là đi Nhật Bản sao?"

Gil càng đào sâu hơn, thì Tổ Thu lại càng điềm tĩnh. Lấy tin từ chỗ cô, đâu dễ dàng như thế.

"Ai da, vì chuyện đó mà mình đau đầu lắm. Anh mình không biết tiếng Nhật, một mình đi Nhật làm sao được"

Tổ Thu tỉnh bơ, không quan tâm, Gil lại hỏi dồn.

"Thật là không gặp Triệu Lệ Đình ở Nhật sao?"

"Cô ấy ở Nhật hay không? Mà ở lúc nào, sao mình biết được?"

Biết rằng sẽ không có kết quả gì nếu như hỏi Tổ Thu, Gil bắt ngờ rẽ hướng.

"Thôi vậy, Triệu Lệ Đình chắc vừa mới ra ngoài thôi, xin cô ấy phòng vắng nhanh một chút chắc không vấn đề gì."

Không biết Gil nói đùa hay thật, nhưng khiến Tổ Thu cả kinh. Lệ Đình chưa có sự chuẩn bị, nếu bị Gil hỏi thì Tổ Thu không dám chắc chắn điều gì cả. Nghĩ vậy cô định kéo Gil lại thì bất ngờ, đã có "người" làm thay cô. Nãy giờ Mập nằm yên trong túi xách của cô không hề động đậy, nhưng bất thành linh, khi Tổ Thu muốn kéo Gil lại thì nó nhảy xộc từ bên trong ra, chồm lên áo của Gil, cắn phập hàm răng qua vạt áo choàng. Giờ thành nó nó bị treo lủng lẳng trên đó, gần giống như vật trang trí của chiếc áo, trông cũng thật tội nghiệp. Nhưng lại là chuyện hay, nán Gil ở lại đây.

"Ai da, con mèo ở đâu ra vậy? Cắn nát vạt áo của mình rồi" - Gil vừa phát hiện ra con mèo liền giật mình. Nhìn vạt áo của cô mà xót xa.

"Xin lỗi cậu, của mình đó. Nó không chịu ở nhà cho nên..."

Tổ Thu vừa xin lỗi vừa cười thâm đắc ý. Khá khen cho con mèo, làm Gil không thể đuổi theo Lệ Đình được. Về nhà, chắc chắn cô sẽ mua thật nhiều bánh cho nó. Vốn có thể dễ dàng gỡ hàm răng của nó khỏi áo của Gil nhưng Tổ Thu cứ chậm rãi, ra về khó khăn, phải hơn năm phút, Mập mới chịu rời khỏi đó. Mà thời gian đó, đã đủ để Lệ Đình lên xe của anh cô đi mất rồi. Gil tạm biệt bạn mình rồi đi mất, mà miệng vẫn bực tức vì con mèo vô duyên làm hư chiếc áo mà cô thích, để lại Tổ Thu ôm bụng cười khúc khích. Lần này thật có lỗi với Gil, nhưng vì anh trai cô, vì Lệ Đình...phải làm vậy thôi.

...

Lệ Đình không ra sảnh, mà đi cửa sau của Trung tâm Hội nghị Bắc Kinh, ngoài đó hai chiếc xe mà ban chiều cô cùng Kiến Hoa đi đã đỗ ở đó. Nhưng lần này cô không lên chiếc xe nhỏ, mà lên chiếc xe lớn kia. Kiến Hoa đang đợi cô.

Lệ Đình lên xe, Khang Vũ lái xe thẳng tiến về Vĩnh Hà viên. Máy người còn lại, sẽ lên xe của Lệ Đình ra sân bay lập tức. Tới nơi, chiếc xe không vào trong, mà để Lệ Đình và Kiến Hoa thông dong, nắm tay nhau tản bộ về nhà.

"Tiểu Đình, em nói có quà cho anh mà" - Cả ngày hôm nay Kiến Hoa không ngừng nghĩ về món quà mà Lệ Đình đã nói trong mẫu giấy để lại cho anh ban sáng. Anh không háo hức vì được tặng quà, cái anh hào hứng là Lệ Đình sẽ tặng gì cho anh.

"Em đã để nó trong túi áo vest của anh rồi" - Lệ Đình e thẹn trả lời. Khi còn trong lễ giao giải, cô đã bí mật thả nó vào túi áo của anh.

Kiến Hoa tò mò vội đưa tay vào túi áo kiểm tra liền bị Lệ Đình ngăn lại.

"Lát nữa em vào trong rồi anh hãy xem"

"Được, em vào trong đi. Không lâu nữa, anh sẽ lại tới đón em"

Hai người bịn rịn mãi mới dứt tay nhau để Lệ Đình đi vào trong. Trước mắt lại là một tháng xa cách nữa. Cũng chỉ có thể giữ khoảnh khắc này đợi đến lúc đó.

Chiếc xe lại chậm chạp lăn bánh, Kiến Hoa đã yên vị, lấy món quà của Lệ Đình trong túi áo. Một phong bao màu đỏ, bên trong có một tấm thiệp nhỏ hơn bàn tay, không khó để nhận ra đó là bút tích của Lệ Đình.

"Chìa khóa mà anh tặng em, em đã dùng rồi. Giờ cái này tặng cho anh. Em cũng không nhận trả lại.

Chúc mừng sinh nhật, sư phụ.

Tiểu Đình"

Anh dốc ngược phong bao, một chiếc chìa khóa rất mảnh, màu bạc rơi vào lòng bàn tay. Trông nó thì rất phù hợp với chiếc tay nắm cửa của nhà Lệ Đình. Kiến Hoa giờ chiếc chìa khóa lên trước mặt, ngắm qua ngắm lại. Còn vài ngày nữa mới đến sinh nhật của anh. Nhưng đây rõ ràng là món quà có ý nghĩa nhất mà anh từng được nhận.

Kiến Hoa mỉm cười mãn nguyện, miệng thì thầm

"Lần sau đến, không cần phải đứng ngoài nữa"

Chương 56: Chuyển đi bí mật

Khi cả Trung Quốc đang chìm trong mùa đông lạnh giá, cũng là lúc Tết Nguyên Đán sắp tới gần. Đèn lồng đỏ chằng khắp nơi từ thành phố đến miền quê. Những sắc màu rực rỡ cùng mùi pháo bông đốt sớm đầu đô khiến không khí bớt đi vài phần ảm đạm. Những đám mây to cộ cũng chiều lòng người dịch ra để ánh mặt trời chiếu xuống sưởi ấm một góc Hoàn Kiếm rộng lớn.

Vừa dứt cảnh quay, Lê Đình vội vàng tạm biệt mọi người trong đoàn làm phim Thực Sơn, chạy bật mạng ra xe về khách sạn. Vậy mà chưa ra khỏi phim trường liền bị Kỳ Long cùng Thi Thi kéo lại.

"Từ từ đã" - Kỳ Long nhanh như chớp chớp được mũ áo của Lê Đình, kéo cả người cô lại. Nancy đang học tốc chạy theo sau cũng nhờ vậy mà đuổi kịp.

"Papa, sự phụ đang đợi, không đi sẽ muộn đó" - Lê Đình phụng phịu, giọng cầu khẩn. Kỳ Long dù đang mặc trang phục hiện đại, nhưng bộ râu của nhân vật trong phim còn chưa gỡ xuống, làm anh như cộng thêm cả chục tuổi. Nhìn hai người đứng thật như cha con. Mà Lê Đình giờ giống như cô con gái nài nỉ cha mình cho đi chơi với bạn trai. Nếu không có Thi Thi và Nancy bên cạnh bây giờ, cảm chắc giống hệt như hai người đang đóng một bộ phim tâm lý hiện đại.

"Lê Đình, em cứ để Hoa ca đợi một chút đi. Anh ấy đã đợi bao nhiêu năm rồi, thêm một chút đâu có khó" - Thi Thi cười dịu dàng, nhưng giọng điệu rõ ràng châm chọc. Kiến Hoa hôm nay tới Hoàn Kiếm đón Lê Đình, đã tới đây rồi mà nhất quyết không chịu vào thăm Thi Thi và Kỳ Long. Hai người họ vì thế, tức khí giữ Lê Đình lại thêm một lúc, để người chờ ngoài kia sốt ruột thêm. Như vậy họ càng đắc ý.

"Em đâu có đắc tội gì với hai người. Thả em đi đi mà"

Trông biểu cảm Lê Đình cũng thật tội nghiệp. Mà giờ này chắc Kiến Hoa cũng đâm chiều không kém. Nghĩ đến Kiến Hoa, Thi Thi cũng đá mắt sang Kỳ Long ra hiệu nên thả Lê Đình, không khéo để thêm một lát nữa, đích thân Kiến Hoa lại tới đây hỏi tội hai người.

"Thả em cũng được. Nhưng giúp chị chuyển một câu cho Hoa ca nha" - Thi Thi liếc mắt sang Kỳ Long, nhận được sự hưởng ứng của anh liền ra điều kiện.

"Câu gì vậy?"

"Kêu anh ấy bình tĩnh một chút"

Thi Thi che miệng bật cười, câu này là do Kỳ Long nghĩ ra, nhưng nghĩ đến vẻ mặt của Kiến Hoa lúc này, cô thật không tưởng tượng được nó sẽ bộc phát đến đâu. Cô càng up mở thì lại khiến Lê Đình càng tò mò.

"Á. Vậy thôi sao?"

"Còn nữa. Chúc em may mắn" - Ánh mắt Kỳ Long có vài phần thâm ý thêm vào. Cả anh cùng Thi Thi hợp lực quay Lê Đình mòng mòng. Mà Nancy hiểu chuyện gì đang xảy ra nhưng cứ nhiên đứng ngoài không can thiệp. Vẫn thích xem chuyện vui thì hơn.

Lê Đình khó hiểu, đang bình thường tự nhiên anh lại chúc cô may mắn. Đã đến Tết đầu, chỉ là đi gặp sự phụ thôi mà. Nhưng tính Lê Đình vốn dĩ dễ tin người, mà những người này lại đáng để cô tin, thế nên mới càng dễ bị lừa. Cô không những không hiểu ý tứ trong lời nói của hai người kia mà còn ngây ngốc cảm ơn khiến cả ba người còn lại cùng bật cười sảng khoái trong sự ngỡ ngàng của chính bản thân cô.

Nói rồi Lê Đình trườn lại mũ lên đầu, một mạch chạy tiếp, Nancy lại lách kích theo sau. Thi Thi, Kỳ Long nhìn bộ dạng của Lê Đình vội vã đi gặp Kiến Hoa, lại nghĩ đến hình ảnh của mình ngày trước.

"Không phải là chúc may mắn, nên chúc cô ấy "toàn mạng" qua hôm nay mới đúng" - Kỳ Long vuốt chòm râu giả đang rung rung của mình. Ánh mắt không ngoa có chút tà ác.

"Long ca, anh chơi cũng thật ác. Hoa ca chắc giờ nóng đến vỡ đầu rồi" - Thi Thi huých nhẹ mạng sườn anh. Chiều anh chơi hôm nay, nhất định làm quà Tết thật lớn cho Kiến Hoa. Còn người đứng mũi chịu sào, đương nhiên lại là Lê Đình. Người cha này, xem ra cũng thật quá nhẫn tâm rồi.

"Vậy mới vui. Cậu ấy nên sống bù lại cho những năm trước đi"

...

Từ Hoàn Kiếm về khách sạn không mất đến mười phút chạy xe. Sửa soạn thêm nửa tiếng nữa, Lê Đình ăn mặc kín mít, một mình rời khỏi đó sau khi dặn dò Nancy. Cô bắt đại một chiếc xe taxi ở cửa sau khách sạn, nói nhỏ một địa điểm, vậy là người tài xế không do dự lái chiếc xe lao vút. Trên xe, Lê

Dinh có thể thấy hồ vạn đảo, rừng liễu đang oằn mình chống lại những cơn gió đông lạnh giá dọc theo Tây Hồ. Đêm nay cũng chẳng có con thuyền nào lơ lửng trên Tây Hồ cả. Giữa đường, khi một bên là một quả núi lớn dựng đứng, một bên là vực sâu trăm thước, Lê Dinh ra hiệu cho lái xe dừng lại. Ngay sau một chiếc xe khác. Tiền thừa cũng tặng lại cho vị tài xế, xem như hồng bao cho ngày Tết. Khi cô chỉ còn cách chiếc xe phía trước vài bước chân, cánh cửa xe đã mở. Người ngồi đằng sau, không ai khác... là Kiến Hoa.

"Sur phụ" - Chạy qua chạy lại, cẩn thận đổi xe để tránh sự đeo bám dai dẳng của ai đó, cuối cùng Lê Dinh cũng đến được chỗ Kiến Hoa. Thấy anh, liền nở nụ cười chỉ còn thấy hai đường kẻ trong mắt, chỉ thiếu điều ôm chầm lấy anh.

Kiến Hoa thấy Lê Dinh xuất hiện, đưa tay kéo cô lên xe, cẩn thận đóng cửa lại. Cũng tự mình thắt dây an toàn cho Lê Dinh, nhưng tuyệt nhiên không nói câu nào, cũng không cười với cô hay có bất kỳ động thái nào cho thấy anh đang vui mừng khi gặp cô sau cả tháng xa cách.

Lê Dinh quả nhiên có đôi phần hụt hẫng. Cô trông mong gặp anh bao nhiêu thì bây giờ sự phụ lại hờ hững bấy nhiêu. Đến ánh mắt thâm tình nhìn cô mọi khi cũng không thấy.

"Sur phụ, em đến rồi!"

Lê Dinh trở ngón tay chọc chọc vào mạng sườn Kiến Hoa, nhưng anh vẫn không hề có phản ứng. Hơn nữa, mắt còn nhắm nghiền, ngã người ra ghế sau, ra điều rất mệt mỏi, không muốn bị người khác làm phiền.

Lê Dinh thật rất khó hiểu, không phải ban nãy khi anh gọi điện cho cô còn rất tình cảm sao. Người ngồi cạnh bên cô lúc này, rõ ràng là anh, nhưng sự hờ hững này lại không phải là sự phụ của cô. Không phải cô làm sai điều gì chứ. Lê Dinh cả kinh với suy nghĩ đó. Tia vui vẻ, hào hứng hiện nãy giờ trên gương mặt cô dần tắt, mà Kiến Hoa dường như cũng chẳng quan tâm đến chuyện đó.

Trên xe ngoài hai người, còn có một tài xế nữa. Lê Dinh cũng không tiện hỏi nhiều, để tới nơi rồi, cô sẽ hỏi anh cho rõ. Mà cô nhìn quanh, chiếc xe vẫn men theo con đường núi đó. Cô không hề biết, hai người sẽ đi đâu.

"Sur phụ, chúng ta đi đâu?"

Kiến Hoa vẫn không trả lời. Lê Dinh bắt đầu hoang mang lo sợ, thậm chí ánh mắt đã rung rung rồi. Trong lòng có chút bồn chồn, ngón tay không ngừng bứt vạt áo khoác, chốc lại nhìn sang Kiến Hoa thăm dò, đợi anh nhìn cô một cái, nhưng tuyệt nhiên không có.

Chẳng lâu sau, chiếc xe dừng lại ở lưng chừng một quả núi. Phía đá lớn khắc tên "Vọng Sơn" đặt ngay ngắn ngay đầu lối dẫn vào khu làng ở đó.

Vọng Sơn là một khu nghỉ dưỡng, mà nói đúng hơn là một ngôi làng cổ có tuổi thọ không dưới nghìn năm, nằm lưng chừng con núi, ngay bờ bên kia Tây Hồ. Từ đó, có thể nhìn thấy hầu như toàn bộ quang cảnh Hàng Châu, vì thế nó được đặt tên là Vọng Sơn. Trước đây, nó là một ngôi làng nhỏ của cư dân trên núi, nhưng sau này, vì địa thế đẹp, lại có niên đại lớn, người dân ở đây biến nó thành một khu nghỉ dưỡng, gần gũi với thiên nhiên, yên tĩnh và biệt lập so với bên ngoài. Và đặc biệt là, ngôi làng không quá hai chục hộ dân, người cũng thưa thớt, họ tự cung tự cấp cho những sinh hoạt cơ bản hàng ngày. Mà ngay cả người dân ở đó, họ cũng hạnh phúc với cuộc sống hiện tại, nên rất nhiều dự án lớn nhằm biến nó thành một khu du lịch được đề xuất, với rất nhiều tiền, nhưng tất cả đều không đồng ý. Chính vì thế mà lâu dần, cũng không mấy người biết đến nơi đây. Kiến Hoa cũng thế nếu như không có Kỳ Long đích thân chỉ điểm. Để lấy bối cảnh cho Thục Sơn, Kỳ Long cũng đã từng tìm đến đó, nhưng không được sự chấp nhận của người dân, anh đành tiếc nuối bỏ qua một nơi đẹp như vậy. Có điều, quay phim thì không được, nhưng để hẹn hò bí mật... thì nơi đó chắc chắn là chỗ tốt nhất.

Kiến Hoa và Lê Dinh xuống xe ở cổng ngôi làng. Kiến Hoa dặn tài xế sáng hôm sau hãy đến đón bọn họ. Anh cứ thế im lặng xách toàn bộ đồ của Lê Dinh đi thẳng, còn cô cũng chỉ còn cách rầm rập đi theo anh, không hề rằng một lời nào.

Nơi mà họ hướng đến là ngôi nhà cổ, lối kiến trúc có phần giống với căn phòng ở Giang Tử Đằng, tuy nhiên mỗi căn nhà đều tách biệt nhau cả trăm thước, lại chênh vênh trên một mỏm núi nhô ra nào đó, bên dưới chống đỡ bằng những cây cột bằng gỗ to đến vài ba người mới ôm tròn được quanh nó. Ngôi nhà nằm tận cuối cùng giữa hai dãy của ngôi làng. Hai người cứ thế đi vào, không ai chú ý đến họ, cũng bởi vì Kiến Hoa đã thuê nó từ trước.

Lê Dinh vừa chạy theo Kiến Hoa, vừa nhìn quang cảnh xung quanh cảm thán. Quả nhiên trên đời nhiều nơi đẹp như vậy. Lưng chừng một ngọn núi lại có thể nhìn toàn bộ Hàng Châu. Trên này ngẩng đầu lên thấy trăng sáng, xung quanh còn có tiếng suối róc rách. Còn có nhiều loài hoa dại mọc ra từ vách đá rất đẹp mà cô cũng không biết hết tên của chúng. Nghỉ ngơi ở đây, quả nhiên rất thư thái. Lê Dinh đắm chiêu nhìn bóng lưng Kiến Hoa, mọi thứ đều tốt, duy chỉ có anh là lạ lùng.

Căn nhà đó cũng không rộng hơn căn phòng ở Giang Tử Đằng là bao. Tuy nhiên đầy đủ mọi tiện nghi cần thiết. Một chiếc giường lớn đặt ngay cửa sổ ngắm ánh trăng sáng vàng vạc, bộ bàn uống trà chỉ có hai chiếc ghế bằng trúc đặt cách đó không xa. Mấy bức tranh cũng giống như đồ phục chế cổ xưa... cho người ta cảm giác sống trong thời cổ đại.

Lê Dinh đi sau, cẩn thận đóng cánh cửa sau lưng. Kiến Hoa vẫn không hề nói lời nào. Đến lúc này cô thật sự bị anh dọa đến sợ. Sự im lặng của anh đáng sợ hơn bất cứ điều gì. Thanh âm Lê Dinh run rẩy đến gần phát khóc.

"Sur phụ, anh giận em sao?"

"Không có" - Kiến Hoa đặt đồ bên cạnh giường, cuối cùng cũng chịu lên tiếng, nhưng chỉ đáp một câu ngắn ngủn.

"Vậy em đã làm gì sai sao?"

Lê Dinh lại hỏi tiếp, mà câu trả lời của Kiến Hoa vẫn giữ nguyên không hề thay đổi.

"Không có"

"Anh không giận em, em cũng không làm gì sai. Tại sao anh không chịu nhìn em" - Lệ Đình chặn trước mặt Kiến Hoa. Tâm tư của cô này giờ chợt bộc phát, hai mắt đã rung rung lệ.

Kiến Hoa nhận thấy sự run rẩy trong giọng nói của Lệ Đình, quay qua đối diện, nhìn thẳng vào mắt cô, khóe miệng rõ ràng có nhếch lên một chút. Bất ngờ, cánh tay mạnh mẽ của anh kéo eo Lệ Đình sát lại gần

mình, một tay luồn qua tóc Lệ Đình, nhanh như chớp tiến đến cướp đoạt hơi thở, san sẻ áp lực từ làn môi đỏ mọng của Lệ Đình. Chiếc lưới không chịu yên phận mà mãnh liệt đùa, nụ hôn càng sâu, anh lại ôm cô càng chặt. Lệ Đình cũng không còn để ý đến phản ứng ban nãy của Kiến Hoa nữa, chỉ cần quan tâm sự phụ đang hôn cô. Lệ Đình cũng mãnh liệt đáp lại nụ hôn của anh, vòng tay qua cổ Kiến Hoa. Cuồng nhiệt đến mức hai người không còn trụ vững, ngã ra giường. Kiến Hoa chỉ nhẹ nhàng xoay mình một cái liền đặt Lệ Đình dưới thân, tiếp tục chìm đắm trong nụ hôn sâu như biển.

Tiếng tíc tắc của chiếc đồng hồ dường như vội vã hơn bình thường, từng phút từng phút qua đi, mà hai người họ vẫn không hề rời nhau. Cả hai đều không vội vã, kéo dài nụ hôn đó. Tấm ga trải giường cũng bị xô đẩy mỗi lần Kiến Hoa xoay người đặt Lệ Đình lên trên. Đến khi môi anh miễn cưỡng chịu rời môi cô, Lệ Đình cũng không biết nụ hôn của Kiến Hoa dài bao lâu, cánh môi của cô tê rần cũng không cảm nhận được gì nữa. Lần duy nhất trước đó hai người hôn nhau như thế, không phải khi đã yêu nhau mà là trong một cảnh quay. Và biểu cảm của Kiến Hoa hôm nay, giống hệt ngày hôm đó, Lệ Đình liền nhận ra:

"Sự phụ, anh ghen"

"Em cũng biết là anh ghen sao?"

Kiến Hoa gỡ nhẹ trán Lệ Đình trách cứ, còn cô lại cong môi nũng nịu. Bình thường anh vốn ôn nhu, từ tốn, nhưng khi ghen cũng thật quá cuồng nhiệt rồi.

"Ghen cũng đâu cần làm nger em như vậy"

"Vậy một cảnh hôn thôi cũng đâu cần phải quay ba tiếng"

Kiến Hoa nghiêm mặt gặng hỏi. Thì ra mọi nguyên nhân đều từ cảnh quay hôm nay của Lệ Đình mà ra. Chẳng là cảnh hôn của cô với bạn diễn hôm nay, không hiểu vì rét hay nguyên nhân nào đó mà quay ba tiếng. NG rất nhiều lần, đạo diễn mới hài lòng. Đến khi quay xong cảnh đó, Lệ Đình chẳng còn cảm giác gì nữa, đến sức lực cũng không còn. Kỳ Long thì bấm bụng cười gian xảo khi trông thấy bộ dạng tội nghiệp của cô. Cảnh khó đến mấy Lệ Đình đều dễ dàng hoàn thành vậy mà có một cảnh hôn đơn giản lại mất cả buổi chiều để quay.

"Em là vì...là vì...bị phân tâm nên mới NG nhiều như thế" - Lệ Đình lấp bấp giải thích. Vậy ra nguyên nhân anh làm mặt lạnh với cô hôm nay cũng vì chuyện cảnh quay đó. Nhưng vừa mới chiều nay mới quay, sự phụ biết cũng thật quá nhanh rồi.

"Vì sao phân tâm?" - Kiến Hoa lại nâng cằm Lệ Đình gặng hỏi.

"Anh còn hỏi nữa...là vì nghĩ đến anh mà. Cảnh hôn của chúng ta, không phải còn quay năm tiếng mới hoàn thành sao? Vậy mà anh còn ghen" - Lệ Đình xấu hổ, e lệ úp mặt vào ngực Kiến Hoa thú nhận. Bình thường thì không sao, nhưng bây giờ cô có anh rồi, quay cảnh hôn không nghĩ đến bạn diễn trước mặt mà cứ nhiên lại nghĩ đến Kiến Hoa. Không để bạn diễn trong mắt, vậy thử hỏi cảnh quay sao có thể đạt được. Quay đến ba tiếng cũng chẳng oan ức. Chung quy cũng vì anh mà ra.

"Lần sau nhất định phải một lần liền hoàn thành"

Lệ Đình ôm chặt Kiến Hoa, gật đầu một cái dứt khoát. Kiến Hoa thực ra không giận, nhưng kể cả có là đóng phim đi nữa, thì liệu có chàng trai nào không ghen khi người mình yêu hôn một người khác đến tận ba tiếng. Anh cũng chỉ là người bình thường thôi. Anh chỉ là muốn chọc Lệ Đình một chút, ai ngờ lại khiến Lệ Đình sợ hãi đến phát khóc, trông bộ dạng đó của cô anh lại không cảm lòng được. Mà Long ca cũng thật ý đồ, quay phim cổ trang, có cần cho nhiều cảnh hôn như thế không. Còn nữa, một cảnh hôn thôi, cũng đâu cần phải quay những ba tiếng. Đã vậy không giữ cho mình đi, lại còn cao hứng gọi điện khoe với anh. Nếu anh không ghen, thì chẳng phải là hòa thượng rồi sao.

"Sự phụ, lần sau anh cũng không được lạnh lùng với em như vậy nữa" - Lệ Đình liếc xéo Kiến Hoa cự nự. Anh có thể phạt cô, có thể ghen tuông hôn cô mạnh bạo như vừa rồi...nhưng tuyệt đối cô không muốn thấy anh lạnh lùng với mình.

"Được. Với một điều kiện"

Ánh mắt Kiến Hoa nói không ngoa có vài phần tà ý ẩn hiện. Lệ Đình ngờ ngác chờ anh nói ra điều kiện, mà khi điều kiện đó được nói ra, cô chỉ muốn úp mặt vào tấm chăn không ngẩng mặt lên nữa.

"Tối nay anh phải được ngủ trên giường"

"Á" - gương mặt Lệ Đình nhanh chóng chuyển đỏ ửng như trái gấc chín. Hai người đã từng chung nhà, đã từng ngủ chung trên ghế sofa, nhưng lần này là chung giường, thật khiến cô cảm thấy xấu hổ, hai má nóng bừng lên.

"Không phải em còn phụng phịu đòi ngủ chung với sự phụ sao?"

"Đây là trong phim mà"

Lệ Đình trầm nghĩ, lý lẽ của anh là sao vậy. Đúng là cô đã từng nói thế, nhưng đó là trong phim. Hơn nữa khi đó nhân vật còn bị mất trí nhớ, ngây ngốc như đứa trẻ lên ba. Còn cô giờ đường đường là một cô gái hai mươi mấy tuổi, nghĩ đến việc ngủ chung giường với sư phụ, đầu cô như muốn nổ tung.

"Như nhau cả thôi"

Ở đây cũng chỉ có một phòng, dĩ nhiên hai người phải ngủ chung giường. Không đợi Lệ Đình đồng ý hay không, Kiến Hoa nở nụ cười đắc ý, đáp một câu ngắn gọn, kéo Lệ Đình vào trong lòng, thoát một cái tấm chăn đỏ có chữ hỷ lớn ở giữa đã nhẹ nhàng đáp xuống hai người. Lệ Đình cũng đâu còn cách nào khác, cô chạy cũng không được nữa. Cô chỉ còn cách ngoan ngoãn ôm sư phụ, hai người cứ thế tận hưởng sự ấm áp truyền sang từ đôi phương, khoảnh khắc được ở bên nhau mà cả tháng rồi mới lại đến. Ánh trăng ngày một lên cao, hai người cũng dần dần chìm vào giấc ngủ.

Bạn đang đọc truyện *Quay Lại Vẫn Thấy Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 57: Điều ước

Cũng chỉ ở bên nhau được một đêm, lời nói đâu có nhiều, giờ đây đối với Kiến Hoa và Lệ Đình, họ hiểu nhau là đủ. Một cái nắm tay, một ánh mắt thâm tình hơn rất nhiều lời nói nào khác. Lệ Đình e ấp trong lòng Kiến Hoa ngủ đến tận sáng, khi mặt trời ló rạng, tia nắng ló qua khe cửa le lói trên gương mặt họ mới tỉnh giấc. Thành thói quen trên con đường mòn hai bên đều trồng hoa dại, nhắm mắt cảm nhận mùi hương của núi rừng, chạm nhẹ bàn tay vào màn sương mờ ảo...mọi thứ chỉ đều đơn giản, nhưng là những khoảnh khắc đáng giá nhất. Sau đó, vị tài xế hôm qua đứng giờ Kiến Hoa dặn đến đón Lệ Đình về Hoàn Kiếm tiếp tục quay phim. Còn anh, lại bí mật rời khỏi Chiết Giang như chưa từng xuất hiện ở đó.

Gần đến Tết Nguyên đán, người người tấp nập trở về nhà để chung vui cùng gia đình thì Kiến Hoa và Lệ Đình lại mỗi người một nơi. Cô vẫn tiếp tục quay Thực Sơn, thỉnh thoảng lại qua Thượng Hải hoàn thành nốt những cảnh quay cuối của Thực tập sinh. Còn Kiến Hoa lại dành chút thời gian ngắn ngủi về Đài Loan thăm mẹ anh, dù trong lòng thực sự muốn về cùng anh sẽ có Lệ Đình.

Nhưng như vậy cũng tốt, gần đây, phóng viên bám theo anh mọi lúc. Ngay cả nhà của anh ở Thượng Hải mấy hôm trước cũng suýt nữa bị họ phát hiện. Còn may là Khang Vũ tình ý lách tay lái vào một con phố ngoằn ngoèo gần đó, cuối cùng quay trở ra Bắc Thành. Nếu như để họ tìm được nơi anh ở, thì dù bằng giá nào, mấy tay phóng viên ranh ma đó cũng tìm cách len được vào bên trong khu nhà. Vậy cầm chắc Lệ Đình muốn tới cũng không thể. Anh quay phim, phóng viên túc trực phim trường. Anh quay quảng cáo, hay phỏng vấn...họ cũng rình bên ngoài. Anh ra sân bay, cũng có người đi theo. Đến việc hôm nay anh mặc cái gì, vali màu gì, ăn gì...tất cả đều như được bọn họ tường thuật trực tiếp, không bỏ sót bất kể điều gì dù chỉ là một chi tiết nhỏ nhất.

Tết Nguyên Đán, người ta hay đến chùa dâng hương, Kiến Hoa cũng không ngoại lệ. Nhưng điều khác biệt khiến người khác tò mò ở đây là Kiến Hoa không đến một ngôi chùa bình thường cầu phúc như những người khác. Mà lại đến miếu Nguyệt Lão ở ngoại ô Đài Bắc, điểm giao với Đài Trung, gần với hồ Nhật Nguyệt. Ở đó, người ta cũng có thể dâng hương cầu bình an. Nhưng cái quan trọng nhất vẫn là cầu duyên. Chẳng thế mà ngay chiều hôm đó "Hoắc Kiến Hoa đến miếu Nguyệt lão cầu duyên" là dòng tít nổi bật nhất trên mấy tờ báo Đài Loan, và chẳng lâu sau đã lan sang đại lục. Nơi đó cách xa nhà của anh ở Đài Bắc, vì sao anh lại chọn chỗ đó để tới dâng hương. Đến đó câu chuyện gì...mọi thứ đều là chủ đề bàn tán rôm rả. Cũng bởi vì, Tổ Thu nửa thật nửa đùa đăng tâm hình đó lên weibo Hoa Kiệt chỉ với ba dấu chấm làm chủ thích, càng khiến người khác tò mò. Mà người khác tò mò, cô lại càng thích thú. Đã vậy, được thể, ngay cả Bát tỷ, vốn xưa nay không liên quan gì đến Hoa Kiệt...cũng đăng một dòng trạng thái chúc phúc kèm theo tâm hình đó lên weibo của mình. Tổ Thu - Tiểu Tịch, hai người một tung một hứng, thật ra là hữu ý nhưng nào có ai biết đó là cố ý. Đâu ai ngờ Hoa Kiệt lại có quan hệ với Bát tỷ. Tất cả nghĩ chỉ là sự trùng hợp. Họ kéo nhau vào hội Bát tỷ xem có phải Hoắc Kiến Hoa đã tìm được nhân duyên của mình rồi không, nhưng câu trả lời họ nhận được giống hệt nhau "Tôi không biết". Những gì càng mờ ám thì càng khiến người ta tò mò hơn, chính vì thế mà tâm hình lan đi với tốc độ chóng mặt trong cộng đồng fan của Kiến Hoa và cả những người ủng hộ couple Hoa Đình. Mỗi người đều suy diễn theo một lối, chẳng ai giống ai, còn đáp án chỉ có những người trong cuộc mới biết.

"Tổ Thu, em chán quá không có việc gì làm thì tìm Lạc Thành đi. Làm loạn weibo công ty, rồi giờ sao?"

Tuần Kiệt bắt lực trong việc ngăn cản Tổ Thu cao hứng đăng lên tâm hình đó. Rắc rối tin đồn lần trước chưa đủ mệt hay sao mà giờ này Tổ Thu lại cho đăng một tâm hình có thể gây bão như thế.

"Ai da, Kiệt ca, anh cẩn thận quá rồi. Bí mật chúng ta nên thả dần dần ra đi. Khỏi sau này họ bất ngờ"

Tổ Thu nhất quyết giữ quan điểm cá nhân của mình, chuyện anh trai cô và Lệ Đình, rồi một ngày nào đó sẽ phải công khai. Bây giờ cũng nên từ từ úp mở cho người ta biết anh trai cô sắp thoát kiếp độc thân, sau đó dần hé lộ cô gái đó là ai. Tuần Kiệt vẫn là quá cẩn thận nên mới lo lắng mà đầu gối, chuyện đó Kiến Hoa lại hoàn toàn đồng ý.

...

Thượng Hải,...

"Cảm ơn mọi người đã vất vả" - Tiệc họp mặt đoàn làm phim Thực tập sinh, đạo diễn cúi đầu cảm ơn tất cả dàn diễn viên lẫn nhân viên đã vất vả và thời

gian qua để hoàn thành một bộ phim tươi mới và rất thực tế về đường đời của những sinh viên mới ra trường. Mỗi người còn nhận được một hồng bao từ đạo diễn và nhà sản xuất của phim. Bên trong đương nhiên cũng chẳng đáng là bao, nhưng đó là tấm lòng của bọn họ, mọi người đều vui lòng nhận nó.

"Lệ Đình, em có thể giúp anh một việc được không?"

Dù trong phim hay ngoài đời, Trịnh Khải vẫn có một nét mặt linh hoạt, một chút gì đó cứng rắn, nhưng suy nghĩ và sự tinh quái trong ánh mắt của anh lại khiến cho người khác rất khó nắm bắt. Cũng chính vì thế mà Trịnh Khải là một trong những diễn viên phải thực lực được giới chuyên môn đánh giá rất cao vài năm trở lại đây. Hợp tác với Trịnh Khải trong phim này, Lệ Đình cũng học hỏi được nhiều, được anh chiều cố không ít...nhưng cái chính là mối quan hệ lãng nhăng thú vị đằng sau Trịnh Khải và Kiến Hoa cô lại không hề biết.

"Chuyện gì vậy ạ?"

"Có thể đi chúc mừng sinh nhật một thằng nhóc cùng anh không? Nó biết anh đóng phim chung với em nên nhất quyết đòi anh cho nó gặp em. Hôm nay lại là sinh nhật nó".

Thằng bé đó là em nuôi của Trịnh Khải, con trai của một người bạn thân của anh. Hôm nay sinh nhật nó, Trịnh Khải đã đưa ra hàng loạt món quà để nó chọn, mà nó không cần, chỉ muốn được gặp Lệ Đình, vì nó là fan của cô. Sau tiệc chúc mừng này, Lệ Đình cũng không còn việc gì khác, vậy nên trước sự khẩn thiết của Trịnh Khải, cô không ngại ngần mà đồng ý.

Lệ Đình, Nancy cùng Trịnh Khải đến một nhà hàng truyền thống gần Bến Thượng Hải. Không gian nơi đó rất ấm cúng lại yên tĩnh. Mỗi vị khách đều có thể dùng phòng riêng nếu thiết tiệc gia đình. Mấy người họ khỏi cần phải lo việc phải giải thích việc đi với nhau ngoài lúc đóng phim.

"Tiểu Bảo, xem anh mời ai tới mừng sinh nhật em đây" - Trịnh Khải ló đầu qua cánh cửa, nói với vào trong. Thằng bé chừng sáu, bảy tuổi đang ôm chiếc bánh kem to tướng trước mặt hớn hờ quay ra. Khi nhìn thấy Lệ Đình, nó bỏ luôn chiếc bánh kem, cùng cha mẹ nó ngồi bên cạnh, phớt lờ luôn người anh nuôi của nó, mà chạy tới ôm chầm lấy Lệ Đình, kéo réo vui mừng hơn cả được tặng quà.

"Aaa...chị Sam Sam"

"Chúc mừng sinh nhật em Tiểu Bảo, nhưng đáng tiếc chị không có đem quà tới" - Lệ Đình tươi cười xoa đầu thằng bé. Nó cũng đâu quan trọng có quà hay không, cô đến là món quà nó thích nhất.

"Thằng bé thích em lắm, nhất là vai Sam Sam. Ngày nào cũng xem phim đó. Cảm ơn em đã tới" - Ba mẹ Tiểu Bảo thấy Lệ Đình đều vui mừng lại chào hỏi cô. Lệ Đình cũng vui vẻ đáp lễ. Lần đầu tiên cô tới dự sinh nhật một đứa bé thế này, nhưng cảm giác lại rất ấm áp. Dù gặp người lạ nhưng lại thấy gần gũi.

"Chị nhất định phải ăn bánh và chụp hình cùng em nhé" - Thằng bé thích thú reo mừng, như thể lần đầu tiên biết tới sinh nhật.

"Đương nhiên rồi"

"Khải ca, anh thật là tốt" - Đến lúc này Tiểu Bảo mới chịu chú ý đến Trịnh Khải. Lệ Đình xuất hiện, nó coi người anh nuôi như anh trở nên vô hình.

"Tiểu Bảo, hôm nay em hài lòng rồi chứ"

Thằng bé gật đầu, rồi ngay lập tức lại xoa đầu ngây ngốc, nghĩ lại, chột nhór ra, xua xua tay, lấy lại cái gật đầu ban nãy.

"Nếu có cha nuôi thì càng tốt" - Hôm nay là sinh nhật của nó, mọi người đồng đủ, nhưng nếu cha nuôi của nó cũng có mặt, như vậy mới mỹ mãn.

Xem ra thằng bé này cũng rất nhạy cảm. Trịnh Khải nhìn Thẩm Bạch, cha của Tiểu Bảo ánh lên tia cười đầy hàm ý. Lúc này còn không quên cha nuôi của nó.

"Tiểu Bảo ngoan, vậy con nhớ xem. Cha nuôi dặn con chuyện gì?"

Thằng bé ngơ ngác lục lại trí nhớ của mình đang bị lấp mất bởi niềm vui trong ngày sinh nhật. Tìm kiếm ánh mắt gợi ý của mẹ nó. Mẹ nó kín đáo, chỉ ngón tay sang Lệ Đình, thằng bé liền nhớ ra, reo lên như sáo:

"A...con nhớ rồi, không được gọi chị Sam Sam mà phải gọi là 'mẹ'"

"Á" - Miệng của Lệ Đình đang cong lên một nụ cười, nghe thấy tiếng "mẹ" liền biết mất, thay vào đó là sự cả kinh, hai mắt tròn xoe thác mắc, kiểm Trịnh Khải tìm lời giải thích, mà anh cũng chỉ nhún vai, cô càng hoang mang.

"Tiểu Bảo, em giải thích cho chị Sam Sam xem vì sao phải gọi như thế?" - Trịnh Khải móm lời thêm cho thằng bé trong sự đồng tình của ba mẹ nó.

"Ba Kiến Hoa nói không được gọi chị là 'chị Sam Sam' mà phải gọi là 'mẹ' đó. Tiểu Bảo chỉ biết thế thôi"

Lệ Đình càng bất ngờ hơn nữa, những gì nó nói vào tai này của cô, lại ra tai kia. "Ba Kiến Hoa", không lẽ cha nuôi nó là sư phụ của cô sao?

"Kiến Hoa là bạn thân của anh, cũng là cha nuôi của Tiểu Bảo. Còn chuyện cậu ấy dặn gì thằng bé, bọn anh đều không liên quan nhé" - Thẩm Bạch nói tình bơ, phui tay coi như không hề biết gì, trong khi vợ anh cười khúc khích.

Lệ Đình chỉ muốn giấu mặt đi, cầu trời, thầm nghĩ "Sur phụ, anh có bao nhiêu người bạn thân, có thể nói một lượt được không?". Mỗi lần cho cô một bất ngờ như vậy, cũng thật quá khoa trương rồi, khiến cô không kịp trở tay. Một cô gái chưa tròn ba mươi tuổi, mà ở đây lại có đứa bé đáng yêu, kéo tay cô gọi là "mẹ", cô nên cười hay nên khóc đây.

"Ba nuôi còn nói gì nữa không?" - Trịnh Khải được thể đùa, cứ tiếp tục.

"Ủm...không có..hết rồi" - Thăng bé gãi đầu gãi tai suy tính, rồi lại giật mình nhớ ra

"A...ba còn nói "mẹ" rất đẹp nữa. Bảo con khen "mẹ" đẹp sẽ được tặng hồng bao lớn"

Lời nói của đứa trẻ ngây thơ, khiến tất cả mọi người cười vang. Còn Lệ Đình dù muốn cười cũng không cười nổi. Mặt cô nóng bừng, không cần nhìn cũng biết đỏ đến mức nào rồi. Vậy mà Nancy đứng đó cũng chỉ che miệng cười hường ứng.

"Tiểu Bảo ngoan, cứ gọi là "chị Sam Sam" đi. Chị tặng em hồng bao. Chịu không?"

"Dạ chịu" Lệ Đình rút hồng bao tặng ngay cho thằng bé. Sự ngại ngùng qua đi, mọi người cùng cắt bánh kem, hát bài mừng sinh nhật. Sau đó cô cũng xin phép rời đi. Trên đường ra xe, Lệ Đình nghĩ lại lúc cô lúng túng khi Tiểu Bảo gọi cô là "mẹ", vừa đi vừa lẩm bẩm, nhưng trong đó lại không giấu điểm được cô đang vui.

"Sur phụ, anh to gan lắm"

"Lệ Đình, giờ chúng ta đi đâu?" - Nancy không nén nổi cười nãy giờ. Thình thoảng lại ngó xem nét mặt Lệ Đình, ra đến đây rồi vẫn còn đỏ.

"Về Bắc Thành"

...

Căn nhà số 7 tại Bắc Thành mấy hôm nay đều không có người lui tới vì Kiến Hoa đã về Đài Loan, Tổ Thu, Tuấn Kiệt cũng vậy. Ngay cả con mèo cũng về theo. Nhưng tối nay sẽ có người ở đó. Vẫn như mọi khi, Lệ Đình có thuê khách sạn, nhưng là khách sạn gần Bắc Thành nhất, và chỉ có Nancy ở khách sạn. Còn cô đương nhiên ở trong căn nhà số 7. Dễ hiểu thôi, chìa khóa trong tay cô, cũng coi như nó là nhà của cô. Ngôi nhà đó cùng nhà của cô ở Bắc Kinh, từ khi nào mỗi vật dụng đều có thêm một chiếc, phòng việc có thêm một người lui tới, chỉ thiếu điều dọn toàn bộ đồ của cô qua đó.

Đến ngay tám chắn, ra giường, cả rèm cửa của ngôi nhà trước kia vẫn một màu trắng toát, nay đã toàn bộ đổi sang màu tím tử đinh hương, màu mà Lệ Đình thích. Cũng bởi vì ai đó rất hiểu và chiều theo sở thích của cô, mọi thay đổi đều được Khang Vũ làm trong một ngày. Đến hôm nay, Lệ Đình tới mới phát hiện sự thay đổi đó. Ngoài vườn trước kia có mấy cây hoa sắp chết rũ, giờ cũng sinh động hơn bởi hoa oải hương. Nếu không tính tổng thể chung thì hai ngôi nhà ở Bắc Kinh và Thượng Hải gần như là một bản sao của nhau. Dù ở đâu trong hai chỗ đó, cảm giác đem lại cũng chỉ có một.

Lệ Đình tựa cửa sổ, mân mê tấm rèm cửa mới thay, lại nghĩ đến việc vừa rồi ở tiệc sinh nhật Tiểu Bảo, không đợi Kiến Hoa gọi điện cho cô, cô đã gọi trước.

Điện thoại cắt ngang giây phút tụ họp gia đình của bốn người nhà họ Hoắc. Kiến Hoa lúc nào cũng khur khur điện thoại bây giờ không còn là chuyện lạ đối với họ nữa. Mà giờ này gọi điện, còn có thể là ai khác ngoài Lệ Đình. Mẹ anh nháy mắt với Tổ Thu khi Kiến Hoa lên lầu nghe điện thoại.

"Là anh đây" - Kiến Hoa biết tối nay Lệ Đình sẽ đi đâu, anh đang đợi điện thoại của cô, giọng điệu rất thần nhiên.

"Sur phụ, anh còn bình thân như thế. Em không biết rằng anh còn có con trai nữa"

Giọng điệu Lệ Đình có nửa phản trách móc, thêm vài phần hờn dỗi cùng châm chọc. Trước nay anh chưa từng kể mình có một đứa con trai nuôi, mà còn đáng yêu như vậy.

"Bây giờ em biết cũng đâu muộn"

"Còn dạy nó nói linh tinh"

Lệ Đình càng e thẹn thì Kiến Hoa lại càng thích thú. Anh thật rất muốn biết về mặt của cô lúc Tiểu Bảo gọi là "mẹ" sẽ thế nào. Khi này, Lệ Đình rời khỏi, Trịnh Khải lập tức gọi điện cho anh, Tiểu Bảo cũng léo nhéo bên cạnh. Riêng tương tượng ra phản ứng của Lệ Đình lúc đó cũng đủ khiến anh thích thú mấy ngày.

"Trẻ con rất thông minh, anh có dạy, nhưng phải thấy đúng thì chúng mới làm theo" - Kiến Hoa hào hứng đùa cợt, trong lòng cảm thán "Tiểu Bảo giỏi lắm, làm rất tốt".

"Nó gọi Trịnh Khải là "ca ca" mà gọi em là "mẹ", anh nói đúng ở chỗ nào?"

"Cứ vai về mà gọi"

Lệ Đình cong môi, đừng đưa tấm rèm che trước mặt cự nự. Sur phụ vẫn mãi là sur phụ. Cô không thể cãi lại được. Mà lý lẽ của anh cũng thật kỳ quái. Anh là cha nuôi của thằng bé chứ đâu phải cô. Một đứa trẻ gọi hai người là "cha - mẹ", lúc đó quả thật tim cô muốn rút khỏi lồng ngực. Nếu lúc đó còn

có Kiến Hoa, cô chăm chắc không dám nhìn anh. Nhưng không thể nói là cô không thích. Ngay cả chuyện tình yêu của hai người, bạn thân của anh đều biết, ngay cả đứa trẻ cũng biết...nghĩa là giữa hai người không còn điều gì phải giấu diếm. Mà cô cũng biết, nếu như cơ hội tới, anh sẵn sàng nói cho tất cả mọi người biết, người Hoắc Kiến Hoa yêu chính là Triệu Lệ Dĩnh. Và cô nhất định sẽ chờ được đến ngày đó.

"Bây giờ em đang ở đâu?"

"Nhà anh"

Chiếc chìa khóa Kiến Hoa tặng cho Lệ Dĩnh, nó nắm giữ trái tim anh, cũng là cuộc đời của anh. Lệ Dĩnh nói đang ở nhà anh, không hề ngần ngại, điều đó khiến Kiến Hoa trào dâng một niềm hạnh phúc khôn tả. Nếu không phải bận lịch trình về Đài Loan, anh nhất định giao thừa sẽ ở bên cô. Nhưng giờ Lệ Dĩnh đang ở nhà của anh, mấy ngày tới cũng vậy, cũng coi như hai người đang ở bên nhau. Năm sau nhất định sẽ khác.

"Thay đổi đó, em có thích không?"

"Em rất thích"

Kiến Hoa đã bỏ nhiều tâm tư để biến căn nhà vốn nhàm chán của anh trở nên sinh động hơn vì có sự xuất hiện của Lệ Dĩnh. Giờ nó giống một ngôi nhà hơn là một nơi trú chân mỗi khi anh đến Thượng Hải.

"Sur phụ, hôm trước đến miếu Nguyệt Lão, anh đã cầu gì vậy?" - Việc Kiến Hoa đi cầu Nguyệt Lão râm ran của cộng đồng mạng mấy ngày nay. Lệ Dĩnh cũng tò mò không kém, anh tới đó đã cầu điều gì.

"Em hãy nói điều ước của em vào ngày Thất tịch trước, sau đó anh sẽ nói điều ước của anh" - Kiến Hoa nhân cơ hội này muốn biết Lệ Dĩnh hôm đó đã viết gì lên dải lụa treo trên cây rêu ở đình Nguyệt Quang.

"Một đời một kiếp" - Đó là bốn chữ mà Lệ Dĩnh đã viết lên dải lụa đỏ của cô đêm Thất Tịch. Đó là một điều ước, là một lời hứa cho tình yêu của cô.

Kiến Hoa ở đầu dây bên kia nghe rất rõ. Từng câu, từng chữ cũng đã khắc sâu vào tim anh. Một đời một kiếp, anh nhất định sẽ làm cho cô.

"Tiểu Dĩnh...anh ước rất đơn giản...chỉ cần mỗi bước sau này, em đều đi cùng anh"

"Sur phụ, điều ước này của anh, chắc chắn sẽ thành hiện thực" - Lệ Dĩnh nhìn tấm ảnh trên đầu giường, mỉm cười mãn nguyện. Dù là "một đời một kiếp" hay "một giờ một khắc" mỗi bước chân của anh, sẽ đều có cô bên cạnh.

Điều ước của Kiến Hoa chỉ đơn thuần là bên cạnh mỗi dấu chân của anh, sẽ có thêm một dấu chân của Lệ Dĩnh. Nghĩa là mọi việc liên quan đến anh, anh đều muốn có cô ở đó. Đơn giản cũng bởi vì từ khi có Lệ Dĩnh, mọi điều ước của Kiến Hoa đều vì cô mà nảy sinh. Mọi mục tiêu của anh cũng vì cô mà thực hiện. Khỏe mạnh của anh chỉ vì cô mà mỉm cười. Mọi khoảnh khắc của anh cũng đều vì cô mà hạnh phúc.

Bạn đang đọc truyện *Quay Lại Vẫn Thấy Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 58: Phút giao thừa

Đêm giao thừa, đường phố Bắc Kinh lung linh rực rỡ bởi những chùm đèn khổng lồ trên những tòa nhà cao chọc trời nằm giữa thành phố. Người người đổ ra quảng trường lớn ở Bắc Kinh và hàng chục hồ lớn nhỏ để xem pháo hoa. Hồ Y Đình cũng chật ních người. Gần mười hai giờ đêm, khoảnh khắc giao thừa sắp đến, Lệ Dĩnh mới trở về nhà từ trường quay sau khi làm khách mời lên sóng trực tiếp cho đài truyền hình Trung ương trong giây phút đón năm mới. Cô vốn muốn dạo hồ Y Đình một chút, nhưng bây giờ ở đó lại quá đông, thế nên Lệ Dĩnh về thẳng nhà của mình ở Vĩnh Hà viên. Hôm nay, chỉ có một mình cô ở đó, lại một năm nữa, một mình cô đón giao thừa.

Giờ này, ở Đài Loan, Kiến Hoa vẫn còn mắc kẹt trong tiệc chiêu đãi năm mới của một đơn vị truyền thông lớn. Vốn sẽ có Tuấn Kiệt đi cùng anh, nhưng mấy năm nay, Hoa Kiệt cũng đã lấy đi của Tuấn Kiệt quá nhiều thời gian rồi. Những lúc bạn anh ở bên gia đình chẳng được bao lâu, vợ Tuấn Kiệt lại mới sinh. Thế nên Kiến Hoa cùng Khang Vũ đến dự, dù chẳng hào hứng gì. Từ chín giờ đến gần nửa đêm, Kiến Hoa không thể thoát khỏi đám đông ở đó. Hết người này lại tới người khác chúc tụng. Chốc chốc anh lại đưa tay lên xem đồng hồ. Chỉ còn chưa đến mười phút nữa sẽ chuyển giao sang năm mới,

"Hoa ca, nhanh gọi điện cho Dĩnh tỷ đi. Sắp sang năm mới rồi" - Khang Vũ vội vàng lách qua dòng người ghé tai Kiến Hoa nói nhỏ.

"Tôi biết rồi. Cậu giúp tôi nói chuyện với bọn họ"

Kiến Hoa bỏ lại nhiệm vụ nói chuyện với những người khác cho Khang Vũ. Mà thậm chí trong số họ có người còn gấp đôi tuổi của cậu ta cũng không ít. Khang Vũ cả kinh, lúng túng ứng biến. Giao thừa này cũng thật quá náo nhiệt, sau đó tự cảm thán sao mọi khi Kiệt ca có thể đối phó với từng ngày người cùng một lúc.

Trong khi Khang Vũ phải vật lộn với những câu hỏi "Kiến Hoa đâu? Sắp tới cậu ấy có dự án gì không? Có thể xem xét làm đại diện cho chúng tôi..." và

vô vàn những câu hỏi tương tự như vậy thì Kiến Hoa ra hậu viên, cẩn thận xem xét xung quanh, gọi điện thoại cho Lê Đình.

Điện thoại còn đồ chưa đủ một hồi chuông, Lê Đình ngay lập tức đã bắt máy.

"Tiểu Đình, năm mới hạnh phúc"

"Năm mới hạnh phúc, sư phụ"

"Bùm! Bùm!Bùm" - Cùng lúc đó ở Hồ Y Đình và Đài Loan, pháo hoa đều rực sáng. Kiến Hoa và Lê Đình cùng nhìn lên bầu trời, ngắm những tia sáng chói rực rỡ.

"Em có thấy pháo hoa không?"

"Có. Rất đẹp"

"Em đã ước chưa?"

"Vẫn là một điều ước đó" - Dù là Thất tịch, hay Tết Đoàn viên, hay là đêm giao thừa...điều ước của cô vì anh vẫn chưa từng thay đổi, vẫn mãi chỉ là "Một đời một kiếp". Và anh cũng chỉ ước duy nhất một điều tương tự.

"Anh có hồng bao cho em đó"

"Hồng bao? Hồng bao ở đâu?"

"Em lại đầu giường đi, dưới gối của em"

Lê Đình lại đầu giường, bên dưới gối của cô có một chiếc hộp nhỏ hơn lòng bàn tay, màu tím rất xinh xắn thật một chiếc nơ nhỏ. Lê Đình cẩn thận mở chiếc hộp, bên trong, chiếc nhẫn tròn màu bạc, đính những viên đá li ti tỏa ra ánh sáng lấp lánh được nằm ngay ngắn. Lòng trong của chiếc nhẫn khắc một mẫu tự "H" rất nhỏ, viết tắt từ tên của Kiến Hoa.

"Sư phụ, ở đây chỉ có một chiếc thôi"

"Chiếc còn lại đang trên tay anh, em đeo nó vào đi." - Kiến Hoa giơ bàn tay trái của mình lên trước mặt, chiếc còn lại, có khắc tên của cô, đang nằm trên tay anh.

Đôi mắt Lê Đình long lanh, trực trào một hàng lệ, tự đeo nó lên ngón tay, vô cùng vừa vặn, ngay cả kích thước cũng không sai một li. Cô còn không biết anh đã để chiếc nhẫn ở dưới gối của cô từ bao giờ. Món quà này thật bất ngờ, nhưng nó là món quà ý nghĩa nhất mà cô nhận được ngày hôm nay. Ai bảo sư phụ lãnh đạm, ai bảo anh lạnh lùng...vậy thì người vừa lãng mạn tặng nhẫn đôi tình nhân cho cô này là ai?

Giao thừa năm nay, hai người không thể ở bên nhau. Nhưng nó sẽ là sợi dây gắn kết hai người, là tâm ý của anh, là tình yêu của anh. Giao thừa năm sau, chắc chắn sẽ ở bên nhau. Rồi một ngày nào đó, anh sẽ đường đường chính chính tự tay đeo một chiếc nhẫn cho cô...lên ngón tay áp út.

...

Ở một nơi khác...

Bảy người em gái của Lạc Thành thì tới sáu người đã có gia đình. Đêm giao thừa cũng chỉ có anh và Tiểu Tịch ăn cơm với nhau. Cũng chỉ có đêm nay, Lạc Thành mới cho mình chút thời gian không có sự chen chân của công việc, và cũng không có Tổ Thu chặn cửa làm phiền. Nhưng cũng chính vì tạm gác công việc sang một bên, nên lòng anh cảm thấy thiếu cái gì đó. Mà chắc chắn sự trống vắng đó lại không chỉ đến từ công việc. Lạc Thành ngồi xem tivi, nhưng dường như chẳng chú ý gì nhiều đến nội dung đang phát. Thình thoảng, tiếng điện thoại kêu lại khiến anh giật mình, nhưng tất cả đều chỉ là những tin nhắn chúc mừng chung chung của mấy người bạn hay của mấy dịch vụ mà anh vẫn dùng. Còn người vốn vẫn gọi thì vẫn chưa thấy. Khi chỉ còn năm phút nữa là đến giao thừa, điện thoại của anh cũng đồ chuông, mà người gọi đến dĩ nhiên là Tổ Thu.

"Tôi đây" - Lạc Thành cố tỏ ra lãnh đạm, nhưng vô hình lại làm lộ ra rằng anh đang đợi cuộc điện thoại này.

Tổ Thu cảm chắc sẽ phải đợi rất lâu, hoặc thậm chí Lạc Thành sẽ chẳng nghe điện thoại của cô. Vì từ khi Hoa Kiệt chuyển đến Thượng Hải, cô giống như "âm hồn bất tán", chặn đường anh bất cứ lúc nào. Lạc Thành cũng không ít lần tỏ ra bất lực vì sự cố chấp của cô. Vậy mà, chuông điện thoại kêu chưa được một giây, Lạc Thành đã nghe máy, khiến Tổ Thu trong phút chốc bất ngờ, không phản ứng kịp.

"Sao không nói gì?" - Dù đã nghe máy, nhưng không thấy Tổ Thu lên tiếng, Lạc Thành gặng hỏi.

"Tôi...tôi...chỉ là muốn chúc anh năm mới bình an"

Hiếm có lúc nào Tổ Thu lấp bắp, ngại ngùng như vậy. Cô không quá hy vọng vào cuộc điện thoại này nhưng thực tế lại vượt sự kỳ vọng của cô. Một chuyện nhỏ như thế lại khiến Tổ Thu cười e lệ, ngón tay bắt giắc vân vê lọn tóc.

"Cô cũng vậy" - Khó có thể nói Lạc Thành lúc này có cười hay không, nhưng chắc chắn anh bây giờ không phải là một cỗ máy làm việc, một trợ lý của chủ tịch Giang...mà là một người đàn ông đã bắt đầu biết rung động.

Tổ Thu gọi điện cho Lạc Thành, dù không mong chờ nhưng lại vô cùng bất ngờ vì không những trong giọng nói của Lạc Thành không còn sự miễn cưỡng khi nghe điện thoại của cô như mọi khi nữa, mà còn có chút gì đó vui vẻ. Tuy chỉ là một câu nói đơn giản, anh vẫn lạnh lùng "Cô cũng vậy" nhưng rõ ràng Tổ Thu đã bước lại gần hơn với Lạc Thành. Cố gắng của cô bấy lâu nay, cũng đã có thành tựu.

Tại một nơi khác nữa, mọi người mãi chú ý đến pháo hoa, thì cuối cùng Khang Vũ cũng kiếm được một chút thời gian rảnh, gọi điện cho Nancy, tự chúc nhau sẽ có một năm mới may mắn. Và việc họ cùng nhau che giấu tình yêu cho hai người mà họ yêu mến sẽ có một kết thúc tốt đẹp. Trong ngôi nhà cổ kính ngoại ô Thượng Hải, Giang Chấn gọi điện cho Tuyết Lan, Tuyết Nghi...Giờ khác giao thừa, tất cả họ, ai cũng muốn chúc và nhận lời chúc tốt đẹp nhất từ những người mình yêu quý và trân trọng.

...

Cùng lúc đó, London (Anh)

Trời vẫn còn sáng, trong văn phòng được thiết kế trang nhã theo lối gothic nhìn xuống dòng sông Theme hiền hòa, một người đàn ông tắt bật với những công việc của mình. Ly cafe bên cạnh vẫn còn hơn nửa nhưng đã nguội ngắt. Sấp giấy tờ cao quá đầu người chẳng chịt những hình vẽ nằm chính ỳnh trên mặt bàn đợi người đó đụng tới.

"Anh Mạc, hình như hôm nay ở Trung Quốc là Tết truyền thống mà. Sao anh không về luôn" - Cô trợ lý xinh đẹp với mái tóc nâu gọn sóng bước vào, thay một ly cafe khác.

"June, năm năm nay, tôi vẫn ăn Tết ở đây mà, thêm một lần cũng đâu có sao. Hơn nữa, tôi muốn trước khi trở về Trung Quốc hoàn thành mọi việc ở đây đã" - Người đàn ông vui vẻ cười nói, nhưng mắt vẫn dán chặt vào hình vẽ trước mặt, chốc lại tích dầu đỏ lên bản vẽ đó.

June, cô gái gốc Anh chính hiệu, là trợ lý của anh ta đã năm năm, kể từ khi anh đến London làm việc. Năm năm là một thời gian dài cho một công việc, nhưng June chưa bao giờ có ý định thôi công việc trợ lý này. Cũng bởi người đàn ông đó khiến cô khám phục và học hỏi được rất nhiều điều đối với một sinh viên khi đó mới tốt nghiệp chuyên ngành mỹ thuật. Dù trên bàn có bao nhiêu giấy tờ, dù có phải giải quyết bao nhiêu công việc, nhưng người đàn ông đó chưa từng để lộ một tia một mồi nào. Giống như mang sinh khí, hào hứng đến tất cả mọi người. Người đàn ông tỏa ra ánh hào quang của mặt trời phía Đông, ngũ quan hoàn hảo như một tác phẩm nghệ thuật tưởng chừng như mặt trời ngoài kia một ngày không ló qua cửa sổ ngắm gương mặt đó sẽ không cam lòng. Và bất kể ai từng một lần thấy nụ cười nhếch mép cười cợt đó của anh ta chắc chắn sẽ không thể quên được.

Cô trợ lý chỉ mỉm cười rồi lặng lẽ bước ra ngoài. Sự im lặng lại bao phủ lên căn phòng, nhưng chẳng lâu sau liền bị tiếng chuông điện thoại phá vỡ.

"Mình đây"

"Mạc Lăng, bao giờ cậu về Trung Quốc? Giờ đã là giao thừa rồi, mọi người đều nhớ cậu."- Thanh âm chắc chắn, chậm rãi vang lên bên kia đầu dây.

"Không lâu nữa. Mình cũng rất nhớ mọi người" - Nhận được cuộc điện thoại của bạn thân, cuối cùng Mạc Lăng cũng buông cây bút xuống, chuyển cái nhìn lên tấm hình cách đó chỉ vài tấc.

Tấm ảnh bốn người, trong đó hai chàng trai và hai cô gái nở nụ cười thanh xuân tươi trẻ, tự nhiên khoác vai nhau chừng rất thân thiết. Từ khi tới London làm việc, tấm ảnh đó chưa một phút nào biến mất khỏi vị trí đó trên bàn làm việc của Mạc Lăng. Dù bàn đã chật ních, nhưng lúc nào tấm ảnh đó cũng có một vị trí rất dễ thấy, cũng như mấy người trong hình cũng có một vị trí rất quan trọng trong lòng anh. Năm năm đã trôi qua rồi, đây sẽ là lần cuối cùng anh ăn Tết xứ người. Mạc Lăng háo hức chờ đợi đến lúc bốn người họ được trùng phùng.

"Năm mới hạnh phúc"

"Năm mới hạnh phúc" - Người đàn ông bên kia đầu dây vui vẻ chúc mừng. Theo sau đó Mạc Lăng cũng nở nụ cười.

Giờ này ở Trung Quốc, đồng hồ điểm mười hai tiếng chuông, báo hiệu đã sang năm mới. Pháo hoa rực sáng, cùng lúc, tất cả họ cùng hướng lên bầu trời rộng lớn, ngưỡng vọng về tương lai. Năm mới, dự định mới, con người mới, thay đổi mới và cả những sóng gió mới cận kề.

Bạn đang đọc truyện *Quay Lại Vãn Thấy Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 59: Trở về

Thượng Hải, một tháng sau...

Chiếc xe BMW sang trọng lăn bánh trên đại lộ rộng thênh thang. Mùa đông khắc nghiệt đã qua, những đám mây u ám vẫn vũ bầu trời nhường chỗ cho màu một màu xanh tươi, cao vời vợi. Cũng chỉ khi không khí của mùa xuân đến, những chiếc xe ô tô chạy trên đường mới có dịp được mở cửa sổ, ngắm nhìn đường phố tấp nập.

Một người đàn ông lái xe, mà suốt quãng đường không hề nói lời nào. Gương mặt có chút suy tư, nhưng nhìn anh ta, lại không thể đoán được đang suy nghĩ về điều gì. Ngược lại, hai cô gái ngồi ghế sau lại rất thích thú. Hai người họ đã nhìn Thượng Hải đến phát chán rồi, vậy mà bây giờ không thể ngừng chỉ trò từng nơi mà chiếc xe lướt qua.

"Tiểu Tịch, chúng ta đang đi đâu vậy?" - Tổ Thu đến tìm Lạc Thành, đúng lúc anh cùng Tiểu Tịch chuẩn bị ra ngoài. Tiểu Tịch liền kéo Tổ Thu đi cùng mình, mà Lạc Thành không phản đối. Hơn nửa năm qua, anh đã quen với việc Tổ Thu xuất hiện bất ngờ và chen chân vào mọi việc trong cuộc sống của anh. Mà chính sự bất thường đó khiến cuộc sống của anh bớt nhàm chán hơn ngoài chuyện chỉ cắm đầu công việc.

"Gặp một người bạn" - Tiểu Tịch không trả lời rõ ràng câu hỏi của Tổ Thu, càng lấp lửng càng khiến Tổ Thu tò mò

"Nhưng đây là lối ra sân bay mà?"

"Đương nhiên, chúng ta ra sân bay đón anh ấy" - Ba người cùng ra sân bay, Lạc Thành đi với tâm trạng nặng trĩu, Tổ Thu thì không hiểu gì...còn Tiểu Tịch lại vô cùng hào hứng.

Giữa trưa mà sân bay Thượng Hải chật ních người. Lạc Thành chịu trách nhiệm rẽ đường để hai cô gái chỉ việc chạy theo phía sau. Đứng chờ ở cổng ra của đường bay Quốc tế chừng mười phút, thì đám đông bắt đầu nhao lên, mà chủ yếu trong số đó đều là những cô gái còn rất trẻ.

"Chuyện gì vậy?" - Mấy người chen lấn, kích động đến Tổ Thu cũng không thể đứng vững. Nếu không có Lạc Thành đỡ, cảm chắc vài lần cô đã mất trụ ngã mất rồi.

Cửa ra bắt đầu có người xuất hiện, từ nước ngoài về, ai nấy hành lý chất đầy xe đẩy. Và rồi Tổ Thu phát hiện, nguyên nhân của sự kích động và xô đẩy của mấy cô gái ban nãy là do đâu. Một người đàn ông cao chừng hơn thước tám, mặc chiếc áo choàng dài cùng cặp kính đen, thông thả bước ra. Mỗi bước đi của anh ta đều toát ra phong thái của sự hào hoa, thu hút sự chú ý của tất cả mọi người. Bước đi dứt khoát của anh ta cho thấy đó là một người đàn ông rất mạnh mẽ, nhưng khi anh ta tháo cặp kính đen xuống, cùng khoe môi bắt đầu cong lên một nụ cười thì lại có gì đó bay bổng, khó nắm bắt. Từ mất, mới đến từng đường nét đến đẹp đến độ hoàn hảo. Nam thần cũng chỉ có vậy mà thôi. Bất giác vẻ đẹp của anh ta khiến Tổ Thu không thể rời mắt.

"Đẹp trai quá" - Mấy cô gái xung quanh đó cũng chẳng liên can gì, thậm chí có người còn đi cùng bạn trai, nhưng vẫn không thể cưỡng lại sức hút như tảng nam châm lớn phát ra từ người đàn ông đó.

"Nam thần! Nam thần! Đúng thật là nam thần! Sao lại có người đẹp như vậy chứ?" - Hai mắt Tổ Thu long lanh rực sáng, miệng cảm thán. Cô tự thấy anh trai cô rất soái rồi. Lạc Thành cũng không kém. Nhưng người đàn ông kia, đẹp đến độ...không thể rời mắt.

"Đối với cô, ai cũng đẹp trai hết sao?" - Lạc Thành hăng giọng nói vu vơ. Rõ ràng từng có cô gái nói anh là nam thần, đẹp trai nhất trong số những người cô gái đó từng gặp. Vậy mà giờ có người đàn ông đẹp trai xuất hiện, liền quên luôn câu nói của mình.

Bất chợt Tổ Thu giật mình, người đàn ông kia hình như đang cười với cô, vội lay mạnh cánh tay Tiểu Tịch.

"Anh ta đang nhìn chúng ta kìa. Tiểu Tịch, đang tiến lại gần chúng ta đó"

Tổ Thu thì kích động nhưng Tiểu Tịch chỉ cười, còn Lạc Thành thì rõ ràng một bộ mặt thất vọng. Bỗng nhiên anh lại đem bộ mặt đó đến đây đón người bạn thân nổi khổ của mình. Đến khi anh ta đến ngay trước mặt cô, Tổ Thu vẫn chưa hiểu chuyện gì, toàn thân bất động như tượng.

"Đã lâu không gặp"

Không những anh ta đang đứng ở một cự li rất gần so với cô, mà còn nở nụ cười giết người nữa. "Đã lâu không gặp" - Tổ Thu thầm nghĩ, cô có quen anh ta sao? Những gì định nói ấp úng trong miệng mãi không thể thốt ra được. Cuối cùng Lạc Thành cũng chịu lên tiếng.

"Mạc Lăng, cậu nói đi là đi liền năm năm. Lần này sẽ không đi nữa chứ"

Lạc Thành và Mạc Lăng bắt tay thật chặt, tiến lại ôm rồi vỗ vai nhau thân tình. Đã năm năm, hai người mới gặp lại bạn thân của mình. Năm năm trôi qua, Lạc Thành vẫn trầm tĩnh như thế, vẫn chắc chắn như thế, còn Mạc Lăng...lại là một thái cực đối ngược. Anh thích trêu đùa, sự hào hoa toát ra từ từng cử chỉ của anh dù là nhỏ nhất cùng điệu cười nửa miệng sẵn sàng đánh gục mọi trái tim thiếu nữ.

"Sẽ không đâu"

"Lăng ca" - Tiểu Tịch nhẹ nhàng bắt đầu, e lệ gọi một tiếng "Lăng ca". Năm năm qua, nếu không phải anh trai cô cầm chân, cô vốn đã đến thăm Lăng ca của cô rất nhiều lần rồi. Lần này gặp lại, anh sẽ không đi nữa.

Mạc Lăng giả bộ nhắm mắt, chống cằm suy nghĩ, định bụng trêu đùa.

"Tiểu Tịch, em đã xinh đẹp như vậy rồi. Không còn là cô nhóc suốt ngày vui đầu vào máy tính nữa" - Cũng phải nói hôm nay Tiểu Tịch chăm chút hơn bình thường. Cô vẫn là cô gái năm năm trước suốt ngày vui đầu vào máy tính, hay có cơ hội là muốn theo sau anh trai cô và Mạc Lăng. Nhưng hôm nay, con người đó cũng phải thể chỗ cho một cô gái dịu dàng, nữ tính thôi. Cô cũng đâu chỉ biết đến có máy tính, chỉ vì thời gian qua không có thứ gì đủ quan trọng để kéo cô ra khỏi việc đó thôi. Còn anh thì khác.

"Em lại trêu em. Em đã 26 tuổi rồi đó"

Trông bộ dạng xấu hổ của Tiểu Tịch, Tổ Thu cũng vài phần bất ngờ. Còn Lạc Thành chẳng cần nói cũng biết có chuyện gì. Riêng chuyện Mạc Lăng về Trung Quốc hôm nay đã khiến cho Tiểu Tịch vui hơn cả Tết nguyên đán. Cách giờ Mạc Lăng hạ cánh xuống sân bay Thượng Hải những ba, bốn tiếng đồng hồ em gái anh đã giục anh rồi. Thời gian tới, xem ra bạn của anh sẽ không được yên với con bé.

"Đây là...?" - Mạc Lăng bắt chợt nhận ra sự có mặt của Tổ Thu.

"Tôi...tôi là Tổ Thu, bạn của Tiểu Tịch" - Tổ Thu giật mình, ấp úng đáp lời. Tiểu Tịch mỉm cười đá mắt sang Lạc Thành, Mạc Lăng liền hiểu ý. Năm năm anh rời khỏi, quả nhiên mọi việc thay đổi không ít.

"Rất vui được gặp cô. Tôi là bạn thân của Lạc Thành" - Tổ Thu cuối cùng cũng lấy lại được bình tĩnh. Nhưng nhìn anh ta ở cự li gần quả thật càng lại gần càng thấy một ánh sáng đến lóa mắt. Nhưng ngoài tướng tượng của cô, người đàn ông này không cao ngạo, lạnh lùng mà lại rất gần gũi, ấm áp.

Mạc Lăng hơi cúi người xuống ngang bằng với Tổ Thu, bắt tay cô tự nhiên, nhưng cẩn trọng, thậm chí đến lực nắm của bàn tay anh ta cũng chú ý. Phong độ, lịch thiệp...tất cả đều có trên người anh ta. Sao trên đời lại có thể có một người đàn ông như vậy.

"Bạn thân của tôi, xin được nhờ cậy vào cô đây"

Mạc Lăng nhờ cậy Tổ Thu, lại nháy mắt làm hiệu với Lạc Thành. Cùng lúc khiến hai người kia đứng hình. Đúng là chỉ có anh mới có khả năng nói trúng tim của Lạc Thành bây giờ. Chỉ cần nhìn qua, liền biết tâm tình của bạn anh hiện giờ ra sao. Tiểu Tịch cũng biết, anh trai cô xưa nay rất nguyên tắc. Cái gì có thể được, tất nhiên sẽ chiều cô. Nhưng nếu không được, chắc chắn bằng cách nào anh cũng ngăn cản. Việc hôm nay, để Tổ Thu đi cùng ra sân bay đón Mạc Lăng, là bạn thân cũng coi như người thân của anh. Có ai sẽ để một người mà mình không quan tâm, không liên quan đến mình tham gia vào một việc như vậy không. Lạc Thành vẫn chối, Tổ Thu vẫn chưa nhận ra, nhưng chắc chắn lần này con đường dài của Tổ Thu cũng sẽ nhìn thấy đích.

...

Hai người đàn ông đi trước, lịch kích xách đồ, còn Tiểu Tịch và Tổ Thu chậm rãi theo sau. Tổ Thu vẫn chưa khỏi hết thắc mắc về Mạc Lăng. Từ khi anh ta xuất hiện, cô có cảm giác bất định, trong lòng có một cảm giác rất khó tả, không thể nói rõ được.

"Tiểu Tịch, Mạc Lăng là ai vậy?"

"Anh ấy là bạn thân của anh trai em. Từ nhỏ chúng em đã chơi cùng với nhau. Là kiến trúc sư rất nổi tiếng. Chủ tịch rất coi trọng anh ấy"

"Giang bá bá cũng biết anh ta sao?" - Tổ Thu cố gắng sắp xếp những mảnh ghép liên quan trong đầu mình. Càng ngày những mối liên hệ này càng chồng chéo. Một người nữa xuất hiện, mà sự xuất hiện nay không biết là họa hay là phúc.

"Đương nhiên. Chính chủ tịch là người bồi dưỡng Lăng ca học kiến trúc mà. Chị đã từng đến Nhà hát Quốc gia ở Bắc Kinh chưa?"

"Có một lần" - Nhà hát Quốc gia rất nổi tiếng. Hầu như khách du lịch hay bất kì người dân nào ở Bắc Kinh cũng đều tới đó chiêm ngưỡng một lần vì lối kiến trúc vô cùng độc đáo pha lẫn giữa hiện đại và truyền thống, giữa ánh sáng nhân tạo và tự nhiên.

Tiểu Tịch còn nói thêm nhiều công trình, địa điểm rất nổi tiếng khác nữa, không chỉ ở Trung Quốc mà còn ở những nơi khác trên thế giới. Chính vì tất cả chúng đều nổi tiếng nên Tổ Thu đều đã nghe qua.

"Những công trình đó...và cả Giang Từ Đẳng...đều do một mình anh ấy thiết kế" - Tiểu Tịch kể cho Tổ Thu với giọng điệu rất ngưỡng mộ lẫn tự hào.

"Ưu tú như vậy sao?" - Tổ Thu hỏi câu này xong cũng thấy mình thật ngốc. Đương nhiên là ưu tú rồi. Một người trẻ như Mạc Lăng lại có ảnh hưởng như vậy trong ngành kiến trúc. Dùng một từ ưu tú có lẽ còn chưa đủ để hình dung.

"Không chỉ ưu tú. Có thể nói là một người đàn ông hoàn hảo"

Câu chuyện của Tiểu Tịch khiến Tổ Thu lơ mơ nhận ra một chút cảm giác khó tả mới nảy sinh trong lòng mình. Nhưng tốt nhất là mọi chuyện không nên như cô nghĩ.

Đã năm năm mới lại bước đi trên mảnh đất của quê hương. Thượng Hải chính là nơi Mạc Lăng đã lớn lên, bồi dưỡng tâm hồn nghệ thuật của anh. Trở về lần này, thấy nhiều thứ thật lạ lẫm. Thế nên vừa đi, anh vừa nhìn xung quanh sân bay, khiến Lạc Thành phải chú ý rẽ đường. Bỗng nhiên, bước chân anh chậm đi, rồi dừng lại trước một màn hình LED quảng cáo rất lớn. Trên hình một cô gái xinh đẹp, ngọt ngào giới thiệu cho một hãng mỹ phẩm. Xung quanh có nhiều tấm biển khác nhau, nhưng anh chỉ dừng ở đó, nhìn cô gái trong hình với ánh mắt không hề xa lạ mà có yêu thương trong đó. Khóe môi hiện một nụ cười, nhưng không phải nụ cười nửa miệng cười cợt mà lạ nụ cười ấm áp từ trái tim.

Màn hình lại chuyển sang một quảng cáo khác, hai người mới chịu đi tiếp. Lúc này, gương mặt nặng trĩu tâm trạng của Lạc Thành khi nãy trên ô tô lại trở về:

"Mạc Lăng...năm năm rồi, cậu vẫn yêu cô ấy sao?"

"Mười năm qua...chưa hề thay đổi"

Điều mà Lạc Thành suy nghĩ suốt chặng đường tới sân bay hôm nay đã là thật. Lo lắng của anh, vô tình trùng với Tổ Thu bây giờ. Mà lo lắng đó, không phải là không có cơ sở.

Bạn đang đọc truyện *Quay Lại Vẫn Thấy Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 60: Theo đuổi

Trời cuối tháng ba, đã qua mùa đông rồi mà Lê Đình mặc tới hai chiếc áo khoác to sụ. Riêng hai chiếc áo đó cũng phải khiến cô tăng thêm vài cân, lại thêm chiếc mũ len trùm kín, cùng đôi giày cổ cao gần tới đầu gối, tướng đó khiến ai nhìn thấy cũng khó nhận ra cô.

Không trợ lý, không mang nhiều hành lý, Lê Đình chỉ đem theo một chiếc balo nhỏ, đủ để cô dùng đến trong một ngày tới không có Nancy bên cạnh. Sân bay Bắc Kinh xế chiều đã vắng người hơn, Lê Đình một mình đi vào, không ai chú ý đến cô. Hôm nay cũng không hề có phóng viên bám theo, vì cô đi từ nhà, lại mặc kín như vậy, chắc chắn không thể bị nhận ra.

"Nancy, em ở sân bay rồi. Có việc gì thì lập tức gọi điện cho em nhé"

"Chị biết rồi, chúc em vui vẻ"

Lê Đình mãi gọi điện cho Nancy, lại vội vàng đi nhanh tới khu vực làm thủ tục cho chuyến bay. Một người đàn ông khác, hướng ngược lại cũng gấp gấp như thế. Vô tình, Lê Đình đâm phải bả vai anh ta, bị huych một cái đau điếng.

"Á. Đau quá"

"Xin lỗi cô, tôi không chú ý. Cô có sao không?" - Người đàn ông cao lớn, gương mặt nam tính rất cuốn hút bối rối xin lỗi. Không biết là lỗi của ai, nhưng cô gái này nhỏ bé như vậy, đụng phải anh, chắc chắn rất đau.

Lê Đình phần vì vội, phần vì sợ có ai đó nhận ra mình mà lúng túng không dám ngẩng đầu lên, miệng lắp bắp.

"Tôi..tôi..không sao. Xin lỗi"

Sau đó đi thẳng, bước đi càng gấp gấp hơn. Người đàn ông kia có vẻ ngập ngừng, lo lắng cho Lê Đình vì cú va chạm vừa rồi cũng khá mạnh, có thể sẽ khiến bả vai cô bị đau. Nhưng Lê Đình đi quá nhanh, anh ta cũng không còn cách nào khác.

Anh ta lừng chừng giữa việc đuổi theo để chắc chắn cô gái đó không sao với việc ra ngoài sân bay vì bản thân mình cũng có việc gấp. Nhưng tiếng chuông điện thoại reo, anh ta cũng bỏ lại việc đuổi theo Lê Đình, chỉ thấy bóng lưng cô khuất sau mấy khu vực làm thủ tục.

"Mạc Lăng, cậu đang ở đâu?"

"Mình tới Bắc Kinh rồi, đang ở sân bay, vừa rồi đụng phải một cô gái nên chậm một chút"

Lạc Thành đã chờ Mạc Lăng bên ngoài để đón anh, nhưng đã đến giờ hẹn rồi mà người vẫn chưa thấy ra. Giọng nói của Lạc Thành có chút vội vã. Hai người cần phải về gấp Giang Chấn.

Mạc Lăng vừa đi vừa nói, đã ra đến cổng sân bay, thì sực nhớ ra. Cô gái vừa rồi, hình dáng từ phía sau, giọng nói, ngay cả sự lúng túng trong thanh âm đó...không phải rất quen thuộc với anh sao?

"Lê Đình...là em phải không?" - Mạc Lăng giật mình quay lại, đã không thấy Lê Đình đâu nữa.

"Mạc Lăng, cậu nói gì vậy?" - Lạc Thành chỉ nghe thấy tiếng bạn mình nói gì đó nhưng không rõ

"Lạc Thành, cậu đợi một chút, mình quay lại tìm cô gái đó" - Không đợi Lạc Thành kịp phản ứng, Mạc Lăng liền tắt điện thoại, lập tức quay trở vào trong.

"Lê Đình, là em rồi" - Ngay lúc này, Mạc Lăng chạy rất nhanh theo hướng Lê Đình mới đi ban nãy, luôn miệng khẳng định đó là Lê Đình. Ánh mắt anh ta, nụ cười của anh ta...đều thể hiện rõ sự trông đợi cuộc gặp gỡ đó, rồi tự trách mình bất cẩn khi không nhận ra cô dù hai người đã đụng phải nhau. Mà tất cả những biểu cảm đó...chỉ có ở một kẻ si tình.

Đến khi thấy Lê Đình chuẩn bị tiến vào khu vực chờ chuyến bay thì anh ta thở phào nhẹ nhõm. Lê Đình bỏ khẩu trang xuống để qua cửa. Đúng là cô, anh không có nhìn nhầm.

"Lê Đình! Lê Đình"... - Mạc Lăng cũng chẳng quan tâm liệu xem có ai để ý vì anh gọi quá lớn không, cũng không lo tới việc Lê Đình nổi tiếng như vậy...trên đời này biết bao người có tên trùng như thế. Nếu giờ anh không gọi, sẽ bỏ lỡ cơ hội quý giá này.

Gọi liên nấy tiếng nhưng Lê Đình không nghe thấy vì đang nghe nhạc. Anh ta lấy hết sức chạy thật nhanh đến cửa soát vé, nhưng mới được nửa đường,

Lệ Đình đã khuất sau cánh cửa lớn bằng thủy tinh.

"Xin lỗi anh, đây là khu vực chờ chuyển bay. Anh không thể vào bên trong" - Biết là không thể vào trong nhưng Mạc Lăng vẫn cố rướn vào, đến mức nhân viên soát vé phải giữ anh ta lại.

Mạc Lăng thất vọng, anh đến Bắc Kinh vừa là để nhận công việc mới, điều quan trọng hơn là gặp lại Lệ Đình. Vậy mà anh vừa tới, cô liền đi mất. Vừa rồi anh không thể nhận ra cô vì Lệ Đình ngày nay quá kín đáo, đến khi nói chuyện với Lạc Thành, anh mới chợt nhớ ra giọng nói quen thuộc của Lệ Đình, khi đuổi theo thì đã quá muộn.

"Lệ Đình...Anh lại chậm một bước"

Mạc Lăng có đôi chút buồn bã trở ra ngoài. Anh vốn định lần này trở về Bắc Kinh sẽ gặp Lệ Đình. Năm năm không gặp, anh muốn cho cô một bất ngờ, nhưng bất ngờ đó còn chưa đến thì anh đã bỏ lỡ cơ hội đó rồi.

Chiếc xe đã chạy mà Mạc Lăng tâm tư vẫn để ở sân bay. Trong lòng tự trách mình, sao có thể không nhận ra cô cơ chứ. Mạc Lăng lơ đãng ngoái lại phía sân bay.

"Mạc Lăng, cậu sao vậy? Có chuyện gì trong đó sao?" - Lạc Thành nhận thấy Mạc Lăng dường như đang để tâm trí ở đâu đó. Từ khi lên xe, hai người chưa nói chuyện gì nhiều mà đó lại không phải tính cách vốn có của Mạc Lăng.

"Minh đừng phải Lệ Đình, nhưng cô ấy vội hình như không chú ý đến mình"

"Lệ Đình sao?" - Ngay lập tức sắc mặt Lạc Thành biến đổi. Nhắc đến Lệ Đình, anh nhận thấy nét mặt của Mạc Lăng vô cùng vui vẻ.

"Phải. Nhưng không sao. Thời gian còn dài, rồi mình cũng sẽ gặp được cô ấy" - Mạc Lăng ngả người ra ghế sau, mỉm cười nghĩ về cú va chạm chớp nhoáng ban nãy. Mười năm trước, hai người cũng lần đầu tiên quen nhau trong tình huống như vậy. Năm năm sau trở lại, vẫn là cơ duyên đó.

"Mạc Lăng...có chuyện này...Lệ Đình..."

"Sao cơ?"

Lạc Thành ngập ngừng, dò xét phản ứng của Mạc Lăng, định nói điều gì đó, nhưng rồi những lời định nói lại quay trở vào trong. Mạc Lăng có vẻ trông chờ xem Lạc Thành sẽ nói gì, anh không nhận ra sự thay đổi trên sắc mặt của Lạc Thành vì còn mãi nghĩ đến Lệ Đình. Bạn anh không nói, anh cũng cho qua, nghĩ rằng, chuyện đó cũng đâu quan trọng. Mà anh đâu hề biết, Lạc Thành vốn xưa nay chưa từng ngập ngừng bất cứ chuyện gì.

"À...không có gì...cứ từ từ gặp, không vội"

Lạc Thành trầm ngâm, anh nên nói với bạn anh chuyện này thế nào đây. Mạc Lăng vừa mới trở về sau năm năm ở Anh, phần lớn nguyên nhân là vì Lệ Đình. Thời gian qua anh còn tưởng chuyện này đã là chuyện của quá khứ rồi, nhưng không ngờ năm năm không gặp mà Mạc Lăng vẫn giữ nguyên tình cảm đó với Lệ Đình. Dù biết cần phải nói sự thật cho Mạc Lăng chuyện Lệ Đình và Hoa ca, nhưng anh vẫn không nỡ cắt đứt hy vọng mới nhen nhóm trong người bạn thân nhất của mình.

...

Đêm muộn, Lệ Đình đáp chuyến bay xuống Đài Bắc. Sân bay đã vắng tanh, thế nhưng cô vẫn cẩn trọng ngày nay kín đáo. Ngay cả khi ngồi trên máy bay cô cũng không tháo chiếc khẩu trang che gần hết khuôn mặt đó xuống. Không mang theo hành lý, Lệ Đình nhanh chóng trở ra sảnh. Dù đã sang mùa xuân, nhưng ban đêm, gió mang theo hơi biển thổi mạnh khiến nhiệt độ giảm đáng kể. Hai chiếc áo to sụ mà cô mặc xem ra cũng có tác dụng.

Bên ngoài sân bay, cũng chỉ có hơn chục chiếc xe ô tô đang đỗ, mà Lệ Đình không khó để nhận ra chiếc xe mình sẽ lên, vì duy nhất có chiếc xe đó là bên ngoài có một người đàn ông ăn mặc kín mít, đứng chống mũi giày, tựa vào cửa xe, điệu bộ chính xác là đang chờ người yêu.

Thấy Lệ Đình, Kiến Hoa bỏ chiếc khẩu trang xuống, nét mặt bỗng tươi tỉnh như sự xuất hiện của cô cuối cùng cũng giải thoát cho anh. Ở đây lâu như vậy, hai chân của anh cũng cứng đờ, không muốn đi nữa rồi.

"Sự phụ, anh tới lâu chưa?" - Lệ Đình theo thói quen nép vào lòng Kiến Hoa, mà anh cũng tự nhiên giang tay ôm lấy cô.

Kiến Hoa cười thích thú, nhưng nghĩ đến mẹ anh bắt anh ra đây cả mấy tiếng trước, chỉ vì không muốn con dâu tương lai của bà phải đợi, anh lại rùng mình. Đến khi Lệ Đình thực sự vào cửa nhà họ Hoắc, lúc đó xem ra anh cũng chẳng còn là gì trong mắt của mẹ anh nữa.

"Anh sắp mọc rễ rồi. Mẹ bắt anh tới cách đây ba tiếng kia. Điện thoại của em đâu?"

"Có chuyện gì sao?" - Lệ Đình không biết anh cần điện thoại của cô làm gì, nhưng theo quán tính vẫn đưa ra.

Kiến Hoa nhanh chóng tắt điện thoại của Lệ Đình, nhét vào túi áo của mình trong sự bất ngờ của Lệ Đình.

"Sự phụ, điện thoại của em..."

"Ở đây em không cần dùng đến nó nữa. Khi nào em trở về, anh sẽ trả nó cho em"

"Nhưng nếu ai gọi..." - Lê Đình ngơ ngác, điện thoại xưa nay vẫn là vật bất li thân của cô. Giờ anh tịch thu mất. Một ngày tới, Kiến Hoa chính là muốn Lê Đình chỉ ở bên anh, không bị quấy rầy bởi bất cứ chuyện gì.

"Nếu ai gọi, Nancy sẽ gọi cho anh. Đi thôi, mẹ chờ chúng ta lâu rồi"

Lê Đình biết có cự nự cũng không lại với Kiến Hoa lúc này. Cô chỉ còn cách thuận theo anh thôi. Có việc gì cũng có sự phụ, việc của cô chỉ là ở bên anh. Vậy đã đủ rồi. Kiến Hoa mở cửa để Lê Đình lên xe. Thoáng chốc, chiếc xe đã lao vút trong màn đêm tĩnh mịch.

Bạn đang đọc truyện *Quay Lại Vẫn Thấy Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 61: Mừng thọ(p1)

Ban đêm, đường ở Đài Bắc rộng thênh thang không một bóng người. Chẳng mấy chốc mà Kiến Hoa đã đưa Lê Đình về tới nhà anh nằm rìa trung tâm thành phố. Tất cả những ngôi nhà xung quanh đều tắt điện, mang đến không khí im lìm cho cả khu dân cư. Duy chỉ có ngôi nhà ba tầng màu xanh nhạt vẫn sáng đèn từ tầng một lên tận nóc. Hàng rào trồng nhiều hoa cẩm tú cũng duyên dáng, lung linh hơn bởi những sợi đèn nháy nhỏ nhắn, phát ra thứ ánh sáng nửa xanh nửa trắng kì ảo. Trước hiên tầng một còn treo một chiếc đèn lồng đỏ dán chữ "Thọ" rất lớn. Và ngay dưới chiếc đèn lồng đó, ba người đang đứng chờ một chiếc ô tô quay lại với vẻ mặt rất hào hứng.

Chưa về đến nhà, nhưng khi còn cách vài chục mét, nhờ ánh sáng của đèn pha ô tô cùng đèn đèn lớn của nhà Kiến Hoa mà Lê Đình đã nhìn thấy bóng dáng của ba người quen thuộc đối với cô: ba mẹ Kiến Hoa và Tổ Thu.

"Sự phụ, đêm rồi sao ba mẹ anh còn chưa ngủ. Lại còn đứng ngoài đó nữa?" - Bỗng Lê Đình cảm thấy có chút căng thẳng, tim tự nhiên đập nhanh hơn, run rẩy lay cánh tay Kiến Hoa. Nhìn đồng hồ đã điểm nửa đêm rồi, xung quanh đã ngủ hết, vậy mà ở đó đầy đủ ba người đang đứng.

"Tất cả đều đang đợi em đó"

Kiến Hoa trông vẻ mặt căng thẳng của Lê Đình cười vui vẻ. Khỏi phải nói ba mẹ anh phần khởi mức nào khi biết Lê Đình sẽ đến nhà anh đêm nay. Thế nên mới có chuyện mẹ anh bắt anh ra sân bay đón cô trước những ba tiếng đồng hồ. Đó là còn chưa kể, cứ mười lăm phút mẹ anh lại gọi điện để biết đã đón được người chưa. Không biết Kiến Hoa đã phải nhắc lại bao nhiêu lần "Máy bay còn chưa hạ cánh mẹ à" nhưng Hạ Tuyết Lan vẫn sốt ruột gọi hết lần này đến lần khác. Trước khi lên xe đưa Lê Đình về đây, Kiến Hoa cũng đã gọi điện báo cho bà biết đã đón được Lê Đình, ấy vậy mà bà vẫn gọi thêm hai lần nữa. Dám chắc, bốn tiếng vừa qua, ba anh và Tổ Thu nhìn mẹ anh đi qua đi lại trong nhà đến phát chán. Mà hai bậc phụ mẫu chưa có ngủ, thì có cuộc bao nhiêu Tổ Thu cũng không dám đi ngủ trước. Chỉ còn cách đứng bên ngoài này chờ anh trai cô đưa Lê Đình về. Thấy chiếc xe dần chậm lại trước cổng, Tổ Thu mừng rớt nước mắt, cô sắp được giải thoát, hai mí mắt đã biểu tình lắm rồi. Nhưng vẫn cố căng lên vì cái liếc mắt của mẹ cô.

Chiếc xe dừng lại, trống ngực Lê Đình càng đánh liên hồi. Dù cô đã biết mọi người trong gia đình anh từ trước, cũng coi là thân thiết. Nhưng đây lại là lần đầu tiên tới đây, có chút ngượng ngùng. Cũng vì tất cả đều đang chờ để đón cô.

"Cuối cùng cũng đến rồi" - Hạ Tuyết Lan lay cổ tay chồng mình, vui mừng chạy xuống sân. Hoắc Ngạn - ba của Kiến Hoa cùng Tổ Thu cũng theo sau.

Lê Đình hít một hơi thật dài, tự mở cửa xuống xe. Thấy mẹ Kiến Hoa, liền nở nụ cười bẽn lèn như lần đầu gặp mặt.

"Chú, dì, con đến muộn. Hai người có khỏe không?"

"Chào con"

"Chúng ta rất khỏe, nhưng con thì gầy đi nhiều rồi đó"

Hoắc Ngạn vốn ít lời, Kiến Hoa cũng thừa hưởng tính cách đó của cha anh. Ông chỉ gật đầu, mỉm cười chào Lê Đình. Ngược lại, mẹ Kiến Hoa lại lo lắng, xoay Lê Đình một vòng. Không biết đóng phim vất vả thế nào mà lại khiến Lê Đình gầy rộc đi so với Trung thu năm trước bà mới gặp.

"Tổ Thu, Thành ca không có tới được. Gửi lời chào cậu đó" - Lê Đình quay sang Tổ Thu đang che miệng ngáp ngắn ngáp dài, đến chảy nước mắt, buông lời trêu chọc. Mai Giang Chấn có tới, nhưng Lạc Thành bận việc gì đó nên Giang Chấn sẽ đi một mình. Tổ Thu cũng biết trước việc này, cô đâu có hy vọng gì. Nhưng lời chào mà Lê Đình nói, cô lại tò mò không biết bao nhiêu phần là thật.

"Lê Đình, cậu đến muộn chút nữa là mình ngắt ở hiên nhà rồi" - Tổ Thu méo mồm trong đau khổ. Lê Đình đã đến rồi, mẹ cô cũng không nguyệt con gái mình nữa. Thay vào đó tất cả mọi người cùng cười sáng khoái, cùng nhau vào nhà.

Ngày mai chính là ngày sinh thần của mẹ Kiến Hoa tròn sáu mươi tuổi. Thường thì mọi năm cũng làm rất đơn giản, cả nhà cùng ăn bữa cơm là được rồi. Tuy vậy nhưng năm nào cũng thiếu Kiến Nguyên vì con trai cả của bà làm cảnh sát ở Đài Trung. Một năm cùng lắm cũng chỉ về được vào Tết Nguyên Đán. Nhưng năm nay đã khác, Hạ Tuyết Lan không chỉ trùng phùng được với hai người bạn thân nhất của mình, mà ngay cả con dâu bà nhắm được từ hơn hai mươi năm trước cũng ở đây. Song hi lăm môm, mừng thọ lần này, chắc chắn không qua loa như mọi khi nữa. Vừa làm mừng thọ, mà cũng coi

như ra mắt gia đình hai bên của Kiến Hoa và Lê Đình. Một công đôi việc, chẳng thế mà Hạ Tuyết Lan cất công thức giục mọi người dành thời gian nghỉ vào ngày mai cách đây cả tháng trời. Và cuối cùng bà cũng được như ý nguyện. Lê Đình đã ở đây, còn những người bạn của bà, sáng mai cũng sẽ tới. Mừng thọ năm nay, chắc chắn sẽ rất đáng nhớ.

...

Người vui nhất đêm hôm nay, không phải là Lê Đình, không phải là ba mẹ Kiến Hoa, càng không phải là Tổ Thu mà chính là Kiến Hoa. Khoảnh khắc nhìn thấy Lê Đình trong tình yêu thương của mọi người trong gia đình anh, đó chính là giây phút Kiến Hoa chờ đợi bao năm nay. Chỉ thiếu Kiến Nguyên là mọi thứ sẽ trọn vẹn.

Dù đêm đã muộn, nhưng Hạ Tuyết Lan vẫn kêu Kiến Hoa đưa Lê Đình xem một vòng trong nhà. Quả nhiên căn nhà dưới bàn tay của một người phụ nữ cũng khác. Không nhàm chán như ngôi nhà ở Thượng Hải của Kiến Hoa mà cách đây không lâu vì Lê Đình nên anh đã thay đổi bài trí của ngôi nhà.

Điểm cuối cùng là phòng của Kiến Hoa, ở tầng cao nhất. Khung cửa sổ bốn cánh mở toang hướng nhìn ra cái hồ lớn của khu dân cư. Cả ngôi nhà, duy có phòng của anh là đơn giản nhất, khiến cho chậu hoa oải hương trước thềm cửa sổ chính là điểm nhấn của toàn bộ gian phòng.

Giá sách bằng gỗ sậm màu ghim trên bức tường trắng bóc, mà nhìn qua gáy một cuốn cũng có thể đoán được tựa đề những cuốn tiếp theo. Tất cả đều là cách ngôn, sách về quan niệm sống...và lạc lõng đâu đó là hai tập tiểu thuyết Hoa Thiên Cốt chờ vợ so với những cuốn sách còn lại.

Con mèo Mập cũng có dịp được trở về cái giỏ ấm áp của nó trên nóc kệ, đã ngủ say như chết. Lê Đình bước vào, tiếng cửa kéo kẹt vang lên mà nó không cũng không hề hay biết.

Lê Đình chú ý đến tấm ảnh đã bạc màu trên kệ gần con mèo. Bên trong tấm ảnh đó, ba đứa trẻ nở nụ cười rất tươi, có vài phần giống nhau. Một thứ cảm giác quen thuộc nào đó trào dâng trong ký ức của Lê Đình, có lẽ cô đã từng nhìn thấy tấm hình này ở đâu đó, nhưng nghĩ mãi vẫn không thể tìm được đáp án. Ba đứa trẻ, hai nam một nữ, bé gái hẳn là Tổ Thu, vẻ cương quyết bất kham của Tổ Thu bây giờ, rõ ràng ẩn giấu trong đôi mắt của cô bé đó. Đứa bé trai lớn nhất, là Kiến Nguyên, điềm đạm, cứng rắn. Còn đứa bé ở giữa, chắc chắn là Kiến Hoa. Lê Đình vuốt đi vuốt lại trên gương mặt của đứa bé đó, miệng cong một nụ cười. Dù có nhìn bao nhiêu lần, cô vẫn chắc chắn đó là sự phụ của cô, liệu trên đời còn có người đàn ông nào có lòng mi dai đến như vậy nữa không. Nụ cười đẹp đến rụng tim kia, xương hàm đẹp đến hoàn hảo...đối với cô cũng chỉ có một mình anh.

"Em thích anh như vậy sao?"

Không biết từ lúc nào Kiến Hoa đã ở sau Lê Đình, kê cằm lên vai cô, vòng tay nhanh chóng ôm lấy Lê Đình từ phía sau. Anh phát hiện Lê Đình chăm chú nhìn tấm ảnh đó từ khi vào phòng đến giờ, ánh mắt dừng lại rất lâu vào đứa bé ở giữa, chính là anh. Phải chăng, đó chính là lý do Lê Đình không ngần ngại chọn anh vào hai mươi tư năm trước, dù khi đó cô chỉ mới bốn tuổi.

"Rất thích" - Lê Đình theo tự nhiên, thả trọng tâm mình ra phía sau, e lệ gật đầu. Chuyện này bây giờ còn phải nói sao.

"Vậy em nói xem, anh và Nguyên ca, ai đẹp trai hơn?" - Câu chuyện hai mươi tư năm trước, Lê Đình đã vô tư chọn anh, với lý do rất dễ thương "anh ấy đẹp trai hơn", mẹ Kiến Hoa cũng đã kể cho anh. Và đó chính là câu chuyện luôn khiến anh thoải mái, vui vẻ những lúc không có Lê Đình ở bên. Lần này, nhìn thấy tấm hình đó một lần nữa, Kiến Hoa muốn hỏi lại một lần, dù anh biết câu trả lời vẫn không thay đổi.

"Sự phụ, anh hỏi kì vậy?"

Lê Đình quay lại, đối diện với Kiến Hoa thắc mắc. Anh đã từng này tuổi rồi, còn lấy một câu hỏi của trẻ con ra để so đo. Mà người kia lại là anh trai của mình. Thậm chí Lê Đình còn chưa gặp Kiến Nguyên bằng xương bằng thịt một lần nào.

"Em cứ trả lời đi"

Đã lâu rồi không được ở bên Kiến Hoa ở khoảng cách gần như vậy, Lê Đình bất giác đưa ngón tay lướt nhẹ trên gương mặt anh, từ sống mũi, hai má, xương hàm, vàng trán...rồi dừng lại ở hàng mi dài đặc trưng của anh. Mỗi hình ảnh đều đã được khắc sâu trong trái tim cô. Ngoài anh ra, đâu thể có ai khác.

"Đương nhiên là anh rồi"

"Trước kia em chọn anh, giờ cũng chỉ có thể là anh" - Kiến Hoa hài lòng khi nghe đáp án mà mình vốn đã biết từ trước. Câu nói úp mở đó của Kiến Hoa lại khiến tính tò mò của Lê Đình nổi lên. Cùng với cảm giác quen thuộc ban nãy khi nhìn vào tấm hình, Lê Đình đang định hỏi thì Kiến Hoa đã kéo sát eo cô về phía mình. Lê Đình biết chuyện gì đang tới, khẽ rướn cổ lên, đợi chờ nụ hôn của Kiến Hoa. Khoảng cách cũng chỉ còn vài li, nhưng đâu phải hai người muốn gì là được nấy. Trong căn nhà còn có một cô gái độc thân quái tính nữa.

"Lê Đình, chuẩn bị xong rồi, chúng ta đi ngủ thôi"

"M...ình đây"

Tổ Thu gõ cửa mấy tiếng thật mạnh, khiến cả Kiến Hoa và Lê Đình giật mình. Lê Đình lập tức rời khỏi Kiến Hoa mở cửa phòng, lúng túng đáp lại, còn Kiến Hoa nhìn em gái mình với ánh mắt bất mãn. Tổ Thu đã ở đó, nhìn cô với ánh mắt tinh quái, biết thừa chuyện gì mới diễn ra bên trong. Tổ Thu nắm lấy cổ tay Lê Đình, kéo cô xuống phòng mình dưới tầng hai, thì Kiến Hoa ngăn lại.

"Đợi đã, ngủ ở đâu?" - Câu hỏi vốn bình thường nhưng qua ngữ điệu bất ngờ của Kiến Hoa lại thành ra rất ngộ. Việc Lê Đình sẽ ở trong phòng anh hôm

nay như mặc định trong đầu anh, mà Tổ Thu đâu có nghĩ vậy.

"Còn ở đâu, đương nhiên là phòng em. Nam nữ thụ thụ bất thân, không lẽ để cô ấy ở phòng anh. Hơn nữa phòng em lại rất rộng"

"Không lẽ chỉ phòng em rộng thôi sao. Cô ấy ở đây, anh có thể ngủ sofa"

Kiến Hoa nói dối mà cũng không biết đồ mặt, làm gì có chuyện anh tình nguyện ngủ ở sofa chứ. Là ai đã từng lấy điều kiện chung giường với Lê Đình, là ai khi có bất kỳ cơ hội nào đều muốn ôm cô trong lòng...không phải đều là anh hết sao. Lý do "trong sáng" này của anh, ai mà tin được, mà đặc biệt người đó lại là Tổ Thu.

Tổ Thu kiên quyết không buông Lê Đình. Tổ Thu và Kiến Hoa, mỗi người một tay kéo Lê Đình, khiến cô không biết phải theo ai, mà mặt đã ửng đỏ. Nhìn nét mặt của Kiến Hoa tranh giành với Tổ Thu, cô thực chưa bao giờ thấy vẻ mặt con nít đó của anh trước đây, nhưng vô cùng thích thú.

"Sur phụ, em cho anh kẹo thô trắng nhé. Em tới phòng Tổ Thu. Ngủ ngon!" - Lê Đình không còn cách nào khác, dúi vội vào tay Kiến Hoa mấy chiếc kẹo, nắm tay anh an ủi như dỗ dành một đứa trẻ, khiến Tổ Thu dù đang cố tình kéo Lê Đình đi cũng không khỏi bật cười. Đây coi như trả đũa anh trai cô những lúc ngăn không cho cô đi tìm Lạc Thành. Ném trái rồi mới biết cảm giác của cô lúc đó. Kiến Hoa chưa nói được câu nào thì Tổ Thu đã kéo Lê Đình đi mất. Tầng ba chỉ còn lại một mình anh chờ vợ.

"Hoặc Tổ Thu, sao Lạc Thành không đưa quách em đi cho rồi. Khỏi cản đường anh" - Kiến Hoa lăm bằm nhìn Lê Đình bị Tổ Thu kéo xuống tầng hai. Thế này thì thật quá phá đám rồi. Lạc Thành không tới, không lẽ em gái anh cũng bắt anh phải ném trái cảm giác "chia giường cách tầng" với Lê Đình đêm nay sao?

Cánh cửa đóng sập trước mặt Kiến Hoa, anh hậm bực đi vào, liếc hai chiếc kẹo thô trắng Lê Đình mới đưa. Tâm trạng không được tốt, thấy một chiếc vào miệng. Kẹo ngọt như vậy, mà vào tới miệng anh tự nhiên lại trở nên đắng ngắt

Bạn đang đọc truyện *Quay Lại Vẫn Thấy Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 62: Mừng thọ(p2)

Tổ Thu thích thú vì nhận thức được hành động kéo Lê Đình đi của cô sẽ khiến Kiến Hoa tức đến đỏ mặt. Khoảng cách xa nhất bây giờ chính là hai người yêu nhau ở chung trong một căn nhà, mà mỗi người một tầng, mỗi người một phòng và đương nhiên là mỗi người một giường. Cũng không biết Kiến Hoa lúc nào mới ngủ được, có điều cả đêm đèn phòng anh không hề tắt. Kiến Hoa cứ xoay qua xoay lại trên giường, mở mắt đăm chiêu nhìn trần nhà. Chỉ có duy nhất một tối hôm nay hai người ở bên nhau, vậy mà giờ Lê Đình lại đang trong phòng Tổ Thu. Khi mọi người chìm sâu vào giấc ngủ thì Kiến Hoa vẫn thao thức không ngủ được. Còn đến khi mọi người đã chào bình minh thì lúc đó Kiến Hoa mới bắt được giấc ngủ một lúc.

Lê Đình vừa trở ra từ phòng tắm, mặc một chiếc váy đỏ thêu hoa văn truyền thống. Chiếc váy này là do Nancy đã chuẩn bị cho cô, vì hôm nay là mừng thọ của mẹ Kiến Hoa. Mặc đồ màu đỏ và hoa văn cổ mới phù hợp. Chiếc váy Lê Đình mặc vừa vặn với thân hình của cô, cổ cách điệu giống một chiếc yếm, để lộ bả vai trắng muốt.

"Lê Đình, cậu lên tầng gọi anh hai dậy đi" - Tổ Thu dặn Lê Đình trước khi mở cửa xuống nhà.

Câu nói của Tổ Thu chỉ là một cách hợp thức hóa cho Lê Đình rời khỏi phòng mà lên tầng trên với Kiến Hoa. Chẳng đợi cô nói thì tâm trí của Lê Đình cũng treo lơ lửng trên đó từ hôm qua rồi. Lê Đình soi lại mình một lần nữa trong gương, rồi nhẹ nhàng lên cầu thang.

Cửa phòng Kiến Hoa đóng im ỉm, Lê Đình ghé sát tai vào nó nghe ngóng nhưng bên trong một tiếng động cũng không có. Cô hít một hơi thật sâu, lấy bình tĩnh, tự nhủ chỉ là vào đánh thức anh thôi, đâu có gì mờ ám, rồi cuống cùng cũng gõ lên cửa mấy tiếng.

"Sur phụ"

Lê Đình gõ cửa xong, im bật, lắng nghe xem có tiếng Kiến Hoa hay không, nhưng anh vẫn chưa lên tiếng. Cô lại gõ thêm một lần nữa.

"Sur phụ...dậy thôi, sáng rồi, hôm nay là mừng thọ mẹ anh mà"

Không có dấu hiệu gì cho thấy bên trong có động thái nào khác. Lê Đình quyết định mở cửa đi vào. Rèm cửa sổ của Kiến Hoa không buông, nên giờ ánh sáng tràn ngập trong căn phòng. Còn chủ nhân của nó chui tọt trong chăn, chỉ để lộ vài sợi tóc ra bên ngoài.

Lê Đình rón rén kéo tấm chăn để lộ ra gương mặt của Kiến Hoa. Nhịp thở của anh vẫn đều đặn, xem chừng ngủ vẫn rất say. Lê Đình lại không vội gọi anh dậy, có mấy ai được có cơ hội tiếp xúc với nam thần gần tới mức này, mà có mấy ai ngồi bên giường của anh, âu yếm nhìn anh ngủ cơ chứ. Không phải chỉ có một mình cô thôi sao. Chỉ khi ở bên Lê Đình hay khi ngủ, đôi mày của Kiến Hoa mới giãn ra. Lê Đình thích thú quan sát từng đường nét trên gương mặt anh. Còn nghịch ngợm lấy đốt ngón tay đưa tới gần mắt Kiến Hoa thử đo xem lông mi của sur phụ dài bao nhiêu. Sau đó lại tự mình đo lông mi của bản thân, cong môi ghen tị, còn đẹp hơn của cô.

Đồng hồ còn chưa điểm bảy giờ sáng, Lê Đình muốn để Kiến Hoa ngủ thêm một chút nữa. Một mình cô xuống nhà là được rồi. Nhưng vừa đứng dậy quay đi, người nằm trên giường vừa rồi còn ngủ rất say kia, bỗng nắm lấy tay cô.

"Em định đi đâu?" - Khóe miệng Kiến Hoa cong lên, nhưng mắt nhắm nghiền.

"Sư phụ, anh dậy từ lúc nào?" - Lê Đình ngạc nhiên, vừa rồi sư phụ vẫn còn ngủ say, chẳng có dấu hiệu gì cho thấy sẽ dậy cả. Mà giờ nhanh như chớp đã bắt được lấy tay cô. Không trượt tới một li.

"Từ lúc em vào đây" - Kiến Hoa đáp tỉnh bơ. Từ khi cô vào đây, anh đã tỉnh rồi. Vậy mà còn giả bộ ngủ say. Đến nhịp thở vẫn điều khiển được đều đặn. Ngay cả khi Lê Đình táy máy nghịch lông mi của anh, Kiến Hoa ngay lập tức muốn bắt lấy tay cô, nhưng vẫn cố nằm im. Bản năng diễn viên đã ăn quá sâu vào máu anh rồi.

"Vậy thì anh mau dậy đi"

Lê Đình cong môi kháng nghị, dùng hết sức kéo Kiến Hoa rời khỏi giường, nhưng anh không hề nhúc nhích. Cô cũng chẳng xem lại mình bé nhỏ thế nào mà muốn lôi một người đàn ông rời khỏi chiếc giường êm ái của anh ta. Ngược lại, Kiến Hoa chỉ đơn giản, làm một động tác giật tay lại, đã khiến Lê Đình nhanh gọn nằm trên người anh. Hai bả vai trần của cô, hữu ý trình ngay trước mắt Kiến Hoa.

"Anh còn chưa muốn xuống"

Kiến Hoa tỏ vẻ bất mãn, nếu giờ anh bắt cô ở lại trong phòng anh, không được xuống nhà cũng chẳng có gì là quá đáng. Tất cả là để bù lại đêm hôm qua, người anh ở đây nhưng tâm trí lại bay xuống tầng dưới. Hôn nữa, chính là do anh đêm qua tịch thu mất điện thoại của cô. Vì cho rằng, Lê Đình sẽ ở bên mình hôm nay. Ai ngờ đâu, Tổ Thu lại kéo Lê Đình đi mất, hại anh một đêm không ngủ được, mà điện thoại cũng không thể dùng. "Gậy ông đập lưng ông" câu này anh giờ đã thấm thía rồi.

Nếu như bây giờ có bất ngờ đẩy cửa vào phòng, hẳn Lê Đình không biết chui vào đâu vì tình huống mờ ám này. Nhưng lại chỉ có một mình cô thấy xấu hổ, Kiến Hoa cứ nhiên coi đó là chuyện bình thường, vốn phải như vậy.

"Sư phụ, cho em xuống đi" - Lê Đình ánh mắt long lanh cầu khẩn, Kiến Hoa chỉ dùng một cánh tay cũng có thể ôm chặt cô, không thể nhúc nhích. Lê Đình chỉ còn nước chống khuỷu tay lên ngực Kiến Hoa, nếu không, cô hoàn toàn nằm trên người anh.

"Không thích"

Lê Đình càng gấp gáp bao nhiêu thì Kiến Hoa lại càng bình thản bấy nhiêu. Cô đang ở trong nhà của anh, phòng của anh, mặc một chiếc váy lộ bờ vai mỏng manh, lại đang nằm trên giường của anh...thử hỏi, đó có phải là đang thử thách sức chịu đựng của anh hay không.

"Anh hai, Lê Đình, mau xuống thôi"

Kẻ phá đám lại xuất hiện, Lê Đình mừng rỡ khi nghe thấy giọng của Tổ Thu sau cánh cửa. Kiến Hoa thả lỏng cánh tay để Lê Đình ngồi dậy, không quên trừng mắt nhìn ra cánh cửa tự cảm thán, một ngày Tổ Thu còn ở nhà thì anh không được yên ổn.

"Sư phụ, dậy đi. Mọi người đang giục rồi. Em không muốn bị cho là ngủ nướng đâu"

Lê Đình chỉnh lại chiếc váy của mình vừa mới vị xô khi nằm trên giường trong sự thích thú của Kiến Hoa. Lời này của cô là ý gì? Anh có thể hiểu là cô không muốn bị mất điểm trong mắt của ba mẹ anh không? Được thôi, nếu cô không muốn ba mẹ chồng coi cô là con dâu chưa vào cửa mà đã ngủ nướng, anh chiều cô. Ngày tháng còn dài mà. Như có một động lực rất lớn thúc đẩy, Kiến Hoa bật dậy đi vào phòng tắm, mà nụ cười của anh còn chói chang hơn cả ánh mặt trời ngoài cửa sổ.

...

Lê Đình bên lên theo sau Kiến Hoa xuống nhà. Ở đây cũng đâu ai ăn thịt cô, vậy mà Lê Đình túm sau áo Kiến Hoa ngược lưng, xuống đến nhịp cầu thang cuối tầng một liền nép sau lưng anh, tìm đập thỉnh thình. Tổ Thu đứng khoanh tay ở cuối cầu thang, đôi mắt ánh lên sự ma mẫn. Lê Đình càng như vậy, Tổ Thu càng nghi ngờ, được dịp chọc ngoáy chuyện của hai người.

"Lê Đình, hai người làm gì trên đó mà lâu vậy?"

"Mình đâu có làm gì" - Lê Đình đỏ mặt, lắp bắp ứng phó. Mà phản ứng ứng đó của Lê Đình lại khiến Tổ Thu phần nào đoán được chuyện bên trong căn phòng trên tầng ba.

"Không phải chuyện của em" - Kiến Hoa đáp một câu cụt ngủn, kéo Lê Đình theo, khiến Tổ Thu mất hứng, lắc đầu ngao ngán. Con người ta, đúng là khi yêu rồi thì em gái chỉ như cái gai, muốn nhổ ngay lập tức.

Phòng khách buổi sáng đã ngập tiếng cười nói rôm rả. Cả Giang Chấn và ba mẹ Lê Đình đều đã từ đại lục đến đây. Mỗi người đều mang theo một món lễ vật mừng thọ cho người bạn thân nhất của mình. Nhưng cái chính, hôm nay không phải là mừng thọ. Tất cả đều đông đủ ở đây, mừng thọ chỉ là cái cớ, hai bên gia đình gặp nhau chính thức vì mục đích kết thông gia mới là chuyện chính. Vì thế mà cả năm vị phụ mẫu, ai nấy đều diện trang phục màu đỏ, hay chỉ ít cũng là những màu phù hợp với dịp quan trọng như vậy. Nancy cũng là do mẹ Lê Đình dặn dò nên chuẩn bị chiếc váy đỏ cho Lê Đình.

"Tuyệt Lan à, căn nhà này bình thường vốn chỉ có hai người, không thấy chán sao?" - Giang Chấn vừa nhấp ngụm trà một cách bình thản, vừa buông

giọng điệu thông cảm. Nhìn qua nhìn lại, căn nhà ba tầng lớn như vậy, chỉ có dịp nào đó mới đông đủ mọi người. Còn không cả ba người con của bà đều đi suốt, hai ông bà già ở trong đó, quả thật đi bộ trong nhà cũng thấy chán.

"Vậy ông nói tôi phải biết làm sao?"

Mẹ Kiến Hoa biểu lộ vẻ mặt buồn bã, nhưng mới trông qua đã nhận ra đó chỉ là giả vờ tung hứng với vị bằng hữu. Giang Chấn nghe vậy liền hiểu ý đáp lại.

"Còn làm sao nữa. Tốt nhất là nên có thêm vài đứa trẻ"

"Đứng lăm" - Hoắc Ngan lặng lẽ quan sát, tự nhiên gật đầu hưởng ứng. Sống đến tuổi này, ông cũng mong có cháu để bế bồng lăm rồi. Kiến Nguyên thì mãi mê lý tưởng cảnh sát, Tổ Thu thì chưa đầu vào đâu...giờ duy chỉ có Kiến Hoa là thấy có hi vọng cho ông thôi.

Ba mẹ Lệ Dĩnh thừa hiểu ý của bạn mình. Không phải đó cũng chính là nguyên nhân hai người cất công từ Hà Bắc đến đây sao. Bọn trẻ cũng lớn cả rồi, con gái của hai người đã tìm thấy bờ vai để dựa vào, chẳng lý do gì mà hai người không đồng ý cả.

"Con dâu ở đây rồi. Ba mẹ còn phải sốt ruột sao?"

Tổ Thu đi trước nhanh nhẩu chen ngang. Đúng lúc đó, Kiến Hoa dẫn theo Lệ Dĩnh, Tổ Thu cùng đi vào. Toàn bộ câu chuyện ba người họ đều nghe hết. Kiến Hoa còn quay sang quan sát phản ứng của Lệ Dĩnh, đúng lúc đó cô cũng nhìn anh. Không nói gì cả, gương mặt chỉ ửng hồng đáng yêu, nắm chặt tay anh hơn, như vậy là đủ hiểu.

Kiến Hoa vừa rồi còn ăn thua với Tổ Thu vụ cô phá đám anh đêm qua và sáng nay, nhưng riêng câu nói này thôi đủ khiến anh bỏ qua hết cho em gái mình mà tươi cười hưởng ứng.

"Ba mẹ tới rồi" - Lệ Dĩnh thấy ba mẹ cùng cha nuôi của mình đã tới, vội ra chào họ. Mà nếu không có dịp ngày hôm nay thì không biết bao giờ cô mới cùng lúc được gặp tất cả bọn họ. Ba vị phụ mẫu gật đầu, Lệ Dĩnh lại quay sang ba mẹ Kiến Hoa.

"Chú, dì...hai người ngủ ngon không?"

Thủ tục chào hỏi này cũng thật rườm rà. Tổ Thu thích cái gì cũng nhanh gọn, thờ dài lăm bằm một câu, nghe như "Con dâu mới về nhà chồng" mà chỉ mình cô nghe thấy.

Nhìn đôi trẻ tay trong tay hạnh phúc, bậc cha mẹ cũng vì thế mà mãn nguyện. Dịp này đúng là đáng để ăn mừng.

"Tuyệt Lan, hôm nay là sinh thần của bà. Có muốn ăn gì đặc biệt không. Tôi sẽ đích thân nấu" - Tay nghề nấu ăn của mẹ Lệ Dĩnh, mọi người ở đây chỉ có Kiến Hoa là chưa được thử qua. Nếu không phải tuổi đã cao lại thêm việc Lệ Dĩnh không muốn bà vất vả, thì bà đã mở một tiệm ăn nhỏ nhỏ để khỏi buồn chán rồi. Những món ăn truyền thống vùng này qua vùng khác, bà đều biết.

"Là bà nấu thì món nào cũng ngon cả. Có điều, muốn được một lần ăn cháo sen bát bảo mà vẫn chưa có dịp" - Nghĩ đến món cháo sen bát bảo đó, mẹ Kiến Hoa có vẻ tiếc nuối.

"Nếu vậy..." - Chuyện này có vẻ nằm ngoài khả năng của Lư Tuyết Nghi, bà chần chừ chưa nói hết lời thì Lệ Dĩnh đã lên tiếng.

"Hay là để con nấu cho dì nhé"

"Con nấu?" - Mẹ Lệ Dĩnh nhấn mạnh câu nói đó một lần nữa để dò xét ý của Lệ Dĩnh.

"Em nấu được không?" - Cùng lúc đó Kiến Hoa cũng lên tiếng, tỏ rõ sự ngạc nhiên. Biểu cảm đó lúc này cũng nằm trên gương mặt của những người còn lại trong căn phòng. Riêng mẹ Kiến Hoa thì có vẻ rất kích động.

"Con nấu được mà. Mọi người đừng coi thường con"

Lệ Dĩnh đã tự nhiên hơn trước, bữu môi nũng nịu. Cô cũng đã gần ba mươi tuổi rồi. Đã đến tuổi gả đi. Mẹ cô lại nấu ăn ngon như vậy, không lý nào một món ăn đơn giản như cháo sen bát bảo mà cô lại không biết.

"Được được, Tiểu Dĩnh, con nấu đi. Dì kêu Kiến Hoa giúp con" - Mẹ Kiến Hoa mừng rỡ ra mặt, ngày mừng thọ của bà có con dâu tương lai nấu một món ngon cho mình, còn có lễ vật nào giá trị hơn thế. Bà vội thúc Lệ Dĩnh và Kiến Hoa vào trong như thế để chậm một chút nữa thì ngay cả bóng dáng món cháo sen bát bảo đó thế nào bà cũng không được thấy.

Kiến Hoa và Lệ Dĩnh đi khỏi, sáu người còn lại quay sang nhìn nhau cười đầy hàm ý. Mà trong đó Hạ Tuyết Lan chính là người vui nhất.

...

Dĩ nhiên Kiến Hoa và Lệ Dĩnh không thể ló mặt đi siêu thị mua đồ về để chuẩn bị cho bữa ăn mừng thọ ngày hôm đó. Tổ Thu và mẹ cô sớm đã mua đầy đủ. Việc của Lệ Dĩnh bây giờ chỉ là nấu một món cháo sen bát bảo thật hấp dẫn để tặng cho mẹ Kiến Hoa, coi như tấm lòng của cô. Còn những món khác, hai bà mẹ sẽ cùng nhau thực hiện.

Tất cả không ai lơ đãng vào trong bếp, để Kiến Hoa và Lê Đình trong đó suốt hai tiếng đồng hồ. Kiến Hoa ngoài việc bóc hạt sen và đeo tạp dề cho Lê Đình thì thời gian còn lại chỉ dùng để nhìn cô.

"Sư phụ, anh ném thử đi"

Món cháo sen của Lê Đình đã hoàn thành, trông ra cũng rất bắt mắt. Kiến Hoa ném thử một muỗng nhỏ trong sự trông đợi của Lê Đình.

"Thế nào, có ngon không?"

"Ngon lắm, hơn nữa, chỉ cần món này là do em nấu...mẹ sẽ đều thấy ngon"

Lê Đình không hiểu hết ý tứ trong lời nói của Kiến Hoa. Cô chỉ đơn thuần nghĩ đó là một lời khen cho cô. Lê Đình cũng tự mình thử một chút, cảm thấy cũng không tồi. Sau khi bày ra tám bát, cô trở ra phòng khách, hớn hờ vì thành tựu của mình. Kiến Hoa mang nhiệm vụ bê khay đi theo sau.

Mấy bậc phụ mẫu này giờ yên vị trên ghế, chỉ đợi Lê Đình nấu xong món cháo đó. Riêng mẹ Kiến Hoa thì đứng ngồi không yên, chốc lại ngó vào trong. Giờ Lê Đình cùng Kiến Hoa trở ra, bà lại giả bộ bình thản như vốn có.

Ba mẹ Kiến Hoa là chủ nhà, hôm nay lại là mừng thọ của mẹ anh. Đương nhiên Lê Đình phải đưa bát cháo đó cho mẹ anh trước.

"Con mời đi"

Lê Đình mặc váy đỏ, thêu hoa văn màu vàng kim, tay lại kính cẩn bê bát cháo cho mẹ Kiến Hoa. Giống hệt như mấy trong phim vậy. Đến mẹ cô ngồi ghế bên còn bồi hồi xúc động. Con gái còn chưa gả đi mà đã như vậy rồi. Đợi đến ngày đó, không biết bà còn xúc động đến mức nào.

"Ai da, cháo sen bát nào cũng nấu rồi, còn gọi là dì, con nên đổi là mẹ đi" - Mẹ Kiến Hoa nhận bát cháo từ Lê Đình, chưa cần ăn bà cũng đã hài lòng, chỉ thiếu một tiếng gọi "mẹ" của Lê Đình là mừng thọ hôm nay của bà sẽ viên mãn.

Lê Đình ngại ngùng, hai má đã ửng đỏ gần như bộ váy cô đang mặc. Cô mới chỉ là người yêu của Kiến Hoa, mặc dù mẹ anh là bạn thân của mẹ cô, nhưng gọi là "mẹ" cũng khiến cô có đôi chút ngượng ngùng.

"Phải đó. Cha thấy rất có lý. Tuyệt Nghi, bà thấy tôi nói vậy có được không?" - Giang Chân nháy mắt với mẹ Lê Đình, ra hiệu hòa theo.

"Không sai"

Mấy bậc cha mẹ ngồi đó, muốn còn chả được, đương nhiên sẽ đồng ý. Giang Chân lại giả bộ quay sang hỏi Kiến Hoa.

"Kiến Hoa, con thấy sao?"

"Cha mẹ nói đều đúng cả" - Nếu nói ai là người hưởng ứng nhất, người đó dĩ nhiên là Kiến Hoa. Kiến Hoa nháy mắt với Lê Đình, rướn cổ ra hiệu nên gọi "cha, mẹ" thôi, có người đang mồm mồm chờ nghe câu đó.

"Cha...mẹ...mời hai người" - Lê Đình liếc xéo Kiến Hoa một cái, có sự nũng nịu, có sự trách móc anh để một mình cô bị mấy vị phụ mẫu xoay như chong chóng mà anh chỉ đứng đó cười. Nhưng nhiều hơn vẫn là hạnh phúc. Chìa khóa của cô, cũng tặng cho anh rồi. Ngày hôm nay trước sau gì cũng sẽ tới.

Thanh âm ngọt ngào phát ra từ miệng Lê Đình, cùng lúc Hoắc Ngan và Hạ Tuyết Lan nhận hai bát cháo, gật đầu đắc ý đã tìm được một cô con dâu vừa ý.

"Tốt...tốt lắm"

"Kiến Hoa, còn con nữa. Ta không thích bị gọi là Giang bá bá đâu" - Hiếm khi thấy Giang Chân cao hứng như vậy. Hôm nay chắc chắn là ngày ông vui nhất từ khi vợ mình qua đời. Tiền bạc, quyền lực, địa vị...tất cả ông đều có. Nhưng hôm nay, cái mà ông trân trọng nhất...là hạnh phúc mới trọn vẹn.

"Cha, mẹ...mời mọi người"

Lê Đình ngượng chứ Kiến Hoa đâu có như vậy. Anh gọi hai tiếng "cha, mẹ" rất ngọt là đằng khác, một chút gượng cũng không có. Mấy bát cháo còn lại đích thân Kiến Hoa mời cha mẹ Lê Đình và Giang Chân. Nếu ai tới, còn tưởng đây là một buổi ra mắt giữa hai nhà chứ đâu phải là lễ mừng thọ.

...

Bữa trưa ngày hôm đó, Hạ Tuyết Lan và Lưu Tuyết Nghi cùng vào bếp, đãi cả đại gia đình một bữa tiệc mừng thọ thịnh soạn những món ăn Tứ Xuyên, Hà Bắc, Đài Loan rất đặc trưng. Mọi người vui vẻ nói chuyện, bữa cơm kéo dài tới vài giờ đồng hồ. Lê Đình gọi "cha, mẹ" cũng tự nhiên hơn rất nhiều, mà mỗi lần như vậy, Kiến Hoa lại quay sang âu yếm nhìn cô. Anh mong rằng ngày hôm nay đừng qua đi, vì hạnh phúc trong khoảnh khắc đó là điều không chỉ anh mà tất cả mọi người đều mong đợi. Nhưng rồi lại thấy, nếu như nó không trôi đi, thì anh còn phải đợi đến bao giờ mới được Lê Đình vào cửa nhà họ Hoắc. Mọi người thì chăm chú hàn huyên, thưởng thức mỹ vị...riêng Kiến Hoa lại chỉ đặt Lê Đình trong mắt, thỉnh thoảng mới đụng đũa. Chốc chốc Tổ Thu lại bấu môi lắc đầu, nhưng cũng ghen tị...nếu Lạc Thành được nửa một phần của anh cô, như vậy đã tốt lắm rồi.

Bữa cơm qua đi, mọi người lấy ra một món lễ vật mừng thọ. Mẹ Lê Đình tặng cho bạn thân của mình một chiếc khăn lụa thủ công vì Hà Bắc vốn nổi tiếng với lụa và thêu thùa. Trên đó còn thêu một nhánh hoa lan trắng rất tinh tế.

Giang Chấn tặng cho bà một chiếc cài tóc vì mẹ Kiến Hoa vốn thích vấn tóc. Nhìn qua có vẻ rất mảnh mai, đơn giản. nhưng đảm chắc, giá trị của nó không hề nhỏ.

Hoắc Ngạn và Tổ Thu tặng một chiếc bình sứ trắng rất thanh nhã vì rảnh rỗi bà hay cắm hoa. Hoắc Ngạn còn nói đùa rằng, đã tặng cho bà cả một đời rồi, và nốt phần đời còn lại cũng đã đem tặng, nên hôm nay cũng chỉ có quà mọn như vậy. Thế rồi, tất cả cùng quay sang Kiến Hoa.

"Anh hai, anh tặng mẹ quà gì vậy?"

Kiến Hoa giật mình, anh quên khuấy mất việc đó. Mà nghĩ đi nghĩ lại, có năm nào anh nhớ đâu. Năm thì sinh nhật mẹ, anh còn ở đại lục quay phim. Năm thì bận quay quảng cáo, rồi đủ thứ nguyên nhân. Đến giờ, món quà lớn nhất mà mẹ anh được con trai mình tặng trong ngày sinh nhật chính là chậu hoa lan hồ điệp ngay gần cửa sổ phòng khách. Trông bộ dạng bất ngờ của Kiến Hoa, mọi người biết tông là anh đã quên chuẩn bị quà rồi. Tổ Thu tặc lưỡi cảm thán, một năm chỉ có một ngày, mà đến quà mà anh cũng quên. Cô thật muốn biết, anh trai cô đã từng quên tặng quà sinh nhật cho Lệ Đình lần nào chưa.

"Quà của anh..."

Kiến Hoa ngập ngừng, mọi người biết là anh quả thật đã không chuẩn bị.

"Là gì...?" - Mẹ Kiến Hoa liếc con trai mình, tiếp tục hỏi dồn.

Kiến Hoa bị ép vào thế bí, bất quá đột nhiên nghĩ ra.

"Là cô ấy" - Anh tự nhiên kéo Lệ Đình đến trước mặt mẹ anh. Quà của anh chính là Lệ Đình, chính là con dâu bà hằng mong ước. Còn lễ vật nào lớn hơn nữa.

Tổ Thu bàng hoàng vì màn đối đáp của anh trai cô. Nếu lấy Lệ Đình ra làm lễ vật, dĩ nhiên mấy món quà vừa rồi chẳng phải thành vô nghĩa sao. Anh thật quá cao tay, mà đạo này mặt mũi cùng dày dạn hơn nhiều rồi.

Lệ Đình bấu nhẹ cánh tay Kiến Hoa, vậy mà anh vẫn tỉnh bơ như không, ánh lên nụ cười có vài phần đắc ý. Như vậy, sẽ không ai còn vặn hỏi quà của anh nữa.

Màn trao đổi ánh mắt cùng cái nắm tay đầy tình cảm của Kiến Hoa và Lệ Đình trước mọi người tất cả đều bị nhìn thấy. Tiếng cười cũng vì thế tràn ngập khắp gian phòng. Cái rực rỡ của mùa hạ cũng dường như vì thế mà tới sớm hơn.

"Tuyệt Lan, mừng thọ năm nay bà hài lòng rồi chứ?"

Mẹ Lệ Đình tình cảm khoác tay bạn mình, hôm nay, với cương vị là cha mẹ, hai người đều rất mãn nguyện.

"Đương nhiên. Nếu hai đứa nhanh chóng kết hôn, sẽ càng hài lòng hơn nữa"

"Sẽ nhanh thôi" - Mẹ Lệ Đình mỉm cười nghĩ về tương lai, đã đi được một đoạn đường dài rồi, còn vài bước nữa thôi là tới đích. Ngày đó cũng sắp tới rồi.

...

Lệ Đình đứng vịn vào ban công bên ngoài phòng của Kiến Hoa. Từ đây cô có thể nhìn thấy khung cảnh đẹp nhất của khu nhà. Ở trên cao, những cơn gió thoảng lay động những ngọn tóc mềm mại của cô. Đứng ở đây, cô cảm thấy mình nhỏ bé, nhưng cũng cảm thấy mình có thể nắm trong tay nhiều thứ, trong đó có tình yêu của Kiến Hoa.

Cũng chính ban công này là nơi Kiến Hoa đã lần đầu tiên nghĩ đến Hoa Thiên Cốt, chính là cô. Cũng ở đây, anh lựa chọn diễn Bạch Tử Họa. Đây là nơi khởi đầu cho sợi chỉ đỏ buộc chặt hai người với nhau.

"Sư phụ, ở đây thật đẹp"

"Nếu em ở đây, ngày nào cũng có thể nhìn thấy mặt trời mọc" - Kiến Hoa trở ra từ bên trong, vòng tay ôm qua eo Lệ Đình, nhìn ra chân trời phía xa. Mỗi sáng, nơi đó đều có mặt trời chiếu thẳng vào cửa sổ phòng anh.

"Ồ Vĩnh Hà viên cũng thấy" - Lệ Đình còn chưa hiểu ý của Kiến Hoa, nghĩ gì nói đấy.

"Nếu em ở đây, ngày nào cũng có thể đi dạo quanh hồ, tối cũng có thể ngắm sao" - Anh biết Lệ Đình thích đi dạo quanh hồ, cũng thích ngắm sao. Vì thế mà anh tình cờ gặp cô ở hồ Y Đình. Từ đó bắt đầu mối nhân duyên của hai người.

"Hồ Y Đình cũng có" - Lệ Đình cong môi nũng nịu, sư phụ toàn nói những cái mà cô vẫn thường thấy.

"Nếu em ở đây, mỗi sáng thức dậy, người đầu tiên em nhìn thấy sẽ là anh"

"Em có thể gọi cho anh mỗi sáng được"

Kiến Hoa có vẻ mắt kiên nhẫn, anh đã nói đến như vậy rồi mà nói câu nào, Lê Đình đáp lại câu đó, mà dường như chẳng suy nghĩ gì. Cánh tay siết chặt, quay Lê Đình sang đối diện mình.

"Em ngốc thật hay đang giả vờ ngốc. Anh nói, nếu em trở thành vợ anh, mọi chuyện khiến em hạnh phúc, anh đều làm cho em"

Lê Đình cũng biết mục đích việc cha mẹ cô đến đây hôm nay không đơn thuần chỉ là dự tiệc mừng thọ của mẹ anh. Giữa hai người bây giờ cũng không còn khoảng cách nào cả, hai gia đình lại thân như vậy. Một đám cưới, là việc mà tất cả mọi người đều nghĩ đến. Nhưng đó chỉ là trong suy nghĩ. Giờ chính miệng Kiến Hoa lần đầu nói ra, Lê Đình có chút khó ứng phó kịp. Chỉ biết đỏ mặt rúc vào ngực anh.

"Em có biết ý nghĩa của việc nấu món cháo sen bát bảo dâng lên phụ mẫu không?" - Kiến Hoa nâng cằm Lê Đình, để cô nhìn thẳng vào mắt anh.

Lê Đình lắc đầu, là mẹ anh nói muốn ăn, thì cô nấu thôi. Ngoài ra nó có ý nghĩa gì, sao cô biết được.

"Ở Đài Loan có truyền thống, chỉ có con dâu mới nấu cháo sen bát bảo cho ba mẹ chồng thôi. Em đã nấu rồi, nghĩa là em đồng ý".

"Nhưng em dâu có biết"

"Vậy em chịu hay không chịu?"

Lê Đình phụng phịu phân bua. Cô đã đồng ý lúc nào mà ngay cả cô cũng không ý thức được. Kiến Hoa một tay giữ chặt eo Lê Đình, một tay nâng cằm, anh nhất định phải có được câu trả lời của cô hôm nay.

Hạnh phúc đã kéo đến cửa rồi, nếu còn không nắm lấy không phải là kẻ ngốc sao. Lê Đình mặc dù xấu hổ nhưng khẽ gật đầu. Cô đã đến đây rồi, chìa khóa nhà của cô cũng tặng cho anh rồi, cô vốn đã sớm đồng ý.

Kiến Hoa hôn nhẹ lên môi Lê Đình làm dấu cho một lời hứa.

"Sẽ không lâu nữa đâu anh sẽ đòi họ cho em"

Lê Đình vòng tay ôm chặt ngang người Kiến Hoa. Có một câu nói này của anh, bao lâu cô cũng có thể đợi.

Bạn đang đọc truyện *Quay Lại Vẫn Thấy Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 63: Bất ngờ

Tây Thi Kiều (Tô Châu)...

Tô Châu là một thành phố nằm ở vị trí trung tâm của các tỉnh mà người ta vẫn gọi với cái tên Giang Nam lừng danh. Tô Châu "địa linh nhân kiệt" có đủ sông núi, phong cảnh hữu tình. Sông Dương Tử ngày đêm chảy siết bao bọc lấy cả thành phố.

Dưới chân núi Mạc Viễn, đỉnh núi cao nhất Tô Châu, Tây Thi Kiều tọa lạc ở đó, giống như một bông hoa rực rỡ trên một nền tuyết trắng xóa. Kiến trúc của Tây Thi Kiều là sự pha trộn giữa nền văn hóa của hai triều đại nhà Chu - Tần. Nhưng nó không phải đã có ở đó hàng nghìn năm, mà là một sản phẩm của hiện đại.

Để thúc đẩy du lịch Tô Châu, tái hiện một phần nào đó văn hóa thời chiến quốc, Tô Châu đã cho xây dựng dự án này từ năm năm trước. Đến nay nó mới chính thức hoàn thành. Vị kiến trúc sư, cũng là người sinh ra tại Tô Châu, người thiết kế nên công trình này...không ai khác, là Mạc Lăng. Và người đứng đằng sau công trình hoành tráng này, đương nhiên là Giang Chấn.

Mạc Lăng đứng trên đỉnh hóng mát, nơi cao nhất của Tây Thi Kiều, phóng ánh nhìn ra tứ phía với ánh mắt hài lòng. Đây là tác phẩm mà anh đã bỏ nhiều tâm huyết trước khi tới Luân Đôn. Giữa ngôi đình đặt một chiếc bàn đá lớn, khắc cổ tự Tần quốc. Trên đó có một ấm trà cổ, một chậu hoa sen nửa hồng nửa tím...tất cả đều mang hơi hướng cổ đại, đối lập hoàn toàn với vẻ hiện đại, phóng khoáng của Mạc Lăng. Nhưng chỉ một cử chỉ tao nhã của anh lại vô cùng phù hợp với không khí mà Tây Thi Kiều mang lại. Từng hành động dù nhỏ nhất, từ cái chấp tay sau lưng đến việc nâng chén trà cũng đều thu hút tay chụp ảnh gần đó và cô phóng viên xem chừng còn rất trẻ. Họ có mặt ở đây là để phóng vấn người đã thiết kế nên công trình tuyệt đẹp này.

Như thường lệ, cô phóng viên hỏi một câu mà hầu như ai biết đến Tây Thi Kiều đều sẽ thắc mắc.

"Anh Mạc, vì sao anh lại đặt tên cho nơi này là "Tây Thi Kiều"? Có nguyên nhân đặc biệt nào không?"

"Không có nguyên nhân đặc biệt. Chỉ là khi đó tôi đang nghĩ đến một cô gái" - Mạc Lăng mỉm cười trông ra bức phù điêu tạc Tây Thi ngay chính diện. Phạm Lãi vì một nụ cười của Tây Thi có thể làm tất cả, anh cũng chỉ vì muốn nhìn thấy một nụ cười của Lê Đình mà thôi. Lần đó, bốn người, có anh, Lê Đình, còn có Lạc Thành và Tiểu Tịch đến du ngoạn núi Mạc Viễn. Khi đó nơi này còn chưa có gì. Lúc ấy, Lê Đình chỉ ước muốn vu vơ rằng, ở đó rất

đẹp, nếu có một công trình kiến trúc hẳn sẽ rất hoàn mỹ. Mà vô tình nó lại trùng với ý định của Giang Chấn, khi cho anh và Lạc Thành đi khảo sát nơi đó. Và chỉ ba tháng sau, phối cảnh Tây Thi Kiều đã nằm trên bàn thiết kế của Mạc Lăng, hai năm sau thì bắt tay vào thực hiện.

"Vậy cô gái đó có biết tâm ý của anh, vì cô ấy mà tạo nên Tây Thi Kiều không?"

"Một ngày nào đó sẽ biết thôi" - Mạc Lăng chống cằm suy ngẫm, tâm ý của anh, mong rằng một ngày nào đó Lê Đình có thể biết.

"Anh Mạc, có thể cho biết, năm năm qua ở Anh đã đạt được những thành tựu gì?"

"Với tôi đó không phải là thành tựu. Tôi gọi nó là kinh nghiệm. Là thành tựu hay không, nên do mọi người đánh giá" - Mạc Lăng rất trân trọng và tự hào vì những tác phẩm mà anh tâm huyết sáng tạo ra, nhưng luôn thận trọng và khiêm tốn trước mọi lời khen. Dù anh là người duy nhất trên thế giới đến nay từng đoạt giải thưởng kiến trúc danh giá Frizel khi mới hơn hai mươi tuổi nhưng Mạc Lăng luôn coi đó là một động lực để anh hướng đến những mục tiêu mới. Vì thế, giới chuyên gia đánh giá rất cao anh. Đó cũng chính là nguyên nhân, Viện kiến trúc Hoàng gia Luân Đôn mời anh tới làm việc năm năm qua. Thậm chí nếu Mạc Lăng không có ý định về Trung Quốc, họ còn muốn giữ anh rất lâu nữa.

"Rất nhiều cô gái coi anh là hình mẫu lý tưởng của họ. Họ chắc cũng sẽ quan tâm anh có nữ thần trong lòng mình không?" - Một người ưu tú như Mạc Lăng, lại đóng góp một phần nào đó sức mình trong việc đưa văn hóa Trung Hoa ra thế giới, đương nhiên anh rất được giới trẻ Trung Quốc yêu mến và ngưỡng mộ. Đặc biệt là đối với sinh viên các trường kiến trúc, mỹ thuật...thì bài học đầu tiên mà các giảng viên truyền đạt cho họ...chắc chắn sẽ nhắc đến cái tên Mạc Lăng. Vì thế cũng chẳng có gì khó hiểu khi lần Tô Thu, Tiểu Tịch và Lạc Thành đón anh ở sân bay lại có nhiều người hò hét khi thấy anh như vậy.

"Không phải vừa rồi đã nói với bạn sao? Người khiến tôi tạo nên Tây Thi Kiều...cô ấy chính là nữ thần của tôi" - Mạc Lăng nghĩ đến Lê Đình, bất giác ngón tay di chuyển xung quanh miệng chén trà. Anh đi Luân Đôn đã năm năm, thời gian qua anh không biết rằng ở trong nước thịnh hành mấy cụm từ "nữ thần, nam thần" đến thế. Nhưng nếu anh có một nữ thần của riêng mình, thì đương nhiên người đó là Lê Đình.

"Tôi rất tò mò, anh có thể tiết lộ thêm một chút không?"

"Thật tiếc, đó là bí mật. Tôi chỉ có thể nói với bạn, cô ấy rất thích màu tím"

Có một việc gì đó vừa xảy ra khiến Mạc Lăng dứt sự chú ý khỏi cuộc nói chuyện. Anh dừng cuộc phỏng vấn ở đó, nhanh chóng rời khỏi. Cô phóng viên khi đó còn ra bộ tiếc nuối cuộc nói chuyện quá ngắn ngủi.

...

Cùng ngày hôm nay Tây Thi Kiều đón tiếp giới truyền thông đến thăm quan trùng hợp với quay phim quảng bá cho khu du lịch này. Tất cả bối cảnh, đạo cụ...đều đưa người ta về thời Xuân Thu - Chiến Quốc. Có khoảng hơn chục người làm diễn viên quần chúng. Và cũng không khó đoán lý do vì sao hôm nay Lê Đình lại xuất hiện ở Tô Châu. Cô chính là diễn viên sẽ đóng đoạn phim quảng bá cho Tây Thi Kiều.

"Lê Đình, em lại đây thử trang phục đi" - Một người phụ nữ hơn Lê Đình chừng vài tuổi vật lộn với đồng phục trang cao quá đầu, chốc lại ngó qua gọi Lê Đình đang trang điểm.

Đoạn phim khi lên sóng dự kiến chỉ khoảng mười lăm phút, mà ở đây trang phục chuẩn bị cho cảnh quay phải lên tới vài chục bộ. Hiện đại có mà cổ đại cũng có. Ý tưởng của đoạn phim là sự giao thoa giữa truyền thống và hiện đại. Mang nét đặc trưng ở quá khứ tới hiện tại, và mang hơi thở hiện đại về quá khứ. Lê Đình sẽ quay những cảnh thời cổ đại trước.

"Kỳ lạ, sao trang phục đều màu tím hết vậy?"

Lê Đình trông qua trông lại đồng trang phục thắc mắc. Chỗ này phải tới vài chục bộ mà cô thấy đều là màu tím. Không phải tím đậm thì là tím nhạt, không phải tím toàn bộ thì cũng phải có chỗ nào đó màu tím. Không lẽ người thiết kế phục trang bị thích màu tím sao.

"Chị cũng không biết. Hình như có người đặc biệt dặn như vậy với bên sản xuất. Chị chỉ làm theo thôi"

Việc này thực khiến Lê Đình rất tò mò. Trang phục rất đẹp, rất ưu nhã...màu tím từ đỉnh hương cũng là màu cô thích nhất. Nhưng trùng hợp như vậy, trên đời liệu có cơ duyên đó không.

Stylist đưa cho Lê Đình một bộ y phục nhẹ như tơ, suôn như nước màu tím nhạt, sau đó Nancy theo cô vào phòng thay đồ. Năm phút sau đã trở ra. Bộ đồ rất nhiều lớp nhưng mặc nó trên mình, Lê Đình lại thấy nhẹ tênh. Bước đi vô cùng uyển chuyển. Cánh tay khẽ chuyển động, lớp vải mượt mà cũng theo sức gió đưa đẩy giống như bay trong không khí, đem đến cho người ta một cảm giác thần tiên, hư ảo.

"Đẹp thật đấy" - Nancy cảm thán, bộ trang phục vừa y với Lê Đình, như chỉ để dành cho cô.

Lê Đình thích thú xoay một vòng cười sáng khoái. Không biết người thiết kế trang phục này là ai, nhưng cô chắc chắn dành tặng người đó sự tán thưởng hết lời.

"Thế nào...thắm mỹ của anh không tồi chứ? Quả nhiên, màu tím vẫn là hợp với em nhất"- Dặn dò thiết kế phục trang dùng màu tím chính là Mạc Lăng. Anh từ bậc thang bên dưới từ từ đi lên. Chưa thấy người, nhưng thanh âm này, giọng điệu này, còn cả biết cô thích màu tím...Lê Đình lơ mơ đoán được người đó là ai. Đến khi bóng dáng Mạc Lăng xuất hiện hoàn toàn trước mặt cô, Lê Đình khẳng định suy đoán của cô là đúng...nhưng gặp anh ở đây, thật quá bất ngờ. Mạc Lăng nhếch mép cười, mấy cô gái còn lại dù còn chưa biết người mới xuất hiện này là ai nhưng cũng đủ chết trong nụ cười của anh ta.

"Lăng ca?" - Lệ Đình mừng rỡ, pha lẫn bất ngờ. Cô biết anh ở Luân Đôn năm năm. Nhưng anh về khi nào thì cô không hay biết.

Mạc Lăng nhanh chóng tiến lại gần Lệ Đình, thoát một cái đã ôm chặt Lệ Đình trong lòng trong sự ngạc nhiên của Nancy, chuyên viên trang điểm và cả người phụ nữ phụ trách trang phục. Mà bất ngờ hơn là Lệ Đình lại không có vẻ gì phản đối, hơn nữa cũng ôm lấy anh ta rất tình cảm.

Mạc Lăng ôm Lệ Đình rất lâu, khiến cô phải rún mình trong suốt khoảng thời gian đó, nên có chút khó chịu. Mà anh cũng chẳng có ý niệm muốn rời ra, không quan tâm xung quanh còn có ai. Đến khi Nancy giả bộ hắt hơi, nháy mắt với Lệ Đình ra hiệu có phóng viên trên trường quay thì Lệ Đình chủ động nhúc nhích rời khỏi.

"Sao anh lại ở đây?"

"Em đừng quên anh là kiến trúc sư. Tây Thi Kiều là công trình do anh thiết kế. Hôm nay ngôi sao như em đến quay quảng cáo, đương nhiên anh phải đến nhờ vả một chút" - Mạc Lăng tình cảm cốc một cái vào trán Lệ Đình, bộ dạng ngốc nghếch của cô đã năm năm rồi anh chưa được thấy. Mấy năm trôi qua, Lệ Đình trong lòng anh vẫn không thay đổi chút nào. Vẫn ngốc nghếch, vẫn thẳng thắn, nhưng đã mạnh mẽ hơn, xinh đẹp và cũng ngọt ngào hơn.

"Anh thiết kế sao? Thật hay giả đấy?" - Trước đây hay bây giờ cũng vẫn vậy, Lệ Đình luôn dùng câu "thật hay giả" để đối đáp với Mạc Lăng vì đôi khi tính cách của anh quá khó nắm bắt. Khi rõ như mặt trời buổi sáng, khi lại khó dò như màn đêm. Mà Mạc Lăng trước đây luôn đem lại bất ngờ cho cô, phản ứng này của Lệ Đình cũng không có gì khó hiểu.

"Thế nào, thấy anh đủ tài hoa chưa?" - Mạc Lăng vẫn nhớ như in Lệ Đình từng nói cô thích những người tài hoa. Vậy anh của bây giờ, có thể xem là có tài hoa rồi chứ?

Gặp lại Lệ Đình, thấy nụ cười của cô, tận mắt thấy Lệ Đình diễn xuất trên phim trường... ước muốn đơn giản của Mạc Lăng khi về Trung Quốc đều đã thực hiện được. Cả ngày hôm ấy, Mạc Lăng không hề rời mắt khỏi Lệ Đình, đến Nancy cũng thấy kì lạ. Cô không biết nam thần trước mặt này là ai, nhưng trông qua phản ứng của Lệ Đình, có thể thấy hai người đó có mối quan hệ rất thân thiết. Sự nhạy bén của một trợ lý cho cô biết, cái nhìn của Mạc Lăng đối với Lệ Đình, không phải chỉ là dành cho bằng hữu.

Lệ Đình rất vui mừng vì gặp lại Mạc Lăng, vì xét cho cùng khi cô mới lên Bắc Kinh, người thân với cô ngoài Giang Chấn, Lạc Thành, Tiểu Tịch, thì người còn lại, chính là Mạc Lăng. Đối với cô, Mạc Lăng giống như một người bạn, cũng giống như người thân. Có điều, Lệ Đình không ngờ rằng, một câu nói vu vu mười năm trước của cô lại tác động như vậy đến Mạc Lăng. Chính lời nói của cô khi đó đã làm động lực để Mạc Lăng đạt được mục tiêu ngày hôm nay. Nhưng anh cũng không ngờ được rằng, năm năm trước anh đã chậm một lần, năm năm sau, lại tiếp tục chậm một lần nữa.

Bạn đang đọc truyện *Quay Lại Vẫn Thấy Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 64: Chậm

Bắc Kinh, mười năm trước...

Giang Chấn nhận Lệ Đình làm con nuôi, đưa cô lên Bắc Kinh, với thân phận chỉ là một thương gia buôn bán nhỏ. Lệ Đình vẫn luôn tin là như thế. Hai ngôi nhà mà Giang Chấn thường lui tới ở Thượng Hải và Bắc Kinh, trông qua có vẻ đơn giản. Nhưng không phải ai cũng biết giá trị của nó. Giang Chấn muốn Lệ Đình được thoải mái, tự tin bước đi trên đôi chân của chính mình mà không có chút vướng bận nào. Một ngày nào đó, nếu như không còn đường lui, nếu như Lệ Đình thực sự không chống chọi được nữa... một người cha như ông sẽ đứng ra che chở cho Lệ Đình. Mà thực tế là mười năm sau đó, và có thể là sau nữa, việc này cũng không cần thiết.

Lệ Đình lên Bắc Kinh, ngoài Giang Chấn thì người thân với cô chính là Lạc Thành và Tiểu Tịch. Hồi đó, Lệ Đình mới bước chân vào nghề, thời gian cũng có nhiều, vẫn thường chơi với Tiểu Tịch lúc rảnh rỗi. Cô thân thiết gọi Lạc Thành một tiếng "Thành ca", dù trước đó Lạc Thành mất một thời gian khá lâu để quen với việc không gọi cô là "tiểu thư". Những lúc cô ở trong căn nhà gỗ của cha cô cũng không ít. Những người ra vào nơi này, cô đều quen mặt. Nhưng một ngày, có một chàng trai lạ mặt xuất hiện.

Tính cô hay vội vàng, chỉ là muốn ra ngoài mua một ít phấn hoa urom trong vườn của Giang Chấn. Vậy mà đầu vẫn ngược vào trong gọi với lại cha cô, nhưng chân vẫn bước đi gấp gáp. Thế rồi...

"Bịch" - Lệ Đình và phải một người đàn ông đi ngược lại tiến vào bên trong. Hoa mắt chóng mặt, ngã phịch xuống đất.

"Xin lỗi, cô không sao chứ?" - Người đàn ông ngồi xuống cạnh cô, bối rối xin lỗi, mà dù lỗi không phải của anh ta. Cô gái này chỉ cao đến ngang vai anh, nhỏ bé tới mức va vào anh đã ngã cái rụp.

Lệ Đình vẫn còn mơ hồ đau, chưa nhận thức được nhiều. Chỉ nghe thấy một thanh âm nam nhân vang lên. Người có thể tự do ra vào ngôi nhà này mà không cần gọi cửa, ngoài cô và cha cô ra, cũng chỉ có Lạc Thành.

"Thành ca, anh không nhìn thấy em à?" - Trong phán đoán của Lệ Đình, người mà cô vừa va phải, đến chín phần là Lạc Thành. Cô cũng chẳng để ý là

chính cô vội vàng, không chịu nhìn đường... vậy mà cứ nhiên đồ cho người ta không nhìn thấy mình.

"Tôi không phải Lạc Thành" - Người đó mỉm cười thích thú. Cô gái này cũng thật thoải mái, nghĩ gì nói đấy. Lại gọi Lạc Thành thân thiết như vậy, có lẽ cũng là người nhà.

Lệ Đình lấy lại bình tĩnh, nhìn lên người đó. Trước mặt là một chàng trai còn rất trẻ, nụ cười hào hoa mà thường chỉ có thể thấy trên tivi. Cặp kính trắng gọng nâu sậm cùng mái tóc đã dài tới gần mắt cũng không thể che giấu được những đường nét tinh diệu trên gương mặt của anh. Người trước mặt đây, chắc chắn là một nam thần đúng như trong mấy cuốn truyện mà cô từng đọc. Tuổi tác xem ra cũng ngang với Thành ca, nhưng lại không phải là anh.

"Anh là ai?" - Lệ Đình nhìn rõ người đó, mới cất tiếng thắc mắc. Cô ở đây đã nửa năm rồi, nhưng đây là lần đầu tiên gặp người này.

"Tôi là Mạc Lăng, bạn của Lạc Thành"

Mạc Lăng một cử chỉ dịu dàng, tao nhã đỡ Lệ Đình đứng dậy. Cô cũng tự nhiên quên luôn việc cần đi mua phần hoa. Sự xuất hiện của người mới tới này thu hút cô hơn. Mạc Lăng biết Lệ Đình hẳn đang rất thắc mắc anh là ai, còn anh trước khi đến đây cũng đã từng nghe Lạc Thành nói Giang Chấn có một cô con gái nuôi. Và giờ anh cũng đã được gặp.

Từ mười năm trước, Lệ Đình và Mạc Lăng đã quen nhau như thế. Những gì cô biết về anh cũng chỉ có anh là kiến trúc sư, là bạn của Lạc Thành và cũng có chút quen biết với cha cô. Ngoài ra, không có gì hơn.

...

Mạc Lăng xuất thân Tô Châu, vốn mồ côi từ khi lên tám tuổi. Cùng với Lạc Thành là bạn nối khố, có giao tình với nhà họ Lạc rất sâu đậm. Từ khi cha mẹ anh qua đời, Mạc Lăng tới nhà họ Lạc, mấy cô em gái của Lạc Thành cũng giống như có thêm một người anh trai nữa. Mạc Lăng vốn bộc lộ tài hoa với thiên hướng mỹ thuật từ bé. Hai người bạn thân Lạc Thành - Mạc Lăng, mỗi người đều một hướng đi riêng... nhưng tựu chung đều có cơ duyên lọt vào nhãn quang sắc bén của Giang Chấn. Từ đó Lạc Thành luôn ở bên cạnh chủ tịch của Giang thị làm trợ thủ đắc lực. Còn Mạc Lăng được ông bồi dưỡng theo nghiệp kiến trúc. Cả hai đều không phụ lòng Giang Chấn, Lạc Thành suy nghĩ cẩn mật, mọi việc đều giải quyết rất hoàn hảo. Từ những công việc của tập đoàn, đến cả những việc mà không phải ai cũng nắm bắt được. Còn Mạc Lăng, hai mươi hai tuổi đã đạt giải thưởng kiến trúc danh giá nhất thế giới Frizel. Giang Tử Đằng, món quà mà ông muốn gửi tặng cho người vợ quá cố của mình, chính là do Mạc Lăng thiết kế. Không chỉ có vậy, Nhà hát Quốc gia Bắc Kinh, cây cầu ánh sáng ở Lisbon... cũng là một tác phẩm nghệ thuật của anh được rất nhiều người ngưỡng vọng. Người ta hâm mộ, cũng ghen tị với tài hoa của Mạc Lăng. Đối với hai người họ, Giang Chấn không chỉ là ân nhân, mà còn như bậc cha mẹ. Giang Thị có Lạc Thành và Mạc Lăng, nhiều năm qua đã phát triển không ít. Sau này, Giang Chấn mới khuyến khích Mạc Lăng ra nước ngoài tu nghiệp vì có quá nhiều lời mời.

Mùa thu năm đầu tiên Lệ Đình tới Bắc Kinh..

Lệ Đình giúp Giang Chấn tỉa hoa, còn Mạc Lăng cặm cụi vẽ cái gì đó dưới mái hiên. Cô để ý, suốt hai tiếng trôi qua, Mạc Lăng không hề lên tiếng, đến một cái hăng giọng cũng không có.

"Lăng ca. Anh đang treo đầu óc mình đi đâu vậy?" - Lệ Đình ngó lên bản vẽ của Mạc Lăng, trên đó mới chỉ họa hình một quả núi, một cái hồ và một cái đình hóng mát, không có gì đặc biệt.

"Sao cơ?" - Mạc Lăng giật mình dứt khỏi dòng suy nghĩ rồi rầm. Cả buổi anh ngồi đây mà chưa bắt được ý tưởng nào cả.

"Sao cái gì...Anh ngồi đó hai tiếng rồi, mà chỉ nghĩ được có vậy à? Cảnh như thế thì ở đâu chả có" - Lệ Đình vẫn là bụng thẳng tính. Cô biết Mạc Lăng đang phác thảo cho dự án mới. Nhưng nhìn tình hình này xem ra là bí rồi.

"Ừm" - Mạc Lăng thở dài buồn bã. Nếu vẽ đại lên một phối cảnh, với anh chỉ dễ như ăn kẹo. Nhưng làm thế nào để nó có sự khác biệt, thì đó lại khiến anh đau đầu.

"Lăng ca, anh phải bỏ cảm tình của mình vào đó mới được á"

Lệ Đình khoanh tay lắc đầu, nói một câu khiến Mạc Lăng vài phần bất ngờ.

"Ý em là sao?"

Lệ Đình bắt đầu giảng giải một tràng như cô vốn là chuyên gia trong lĩnh vực đó vậy. Múa riu qua mắt thợ, nhưng Mạc Lăng lại hết sức lắng nghe, bắt kỳ biểu cảm nào trên gương mặt cô anh cũng không bỏ sót.

"Em nói anh biết, muốn chụp được một cô gái đẹp, thì người chụp ảnh nhất định phải yêu mến cô ấy. Không có cảm tình thì bức ảnh đó sao đẹp được. Cũng giống như anh, anh phải yêu thích nó, đặt cảm tình vào nó, tất nhiên sẽ đẹp thôi"

Mạc Lăng gật gù, điều cô nói hẳn rất có lý. Phàm là việc gì cũng cần đặt tâm ý của mình trong đó. Lệ Đình lại trở về với bông hoa, thích thú cúi xuống ngửi một bông mẫu đơn, ra điều rất hạnh phúc, ý cười vẫn không tắt trên môi.

"Giống như việc em tỉa hoa. Em thấy yêu thích, cảm thụ chúng. Là như vậy đó"

Lệ Đình nở nụ cười mát rượi, lại ảm áp tỏa sáng như nắng mùa thu. Rồi bỏ lại Mạc Lăng ở đó với những suy nghĩ vẩn vơ. Phải rồi, phải đặt tình cảm của mình vào trong đó. Mạc Lăng nhìn theo bóng lưng của Lệ Đình, sau đó bỏ bản vẽ anh mới phác thảo ra, để lộ bên dưới còn một bản vẽ khác. Trong đó

họa một cô gái tóc dài dung mạo ngọt ngào xinh đẹp, khéo miệng khẽ mỉm cười, so với những bông hoa xung quanh còn đẹp hơn vài phần. Đó mới chính là bức vẽ mang tình cảm của anh.

...

Lạc Thành, Mạc Lăng, Lê Đình cùng Tiểu Tịch mấy năm đầu khi công việc của mọi người không quá bận rộn rất thường ở bên nhau. Cũng không quá khó để Lạc Thành nhận ra tình cảm của Mạc Lăng hướng về ai. Em gái anh, Tiểu Tịch luôn yêu mến Mạc Lăng, không đơn thuần chỉ là một người anh trai. Nhưng trong lòng Mạc Lăng lại chỉ có Lê Đình. Ánh mắt Mạc Lăng dành cho hai cô gái đó hoàn toàn khác nhau. Tiểu Tịch cũng nhận ra, nhưng cô lại là người rất giỏi che giấu cảm xúc bản thân nên ngoài anh trai cô, không ai biết tình cảm của cô dành cho Mạc Lăng. Năm này qua năm khác cứ thế trôi đi.

Hai năm sau khi Lê Đình quen Mạc Lăng...

Mạc Lăng và Lạc Thành theo dẫn dò của Giang Chấn tới núi Mạc Viễn ở Tô Châu khảo sát địa hình cho dự án mới. Cũng cho Tiểu Tịch và Lê Đình cùng đi với lý do du ngoạn.

Núi Mạc Viễn, Tô Châu gắn liền với giai thoại Tây Thi - Phạm Lãi thời Xuân Thu. Dù câu chuyện đó cuối cùng có một kết cục oan trái, không ai mong muốn. Nhưng chân tình là có thật...mấy cô gái, vẫn là hay bị thu hút bởi những câu chuyện như vậy.

Hai người đàn ông mài mê bàn bạc, xem xét địa thế của núi Mạc Viễn, Lê Đình và Tiểu Tịch lại chỉ nói chuyện mà những cô gái ở tuổi của họ quan tâm đến.

"Tiểu Tịch, em thích bạn trai như thế nào?"

"Với em chỉ cần đẹp trai là được rồi" - Tiểu Tịch đưa ánh mắt nhìn phía sau lưng Mạc Lăng. Cô thực sự muốn nói người cô thích chính là kiểu như vậy. Nhưng rồi tự cười cợt ý nghĩ của mình, buông một câu nửa đùa nửa thật.

Lê Đình khúc khích cười, cũng có lý. Bình thường Tiểu Tịch rất hay đọc truyện ngôn tình...nam thần, soái ca nào mà cô chưa từng đọc qua. Đẹp trai...phải là tiêu chí hàng đầu.

"Còn chị thì sao?" - Tiểu Tịch lại hỏi Lê Đình, sau đó kín đáo theo dõi hai người đàn ông đi phía trước xem có biểu hiện gì không. Và rõ ràng, bước chân của Mạc Lăng có chậm lại, là ý định lắng nghe lời Lê Đình chuẩn bị nói.

Nói Lạc Tiểu Tịch ngốc nghếch cũng không có gì sai. Rõ ràng mình thích Lăng ca, nhưng khi biết Lăng ca chỉ thích Lê Đình, lại cố tình nhiều lúc tạo cơ hội cho Mạc Lăng gần Lê Đình. Ngay cả câu hỏi vừa rồi, cũng chính là cô cố tình nói lớn một chút để Mạc Lăng nghe thấy. Nếu như anh biết Lê Đình thích người thế nào, đó cũng có thể là một cơ hội cho anh theo đuổi Lê Đình. Yêu mà không nói, lại tạo điều kiện cho người mình yêu đến bên người khác, những tưởng đó chỉ có trong những truyện ngôn tình mà cô hay đọc, nào ngờ lại vận vào chính cô.

"Tài hoa, có trách nhiệm, quan tâm đến chị và cho chị cảm giác an toàn" - Trong lòng Lê Đình luôn mong muốn có một người đàn ông như vậy trong cuộc đời cô. Trước giờ chưa bao giờ thay đổi. Chính vì thế khi Tiểu Tịch hỏi, Lê Đình cứ thế thuận miệng nói ra.

"Vậy chị đợi chục năm nữa mới có người như vậy xuất hiện đi nha" - Tiểu Tịch miệng đùa cợt, nhưng trong lòng có chút chùng xuống. Những điều Lê Đình muốn, không phải điều hội tụ ở Mạc Lăng sao?

Câu chuyện của hai cô gái, Mạc Lăng đã nghe được toàn bộ, tâm trạng vô cùng thích thú. Lời nói của Lê Đình chỉ là vô tình nhưng người nghe là anh lại có ý. Anh chắc chắn sẽ ghi nhớ.

...

Hai năm sau nữa...

"Mạc Lăng, cậu đầu nhất thiết phải tới làm việc hẳn bên đó. Ở đây cũng có thể tu nghiệp"

Viện kiến trúc Hoàng gia Luân Đôn, một trong bốn viện kiến trúc nổi tiếng nhất thế giới mời Mạc Lăng tới làm việc. Đó là cơ hội không phải ai cũng có được. Đại học Quốc Gia Bắc Kinh đã tổ chức hẳn một sự kiện tiễn "Tiến sĩ Mạc"- thần tượng của sinh viên Kiến trúc cả nước nói chung trước giờ sang Luân Đôn. Tiễn Mạc Lăng ở sân bay, đương nhiên có ba người vẫn gắn bó với anh thời gian qua. Lạc Thành biết chuyển tu nghiệp này là tốt cho Mạc Lăng, nhưng anh biết nếu ở Trung Quốc, bạn anh vẫn có thể phát triển tốt. Hai người đã sát cánh nhiều năm, giờ quả thật có chút không muốn đứt đoạn.

"Mình đi Luân Đôn, ngoài chuyển tu nghiệp, còn có một mục đích khác" - Mạc Lăng nhìn Lê Đình và Tiểu Tịch đang cách họ chừng trăm thước, chắc chắn bị món đồ gì đó cho anh mang qua Luân Đôn.

"Là Lê Đình sao?" - Lạc Thành là người hiểu Mạc Lăng nhất, ngoài tình yêu với kiến trúc, cũng chỉ có Lê Đình là khiến bạn của anh mang tâm ý như vậy.

"Cô ấy nói cô ấy thích những người tài hoa. Nếu như mình trở thành người tài hoa nhất. Khi đó cô ấy sẽ chỉ nhìn thấy mình"

Lời nói khi đó của Mạc Lăng có chút cuồng vọng, lẫn kiêu ngạo. Nhưng trong đó lại ẩn chứa một niềm tin đáng kinh ngạc. Lê Đình thích người có thể cho cô cảm giác an toàn, anh sẽ trở thành một người đàn ông mạnh mẽ, thành đạt, có thể làm chỗ dựa cho cô. Cô nói cô thích một người biết quan tâm đến cô...đôi với anh, Lê Đình chính là mối quan tâm hàng đầu. Cô nói cô thích người đàn ông tài hoa. Hiện giờ, nếu không quá thì nói Mạc Lăng không có tài hoa thì Trung Quốc này có bao nhiêu người tài hoa. Nhưng nếu như chuyển đi Anh quốc lần này có thể làm anh bước lên một nấc thang mới, dù

biết đó là cao ngạo...nhưng anh không quan tâm, chỉ cần khi đó người đầu tiên Lệ Đình thấy chính là anh là được rồi. Nguyên nhân đó đã thôi thúc Mạc Lăng quyết định tới Luân Đôn. Vậy là đi liền năm năm.

Lạc Thành hiểu tâm ý của Mạc Lăng, anh cùng Tiểu Tịch giả bộ bận một chút để Mạc Lăng có cơ hội tạm biệt Lệ Đình. Mà cô cư nhiên cũng không hiểu bọn họ có ý gì, ngây thơ mà để mọi việc diễn ra.

"Lăng ca, bảo trọng"

"Anh sẽ rất nhớ em"

Mạc Lăng ánh mắt thâm tình nhìn Lệ Đình. Năm năm qua, hình ảnh cô đã khắc sâu vào trái tim anh. Dù chưa thổ lộ, nhưng trong lòng anh, duy nhất chỉ có mình cô. Thế nhưng, ý tứ trong lời nói của Mạc Lăng, Lệ Đình lại chỉ coi như giữa hai người bạn thân thiết.

"Em cũng vậy. Thành ca và cả Tiểu Tịch cũng thế"

"Rất nhanh thôi, anh sẽ trở về"

Mạc Lăng là một bộ dạng quyến luyến, Lệ Đình cũng luyến tiếc chia tay. Nhưng cảm tình giữa hai người là không giống nhau. Tuy nhiên, Mạc Lăng lại chỉ nghĩ đó là do Lệ Đình chưa biết tình cảm của anh, cũng có lẽ do cô còn trẻ, đang lo cho sự nghiệp, nên anh không vội.

"Em và mọi người sẽ đợi anh" - Lệ Đình tình cảm vỗ vai Mạc Lăng, nào có cô gái nào thích ai đó lại đi vỗ vai người ta. Lạc Thành trông xa nhìn thấy cảnh tượng đó, lắc đầu...nỗ lực của bạn anh có thể sẽ là con số không.

"Lệ Đình, có chuyện này, trước khi đi, anh muốn nói với em"

Thấy Mạc Lăng có vẻ nghiêm túc, Lệ Đình chú ý lắng nghe chuyện anh sắp nói.

"Là gì vậy?"

Nhưng Mạc Lăng chuẩn bị nói thì điện thoại của Lệ Đình reo lên:

"Được, được...em đến ngay... Lăng ca, anh đi bình an nhé, em có việc gấp ở phim trường phải đi đây, hẹn gặp lại anh" - Lệ Đình nói một mạch, không cho Mạc Lăng có hội kịp phản ứng, xong thoát cái đã chạy mất, với lại một cái vẫy tay tạm biệt.

"Anh yêu em...đợi anh về được không?" - Lệ Đình đã đi khỏi, Mạc Lăng thốt ra lời quan trọng nhất, mà cô lại không nghe được. Chỉ chậm một phút nữa, Mạc Lăng sẽ nói được câu đó với Lệ Đình. Nhưng cuối cùng, chậm vẫn là chậm.

Trong năm năm đó, anh vẫn thường liên lạc với Lệ Đình, mối quan hệ vẫn tốt như thế...Mạc Lăng cũng chưa từng nghĩ tới việc Lệ Đình sẽ yêu một ai đó, phần vì anh không quan tâm tin tức giải trí. Phần vì anh nghĩ rằng, Lệ Đình bận như thế, căn bản không có thời gian. Hơn nữa, anh đùa cợt hỏi chuyện tình cảm của cô, Lệ Đình đều phủ nhận. Riêng việc đó khiến anh cho rằng, lần trở về này, anh sẽ nói nốt được câu nói còn dang dở năm năm trước.

Ngày anh rời Bắc Kinh đến Luân Đôn, anh mang bóng hình Lệ Đình trong tim. Anh mong muốn Lệ Đình đợi anh. Chỉ là anh không biết, còn có một cô gái khác, vẫn lặng lẽ nhìn anh, sẵn sàng đợi anh.

Năm năm sau quay lại, thoát cái đã mười năm Mạc Lăng quen Lệ Đình. Cùng là gần mười năm anh giữ tình yêu với cô. Nhưng chưa từng có cơ hội thổ lộ. Thời gian trôi đi, Lệ Đình vẫn thích người như vậy. Và quả thực tất cả những gì mà Lệ Đình muốn ở nam nhân của cô, Mạc Lăng đều có cả, thậm chí còn hơn thế. Nhưng anh vẫn tiếp tục chậm một bước. Vì người người trong lòng của Lệ Đình bây giờ, không phải là anh.

Bạn đang đọc truyện *Quay Lại Vẫn Thấy Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 65: Khác biệt

"Tô Thu, mình tới rồi"

Tô Thu đang tất bật với tập nội dung chương trình, chăm chú nghiền ngẫm thật kỹ. Hội trường rất nhiều người qua lại, nhưng ai cũng bận rộn công việc của riêng mình. Âm thanh rất ồn ào, vì thế mà người vừa tới muốn gọi cô, cũng phải lên tiếng tới mấy lần.

"Gil, sao cậu đến sớm vậy?"

Không mang dáng dấp sang trọng như trong đêm Quốc Kịch hồi cuối năm. Hôm nay Gil trở về là một phóng viên lấy tin hiện trường như thường lệ. Sơ mi cùng quần âu rất gọn gàng, túi xách bên mình cũng đã chứa đủ máy ghi âm và cả máy ảnh.

"Phóng viên giải trí ở Bắc Kinh hôm nay chẳng phải đều tới đây hết sao. Mình tới để lấy chỗ tốt mà" - Gil nở điệu cười có vài phần tình quái. Ghế ngồi hôm nay, ai có thể tranh được với cô khi cô là bạn thân của em gái Hoắc Kiến Hoa, mà trước đó cũng đã từng giúp Tổ Thu không ít. Chỉ là sự kiện hôm nay thu hút rất nhiều sự quan tâm của báo chí lẫn khán giả, tổng biên của cô giục cô đi từ sớm, trước đó còn dặn dò vài điều thừa thãi mà phóng viên như cô chắc chắn đã thuộc nằm lòng.

"Mình đã nói giành cho cậu ghế VIP, đương nhiên không nuốt lời" - Tổ Thu ôm bạn mình một cái thân tình rồi chỉ cho Gil vào chỗ ngồi, hàng ghế đầu, ngồi cạnh mấy người bên nhà sản xuất.

Cũng kể như được một năm sau khi khai máy, hôm nay đoàn làm phim Hoa Thiên Cốt tổ chức họp báo công chiếu. Chờ đợi một năm, nỗ lực của bọn họ cuối cùng cũng sắp mang những thước phim cảm động đến với khán giả. Nói không quá, các hãng truyền thông lớn nhỏ ở Bắc Kinh hôm nay đều cử phóng viên tới khách sạn Cổ Luân để dự họp báo. Chưa đến tám giờ sáng, hội trường đã gần như chật kín.

Phòng chờ...

"Anh hai, Lê Đình...hai người chú ý một chút có được không?" - Tổ Thu trở lại phòng chờ VIP, Kiến Hoa và Lê Đình đang trong đó. Cô cẩn thận nhắc đi nhắc lại về nội dung chương trình hôm nay. Hai người này cần phải làm gì, nhưng hai người đó lại chẳng chú tâm khiến cô thật ngán ngẫm.

Ngón tay Tổ Thu lướt dài một lượt trên danh sách những hoạt động lát sẽ diễn ra, ngoài kia đông phóng viên như vậy, nếu có điều gì sơ xuất, họp báo không được như ý muốn là một chuyện, mà sâu hơn có thể sẽ có phóng viên nào đó nghĩ thấy "mùi lạ" mà múa bút không chừng.

"Em khỏi nhắc, bọn anh đã thuộc nằm lòng kịch bản hôm nay rồi. Em ra ngoài đi" - Kiến Hoa bắt mẫn xua tay kêu Tổ Thu rời khỏi. Lê Đình bên cạnh lại thích thú liếc xéo sang anh, rồi lại trung một nụ cười không liên quan đến Tổ Thu. Ra điều vô tội, việc này là Kiến Hoa muốn, không phải cô.

Một người thì nhắm tâm "đuổi" em gái ra ngoài vì bị cản đường, một người dù không đuổi nhưng cũng chẳng giữ cô, Tổ Thu hậm hực ra ngoài, hỉ mũi một cái ra điều không phải chỉ hai người mới biết yêu.

"Sư phụ, đừng nhìn nữa" - Lê Đình cong môi xua tay trước mặt Kiến Hoa, vẻ mặt có chút hối lỗi, mà thực ra trong lòng cô lại rất tươi tỉnh, rất thích thú.

"Anh không nhìn chẳng lẽ những người khác cũng không nhìn"

Kiến Hoa nhìn chòng chọc vào Lê Đình. Vẫn xinh đẹp như mọi khi, hôm nay cô mặc một chiếc xanh mềm mại. Kiến Hoa dù chưa gặp Lê Đình cũng có thể tưởng tượng được Lê Đình sẽ mặc trang phục kiểu cách như thế nào ngày hôm nay, là chiếc váy để lộ bờ vai mong manh, yêu kiều. Nhưng có năm mơ anh cũng không tưởng tượng chiếc váy đó ngày hôm nay lại để lộ toàn bộ tấm lưng của Lê Đình.

"Bù lại việc anh ủy khuất vì bị em nhìn thấy lưng trần, không phải sao?" - Lê Đình vòng tay ôm cổ Kiến Hoa kéo xuống. Cô chỉ là tự nhiên nói ra câu nói đó, không hề suy nghĩ. Nhưng tới tai Kiến Hoa, nó lại như thách thức sức chịu đựng của anh. Hai người đã từng chung nhà, chung phòng, thậm chí chung giường...nhưng anh chưa một lần nhìn thấy tấm lưng của Lê Đình. Vậy mà hôm nay, cô một lần không những để anh thấy mà là để tất cả mọi người cùng thấy. Bảo anh không nhìn, không ghen tị...có thể không? Vậy mà bây giờ, ở căn phòng này chỉ có hai người, Lê Đình còn dùng bộ mặt đáng yêu đó để cự lại anh. Một trong phim, một ngoài đời, mà anh cũng đâu thấy thiệt thòi gì. Như vậy là Lê Đình ngang nhiên câu dẫn anh.

"Em ngày càng giỏi ăn nói"

"Sư phụ tốt, đồ đệ đâu thể kém. Mà em cũng chỉ nói với mình anh"

Bình thường Lê Đình vốn vẫn hay ngượng ngùng, e lệ. Nhưng từ sau khi cô tới mừng thọ mẹ anh ở Đài Loan, cá tính đó trước mặt anh đã thay đổi. Kiến Hoa thực bất ngờ nhưng lại rất thích thú với sự thay đổi đó. Giờ Lê Đình có thể chủ động ôm anh, làm ra những hành động, nói những câu khiến anh kinh ngạc nhưng không giấu điểm nổi hạnh phúc. Nếu Lê Đình chịu câu dẫn anh, anh đương nhiên tự nguyện để cô câu dẫn.

...

Trên thực tế, xét trên khía cạnh là bạn diễn thì chính xác hôm nay mới là lần đầu Kiến Hoa và Lê Đình gặp lại nhau sau bữa tiệc họp mặt dàn diễn viên Hoa Thiên Cốt cuối năm trước. Còn những lần gặp bí mật khác, chỉ vài người biết...đương nhiên là không thể tính. Vì vậy Tổ Thu đã dặn rất kỹ lưỡng, hai người cần phải cách xa một chút. Dù có thân thiết nhưng nên để cho người khác biết tình cảm đó dừng lại ở mức bạn bè, đồng nghiệp. Mà không may, kịch bản chương trình của ngày hôm nay lại đi ngược lại ý muốn đó của cô.

"Cẩn thận" - Chân Lê Đình vốn nhỏ, kiếm được một đôi giày vừa cho cô quả thực rất khó. Vậy mà hôm nay lại đi một đôi giày cao gót cao lênh kênh. Mọi người đều đã lên sân khấu, chỉ còn lại Kiến Hoa đỡ Lê Đình lên, dù bậc cũng không cao bao nhiêu. Đáng ra trong tình huống này, Nancy mới là người làm việc đó, nhưng Kiến Hoa lại giành mất công việc này của cô. Nancy ngờ lại, nhanh chóng bị Khang Vũ kéo lùi lại.

"Sư phụ, em đi được mà. Tổ Thu dặn..."

"Hôm nay chúng ta tuyên truyền phim. Sư phụ phải quan tâm đồ đệ một chút cũng là dễ hiểu?"

Lê Đình vừa chú ý bước đi, một tay che miệng nói nhỏ với Kiến Hoa. Vừa rồi Tổ Thu còn dặn hai người giữ khoảng cách một chút mà, nhưng lời còn chưa nói hết, Kiến Hoa liền chặn lại. Cũng phải thôi, một câu nói "cảm giác như cha và con gái" ở họp báo trước của Hoa Thiên Cốt đã chặn được không ít tin đồn về hai người. Hôm nay anh có thể lấy vị trí tiền bối mà đối đãi với Lê Đình, cũng đâu bất thường để khiến bị nghi ngờ. Mà trên hết, quan tâm cô đã trở thành thói quen của anh. Mà đã là thói quen, không thể vì một lời dặn dò của Tổ Thu mà bỏ qua được. Lê Đình chỉ còn vút cho anh một cái liếc mắt chớp nhoáng đầy tình tứ rồi mau chóng quay đi.

Việc đỡ bạn diễn lên sân khấu, coi như là một hành động lịch sự, cũng có thể bỏ qua đi. Chẳng ai nghi ngờ vì một hành động còn con con như thế. Dám chắc, nam thần bây giờ ai cũng có cử chỉ như vậy trong hộp báo. Nhưng chuyện khó hiểu còn ở phía sau.

"Chết mất thôi. Họ có thể rời nhau ra một chút được không?" - Tổ Thu thở dài ngao ngán. Anh trai cô cứ nhiên coi lời dặn dò của cô như gió thoảng bên tai. Hộp báo hôm nay, cả dàn diễn viên cũng có hơn chục người. Bạn diễn của anh cũng đâu phải chỉ có Lệ Đình. Vậy mà người ta sang trái một bước, anh không dám sang phải. Người ta nhìn đi đâu, anh cũng nhìn theo hướng đó. Sân khấu thì rộng, nhưng anh nhất định phải đứng sát với Lệ Đình, thỉnh thoảng lại lấy tay che phần lưng trần của cô. Người ở trên sân khấu thì vui rồi, còn người đứng bên dưới như Tổ Thu phải căng não theo dõi, chỉ sợ có sơ xuất gì xảy ra.

"Cũng không thể trách Kiến Hoa được. Nếu Lạc Thành ở đây, liệu em có ngồi im được không. Huống chi họ yêu nhau"

Tuần Kiệt vỗ vai Tổ Thu trấn an. Đã là yêu thì không thể giấu. Bản thân anh cảm thấy rất bình thường. Đối với anh, chỉ cần thấy Kiến Hoa vui vẻ, mọi chuyện khác đều có thể giải quyết. Tổ Thu nghe vậy chỉ còn nước lắc đầu tặc lưỡi. Vẫn biết đó là chuyện bình thường, nhưng gian tình lộ liễu thế kia thì có đui mới không nhìn thấy.

"Hai vị, tôi đếm từ một đến năm, hai vị mỗi lần đó hãy thay đổi một cách tạo dáng để các vị kí giả có mặt hôm nay chụp hình nhé"

Sân khấu rộng lớn mà trên đó chỉ có Kiến Hoa và Lệ Đình cùng một bó hoa mà Lệ Đình ôm từ đầu chương trình. Tất cả ống kính của kí giả và hàng trăm con mắt của người hâm mộ đều hướng lên sân khấu. Làm diễn viên nhiều năm, diễn xuất trước ống kính là điều mà họ giỏi nhất, chụp hình lại càng không vấn đề. Nhưng người ta nói rằng, không thích mà cố tỏ ra thích sẽ thấy khiên cưỡng. Mà nếu trong lòng có yêu mà phải tỏ ra không yêu lại khó gấp bội phần. Cũng chỉ là năm tám hình thôi, bình thường mỗi người họ chỉ cần không đến một phút là có thể cho ra năm biểu cảm khác nhau. Vậy mà bây giờ, Lệ Đình ngưng ngừng không biết làm gì, phờ phạc hết cho Kiến Hoa. Mấy phút ngắn ngủi mà khiến cho Lệ Đình lúng túng, còn Kiến Hoa không ngừng cười, tươi đến mức lộ cả nếp nhăn ở đuôi mắt. Hai người họ trên sân khấu diễn một cảnh tình cảm trong sự hào hứng và kích động của đám đông bên dưới.

Anh ghì chặt cô từ phía sau - cô chỉ cười.

Bàn tay anh đặt lên tấm lưng trần trắng muốt của cô - cô chỉ cười.

Anh chụm đầu với cô như hai người vẫn thường làm - cô đỏ mặt, nhưng cũng chỉ cười.

Phóng viên có mặt ở đây, đến quá nửa đều đã từng tham gia các buổi họp báo công chiếu các bộ phim khác của Kiến Hoa. Mà Gil là một trong số đó. Là kí giả, việc đến họp báo đương nhiên chỉ là phỏng vấn và chụp hình. Nhưng Gil lại theo dõi buổi họp báo với một nhãn quang hoàn toàn khác. Cô không để ý đến nội dung trao đổi bình thường lắm, vì cái đó, đã có thông cáo từ ban tổ chức rồi. Thay vào đó, cô lại chú ý đến những khác biệt, thay đổi của Kiến Hoa so với những họp báo khác. Vì thế mà ống kính của Gil luôn hướng về phía Kiến Hoa, còn ánh mắt của Kiến Hoa lại hướng về một hướng khác. Và tất cả đều lại nằm trong máy ảnh của cô.

Từ khi nào mà Hoắc Kiến Hoa lại tự nhiên như vậy bên bạn diễn nữ. Từ khi nào mà anh có thể cười tươi một cách hạnh phúc như vậy. Từ khi nào mà người vốn không thích chiêu trò PR như anh lại thoải mái tham gia vào mấy trò chơi mà MC cố tình đặt ra. Đó vốn không phải là Hoắc Kiến Hoa mà người ta vẫn hay nhắc đến. Ít nhất đến hôm nay là không phải. Nhưng người rõ ràng trước mặt trên kia, đang rất tự nhiên, chỉ có thể giải thích bằng một điều. Nguyên nhân, chính là tiểu đồ đệ bên cạnh.

"Bạn bè, đồng nghiệp...có quý mới tin được"- Gil không ngừng chụp ảnh, chốc lại lấy cuốn sổ tay ra ghi chép lại. Khóe môi cong lên một nụ cười. Bạn bè nào có thể thân thiết như thế, ngoại trừ bạn gái. Xem ra, điều cô nghi ngờ cũng không sai.

...

Buổi họp báo kết thúc, diễn viên cùng nhà sản xuất lui vào hậu trường. Khi đó căn phòng diễn ra họp báo chỉ còn lại toàn là phóng viên và nhân viên khách sạn. Thế nên chẳng ai để ý, góc căn phòng đó, có hai người, một nam một nữ theo dõi chăm chú họp báo từ đầu tới cuối buổi. Người phụ nữ, chừng ngoài ba mươi tuổi, tóc búi cao, ăn vận lịch sự...y phục và cách trang điểm làm toát lên vẻ sang trọng. Nhưng sự suy tư và cái liếc mắt theo bóng lưng Kiến Hoa và Lệ Đình khi hai người họ vào trong lại làm hiện rõ sự tâm cơ ở người phụ nữ đó.

"Có gì đó không đúng"- Suốt buổi người phụ nữ này không hề lên tiếng, chống cằm suy tư. Đến giờ mới chịu phát ra một câu nghi vấn.

"Gì vậy ạ?" - Người đàn ông bên cạnh, trẻ hơn, giản dị với áo phông sẫm màu và quần jeans, có vẻ là trợ lý, hơi khom người bên cạnh, ra điều thắc mắc. Anh ta cũng ở đó theo dõi, nhưng điều gì "không đúng" thì anh ta lại không hề phát hiện.

"Anh ta chưa từng thân thiết với bạn diễn nữ nào như vậy. Ít nhất là mấy năm nay, trong tâm hiểu biết của tôi"

Từng cử chỉ, nét mặt, biểu cảm của Kiến Hoa hôm nay, chị ta đều để ý rất kĩ. Đó cũng chính là một trong những nguyên nhân hôm nay chị ta bỏ thời gian quý báu của mình từ Thượng Hải đến Bắc Kinh dự cuộc họp báo này. Lọc lại những điều mà bản thân mình biết về Kiến Hoa, người phụ nữ đó trong lòng càng dấy lên một mối nghi ngờ. Hoắc Kiến Hoa đã bao giờ thân thiết với bạn diễn như vậy. Câu trả lời là không. Chính vì thế, biểu hiện của anh hôm nay mới tạo ra sự khác biệt quá lớn. Chỉ cần là một người từng biết qua tính cách của anh, đều sẽ nghi ngờ.

"Chị khẳng định?"

"Chắc chắn. Khác biệt rõ ràng như vậy mà cậu không nhận ra sao?"

Chỉ ta cười khẩy một cái, nhướn mắt về phía hậu trường mà Kiến Hoa và Lê Đình mới đi vào. Người đàn ông cẩn thận suy nghĩ lại thật cẩn thận, mới nhận ra sự khác lạ.

"Cũng phải. Vậy chúng ta nên làm gì?"

"Cứ theo kế hoạch mà làm. Lần này nhất định phải thắng lớn"

Người đàn ông cúi nhẹ đầu, thay cho việc trả lời mình đã rõ. Thế rồi, hai người bọn họ cũng rời khỏi đó, trước khi đi, người phụ nữ kia còn bỏ lại một cái liếc mắt sắc như dao cùng một nụ cười bí hiểm có vài phần mờ mịt.

Bạn đang đọc truyện *Quay Lại Vãn Thấy Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 66: Cứu tinh

Thượng Hải...

Lê Đình có lịch trình ở Thượng Hải, đáp xuống sân bay khi đã gần mười giờ tối. Tới nơi, Lê Đình ra theo cửa VIP, còn Nancy theo hướng khác. Đường nhiên là về khách sạn mà thường Lê Đình vẫn hay ở khi tới Thượng Hải. Còn Lê Đình lại lên một chiếc xe lạ hoắc khác đang chờ bên ngoài. Điểm đến của cô, căn nhà số 7 ở Bắc Thành, mà chủ nhân của ngôi nhà đó, đã đến tận đây đón cô. Đó chính là nguyên nhân mà lần này là một chiếc xe lạ hoắc, trước đó Kiến Hoa chưa từng ngồi qua.

Không có người bước xuống, nhưng khi Lê Đình lại gần chiếc xe, cánh cửa được mở ra từ bên trong. Lê Đình nhanh chóng bước lên xe. Cánh cửa đóng nhanh đến mức không nhìn kịp gương mặt của người ngồi bên trong. Lốp kính đen mờ, chỉ có thể nhìn từ trong xe ra ngoài khiến người đi đường có cảm giác như tới cỡ nào cũng tuyệt đối không thể thấy là ai đang ngồi bên trong. Vì vậy mà Kiến Hoa có thể dễ dàng tới đây đón Lê Đình mà không sợ ai phát hiện.

"Sur phụ, em tới rồi"

Mới ban nãy trong sân bay Lê Đình còn trung một bộ mặt lạnh tanh, một mối với chiếc kính mắt dày hụ thì bây giờ vừa thấy Kiến Hoa đã thay đổi sắc mặt hoàn toàn trái ngược. Nữ hán tử gì thì khi trước mặt người yêu cũng chỉ là một cô gái muốn được chiều chuộng, bảo vệ. Kiến Hoa mỉm cười thích thú, kéo nhẹ một cái, Lê Đình đã ngay sát cạnh anh. Vị tài xế như mọi khi - vẫn là Khang Vũ. Không biết Khang Vũ làm cách nào kiếm ra được chiếc xe này, nhưng phải nói là Kiến Hoa rất tán thưởng. Nếu dùng xe mà anh vẫn thường chạy trong các lịch trình khác, bị bám theo là chuyện dễ như chơi. Mà cũng từ lâu, Khang Vũ đã tự luyện cho mình việc trông thấy cảnh người khác tình tứ mà coi như không thấy gì. Nhiều lần cũng chỉ là tự cười một mình, việc của anh, vẫn là chú ý làm thế nào để về Bắc Thành an toàn thì hơn.

Hôm nay cũng như mọi lần khác, Kiến Hoa gặp Lê Đình, tâm trạng dĩ nhiên rất vui. Qua tấm gương gắn trên kính của ô tô cũng có thể soi thấy Khang Vũ không ngừng cười. Nhưng bỗng nhiên, nụ cười đó đánh lại, thay vào đó là một cự căng thẳng và tập trung cao độ.

"Hoa ca, có người bám theo chúng ta"

Lời nói của Khang Vũ vừa thốt ra, nét mặt của Kiến Hoa và Lê Đình cùng lúc chùng xuống, lập tức quay lại phía sau quan sát.

"Không thể nào. Lúc bọn anh đi không có ai bám theo. Xe này cũng đâu phải của anh" - Kiến Hoa suy nghĩ thật cẩn trọng. Anh đã cố tình chọn một chiếc xe mà sẽ không thể có ai nghĩ anh ngồi trên đó. Chiếc xe này cũng không hề xuất phát từ khu nhà của anh. Vậy nên chẳng có lý do gì có người bám theo nó đến tận sân bay.

"Có lẽ...anh ta đã chờ em sẵn ở cửa ra rồi" - Lê Đình nheo mắt cố nhìn tới chiếc xe đang bám đằng sau. Chỉ cách xe của bọn họ trên dưới chục mét. Có thể dễ dàng nhìn thấy tay phóng viên đó đang chăm chăm đi theo xe hai người. Mà dám chắc anh ta cũng không biết trên xe, ngoài cô còn có Kiến Hoa.

"Làm gì bây giờ?"

Khang Vũ lo lắng vừa chú ý lái xe, vừa thay đổi tuyến đường của họ. Còn may là phát hiện sớm. Nếu để xe về đến nhà rồi, phóng viên chụp được, không biết sẽ còn xảy ra chuyện gì. Chiếc xe tăng tốc hơn, khổ nỗi giờ đã là nửa đêm, đường phố Thượng Hải vắng vẻ, có muốn cắt đuôi bám theo cũng khó. Cả chục phút sau, vẫn khoảng cách đó, không hề bị mất dấu. Nhưng xem ra, tay phóng viên này cũng quá thiếu thận trọng, vừa mới bám theo đã bị phát hiện. Đã vậy, phải để anh ta thất vọng lần này thôi.

Kiến Hoa chống cằm suy nghĩ giây lát, trong đầu liền lóe lên một ý.

"Gọi Lạc Thành"

"Sao lại gọi cho anh ấy..." - Lê Đình có vẻ rất ngạc nhiên. Kiến Hoa biết Lạc Thành, nhưng thực tế thì chưa từng gặp mặt mà chỉ nghe qua lời kể của cô

và Tổ Thu. Tự nhiên nhắc đến Lạc Thành, quả nhiên cũng khiến cho Khang Vũ khó hiểu.

"Không phải em nói nhà Lạc Thành ở Thượng Hải sao. Còn có Tiểu Tịch, nếu em đến đó, sẽ không ai nghi ngờ gì cả. Cất đuôi được phóng viên rồi, anh sẽ quay lại đón em"

Lệ Đình nghe thấy cách này nghe chừng có khả thi. Nếu cô đến nhà Lạc Thành, sẽ chỉ như đến thăm một người bạn. Kiến Hoa không xuống xe, đương nhiên phóng viên sẽ không thể chụp hình anh. Đợi cô vào nhà rồi, đến lúc đó, tay sẵn ảnh kia cũng chẳng còn cách nào khác ngoài việc thất vọng ra về. Vậy thì chẳng lâu sau, anh có thể dễ dàng đón cô rời khỏi đó mà không ai phát hiện. Cách này là "nhất cử lưỡng tiện". Lệ Đình không suy nghĩ thêm, liền rút điện thoại:

"Lệ Đình, anh đây" - Lạc Thành dường như vẫn còn thức, điện thoại mới rung một hồi chuông đã bắt máy.

"Thành ca, có phóng viên theo em. Em đang tới nhà anh. Nói Tiểu Tịch ra ngoài đón em nhé. Sẽ giải thích cho anh sau"

Lệ Đình nói một lèo không để Lạc Thành phản ứng, thờ phào nhẹ nhõm. Từ đây đến nhà Lạc Thành cũng đâu xa. Nhưng đầu dây bên kia, nét mặt Lạc Thành đột ngột biến đổi, có thể trông thấy sự khó xử và lúng túng.

...

Tay phóng viên cứ nhiên muốn theo đuôi Lệ Đình bằng bất cứ giá nào để chụp được hình cô sẽ đi đâu. Vì hướng Lệ Đình đang đến chắc chắn không phải là khách sạn mà là nhà một ai đó. Nhà của Lạc Thành chỉ cách nhà Kiến Hoa không tới một giờ đi xe, nhưng từ sân bay lại là rẽ theo một hướng khác. Kể như nếu tay phóng viên kia có may mắn một chút nghi ngờ nào Lệ Đình đến Thượng Hải để gặp Kiến Hoa thì đều đã bị dập tắt.

Chiếc xe dừng lại trước cửa nhà của Lạc Thành, phóng viên đó cẩn thận xuống xe, chuẩn bị thật kĩ lưỡng máy ảnh mong chụp được bức hình đắt giá nào đó. Lệ Đình đến Thượng Hải mà không khách sạn, lại tới một nơi khác, thực khiến cho anh ta tò mò, thực tâm rất mong đợi tối nay bám theo cô sẽ có kết quả. Vậy mà...

"Chỉ đến rồi" - Tiểu Tịch háo hức mở cửa, vui vẻ ôm Lệ Đình, trước đó còn kín đáo gật đầu chào Kiến Hoa vì không muốn phóng viên đang theo dõi nghi ngờ còn ai khác trên xe.

"Tiểu Tịch chào em"

Lệ Đình cố tình nói lớn để người khác nghe thấy được, trong đêm cũng đâu cần nói lớn đến thế. Tối khi ôm Tiểu Tịch lại hạ giọng nói nhỏ vào tai cô.

"Anh ta bám theo chị từ sân bay về đây"

Tiểu Tịch liếc một cái, sau bức tường đằng xa, quả nhiên có ánh sáng của đèn flash máy ảnh. Tuy nhiên, lần này anh ta phải về tay không rồi. Tiểu Tịch nhếch miệng cười, ra hiệu cho Kiến Hoa không có chuyện gì.

"Lát anh quay lại đón em" - Kiến Hoa dặn dò một câu, hai cô gái khoác tay nhau đi vào trong. Sau đó cánh cửa ô tô đóng sập lại, vút đi trong màn đêm.

Khu nhà của Lạc Thành bây giờ chỉ còn lại ánh sáng từ đèn cao áp và thứ duy nhất chuyển động bây giờ chính là tay phóng viên đang núp sau bức tường phía xa. Đến đèn pha ô tô anh ta còn không dám bật vì sợ bị phát hiện. Vậy mà kết quả hôm nay lại chẳng thu được gì.

"Lại công cốc" - Tay phóng viên hậm hực nhìn mấy tấm ảnh vừa chụp được, chẳng có gì cả. Chỉ là đi gặp bạn bè, mất toi của anh ta một đêm. Bất mãn dúi chiếc máy ảnh trở lại túi rồi trở lại xe. Chẳng bao lâu sau, con đường trước nhà của Lạc Thành đã lại im lìm.

...

Lạc Thành, Tiểu Tịch cũng có thể coi như là người thân đối với Lệ Đình. Chỉ ít họ đã quen nhau mười năm. Mấy năm nay, Lệ Đình bận rộn hơn nên ít gặp bọn họ. Đối với Lạc Thành, cô luôn coi anh như anh trai, và yêu mến Tiểu Tịch như em gái. Vì thế mà đối với cô, nơi này cũng có chút quen thuộc. Lạc Thành thấp thòm ngồi trong phòng khách ngóng ra ngoài. Chưa thấy mặt Lệ Đình, nhưng tiếng của cô đã liền đi trước. Mới qua cửa, chưa vào đến phòng khách, Lệ Đình đã nói một mạch, không đợi chờ.

"Thành ca, xin lỗi, phóng viên theo em từ sân bay...sur phụ nói..."

Lúc này Lệ Đình đã vào bên trong, chưa kịp nói hết câu thì chợt khựng lại. Hai người đàn ông trong phòng cùng lúc nhìn chòng chọc vào cô. Một người dĩ nhiên là chủ nhân ngôi nhà này - Lạc Thành. Một người còn lại, còn có thể là ai, ngoài Mạc Lăng.

"...lát nữa sẽ tới đón em" - Mấy tiếng cuối cùng này phát ra nhỏ hơn hẳn so với mấy câu trước. Nhưng Lạc Thành vẫn nghe thấy. Anh đã dự liệu được việc này, nên khi này Lệ Đình nói sẽ đến đây, anh có chút lúng túng.

"Lệ Đình, em không vui khi gặp anh sao?"

Từ sau hôm qua quảng cáo tại Tây Thi Kiều, Mạc Lăng chưa gặp lại Lệ Đình, cũng bởi vì hai người đều quá bận. Anh có lòng cũng không thể gặp được cô. Lệ Đình suốt ngày bay qua bay lại, chỗ này chỗ khác. Khó gặp như vậy, thế mà hôm nay Lệ Đình lại tự tới. Không nói cũng biết Mạc Lăng thích thú thế nào. Tất cả đều viết rõ trên gương mặt anh. Nhưng Lạc Thành và Tiểu Tịch lại không thoải mái như thế. Vì họ biết nguyên nhân thực sự của việc Lệ Đình đến đây, mà chuyện đó Mạc Lăng sẽ khó có thể chấp nhận được.

"Đâu có. Lãng ca, sao anh lại ở đây" - Lê Đình chỉ là bất ngờ một chút vì cô không nghĩ rằng lại gặp Mạc Lăng ở đây. Cô cũng quên mất, nhà Mạc Lăng cũng ở Thượng Hải. Cũng chính vì bất ngờ mà lời nói khi này của cô, nhắc đến Kiến Hoa bị chùng xuống. Đó chẳng qua là phản xạ tự nhiên của một người đang có bí mật cần che giấu.

"Em lại quên, hôm nay là sinh nhật của anh, theo ngày âm"

Nếu không phải vì Lê Đình bận không thấy tung tích, Mạc Lăng chắc chắn muốn cô đến đây mừng sinh nhật với anh. Nhưng chuyện đó là không thể, mà tiệc sinh nhật này là ý của Tiểu Tịch, thế nên từ tối ba người họ đã cùng ăn uống, chúc mừng với nhau...Cũng là sinh nhật đầu tiên sau năm năm Mạc Lăng xa nhà.

Lê Đình nhìn một lượt trên bàn, bánh sinh nhật mới cắt một góc, còn có rượu vang và mấy thứ đẹp mắt khác. Chắc chắn là do Tiểu Tịch chuẩn bị.

"Em không biết" - Lê Đình ngái đầu ái ngại, cô nào có bao giờ nhớ sinh nhật ngày âm của ai bao giờ. Nhớ được ngày dương lịch đã là tốt lắm rồi. Nhiều khi cũng là do weibo nhắc nhở cô mới nhớ mà chúc mừng người ta. Đến giờ cũng chỉ có một người là cô nhớ sinh nhật ngày âm của anh ta, đương nhiên là Kiến Hoa. Mà việc đó cũng chẳng dễ dàng gì vì trước đó anh đã nhiều lần nhắc cô, muốn không nhớ cũng không được. Nhưng trông Mạc Lăng có vẻ thất vọng, Lê Đình lại cảm thấy có lỗi.

Lạc Thành, Tiểu Tịch không hề muốn xen giữa vào niềm vui của Mạc Lăng. Vì từ khi Lê Đình xuất hiện, Mạc Lăng vui hơn hẳn. Không ai nhắc đến nguyên nhân vì sao Lê Đình lại đến đây vào nửa đêm.

"Năm nay bỏ qua cho em, năm sau cần phải nhớ. Mọi người mau lại ngồi đi"

Mạc Lăng nháy mắt cùng thả một nụ cười hoàn mỹ cho Lê Đình, kéo tay cô lại ngồi cùng.

"Nhưng mà...sur phụ..." - Lê Đình mặc dù thật lòng muốn chúc mừng sinh nhật của Mạc Lăng, nhưng Kiến Hoa chỉ chút nữa thôi sẽ đến đón cô. Lê Đình thoáng chút ngập ngừng, lắt léo ngóng ra cửa.

"Sur phụ? Em tính đòi gọi anh là sur phụ à?" - Mạc Lăng nổi hứng trêu chọc Lê Đình mà trong lòng lại không hề ngờ tới vị "sur phụ" đó là người mà cô đang mong.

"Ding!!!!" - Tiếng chuông cửa reo. Cùng lúc tất cả bọn họ hướng ra phía cửa. Ngoài Kiến Hoa ra, đâu thể có ai khác. Tiểu Tịch vội vàng ra mở cửa, chưa đầy một phút sau đã trở vào. Theo sau là Kiến Hoa.

"Sur phụ" - Lê Đình reo lên có phần mừng rỡ, vô thức rời khỏi tay Mạc Lăng, để lại cho anh chút hụt hẫng.

"Cắt đuôi được rồi"

Chỉ là phản ứng tự nhiên, Kiến Hoa đưa tay đón lấy Lê Đình. Và toàn bộ cử chỉ đó đều lọt vào mắt Mạc Lăng, không sót một khúc nào. Đường cong trên môi Mạc Lăng dần giãn ra, nụ cười dần tắt. Người này, anh ta vừa đến, Lê Đình liền vui vẻ, chạy đến bên anh ta. Và "sur phụ" mà cô vừa nhắc đến, không phải là gọi nhầm anh, mà chính là gọi người đó.

"Sur phụ, đây là Thành ca, Tiểu Tịch, và Lãng ca...bọn họ đều là bạn tốt của em" - Lê Đình chỉ một lượt ba người giới thiệu cho Kiến Hoa. Tất cả đều vui vẻ đáp lễ, chỉ riêng Mạc Lăng là nét mặt căng cứng, không chút biểu cảm gì là hào hứng cho cuộc gặp mặt này.

"Chào cậu" - Kiến Hoa lịch sự đưa tay ra trước mặt Mạc Lăng.

"Chào anh" - Mạc Lăng có chút giật mình khi Kiến Hoa chủ động anh, đưa tay phải lên bắt tay đáp lễ, nhưng đột nhiên cánh tay lạnh toát. Tiếng chào hỏi người đối diện cũng nhắc cho thấy anh đang cảm thấy không vui. Khác với Kiến Hoa nhìn thẳng vào mặt Mạc Lăng, thì ngược lại, Mạc Lăng chỉ nhìn lướt Kiến Hoa, anh có ấn tượng...đây là người đóng chung phim với Lê Đình, anh đã từng nhìn thấy đâu đó trên báo. Nhưng anh ta, tại sao lại ở đây...cái ý nghĩ muốn trốn tránh đáp án khiến Mạc Lăng không nhìn Kiến Hoa lâu mà quay sang hỏi Lê Đình.

"Em giới thiệu đi"

"Lãng ca, đây là Kiến Hoa, anh ấy là sur phụ..." - Lê Đình nhanh nhẩu giới thiệu, đến nơi thì lại đắn đo. Đâu phải cô nói "sur phụ" thì ai cũng hiểu. Nghĩ vậy liền đổi lại.

"À không...là bạn..." - Chưa hết câu đã thấy đôi mày của Kiến Hoa nhíu lại.

"Là người..." - Lê Đình lại thay đổi, cô định sửa lại "là bạn" thành hai tiếng "người yêu" nhưng Kiến Hoa đã nhanh hơn, liếc cô một cái, thay cô trả lời nốt câu hỏi còn bỏ ngỏ của Mạc Lăng.

"Tôi là hôn phu của cô ấy"

Lạc Thành, Tiểu Tịch ái ngại nhìn nhau. Không khí tưởng như bình thường này lại quá căng thẳng, Mạc Lăng hai tay đã nắm chặt, nhưng gương mặt vẫn cố tỏ ra bình thường, nặn ra một nụ cười miễn cưỡng, lại quay sang Lê Đình xác nhận.

"Lê Đình, có thật không?"

"Phải" - Lê Đình tự nghĩ, cô còn mới định nói là "bạn" đã bị anh nhử mày cảnh cáo rồi. Kiến Hoa thực nghĩ Lê Đình là hôn thê của mình, không phải vì hôn ước con trẻ mà Lê Đình đã lập lúc cô mới bốn tuổi mà là do anh sớm đã nghĩ đến một đám cưới. Ở nhà anh mấy tháng trước, Lê Đình cũng đã đồng ý. Dù chưa có đính hôn, chưa cầu hôn...nhưng danh nghĩa "hôn phu" này là hoàn toàn chính xác. Đầu thế chối cãi. Nghĩ vậy Lê Đình e lệ gạt đầu cái rụp, xác nhận cho nghi vấn của Mạc Lăng.

Khỏe miệng Kiến Hoa cong lên một nụ cười hài lòng. Còn Mạc Lăng như "sét đánh giữa trời quang". Hôm nay là sinh nhật anh, quà mừng sinh nhật này, thật quá lớn rồi, anh không thể nhận.

"Lê Đình, có phải bây giờ em vẫn thích người tài hoa?" - Sắc mặt Mạc Lăng tím ngắt, giọng nói rõ ràng gằn lên sự cố gắng bình tĩnh, tiếp tục hỏi Lê Đình.

"Đúng vậy" - Lê Đình cũng không chú tâm vào ý tứ của câu hỏi đã gạt đầu. Cô luôn thích người tài hoa mà. Chuyện này không có phân đối.

"Vẫn thích người có thể bảo vệ em, quan tâm em" - Mạc Lăng nở một nụ cười nhàn nhạt chua xót, mỗi lần Lê Đình gạt đầu là một lần như có lưỡi dao sắc bén cứa vào tim anh.

"Đúng vậy. Nhưng sao anh lại hỏi chuyện đó?" - Lê Đình khó hiểu, sao tự nhiên anh lại hỏi chuyện này, có chút kì cục. Cô không hiểu, nhưng Lạc Thành, Tiểu Tích và cả Kiến Hoa, dù chỉ mới gặp Mạc Lăng cũng nhận ra điều bất thường. Ánh mắt kia, không phải là dành cho bạn bè.

"Không có gì. Anh biết rồi" - Mạc Lăng quay đi, cố trấn an cảm xúc của bản thân. Lê Đình vẫn không nhận thấy điểm gì bất thường. Năm lấy tay Kiến Hoa, chào bọn họ ra về. Cũng muộn rồi, không cần phải làm phiền Thành ca thêm nữa.

"Vậy em đi đây. Lăng ca, chúc anh sinh nhật vui vẻ".

Tiểu Tích tiễn Kiến Hoa và Lê Đình về, trước đó Kiến Hoa còn ngoái lại nhìn Mạc Lăng một lần nữa. Anh nhận ra, với Mạc Lăng...tình cảm của anh ta đối với Lê Đình, chắc chắn không phải là tình bạn. Vì ánh mắt khi Mạc Lăng nhìn Lê Đình, cũng giống như bản thân anh vẫn hay nhìn cô.

"Cậu không sao chứ?" - Ba người kia vừa đi khỏi, Lạc Thành nắm chặt vai Mạc Lăng, có ý an ủi. Chuyện này sớm muộn bạn anh cũng cần phải biết, nhưng biết trong trường hợp này, lại là trong ngày hôm nay, quả thật khó mà chấp nhận được.

"Cô ấy nói vẫn thích người tài hoa, vẫn thích người quan tâm cô ấy, bảo vệ cô ấy. Những chuyện đó mình đều đã làm được. Chỉ là...người trong mắt cô ấy, lại không phải là mình" - Mạc Lăng chưa chút nói một câu cuối cùng, rồi cùng hướng cánh cửa đi tới.

"Lăng ca, còn sinh nhật..."

"Sinh nhật...cũng khỏi cần nữa"

Tiểu Tích định đi theo Mạc Lăng, nhưng nhanh chóng đã bị anh trai cô giữ lại. Mạc Lăng mang hy vọng với Lê Đình về đây. Nhưng ngay đêm nay, lại mất đi hy vọng đó. Giờ cậu ấy cần ở một mình. Biết được Lê Đình đã có người yêu sẽ là một cú đấm kích lớn nhưng đối với Mạc Lăng, điều này là cần thiết. Anh cần phải biết. Năm năm anh theo đuổi mục tiêu trở thành người mà Lê Đình mong ước, nhưng anh lại quên mất việc làm thế nào để nắm giữ Lê Đình trong năm năm đó. Và giờ, đã có người khác làm tốt hơn anh.

Bạn đang đọc truyện *Quay Lại Vẫn Thấy Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.